Nick Carter

Amerikas største Opdager.
New York - London E.C. - Dresden. Paris. Trykt og Forlag hos A. Eichler.
Generalrepræsentanter for Skandinavien: Andersen & Westi, Kjøbenhavn B, Helgolandsgade 15, Tel.-Nr. 7741.

Udkom ugentlig 1908-09 med nr. 1-78.

Foto efter eksemplarer i privat eje.

Omslag mangler.

Mere om serien på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0148/sknr148293.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

4

I Ling Gee's Opiumshule.

Advarslen.

Det var en Søndag Morgen. Solens Straaler lyste klart gennem Vinduet ind i den store Opdager Nick Carters Arbejdsværelse i New York.

Opdageren selv sad tilbagelænet i en Stol. Han holdt et Brev i sin Haand, men han læste ikke i det, tværtimod, han stirrede frem for sig, som tænkte han nøje over noget.

Han havde kort forinden faaet Brevet tilbragt af en ung Mand. Og skønt hans Tjener Joseph havde bedt Budet om at vente et Øjeblik da han vilde høre, om hans Herre ikke skulde give Svar tilbage, havde Budet dog ikke ventet, men var hurtig gaaet sin Vej.

Det Brev, som havde givet Nick Carter saa meget at tænke paa, var underskrevet: Michael Caddle-O'Flaherty. Det kom fra Philadelfia.

Afsenderen var en forhenværende Tugthusfange, der havde siddet flere Aar uskyldig dømt i Fængsel. Ved Nick Carters Indflydelse var han bleven benaadet af Guvernøren over Pennsylvanien og genindsat i alle sine Rettigheder som amerikansk Borger. Han havde afsonet sin Straf under Navnet Caddle.

N. C. 61. D.

Han havde tidligere, til Dels med Villie, været Medlem af en anarkistisk Gruppe og var derved bleven indviet i mangen en Hemmelighed, som tilhørte Anarkisternes samfundsfarlige Selskab.

Det Brev, som Opdageren holdt i Haanden, var en Advarsel, og Nick Carter var bleven betænkelig, fordi han vidste, at O'Flaherty ikke vilde sende ham en saadan Meddelelse uden særlig tvingende Grund. Og den Omstændighed, at Budet ikke vilde vente men straks var gaaet sin Vej, kastede et ejendommeligt Skær over Tildragelsen.

Brevet lød saaledes:

„Højstærede Hr. Carter!

Det er lykkedes mig at bringe i Erfaring, at der i Morgen vil blive afholdt et meget vigtigt, anarkistisk Møde i New York, hvor der vil blive taget Bestemmelser om, hvorledes man bedst skal befri de Kammerater, der holdes indespærrede i Washingtons Fængsel.

Desuden ved jeg fra paalidelige Kilder, at De er bleven dømt til Døden.

Jeg kan desværre ikke overvære dette Møde — hvor gerne jeg end vilde — thi jeg vilde sikkert straks blive genkendt og slaaet ihjel. Jeg er ikke heller i Stand til at sende nogen hen til Mødet, af hvem jeg bagefter kunde faa at vide, hvad der var blevet forhandlet.

Men De, Hr. Carter, vil sikkert bedst selv indse, hvad der er at gøre i dette Tilfælde.

Jeg kan til min Beklagelse hverken meddele Dem, hvor eller naar Mødet skal finde Sted, da jeg ikke selv ved det, men det vil næppe falde Dem vanskeligt at faa det undersøgt.

Efter hvad jeg ved, vil to af Deltagerne, en Mand og en Kvinde, begive sig til Mødet fra det Hus i syvogtyvende Gade, hvor De i sin Tid fangede Zenobia Zara, ogsaa kaldet „Anarkist-Herskerinden".

Hvis De følger de to, vil De komme lige til det Sted, hvor Mødet afholdes.

Om de to's Udseende kan jeg kun sige Dem, at han har stort, rødt Haar og Fuldskæg, og at hun er noget højere end han.

Jeg vilde gerne have givet Dem alle disse Meddelelser mundtlig, men min Chef har givet mig Ordre til at foretage en Forretningsrejse til Chikago, og jeg maa rejse allerede i Dag. Jeg sender Dem derfor dette Brev med en af mine Venner. Han hører ikke til nogen anarkistisk Gruppe og har ikke heller nogen anarkistiske Tilbøjeligheder.

Han aner ikke noget om, hvad Brevet handler om, men han har lovet mig at aflevere Brevet til Dem personlig eller i det mindste sørge for, at det bliver givet Dem af en Mand, der er til at stole paa. Jeg sender ikke Brevet med Posten, da jeg er bange for, De da vil modtage det for sent."

Brevet var underskrevet med fulde Navn:

Michael O'Flaherty-Caddle, og det saa for saa vidt ægte nok ud. Da Nick Carter ikke kendte Irlænderens Haandskrift, turde han heller ikke tvivle om dets Ægthed.

Opdageren havde allerede telefoneret til Philadelfia og talt med Ejeren af det Pensionat, hvor O'Flaherty boede. Og Værten havde fortalt, at O'Flaherty pludselig Aftenen i Forvejen var afrejst paa Forretningsrejse til Chikago, og at han næppe vilde være tilbage før om fire-fem Dage.

Derved bestyrkedes Nick Carter i Troen paa, at det maatte have sin Rigtighed med Brevet, men han var dog stadig lidt mistænksom, fordi Budet saa hovedkulds var gaaet sin Vej. —

Zenobia Zara, som Irlænderen havde omtalt i sit Brev, var en af de Fanger, der sad i Washingtons Fængsel, og som skulde befries af Anarkisterne. Hun var selv Anarkist med Liv og Sjæl og æredes som en Herskerinde af sine Tilhængere. Foruden hende sad der endnu to „Terrorister" ved Navn Sascha Vassili og Sergius Tomschk bag Laas og Slaa.

Det Hus i syvogtyvende Gade, som omtaltes i Brevet, laa ved Siden af det, hvori Nick Carters Chaffeur, Danny, boede.

Opdageren havde en Gang aflagt et natligt Besøg i den Bygning, hvori Zenobia boede. Han havde skaffet sig Vej dertil ved fra Dannys Hus at krybe hen over Taget og derfra ned gennem en Loftluge.

Nick Carter var tildels fortrolig med Anarkisternes Hemmeligheder, thi Michael O'Flaherty havde ved en tidligere Lejlighed lært ham alle de Tegn, Haandtryk og Løsener, som Terroristerne betjener sig af indbyrdes for gensidigt at bevise, de hører til de indviede.

En af de vigtigeste Foranstaltninger var det saakaldte „Anarkistnavn", et Tilnavn, som hver af de sammensvorne havde, og som kun kendtes af Medlemmerne af hans egen Gruppe.

Hvis en eller anden overværede en Forsamling, og han ikke kunde sit anarkistiske Tilnavn, der var opført i Gruppens Bøger tilligemed det virkelige Navn, blev der gjort kort Proces med ham, han saa aldrig Dagens Lys mere.

Dog, Nick Carter havde lagt en Plan, hvorved han haabede paa at komme uden om disse Vanskeligheder. Han havde kort forinden lært en polsk Anarkist, Thaddeus Morawitz, at kende, og han havde tilfældigvis ogsaa faaet hans Tilnavn at vide.

Da Morawitz, der endnu var en ung Mand, ikke var særlig begejstret for New Yorker-Gruppen og længtes efter at komme hjem, havde Nick Carter i al Hem-

melighed ført ham bort fra Byen, og om Bord paa en Damper sendt ham tilbage til Europa.

Opdageren var fuldt og fast overbevist om, at den unge Mands Kammerater ikke havde den ringeste Anelse om, hvad der egentlig var blevet af ham. Han mente derfor, at han uden særlig Fare vilde kunne udgive sig for Thaddeus Morawitz, i hvert Fald ved de saakaldte „mørke Møder".

Disse ejendommelige Møder afholdtes, naar en eller flere Personer var dømte til Døden, og det Medlem, der skulde udføre Dødsdommen, skulde vælges. Saadanne Møder fandt altid Sted i Mørke, og desuden kom Medlemmerne i Forklædning, idet hver især ved Hjælp af Paryk og forlorent Skæg gjorde sig saa ukendelige som vel muligt.

Disse Forsigtighedsregler brugtes nærmest for at umuliggøre en Genkendelse fra Politiets Side, i Fald det skulde lykkes det at opsore et Mødested og foretage Anholdelser, hvorved dog vel nogle af Medlemmerne vilde kunne se deres Snit til at flygte.

Nick Carter mente derfor, at han let nok kunde udgive sig for Thaddeus Morawitz eller snarede for „Orloff", som den paagældendes Anarkistnavn var.

Han maatte ganske vist indrette det saaledes, at han var ude af Værelset, før der blev tændt Lys, da det ellers kunde tænkes, at hans Bedrageri blev opdaget, hvis nogle af de tilstedeværende tilfældigvis skulde kende Morawitz nøje.

For saa vidt var Nick Carter klar over Sagen, der var nu kun et, han tænkte paa:

Brevet og det omtalte Møde kunde jo ogsaa være en Fælde, som hans anarkistiske Modstandere havde opstillet for ham.

Han kunde jo endelig ogsaa nøjes med at bevogte det Par, som han skulde passe op ved Huset i syvogtyvende Gade, uden derfor at overvære Mødet, men derved opnaaede han jo ikke noget; hvis Herren og Damen fandt paa at gaa hver sin Vej, vilde han kun kunne forfølge en af dem, da han for Tiden var alene. Hans Hjælpere: Fætteren Chickering Carter og den unge Patsy Murphey var nemlig bortrejste.

„Naa!" mumlede Mesteren hen for sig, idet han kastede Brevet hen paa Skrivebordet: „Jeg har jo Snese af Gange været i Fare, hvorfor skulde jeg saa ikke ogsaa forsøge dette Vovestykke?

Selv om dette Brev og det omtalte Møde kun var en Fælde, saa skal det dog ikke forhindre mig i at trænge ind i Løvens Hule!"

Dermed var den Sag foreløbig afgjort, for naar Nick Carter først havde tænkt over en Sag og taget en Beslutning, ændrede han kun yderst sjældent sin Mening.

Han vilde netop rejse sig op for at gaa hen til Vinduet, da det bankede paa Døren.

Han raabte: „Kom ind!"

Døren aabnedes og ind traadte hans Chaffeur Danny, der ogsaa under Tiden hjalp ham som Opdager.

Vigtige Nyheder.

„De kommer som kaldet, Danny!" udbrød Nick Carter glad. „Jeg skulde netop til at sende Bud efter Dem. — Men hvis De har noget paa Hjærte, saa kom bare frem med det!" tilføjede han, da han lagde Mærke til det spændte Udtryk i Chaffeurens Ansigt.

„Ja, De har Ret, Hr. Carter!" sagde Danny paa sin vidtløftige Maade: „Jeg har noget meget vigtigt at fortælle Dem, noget, som jeg tror, De bør have at vide!

Det skulde ganske vist ikke overraske mig, om De allerede vidste det, for De plejer jo at have Rede paa de mest indviklede Sager, før et almindeligt Menneske rigtig ved, hvad det drejer sig om. —"

„Naa, Danny, hvad er det saa, De vil sige mig? Kom dog til Sagen!" afbrød Nick Carter Chaffeuren, der som alle Irlændere holdt meget af at lade Munden løbe.

„Nu kommer det Hr. Carter, jeg vilde nemlig fortælle Dem noget om det Hus ved Siden af, hvor jeg bor, og hvor De i sin Tid anholdt den smukke Zenobia, som jeg bagefter maatte køre til Politikammeret.

Fra den Dag har min Kone stadig holdt Øje med Stedet, og derved har hun lagt Mærke til, at allehaande Mennesker af et mistænkeligt Ydre i Løbet af de sidste to-tre Dage er gaaede ind og ud af Huset.

Nora fortalte mig ikke noget om det før i Aftes, da jeg kom hjem ved Nitiden; da fortalte hun mig helt ivrigt om det mærkelig Liv, der herskede i Huset inde ved Siden af.

Hun mente, at jeg ufortøvet burde fortælle Dem det, Hr. Carter, og hvad min Kone siger, er der som Regel god Mening i, selv om hun ogsaa under Tiden snakker temmelig meget!"

„Jeg kender ogsaa andre, der snakker „temmelig meget!" svarede Nick Carter tørt. „Men lad mig høre Danny: Hvad sagde Deres Kone da om Deres Nabohus?"

„Ja, hun mente, at Anarkisterne afholdt hemmelige Sammenkomster der inde i Huset, og at det var paa høje Tid, at man fik sat en Stopper for det Uvæsen! Det var egentlig ikke meget, Nora havde fortalt mig, og jeg tænkte derfor, at det ikke var af Vejen, hvis jeg næste Morgen kunde fortælle Dem noget mere.

„Jeg besluttede mig derfor til for en Gangs Skyld at „spille Opdager."

Da jeg troede, det rette Øjeblik kom, krøb jeg op paa Taget af vort Hus og krøb saa gennem Tagvinduet ind i Nabohuset.

Som De ser, staar jeg helt uskadt for Dem, men der havde ikke manglet meget i, at De aldrig mere havde faaet mig at se. Før jeg gik op paa Taget, havde jeg i de sidste Timer iagttaget enhver, der gik ind i Huset ved Siden af. For ikke at blive bemærket, havde jeg sat mit Barberspejl saaledes fast uden for Vinduet, at jeg kunde sidde helt inde i Stuen og dog se enhver, der gik ind i mit Nabohus."

„Det var ingen daarlig Ide, Danny!" sagde Opdageren: „En saadan Indretning kalder vi Opdagere for en „Vindue-Spion"."

„Jeg vilde ganske vist ikke kunde have set ret meget, hvis ikke en elektrisk Gadelygte havde kastet sit Lys ned paa Spejlet; saaledes laa jeg paa Lur fra Klokken ni til elleve.

Den første, jeg saa, var en Mand, der næppe kan være over de fyrre; han havde taget et saa stort, forlorent Skæg paa, at man ikke saa andet af ham end Næsetippen og Panden. Og endelig kom der endnu to Mandfolk, der var lige saa formummede som de første.

Da nu Klokken var bleven elleve, mente jeg, at Tiden var kommen til at „arbejde", og jeg gik derfor saaledes, som jeg sagde Dem før, over Hustagene i Nabohuset, sneg mig saa sagte som muligt ned ad Trapperne og famlede i Mørket ned til Stue-Etagen, hvor jeg hørte en forvirret Støj af flere Stemmer.

Jeg vilde sagtens kunne have forstaaet hvert eneste Ord, hvis Slynglerne ikke havde talt et fremmed Sprog, som ingen ærlig Irlænder kender.

Da Døren stod paa Klem, kunde jeg kigge ind gennem Aabningen og saaledes se alle dem, der var i Værelset. Jeg kunde af deres Haandbevægelser omtrent slutte mig til, hvad de talte om, og jeg hørte dem ogsaa nævne Navne. Deres Navn forekom flere Gange, Hr. Carter, og tillige nævntes: Zenobia, Michael Caddle, Vassili, Tomschk og — Major Moore. Det var vistnok Politidirektøren i Washington, der her var Tale om."

„Højst sandsynligt!" sagde Nick Carter. „Men hvad mere?"

„Jeg forstod af deres Minespil og Fagter, at de har i Sinde at myrde baade Dem og Majoren og at befri nogle af deres Kammerater, som sidder i Washingtons Fængsel.

Det er ganske vist kun noget, jeg formoder, og det kan jo være, at jeg tager fejl."

„Naa, De har maaske ikke helt Uret. Hvor mange var der i Værelset!"

„Fire Mænd og to Kvinder. De to Kvinder bor der i Huset til Stadighed."

„Blev der slet ikke talt Engelsk?"

„Nej, ikke et eneste Ord. For bedre at kunne iagttage de sammensvorne sneg jeg mig ind i Sideværelset, hvis Dør ud mod Gangen stod aaben, og der gemte jeg mig under Sofaen.

Døren mellem de to Værelser var ikke helt lukket, saa nu havde jeg et betydelig bedre Overblik end før. Men det var nær kommet mig dyrt til at staa, for de to Kvinder holder nemlig en kæmpestor, sort Hankat; den kom ind i Værelset og vejrede naturligvis straks min Nærværelse.

Heldigvis var der ingen, der brød sig om, at Dyret var uroligt, men jeg kan forsikre Dem om, at jeg tilbragte nogle af de ubehageligste Øjeblikke i mit Liv nede under Sofaen."

„Hvordan slap De saa tilbage igen?"

„Jeg ventede, til Mændene var gaaede, og jeg var sikker paa, at Kvinderne laa i dyb Søvn, saa kravlede jeg frem fra mit Skjul og gik samme Vej tilbage, som jeg var kommen."

„Synes De ikke, det er mærkeligt, Danny, at Taglugen, som jeg den Gang brækkede i Stykker, ikke er bleven gjort i Stand siden?" spurgte Nick Carter.

„Det har jeg ogsaa tænkt paa, Hr. Carter, men maaske har de, der nu bor i Huset, slet ikke lagt Mærke til, at den er i Stykker!"

„Det er jo muligt!" svarede Nick Carter: „Tror De, at De vil kunne kende de fire Mænd igen?"

„Nej, næppe mere end en af dem; han tog nemlig Parykken og det forlorne Skæg af, saa jeg kunde se hans Ansigt."

„Hvad var Klokken, da De kom hjem?"

„Hen imod tre. Havde det ikke været saa sent eller rettere sagt saa tidligt, saa var jeg straks kommet herhen og havde fortalt Dem, hvad jeg havde set. Desværre har jeg jo ikke udrettet meget. — Men det er fordi jeg aldrig har lært Sprog. Jeg maa endda være glad over, at vi fik lært den nødvendigste Læsning og Skrivning i Skolen ude i Arizona."

„Deres Beretning er slet ikke saa urigtig, som De maaske tror, Danny, og jeg er Dem meget taknemmelig for, at De har gjort Dem den Ulejlighed for at hjælpe og at udsætte Dem selv for Fare. Jeg har i Sinde at undersøge Sagen nærmere og vil derfor aflægge Dem et Besøg igen i Nat ligesom den Gang, da jeg anholdt Zenobia Zara!"

Den vanskelige Forfølgelse.

Da Klokken var paa Slaget elleve, traadte der en Mand med rødt Haar og Skæg, fulgt af en meget høj Dame, ud af Huset i syvogtyvende Gade og gik hurtigt bort uden en eneste Gang at se sig om.

Men selv om de havde gjort det, vilde de ikke have kunnet opdage noget, og allermindst, at Nick Carter fulgte efter dem, for han holdt sig stadig saa godt dækket, at de umuligt kunde faa Øje paa ham.

Da hans to Hjælpere, Chick og Patsy ikke var hjemme, maatte han hjælpe sig med Danny, som, skønt han ikke var uddannet Opdager, dog havde gode Anlæg og var ret brugbar.

Opdageren fulgte Parret til Tredie Avenue, hvor de steg op i en Sporvogn, der kørte mod det Indre af Byen.

Straks efter vinkede Nick Carter ad sin Chaffeur, der hele Tiden i nogen Afstand var fulgt bag efter med Automobilen.

Opdageren sprang op i Vognen og bød Danny at følge efter Sporvognen.

Manden og Damen steg ud ved Chatham Square; Nick Carter sprang derefter straks ud af sin Automobil og bød Danny at anbringe Vognen et Steds i Nærheden. Derefter skulde han følge efter Nick Carter, der vilde betegne den Vej, han gik, med Kridtpile paa Fortovet.

Nick Carter gik efter Anarkisterne gennem Division Street; da drejede de med et ind ad en Port.

Opdageren stillede sig ind i en Gadedør lige overfor, han vilde vente paa, at de kom tilbage.

Der gik nogen Tid, men Parret kom ikke. Det var blevet Midnat, og da Nick Carter havde staaet paa Post en halv Time, antog han, at Mødet maatte finde Sted i det Hus, hvor Parret var gaaet ind.

Han forlod sit Skjul, gik over Gaden og hen til Porten, hvor han drejede paa Haandtaget.

Til hans Overraskelse var Porten lukket af. Da han havde betænkt sig et Øjeblik, bankede han stærkt paa Døren — men der kom ingen. Da han havde dundret flere Gange, uden at der kom nogen, bankede han til sidst paa den Maade, som O'Flaherty havde

lært ham, da han gjorde ham bekendt med Anarkisternes hemmelige Kendingstegn.

Men det nyttede heller ikke, saa Nick Carter maatte gaa tilbage til Gadedøren for her at afvente, hvorledes Sagerne vilde udvikle sig.

Han havde næppe trukket sig tilbage i Gadedøren, før et Par Mænd kom gaaende og stod stille foran Porten. En af dem tog en Nøgle op af Lommen og aabnede Døren, hvorefter de begge forsvandt ind i Portrummet.

Opdageren havde ikke kunnet se, hvad Slags Nøgle den fremmede havde brugt, men det var jo for saa vidt ogsaa det samme, for han havde jo sin Dirk hos sig, og med den kunde han aabne enhver Laas, hvor kunstig den end var.

Han saa sig opmærksomt om til alle Sider for at overbevise sig om, at Luften var ren, saa gik han igen over til Porten, tog sin Dirk frem og prøvede paa at aabne Døren, hvorved han opdagede, at det var en ganske almindelig Laas.

I næste Øjeblik stod Nick Carter inde i Portrummet og lukkede Porten efter sig. Det var bælgmørkt derinde, og han ventede hvert Øjeblik at støde paa en Vagtpost, der ved et særligt Haandtryk kunde overbevise sig om, hvorvidt den nyankomne var Anarkist eller ej.

Men til Nick Carters Forundring skete det ikke. Gangen var fuldstændig mennesketom, og da Opdageren havde famlet sig et Stykke frem langs Væggen, vovede han at tænde sin elektriske Lommelygte.

Skønt Lygten kun lyste et Øjeblik, havde han dog set, at der for Enden af Gangen var en Dør, som førte ud til Gaarden. Mærkværdigt nok stod den paa vid Gab.

Uden at tøve gik Opdageren igennem Gangen og traadte ud i det Fri.

Nick Carter var ikke i Stand til at se, om der var en Udgang fra Gaarden, og han vilde netop vende om igen for at søge efter Anarkisternes Mødested i selve Huset, da Porten pludselig igen blev aabnet.

Hurtig som Lynet kastede Opdageren sig fladt ned paa Jorden og trykkede sig fladt ind til Muren. Med spændt Revolver og tilbageholdt Aandedræt laa han og ventede. Han havde en ubestemt Anelse om, at det snart vilde komme til Kamp.

Den kommende lagde slet ikke Mærke til Opdageren men gik tværs over Gaarden og aabnede en Dør i det Plankeværk, som skilte Gaarden fra den tilstødende Ejendoms Gaard.

Da han var traadt ind i den anden Gaard, lukkede han Døren af efter sig.

Manden var næppe forsvunden, før Nick Carter rejste sig og skyndte sig efter ham, der havde vist ham Vejen uden at vide af det. Før han lukkede Døren i Plankeværket, tegnede han en lille Pil med et Stykke Kridt saaledes, som han havde gjort det hele Tiden, efter at Danny havde forladt ham. Men han tvivlede dog om, at det vilde lykkes Chaffeuren at trænge ind i Huset, langt snarere tænkte han, at han vilde vente udenfor.

Nick Carter var nu inde i den anden lille Gaard, som han hurtigt gik over, saa stødte han paa Gangdøren, der ogsaa stod helt aaben, han gik ind ad den og stod nu i en Gang, der var lige saa mørk som den i det andet Hus.

Da det laa nær at antage, at endnu flere Anarkister vilde følge samme Vej, som den Mand der var gaaet lige foran Nick Carter, og det Par, som han havde forfulgt fra syvogtyvende Gade, skjulte han sig under Trappen.

Han havde ikke ventet længe, før der igen kom en Mand; han lukkede Døren til Gaarden og gik gennem Gangen. Men til Opdagerens store Forundring gik han dog hverken op i Huset eller ned i Kælderen, han aabnede Gadedøren og gik ud paa Gaden.

Nick Carter spildte ikke et Øjeblik. Hvis han ikke vilde tabe Sporet, maatte han handle hurtigt. I en Haandevending aabnede han Gadedøren og traadte nu ogsaa ud paa Gaden.

Husrækken var temmelig lang, saa at den Mand, der var gaaet foran Nick Carter, endnu ikke var gaaet omkring Hjørnet. Anarkisten brugte alle mulige Forsigtighedsregler for at undgaa mulige Forfølgere.

Til sidst drejede han ned ad Roosevelt-Street og gik ned ad Trappen til et kinesisk Vadskeri, der laa i en Kælder.

Ved Vinduet stod der en „Himlens Søn" med en lang Pisk, han var ivrigt beskæftiget med at stryge baade Skjorter, Flipper og Manchetter.

Oven over Døren hang der et spraglet Skilt, der meddelte, at Forretningens Indehaver hed Ling Gee.

Nick Carter stillede sig saaledes, at han uden selv at blive set kunde iagttage alt, hvad der skete nede i Butiken.

Manden, der lige var kommen ned i Vadskeriet, saa slet ikke paa Kineseren men gik tværs igennem Butiken og ud ad en Bagdør.

Opdageren smuttede et Øjeblik ind i en Gadedør, hvorfra han holdt Øje med Kineserens Butik, mens han tænkte nøje over Sagen.

„Hvis her virkelig er stillet en Fælde for mig, saa er Fyrene klogere, end jeg troede!" mumlede han hen for sig.

„For dette Kneb med tilsyneladende at skjule sig for mig ved at gaa igennem to Huse er ligefrem ubetaleligt.

De vil gøre mig tryg, for at jeg skal tro, Brevet fra O'Flaherty er ægte. Hvis jeg kun havde haft nødig at følge efter Parret fra syvogtyvende Gade, havde det heller ikke set nær saa sandsynligt ud.

Her er det altsaa, de afholder deres Møder. Det er forøvrigt ikke nogen daarlig Ide. De giver vist ikke Kineseren ret meget for at faa Lov til at holde Møde i hans Bagværelse, mens de samtidig er sikre mod Forræderi. For hvor mange slette Egenskaber de skævøjede Fyre end har, naar de en Gang har svoret Tavshed, kan man ikke faa et Ord ud af dem.

Nu vil jeg vente en lille Stund og se, om der ikke skulde komme flere af de Herrer!" —

Han stod endnu en Tid lang i Gadedøren og holdt skarpt Udkig med Vadskeriet, men der kom ikke flere Anarkister, og han besluttede derfor at vove sig ind i Løvens Hule. Han gik tværs over Gaden, ned ad Trappen og aabnede uden videre Butiksdøren.

Men Kineseren maatte straks have set, at han ikke hørte til de indviede, for han tiltalte ham øjeblikkelig paa daarligt Engelsk:

„Hvad ønsker He'en? Vil han have noget Tøj vadsket?"

Nick Carter svarede ikke lige straks, men saa sig opmærksomt om. Det var tilsyneladende et ganske almindeligt kinesisk Vadskeri. Der hang en Mængde Tøj til Tørring, mens der paa Bordet laa, dels stivet, dels færdig strøget Linned. Bag i Butiken var der nogle slet sammentømrede, kinesiske Senge. Der laa en Kineser i hver af dem. Den ene af dem saa ud til at have en Opiumsrus, mens de andre laa og indsugede de bedøvende Dampe af nogle ejendommelige, særlig til Opiumsrygning indrettede Piber.

Kineseren, der stod ved Strygebrættet, lod til at være Vadskeriets Ejer: Ling Gee.

Opdageren svarede ikke paa Engelsk men paa rent Kinesisk, endda i Kanton-Mundart, og han talte det næsten lige saa flydende som sit Modersmaal:

„Jeg vil gerne snakke et Øjeblik med Dig. Jeg har noget at spørge, Dig om, og det skal ikke være til din Skade, hvis Du svarer mig sandfærdigt."

Kineseren var saa forbavset over at høre en hvid Mand tale et saa fortræffeligt Kinesisk, at han glemte at svare, og Nick Carter maatte gentage sine Udtalelser, før Kineseren opfattede Meningen.

„Du taler jo storartet Kinesisk, Herre!" udbrød han paa sit Hjemlands Sprog.

„Det er meget muligt, men nu vil jeg gerne vide, om jeg kan komme til at overvære det Møde, der finder Sted her hos Dig. Det vil sige, ingen maa se mig! Du maa anvise mig et Sted, hvor jeg kan høre alt, hvad der bliver sagt."

Kineseren rystede paa Hovedet, saa hans lange Pisk svingede frem og tilbage. „Her i mit ringe Hjem bliver der ikke afholdt noget Møde."

I Stedet for at svare tog Nick Carter en Hundrede-Dollar Seddel op af Lommen og legede med den.

„Naa!" sagde han lidt efter. „Vil Du endnu ikke sige mig Sandheden?"

Kineseren kæmpede øjensynligt med sig selv, mens hans smaa Øjne lyste af Havesyge.

Nick Carter gav ham Pengesedlen. Kineseren tog den og foldede den saa mange Gange sammen, at han kunde skjule den mellem to Fingre, saa gemte han den i en Fold af sin vide Kappe.

Derpaa sagde han:

„Det gør mig meget ondt, Herre, men jeg kan ikke sige Dig noget.

„Jeg ved det nok!" svarede Nick Carter roligt. „Du har aflagt Ed paa, ikke at sige noget, men din Ed forbyder Dig vist ikke at vise mig det, jeg ønsker at se!"

Der gled et forstaaende Smil over Kineserens gule Ansigt. Nick Carter saa, at han havde vundet Sejr.

„Hvis Du opfylder mit Ønske, faar Du hundrede Dollars til."

Uden at sige et Ord vendte Ling Gee sig om og lukkede Butiksdøren af. Saa gik han hen mod den bagerste Del af Butiken, hvor han aabnede en hemmelig Dør, der førte ind til en lille, snæver Gang. Opdageren fulgte ham lige i Hælene.

Lidt efter var de naaede hen til en stejl, smal Trappe, hvis Trin var belagt med tykke Tæpper, saa ens Skridt ikke kunde høres.

Et Anarkist-Møde.

„Du har vist været Mandarin hjemme i mit Fædreland, Herre!" sagde Ling Gee stadig paa Kinesisk til Nick Carter, idet han blev staaende midt paa Trappen. „Eller Du har maaske beklædt en anden høj Stilling i mit Hjemland. Jeg er kun en simpel Vadskeriejer, der maa bøje sig for Dig, men tør jeg stole paa, at Du ikke forraader mig, Herre?"

„Det tør Du!" svarede Nick Carter alvorligt. „Det er mig ganske ligegyldigt, hvad der foregaar i dine Bagværelser. Der bliver naturligvis her som i alle de kinesiske Vadskerier spillet Hasard og solgt Opium til Hvide. Men af mig har Du ikke noget at frygte."

Kineseren smilede tilfreds og gik videre op ad Trappen, til de — efter hvad Nick Carter kunde regne ud — maatte være naaede op til tredie Sal.

Her aabnede Ling Gee igen en Tapetdør, og de gik gennem et Værelse, hvor nogle Kinesere spillede et yndet Hasardspil Fan-Tan. Derfra kom de ind i et bælgmørkt Værelse. Ling Gee strøg en Tændstik og tændte en lille Spritlampe, som stod paa et Bord, men som ikke lyste stort bedre end Tændstikken selv. Saa pegede han paa et Sted midt i Værelset og blæste derefter Lampen ud, saa der igen blev mørkt i Værelset.

Nick Carter troede, at Kineseren havde forraadt ham, men i det samme følte han sig blidt grebet i Armen og trykket ned mod Gulvet. Opdageren saa nu, at Kineseren havde fjærnet et firkantet Stykke af Gulvet saaledes, at der var et Hul, man kunde se ned igennem.

Han hørte en svag, forvirret Støj af flere Stemmer. Nick Carter lagde sig nu fladt ned paa Gulvet og pressede Øret mod Hullet. Da Stuen under ham laa i Mørke, kunde han ikke se noget.

„Tror Du, at Du kan finde tilbage til Butiken, Herre?" spurgte Ling Gee ham hviskende.

„Det tænker jeg!" svarede Nick Carter.

„Saa vil jeg vente Dig der, Herre!"

Kineseren gik og Nick Carter var helt alene tilbage. Nu kunde han forstaa enkelte Ord dernedefra, og da hans Øre havde vænnet sig til Lyden, opfangede han hele Sætninger. Der blev talt Russisk, og Nick Carter hørte, at der blev sagt:

„Jeg tror ikke, vi behøver at vente længere paa Opdageren, for han kommer vel ikke.

Han har altsaa desværre ikke bidt paa Krogen; Nick Carter er meget klogere, end vi tror, han gaar ikke saa let i en Fælde, selv om den er nok saa snild.

Han har faaet Brevet, det ved jeg af Erfaring, for jeg stod henne ved hans Hus, da vort Bud gik derind for at aflevere det. Og Fyren sagde en halv Times Tid senere til mig, at han havde givet Brevet til Opdageren Tjener med den Besked, at det hastede meget.

Altsaa, som sagt, jeg tror ikke, at han kommer, og vi maa derfor nu raadslaa om andre Midler, hvorved vi kan faa vor Ærkefjende gjort uskadelig."

„Jeg mente jo nok, at det ikke hang rigtig sammen med det Brev!" tænkte Nick Carter, mens han stadig lyttede anspændt efter. „Og Budets paafaldende Adfærd var mig ogsaa mistænkelig. Hvem ved, om ikke

de Slyngler igen har Michael O'Flaherty i deres Kløer, for den pludselige Rejse til Chikago forekommer mig mindre troværdig."

„Vi gaar nu over til Dagsordenen," lød det med en dyb Stemme. „Det første Punkt er: Vore Brødres Befrielse fra Fængslet i Washington.

Jeg vil bede de tilstedeværende om at komme med Forslag desangaaende!"

„Efter min Mening —" sagde en anden, „bør vi holde os til den Plan, som vor Herskerinde Zenobia har lagt. Den blev jo kun ikke udført, fordi den Broder, der havde Befalingen til det forulykkede sammen med vor „sagkyndige", der lavede vore Bomber.

Jeg har den Plan over Fængslet, som vor Herskerinde den Gang lavede. Det Sted, hvor Murene er svagest, betegnes med et rødt Kors, omgivet af en Rundkres. Der skal Bomben altsaa kastes hen, og den maa være saa stærk, at den kan slaa et stort Hul i Murværket.

Den, der udfører Attentatet, maa endvidere bære to Bomber hos sig, en, hvormed han kan holde sig Forfølgerne fra Livet, og en anden, hvormed han — hvis han skulde blive anholdt — kan sprænge sig selv og Politibetjentene i Luften!

Men nu vil jeg foreslaa noget:

Zenobia er klogere end vi alle tilsammen, og det vilde være af stor Betydning for os, hvis hun gav os et Raad i denne Sag. En af os Brødre har før i Tiden tilhørt den russiske Gejstlighed, det vil være ham en let Sag at faa Adgang til Fængslet, naar han skaffer sig en Præstekjole og siger, han vil besøge sit Skriftebarn.

Paa den Maade kan vi faa at vide, hvad Zenobia mener om vore Planer, og den paagældende Broder vil da bringe os hendes Befalinger."

„Vil det ikke tage for lang Tid?" var der en, der spurgte. „Dommene over Zenobia, Vassili og Tomschk kan falde, hvad Dag det skal være, og saa bliver vore Venner førte til Tugthuset, hvorefter vi maa begynde helt forfra!"

„Det tror jeg næppe!" svarede den første, der lod til at være Gruppens Formand. „I hvert Fald vil vi først forsøge at sætte os i Forbindelse med Zenobia for at faa at vide, hvad hun mener om Sagerne! Og lad os saa vælge den Broder, der skal kaste Bomben mod Fængselsmuren.

Jeg foreslaar, at vi bærer os ad som før, idet vi tænder Lyset og balloterer. Den, der faar den sorte Kugle, skal udføre Attentatet."

Der var flere, som modsagde Formanden, men han beroligede dem snart ved at sige, at han var sikker paa, at enhver, der var til Stede, sikkert var beredt til at kaste Bomben, og at det derfor ikke var nødvendigt at holde hemmeligt, hvem der blev udvalgt."

Nick Carter dømmes til Døden.

Der var nu i lang Tid en saa dyb Stilhed, at Nick Carter var ved at tro, at Anarkisterne var gaaede bort; men saa gav Formanden Befaling til at tænde Lyset og straks tændtes der to store, blanktpolerede Petroleumslamper.

Nick Carter talte femten Personer, hvoraf de tre var Kvinder, der havde Halvmasker for Ansigtet, mens alle Mændene havde gjort sig ukendelige med Parykker og forlorent Skæg, sandsynligvis for ikke at blive genkendte af Kineseren, hvis han skulde møde dem paa Gaden.

Nu begyndte Valget. Gruppens Formand tog en lille Pose med hvide Bønner. Han lagde en eneste sort Bønne ned i Posen, rystede den omhyggeligt og rakte saa Posen til sin Sidemand.

Denne tog en Bønne op og lod saa Posen gaa videre. Den fjerde, der modtog Posen, fik den sorte Bønne, hvad han kundgjorde med høj Røst.

„Nu er mit højeste Ønske opfyldt!" udbrød han. „Jeg haabede i Hemmelighed paa at blive udvalgt til det, og I kan være sikre paa, Brødre, at vor Plan skal lykkes denne Gang, i Løbet af faa Dage er Zenobia, Vassili og Tomschk igen i vor Midte!"

Hans Ord hilstes med stærkt Bifald. Anarkisterne følte sig saa sikre, at de ikke fandt det Umagen værd at tale sagte.

„Nu er der imidlertid noget, jeg vilde spørge om," sagde den „udvalgte". „Vor „sagkyndige", der forstod sig saa godt paa at lave Bomber, er jo død. Af hvem skal jeg nu have mit Kasteskyts?"

„Af mig!" svarede Formanden.

„Naar og hvor?"

„Jeg skal give Dig nærmere Befalinger efter Mødet under fire Øjne?" svarede Formanden og vedblev:

„Jeg vil gærne have fire frivillige, der vil understøtte vor Broder i hans Gærning! Og for at de, der melder sig, kan vide, hvilke Pligter de har, skal jeg sige dem det med det samme:

Hver især af de fire maa tage sin Vej til Washington. Naar de er komme dertil, maa de ikke komme sammen men lade helt fremmede over for Verden indtil der Øjeblik, da den udvalgte Broder udfører Attentatet. De frivilliges Opgave bestaar hovedsagelig i at beskytte deres Kammerat og at faa lavet et saa stort Opløb som muligt, saa at han med Lethed kan forsvinde i Mængden. Hver af de frivillige bliver af mig forsynet med smaa Bomber, hvorved de kan holde sig mulige Forfølgere fra Livet. Bomben vil blive kastet paa en Tid, da vore Kammerater er i Fængslet, det vil derfor være en let Sag at befri dem. En af de frivillige maa vente i Nærheden af Fængslet med en Vogn, for at Flugten kan foregaa saa hurtigt som muligt. Der maa være saa rigeligt med Parykker, forlorent Skæg og Klædningsstykker i Vognen, at baade Vassili, Tomschk og Zenobia kan gøre sig ukendelige.

Jeg vil forøvrigt selv være at træffe i Washington paa nærmere bestemt Tid og Sted for at udlevere Bomberne til den „udvalgte". Det gør jeg kun for at hindre, at der skal hænde noget lignende som forrige Gang da „den sagkyndige" og vor anden Kammerat kom ulykkelig af Dage ved Uforsigtighed.

De af Jer, der vil overtage de frivilliges Hverv, behage at rejse sig."

De rejste sig nu alle som en.

„Andet havde jeg ikke ventet!" sagde Gruppens Formand med et Smil. Da alle har meldt sig, vil jeg vælge fire og tager da de fire første til venstre for mig.

De andres Hjælp er derfor lige velkommen, og det er ikke forbudt nogen at tage til Washington for at deltage i Herskerindens og hendes fortroliges Befrielse. Kun Kvinderne maa blive her tilbage.

Dermed er det første Punkt paa Dagsordenen udtømt. Hvad er det andet?"

„Udførelsen af Dødsdommen over Privatopdageren, Nick Carter!" blev der svaret med en velklingende Mandsstemme.

Der var dødsstille et Øjeblik, saa sagde Formanden:

„Jeg er bange for, at vi ikke kan beskæftige os med det, før vi kommer tilbage fra Washington og har udført vor Plan."

„Nej, efter min Mening skal vi gaa til det straks!" udbrød den anden. „Det varer endnu otte Dage, før vi kan begynde paa noget i Washington; i den Tid kan der ogsaa ske meget i New York."

„Naa, naar det endelig skal være straks, skal jeg ikke hindre det. Men til at udføre denne Gerning har jeg Brug for to frivillige."

„Dertil melder jeg mig!" svarede den Mand, der først havde talt.

„Og jeg!" sagde hans Sidemand.

„Brødre!" udbrød Formanden. „I har hørt, hvem der vil paatage sig dette Hverv! Den, som har noget at indvende derimod, række Haanden i Vejret."

Alle lod til at være enige.

„Dermed er ogsaa den Sag i Orden. Maaden og Tiden for Udførelsen af Gruppens Dødsdom overlader jeg til Jer selv at bestemme, thi I maa bedst selv vide, hvad I har at gøre. Jeg vil kun give Jer et Raad: Vær paa Jeres Post! Undervurder ikke den Mand, der i Dristighed, Legemsstyrke og Klogskab søger sin Lige! Jeg vilde ønske, han var en af vore, saa var vi godt hjulpne!"

Nick Carter kunde ikke lade være med at smile ved Tanken om at se sig selv som Anarkist. Hvilke Ansigter havde mon de forsamlede sat op, hvis de havde anet, at den Mand, som de havde svoret Døden, ikke var tyve Fod fra dem og kunde høre hvert Ord, de sagde!

Nick Carter var egentlig lige saa klog nu som før. Han havde hverken faaet det nøjagtige Tids-

punkt for Angrebet paa Fængslet at vide, eller hvordan de Mænd, der havde paataget sig at dræbe ham, vilde bære sig ad. Det eneste, han havde opdaget, var, at Brevet fra Michael O'Flaherty var et Bedrageri, og at O'Flaherty pludselig var forsvunden fra Philadelfia under mistænkelige Omstændigheder.

Han tænkte netop paa, hvad der vel kunde være blevet af O'Flaherty, da han hørte en Stemme sige:

„Vi har endnu et at raadslaa om, Brødre, inden vi skilles!"

„Hvad er det?" spurgte Formanden.

„Vi maa tage en Beslutning om, hvad der skal gøres med Michael Caddle eller, som han nu kalder sig: Michael O'Flaherty."

„Det er godt, Du husker mig paa det!" svarede Gruppens Formand. „Jeg har helt glemt at tale om den Sag. Hvad skal vi gøre ved ham, Brødre?"

„Han har fortjent Døden!" lød det ensstemmigt.

„Det er upaatvivlelig den eneste rigtige Straf for ham, men jeg foreslaar at lade Sagen hvile, til vi har befriet Zenobia og vore to Kammerater ud af Fængslet. Forøvrigt maa vi ogsaa først have Herskerindens Mening i denne Sag, thi hun har Ret til at raade over Caddle og er desuden en Slægtning af ham. Naar vi vil være helt retfærdige, har vi dog ikke noget rigtigt Bevis for hans Forræderi, det maa vi dog indrømme."

„Ganske vist, men det vil efter min Mening ikke være svært at skaffe!" sagde en af de andre tilstedeværende.

„Naa, i hvert Fald maa vi overholde Gruppens Love og Regler!" udbrød en tredie. „Vi maa give ham Lejlighed til at forsvare sig og om muligt at bevise sin Uskyldighed.

Han kan jo dog ikke flygte fra det Sted, hvor han nu er, vel?"

„Nej, det er umuligt!"

„Godt... Saa lader vi ham foreløbig blive der, til vi er vendte tilbage fra Washington. Da vil vi holde Dom over ham under Zenobias Forsæde."

„Det gaar jeg ind paa!" svarede Formanden. „Men tillad mig en Bemærkning: Hvis vor Fange skal blive i Live, maa han have Spise og Drikke hver Dag. En af os maa blive her og spille Fangevogter. Hvem vil melde sig frivillig?"

Ingen af de tilstedeværende rejste sig. Det var et tydeligt Bevis paa, at det vilde være dem alle kærest, om Michael O'Flaherty simpelt hen sultede ihjel. Saa var de af med ham og behøvede ikke at bryde sig mere om ham.

De tre Kvinder syntes dog at være af en anden Mening. Den ene af dem rejste sig omsider og sagde:

„Jeg synes, det er ubarmhjertigt ikke at bryde sig om Fangen. Det er ogsaa i Modstrid med det, vi besluttede i Dag. Hvis han senere skal have Lejlighed til at forsvare sig, maa vi selvfølgelig ikke udsætte ham for at dø af Sult. Da nu vi tre Kvinder ikke tager til Washington, saa vil vi paatage os hver Dag at give Irlænderen Mad og Drikke!"

„En af Søstrene er nok!" svarede Formanden.

„Naa, saa vil jeg besørge det alene."

„Vel saa!" ytrede Formanden. „Fangen har Vand og Brød nok til i Morgen tidlig. Kom her, Søster, saa skal jeg hviske Dig i Øret, hvor O'Flaherty er for Øjeblikket."

Formanden gav hende meget udførlig Besked. Han talte mindst ti Minutter med hende, og hun nikkede flere Gange til Tegn paa, at hun havde forstaaet ham.

Da hun havde Maske paa, kunde Nick Carter ikke slutte sig til af hendes Ansigt, hvad de talte om, men efter hendes Højde at dømme, mente han, at det maatte være hende, der var fulgt sammen med den rødhaarede Mand fra syvogtyvende Gade.

Da hun satte sig ned paa sin Plads igen, gav hun sig til at tale sagte sammen med sine Veninder; sandsynligvis vilde de alle tre paatage sig at bevogte Fangen.

En vigtig Opdagelse.

Nick Carter aandede lettet. Efter havd han nu havde hørt, havde han ikke nødig at frygte for O'Flahertys Liv, thi i de første fjorten Dage vilde der ikke blive foretaget noget imod ham.

Opdageren havde helst af alt ryddet hele Hulen med det samme, men det havde sine Vanskeligheder. Han kunde af Anarkisternes Bevægelser se, at Mødet var forbi, og at de snart vilde forlade Huset. Nick Carter rejste sig lydløst og lagde det firkantede Stykke Træ paa Plads over Hullet. Saa kiggede han paa sit Ur. Klokken var tre om Morgenen.

Han gik nu gennem Værelset og ind i det næste, hvor Kineserne stadig sad og spillede Fan-Tan. De syntes besynderlig nok ikke særlig forundrede over at se en hvid Mand i deres Nærhed. De lagde næppe nok Mærke til ham, kun hist og her var der en, der saa op fra Terningerne eller Kortene, det var det hele.

Nick Carter forsvandt tavs ud af Tapetdøren og gik forsigtig ned ad den stejle Trappe. Ved Skæret fra sin Lommelygte saa han snart en snæver Gang, som han gik ned ad i den Tro, at det var den, der førte ud til Vadskeriet. Men han opdagede snart, at han maatte have taget fejl, for da han aabnede Døren for Enden af Gangen stod han i et smukt møbleret Værelse. Paa Væggene hang der kinesiske Billeder og Prydelser, og i Hjørnerne stod der Gudebilleder, udskaarne i Træ; det var vel en Del af Ling Gees Privatlejlighed.

Nick Carter var netop i Færd med at vende tilbage til Trappen, da han mærkede en gennemtrængende Lugt af Opiumsrøg. Der maatte uden Tvivl være nogen der i Nærheden, som hengav sig til den Last at ryge Opium.

Han saa sig forundret om. Værelset her var jo ganske vist tomt. Men hvor kom Lugten da fra? Da fik han Øje paa en Vægklap, der stod lidt aaben. Han traadte hen til den og mærkede nu, at Opiumslugten kom derfra.

Han aabnede forsigtig Klappen og slukkede sin elektriske Lommelygte.

Han saa nu et meget stort Værelse, udstyret med en ligefrem blændende og overdaadig Pragt.

Rundt om langs Væggene, der var betrukne med purpurrødt, kinesisk Silketøj, stod der flere Divaner, hvorpaa der laa flere fornemt paaklædte Damer. Nick Carter kendte nogle af dem; de hørte til New Yorks bedste Familier, det var Mangemillionærernes Fruer og Døtre.

Hvidklædte Tjenere bevægede sig lydløst om mellem Divanerne.

Her var alle Aldre repræsenterede, fra den halvgamle Dame til det halvvoksne Pigebarn, og alle hengav de sig til den grufulde Last, der undergraver Sundheden og forvandler Legemet til en vandrende Benrad.

„Her har vi altsaa det Sted, som Politiet har søgt efter i over en halv Snes Aar!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Det kunde man have søgt længe efter endnu. Ling Gee vil sikkert blive forbavset, naar hans Hus bliver undersøgt en af de nærmeste Dage og hele Reden lukket. Men nu maa jeg skynde mig at komme ned i Butiken, for ellers udsætter jeg mig for at løbe lige i Armene paa Anarkisterne."

Han lukkede Klappen til igen og forlod Værelset lige saa lydløst som han var kommet.

Da han var gaaet gennem Gangen, saa han, at Trappen gik længere ned, der var aabenbart en Dør eller en Gang ud mod Trappen ved hver Etage.

Ved Døren ind til Butiken stod han stille og lyttede. Han hørte dog ikke andet end Strygejærnets Hvislen og Lyden fra Kineserens Straatøfler henover det haarde Gulv. Men det kunde jo ogsaa være, at Anarkisterne opholdt sig i Butiken og tavse ventede paa ham for at falde over ham, saa snart han viste sig.

Det afhang af, om Ling Gee var Forræder eller ikke.

Nick Carter havde vovet meget, ved uden videre at betro sig til en Kineser, og den Beredvillighed, hvormed Kineseren havde anvist ham det Værelse, hvorfra han kunde belure Mødet, var egentlig ogsaa ret mistænkelig. Hvis Kineserne oppe fra kom Anarkisterne til Hjælp, stod han over for et halvt Hundrede Mennesker, da kunde hans Legemsstyrke ikke hjælpe ham, og han maatte bukke under.

Disse Tanker fo'r ham gennem Hovedet, mens han stod og lyttede ved Døren.

Han prøvede nu paa at aabne den. Han drejede Haandtaget uendelig forsigtigt om og skød Døren en Smule op. Der var stille i Butiken. Nu aabnede han Døren saa meget, at han kunde kigge ud.

Til alt Held var Ling Gee alene i Butiken, han var ivrigt beskæftiget med at stryge en Skjorte.

„Pst! Ling Gee!" hviskede Nick Carter næppe hørligt.

Kineseren vendte sig hurtigt om. Da han saa Opdageren, som forsigtigt stak Hovedet ud ad Døren, sagde han hurtigt paa Kinesisk:

„Bliv, hvor Du er! De andre kan komme fra Mødet, hvornaar det skal være!"

„Men jeg maa tale med Dig, før de kommer ned i Butiken!"

„Det gaar ikke, jeg kan allerede høre dem paa Trapperne."

Kineseren trak uden videre Døren til og laasede den af.

Nick Carter indsaa, at det var det klogeste, Kineseren kunde gøre. Det var nemlig meget muligt, at en af Anarkisterne kunde fatte Mistanke, som den Slags Folk jo hyppigt gør, snuse rundt i Butiken og aabne Døren, hvorved Nick Carter straks vilde være bleven opdaget.

Nick Carter bandede sin Vanskæbne. Hvis han bare var kommen et Minut tidligere ned i Butiken, kunde han være gaaet ud paa Gaden, have iagttaget Anarkisterne derfra og muligvis endog have fulgt efter nogle af dem. Nu maatte han have Taalmodighed, til de alle var gaaede.

Et Minut senere hørte han Fodtrin og Støjen af mange Stemmer, men han formaaede ikke at skelne de enkelte. Det varede over en halv Time, før der blev stille igen ude i Butiken, sandsynligvis gik ikke alle Anarkisterne paa en Gang, for det havde vel set mistænkeligt ud, hvis der pludselig var traadt saa mange Mænd og Kvinder ud paa Gaden fra et kinesisk Vadskeri. Endelig aabnede Kineseren Døren igen, og Nick Carter gik ind i Butiken.

„De er væk allesammen, Herre!" sagde Ling Gee med et forstaaende Smil.

„Hvor længe er det siden, at den sidste gik?"

„Omtrent ti Minutter."

Opdageren bed sig ærgerlig i Læben, han var gaaet Glip af en udmærket Lejlighed til at udspionere nogle af Anarkisternes Smuthuller.

Kineseren, der maaske ikke var nogen almindelig „Vadskemand" men som tilhørte sin Races bedre Klasser, gættede straks, hvad der forurolige Nick Carter.

„Du vilde nok gerne have set, hvor de Mennesker gik hen?" sagde Kineseren paa sin underdanige Maade. „Det skal Du ikke tænke paa; der er nogle Mænd paa Spor efter dem."

Nick Carter saa forbavset paa Ling Gee.

„Jeg skal straks forklare Dig det!" sagde Kineseren. „Kan Du ikke se en Forandring her i Værelset?" spurgte han og beskrev en Bue med Haanden.

Opdageren saa sig om. Alt var uforandret med Undtagelse af de tre Senge, hvor der før havde ligget tre Kinesere i tilsyneladende Opiumsrus, — nu var Sengene tomme.

„Jeg kan ikke se andet, end at de tre Mænd, der før røg Opium, ikke er her mere."

Ling Gee nikkede. „Jeg har sendt dem efter de Folk, som Du vil have Kig paa. Hvis det havde været mine tidligere Folk, der ligesom jeg har maattet aflægge Ed paa ikke at ville forraade noget, havde jeg ikke kunnet gøre det, men de tre er først traadte i Tjenesten her i Gaar og har derfor ingen Forpligtigelser over for de Mænd, der har holdt Møde her. Men hvordan gaar det med de andre hundrede Dollars, Herre?" spurgte han smiskende.

Uden at sige et Ord tog Nick Carter sin Tegnebog op, tog en Hundrede-Dollars Seddel ud af den og rakte den til Kineseren.

„Mandarinen er meget for god imod mig!" sagde Kineseren. „Bedre end de Folk, der holder Møde hos mig.

Hvad de tager sig til, ved jeg ikke, og det kommer mig heller ikke ved, men de betaler mig meget daarligt, og en af dem har endog truet med at ville sprænge min Butik i Luften, hvis jeg ikke vilde blive ved med at tjene dem. Jeg begynder at blive bange for dem og vilde være glad, hvis jeg kunde blive dem kvit.

Derfor lod jeg Dig saa beredvilligt faa et Indblik i deres Hemmeligheder, thi skønt jeg ikke er kendt med Dig, er jeg af den Mening, at Du er en meget fornem Mand, der har en stor Indflydelse.

Det vilde være mig en stor Lettelse, hvis Du kunde mage det saa, at de Mennesker ikke kommer her mere!"

„Naa, om jeg end ikke er en hvid Mandarin, saaledes som Du synes at tro det —" sagde Nick Carter med et Smil: — „saa vil det vel nok være mig muligt at opfylde dit Ønske, i hvert Fald skal det ikke blive til din Skade, hvis Du stadig hjælper mig, som Du har begyndt. Men sig mig nu: Hvad har Du befalet dine Folk?"

„Jeg lod dem gaa ud paa Gaden allerede for en Time siden. Mere kan jeg ikke sige Dig, da jeg er bunden ved min Ed, Du maa vente, til de tre Kulier kommer tilbage!"

Nick Carter tænkte paa, hvad han skulde gøre. Det lod til, at han kunde stole fuldt ud paa Kineseren, men han kunde ikke faa mere ud af Ling Gee, hvorfor han besluttede sig til at vente, til de tre udsendte Kinesere kom tilbage.

„Godt, saa bliver jeg her saalænge!" sagde han.

„Du behøver da ikke at opholde Dig i Butiken!" udbrød Vadskeriejeren, da Nick Carter vilde sætte sig paa en Skammel bag Disken.

Kineseren gik hen til den venstre Sidevæg og trykkede paa en skjult Knap.

Trævæggen skilte sig, og Nick Carter traadte ind i et smukt udstyret Værelse, Mage til det, han ved en Fejltagelse var kommen ind i oppe paa første Sal. Med en Haandbevægelse bød Kineseren ham sidde ned.

„Vil Du ryge Opium, Herre?"

Nick Carter rystede paa Hovedet.

„Men en Kop Te vil Du da vel drikke hos mig?"

„Ja, Tak!"

Denne sidste Indbydelse var et meget godt Tegn, for naar en Kineser først har beværtet et Menneske, lige meget af hvad Race han er, regner han ham blandt sine Venner.

Ling Gee gik ud af Værelset, men kom straks efter tilbage med en Bakke, hvorpaa der stod en Kande, et Par Kopper og en lille Æske.

Da Kineseren havde sat Bakken paa Bordet, tog han med en lille Tingest, der mest lignede en Sukkertang, et Par enkelte blaagrønne Blade, som han lagde i Koppen. Saa hældte han kogende Vand over og satte et Laag over Koppen.

Efter et Minuts Forløb tog Kineseren atter Laaget af. En liflig Duft strømmede Nick Carter i Møde, da han førte Koppen til Munden.

Han maatte indrømme, at han endnu aldrig havde smagt saa kostelig en Te.

Sig mig en Gang, Ling Gee!" sagde han til sin Vært, idet han satte Koppen fra sig: „Har den Te kostet nogen Told?"

Kineseren smilte listigt:

„Det er den Slags Te, som der drikkes ved det kejserlige Hof. Tolden vilde være saa høj, at man maatte tage sig hver Kop deraf betalt med en Dollar."

Det ringede paa Butiksdøren.

„Undskyld, Herre, at jeg lader Dig være alene et Øjeblik!" sagde Ling Gee ærbødigt og gik ud af Værelset.

De tre kinesiske Opdagere.

Nick Carter lænede sig tilbage og tænkte over Sagerne.

Nu kom han til at tænke paa Danny.

„Den stakkels Fyr er vel groet fast foran Huset i Divisionsgaden, for det er næppe sandsynligt, at han er kommet længere, da han hverken havde Nøgle eller Dirk, hvormed han kunde aabne Porten.

Forhaabentlig har han dog været saa fornuftig at køre hjem med Automobilen. Det er ogsaa skændigt, at jeg hverken har Chick eller Patsy her, for at Danny ved en saadan Lejlighed opgiver Spillet, er jo naturligt, da han kun er Amatør.

Forøvrigt befinder jeg mig nu i en ret ejendommelig Stilling. Jeg sidder her hos en Kineser ved en god Kop Te i Stedet for at være paa Forbrydernes

Spor. Det besørges derimod af tre Kulier, som jeg ikke en Gang kender."

Nu blev Døren aabnet igen, og Ling Gee traadte ind.

„De tre Mænd er her igen!" sagde han.

„Lad dem komme!" svarede Nick Carter.

Ling Gee vinkede ind i Butiken, hvorpaa Kulierne nærmede sig Opdageren under talrige, ærbødige Buk; sandsynligvis havde Ling Gee fortalt dem, at Nick Carter var en hvid Mandarin, der havde opholdt sig i flere Aar i deres Hjemland, hvor han havde beklædt et højt Embede — det troede han nemlig stadig selv.

De tre gule var derfor heller ikke særlig forundrede, da Nick Carter nu tiltalte dem paa flydende Kinesisk.

Han tog først den af dem, der saa ud til at være den klogeste, i Forhør.

„Hvad hedder Du?" spurgte han.

„Vu Sung, Herre!" svarede Kineseren.

„Du fulgte altsaa efter en af de Mænd, der forlod Butiken før? Kan Du forklare mig hans Udseende saaledes, at jeg kan kende ham igen, hvis jeg ser ham?"

„Jeg skal prøve paa det!" svarede Vu Sung. „Jeg fulgte efter den Mand, der har Kontrakt med Ling Gee. Han har ildrødt Haar og Skæg. Han er ikke saa høj som jeg, men mere bredskuldret. Da han kom herned, var han ledsaget af en usædvanlig høj Kvinde. —

Jeg fulgte efter ham til et Hus i syvogtyvende Gade, hvor Kvinden aabnede Døren. Hun gik ind, og Manden fortsatte sin Vej til fyrretyvende Gade, hvor han gik ind i Nummer tre og tyve.

Jeg ventede temmelig længe udenfor, men da han ikke kom ud igen, vendte jeg her tilbage."

„Det har Du gjort godt!" sagde Nick Carter.

Saa vendte han sig om mod den anden Kineser, der kaldte sig Chang Ting. Han var fulgt efter en Mand med langt, krøllet, sort Haar og Skæg. Nick Carter kunde af Beskrivelsen kende ham, der havde faaet „den sorte Bønne", os som derfor skulde kaste Bomben mod Fængslet.

„Hvor langt fulgte Du ham?"

„Han gik ud til den østre Del af Byen, i Honston-Street blev han staaende uden for en Hjørnebeværtning, aabnede Døren med en Nøgle og tog Skodderne fra Vinduet. Noget efter kom der en Mand forbi, han gik ind i Værtshuset og forlangte et Glas Whisky.

Den Mand, der var kommen først, og som havde aabnet Døren til Værtshuset, serverede det ønskede, hvoraf jeg sluttede, at han var Værtshusholderen."

„Og hvad kan Du saa fortælle?" spurgte Nick Carter den tredie Kineser. „Hvad hedder Du for Resten?"

„Mig have meget smukt Navn, mig hedde Si Hung!" svarede Kineseren paa daarligt Engelsk. „Mig tale' meget fo't'æffeligt Engelsk, mig have væ'et i to Aa' i Ame'ika. Manda'in ikke behøve at tale Kinesisk med mig."

Nick Carter lod ham faa sin Villie, sandsynligvis vilde Li Hung gøre sig vigtig over for sine Kammerater af sit „fot'æffelige" Engelsk.

„Hvor gik saa den Mand hen, som Du fulgte efter?" spurgte han.

„Til B'ooklyn."

„Aa, Du mener Brooklyn?"

„Javel, B'ooklyn, det sagde jeg jo. Mand tog med Fæ'gebaaden og gik saa ad Atlantic Avenue, til sidst blev han staaende fo'an et lille Hus med Stuebutik, hvo' de' va' mange Fugle og Abe'.

Mig saa et sto't Skilt hænge udf'a fø'ste Sal og unde' det en sto', fo'gyldt Saks. Paa Skiltet stod et mæ'keligt Navn; mig kunde ikke huske det, mig have sk'evet det op!"

Han rakte Nick Carter et Stykke Papir, hvorpaa der stod skrevet:

„Salomon Terassengelænder,
Herreskræder."

„Mig have set, Manden gaa ind i Huset og saa tænde Lys i Væ'elset paa fø'ste Sal." vedblev Kineseren: „Mig da tænket, Manden bo' he' og nu kommen hjem."

„Har Du ellers ikke opdaget noget?"

Kineseren rystede paa Hovedet.

„I har gjort Jeres Sager rigtig godt!" sagde Opdageren nu igen paa Kinesisk. „Her er ti Dollars til Jer hver! Ti stille med alt, hvad I har set og

hort i Nat, det skal ikke blive til Jeres Skade, for jeg skal belønne Jer rigeligt.

Tror I, at nogen af de Mænd, som I forfulgte, lagte Mærke til Jer?"

Kineserne forsikrede ivrigt, at det var ikke Tilfældet, hvorefter Nick Carter takkede dem endnu en Gang og sagde, at han ikke havde mere Brug for deres Tjenester denne Gang.

Faa Øjeblikke efter traadte Ling Gee ind i Værelset.

„Naa, Herre, er Du tilfreds?" spurgte han.

„Ja, jeg er Dig meget taknemmelig for, at Du sendte Kulierne ud efter de Folk, som holder Møde her i dit Hus. Du har ærligt fortjent dine to Hundrede Dollars! Jeg vilde endda have givet Dig mere, hvis jeg, da jeg lyttede deroppe, havde faaet at vide hvor O'Flaherty holdes fangen."

„Han hedder Michael til Fornavn?" spurgte Kineseren opmærksomt.

Nick Carter nikkede.

„Hvad vilde Du betale mig, Herre, hvis jeg kunde give Dig nogle Oplysninger om ham?"

„Naa, de Meddelelser er vel altid fem og tyve Dollars værd, men jeg vil dog først høre, om det virkelig er noget af Vigtighed."

Ling Gee aabnede Døren og traadte ud i Butiken, idet han kaldte paa den Kineser, der talte Engelsk, hvorefter denne straks viste sig.

„Li Hung vil kunne fortælle Dig noget derom!" sagde Vadskeriets Ejer til Nick Carter. „Han er nylig kommen hertil fra Chikago og fortalte mig en Begivenhed, der foregik paa Jærnbanen."

„Fortæl saa, Li Hung!" sagde Nick Carter venligt til Kulien: „Og helst saa udførligt som muligt. Det er af Interesse for mig, og Du skal ikke gøre det for ingen Ting."

Efter at Li Hung havde bukket og skrabet begyndte han:

„For to Dage siden mig 'ejse f'a Chikago til New Yo'k med Je'nbanen. Ove'fo' mig i 'ygekupeen sidde t'e He'er, den ene af dem meget, meget syg, han ikke væ'e ved Bevidsthed. And'e Mænd sagde, ham have d'ukket fo' meget, men det ikke væ'e sandt, mig st'aks have set paa Ansigtsfa'ven, han væ'e bedøvet med Hashisch. And'e to kalde ham Michael."

Paa Nick Carters Spørgsmaal gav Kineseren nu en saa nøje Beskrivelse af den „fulde Mand", at Nick Carter ikke kunde tvivle om, det maatte have været Michael O'Flaherty. De andre to var Anarkister, der førte ham til New York.

„Lagde Du Mærke til de to Mænds Ansigter, Li Hung?" spurgte han.

„Ja, og ogsaa til Stemme'ne. Mig have kendt en af dem paa Stemmen i Aften. Han have væ'et med ved Mødet."

„Hvad gjorde saa Mændene, da Toget kørte ind paa Banegaarden her?" spurgte Opdageren.

„Mig kun have set, at en af de to Mænd lejede en Vogn, saa ba'de den anden op i den og kø'te væk, mig ikke vide, hvo'hen."

„Er det alt, hvad Du kan sige mig om den Sag?"

„Ja, mig blev hentet paa Banegaa'den af Ling Gee."

„Det er godt, Du kan gaa!"

Kineseren bukkede dybt og forlod Værelset.

„Jeg kommer antagelig igen i Løbet af Dagen i Dag eller i Morgen!" sagde Nick Carter til Vadskeriets Ejer. „Jeg behøver vel ikke først at anbefale Dig dybeste Tavshed om det, som vi to har forhandlet med hinanden?"

Ling Gee svor at ville være tavs som Graven, hvorefter Opdageren gik. Da han kom op paa Gaden, sprang han op i en Bil og kørte til sit Hjem, der laa i Nærheden af Central-Parken.

Dannys Oplevelser.

Da Nick Carter kom hjem, var det Frokosttid. Han kunde lige naa at tage sig et Bad og klæde sig om. Saa meldte hans gamle Tjener Joseph, at der var serveret.

Ved Morgenmaaltidet forstaar Amerikaneren ikke som de fleste Europæere en Kop mere eller mindre god Kaffe med et Rundstykke til, tværtimod, han spiser mere om Morgenen end mange andre til Middag, hans første Maaltid bestaar som Regel af stegt Kød med stegte Kartofler, ristet Skinke og Spejlæg og saa naturligvis Kaffe eller Te bagefter.

Næppe havde Nick Carter sat sig til Bords, før Frøken Ida Carter, hans Kusine og Søster til hans Fætter Chick, kom ind og satte sig ved Bordet.

„Naa, Du Nattesværmer!" sagde hun skælmsk. „Hvor har Du nu igen været henne?"

„Ja, det kunde Du vist lide at vide, lille Kusine!" svarede Nick Carter i samme Tone: „Men nu maa Du først og fremmest give mig en Kop Kaffe, for jeg er ved at forgaa af Tørst.

Forøvrigt fik jeg i Nat den bedste Kop Te, jeg nogen Sinde har smagt."

Ida saa fornærmet ud.

„Du mener altsaa, at den Te, jeg laver, ikke er god nok? Det er skrækkeligt, hvad I Mænd forlanger for den Smule Husholdningspenge, I giver."

„Jeg havde aldeles ikke i Sinde at krænke Dig, Ida!" svarede Nick Carter i en godmodig Tone, og nu fortalte han hende om Nattens Begivenheder.

„Du er altfor dristig, Nick!" sagde den unge Pige med en bekymret Mine. „Hvis Du endda havde haft min Broder eller Patsy med, vilde jeg ikke sige noget til det, men saadan ganske alene mod en hel Bande Anarkister — det er for galt!"

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Jeg har før været i meget farligere Stillinger, hvor mine Hjælpere heller ikke var i Nærheden. Desuden har jeg til Erstatning antaget tre kinesiske Opdagere."

Ida lo højt:

„Tre kinesiske Opdagere!" gentog hun: „Det er jo uhyre interessant! Jeg har aldrig haft nogen Anelse om, at der fandtes Opdagere i det himmelske Rige! Hvad om vi udvandrede til Kina, Nick? Maaske bliver Du saa Mandarin med gylden Knap paa Hatten eller med et Par Paafuglefjer, hvis Du da ikke faar den gule Ridejakke, hvad der skal være en lige saa stor Ære, som hvis Du fik en høj, europæisk Orden."

„Naa, selv om jeg end ikke drager til Kina, kan det dog hænde, at Du endnu i Dag faar mig at se som Mandarin!" svarede Nick Carter og satte sig mageligt til Rette i Stolen.

„I den Forklædning vil Anarkisterne sikkert ikke genkende mig."

Det ringede paa Hoveddøren. Da Tjenestefolkene og de handlende altid gik ad Køkkentrappen, kunde her kun være Tale om et Besøg.

„Himlen beskytte mig for enhver, der ønsker at tale med mig!" udbrød Nick Carter i komisk Fortvivlelse: „For naar jeg har spist, vil jeg sove i et Par Timer. Se en Gang efter, hvem det er, Ida. — Jeg er ikke hjemme for nogen!" raabte han efter hende, da hun allerede var henne ved Døren. „Ikke en Gang for den ny Præsident over de nordamerikanske Fristater!"

Den unge Frøken kom snart tilbage.

„Naa?" spurgte Mesteren forventningsfuldt, idet han saa op fra sine Spejlæg.

„Det er ikke noget egentlig Besøg, Nick. Men det er alligevel en, som uopholdelig ønsker at tale med Dig!" svarede hun med et ejendommeligt Smil.

„Jeg tænkte det nok!" brummede Opdageren gnavent: „Man undgaar ikke sin Skæbne. Hvem er det?"

„Det maa jeg ikke sige Dig. Men hvis Du anede, hvordan det Menneske ser ud!" tilføjede hun og lo af fuld Hals. „Man skulde tro, han havde været i en Tærskemaskine!"

„Naa, saa lad ham komme herind, for jeg vil ikke lade mine Æg blive kolde!"

Ida aabnede Døren, og straks efter traadte Danny ind.

Men hvor saa Chaffeuren dog ikke ud! Hans Frakke var itureven paa flere Steder, hans Flip og Skjortebryst var i en lige saa ynkværdig Forfatning.

Kun hans Ansigt var uskadt, naar lige undtages et „blaat Øje" en halv Snes Rifter og ophovnede Læber!

„Danny, er det Dem selv, eller er det Deres Genfærd?" udbrød Nick Carter forundret, idet han lagde Kniv og Gaffel fra sig og stirrede paa Chaffeuren.

„Jo, det er mig selv, Hr. Carter!" svarede Chaffeuren i trist Lune. „Eller i hvert Fald det, der er blevet tilbage af mig! Jeg har endnu ikke vovet paa at gaa hjem, saadan som jeg ser ud, for min Hustru vil vist næppe nok lukke mig ind, eller ogsaa vil hun tro, at jeg har haft en ordentlig Bjørn paa og været oppe at slaas med en Snes Bøller."

„Sig mig nu fremfor alt, Danny, har De faaet noget at spise siden i Aftes?" spurgte Nick Carter.

„Nej, ikke saa meget som bag paa min Haand, Hr. Carter. For selv om jeg vilde have købt mig noget, havde jeg dog ikke kunnet det, thi da Morgenen gryede havde jeg ikke en Cent hos mig.

Ak, hvad vil vel min Kone sige, Portemonnæ, Ur og Kæde er borte altsammen!"

„Naa, saa er jeg virkelig spændt paa at høre, hvad De kan fortælle mig!" udbrød Nick Carter. „Men foreløbig kan Joseph føre Dem op paa mit Værelse, hvor De kan gøre Dem lidt i Stand. Derefter gaar De ned i Køkkenet og faar et solidt Maaltid. Naar De er færdig, kommer De op til mig i mit Arbejdsværelse og fortæller mig, hvad der er hændt Dem."

Danny takkede og gik.

„Naa, Nick, hvad mener Du om det?" spurgte Ida.

„Jeg har Samvittighedsnag, det er alt, hvad jeg kan sige Dig!" svarede Nick Carter alvorligt. „Jeg burde ikke have brugt den stakkels Fyr som Opdager.

Han er nu en Gang ikke Fagmand, og da han opfylder sine Pligter som Chaffeur til Punkt og Prikke, kan jeg egentlig ikke forlange, at han ogsaa skal vove sit Skind ved farlige Foretagender."

„Men Du har jo tidt fortalt mig, at han har bedt og tigget Dig om at faa Lov til at hjælpe med at staa paa Vagt!" sagde Ida.

„Ganske vist. Det morer ham, der ikke kender Farerne ved vor Gerning, en Gang imellem at spille Opdager. Men det varer kun, til han en Gang faar Kærligheden at føle, og det har han vist faaet i Nat. Det er kun et Held i Uheldet, at han er sluppen fra det med Livet, ellers ved jeg ikke, hvorledes jeg skulde have retfærdiggjort mig over for hans unge Kone." —

Da Nick Carter en halv Times Tid senere sad i sit Arbejdsværelse og læste Aviserne, bankede det paa Døren, og Danny traadte ind.

Da han havde samme Højde og Drøjde som Joseph, passede Tjenerens Tøj ham udmærket, og han saa næsten endnu bedre ud i Tjenerlivreet end i sin Chaffeur-Uniform.

„Lad mig nu en Gang høre, hvad der er hændet Dem i Nat, Danny?" sagde Opdageren, da Chaffeuren havde sat sig ned.

„Menneskebarn dog, De ser jo ud, som om De havde kæmpet med en halv Snes gale Katte!"

„Saadan noget lignende var det ogsaa, Hr. Carter, om det end var de tobenede Katte, men de havde i hvert Fald lige saa spidse og skarpe Kløer og bed og kradsede lige saa godt som de firbenede.

„Undskyld jeg afbryder Dem, Danny! Er Automobilen i Sikkerhed?"

„Ja, jeg overbeviste mig om det endnu en Gang, før jeg kom herhen Da De stod ud af den i Gaar ved Chatham Square, stillede jeg den ind i en Remise, og der staar den endnu bag Laas os Lukke. Men Nøglen har jeg tabt. Det undrer mig egentlig, at jeg fik Lov til at beholde mine Støvler.

Da jeg havde faaet Automobilen sat ind paa dette sikre Sted, kørte jeg med en Sporvogn tilbage til Chatham Square, hvor jeg snart fandt Deres Kridtmærke, der pegede hen mod Divisions-Street. Jeg gik ned ad Gaden, til jeg kom ud for et Hus, hvor der var en Modehandlerbutik i Stuen.

Der pegede en ny Pil, der var tegnet paa Fortovet, mod Porten. Jeg prøvede paa at aabne Porten men kunde ikke. Der var saaledes ikke andet at gøre end at vente.

Jeg stillede mig skraas overfor i en Gadedør, saaledes som jeg saa tidt har set Dem eller Hr. Chick eller Hr. Patsy gøre det, og ventede, da jeg mente, at De vel nok en Gang vilde komme til Syne igen. Jeg stod der og ventede en stiv Klokketime, men De kom ikke.

Jeg veg dog ikke fra min Post, thi Hr. Chick har en Gang fortalt mig, at en dygtig Odager maa kunne holde ud paa et Sted i tre Gange fire og tyve Timer."

Nick Carter kunde daarligt undertrykke et Smil. Han vidste, at Chick og Patsy mange Gange morede sig med, at binde den brave Irlænder nogle frygtelige Røverhistorier paa Ærmet.

En Gang havde han overrasket Patsy, mens han var i Færd med at fortælle Chaffeuren, at en Opdager fremfor alt maatte øve sig i at sulte i Dagevis og holde Aandedrættet tilbage i Timevis. —

„Jeg stod altsaa endnu en Time i Gadedøren!" vedblev Danny. „Og i al den Tid var der ikke et Menneske, der nærmede sig til den Port, som De havde sat en Kridtstreg udenfor. Jeg brød forgæves mit Hoved med, hvordan det skulde lykkes mig at komme ind i Huset, men jeg fandt ingen Udvej.

Saa kom der en Mand ned ad Gaden, han blev staaende uden for Huset og tog en Nøgle op af Lommen. En Tidlang prøvede han forgæves paa at aabne Porten, saa at jeg endelig gik over til ham og spurgte ham, om jeg skulde hjælpe ham, jeg troede nemlig, at jeg paa den Maade kunde slippe ind i Huset, hvor jeg saa vilde søge efter Dem!

Jeg var nemlig begyndt at blive bange for, at der var hændet Dem noget, og jeg vilde dristig have vovet, hvad det skulde være, hvis jeg derved kunde redde Dem, Hr. Carter!"

„Det ligner Dem, De brave, gamle Kammerat. Men De har jo da vovet en Del, saa forrevet, som De er. Gaa videre! Jeg er spændt paa at høre, hvad De har at fortælle."

„Da jeg gik hen til Manden," fortsatte Chaffeuren: — „mærkede jeg at han var umanerlig drukken. Maaske var det ogsaa Grunden til, at han ikke kunde lukke Døren op, for han saa ikke alene dobbelt, men han saa mindst tyvedobbelt, og det var derfor let forstaaeligt, at han mellem den Snes Nøglehuller, som han, om jeg maa sige, saa i Aanden, ikke kunde finde det rigtige.

Først værgrede han sig haardnakket ved at give mig Nøglen, da han absolut vilde bevise mig, at han var fuldkommen ædru, og at det vilde være ham den letteste Sag af Verden at lukke Døren op. Naturligvis kunde han ikke gøre det alligevel, saa overlod han mig endelig Nøglen, hvorved jeg fik lukket op. Jeg spurgte ham ud om, hvordan Huset var indrettet, men det blev temmelig besværligt, da han kun gav usammenhængende Svar.

Da han nu vilde vide, om jeg var en af Husets Beboere, sagde jeg naturligvis ja for at kunne komme ind i Bygningen.

„Naa — saa er De vel den nye Beboer, der er flyttet ind paa fjerde Sal?" spurgte han, og da jeg ogsaa sagde ja til dette, vedblev han:

„Da kunde De gøre mig en stor Tjeneste! Jeg gaar nemlig meget daarligt. De kunde maaske tro, at jeg er fuld, men Sandheden er den, at jeg har Gigt i det ene Ben og i det andet en nederdrægtig Stivkrampe. Vil De nu følge mig op ad Trappen og ringe paa? Naar min Kone lukker op, kan De jo bare sige, at jeg er daarlig og trænger til Pleje."

„Naa, nu forstaar jeg!" sagde Nick Carter med et Smil. „Manden vilde, om jeg saa maa sige, bruge Dem som Lynafleder!"

„Sig hellere til Syndebuk!" sukkede Danny sørgmodigt. „Saa kommer De Sandheden nærmere. — Jeg sagde altsaa Ja og Amen til det hele, for mig gjaldt det kun at faa at se, hvordan Huset var indrettet og at skaffe mig at vide, hvor De opholdt Dem.

Jeg aabnede Døren, trak den fulde Mand indenfor og lukkede atter af efter os."

„Havde De haft en Lygte hos Dem, eller det havde været lyst, vilde De have bemærket, at der henne i Gangen var en Kridstreg paa Gulvet den pegede mod Døren ud til Gaarden!" sagde Nick Carter.

„Ih, Du milde Himmel! Det vilde der saamænd ikke have været Tid til, om jeg ogsaa havde haft en Lygte hos mig!" svarede Chaffeuren med et Suk: „For nu begyndte det sværeste Arbejde for mig: at faa slæbt den fulde Mand op ad alle Trapperne til fjerde Sal. Jeg kan forsikre Dem for, Hr. Carter, det var et rent Vidunder, at vi ikke begge to brækkede Halsen, for det ulykkelige Menneske tabte hvert Øjeblik Ligevægten, og vi trillede mindst en halv Snes Gange sammen ned ad Trapperne.

Men det var altsammen kun er Forspil til, hvad der senere skulde komme.

Endelig var jeg naaet med den fulde Mand op til hans Lejlighed. Efter at jeg havde ringet paa, rev Manden sig pludselig løs fra mig og forsvandt ind i den mørke Gang.

Jeg skulde lige til at spørge ham om, hvorfor han saa hurtigt rendte sin Vej, da Døren gik op og to temmelig let paaklædte Kvindemennesker viste sig inden for Dørtrinet.

„Din gamle Drukkenbolt! Endelig kommer Du da hjem!" lød en skingrende Stemme imod mig, og straks efter fik jeg en saadan Lussing, at jeg troede, at baade Syn og Hørelse forgik mig.

Inden jeg endnu rigtig havde faaet sundet mig efter denne „varme" Modtagelse, greb det andet Fruentimmer mig i Armen og trak mig inden for Døren. Den anden hjalp hende med det paa en meget ublid Maade.

Der var bælgmørkt inde i Gangen, og da jeg jo ikke kendte Lejligheden, kunde jeg knapt røre mig. Jeg forsvarede mig med Hænder og Fødder mod de to Furier, der faldt over mig i blindt Raseri, men jeg kunde ikke ryste dem af mig.

Den ene af dem gav mig et „blaat Øje", mens den anden kradsede mit Ansigt til Blods. Havde jeg haft med Mænd at gøre, havde jeg baaret mig anderledes ad, men de to Kvinder kunde jeg da ikke slaa til Jorden.

Mens de to Kvinder bearbejdede mig, prøvede jeg stadig paa at forklare mig, men de lod mig ikke komme til Orde.

Min Stemme druknede i deres Skældsord, og de raabte saa højt, at de ikke vilde kunne have hørt et Revolverskud. Naturligvis kunde denne højrøstede Kamp ikke foregaa uden at blive bemærket, og ude paa Gangen aabnedes først en, saa flere Døre, og jeg en Stemme sige, da der med et blev lidt Stilhed. „Den Drukkenbolt faar igen en Omgang af sin Kone og sin Svigermoder!"

„Det har han godt af!" var der en anden, der sagde: „Det er jo hver Aften, han kommer hjem med saadan en Bjørn."

Straks efter blev der lyst. En Kone, der var nysgerrig efter at se, hvorledes Fyren med den tørre Plet paa Tungen blev bearbejdet af sin Kone og sin Svigermoder, traadte nemlig nærmere med en Lampe.

„Men for Himlens Skyld, hvad er det dog, De gør! Det er jo slet ikke Deres Mand, Fru Mc. Ginny!"

De to Furier slap mig og saa forundrede paa mig. Saa raabte den gamle:

„Det er jo den Tyveknægt, der brød ind i Butiken nede i Stuen for to Maaneder siden! Hjælp! Tyve! Mordere! Politi! Hjælp!"

Jeg prøvede selvfølgelig saa godt som muligt paa at forsvare mig, men der var ingen, der hørte paa mig, og havde jeg ikke værget mig som en fortvivlet, saa var jeg vel ikke en Gang sluppen derfra med Livet, for de tolv Hekse, der var komne til, slog allesammen løs paa mig, som om de var gale.

Naa, hvad skal jeg vel fortælle Dem mere, Hr. Carter? Enden paa Komedien blev, at der blev hentet en Politibetjent, som bragte mig til den nærmeste Politistation.

Skræderen, som jeg havde maattet undgælde for, var naturligvis hverken til at se eller høre. Han havde været klog nok til før Slagets Begyndelse at krybe i Skjul."

„Stakkels De!" sagde Nick Carter medlidende: „Hvad skete der saa paa Stationen?"

„Naa, der var de heller ikke særlig blide imod mig, og skønt der ikke var meget at se paa mit ophovnede, forrevne Ansigt, var der dog flere af Betjentene, der paastod, at jeg var den Indbrudstyv, der var rendt med Pengeskuffen fra Modehandlerbutiken. Jeg blev puttet ind i en Celle, og der vilde jeg sikkert have siddet endnu, hvis ikke Assistenten, der inspicerede alle Vagtposterne, havde interesseret sig for „Indbrudstyven." Han lod mig hente og bad mig fortælle mine Oplevelser. Jeg sagde naturligvis ikke noget om, hvad De havde at gøre der i Huset, Hr. Carter, men indskrænkede mig til at sige, De havde befalet mig at følge Dem derhen. Tilfældigvis kendte Assistenten — jeg tror, han hedder Miller — Dem, Hr. Carter, og han har flere Gange kørt med i Deres Automobil. —

Da jeg nu fortalte ham saadanne Enkeltheder, som kun Deres Chaffeur kan kende, og da han ogsaa mente at kunne kende mig, lod han mig ogsaa gaa.

Efter at jeg endnu en Gang havde overbevist mig om, at Bilen var i Sikkerhed, skyndte jeg mig herhen. Jeg maa kun tilføje, at Fruentimmerne tømte alle mine Lommer, de troede formodentlig at finde Penge hos mig. Jeg undrer mig over, at jeg fik Lov til at beholde min Vielsesring."

Nick Carter aabnede en Skuffe i sit Skrivebord og tog en Hundrededollarsseddel op af den.

„Her er et Plaster paa Deres Saar, Danny!" sagde han med et Smil. „Og Deres Klædning kommer jeg nok ogsaa til at erstatte Dem. De kan gaa op til min Skrædder og lade Dem sy, en ny Uniform. Jeg har ikke Brug for Dem i Dag, gaa De kun hjem og plej Deres Magelighed."

Chaffeuren vilde ikke tage imod Pengene og modsatte sig det af al Magt, men Opdageren fik ham dog til det. Danny gik da omsider sin Vej med tusinde Taksigelser.

Nick Carter saa smilende efter ham. „Det er da i det mindste godt, at han er dukket op igen!" sagde han til sig selv. „Men det skal dog være mig en Lære om ikke i Fremtiden at give ham en saadan Opgave. Det har for Resten været mig en dyr Spas. Ling Gee fik to Hundrede Dollars, mine „Kollegaer" de tre kinesiske Opdagere fik tredive og nu Danny et Hundrede Dollars, det er tilsammen tre Hundrede og tredive Dollars! Og saa betragter jeg endda det hele som en Privatsag — men nu vil jeg sove, for jeg er dødstræt."

Han gik ind i sit Sovekammer, klædte sig af og gik i Seng. Et Øjeblik efter sov han trygt og vaagnede ikke, før Klokken var tre.

Nick Carter som Mandarin.

Ti Minuter senere stod Opdageren i sit Paaklædningsværelse, et temmeligt stort Rum med mange Skabe, hvor der var fuldt af Klæder, en fuldstændig Maskeradegarderobe.

Der fandtes alle mulige Uniformer, lige fra den tarvelige Politibetjents til den guldbroderede Gesandt-Uniform.

Et af Skabene indeholdt en Del lasede og pjaltede Klædningsstykker, som en Kludekræmmer vel næppe vilde have budt en Cent for, da de sikkert vilde forekomme ham at være værdiløse, men disse tarvelige Trøjer og Bukser var af stor Værdi for Nick Carter, for dem brugte han, naar han skulde forklæde sig som Bølle, Landstryger eller Vagabond; og med særlig duftende Vædsker fik han dem endog tildelt den ejendommelige Lugt, der er lige saa uadskillelig fra en saadan Gadesjover som fin Parfume fra en fornem Dame.

I et andet Skab hang der fuldt op af kinesiske Klæder. Naar Nick Carter havde noget at gøre i Kineserkvarteret, holdt han mest af at optræde som „Langpisk", hvad der ikke faldt ham vanskeligt, da han jo talte udmærket kinesisk.

Han tog nu en fuldstændig Mandarindragt ud af Skabet. Der var alt, lige fra den ejendommelige Kappe med den røde Knap, Tegnet paa Mandarinværdigheden, til de brede Kravestøvler, der bares under de vide Benklæder.

Før han klædte sig om, satte han sig ned ved sit Toiletbord, trak et Par af dets mange Skuffer ud, og begyndte ved Sminkens Hjælp at omskabe sig til Kinesr.

Inden ret længe var Mesteren ikke til at kende igen, Kindbenene var fremstaaende, som hos en ægte Mongol, Øjnene sad tilsyneladende skævt, Næsen var fladtrykt og Læberne baade tynde og farveløse. Opdagerens sunde Lød havde veget Pladsen for en smudsiggul Hudfarve.

Efter at han havde taget en Paryk med en prægtig lang Pisk paa, der vilde have frydet enhver Kinesers Øje, dyppede han sine Hænder i en Vædske, hvor-

ved de farvedes gule, og hvis han ikke netop kom i Berøring med Terpentin eller noget lignende, var Farven ikke til at faa af.

Nu klædte Nick Carter sig paa, og faa Minutter efter stod „Mandarinen" fiks og færdig. Han havde selvfølgelig ikke forsømt at gemme sit Værktøj i de rummelige Lommer, og oppe i de blaa Silkeærmer havde han gemt et Par Revolvere, der ved en særlig Mekanisme gled skudfærdige ud i hans Hænder, naar han rakte Armene i Vejret.

„Nu kan De Herrer Anarkister vel næppe kende mig!" mumlede Nick Carter, mens han saa sig i Spejlet. „Jeg vil nu først gaa hen til Værtshuset i Honston Street for at se lidt nærmere paa Værten der. Men først vil jeg hilse paa Ida, og saa gaar jeg bort af Køkkentrappen!"

Han gik nu ned ad Trappen til Stueetagen. Paa Gangen mødte han sin Kusine, der saa paa ham og lo.

„Du ser egentlig godt ud, Nick. Den lange Pisk klæder Dig udmærket. Jeg vilde give meget til at kunne spadsere med Dig paa femte Avenue, mens Du er i den Mundering! — Men vil Du ikke have noget at spise, før Du gaar? Du har jo ikke faaet Frokost!"

„Nej, Tak, jeg kan ikke spise noget."

„Hvornaar tror Du, Du kommer hjem?"

„Ja, gid jeg vidste det! Maaske en Gang i Dag, men det kan være det først bliver i Morgen eller i Overmorgen; man kan jo ikke vide, hvor det bærer hen, naar man har med den Slags Pak at gøre."

Opdageren gik ned i Kælderen og aabnede en Dør ind til en hemmelig Gang, som forbandt Nick Carters Hus med det, der laa ved Siden af, og som han ogsaa ejede; det vendte ud til en anden Gade.

Gaden var netop helt mennesketom, hvad der var Nick Carter meget velkomment, da han ellers vilde have vakt Opsigt i sit Kostume, skønt Kinesere ikke er saa sjældne i New York.

Nogle Gader derfra var der en Droske-Holdeplads, der tog han en Bil og lod sig køre hen i Nærheden af Cooper-Union Bygningen. Derfra gik han ned ad Bowery, til han naaede Honston-Street.

Det varede ikke længe, før han havde fundet det Værtshus, hvis Ejermand Shang Ting havde fulgt bagefter den foregaaende Nat.

Saaledes, som Opdageren nu var forklædt, havde han godt kunnet gaa ind i Hotel „Waldorf Astoria" eller i Kafe Delmonico, men her i den østlige Del af Byen, var det en anden Sag, thi her havde man en velbegrundet Modvillie mod alt, hvad der var kinesisk, saa sandt som Kineserkvarteret mellem Mott- og Pell-Street i Nærheden af Chatham Square er en sand Pestbyld for New York.

I saa fin og flot en Klædning — som her i det fattige Kineser-Kvarter var en stor Sjældenhed — maatte Nick Carter vække særlig Opmærksomhed, men det var netop ogsaa hans Hensigt. Han betraadte Værtshuset i et heldigt Øjeblik, for Buffisten skulde lige til at tage sit Forklæde af, hvorfor Værten selv stod bag ved Skænken.

Værten skulde lige til at hilse den ny Gæst med de sædvanlige Udskældsord, hvormed man overdynger Kineserne i Nærheden af Bowery, men da han saa, hvor fin denne „Hr. Langpisk" var, holdt han inde og ventede med at sige noget, til den anden havde talt.

„God Dag, Højstærede! Jeg haaber ikke, De har noget imod at se en Kineser i Deres Lokale?" sagde Nick Carter. — Han teede sig fuldstændig som en Verdensmand og talte et flydende Engelsk, hvori der kun sporedes en ganske ringe, fremmedartet Udtale.

„Nej — paa ingen Maade. Og navnlig ikke over for en saa fin, kinesisk Herre!" svarede Værten høfligt.

Opdageren bestilte sig et Glas let, ungarsk Vin, som han vidste kunde faas her i en fortrinlig Kvalitet, og blev staaende ved Skænken, hvor han — uden at nogen lagde Mærke til det — grundig mønstrede Værten.

Manden var velvoksen og bredskuldret, brunhaaret med stramme Ansigtstræk og blaa Øjne. Sidst af alt vilde man regne ham for at være Anarkist. Hans Navn, der stod at læse paa Vindusruden: „Tøkely Janos", lod formode, at han stammede fra Ungarn.

Altsaa — det var denne Mand, der havde trukket den sorte Kugle, og snart maatte rejse til Washington for at sprænge Fængselsmuren med en Bombe!

„Af en Kineser at være snakker De udmærket Engelsk!" sagde Tøkely, medens han hældte den guldgule Vin op i et slebent Krystalglas: „I Reglen kan Deres Landsmænd ikke sige „r" — de faar sjældent „r'et" med, naar de taler, og derved bliver det hele saadant et underligt Kavdervælsk!"

„Jeg har opholdt mig mange Aar her i de Forenede Stater og delvis ogsaa nydt evropæisk Opdragelse, saa det er intet Under, at jeg saa temmelig behersker det engelske Sprog!" svarede Nick Carter i en let Tone: „I lige Maade maa jeg udtale min Forundring over, at De som Ungarer har faaet saa faaet saa flot et Sving ind paa den amerikanske Udtale, for den Slags falder ellers Magyarerne temmelig svært! Vil De ikke drikke et Glas med?"

„Jo, Tak som byder!" svarede Værtshusholderen. Saa skænkede ogsaa han sig et Glas og klinkede med sin Gæst. Derefter vedblev han:

„Jeg tror, det er første Gang, der har været en Kineser herinde! Strængt taget forstaar jeg ikke, hvorfor man, om jeg saa maa sige, „ser skævt" til Deres Landsmænd — navnlig ikke fra mit Standpunkt som Vært. Kineserne her er for det meste stille og beskedne Mennesker, der ikke bekymrer sig om andre Folks Sager — Slagsbrødre er de slet ikke, og efter hvad jeg selv har set, er de stadig baade anstændige og renlige i deres Paaklædning.

Det er Egenskaber, som de Gæster, der kommer paa Værtshus her ved Bowery, ikke just ellers kan rose sig af!" tilføjede han og grinte:

„Desuden har Kineserne den gode Egenskab, at de betaler, hvad de faar! De aner ikke, hvor tit det sker, at der kommer en Amerikaner herind og forlanger sig et Glas Øl eller en „Whisky". Hvis ikke Ekspeditienten her ved Disken sørger for at faa Penge i Forvejen, kan han være sikker paa, at vedkommende stikker Glasset ud i en Fart og fortæller derefter med den ligegyldigste Mine af Verden, at han har glemt sine Penge hjemme, eller han kommer med en anden lignende Tossesnak.

I Reglen drejer det sig kun om fem eller ti Cents, saa man — i Stedet for at faa lavet Fest ved at lade ham arrestere — gærne nøjes med at smide ham ud. Men med Tiden løber skam det hele op, og jeg har paa den Maade allerede tabt temmelig mange Penge!"

„Ja — Tab har jo enhver Forretningsmand!" udbrød Nick Carter.

„Hvad Slags Forretning driver De?" spurgte Værten.

„Naa — jeg er Pengemand, og har stukket mine Penge i forskellige Foretagender, som jeg selv kontrollerer!" sagde Nick Carter.

„Saa beskæftiger De vel ogsaa en stor Del af Deres Landsmænd?"

„Nej — ikke særlig mange!" svarede Opdageren med et Smil, idet han kom til at tænke paa de tre Kinesere, som den forrige Nat havde arbejdet for ham.

Han tømte sit Glas og lod, som han vilde gaa.

„Haaber paa den Ære at maatte se Dem her igen?"

„Jo — gærne. Lokalet behager mig! Er De altid her til Stede?"

„Ja, i Reglen fra Klokken et om Eftermiddagen til Klokken et om Natten. Men i næste Uge er jeg her ikke!"

„Aa — nu havde jeg nær glemt noget!" — afbrød Opdageren ham, medens han holdt Haanden op for Panden og tænkte sig om: „Kunde jeg ikke faa et Ark Papir og en Konvolut hos Dem? Det falder mig ind, jeg skulde jo have skrevet et Brev!"

„Med Fornøjelse, Højstærede! Vær saa god, vil De ikke gaa ind her bag ved paa mit Kontor, hvor De finder baade Papir, Blæk og Pen!"

Værten fulgte med og satte en Stol hen til Skrivebordet.

Nick Carter, der stadig med stor Dygtighed gennemførte sin Rolle som Mandarin, tog Plads og nedskrev i Hast nogle Linjer, medens Værten atter gik ud i Lokalet for at betjene en Gæst, der lige var traadt ind.

Brevet var stilet til Politiinspektør Mac Clusky, Mulbery-Street, og lød:

„Kære George!

Maa jeg af et godt Hjærte henlede din Opmærksomhed paa den Mand, hvis Navn og Adresse staar trykt her oppe i Hjørnet paa Papiret. Han er nemlig en meget farlig Anarkist og hører til en af de herværende Grupper. Jeg var i Aftes „usynlig Tilhører" ved et af Anarkisternes hemmelige Møder og fik her opsporet, at vedkommende er bleven udset til at udføre et Bombeattentat i Washington. Alt nærmere skal jeg meddele Dig mundtlig. Jeg raader Dig til at lade et Par forklædte Opdagelsesbetjente passe paa ham baade Dag og Nat.

Han rejser snart til Washington, hvor han vil blive det meste af en Uge. Udvælg nogle af dine bedste Folk, for Værtshusholderen er en dreven Rad, og han maa ikke ane, at Politiet er ude efter ham!"

Da Nick Carter havde sat Navn under og lagt Skrivelsen i Konvolutten, skrevet Adresse udenpaa og forsynet Brevet med Frimærke, stak han det i Lommen.

Nick Carter gik derefter atter ind i Lokalet, hvor der nu stod en Mand henne ved Skænken og underholdt sig med Værten i en hviskende Tone.

Nick Carter bestilte sig endnu et Glas Vin og stillede sig hen ved Enden af Skænken.

Takket være hans overordentlig skarpe Hørelse, kunde han høre hvert Ord, de sagde:

„Jo" — udbrød Gæsten: „Jeg var i Dag til Morgen sammen med Salomon, som forsikrede, at han i Løbet af et Par Dage nok skulde faa det gjort af med Opdageren."

Nick Carter lyttede spændt. „Salomon" var ingen anden end den Skræder, der boede paa Atlantia Avenue i Brooklyn og bar det herlige Navn „Terrassengelænder."

„Hvornaar stikker Du til Washington?" spurgte Gæsten.

„Lørdag Nat!" svarede Tøkely.

„Og hvem skal saa passe din Forretning i den Tid?"

„Min Kone — tænker jeg!"

„Men... hvis Du nu ikke skulde komme hjem igen, Janos?" spurgte Gæsten i en indtrængende Tone..." hvis Du skulde sætte Livet til ved at udføre din Gærning?" —

„Ja, den Mulighed har jeg jo ogsaa regnet med!" svarede Værten roligt: „Jeg har allerede for længe siden gjort Testamente og „beskikket mit Hus," som man siger!

„Sæt nu, Du en Gang bliver sprængt i Luften ved en Bombe, saa er der nok ikke meget mere tilbage af Dig!" tænkte jeg ved mig selv:

Den Risiko maatte jeg jo løbe, da jeg traadte ind i Gruppen — jeg dør da for vor fælles Sag og Almenhedens Vel!"

Nick Carter rystede stille paa Hovedet: Var det egentlig ikke frygteligt, saa denne sære Sværmer legede baade med sit eget og sine Medmenneskers Liv?

De værste Indbrudstyve og Bedragere var ikke nær saa farlige som denne Bande af halvgale Mennesker, der med deres Bomber troede at kunne ryste Verden i sine Fuger og forbedre Samfundet.

Besøg hos Salomon Terrassengelænder.

Den Mand, der havde staaet og passiaret med Værten, og som utvivlsomt ogsaa var Anarkist, forlod nu Lokalet.

Nick Carter havde ingen Grund til at blive her paa Værthuset længere. Han tømte sit Glas, betalte, sagde Farvel og lovede at se indenfor igen den næste Dag.

Saa gik han tilbage til Bowery og tog ad Højbanen ned til Battery, Byens sydligste Punkt.

Derfra sejlede han med Færgen over Hudson-Floden, og da han havde naaet Brooklyn, gik han hen mod det Sted paa Atlantic Avenue, hvor den Anarkisk, som „skulde gøre det af med ham," boede.

Opdageren blev dog ikke staaende stille men gik raskt forbi Bygningen. Endelig traadte han ind i en Manufaktur-Forretning, hvor han købte seks Meter prægtigt, mørkerødt Silketøj.

Saa vendte han tilbage ad samme Vej, som han var kommen, til han atter naaede hen til det Hus, hvorpaa Skræderens Skilt prangede.

Han gik op ad Trappen til første Sal og ringede paa.

En lille, ualmindelig svær Dame af jødisk Ydre lukkede op:

„Ih, Du store Kineser!" undslap det hende uvilkaarligt i hendes snøvlende Sprog: „Hvad mon saadan en Hertug nu vil her hos Salomon Terrassengelænder!"

Saa spurgte hun ham paa det Jøde-Engelsk, som er fælles for alle Landes Mosoiter i New York:

„Hvad ønsker De? Er De ikke gaaet forkert?"

„Nej — det er jo her, Salomon Terrassengelænder bor — ikke sandt? Han er bleven mig anbefalet, og jeg vilde gærne have syet en Klædning hos ham!"

Skrædermadammen havde hurtig med sit Kenderblik forstaaet at vurdere den kostbare Klædning, som Nick Carter var iført, og hun var klog nok til at indse, at hun ikke her havde en almindelig Kineser for sig, men sikkert en, der var højere i Rang end dem, der drev Vadskeri:

„Værs'go', kom indenfor, Salomon er hjemme!" sagde den lille, uformelige Jødinde elskværdigt og vraltede foran ind til Værkstedet, hvor Skræderen sad i ensom Majestæt paa Bordet og syede.

Skræderen saa forbavset op, da Kineseren traadte ind.

„Kom her, kære Salomon!" udbrød hans bedre Halvdel:

„Herren her vil have syet en fin Dragt!"

Terrassengelænder mumlede noget uforstaaeligt i Skægget og kravlede ned fra Bordet, hvor han havde siddet med Benene overkors.

Nick Carter stirrede opmærksomt paa ham. Skønt Manden lod til at være ret svagelig — han var baade mager og sammenfalden, saa han dog ikke ubetydelig ud, der lurede sikkert en haardnakket Vilje, der med lver forfulgt et en Gang fastsat Maal, til det var naaet, han var en stor Sværmer!

Opdageren smilte uvilkaarligt, Hvad mon Skræderen vilde have sagt, om han havde vidst, at den Mand, som han havde forpligtiget sig til at dræbe nu stod lige foran ham?

Salomon Terrassengelænder betragtede paa sin Side Mandarinen med stor Interesse. Han var meget mistænksom, og det forekom ham højst mærkeligt, at en Kineser besøgte ham i hans Værksted.

„Hvad er det for en Dragt, De vil have lavet? Da vel ikke saadan en som den, De har paa?"

„Hvorfor ikke?" svarede Nick Carter roligt: „Snittet er da efter min Mening simpelt nok. De er bleven mig anbetalet som en dygtig Mand, og det maa da være en let Sag for Dem, at sy mig saadan en Trøje? Jeg har Tøjet med til den."

„Mandarinen" aabnede den Pakke, han havde haft under Armen, og bredte Silketøjet ud paa Bordet. Skræderens Kone, Sara, saa straks, at Tøjet maalte mindst fire Meter, medens der næppe vilde gaa mere end to, højst to en halv Meter med til Trøjen, der vilde altsaa nemt kunne falde en Bluse af til hende, og hun besluttede derfor at overtale sin Mand til at „lave" den Forretning.

„Men Salomon, Du er da ikke bange for at udføre et saa ligefremt Stykke Arbejde? Du som har haft Arbejde for de fineste Folk! Kan Du ikke huske den Frakke, Du syede til Samuel Levyson, den havde han paa til sit Bryllup? Og har Du ikke syet en Præstekjole til vor Præst? Ak, hvor det frydede mig, da jeg saa ham have den paa i Synagogen!"

„Ja, ja, det er godt, Sara!' 'sagde Skræderen. „Jeg paatager mig at sy Frakken. Hvornaar skal De bruge den?" spurgte han „Kineseren". „Hvis De skal have den snart, kan jeg ikke lave den, for i denne Uge har jeg ikke Tid.

Om De vil vente fjorten Dage, kan De faa den."

Det passer mig ganske godt, for før om fjorten Dage har jeg ikke Brug for den. Hvad skal den koste?"

„Tja — hvad skal den koste?" spurgte Skræderen med højt løftede Skuldre:

„Saadan en fin Mand, som De er, selv om De ogsaa er Kineser, kan vel betale tyve Dollars for den?"

„Det er alt for meget!" sagde Opdageren: „For tyve Dollars kan jeg faa en hel Dragt, saa det har

jeg da ikke nødig at betale for en ganske almindelig Frakke med vide Ærmer.

„Naa, saa lad os sige atten Dollars, men saa sætter jeg skam Penge til! Udlæggene er dyre, Svendene vil stadig have højere Løn, men bestille noget, det vil de skam ikke!"

„Jeg vil ikke give mere end femten Dollars, og det er allerede for meget!" sagde Nick Carter meget bestemt.

„Hørte Du det, Sara!" udbrød Skræderen. „Han sagde, at han kun vilde give femten Dollars! Han vil vel have, jeg skal sulte ihjel! Jeg vil give den „Gøj", den dumme Hedning hans Silketøj i Hovedet, og kaste ham paa Døren! Hvem siger, at jeg behøver at arbejde for en Kineser?"

„Salomon, Du er meschugge, jeg mener, Du er gal, Du gør jo en god Forretning med at faa femten Dollars, foruden hvad der bliver tilovers af Tøjet, som koster mindst fire Dollars Meteren? Der er saamænd Tøj nok til en smuk Bluse til mig og et pænt Skørt til Rebekka."

Skræderen brummede lidt. Han syntes ikke at bryde sig særlig meget om Arbejdet, men han bestemte sig dog endelig om, tog Maal af „Mandarinen" og skrev hans Navn og Adresse op.

Da Nick Carter sagde Skræderen at han skulde aflevere Frakken i Ling Gees Vadskeri, studsede han synligt, han var aabenbart ikke glad for, at en Mand, som havde Forbindelse med Ling Gee, vidste, hvor han boede. Nick Carter gav ham ti Dollars „paa Haanden", derefter forlod han Huset og vendte tilbage til New-York.

Hensigten med hans Besøg hos Skræderen var den, nøje at indprente sig hans Ansigtstræk, hans Bevægelser, sproglige Ejendommeligheder og Maade at gaa paa, saaledes at han til enhver Tid vilde kunne kende ham igen.

Nick Carter gik ned ad Broadway og vilde netop dreje om ad Vesey-Street, for at gaa hen til Højbane-Stationen i Sjette Avenue, da han fik Øje paa en ung Mand, der saa ud til at være femogtyve Aar, han havde en Haandkuffert i højre Haand og et Rejsetæppe over venstre Arm.

Det var hans yngste Hjælper, Patsy Murphy, der netop var vendt hjem fra sin Rejse.

„Død og Pine, det var et heldigt Træf!" mumlede Nick Carter: „Saa behøver jeg i al Fald ikke at plage mig selv med de tre Kinesere!"

Han vilde nu prøve om Patsy kunde kende ham i hans Forklædning.

Da Patsy var naaet hen til Greenwich-Street og netop standsede for at se, om der var et Højbanetog i Sigte, traadte Nick Carter hen til ham og sagde paa det smukkeste Kineser-Engelsk, hvilket han ligesom det himmelske Riges Sønner gik uden om Bogstavet „r", som de jo ikke kan udtale:

„Undskyld min He'e, kan De være saa god og sige mig, hvo G'eenwich-St'eet e'?"

Patsy vendte sig om og saa op og ned ad Kineseren. Han havde skarpe Øjne men genkendte dog ikke Mesteren.

„De er jo i Greenwich-Street! Kan De ikke læse det deroppe paa Gadehjørnet?" udbrød han kort og vendte Kineseren Ryggen.

„Hvo' fo' e' De saa gnaven, min kæ'e He'e?' sagde Nick Carter uforstyrret.

„Gaa Pokker i Vold, og lad mig have Fred!" svarede Patsy, der ikke lod til at være i særlig godt Lune.

„De vil vel ogsaa med Højbanen?" sagde „Kineseren" med det uskyldigste Ansigt af Verden: „De skal vel til otte og halvt'edsindstyvende Gade, hvo' De, hvis jeg ikke tage' fejl, vil gaa hen til en vis He' Nick Ca'te', hos hvem De bo'?"

Patsy var ved at tabe Næse og Mund af Forundring.

„Hvem i al Verden er De? De er ikke den, De synes at være. De er da vel ikke —"

„He' Nick Carter? Jo, det e' mig selv" Og Nick Carter brast i Skoggerlatter.

„Ved Himlen! Det er jo Mester selv! Der gik jeg igen en Gang kønt i Vandet!"

„Det glæder mig, at Du ikke kendte mig, Patsy. Det er et Bevis paa, at min Forklædning er god. Hvordan gaar det saa, Stump, er alt i Orden?"

Ja, Mester! Det gik, som det var smurt.

Skal jeg give Dem Rapport med den samme?"

„Nej, det kan vente til senere. Forøvrigt har jeg straks igen noget til Dig at bestille."

„Det er jo storartet! udbrød Patsy glad: „Jeg har været ved at kede mig til Døde paa den lange Jærnbanetur."

„Kør nu foreløbig hjem, jeg kommer bagefter med Højbanen fra tredje Avenue. Sig til Ida, at hun skal holde Maden færdig, for jeg er skrup sulten!"

Patsy nikkede og sprang op ad Trapperne til Højbanen, medens Nick Carter tog samme Vej tilbage, som han var kommen, gik tværs over Broadway, forbi Raadhuset og kørte derfra med Højbanen til otte og halvtredsindstyvende Gade.

Saa gik han ind i sin Villa ad samme Bagdør, som han var gaaet ud ad tidligere paa Dagen.

Michael O'Flahertys Befrielse.

To Timer senere sad Patsy overfor Mesteren i hans Arbejdsværelse.

Han havde lige aflagt sin Beretning om det Arbejde, han havde udført, og Nick Carter var helt tilfreds med Udfaldet.

„Det gør mig ondt, Patsy at jeg straks igen skal lægge Beslag paa Dig, men der er ikke andet for. Jeg har savnet baade Dig og Chick, og Du bliver sikkert forbavset ved at høre, at jeg i Gaar endog har benyttet tre Kinesere."

Nick Carter fortalte ham nu alt, hvad der var foregaaet med Hensyn til Anarkisten siden Patsys Afrejse fra New York.

„Du maa nu ufortøvet tage over til Atlantia Avenue i Brooklyn og kigge den jødiske Skræder, Salomon Terassengelænder lidt nærmere efter i Sømmene! Tab ham ikke af Syne! Som jeg har sagt Dig, har han forpligtiget sig til under alle Omstændigheder at dræbe mig i Løbet af Ugen. Jeg frygter ham ikke, men vil kun vide, hvornaar han rejser til Washington for at forene sig med de andre Anarkister. Efter min Mening, vil han nemlig foreløbig opgive at søge efter mig, naar ikke han nemt kan faa at vide, hvor jeg er!

Jeg skal bede Mc. Clusky om at give Dig et Par af sine bedste Mænd til Hjælp, saa kan I dog afløse hverandre en Gang imellem.

Sørg for, at jeg mindst to Gange om Dagen faar skriftlig Meddelelse fra Dig om, hvordan Sagerne staar; sker der noget af Vigtighed, maa Du enten telegrafere eller sørge paa anden Maade for, at jeg faar hurtig Underretning.

Hvis Salomon skulde gaa hjemmefra, holder Du Dig naturligvis i Nærheden af ham. Vi ses i Washington. Gør nu dine Sager godt!

Har Du Penge nok hos Dig?"

„Ja, Mester."

Patsy rejste sig og gik.

Mørket var ved at bryde frem.

Nick Carter var netop i Færd med at anlægge ny Forklædning for at aflægge et Besøg hos Anarkist-Gruppens, Formand, der efter hvad den ene Kineser havde sagt, boede i Fyrretyvende Gade Nummer tre og tyve. — Nu, ringede det paa Døren.

Straks efter hørte han velkendte Fodtrin paa Trappen. Mesteren lukkede Døren til Gangen op, og saa ud.

„Det er jo storartet!" udbrød han glad: „Jeg tænkte netop paa, hvor rart det vilde være, om Du kunde hjælpe mig, Chick! Jeg har Dig nemlig i Øjeblikket lige saa nødig som det daglige Brød."

„Naa, et ordentlig Menneske siger dog vel først „God Aften' 'til sin Fætter, som han ikke har set i fjorten Dage!" svarede Chick og lo: „Du tillader vel, at jeg sætter min Rejsetaske fra mig, eller skal jeg gaa med det samme?"

„Naa, saa stærkt haster det heller ikke, men om en halv Times Tid kan Du vel være til Tjeneste? Patsy er forøvrigt ogsaa kommen tilbage for et Par Timer siden."

„Det ved jeg, for Ida, der lukkede mig ind, har allerede fortalt mig det."

„Patsy har aflagt Beretning," vedblev Mesteren: „I har igen gjort Jeres Sager aldeles storartet!"

„Vi har kun gjort vor Pligt og Skyldighed!" sagde Chick beskedent: „Men hvad nyt kan Du nu fortælle?"

„Det kan Du faa at vide siden, naar vi gaar ud sammen. Det gælder om at opspore nogle Anarkister og hovedsagelig om at finde det Skjulested, hvor Michael O'Flaherty holdes gemt.

„Det ser jo meget lovende ud!' 'sagde Chick med et Smil: „Jeg vil kun i en Fart tage mig et Bad og faa en Bid Brød, saa skal jeg være til Tjeneste."

Nick Carter kendte ganske vist kun Føreren for Anarkist-Gruppen i hans Forklædning, men han havde nøje indpræget sig hans Stemme saaledes, at han var overbevist om, han kunde kende ham igen, naar han saa ham og talte med ham.

Da Klokken var henad otte, drog Mesteren af Sted sammen med Chick. Vejen fra otte og halvtredsindstyvende til Fyrretyvende Gade kunde tilbagelægges paa en halv Times Tid.

De standsede i Nærheden af Nummer tre og tyve og stillede sig i Skyggen af Huset.

Det laa nær at antage, at Gruppens Formand holdt sig i sit Skjul om Dagen og først vovede sig ud efter Mørkets Frembrud, derfor var det kun et Tidsspørgsmaal, naar han vilde vise sig.

Da de havde staaet her og ventet en Timestid, blev Gadedøren til Nummer tre og tyve aabnet, og en Mand der lignede Anarkistformanden gik ned ad Stentrappen udenfor Huset.

Nick Carter behøvede kun at gøre et Forsøg for at overbevise sig om, hvor vidt det var ham eller ej. Han trak sin bulede Hat ned i Panden, og idet han med usikre Skridt forlod den Gadedør, hvor han havde staaet, tumlede han hen imod Anarkisten:

„Kan De ikke — hup! — sige mig, hvor meget Klokken er?" spurgte han besværligt: „Jeg har — hup — maattet lade — hup — mit Ur blive liggende i den sidste Beværtning — hup — fordi jeg ingen Penge havde!"

„Gaa Pokker i Vold, din gamle, fordrukne Sut!" udbrød Manden barsk og gav Opdageren et drøjt Puf, saa han faldt saa lang han var, og kunde tilsyneladende daarligt komme paa Benene igen, medens den anden hurtig fjernede sig.

Chick, der imedens ogsaa var traadt ud fra deres Skjulested, optog straks Forfølgelsen.

Da de var drejede om Hjørnet, rejste Nick Carter sig op, og efter at han havde forandret sit Udseende saaledes, at Anarkisten ikke vilde kunne kende ham igen, skyndte han sig at løbe efter Chick og hans „Vildt".

Anarkisten lod til at have stærkt Hastværk og gik saa hurtig, som det vel var ham muligt, ned ad Gaden, til han naaede hen til det Hus i Syv og tyvende Gade, hvor Nick Carter en Gang havde anholdt Zenobia Zara, og hvor Kineseren Vu Sung havde set Formandens Ledsagerske gaa ind. Anarkisten gik hurtigt op ad Trappen og ringede paa. En meget høj Kvinde aabnede Døren, og lod ham træde ind.

„Død og Pine, vi har Held med os!" hviskede Nick Carter: „Hvis jeg ikke tager meget fejl, vil Anarkisten nu sammen med Kvindemennesket deroppe gaa hen til det Sted, hvor Michael O'Flaherty holdes skjult, for hun har paataget sig at give ham Mad og Drikke, indtil hans tidligere Kammerater har fældet Dom over ham."

Det gik netop saaledes, som Nick Carter havde forudset.

Et Kvarter senere traadte Anarkist-Gruppens Formand ud paa Gaden, sammen med den Kvinde der havde aabnet Døren for ham.

De gik hen til den nærmeste Højbanestation, og kørte til Hundrede og to og halvtredsindstyvende Gade, derfra gik de ned mod Hudsonfloden.

Her, hvor Floden udvider sig mod Havet, ligger der en Mængde Baade, som navnlig om Søndagene bliver stærkt benyttede af New-Yorker Borgere der ynder Rosporten.

Anarkisten sprang ned i en af Baadene, aabnede den Laas, hvormed Jærnlænken var lukket, greb Aarerne, og gav sin Ledsagerske et Tegn til at komme ned til ham.

Nick Carter og Chick holdt sig i Skyggen af et af de smaa Huse, der ligger ved Flodbredden, og iagttog de to meget nøje.

„Vi maa følge efter dem!' 'sagde Chick.

„Det vilde kun vække deres Mistanke," svarede Nick Carter. „Jeg kan heller ikke tro, at de ror langt, for ovre paa den anden Side af Floden er der fuldstændigt øde.

Men jeg har en Anelse om, at de sejler ud til en af de gamle Pramme, som ligger opankrede derhenne, og som ikke er nogen Nytte til.

Chick, der havde en meget stærk Kikkert i Lommen, sneg sig forsigtigt ned til Flodbredden, hvor han lagde sig ned bag en Baad, der var trukken paa Land, og iagttog den lille Baad, der fjernede sit mere og mere fra Kysten.

Nick Carter havde forudsagt det rette.

Anarkisten roede hen imod en af de forladte Pramme, et stort, klodset Skrog, paa hvis flade Dæk, der fandtes et lille Kahytshus, hvor der sædvanligvis opbevaredes Tove, Værktøj, Ankre og lignende Sager.

Efter at Anarkisten havde gjort Baaden fast, sprang han op paa Dækket og hjalp derefter sin Ledsagerske derop. Saa forsvandt de begge ind i Kahytshuset.

Det varede omtrent en Time, før de atter kom til Syne. Chisk havde imidlertid atter stillet sig hen ved Siden af Nick Carter.

„Du maa nu følge efter de to, medens jeg tager over til Prammen, for jeg er sikker paa, at den ulykkelige O'Flaherty er derovre!" hviskede Nick Carter: „Det er meget muligt, at de to ikke foretager sig mere i Nat, sandsynligvis gaar hun nu hjem til sin Bolig i Syv og tyvende Gade, og han til sin i Fyrretyvende, men man kan jo ikke vide, om de ikke pønser paa et eller andet, som vi kan have Interesse af. Naar Du har forvisset Dig om, at han er gaaet til Ro, kan Du roligt gaa hjem."

Chick fulgte nu i nogen Afstand efter Parret, der imidlertid var kommet tilbage, havde gjort Baaden fast og nu slog ind paa Vejen til Broadway. Da de var forsvundne i Mørket, satte Nick Carter sig ned i den samme Baad, som de havde benyttet.

Det var et Øjebliks Sag for ham med sin Dirk at aabne Laasen, der var af den almindeligste Slags, og nu roede han med rappe Tag over mod Prammen. Til hans Forundring stod Døren til Kahytten aaben, men hans Undren øgedes end mere, da han saa, at Kahytten var tom.

Han lyste hen over Gulvet med sin elektriske Lommelygte og opdagede snart en Lem, der var lukket med flere store Hængelaase.

Det varede temmelig længe, før han fik dem aabnet, men langt om længe lykkedes det ham. Med et Ryk trak han Lemmen op og lyste ned i Rummet under Kahytsgulvet med sin Lommelygte.

En skrækkelig Stank af muggent Halm og forpestet, indelukket Luft slog Opdageren i Møde, men hvad der indjog ham end mere Skræk, var Synet af et Menneske, der var lænket fast til Fartøjets Bund med Jærnlænker, desuden havde han en Knebel i Munden.

I en Fart var Nick Carter nede ad den korte Stige. Saa knælede han ved Siden af den ulykkelige. Et Blik paa de afmagrede Træk sagde ham, at det var O'Flaherty. Forsigtig tog han Knebelen ud af Munden paa Fangen og løste derefter hans Lænker.

O'Flaherty saa paa Nick Carter med et taknemmeligt Blik. Han var endnu for svag til at kunne sige noget, men det vidste Nick Carter Raad for.

„Afholdsfolkene kan sige, hvad De vil!" mumlede han hen for sig: „En Slurk uforfalsket Whisky er dog den bedste Medicin i et Tilfælde som dette!"

Saa tog han en Lommeflaske med Whisky op af Lommen og hældte forsigtig et Par Draaber ned i Halsen paa O'Flaherty.

Virkningen udeblev ikke. Den befriede var snart i Stand til at rejse sig og begynde at tale:

„Hvem er De? Er De maaske kommen for at udsætte mig for ny Kvaler?" stammede han næppe hørligt.

„Nej, Hr. O'Flaherty, vær bare rolig. De er i gode Hænder. Jeg er Nick Carter."

„Himlen være lovet!"

Da Opdageren havde givet ham endnu en Slurk Whisky, bedredes hans Tilstand saa meget, at han ved Nick Carters Hjælp kunde klatre op paa Dækket. Natteluften forfriskede ham yderligere, og snart efter kunde han fortælle Nick Carter sin Lidelseshistorie.

„Jeg tror ikke, jeg kunde have holdt det ud to Dage til dernede!" sagde han: „Og desuden var jeg ved at sulte ihjel. Saa De den Mand og hans Led-

sagerske, der var nede hos mig for en halv Times Tid siden?"

„Ja, det var dem, der ledte mig paa Sporet!"

„Jeg har været her paa dette skrækkelige Sted siden i Lørdags. Lørdag Morgen kom der et Bud til mig med Besked fra Dem, Hr. Carter, om jeg vilde komme hen til Chestunt Street, hvor De ventede mig i en Vogn.

Det forekom mig ganske vist mistænkeligt, men jeg gik dog derhen. I Vognen sad der en Mand, der lignede Dem en Del, men næppe havde jeg sat mig ved Siden af ham, før jeg fik et saa voldsomt Slag oven i Hovedet, at jeg mistede Bevidstheden, og siden efter er jeg sikkert bleven yderligere bedøvet, for jeg kom ikke til mig selv igen, før jeg laa her paa Bunden af Prammen.

Aa, jeg har lidt grufuldt!" tilføjede han gysende: „Jeg har under Tiden maattet fløjte og synge i Timevis for at jage Rotterne bort, de fo'r i Snesevis hen over mig; men nu tilsidst stak mine Bødler en Knebel i Munden paa mig."

„Stakkels Fyr!" sagde Nick Carter: „Men jeg kan i det mindste berolige Dem med, at De i Fremtiden ikke behøver at frygte for den Bande, for jeg har truffet mine Forholdsregler saaledes, at jeg tænker, jeg kan gøre Slynglerne uskadelige — alle som en. Kom nu med ned i Baaden!"

Ved Nick Carters Hjælp klatrede O'Flaherty nu ned i Baaden og satte sig paa en af Rorbænkene. Nick blev et Øjeblik staaende fordybet i sine Tanker:

„Sig mig en Gang, O'Flaherty, ved De, om der ellers var noget om Bord paa Prammen?

„Saa vidt jeg kunde se ved det svage Dagslys, der trængte ned gennem Gulvsprækkerne, stod der henne i det ene Hjørne en Tønde, som efter Lugten at dømme indeholdt Petroleum; ellers var der ikke noget."

Den er mig lige tilpas!" mumlede Nick Carter: „Vent et Øjeblik, jeg skal straks være færdig!"

Opdageren forsvandt men viste sig snart igen, og foran sig trillede han en lille Tønde.

„Den er endnu halvfyldt!" raabte han ned til Irlænderen: „Jeg vil nu forøge mine Misgærninger med at blive Brandstifter.

Jeg kan ikke tro, det kan gøre stor Skade, da Prammen jo er solidt fortøjet; den kan altsaa ikke komme i Drift og derved stikke andre Fartøjer i Brand. Prammen er jo ikke noget værd, siden Ejeren har overladt den til sin Skæbne, og naar Anarkisterne hører eller læser i Bladene, at en Pram i Nærheden af Hundrede og tre og halvtredsindstyve Gade er brændt, vil de selvfølgelig sraks undersøge, om det er den, som De laa fangen paa, og derefter tro, at De er omkommen ved Branden."

Mens Nick Carter saaledes udviklede sin Plan, var han travlt optaget af at hælde Petroleum ud over Dækket. Saa rullede han Tønden tilbage til Kahytten, kastede en brændende Tændstik ned i den og lukkede Døren omhyggeligt.

„Naar vi er naaet ind til Bredden vil Ilden have banet sig Vej gennem Kahytshusets Tag, og inden Brandvæsenet kommer, er der ikke en Stump tilbage af den gamle Kasse."

Opdageren sprang ned i Baaden og roede saa hurtigt, som han kunde, ind mod Land. Der overlod han Baaden til sin Skæbne og ledede derefter Irlænderen, som havde meget svært ved at gaa, hen til Hundrede og to og halvtredsindstyve Gade, hvor han fik fat i en Bil, som kørte ham og O'Flaherty hjem.

Da de sad i Bilen, hørte de Sprøjterne komme.

„Ah! Nu staar Prammen sikkert i lys Lue!" sagde Nick Carter: „Mandskabet i 30te Brand-Distrikt vil sikkert blive meget forundret, naar det i Morgen faar sendt hundrede Dollars som Erstatning for, at det har maattet rykke forgæves ud i Aften!"

Opdageren gik igen ad den hemmelige Gang ind til sin Villa; det havde han stadig gjort siden den Aften, da han havde beluret Anarkisterne. Den jødiske Skræder, der sandsynligvis bevogtede Nick Carters Villa baade Dag og Nat, skulde nemlig tro, at Opdageren slet ikke var i Byen.

En halv Time senere var O'Flaherty bragt til Sengs i Gæsteværelset; Ida sad ved hans Side og lagde kølende Omslag paa hans feberhede Pande.

Chick var imidlertid kommen hjem med den Meddelse, at de to Anarkister var gaaede lige hjem.

Den forpurrede Plan.

Der var gaaet tre Dage siden de sidst skildrede Begivenheder.

I al den Tid havde Patsy i Forening med to Opdager, som Inspektør Mac Clusky havde overladt ham, bevogtet enhver af Salomon Terrassengelænders Bevægelser, og Politiet havde samtidig ikke tabt Janos Tøkely, Beværteren fra Houston-Street, af Syne.

Nick Carter og Chick havde skiftevis bevogtet Formanden for Anarkist-Gruppen.

Saaledes som Nick Carter havde forudset, opgav Skræderen Ævred, da han forgæves havde ligget paa Lur og spejdet efter den store Opdager tre Dage i Træk.

Skræderen lod derefter Formanden og Tøkely vide, at han var rede til „Washington-Rejsen" Lørdag Aften.

Samtlige Anarkister rejste uden at de selv vidste af det, til Hovedstaden med et stærkt Følge, som fulgte dem lige i Hælene.

Det havde naturligvis været Nick Carter den letteste Sag af Verden at faa dem alle anholdte allerede i New York, men Opdageren vilde allerhelst gribe dem paa fersk Gerning, for saa maatte Straffene blive haardere og bevirke, at de sammensvorne aldrig kom paa fri Fod igen, hvorved Samfundet i hvert Fald vilde blive befriet for alle disse blodtørstige Menneskedyr.

Som rigtigt udspioneret af Patsy havde Anarkisterne bestemt sig til at udføre deres Rædselsdaad Søndag Eftermiddag. De vidste, at saavel Zenobia som Tomschk og Vassili paa den Tid plejede at være nede en Times Tid i Fængselsgaarden for at trække frisk Luft.

Den store Plads foran Fængslet havde allerede fra Middag været bevogtet af en stor Mængde Opdagere i alle mulige Forklædninger.

Selvfølgelig havde Nick Carter meddelt Chefen for Washington Politi Major Moore om, hvad Anarkisterne havde i Sinde.

Nu befandt baade Majoren og Opdageren sig inde i en privat Stuelejlighed, hvorfra de kunde overse hele Pladsen.

Klokken nærmede sig fem, og nu viste „de optrædende" sig paa „Scenen".

Nick Carter pegede ud og sagde til Politichefen:

„Den store, bredskuldrede Mand, som humper af Sted derovre ved en Stok og med Armen i Bind, er ingen anden end Tøkely, den saakaldte „udvalgte", der skal udføre Bombeattentatet. Og den gamle Herre, som gaar der og er saa optaget af at læse i sin Avis, er saamænd selveste Gruppens Fører... han bærer Bomberne hos sig! Om et Øjeblik, skal De se, overrækker han Værtshusholderen sine Kastevaaben!

Den lange, magre Fyr, som slingrer saadan med Armene under Gangen, er min blodtørstige Skræder, der bærer det vidunderlige Navn „Salomon Terrassengelænder". Han har haft den behagelige Opgave at skulde tage mig af Dage i New-York, men — „tilføjede Opdageren leende: „— De ved jo nok, Nick Carter er lige saa sejglivet som en Kat!"...

Chick, Patsy og en Del Politifolk, der var rejste med til Washington, havde fordelt sig saaledes, at de paa et givet Tegn kunde kaste sig over en bestemt Mand, som de forinden havde kigget ud...

Nick Carter havde forbeholdt sig den vanskeligste Opgave, nemlig at anholde selve „Bombekasteren", inden han endnu fik skredet til Udførelse af Attentatet.

Mesteren talte alt i alt femten Personer, der paa en skummel Maade sneg sig omkring paa Pladsen — altsaa med andre Ord: Hele New-Yorker Gruppen. De tre Kvinder var der ogsaa; de havde ikke villet unddrage sig den Fornøjelse at være til Stede, naar Anarkisterne befriede deres Herskerinde og Kammeraterne fra Fængslet. Og i New-York var der jo ikke Brug for dem, da Fangen, som de skulde have passet, efter deres Overbevisning var ynkelig omkommen paa den brændte Pram.

Mesteren var imidlertid traadt ud paa Gaden.

Han saa paa sit Ur, Klokken manglede et Par Minutter i fem.

Han var udmærket forklædt som blind Tigger. Han havde en stor, grøn Skærm for Øjnene, men den hindrede ham dog aldeles ikke i at se. Paa Brystet havde han en stor Plakat, hvorpaa der stod: „Jeg er blind!"

Han gik med langsomme, slæbende Skridt henover Pladsen, idet han følte sig for med sin Stok; paa denne Maade nærmede han sig Tøkely.

Nu gik Gruppens Formand ligesom tilfældig forbi Tøkely, hilste paa ham, standsede og begyndte en Samtale med ham.

Nick Carter lagde godt Mærke til, at han samtidig gav Ungareren en Pakke. Kort efter forlod Formanden ham atter.

Nu var Øjeblikket kommet, da Attentatet skulde ske!

Nick Carter vidste, at det hele kun drejede sig om utrolig kort Tid. Hvis han kom for sent, eller hvis det ikke lykkedes ham at faa et saadant Tag i Manden, at det blev ham umuligt at lade Bomberne falde, da var saavel hans som Anarkistens sidste Time slaaet.

Værtshusholderen nærmede sig langsomt til Fængselsmuren. Omtrent ti Fod derfra blev han staaende, tog en rund Genstand ud af Pakken og hævede sin højre Arm.

Men i dette Øjeblik skete der noget for ham saa ganske uventet.

Mens Bomben med et lynsnart Greb blev revet ud af Haanden paa ham, fik han samtidig et saa frygteligt Slag i Baghovedet, at han faldt om.

I næste Nu blev Pakken, som han krampagtig holdt fast paa med venstre Haand vristet fra ham.

Pladsen genlød af forskrækket Raab! Over for hver af Anarkisterne stod der en Mand med spændt Revolver. Alle som en blev de tvungne til at række Hænderne i Vejret.

Det var et voveligt Øjeblik, for Sandsynligheden talte for, at hver af de sammensvorne bar en Bombe hos sig.

Men det hele spændte ganske roligt af, og ved Politiets Hjælp blev nu alle Anarkisterne kørte i Patruljevogne til Politikammeret. Nick Carters store Plan var lykkedes.

Anarkistgruppen var gjort uskadelig, uden at der havde flydt en Draabe Blod.

Zenobia Zara, Vassili og Tomschk ventede forgæves paa at blive befriede og blev af Edsvorneretten dømte til livsvarigt Tugthus. De andre Anarkister fik samme Straf, saa at New-York for lange Tider var befriede for denne Kræftskade for det menneskelige Samfund.

Hvad Ling Gees Opiumshule angik, var det Nick Carter imod at skaffe Kineseren Ubehageligheder, da han jo, naar alt kom til alt, havde ydet ham værdi-Tjenester.

Men Nick Carter gav dog Inspektør Mac Clusky et Vink om at holde Øje med Vaskeriet, og kort Tid efter foretog Politiet en Razzia og Oprømning i Opiumshulen, hvad der vakte stor Opsigt, og Bladene bragte lange Artikler om Begivenheden.

Man fandt nemlig en Sal i Sing Gees Hus, hvor de fornemste New Yorkerdamer hengav sig til Opiumsrygning.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Takket være den omhyggelige Pleje, som blev O'Flaherty til Del i Nick Carters Hus, var han i Løbet af faa Dage helt rask igen.

Da Nick Carter spurgte ham, om han vilde vende tilbage til sin Plads i Philadelfia, svarede han:

„Nej, Hr. Carter, jeg rejser hjem til min grønne Ø, til Irland. Jeg har maattet gennemgaa for meget her, men jeg vil altid tænke paa Dem med inderlig Taknemmelighed, thi uden Deres Hjælp vilde jeg enten havde vansmægtet i Tugthuset som uskyldig dømt eller være bukket under for Anarkisternes Efterstræbelser."

Dog, Nick Carter vilde ikke høre noget om Tak, det var ham nok, at han havde kunnet gøre Samfundet en Tjeneste, selv om det ogsaa for ham havde været forbundet med Livsfare.

— Ende. —

Næste Bind (Nr. 62) indeholder:

Det skæbnesvangre Inserat.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Det skæbnesvangre Inserat.

Den mærkelige Annonce.

Nick Carter — den navnkundige Privat-Opdager i New York — sad ved Frokostbordet sammen med sin yngste Hjælper Patsy Murphey, hvor de lod sig den varme Ret og den duftende Kaffe smage.

Nu og da kiggede Mesteren lidt i den Avis, som laa ved Siden af hans Tallerken...

Det var noget nyt, som sjældent skete, for den store Mester havde altid tidligere hævdet, at intet var skadeligere end „aandeligt Arbejde til Maden."

Da han nu selv gik uden om Reglen, maatte der jo foreligge noget særlig vigtigt. Derfor skævede ogsaa Patsy spændt hen til Bladet for muligt at komme efter, hvad det vel kunde være, der optog Mesteren i saa overordentlig en Grad.

Omsider lagde Nick Carter Kniv og Gaffel fra sig og udbrød til sin Hjælper:

„Jeg vil gærne spørge Dig om noget, Patsy! Tror Du, at Du kunde give en Person, der agter at begaa en Forbrydelse, en passende Uddannelse i Faget, saa han efter endt „Læretid" kan naa sit Maal uden at blive opdaget?"

Og Mesteren tilføjede, da han saa sin Hjælpers overraskede Ansigt:

„Selvfølgelig er her kun Tale om et Spørgsmaal ud i det Blaa, thi i og for sig vilde den Slags Undervisning jo nok være lige saa forkastelig som selve Forbrydelsen."

Patsy stirrede paa Mesteren og smilte uvilkaarlig.

Saa udbrød han:

„Jeg ved sandt for Dyden ikke, hvad jeg skal svare! Det afhænger vist mere af Eleven end af Læreren, om saadan en Historie kan spænde af uden Tugt-, Rasp- og Forbedringshus for rette vedkommende!"

„Ja, det kan der være noget i!" sagde Nick Carter og lo lunt.

„Men hvor falder De egentlig paa at stille mig et saadant Spørgsmaal, Mester?"

„Fordi jeg netop nu her i Avisen læser en Annonce, som beskæftiger sig med et saadant Æmne."

„Nej! Det er da ikke muligt?" udbrød Patsy overrasket:

„Man skulde da ikke tro, nogen kunde sætte en Annonce i Avisen om en „Forbryderskole" med Til-

bud om Undervisning med „alt til Faget henhørende" paa samme Maade, som man nu om Stunder averterer med Timer i Fransk, Tysk, Dansk og Mesopotamisk „kun ved indfødte Lærere!"

„Og dog — ikke des mindre!" sagde Nick Carter med et lille Smil.

„Aa Snak — De vil bare drive Løjer med mig!" svarede det unge Menneske i sin Tvivl.

„Nej, saamænd vil jeg ikke nej! Jeg holder mig til den skære Sandhed. Hør nu efter, saa skal jeg læse „Annoncen for Dig."

Mesteren tog Avisen i Haanden og læste:

Usædvanligt Tilbud.

Mod passende Honorar tilbydes der herved Personer, som maatte have til Hensigt at begaa en Forbrydelse, grundig Undervisning i Faget saaledes, at den ønskede Gærning kan udøves uden Fare og uden at blive opdaget.

Reflekterende bedes hver Aften i denne Uge mellem Klokke otte og ti skrive et Firetal med Kridt paa efternævnte Gadehjørners Fortov, nemlig:

Det sydvestlige Hjørne af Universitets-Plads og Fjortende Gade,

det nordvestlige Hjørne af Tredje Avenue og Tredje Gade,

det sydvestlige Hjørne af Sjette Avenue og Tre og fyrretyvende Gade,

det nordøstlige Hjørne af Ottende Avenue og Tre og tyvende Gade samt

det nordvestlige Hjørne af Treje Avenue og attende Gade.

Derefter vil der kunne etableres et Møde mellem den reflekterende og Indsenderen af nærværende Inserat.

Naa, Patsy, hvad siger Du til den?" spurgte Nick Carter, medens han atter lagde Avisen fra sig: „Mener Du ikke at Annoncen er det gladeste Vanvid?"

„Jo, nærmest!" svarede den unge Opdager: „Men jeg tror alligevel ikke, den er lavet for at gøre Grin... Den er vist avtentisk!"

Nick Carter trommede med Fingrene paa Bordet, lagde Hovedet paa Siden og kneb det ene Øje til, medens han saa paa Patsy med det andet:

„Du udtrykker Dig særledes diplomatisk, lille Stump! Men naar man slaar om sig med Fremmedord, forstaar man i Reglen ikke at nævne Tingen ved sit rette Navn i Modersmaalet. Udtrykket „avtentisk" kan i hvert Fald have mange Betydninger. Lad mig hellere høre din oprigtige Mening om Inseratet."

„Naa ja — jeg har den Opfattelse —" svarede Patsy, medens han tænkte over Sagen: — „at Annoncen er ægte nok, det vil sige, at den Mand, som har indrykket Annoncen i Bladet, virkelig mener det, han skriver...

Men det kan jo ogsaa være — og det er saamænd ikke helt usandsynligt — at Manden forbinder en helt anden Hensigt med Annoncen, og at han har haft ganske særlige Grunde til at avertere paa den Maade i Avisen!"

„Og hvad tror Du saa, det kunde være for Grunde?"

„Ja — nu spørger De mig dog om for meget!" svarede Patsy med et Skuldertræk.

Mesteren tav en lille Stund...

Omsider fortsatte han:

„Den Maade, som mulige reflekterende behage at melde sig paa," er jo unægtelig i højeste Grad ejendommelig og usædvanlig.

Lad os en Gang sætte følgende Eksempel:

I Dag er det Søndag.

Naar jeg nu kunde ønske at faa et lille Kursus i at lave falske Penge, i Indbrud eller et andet af den hemmelige Forbrydervidenskabs Fag, maatte jeg altsaa i Aften efter Klokken otte gaa ud paa de paagældende Gadehjørner som nævnes her i Annoncen, og skrive mit Tal med Kridt paa Fortovsflisen.

Af Inseratet fremgaar det, at de opgivne Steder vil blive undersøgte mellem Klokken otte og ti om Aftenen."

„Ja — det har jeg ogsaa tænkt mig!" udbrød den unge Opdager.

„Sæt saa, det var Dig selv, der havde ladet Inseratet indrykke —" vedblev Mesteren: — „saa vilde Du kun have nødig at stille Dig op paa et af de nævnte Hjørner, for at faa Kig paa dem, der har Lyst til at gennemgaa dit Kursus!"

„Det forstaar sig — det er klart!"

„Du har naturligvis i Hukommelsen genkaldt Dig de fem Pladsers Beligenhed i Hukommelsen. Har Du saa ikke opdaget noget, der er værdt at lægge Mærke til?"

Patsy tænkte sig atter om et Øjeblik:

„Jeg ved sandelig ikke, hvad særlig mærkeligt, der skulde være ved dem!" sagde han kort efter.

Nick Carter smilte let.

„Og dog er det saa ganske ligefremt!" sagde han: „Paa hvert af de fem Hjørner ligger der et Værtshus!"

Patsy slog sig for Panden: „Det er sandt, nu, da De siger det, kan jeg godt huske det!"

„Altsaa, hvis det var Dig, der havde averteret, behøvede Du ikke at gøre andet, end at sætte Dig ind paa et af disse Værtshuse, og en Gang imellem kigge ud ad Vinduet for at se efter om en eller anden skulde have malet et Tegn paa Fortovet.

Du behøvede jo ikke en Gang at være alene, Du kunde sidde sammen med tre eller fire andre, saa om en Opdager eller enhver som helst anden vilde søge efter den der havde indrykket Annoncen, vilde ingen dog kunne faa Dig mistænkt.

Forøvrigt behøvede Du ikke at opholde Dig længe hvert Sted, for Du kan paa Minuttet regne ud, naar Reflektanterne indtræffer paa de forskellige Pladser.

„Det er meget sandt!" sagde Patsy: „Og jeg indser, at den der har skrevet og indrykket den Annonce maa være ganske overordentlig skarpsindig."

„Og en meget dreven Forbryder!" tilføjede Mesteren: „Hvis jeg for Eksempel Klokken otte var paa Hjørnet af Universitets-Pladsen og Fjortende Gade maatte jeg komme til det næste Mødested ved Tredje Avenue fem Minutter senere. Derefter vilde det være nøjagtig en halv Time at naa hen til Hjørnet af Sjette Avenue og Tre og fyrretyvende Gade.

Desuden behøvede Du, hvis Du var Annoncøren, ikke en Gang at passe paa, hver Aften, det vilde være tilstrækkeligt at betragte Reflektanterne en Gang. Derefter kunde Du med Lethed enten selv eller ved andres Hjælp lade dem bevogte for at faa deres Navn og Bopæl at vide og behøvede dog ikke at give Dig til kende.

Da stod det Dig ogsaa frit for at nærme Dig de Mennesker. Du kunde vente Dage eller Maaneder, inden Du gjorde det, og havde saaledes Tid nok til at skaffe Dig at vide alt, hvad der kunde være af Interesse for Dig, for endelig tilsidst at nærme Dig dit Offer paa en Tid, da Du var sikker paa hverken at blive hørt eller set af nogen Tredjemand.

Du ser altsaa, Patsy, at Hr. Kriminalprofessoren, der har skrevet Annoncen her, maa være et usædvanlig lyst Hoved."

Patsy nikkede og sagde: „Nu kan jeg ogsaa tænke mig Hensigten med Annoncen!"

„Hvad er den da?" spurgte Mesteren spændt.

„Pengeafpresning! Den der har indrykket Annoncen, vil først gøre sit Offer trygt ved virkelig at give vedkommende Undervisning. Men kort før Forbrydelsen skal begaas, eller ogsaa lige efter, vil han sætte sin Elev Pistolen for Brystet."

„Bravo, Patsy! Det er meget skarpsindigt udtænkt! Jeg tror det selv!"

„Er det mon ikke „Den sorte Haand", De ved Mester den berygtede, italienske Forbryderforening, der staar bag det hele?" suprgte Patsy.

„Nej, Patsy!" svarede Nick Carter. „Dertil er hele Sagen altfor fint planlagt.

„Den sorte Haand", griber til kraftigere Midler. Du har dog vel hørt om min Ven, Petrosinos Død. Han blev myrdet af „den sorte Haand", da han efter Politidirektørens Ordre havde begivet sig til Italien for at komme paa Spor efter nogle Medlemmer af „Maffiaen" — Du ved, Patsy, at saaledes kaldes Blodhævnerne paa Sicilien.

Petrosino havde været i vort Opdagelsespolitis Tjeneste i mere end fem og tyve Aar, og ved Hjælp af sin overordentlige Forklædningskunst lykkedes det ham Gang paa Gang at undgaa „den sorte Haand"s Forfølgelser.

Nu har Skæbnen ramt ham."

„Ja!" svarede Patsy: „Jeg har læst det i Avisen, og det gør mig ondt, at Petrosino er falden som Offer for „den sorte Haand"."

„Altsaa, som sagt, „Maffiaen" har vi næppe at gøre med i det foreliggende Tilfælde."

„Des interessantere vil Sagen sikkert blive, Mester, det kribler i mine Fingre efter at tage fat paa den."

„Og hvordan vil Du begynde?"

„Jeg vilde ikke bryde mig det ringeste om ham, der har averteret, men des mere om Reflektanterne, som jeg vilde bevogte til de traf sammen med ham, Læremesteren."

Nick Carter saa smilende paa sin unge Hjælper:

„Det lyder ganske kønt men er meget svært at udføre! Tror Du da ikke, at vor „Kriminalprofessor", som jeg vil kalde „Læremesteren", har tænkt sig en saadan Mulighed? Han vilde opdage, at hans Offer

bliver bevogtet, længe før Du aner det. Han vilde derefter trække Sagen saadan i Langdrag, at Du omsider opgiver den som fuldstændig haabløs, for han jo Tid til at vente et helt Aar om det saa skal være. Nej, Patsy — paa den Maade er Fyren ikke til at faa Fingre i, det kan Du stole paa."

„Hvordan vilde De da bære Dem ad, Mester?" spurgte Patsy.

Nick Carter trak paa Skuldrene og lo.

„Jeg — ja, det har jeg ikke ringeste Anelse om. Jeg tilstaar aabent at Hr. Kriminalprofessoren er mig overlegen."

„Saa vil De maaske slet ikke give Dem mere af med Sagen, Mester?"

„Ikke det allerbitterste, min Stump. Lad d'Herrer oppe paa Politikammeret bryde deres Hjærner med den Sag; Annoncen interesserede mig kun i Øjeblikket, det er det hele!"

„Naa, saa vil det sikkert ikke vare længe, før Inspektør Mac. Clusky sender Bud efter Dem!" sagde Patsy.

„Tværtimod, min Stump!" svarede Nick Carter i en bestemt Tone: „Han vil tænke lige som Du, at det hele er en ubetydelig Sag, som hans Folk vil kunne ordne i en Haandevending.

Men d'Herrer vil ødelægge deres Tænder paa den Krakmandel, thi „Kriminalprofessoren" har selvfølgelig ogsaa regnet med, at Politiet elskværdigst vilde tage sig af Sagen, og har truffet sine Forholdsregler derefter."

„Naa, jeg vil ikke modsige Dem, Mester, men der kan jo være forskellige Meninger om den Ting, og jeg har en umaadelig Lyst til at tage mig af den hemmelighedsfulde Sag."

„Ja, saa!" sagde Nick Carter, rejste sig fra Frokosten og gik ind i sit Arbejdsværelse.

Nick Carter tager sig af Sagen.

Da Nick Carter lidt senere paa Dagen sad i sit Arbejdsværelse og skrev, bankede det paa Døren og hans Tjener Josef, traadte ind.

„Hvad vil Du, Josef?" spurgte Opdageren og saa op.

„Politiinspektør Mac. Clusky er her og spørger, om De kan modtage ham."

„Ja, selvfølgelig! Hvad skal al den Højtidelighed til?" udbrød Nick Carter: „Vil De bede Hr. Inspektøren ulejlige sig her ind i mit Arbejdsværelse!"

Et Øjeblik efter traadte Mac. Clusky, den berømte Inspektør ved New Yorks Politi, ind ad Døren.

„God Dag, George!" udbrød Nick Carter, idet han rejste sig og bød Inspektøren Haanden:

„Det var da rart, at Du lod Dig se! Men selvfølgelig maa der først staa et fjollet Avertissement i Avisen, før det falder Hr. Inspektøren ind at opsøge mig i mit beskedne Hjem."

Mac. Clusky saa helt forbavset paa Opdageren.

„Er Du nu ogsaa bleven Tankelæser? Ja, jeg maa virkelig tilstaa, at det er i den Anledning jeg kommer!"

„Jeg havde halvvejs ventet Dig. Vær saa god at sætte Dig ned!"

Da Inspektøren havde sat sig mageligt til Rette og havde faaet Ild paa en Cigar, sagde Nick Carter:

„Du har med andre Ord ogsaa læst den mærkværdige Annonce i Morges og kommer nu her for at høre min Meneng."

„Det indrømmer jeg!" svarede Inspektøren: „Jeg var menlig ikke klar over, om Indsenderen mener det alvorligt, eller om det hele kun er en dum Spøg!"

„Jeg tror ubetinget, det er Alvor!"

„Du mere altsaa, at den Mand, der har indrykket Annoncen, virkelig agter at gøre det, han omtaler i den. Men tror Du ogsaa, der er saa dumme Mennesker til, at de svarer paa en saadan Annonce?"

Nick Carter lagde sig magelig tilbage i Stolen og lod Røgen fra sin Cigar stige mod Loftet i kunstfærdige Ringe. Efter et Øjebliks Tavshed sagde han:

„Hvorfor ikke? Der løber saa mange dumme Mennesker omkring, og de dummeste er saamænd ikke de begyndende Forbrydere, de, der af Havesyge, eller

fordi de er for dovne til at arbejde, slaar ind paa Forbryderbanen."

„Det er egentlig temmelig vidtløftigt," sagde Inspektøren.

„Nej, hvorfor det? Men den Mand, som har skrevet Annoncen, er uden Tvivl en gammel, forhærdet Forbryder. Han har sat Maddingen — for andet er Annoncen ikke — ud, for enten at forsøge en Pengeafpresning eller noget lignende?"

„Jeg forstaar Dig ikke rigtig, Nick, vil Du ikke være saa god at forklare Dig lidt tydeligere."

„Jo. Lad os for Eksempel antage, at en eller anden særlig klog Forbryder for nylig er sluppen ud af Fængslet efter en længere Straffetid.

Han vil derfor naturligvis saa hurtig som muligt „lave" Penge. Men samtidig vil han omhyggelig sørge for at holde sig i Baggrunden for ikke igen at falde i Politiets Hænder."

„Ja, selvfølgeligt, men hvad saa?"

„Jeg antager altsaa, at han har faaet den udmærkede Idé og kun averteret for at se, om der vilde melde sig nogen lysthavende."

„Tror Du, det vilde være muligt at faa fat i den Mand?"

Nick Carter rystede paa Hovedet.

„Maaske og maaske ikke. Hele Planen er lagt saadan til Rette, at det er meget vanskeligt, at komme Annoncøren paa nært Hold. Og hvad vilde Du forøvrigt tage Dig for med ham, George? Du kunde ikke en Gang beholde ham fire og tyve Timer i Varetægtsfængsel, for han har ikke begaaet noget ulovligt. Hvordan vilde Du saa begrunde en Anholdelse? Der er jo endnu ikke forøvet nogen Forbrydelse, og han vilde sikket ganske roligt og koldblodigt sige, at han havde tilladt sig en lille Spøg. — Naa, og saa stod Du som den bekendte firbenede Vegetar foran den lige saa bekendte rødmalede Port."

„Tak for De kønne Ord, Nick, Du udvikler Dig det maa jeg sige! —Men nu ærlig talt, mener Du, at jeg som øverste Leder af Politiet skal tage tjenstligt Hensyn til den Annonce og derfor sætte mit Mandskab i Bevægelse?"

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Nej, lad Du dit Mandskab blive ude af Betragtning, det vilde kun være spildt Ulejlighed!"

„Men hvad om Du tog Dig af Sagen?" sagde Mac. Clusky.

„Det kan der ikke blive Tale om, George!" svarede Nick Carter. „Jeg har altfor meget at bestille til, at jeg kan give mig af med den Slags Lapperier, og desuden skal jeg rejse nogle Dage bort. Men Patsy brænder formelig efter at tage sig af Sagen. Hvad mener Du om at lade ham faa den?"

„Det er ikke saa galt, da jeg jo ikke kan faa din Hjælp. Patsy er lige saa god som en hel Snes af mine Folk, jeg vilde ønske, jeg kunde overtale ham til at træde i offentlig Tjeneste."

„Ja, det tror jeg, men det kan Du vist vente længe paa!" udbrød Nick Carter og lo.

„Saa giver jeg altsaa Patsy Ordre til at tage fat paa Sagen, maaske faar han trods alt en gunstig Løsning paa den. Men jeg siger Dig paa Forhaand. Jeg indestaar ikke for noget!"

Politi-Inspektøren sad lidt og tyggede paa sin Cigar, saa sagde han:

„Naar jeg rigtig tænker over Annoncen, synes det mig, den er ganske meningsløs. Hvis overhovedet nogen reflekterer paa den, maa det vel være en af vore Rigmænd, der enten af pure Nysgærrighed gaar ind paa Ideen, eller fordi han lider af Livslede og trænger til nyt Virke."

„Det er ikke saa afgjort!" sagde Nick Carter: „Og desuden behøver det jo slet ikke at være en Mand, der har averteret, det kan jo ogsaa være en Kvinde!"

„Det tror jeg knapt!" sagde Mack Clusky og rystede paa Hovedet. „Men min Interesse er nu en Gang vakt, og jeg er fast bestemt paa at undersøge Sagen. — Hvor er Patsy i Øjeblikket?"

„Han er lige gaaet ud. Er der noget særligt Du vilde ham?" spurgte Nick Carter.

„Ja, Du kan sige til ham, jeg giver ham Tilladelse til at raade over saa mange Mænd af mine Opdagere, som han mener at have Brug for."

„Godt! Men endnu et, George:

Lad os en Gang se paa Sagen fra et juridisk Standpunkt. Mener Du, det er en Forbrydelse, hver Aften i en Uge at skrive et Firtal paa Fortovet ved fem forskellige Gadehjørner."

Mac. Clusky lo. „Nej, paa ingen Maade, Nick. Saa maatte vi først have lavet et Tillæg til Straffeloven."

„Saa indrømmer Du altsaa, det vilde være umuligt at føre en saadan „Gærningsmand" paa Stationen, endsige da anholde ham?"

„Ja!"

„Godt. Hvad er det saa, Du vil have, Patsy skal gøre?"

„Han skal finde den Mand, der har skrevet Annoncen, og anholde ham som mistænkelig."

„Du bevæger Dig i Rundkres, kære George!" udbrød Nick Carter og tændte en frisk Cigar:

„Jeg sagde Dig jo før, at Manden yderst koldblodigt vilde svare Dig, det hele var en Spøg."

Inspektøren bed sig i Læben.

„Du er igen ikke til at have med at gøre, Nick. Du ved jo slet ikke, om jeg ikke har gode Grunde til at ville have Annoncøren bag Laas og Slaa.

Men hvis Du mener, at den Fremgangsmaade er helt forfejlet, saa kan Patsy jo nøjes med at bevogte en af dem, der skriver Tal paa Fortovet, for det skulde jo dog være „vordende Forbrydere."

Jeg har forøvrigt endnu en anden Plan."

„Din Tjener hører!"

„Hvad mener Du om, at jeg lod nogle af mine Betjente i omhyggelig Forklædning gaa ud gaa ud og skrive Tallene?"

„Det gør mig ondt, men den Ide duer slet ikke!" svarede Nick Carter uden at fortrække en Mine.

„Jeg beundrer din Aabenhjærtighed, Nick!" sagde Inspektøren lystig: „Men Du vil maaske være saa elskværdig at forklare mig, hvorfor Du saa bestemt forkaster den Plan?"

„Fordi Annoncøren, hvad jeg allerede har sagt til Patsy, forlængst har tænkt sig Muligheden af, at det kunde ske, og han har altsaa truffet sine Forholdsregler derefter. Hvis han er en gammel Forbryder, vil han straks kunne se, at det er Opdagere, der skriver Tal paa Fortovet, og han vil more sig kosteligt over, at Politiet tror ham saa dum. Desuden maa Du huske paa, George, at Du og jeg ikke er de eneste, der har læst den Annonce."

„Nick, din Skarpsindighed overrasker mig!" udbrød Mac. Clusky stadig drilsk.

„Det er ikke første Gang, Du fortæller mig det. Men hvorom alting er: Der findes i Øjeblikket her i Øjeblikket her i Byen Tusinder af Mennesker, der bryder deres Hoveder med, om Annoncen er alvorlig ment, eller om det hele kun er en Spøg. Og de, der tager Annoncen alvorligt, grunder derefter paa, om de skal indlade sig paa Sagen eller ej.

Du vil vel indrømme mig, kære George, at der her i vort kære New York er Tusinder, der med koldt Blodt vilde begaa en Forbrydelse, hvis de var overbeviste om, at de aldrig nogen Sinde kunde blive opdagede."

„Med andre Ord, Nick, det er din Mening at ikke en men flere Personer vil give Møde paa de bestemte Steder?"

„Flere? De vil komme i Snesevis!" udbrød Nick Carter og slog med sin flade Haand paa Skrivebordet: „Jeg gad nok set den af dine Betjente, der i Aften giver sig til at male løs og pludselig finder ikke et men mange Firtaller paa Fortovet, han vil sikkert ikke sætte noget andrigt Ansigt op.

Nej, tro Du mig, George, paa den Maade opnaar Du ikke noget. Det er jo netop det fine ved Avertissementet, at Annoncøren staar fuldstændig frit, hvor det for ham gælder at vælge en eller flere af dem, der melder sig efter Annoncen.

Og selvfølgelig skal han vel vide at vogte sig for Folk, der ikke synes ham paalidelige.

Jeg kunde nævne Dig mindst et halvt Hundrede andre Muligheder, der alle munder ud i et og det samme, nemlig: At det næppe nogen Sinde vil lykkes at overliste „Kriminalprofessoren", som jeg har døbt ham."

„Men Du tror jo dog, at Patsy bravt vil kunne føre Sagen til Ende?" spurgte Mac. Clusky.

Nick Carter hævede Haanden:

„Nej, undskyld, det har jeg ikke sagt, tværtimod jeg lagde udtrykkelig Vægt paa, at jeg paa ingen Maade vil eller indestaa for, hvad den endelige Følge bliver. Jeg vil ogsaa give Patsy fuldstændig frie Hænder, for at man ikke senere skal kunne gøre mig ansvarlig, hvis det gaar galt."

„Det er jo behagelige Udsigter!" sagde Politi-Inspektøren tørt. „Men til Trods derfor vil jeg endnu en Gang bede Dig om, at tage Sagen i din Haand. Du, med dine sjældne Evner —"

„Ti stille, George!" udbrød Nick Carter og holdt sig for Ørene.

„Smigrerier har ikke Spor af Virkning paa mig, det burde Du dog vide! Men da Du beder saa pænt om det, skal jeg i det mindste love Dig senere hen at tage mig af Sagen, lige i Øjeblikket er det umuligt, og Du maa derfor tage til Takke med Patsy!"

„Himlen være lovet, saa har jeg dog i det mindste opnaaet noget," udbrød Inspektøren med et Lettelsens Suk. En lille Stund herskede der nu dyb Stilhed i Nick Carters Arbejdsværelse.

„Jeg har fattet en Beslutning, Nick!" sagde Mac. Clusky.

„Det er særdeles rosværdigt!" svarede Opdageren lystigt: „Beslutsomhed er en Dyd. — Naa, og hvad gaar din Beslutning saa ud paa?"

„Jeg vil i Aften saa tidligt som muligt afsøge de fem Gadehjørner og selv skrive et Firetal paa Forlovet!" svarede Mc. Clusky, der lod til at være uhyre stolt over sin „Beslutning."

Nick Carter rejste sig, og idet han klappede sin Ven paa Skuldrene, sagde han:

„Bravo, George, det er ligefrem en storartet Ide. Jeg maa ærlig tilstaa, at jeg aldrig vilde være faldet paa sligt. For ser Du, naar Du i højstegen Person ulejliger Dig derhen, saa underretter Du derved Ophavsmanden om, at det høje Politi med vanlig Elskværdighed har taget sig af Sagen."

Mc. Clusky lo lystigt. Han var fortrolig med Nick Carters spotske Udfald og gjorde derfor gode Miner til slet Spil:

„Det kan ogsaa være, at jeg meddelser ham det skriftligt!" sagde han roligt. — „Men hvad ser jeg!" tilføjede han og saa paa Uret: „Jeg har snakket en hel Time med Dig, saa er det paa høje Tid, at jeg forsvinder. Det bliver altsaa ved vor Aftale, ikke sandt?"

„Selvfølgelig!" svarede Nick Carter: „Og glem ikke, naar Du træffer Manden i Aften, at overbringe han en hjærtelig Hilsen fra mig."

„Det skal jeg gærne gøre, Nick!" svarede Mc. Clusky og lo. Derefter sagde han Farvel og gik.

Nick Carter kaster Maddingen ud.

Kort efter at Politi-Inspektøren var gaaet, gjorde Nick Carter sig ogsaa i Stand til at gaa, han havde meddelt sin Kusine, Frøken Ida Carter, der førte Hus for ham, at han efter al Rimelighed vilde blive flere Dage borte.

Mesteren havde efterladt en Skrivelse til Patsy og heri bedt ham om — efter Politiinspektør Mc. Cluskys særlige Ønske saa snart som muligt at tage sig af Sagen. Brevet sluttede saaledes.

„Jeg giver Dig ikke den ringeste Vejledning. Gør altsaa fuldstændig, som Du selv vil! Tag Sagen saa let som mulig, for Mc. Clusky stiller lige saa mange Opdagere til din Raadighed, som Du vil have."

Nick Carter havde besluttet selv at beskæftige sig med den hemmelighedsfulde Sag, men foreløbig maatte ingen ane noget om det. Han forlod New-York, saaledes som han havde sagt til Mc. Clusky, at han vilde. Dog hele Rejsen gik kun over Hudsonfloden med Færgen til Jersey City.

Han havde været yderst forsigtig fra det Øjeblik han tog hjemmefra, for ikke at blive udspioneret.

Han gik saaledes ikke bort ad den sædvanlige Vej, men ad en underjordisk Gang, som førte fra hans Villa ind til en anden af hans Ejendomme, og hvorved han kom ud i en hel anden Gade end den, han boede ud til.

Desuden havde han anlagt en ganske udmærket Forklædning.

Han lignede et Bud fra et eller andet Stor-Magasin, thi han var iført et brunt Livre med blanke Messingknapper, og paa Hovedet bar han en Kasket af samme Tøj som Dragten.

Da han var gaaet i Land fra Færgen, fortsatte han sin Vej ned ad den Gade, der ligger til højre for Dokkerne. Efter en halv Snes Minutters Gang traadte han ind i et uanseligt to Etages-Hus; Han aabnede en Sidedør i den mørke, beklumrede Gang og stod nu i en Stuelejlighed der laa ud mod Gaarden. De faa Vinduer var lukkede med Jærnskodder saa tæt, at der næsten ikke kunde trænge noget Lys ind i Stuen.

Da Nick Carter havde faaet tændt Lys, tog han straks Forklædningen af og aabnede et af de mange Skabe, der stod langs Væggene i Værelset.

Denne Lejlighed var et af de saakaldte „Oplag", som Mesteren havde mange af spredte rundt om i New York og de omliggende Byer. I hvert af disse „Oplag" havde han en saa righoldig Forsyning af Klæder, at enhver Marskandiser vilde have misundt ham.

I utrolig kort Tid havde han forvandlet sig til at se ud som en Mand paa et halvt Hundrede Aar med graasprængt Haar og Skæg.

Et Kvarter senere var han igen ude paa Gaden og naaede netop hen til Pensylvania-Banegaard, tidsnok til at kunne blande sig mellem de Folk, der kom med Fem-Toget.

Han drev med Mængden ned til Færgen, sejlede igen over Floden og tog tilsidst ind i et tarveligt Hotel paa Tredje Avenue. Han indførte sig i Fremmedbogen som: James Hatter fra Philadelphia.

Han spiste nu til Middag. Saa trak han sig tilbage til Rygesalonen, hvor han blev siddende i nogen Tid. Klokken halv otte forlod han Hotellet med en Spadserestok i Haanden, som om han kun vilde gaa sig en Tur.

Hvis nogen havde lagt nøje Mærke til ham, vilde vedkommende sikkert have fundet det paafaldende at Opdageren ikke en eneste Gang satte Stokken mod Stenbroen, men Sagen var, at Dupskoen var hul og der var stukket et Stykke Kridt op i den.

Klokken manglede endnu ti Minutter i otte, da Opdageren naaede hen til det første Hjørne, som udpegedes i Annoncen.

Han gik ind i Beværtningen paa Hjørnet og bestilte sig et Glas Øl. Men hvor opmærksomt han end saa paa de tilstedeværende, kunde han dog ikke opdage nogen der med særlig Interesse betragtede Gadehjørnet lige overfor.

Han forlod derfor kort efter Værtshuset ad en Sidedør, gik over paa den Side af Gaden, saa sig ængsteligt om til alle Sider og skrev derpaa et Firtal paa Flisen med sin Spadserestok. Derpaa tændte han sig omhyggeligt en Cigar og stod et Øjeblik stille, som om han ventede paa nogen, saa gik han langsomt hen imod Tredje-Avenue.

Han drev med Villie saa langsomt af Sted, at han først naaede hen til det næste Hjørne efter tyve Minutters Forløb.

Her gik han ligeledes ind paa Værtshuset men med samme uheldige Følge som før. Da han faa Minutter senere forlod det igen, og var kommen over paa den anden Side af Gaden for at male sit Firtal, kunde han næppe tilbageholde et Smil, for der stod allerede et Firtal i Forvejen.

Det havde han forøvrigt til dels været forberedt paa, da han havde været saa længe under Vejs.

Han stod atter nogle Minutter og ventede paa, at en eller anden skulde tiltale ham. Saa gav han sig paa Vej hen til det tredje Mødested: Hjørnet af Sjette Avenue og Tre og fyrretyvende Gade. Han gik denne Gang endnu langsommere end før; derfor overraskede det ham heller ikke, at se to Firtaller paa Flisen.

Han havde, mens han gik, taget Kridtet ud af Stokken og gemt det i sit Lommetørklæde.

Da han nu naaede hen til det tredje Hjørne, lod han med Forsæt Tørklædet falde, lukkede sig hurtigt for at tage det op og skrev samtidig et Firtal.

Hans Ophold i Værtshuset overfor Hjørnet blev ogsaa her unyttigt.

Hvad der undrede ham mest, var, at han til Trods for al anvendt Opmærksomhed endnu ikke havde set noget til Patsy; han maatte være kommen paa en særlig Ide!

Han spadserede ikke hen til det fjerde Mødested men kørte derhen i Automobil.

Som han havde formodet, fandtes der her endnu ikke noget Tegn. Han skrev sit Firtal og gik derefter ind paa Værtshuset, hvor han satte sig saaledes, at han tydelig kunde overskue hele Hjørnet uden dog selv at blive set udefra.

Noget efter kom der end Mand, der blev staaende paa Hjørnet og satte et komisk-forbavset Ansigt op, da han opdagede Firtallet.

Et Øjeblik saa det ud, som om han vilde bukke sig ned, men saa betænkte han sig og gik hurtig videre.

Nick Carter saa paa sin Ur. Saa bestilte han sig et nyt Glas Øl og gav sig til at læse i en Avis, til Klokken var ti Minutter i ti. Derefter forlod han Værtshuset, kørte med Sporvognen ned til Tredje Avenue og gik henad den til Attende Gade, det sidste Afmærkningssted. Der stod kun et Firtal, og da han havde føjet et til, vendte han tilbage til Hotellet, hvor han straks gik i Seng.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Den næste Aften var Nick Carter i et af Brodways mange Teatre og saa „Dollarprinsessen".

Da Forestillingen var forbi, tog han en Droske, og kørte fra det ene Afmærkningssted til det andet, idet han begyndte med det, han sidst havde været ved Aftenen forud.

Da det allerede var sent, fandt han Firtal paa alle Hjørnerne, og han følte sig overbevist om, at de var skrevne af helt andre Mennesker end den foregaaende Aften, thi deres Form var helt anderledes.

Næste Morgen betalte han sin Regning paa Hotellet, kørte til Banegaarden med første Iltog til Philadelfia.

Han vidste, at han havde med en overordentlig snedig Skurk at gøre. Men i Stedet for at bide paa den Krog, som Forbryderen havde kastet ud, kastede Opdageren paa sin Side selv en Krog ud for at overvinde sin Modstander.

Da Opdageren var ankommen til Philadelfia, tog han lige hen til „Hotel Continental", hvor han indskrev sig under det samme Navn som han havde benyttet sig af i New-York.

Onsdag Morgen, altsaa anden Dagen efter hans Ankomst til Kvækerbyen, fandt han følgende Annonce i samme Avis, hvori det mærkelige Inserat havde staaet om Søndagen:

„Firtal.

Hvis det er den gamle Herre med det graa Overskæg og Spadserestokken om at gøre at blive indviet i Hemmeligheden, anmodes han om atter at lade sig se paa de bekendte Steder."

Der var ingen Underskrift, men Nick Carter tvivlede ikke et Øjeblik om, at Annoncen kun var bestemt for ham.

Derfor vendte han med næste Tog tilbage til New-York og tog ind paa det samme Hotel, som han havde bost paa tre Dage tidligere. Da han skrev sig i Fremmedbogen, spurgte han Portieren:

„Har her været nogen for at spørge efter mig? Jeg antager, her maa have været en Herre Dagen efter min Afrejse."

„Ganske vist er der blevet spurgt efter Dem!" svarede Portieren: „Men det var en Dame."

„Ja saa, en Dame!" sagde Nick Carter: „Har hun afgivet nogen Besked til mig?"

„Nej!"

„Tak. Hvis Damen skulde komme igen, vil De da være saa god at spørge om hendes Navn.

Jeg har ganske vist ingen Anelse om, hvem hun er, men jeg antager, at hun kommer fra den Herre, jeg venter."

Samme Aften Klokken otte stod Nick Carter paa Hjørnet af Universitets-Pladsen og Fjortende Gade, hvor han ligesom nogle Dage tidligere skrev sit Firtal paa Fortovet.

Derefter gik han efterhaanden til hvert af de i Annoncen bestemte Gadehjørner, men han skrev ikke flere Firtaler paa Fliserne; derimod opholdt han sig en lille Stund i hvert af de fem Værtshuse.

Ved Hjørnet af Tre og tyvende Gade og Ottende Avenue saa han Patsy, der stod lige udfor Telegrafstationen, men som lod til aldeles ikke at bemærke Mesteren.

Nick Carter vendte tilbage til Hotellet, hvor han gik ind i Restaurationen, og bestilte sig en Kop Mokka.

Han havde netop sat sig ned, da en Herre af et fint Ydre kom ind, satte sig ved et Bord ved Siden af Nick Carter og bestilte sig en Whisky.

Mens Nick Carter drak sin Kaffe, betragtede den fremmede ham flere Gange med et skarpt Blik, og tilsidst sagde han:

„New-York er da ogsaa det kedsommeligste Sted paa hele Jordkloden, naar man er henvist til at skulde more sig paa egen Haand. — Mener De ikke det samme, Hr. —?"

Opdageren saa tilsyneladende meget forbavset paa den fremmede, som om han ikke kunde forstaa, hvorfor han talte til ham. Saa svarede han i en afmaalt Tone:

„Det er meget muligt, at Deres Paastande er rigtig, men jeg kender Byen for lidt til at vide Besked derom. Og jeg har desuden Venner nok her i New York, naar jeg kun vil ulejlige mig med at opsøge dem."

„Naa, saa er De jo betydelig bedre stillet end jeg!" sagde den fremmede snakkesaligt men standsede midt i sin Talestrøm, thi „Hr. Hatter" havde pludselig rejst sig og gik sin Vej uden at værdige den fremmede et Ord eller et Blik.

Det var en ny Madding Nick Carter anvendte. Der var allerede bidt paa den første.

Den hemmelighedsfulde Frøken Mason.

Nick Carter vilde have, den ubekendte skulde tro om ham, at han var en yderst forsigtig og ængstelig Mand, der ikke for alt i Verden ønskede at henlede Opmærksomheden paa sig. Derfor havde han ogsaa inde i Kafeen opført sig saa underligt.

Hvis han uden videre havde indladt sig paa en længere Underholdning med Forbryderen — eller hvem det nu kunde have været — vilde han sikkert kun have vakt vedkommendes Mistanke.

Mesteren kunde jo endelig ogsaa selv have taget fejl. Den Mand, der havde tiltalt ham, var maaske kun en ganske fredsommelig Kafegæst, men Nick Carter maatte gaa til Værks med den yderste Forsigtighed og havde derfor anstillet sine Iagttagelser over for ham saa nøje, som om han virkelig maatte have været Indsenderen af det hemmelighedsfulde Inserat.

Da Opdageren havde forladt Kafeen, drev han ind gennem Hovedindgangen og hen til Elevatoren, hvor med han lod sig køre op til sit Værelse.

Kort efter gik han til Ro.

Han handlede fuldstændig efter en Plan, som han omhyggelig havde lagt til Rette, og som han ikke i mindste Maade turde gaa udenom, hvis han da vilde have, den skulde lykkes.

Næste Morgen spiste han temmeligt sent Frokost; han var med Vilje først kommen ned fra sit Værelse op ad Formiddagen, for at man skulde tro, han kun var i New York for sin Fornøjelses Skyld, hvorved den fremmede vel maatte tro, at han var i Besiddelse af en meget stor Formue.

Han var endnu ikke færdig med Frokosten, da Tjeneren bragte ham et Visitkort, hvorpaa der stod

Frøken Pauline Mason.

Nick undersøgte et Øjeblik omhyggelig det fikse Kort; saa spurgte han den tjenende Aand;

„Hvor er den Dame henne?"

„Hun er gaaet i Salonen."

„Er De nu ogsaa ganske sikker paa, at Frøkenen har spurgt efter „Hr. Hatter?"

„Jo, bevar's! Hun nævnte endog flere Gange Deres ærede Navn ganske tydeligt."

„Naa — men saa gaa De bare tilbage og sig, at jeg lader forespørge, om ikke det beror paa en Misforstaaelse. Jeg kender nemlig ingen Dame af dette Navn. Hvis hun virkelig ønsker at tale med mig, vil jeg naturligvis gerne komme over til hende, men jeg er overbevist, om, at det her kun drejer sig om en Fejltagelse.

Altsaa — stik over og sig til hende, hvad jeg nu her har sagt Dem!"

Faa Minutter efter kom Tjeneren tilbage.

„Frøkenen mener, at det absolut ikke drejer sig om en Misforstaaelse!" meldte han: „Hun sagde, det var meget rigtigt, at De ikke kendte hende, men hun har faaet det Hværv personlig at skulle overbringe Dem en Meddelse."

„Godt! Vil De saa melde Frøkenen, at jeg om nogle Minutter skal være til hendes Tjeneste!"

Næppe var Tjeneren atter ude ad Døren, før Nick Carter smilte veltilfreds hen for sig:

„Vi kommer stadig fremad, selv om det i Begyndelsen gik lidt langsomt! Sandsynligvis er det den samme „Dame", som spurgte efter mig den Morgen, da jeg rejste til Philadelfia, og jeg kan næsten tænke mig, hvad det er for et Budskab, hun skal bringe mig."

Da Mesteren var bleven færdig med sin Frokost, gik han over i Salonen, hvor Damen ventede paa ham. Hun var fint og smagfuldt paaklædt. Hendes skrædersyede Dragt sluttede som støbt om hende og fremhævede hendes høje, ulastelige Figur paa det fordelagtigste. Om hun end var slank, var hun dog langtfra spinkel, og enhver af hendes Bevægelser tydede paa Sundhed og Styrke.

Hendes Ansigt var ikke netop smukt, men ret interessant. Efter Nick Carters Mening, var hun næppe mere end en og tyve Aar gammel.

Opdageren lod, som om han var yderst forundret, og gik med tøvende Skridt hen imod hende.

„Det er vel Frøken Mason, jeg har den Ære at tale med?" spurgte han usikkert.

„Ja!" svarede hun med en klar, fuldtlonende Stemme.

„De maa undskylde, Frøken Mason!" vedblev Nick Carter, idet han saa sig ængstelig omkring, som om han frem for alt ikke vilde belures i sin Samtale med hende: De maa undskylde, siger jeg, at jeg først vægrede mig med at efterkomme Deres Ønske, men da Deres Navn var mig aldeles fremmed, antog jeg, der maatte foreligge en Misforstaaelse:

Men det er altsaa virkelig mig, De ønsker at tale med?"

„Ja, Hr. Hatter. Jeg har en Besked til Dem. Men De kender heller ikke Vedkommende, hvis Ærinde jeg gaar."

Nick Carter saa ud, som om han igen blev betænkelig:

„Det lyder jo meget mærkeligt men maaske vil den Meddelse, De har til mig, opklare Hemmeligheden. Maa jeg spørge, hvad det er, De vil sige mig?"

„Jeg kan foreløbig give Dem en Antydning!" svarede den unge Dame med et fint Smil: „Den Meddelse, jeg har at give Dem, staar i Forbindelse med de Firtaller, som De for nogle Dage siden har skrevet paa forskellige Gadehjørners Fortov."

Nick Carter saa ud, som om han var ganske overordentlig forundret.

„Undskyld, men jeg forstaar Dem aldeles ikke, Frøken Mason. Jeg indrømmer gerne, at jeg ikke fatter hurtigt, men De hyller Dem ogsaa mere og mere i Hemmeligheder. Jeg kan ikke gøre for det, men jeg tror trods alt, at her foreligger en Misforstaaelse, og at det er en hel anden, De skal overbringe et saadant Budskab.

Maaske bor her endnu en Herre med samme Navn her paa Hotellet? Hvis De vil vente her et Øjeblik, skal jeg gaa ud og slaa efter i Fremmedbogen."

Han rejste sig og vilde forlade Værelset, men Frøken Mason holdt ham tilbage ved uden videre at gribe fast i hans Arm.

„Nej!" sagde hun i en dæmpet Tone: „Jeg ved bestemt, at her paa Hotellet ikke bor andre, der hedder det samme som De! Vær saa god at tage Plads, saa skal jeg straks give Dem nærmere Forklaring. — Forrige Søndag var der i et af Bladene her indrykket et Inserat, som De har forsøgt at svare paa.

De skal ikke ryste paa Hovedet, Hr. Hatter, jeg kan kun sige Dem, at De er overdreven forsigtig. Vi er alene her, og jeg tror næppe, vi bliver belurede. Indrømmer De saa, at De paa bestemte Dage har skrevet et Firtal paa visse Gadehjørner?"

Nick Carter nikkede.

„Nuvel, den Herre, der har indrykket Annoncen, sender mig herud til Dem og anmoder Dem om at lade mig følge Dem ind til ham."

„Vilde det ikke være en Smule uforsigtigt af mig?" spurgte Opdageren og saa paa den unge Dame med et tvivlende Blik.

„De kunde jo være Opdagerske, der handler efter Politidirektørens Ordre."

Frøken Mason brast i en klokkeren Latter.

„Nej, der tager De skam grundig fejl, Hr. Hatter. — Naa, — tør De saa betro Dem til min Ledsagelse?"

„Ja, en saa overordentlig smuk, ung Dame kan jeg ikke sige Nej til. Hvor vil De saa have mig hen?"

„Det tør jeg ikke sige Dem!"

„Er det langt herfra og skal jeg tage min Haandkuffert med?" spurgte Nick Carter mistroisk.

„Nej, nej, De skal ikke være bange for, at jeg vil køre Dem til Verdens Ende!" svarede den unge Dame og lo hjærteligt: „Om et Par Timer kan De være her tilbage."

„Hvad om det var Dem selv, der havde averteret?" spurgte Nick Carter pludseligt og saa Frøken Mason lige ind i Ansigtet.

„Nej, det er ikke Tilfældet!" sagde hun meget bestemt, og Nick Carter troede, hun talte Sandhed. „Jeg kunde selv med min bedste Villie ikke give Dem den Vejledning, som der var Tale om i det Inserat, men hvis De vil følge med, saa holder min Bil for Døren."

„Sig mig, skal jeg tage Penge med? For jeg skal vel betale min Lærer forud."

„Det er ikke nødvendigt!" sagde Frøken Mason og rystede paa Hovedet.

„Saa er det bedst, vi gaar!" sagde Nick Carter og aabnede Døren for at lade Frøken Mason træde først ud.

„Vær saa god! Jeg skal være hernede igen hos Dem om to Minutter!"

Hos „Kriminalprofessoren".

Nick Carter lagde Mærke til, at hans Ledsagerske flere Gange betragtede ham med usædvanlig Interesse, medens de kørte fremad. Han følte hendes Øjne hvile paa sig, som om hun vilde udgrunde, om han var forklædt eller ej, eller vilde hun maaske regne ud, hvor mange Penge der kunde presses ud af ham?

Automobilet var af fineste Slags, en saakaldt „Tonneau", det vil sige, den var lukket som en Landauer.

Chauffeuren maatte vide Besked med, hvor han skulde køre hen, thi Frøken Mason var steget op i Vognen uden at give ham nogen Ordre.

De kørte temmelig hurtigt til Hundrede og tiende Gade, passerede Bronx og kørte derefter forbi Larchmont; de var altsaa nu i Nærheden af Mamaroneck. Pludselig sagde Nick Carters Ledsagerske:

„Vil De have noget imod, at jeg nu giver Dem et Bind for Øjnene?"

„Ja, i høj Grad!" svarede Opdageren tørt. „Det vil desuden ikke være til nogen Nytte, for jeg kender Omegnen nøje, saa at jeg selv med tilbundne Øjne vil kunne mærke hvor jeg bliver kørt hen."

„Det tænkte jeg saamænd nok!" svarede Frøken Mason med et let Skuldertræk.

„Men forøvrigt, naar De er saa godt kendt her i Byen, saa bor De vel her, naar vi ser os om."

„Gør Dem ikke nogen Ulejlighed med at udspørge mig!" svarede Nick Carter og satte en hemmelighedsfuld Mine op: „De vil aldrig faa at vide, hvad jeg virkelig hedder, eller hvor jeg bor. Naar den Mand, der har indrykket Annoncen, har gjort sin Pligt, og jeg for en større Sum Penge har faaet den Lærdom jeg ønsker, forsvinder jeg fra Deres Synskres for aldrig mere at blive set."

„De er altfor forsigtig!" sagde den unge Dame.

„Det er ogsaa nødvendigt, da jeg jo ikke ved, med hvem jeg har at gøre!"

Frøken Mason tav nu en temmelig lang Tid, medens hun betragtede Landskabet udenfor. Saa vendte hun sig atter om mod sin Ledsager og sagde hurtigt:

„Hvad for en Forbrydelse agter De at begaa, Hr. Hatter?"

„Det vilde jeg kun sige Dem, hvis jeg var sikker paa, at De var den, der skulde give mig Undervisningen."

„Og hvis jeg nu siger Dem, at det er mig?"

„Foreløbig har De dog ikke sagt det, og indtil det sker foretrækker jeg ikke at svare. Skal vi køre langt endnu?"

„Nej, vi er snart ved Maalet. Vi skal til et Hus i Nærheden af Harrison."

Nick Carter spillede sin Rolle udmærket. I Overensstemmelse med den ældre Mands Karakter, skænkede han ikke Frøken Masons større Opmærksomhed, end han var nødt til, for ikke at være uhøflig, og hans hele Adfærd lod formode, at han var en dreven Forretningsmand, der paa en Prik vidste, hvad han gjorde, og hvilket farligt Foretagende han havde indladt sig paa.

Under hele Køreturen undgik Opdageren saa vidt muligt at vende sit Ansigt om mod den unge Dame, kun naar han var nødt til at tale med hende, saa han paa hende.

Tilsidst holdt Bilen foran et lavt en-Etages-Hus, der laa temmelig langt tilbage fra Vejen.

„Vi er ved Maalet!" sagde Frøken Mason og sprang let ud af Automobilet.

„Vær saa god at følge med, Hr. Hatter."

Opdageren og hans Ledsagerske gik ad den grusbestrøede Gang gennem Forhaven hen til Husets Gadedør, der aabnedes som af usynlige Hænder, da de kom i Nærheden af den.

Den unge Dame bad sin Ledsager træde ind i et Værelse, der laa til højre for Gangen.

„Vil De tage Plads et Øjeblik!" sagde hun, og inden Nick Carter vidste et Ord af det var hun ude af Værelset.

Da Mesteren befandt sig ene i Værelset, saa han sig opmærksomt omkring.

Det stod ham straks klart, at de Folk, som boede her i Villaen ikke havde været her saa længe, og ej heller just var Venner af Renlighed og Orden, thi der laa et tykt Lag Støv over alt Bohavet i Værelset, og Luften var meget indelukket — der havde næppe været Vinduer aabne i lange Tider.

Nick Carter forstod straks, at Huset og Møblerne først var blevne lejede for ganske kort Tid siden med et bestemt Formaal for Øje.

Mesteren kom ikke til at vente længe. Han var endnu optaget af at undersøge Modtagelsesværelsets hele Udstyrelse, da Døren atter aabnedes, og hans smukke Ledsagerske traadte ind.

Et ganske lille Smil sneg sig hen over hendes Læber, da hun saa Nick Carters mistroiske Mine:

„Vil De være saa god at komme med mig, Hr. Hatter, saa skal jeg føre Dem op til den Herre, som De ønsker at tale med."

„Med største Fornøjelse!" svarede Opdageren. Han fulgte hende op ad Trappen til første Sal, hvor de gik ind i et af de bageste Værelser, paa hvis Dør hun havde banket.

Værelset laa hen i Halvmørke, da Gardinerne var trukne for.

Da Nick Carter havde vænnet sig til Halvmørket, saa han, at der henne i Krogen sad en Person i en Slags „Bedstefaderstol."

Personen var i den Grad fornummet, at Opdageren ikke kunde skælne, om det var en Mand eller en Kvinde. Efter Skulderbreden at dømme maatte man dog nærmest antage, at det var en Mand.

Vedkommende saa nærmest grinagtig ud.

Han var indhyllet i en „Badekappe", hvis Hætte var trukket op over Hovedet, og hvis Baand var fæstede under Hagen med en Naal.

Yderligere var Ansigtet tildækket med en sort Halvmaske med nedhængende sort, folderigt Musselin, saa man ej heller kunde se Mund og Hage. Han havde endog Handsker paa, som om han var bange for at blive kendt paa Hænderne.

„Det maa man lade ham, han har ikke undladt nogen Forsigtighedsregel!" tænkte Nick Carter ved sig selv: „Nu gad jeg kun vide, hvorledes Sagen vil udvikle sig."

Da Manden omsider begyndte at sige noget, slog det straks Mesteren, at han her havde en gammel, dreven Forbryder for sig, thi for at gøre sin Stemme ukendelig, havde han benyttet sig af et Middel, som kun de „helbefarne" bruger, naar de skal tale med fremmed Røst.

Den fornummede talte nemlig i en sand Gravtone, nu og da hørte dog Nick Carter visse pibende Lyde, hvoraf han sluttede, at Manden holdt nogle smaa Aluminiums Tingester inde mellem Tænderne. De kunde vel være paa Størrelse som et Femcents Stykke, maatte være let hvælvede og gennemhullede paa forskellige Steder.

Nick Carter lod til at se paa den maskerede med stor Overraskelse, saa vendte han sig om mod den unge Dame og udbrød:

„De sagde inde paa Hotellet, at jeg var altfor forsigtig. Hvad skal jeg nu tro?" og han pegede hen mod Stolen.

Frøken Mason trak paa Skuldrene og gik over paa den anden Side af Værelset, hvor hun satte sig ned paa en Stol.

„Hvis det behager Dem, kan vi jo nu gærne snakke om Tingene!" sagde den maskerede.

„Tak, det ser jeg gærne... det er ganske efter Ønske. Men skal den unge Dame være Vidne til, hvad vi taler med hinanden om?"

„Nej — hvis De foretrækker det —" svarede Manden i Stolen: „— skal jeg gærne sende hende udenfor..."

Og han vendte sig om mod Nick Carters Ledsagerinde:

„Gaa ud her af Værelset, Pauline! Du kan jo imidlertid lave lidt sammen derude i Køkkenet, saa vi kan komme til at spise om en Times Tid.

Men forinden kan Du lade os faa en rigtig god Kop Kaffe, for Herren her er sikkert bleven tørstig efter den lange Bilkørsel."

Han vendte sig om mod sin Gæst og tilføjede: „For De drikker vel nok Kaffe?"

„Jo Tak hvorfor ikke!" svarede Nick Carter rolig, men fortsatte paa en tvetydig Maade: „Dog drikker jeg den helst sort — uden Fløde og Sukker!"

„De er altsaa en ægte Kaffedrikker!" sagde den maskerede: „Jeg skal nu helst have rigelig med Sukker og Fløde til — altsaa lad os nu ikke vente for længe paa Kaffetaaren, lille Pauline!"

„Den skal være færdig i Løbet af ti Minutter!" svarede den unge Pige og gik ud af Værelset.

Nu var Opdageren altsaa alene med den fornummede Skikkelse. Og hans Fingre kløede efter at komme til at rive Masken fra hans Ansigt, dog maatte han blive ved, som han var begyndt, dog først se at komme efter, hvad „Lærerens" Mening var:

„Hvad er det, De hedder?" spurgte Manden i Lænestolen.

„I Øjeblikket hedder jeg James Hatter."

„Hedder De da ikke det i Virkeligheden?"

„Nej, det gør jeg ikke! Det vilde da være dumt af mig, om jeg sagde Dem mit rigtige Navn!"

„De vil maaske heller ikke opgive mig Deres rigtige Adresse?"

„De kender jo mit nuværende Opholdssted. Hvis De ikke havde vidst, hvor det var, kunde dog Deres smukke, lille Dame ikke være kommen og have hentet mig paa Hotellet.

Hvad er for Resten Deres ærede Navn?"

„De kan jo kalde mig Peters, det ene Navn er lige saa godt som det andet."

„Sandt nok, hvert Navn kan være godt for sig!"

„Men nu til vore Forretninger!" sagde den formummede: „De har altsaa meldt Dem efter min Annonce fra i Søndags.

Er det nu ogsaa virkelig Deres Hensigt, at De vil lade Dem undervise af mig?"

„Selvfølgelig, ellers havde jeg vel næppe ladet mig føre herhen."

Den maskerede tav en lille Stund, saa sagde han:

„De har altsaa i Sinde at begaa en Forbrydelse, Hr. Hatter?"

„Nej, i hvert Fald vil jeg aldrig paastaa det overfor Dem. Jeg vil kun have, at De skal undervise mig i at begaa en eller rettere tre Forbrydelser."

„Saa kommer De ogsaa til at betale den tredobbelte Pris!" sagde den maskerede.

„Naturligvis. Forhaabentlig er Prisen ikke for høj."

„Det tror jeg ikke — jeg forlanger fem Hundrede Dollers for hvert enkelt Kursus."

„Det betaler jeg med Fornøjelse!" svarede Nick Carter: „Kan vi begyndte straks?"

„Ja, men først maa De sige mig, hvad det er for tre Forbrydelser."

Overraskelser.

„Lad os antage, at jeg vilde — jeg siger ikke derfor at jeg gør det, det er kun et Eksempel, det forstaar De vel, Hr. Peters? — altsaa, at jeg voldelig vilde bortføre en Person, begaa Mord og lave et falsk Dokument."

„De giver Dem nok ikke af med Smaating!" sagde Peters.

„Undskyld, jeg anførte kun et Eksempel."

„Naa, jeg antager, at De vil begaa disse tre Forbrydelser, og nu ønsker at faa Undervisning af mig saaledes, at De aldrig kan blive opdaget. Det er vel rigtigt?"

„Ja."

„Har De Penge med, saa kan De betale noget forud?" spurgte den maskerede.

Opdageren rystede paa Hovedet.

„Den unge Dame som hentede mig paa Hotellet, sagde udtrykkelig, at jeg ikke havde noget at betale foreløbig. Men hvis De ønsker et Forskud, kan jeg jo tage tilbage til Byen og derefter stille en Del af Pengene til Deres Raadighed."

„Det kan vi tale om senere, foreløbig vil jeg være paa det rene med Deres Hensigter. Paa hvad for en Person vil De begaa den første Forbrydelse?"

„Lad os for Eksempel sige, paa en ung Pige omtrent af Frøken Masons Alder og Ydre."

„Vil De gøre det alene eller ved Hjælp af nogen?"

„Naturligvis alene. En Hemmeligheden som man deler med flere, er ikke nogen Hemmelighed mere!"

„Det er ganske sandt!"

Det bankede paa Døren og Pauline traadte ind med en Bakke, hvorpaa der stod en Kaffekande, to Par Kopper, Flødekande og Sukkerskaal.

Nick Carter iagttog den unge Pige med et prøvende Blik, men hendes Ansigt forraadte ikke noget.

Hun hentede et lille Bord, som hun stillede hen mellem Opdageren og Manden i Lænestolen, saa skænkede hun den dampende, liflig duftende Kaffe op i Kopperne, hvorefter hun atter gik ud af Værelset uden at sige et eneste Ord.

„Altsaa — De drikker sort Kaffe?" sagde Peters, idet han hældte rigelig med Fløde i sin Kop. Han holdt Flødekande i venstre Haand, medens han rodede med den højre i Sukkerskaalen. Der fandtes ikke et Stykke ordentlig maskinskaaret Sukker — det var lutter Brokker og Stumper altsammen.

Nick Carter var i Færd med at røre rundt i Kaffen og skulde lige til at føre Koppen op til Munden — for at lugte til den — thi efter Omrøringen vilde han lettere kunne afgøre, om der var kommet Gift i den eller ikke — da i det samme den formummede kastede et Stykke Sukker lige hen paa Brystet af ham...

Før Opdageren endnu rigtig kunde sunde sig efter denne mærkelige Maade, som hans Vært havde at te sig paa, eksploderede Sukkeret med et lille Smæld,

og samtidig steg der en tæt, blaa Dampsky op for hans Ansigt.

Opdageren sprang op for at styrte sig over den maskerede — men det var allerede for sent. De giftige Dampe, som han havde indaandet, havde været tilstrækkelige til i et Nu at lamme hans Kræfter.

Hans Tanker blev ganske forvirrede, han hørte endnu kun utydeligt den formummedes djævelske Latter... saa tabte han Bevidstheden og faldt baglæns om paa Gulvtæppet.

Da han igen kom til sig selv, laa han endnu paa det samme Sted. Det kostede ham Anstrengelse at hæve Hovedet — nu saa han sig om. Lige tæt ved ham stod den formummede Skikkelse, hvis Øjne stirrede uhyggeligt paa ham gennem Hullerne i Masken.

Nu er vi nok komme til Bevidsthed igen, min kære Hr. Hatter!" sagde han spotsk. „Ja, ja, det var et fint Kneb! Hvis De havde kunnet se lidt nærmere paa det Stykke Sukker, som jeg paa saa en udannet Maade kastede mod Deres Bryst, vilde De sikkert til Deres store Forbavselse have opdaget, at det ikke var andet end en overordentlig tynd Glaskugle, hvorpaa Sukkerkrystallerne nok saa kunstfærdigt var klæbede fast. Kuglen indeholdt Kloroformdampe i en saa fortættet Mængde, at der var nok til at gøre Dem bevidstløs. Hvad siger De til det? Beundrer De mig ikke?"

Nu forstod Nick Carter det hele. Han var paa den mest snedige Maade bleven tagen til Fange, skønt han stadig havde været paa sin Post. Han kunde kun trøste sig med, at enhver anden, der var falden i Forbrydernes Garn, vilde det ikke være gaaet et Haar bedre.

For hvem vilde vel have troet, at der i et saadant usselig lille Stykke Sukker kunde skjule sig en hel Helvedsmaskine?

Da Nick Carter vilde rejse sig op fra Gulvet, opdagede han, at han var bunden baade paa Hænder og Fødder, og det endda saa grundigt, at han ikke havde Spor af Udsigt til at kunne fri sig for sine Baand.

Alle Vinduerne stod aabne, sandsynligt nok var der blev luftet ud, for at Kloroformdampene kunde trække bort. —

„Nu forstaar De vel ogsaa, hvorfor jeg saa omhyggelig havde maskeret mig?" vedblev Peters med djævelsk Haan:

„Jeg for mit vedkommende havde ikke haft ringeste Lyst til at miste Bevidstheden, og det vilde dog sikkert være blevet Tilfældet, om jeg ikke i det Øjeblik, jeg kastede den lille Bombe paa Brystet af Dem, havde haft Næse og Mund tildækket.

Nu kunde jeg godt tage min Maske af, men den Overraskelse vil jeg vente med til senere. De ved jo nok, at i et godt Drama, maa den store Knaldeffekt, hele Virkningen komme tilsidst, og dette her bliver et rigtigt Drama, om det ikke endog bliver en Tragedie — det kan jeg forsikre Dem for!

Første og anden Akt har jo allerede vist sig ganske interessante! Vi kan passende sige, at vi nu skal til at begynde paa tredie Akt, der straks sætter Tilskuerne i stor Overraskelse! Det vil De nok kunne slutte Dem til, naar jeg siger:

Hvordan befinder De Dem nu, Hr. Nick Carter"

Det gav uvilkaarlig et Sæt i Opdageren, kun med den største Møje opretholdt han sin Selvbeherskelse. Lige i Øjeblikket vidste han slet ikke, hvad han skulde svare.

Den maskerede gottede sig en lille Stund over Nick Carters Overraskelse. Saa vedblev han:

„Naa, hvad sagde jeg? Er det ikke en virkningsfuld Indledning for tredie Akts første Scene? Aa — De skulde bare vide, hvad det er for en Triumf for mig, at se Dem ligge her saa hjælpeløst bunden, efter at jeg i saa lang Tid har arbejdet paa min Plan.

Men for at faa en Nick Carter til at gaa i Fælden, maa man ogsaa finde paa noget ganske overordentligt. De vil vel nok indrømme mig, at mit lille Fif med Annoncen var noget, man endnu ikke før havde set Mage til?"

„Det indrømmer jeg!" svarede Nick Carter, der imidlertid havde genvundet sin fuldkomne Ro: „Jeg kan ikke nægte Dem min Anerkendelse. Kun har Deres Plan og System en meget stor Fejl!"

„Og det er?"

„De har anlagt Deres Plan med en saadan dreven Snedighed og sat den i Scene paa en saadan Maade, at man allerede ved første Blik kunde se, den skyldtes en gammel Forbryder — Veteran, en Ulv i Faaredragt — en Mand, der — om jeg saa maa sige — er vokset op som Forbryder og hjemme i alle mulige Slyngelstreger... Andre kunde ikke finde paa den Slags Kunster! Vil De saa maaske sige mig Deres virkelige Navn?"

„Ih, nej — hvor kan De dog tro det, Hr. Carter? Vi er jo først endnu naaede til Begyndelsen af tredie Akt: Den dramatiske Stigning er det vigtigste! Hvad vilde De mon sige, hvis De slet ikke kendte noget til mig — om De aldrig havde hørt det mindste om mig? Lidt skal jeg gærne fortælle Dem om mig for dog at stille Deres Nysgærrighed en Smule tilfreds.

Jeg vendte for omtrent et halvt Aar siden her tilbage til Stjernernes og Stribernes ærefulde Land...

Jeg har været fem Aar i Udlandet: to Aar i Mellem-Amerika og i Sydamerika og i de andre Aar rundt om de fleste Steder i Evropa.

„De keder mig, Hr. Peters!" udbrød Opdageren: „De kunde saamænd lige saa godt fortælle mig, at De har gaaet i Skole fra Deres sjette til Deres fjortende Aar — i hvert Fald vilde det interessere mig lige saa lidt som det andet."

„Naa, ja, saa kan jeg jo ogsaa fatte mig i større Korthed...

Altsaa, da jeg for seks Maaneder siden vendte tilbage til New York, opdagede jeg til min Beklagelse, at jeg vilde kunne have, udført min lille „Operation" meget bedre, om ikke der havde været en vis Hr. Nick Carter, som jeg maatte tage mig nederdrægtig i Agt for!

Jeg havde ganske vist den Gang endnu ikke gjort hans personlige Bekendtskab, men andre velmenende Kolleger forsikrede mig, at naar den paagældende Herre en Gang havde faaet Kig paa sin Mand, kunde samme Mand ganske rolig pakke sammen og forlægge sin Virkekres til en anden Del af Jorden!

De indser altsaa nok, Hr. Carter, at den Slags kunde ikke gaa i Længden. En af os maatte nødvendigvis vige Pladsen, og De kan da ikke tage mig ilde op, at jeg ikke følte megen Lyst til at blive den af os to, der maatte fortrække!"

„Nej — det forstaar jeg meget godt," svarede Nick Carter i en spotsk Tone.

„Vent De bare! Deres Lyst til at spotte skal snart være forbi!" svarede Peters:

„Jeg har længe vidst, at det var en overordentlig svær Opgave, jeg havde stillet mig, for en Herre af Deres Slags er det jo ikke let at komme nær!

Jeg spekulerede paa alt muligt! Først tænkte jeg paa at skyde Dem ned eller give Dem et Dolkestød i Brystet eller ogsaa rydde Dem af Vejen ved Gift, men disse Metoder fandt jeg dog alligevel ikke var gode nok, og desuden kunde jeg jo ogsaa derved let selv komme i Forlegenhed og faa Ubehageligheder!

Derfor brød jeg min Hjærne med at finde paa en Metode, der kunde virke saa sikkert som et Lynnedslag og dog udelukke alle Muligheder for Opdagelse.

Jeg kan forsikre Dem for, Hr. Carter, at den hele Sag har kostet mig meget Hovedbrud...

Endelig fandt jeg paa den kostelige Ide at lade indrykke det nu af Dem nok som bekendte Inserat i de mest læste Blade.

Inseratet havde mange Fordele: For det første var det noget fuldstændig nyt, dernæst rummede det ogsaa en vis Originalitet, noget i sig selv ejendommeligt, og samtidig dannede det for mig en Slags „Psykologisk Problem, en Art sjælelig Opgave", hvorved jeg kunde danne mig en Mening om, hvorvidt den menneskelige Dumhed gik!"

„Ja, den gaar meget vidt!" afbrød Nick Carter ham: „Nu kan De jo bare se det med mig!"

I Skurkens Magt.

„Det var smukt sagt, Hr. Carter! Intet overgaar Selvkritiken!" erklærede den formummede spydigt: „Altsaa — jeg lod indrykke dette herlige Inserat i en halv Snes Blade, hvorved jeg temmelig sikkert kunde gøre Regning paa, at ogsaa De maatte faa det at se! Jeg tvivlede da heller ikke et Øjeblik om, at De jo nok skulde komme til at interessere Dem for det — det var jo pirrende nok affattet, og selv om De ikke havde læst det, vilde sagtens andre fortælle Dem om det.

Ved et heldigt Tilfælde fik jeg Nys om det venskabelige Forhold der bestod mellem Dem og Chefen for Opdagelsespolitiet i New York, Inspektør Mc. Clusky.

Saa regnede jeg følgende Stykke ud:

Øvrigheden vil i hvert Fald nok gøre sig bekendt med Inseratet, for oppe paa Politikammeret i

Mulberry-Street sidder der et Par Dusin Opdagere, der ikke har andet at bestille end stikke Snuden i alle mulige Aviser for at snuse efter, om ikke der skulde findes noget mistænkeligt.

Og alt det øvrige var jo bare Legeværk.

Inseratet blev naturligvis forelagt den høje Chef til behageligt Eftersyn, og det første han maatte gøre, var da at styrte hen over Hals og Hoved til sin gode Ven for at hente Raad hos ham om, hvad der nu skulde gøres i denne mærkelige Sag!"

„De er et nederdrægtig godt Hoved, det maa man lade Dem!" svarede Nick Carter i en saa stilfærdig, passiarende Tone, at man skulde have troet, han sad ved Siden af Peters i en Sofa og ikke, at han laa i en højst ubekvem Stilling paa Gulvet, bunden paa Hænder og Fødder.

„Tak for Komplimenten! Men til Sagen! For at faa at vide, om Mc. Clusky vilde aflægge Dem et Besøg eller ikke, lod jeg den gode Mand bevogte allerede fra Søndag Morgen. Og ganske rigtigt nogle Timer senere... endnu tidlig paa Eftermiddagen.... aflagde han en lille Visit i en vis Villa, som ligger ude i Otte og halvtredsindstyvende Gade.

Jeg lod ham rolig gaa inden for og ventede, til han igen kom ud.

Hvis jeg vilde have haft at vide, hvad De talte om eller rettere, hvordan Samtalen faldt imellem de Herrer, havde ogsaa det villet være mig den letteste Sag af Verden!"

„Tager De nu ikke Munden for fuld, Hr. Peters?" spurgte Nick Carter spotsk.

„Ikke i ringeste Maade! Jeg stammer nemlig fra en særdeles god Familie, og hvis De tror paa Arvelæren, vil De, naar De hører mine Forældres Navn, sikkert gærne tro, at jeg, hvad det angaar med at begaa Forbrydelser, er en værdig Søn af min Far og Mor!

Altsaa — da Hr. Inspektøren igen havde forladt Deres Villa, lod jeg Dem selv bevogte.

Det havde De vel næppe troet, Hr. Carter, at man turde være i Besiddelse af saadan en Dristighed! Tænk sig, nogen vovede at forfølge Dem — alle Opdagerens store Behersker!"

Nick Carter trak paa Skuldrene:

„Det er saamænd sket de Hundreder af Gange, men ganske vist er det altid endt med, at Forfølgerne er blevne de forfulgte!"

„Naa — i dette Tilfælde kan det nu ikke ske, for naar De vil være ærlig, maa De indrømme mig, De ikke har haft den ringeste Anelse om, at De er bleven forfulgt!"

„Det indrømmer jeg!" svarede Opdageren i en ligegyldig Tone: „Og hvem har saa udført dette Arbejde saa smukt? Jeg foretrækker ikke at udtale mig helt tydeligt om den Sag; kun saa meget skal jeg røbe, at baade Pauline og jeg var med til det.

Det vilde næppe være lykkedes os ikke at tabe Dem af Syne, om ikke jeg tilfældig flere Uger i Forvejen havde faaet at vide, at De hyppig forlod Deres Villa ind gennem den Bygning, som vender ud til Tværgaden.

Altsaa blev begge Gader bevogtede... Tilfældigvis befandt nu baade Pauline og jeg os i den Gade, hvor en vis Herre, der var klædt i et mørkeblaat Livre, dukkede frem. Vi havde gjort os det temmelig mageligt, for vi var til Vogns. Pauline bredte sig inden for de store Glasruder, mens jeg sad paa Bukken som Kusk.

Naa — har jeg nødig at fortælle mere? Resten gik, som det var smurt!

I New-Jersey var vi ganske vist lige ved at tabe Dem af Syne, da De saa pludselig kom ud fra den lille Knaldhytte i Deres nuværende Forklædning. Jeg vilde i hvert Fald rolig have ladet Dem løbe, men Pauline paastod saa bestemt, det var Dem, at jeg gav efter og forfulgte Dem videre.

Der indtraadte en ny Vanskelighed, da De ved Pensylvania-Banegaarden blandede Dem i Mængden af de Passagerer, der var komme med Iltoget, men Pauline fulgte dog som en Skygge lige i Hælene paa Dem, og derved lykkedes det os endelig at forfølge Dem lige hen til det Hotel paa Fjerde Avenue, hvor De lod Dem indskrive i Fremmedbogen som „James Hatter". Og nu kender De jo selv Resten af Historien!"

„Ja, desværre!" svarede Nick Carter: — „Men Dagen er ikke gaaet til Ende endnu!"

„Denne Gang slipper De ikke," svarede Peters med hævet Stemme: „Naar jeg fremdeles lader Dem leve i nogle Dage, sker det kun, fordi De virkelig — om end mod bedre Vidende — har beredt mig en overordentlig Fornøjelse. Det var nemlig højst interessant for mig at se, hvorledes De drog ud for at lede efter „Forbryderen" og — forklædt som gammel Herre — trøstig malede Deres Firtaller paa de angivne Gadehjørners Fortovsfliser!"

„Og hvorfra har De da kigget mig ud?“ spurgte Opdageren.

„Ja, paa Hjørnet af Tredje Avenue for Eksempel sad jeg ikke nede i Beværtningen men — oppe paa første Sal.“

„Kolumbus Æg!“ mumlede Nick Carter: „De simpleste Kneb er dog altid de bedste. Men synes det Dem nu for Resten ikke, at De nu har pralet længe nok?“ spurgte han i en spottende Tone: „Fortæl mig hellere, hvad De har i Sinde at gøre med mig!“

„De spørger mig om mere end jeg kan svare paa, Hr. Carter; ærlig talt maa jeg først tænke over det.“

„Jeg troede, det var forudset samtidig med, at De lagde Deres fortræffelige Plan!“ sagde Opdageren spotsk.

„Nej, thi Planen er endnu ikke udført i alle sine Enkeltheder; der er endnu nogle, der er mig i Vejen, det er Deres Hjælper, en særdeles talentfuld, ung Mand. Han er modig og udholdende som en Indianer, og jeg vil ikke føle mig rolig, før han deler Deres Skæbne. Og saa er der Deres Fætter! Hvis jeg husker ret, er det Chick han hedder — han er vist ikke her i New York for Øjeblikket?“

„Nej,“ svarede Nick Carter: „Men han kommer tidsnok efter Dem, det kan De forlade Dem paa!“

„Hvis jeg ikke kommer ham i Forkøbet, saa har jeg hele det berømte Opdager-Trekløver paa et Bræt.“

„De tiltror Dem temmelig meget!“ sagde Nick Carter: „Men selvfølgelig: Frækheden belønnes.“

„Deres Spot rører mig ikke!“ svarede Peters roligt:

„De vil i hvert Fald faa Tid nok til at tænke over Deres nuværende Skæbne, for De skal blive i Live, til jeg har taget Deres Hjælpere til Fange. Der vil dog staa Dem en Udvej til Friheden aaben: Jeg vil stille Dem en Betingelse; opfylder De den og bekræfter den med Deres Æresord, som De endnu aldrig har brudt, saa skilles vi som Venner.“

„Det vil vel næppe blive Tilfældet!“ svarede Nick Carter koldt og stolt: „En Skurks Betingelser kan kun være ærløse og naar De kender mig saa godt, som De siger, saa bør De ogsaa vide, at jeg under ingen Omstændigheder indlader mig paa den Slags Ting.“

Peters trak paa Skuldrene og gik over i den anden Ende af Værelset, mens han overlod Opdageren til hans egne Tanker.

Nick Carter maatte indrømme, at hans Stilling var yderst farlig. Han var gaaet hjemmefra uden at sige noget om, hvorhen han agtede sig. Hans nærmeste kunde for saa vidt lige saa godt antage, at han var rejst til San Francisko.

I Hotellet paa fjerde Avenue, hvor han havde indskrevet sig som James Hatter, var der ingen, der kendte hans rigtige Navn, og han var saa sikker paa, Peters vilde sørge for, at hans efterladte Kuffert og andre Sager blev hentede, uden at „Hatters“ Forsvinden vilde vække nogen Mistanke.

Paa Automobil om Natten.

Lidt efter traadte Pauline ind i Værelset. Hun saa paa Opdageren med et ligegyldigt Blik.

„Du kunde passende sørge for, at Nick Carter faar aflagt sin Maskering!“ sagde Peters i en ligegyldig Tone, idet han gik ud af Stuen.

Pauline fulgte efter ham. Kort efter kom hun tilbage med et Vandfad.

Efter at hun havde givet Fangen en Pude under Hovedet, fjærnet det forlorne Skæg, Øjenbrynene og Parykken, begyndte hun at vaske Sminken af hans Ansigt med en Svamp og varmt Vand.

Men hvis Pauline troede nu at have Opdageren for sig, saaledes som han virkelig saa ud, tog hun grundig fejl.

Nick Carters Haar, Øjenbryn og Vipper var farvet med et Middel, der ikke forandredes ved Brugen af Vand og Sæbe, han havde ogsaa gnedet sit Ansigt med en Salve, der gav ham et ganske andet Udseende end hans virkelige.

Nick Carter lagde Mærke til, at Pauline nu, da Peters ikke var til Stede, saa paa ham med helt andre Øjne end ellers, ja, han troede endog at mærke, den unge Pige havde Medlidenhed med ham.

„Kan jeg gøre noget for Dem, Hr. Carter?“ spurgte hun, mens hun tørrede hans Ansigt med et Haandklæde.

„Ja, Frøken Mason, først og fremmest kunde De løse Snorene op — de bidrager just ikke til at forhøje mit Velbefindende."

Den unge Pige rystede paa Hovedet.

„Det tør jeg ikke," svarede hun: „Men hvis jeg ellers kan gøre Dem en Tjeneste, vil jeg gærne."

Nick Carter tænkte sig om:

„Saa kan De maaske give mig en Cigar?"

„Det kan De godt faa!" svarede Frøken Mason, rejste sig og gik hen til et Sidebord, hvor hun tog en Cigar op af en Kasse; hun skar Spidsen af og stak Cigaren ind mellem Nick Carters Tænder. Saa rev hun en Tændstik af og hjalp Opdageren med at faa Ild paa Cigaren.

„Tak!" sagde Nick Carter med utydelig Stemme, da han jo ikke kunde tage Cigaren ud af Munden: „Det er for Resten ikke nogen daarlig Cigar!"

Mens han nu laa der og røg, fo'r allehaande Tanker gennem hans Hoved:

Hvis der var nogen Mulighed for at slippe ud af denne Klemme, bestod den i at vinde Pauline for Sagen!

Hvem mon hun var? Efter hvad han havde hørt og set, sluttede han, at der ikke var noget særligt inderligt Forhold mellem Peters og hende. „Hun er maaske hans Datter!" tænkte han, men forkastede denne Tanke i næste Øjeblik. Hun var mindst en og tyve Aar, mens Peters højst var midt i Trediverne.

Han besluttede sig til at spørge den unge Pige selv.

„Sig mig en Gang, Frøken Mason, hvor gammel er Peters egentlig?" spurgte han den unge Pige.

„Hvem, Peters? Det gør mig ondt, men det maa jeg ikke sige Dem. Det er nemlig blevet mig strengt forbudt at besvare saadanne Spørgsmaal."

„Naa, men saa sig mig i det mindste, i hvilket Slægtskabsforhold, De staar til ham."

„Det tør jeg heller ikke."

„De er da i hvert Fald ikke hans Kone."

Hun lod til at finde den Tanke overordentlig morsom, thi hun brast i høj Latter:

„Nej, det er jeg ikke!" sagde hun.

„Men maaske hans Datter?"

„Lige saa lidt. Saa ung en Fader kunde jeg nu ikke have!"

„Det er i det mindste et Holdepunkt!" tænkte Nick Carter og højt tilføjede han: — „Saa er De vel hans Søster?"

Pauline Mason saa sig om.

„Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke maa besvare den Slags Spørgsmaal."

Nick Carter kunde ikke undertrykke et Smil. Han paastod stadig, at han ikke turde forraade noget, men besvarede netop ethvert af hans Spørgsmaal.

„Nu ved jeg, at De er hans Søster. Prøv kun ikke paa at nægte det. Jeg tror for Resten slet ikke, De har nogen Forbrydernatur, omend Deres Broder kun giver Dem et daarligt Eksempel. Desværre har jeg ikke set hans Ansigt endnu, men derimod Deres og jeg kan forsikre Dem for, at jeg har studeret det grundigt.

De kan tro mig, naar jeg siger Dem, at jeg forstaar at læse i et Menneskets Træk som i en aaben Bog, Frøken Mason. Er Pauline forøvrigt Deres rigtige Navn?"

„Ja, det er et af mine Navne!"

„Men Mason er ikke Deres Efternavn?"

„Nej!" svarede hun aabenhjærtigt.

„Der er en Ting, der undrer mig!" sagde Nick Carter: „Jeg tror nemlig, at jeg kender Peters personlig, skønt han jo nægter det. I det mindste vil hans Ansigt sikkert være mig bekendt. Men det er ganske mærkeligt, at Deres Ansigtstræk ikke forekommer mig bekendte, hvad der dog maatte være Tilfældet, hvis Peters og De var Søskende."

„Nej, det er aldeles ikke mærkeligt," svarede den unge Dame, hvis svage Side var en stor Snakkelyst, og som nu begærligt greb Lejligheden til at lade Munden løbe, selv om det kun var hendes Broders Fange, der hørte paa hende:

„Vi ligner slet ikke hinanden, da jeg kun er hans Halvsøster. Vi har samme Moder men hver sin Fader, for Moder havde været gift to Gange.

Jeg ligner min Moder overordentlig meget."

„Og han maaske Faderen. Er det rigtigt?"

„Ja. Maaske endog mere end jeg ligner Moder. Jeg har en Gang set et Billede af hans Fader, da han var paa samme Alder, som Peters er nu. Det var næsten ikke til at se Forskel paa dem.

Men nu tør jeg virkelig ikke sige Dem mere. Jeg har allerede sagt Dem alt for meget."

Et Øjeblik efter traadte Forbryderen ind i Stuen. Han saa med triumferende Øjne paa sin Fange:

„De føler Dem vel næppe særlig vel til Mode?"

„Nej — det kan jeg egentlig ikke paastaa!" svarede Nick Carter i en let Tone: „Hvad om De lagde mig op paa Sofaen derhenne?"

„Det Ønske kan De godt faa opfyldt," svarede Forbryderen: „Saa behøver Pauline ikke at ligge paa Knæ, naar hun skal made Dem."

Peters maatte have kæmpemæssige Kræfter, thi med et Ryk hævede han Opdagerens tunge Legeme op fra Gulvet og bar ham hen paa Sofaen.

„Ligger De nu bedre?" spurgte han.

„Ja, Tak, for saa vidt!" svarede Nick Carter.

Peters smilte spotsk og gik ud af Værelset.

Opdageren laa nu alene i flere Timer, og først ved Aftenstide kom Pauline ind til ham igen. I Hænderne holdt hun en Bakke, hvorpaa der stod en Tallerken med liflig duftende Steg, som var skaaret i mange, smaa Stykker og den unge Pige gav sig nu til at made Nick Carter, som var han et hjælpeløst Barn.

Nick Carter holdt sit gode Lune oppe og lod, som om det hele var en Spøg. Det var ham magtpaaliggende at vinde Pauline for sig, det kunde jo ogsaa være, at hun spillede dobbelt Spil, for muligt at komme under Vejr med hans Flugtplaner, men det maatte han udsætte sig for.

„Hvor længe skal jeg blive her?" spurgte han, da Pauline havde stukket ham den sidste Bid Kød i Munden; „Skal jeg ligge paa Sofaen i Nat?"

„Nej, det skal De ikke! Om en halv Times Tid bliver De kørt væk med Automobilen. Peter og jeg følger med."

„Det er meget elskværdigt af Dem!" svarede Nick Carter og lo: „Rejsens Maal er forhaabentlig det Hotel, hvorfra De bortførte mig i Morges."

„Det tør jeg desværre ikke love Dem, Hr. Carter!"

„De forlader vel Huset her for bestandigt?" spurgte Opdageren.

Den unge Pige svarede ikke straks.

„Nej, det gør vi næppe!"

„Ja, ja da, en Automobiltur er dog i det mindste en Afveksling. Hvornaar skal vi køre?"

„Naar Mo — — naar Peters er færdig med sine Forberedelser."

„Jeg ved ikke Frøken Mason, men det forekommer mig, som om Hr. Peters har endnu et andet Navn. Det var i hvert Fald ikke langt fra, at De nu forraadte mig det."

Pauline blev rød i Hovedet og rynkede Panden.

„Godt. Jeg skal vide at vogte min Tunge bedre i Fremtiden."

En Times Tid senere, da det var helt mørkt, hørte Nick Carter en Automobil tøffe op bag Huset.

„Peters er meget forsigtig," mumlede Opdageren hen for sig. „Han har ladet Bilen køre om bag Huset, for der kan han i Ro og Mag bringe mig til Vognen uden Frygt for uvedkommende Tilskuer.

Kort efter traadte Forbryderen ind i Værelset. I Stedet for Masken og den store Badekaabe, bar han nu en lang Automobil-Skindfrakke, Læderkasket og Automobilbriller paa., Desuden havde han et langt sort Skæg.

Opdageren var bunden saa fast, at han end ikke kunde bevæge Knæene. Peters løftede ham op paa sine Skuldre som en Dragt Brænde og bar ham, idet Pauline aabnede Døren, gennem Huset ud til Automobilen, hvor han lagde Opdageren paa langs ad Bagsædet.

Den unge Pige var imens steget op i Vognen og havde sat sig overfor Nick Carter.

„Endnu et Hr. Carter!" sagde Peters og hævede Haanden: „Da De hidtil har opført Dem mønsterværdigt, har jeg forskaanet Dem for Knebel. Men find nu ikke paa at raabe om Hjælp under Vejs! Jeg har befalet Pauline øjeblikkelig at gøre Brug af den Sprøjte, De ser, hun har i Haanden, i Fald De blot meget som gør Mine til at aabne Munden.

Sprøjten indeholder en bedøvende Gift, som øjeblikkelig vil lamme alle Deres Nerver. Husk nu paa det."

Han lukkede Vogndøren. Saa tog han Plads paa Bukken, greb fat om Styrehjulet og — af Sted for Bilen.

Opdageren prøvede paa, om han ikke kunde tælle eller dog beregne Vejens Drejninger og derved komme paa det rene med, hvor han var, men det opgav han snart. Peters kørte med Vilje paa Krys og tværs saaledes, at selv den, der var aldrig saa fortrolig med Egnen, dog maatte være bleven vildledt.

Bilens ensformige Tøf-Tøf gjorde Nick Carter søvnig og snart sank han hen i en let Slummer, som han først vækkedes af ved et pludselig Stød.

„For Pokker da ogsaa!" hørte han Peters udbryde i en vred Tone: „Kan De ikke passe bedre paa? Hvordan kan det falde Dem ind at køre ved Nattetid om saa skarpe Hjørner med en saa meningsløs Fart?"

„Naa, der er jo ikke sket noget videre!" svaredes der i en undskyldende Tone.

„Sig ingen Ting nu — for Himlens Skyld — Hr. Carter!" hviskede Pauline: „Ellers maa jeg gøre Brug af Giftsprøjten saadan, som min Broder har befalet mig det."

Nick Carter nikkede til Tegn paa, at han havde forstaaet hende.

Straks efter kørte Automobilen baglæns, og Nick Carter hørte, hvorledes Peters gav sig til at bearbejde Maskinen med Hammer og Skruenøgle.

Han ønskede, Bilen maatte være bleven saa ødelagt, at den ikke kunde køre, hvad der vilde forøge hans Udsigt til Flugt.

Men desværre gik det ikke saadan til. Efter en lille Stunds Forløb satte Peters sig paa Plads igen, aabnede for Motoren og Vognen fo'r af Sted med samme Fart som før.

„Ved De, hvor vi er nu?" hviskede Pauline.

„Nej!" svarede Nick Carter: „Naar jeg skal være ganske ærlig, har jeg ikke den ringeste Anelse om det."

„Jeg heller ikke. Min Broder har kørt os paa Krys og Tværs."

„Jeg tror Dem gærne, Frøken Mason, for jeg tror ikke, De vilde kunne lyve for mig."

Den unge Pige tav et Øjeblik, saa sagde hun:

„Nej, det kan jeg ikke!"

Nick Carter var paa gode Veje til at faa Pauline sin Side, og han haabede da at kunne genvinde sin Frihed ved hendes Hjælp.

Forgæves Anstrængelse.

Som det vil vides, havde Patsy efter Mesterens Anmodning overtaget Sagen. Men han havde ingen Anelse om, at Nick Carter selv var gaaet i Gang med at lade den nærmere undersøge.

Patsys Plan gik ud paa, at han kun vilde bevogte et enkelt af de opgivne Steder. Og han bar sig ad ligesom Peters: han satte sig ikke ind paa Værtshuset men gik op til Gangvinduet paa første Sal, hvorfra han ypperligt kunde overse Hjørnet.

Det var mellem Ottende Avenue og Tre og tyvende Gade.

Herfra saa han ogsaa Nick Carter skrive sit Firtal med Kridtet i Stokkens Dupsko paa Fortovsflisen.

Kort efter dukkede der atter En op og tegnede ligeledes et Firtal paa Fortovet og — efter ham endnu en tredje.

Den unge Opdager gjorde dog ingen Forsøg paa at forfølge nogen af dem. Han havde ikke genkendt Mesteren i hans Forklædning men holdt ham for en „reflekterende".

I Løbet af Aftenen var Patsy igen hjemme, hvor Tjeneren Josef gav ham Beskeden fra Nick Carter og samtidig fortalt ham, at Mesteren var rejst bort fra Byen i nogle Dage.

Ved denne Omstændighed og yderligere derved, at Mesteren flere Gange havde sagt, han ikke vilde have noget med Sagen at gøre, bestyrkedes Patsy i den Tro, at Nick Carter ikke i Øjeblikket opholdt sig i New York.

Før Patsy næste Aften gik paa Arbejde, besøgte han Politiinspektør Mac Clusky, der satte stor Pris paa den unge Opdager og derfor blev meget glad ved at se ham.

„Bravo, Patsy!" udbrød han, idet han hjærtelig trykkede hans Haand: „Det er udmærket, at De allerede er der! Saa kan vi endnu en Gang drøfte Sagen. Har De maaske allerede lagt Deres Plan?"

„Nej — det kan jeg egentlig ikke paastaa!" svarede den unge Opdager: „Hele Sagen kan i Løbet af Aftenen udvikle sig saadan mod mine Beregninger, at Forudsætningerne ikke mere slaar til. Jeg maa først være paa det rene med, hvad der skal gøres."

„Ja — det kan man jo ikke sige noget imod!" mumlede Inspektøren en Smule skuffet: „Hvad mener

De — vil De have nogle af mine Folk med til Hjælp?"

„Nej, — ellers Tak! Foreløbig ikke! Jeg vil helst vække saa lidt Opsigt som muligt. Desuden kan det jo befrygtes, at Inseratets Indsender — hvis det er en gammel forhærdet Forbryder — kan genkende alle Opdagelsesoplitiets Folk, selv om de er forklædte."

Mac Clusky nikkede:

„Det kan der ogsaa være noget i," udbrød han; „Men naar De vil have Hjælp, kan De bare lade mig det vide! Har De ellers nogen Anelse om, hvor Deres Mester for Tiden befinder sig?"

„Saa vidt jeg ved, er han rejst bort herfra i nogle Dage. Det lader til, at han helst vil være langt borte fra det hele!"

Politiinspektøren rystede tvivlende paa Hovedet.

„Nick er en gammel Rævepels," sagde han: „han holder af at gaa sine egne Veje. Det skulde saamænd ikke overraske mig, om jeg en skøn Dag fik at høre at han trods alle sine Forsikringer om det modsatte dog havde taget sig af Sagen!"

„Den Mulighed er jo ganske vist ikke udelukket," indrømmede Patsy. „I hvert Fald skal jeg, hvis jeg skulde løbe paa Mester et eller andet Sted her i New York, nok passe nøje paa ham uden dog at lade ham mærke med, jeg ved noget om, han har grebet ind i Begivenhedernes Gang."

„Naa — saa til Lykke med det!" sagde Mac Clusky i en hjærtelig Tone, da den unge Mand gjorde Mine til at ville gaa: „Jeg har vel ikke nødig at fortælle Dem, det vilde være mig kært, om De saa snart som muligt maatte give et Livstegn fra Dem, da jeg er meget spændt paa at faa at vide, hvormange Folk der vilde melde sig efter dette mærkelige Inserat."

Saa sagde Patsy Farvel og stillede sig kort efter paa Post oven over Beværtningslokalet ved Ottende Avenue.

Det vil huskes, at Nick Carter anden Aften ikke havde skrevet noget Firtal eller lignende Tegn her paa Fortovsflisen, men kun var bleven staaende paa Pladsen.

Og Patsy kendte nu atter straks i ham et af de Mennesker, der den foregaaende Aften havde skrevet sit Tal paa Fortovet. Men selvfølgelig havde han endnu ikke den ringeste Anelse om, at det var hans egen Mester.

Han gik bag efter ham lige til Hotellet i Fjerde Avenue, hvor Nick Carter jo gik ind.

Patsy fik hos Portieren „den paagældende Herre"s Navn at vide og ventede derefter en rum Tid paa, at han skulde komme ned igen fra sit Værelse.

Men da Patsy omsider havde overtydet sig om, at „James Hatter" var gaaet til Ro, tog han ogsaa selv hjem og sov kort efter de retfærdiges Søvn.

Tredje Aften stod Patsy igen paa sin Post.

Da den brave „James Hatter" ikke mere viste sig — man husker, han var rejst til Philadelfia — tog den unge Opdager ud til Hotellet for at spørge efter ham men fik der at vide, at han var rejst.

Deraf drog Patsy den Slutning, at vedkommende Herre havde opgivet at sætte sig i Forbindelse med Inseratets „hemmelighedsfulde Indsender", og den unge Opdager satte sig nu for at komme paa Spor efter en af de andre, der havde skrevet sit Firtal paa de nærmere betegnede Gadehjørner.

Han gennemførte ogsaa sit Forsæt men naaede dog ikke et Skridt videre, for det gik ham ikke bedre denne Gang heller. Vedkommende Person, som han forfulgte, opgav efter Tid at skrive flere Firtaller da den „hemmelighedsfulde Læremester" ikke lod sig se.

Patsy hvad gerne kunnet forfølge endnu mange flere, han vilde dog ingen Glæde have haft af det.

Den saakaldte Peters havde jo kun ladet „Inseratet" indrykke for at faa Nick Carter i sin Magt, og han brød sig derfor ikke om alle de andre Folk, som „reflekterede" paa Annoncen.

Om Lørdagen — altsaa den sjette Dag efter, at Annoncen havde været indrykket, gik Patsy endnu en Gang hen paa Hotellet i Fjerde Avenue.

En ubestemt Anelse sagde ham, at „James Hatter" maatte være bleven et Offer for „Kriminalprofessoren". Det var derfor af største Vigtighed for Patsy nu at vide, hvor James Hatter for Tiden var at finde.

Portieren kunde meddele den unge Opdager, at „Hr. Hatter" om Morgenen den foregaaende Dag var bleven „hentet" af en ung Dame i Automobil. I Eftermiddagens Løb var der kommet et Bud med nogle Linjer fra Hatter, hvorefter Overbringeren skulde have hans Rejsetøj med — samtidig betaltes Hotelregningen.

Patsy var altsaa ikke bleven klogere end før. Og han havde just ej heller de bedste Udsigter til at kunne bringe Klarhed i Sagen, for hvor skulde han nu tage fat?

Ugen var omme — dermed vilde ogsaa Kridtfegnene paa de forskellige Gadehjørner høre op. Det vilde altsaa blive den unge Opdager umuligt endnu en Gang at kunne forfølge et Offer for „Kriminalprofessoren", om ikke der paany indrykkedes et Inserat i Bladene — hvad man imidlertid maatte regne for højst usandsynligt.

Patsys Teorier.

Nick Carters unge Hjælper indfandt sig helt klemt om Hjærtet hos Politiinspektør Mac Clusky, som hele Ugen igennem ikke havde hørt noget fra ham.

„Naa, Patsy,—" udbrød Politiinspektøren: „hvordan staar Aktierne?"

„De staar slet ikke!" svarede den unge Opdager med et Anstrøg af Galgenhumør: „De falder raskt!"

Og han tilføjede i tristere Stemning:

„Det kommer sig af, at man tiltror sig selv for meget! Mester mente ogsaa, jeg vilde knække Halsen paa den Sag!"

„Naa — Enden er jo ikke endda!" sagde Mac Clusky: „Vi behøver ikke endnu at opgive Ævred! Hvor er for Resten Nick Carter bleven af?"

„Ja — der spørger De mig om mere, end jeg kan svare paa! Jeg har fra Dag til Dag haabet paa, at han vilde komme tilbage, men det skete ikke — han har ikke en Gang givet Livstegn fra sig!"

Politinspektøren tænkte lidt over Sagen, hvorefter han sagde:

„Jeg tror dog, jeg faar Ret i det, jeg tænker! Det ligner ikke Nick Carter saa pludselig at forsvinde fra Jordens Overflade! Mens vi sidder her og bryder vore Hoveder med, hvordan vi bedst skal komme paa Spor efter „Kriminalprofessoren" — som Nick Carter kalder ham — er nok min kære Ven allerede ude efter Forbryderen, mens han rent ud sagt griner tykt ad alle os andre!"

Efter kort Tavshed udbrød Patsy:

„Nu skal De høre, Hr. Inspektør — der fik jeg en udmærket Ide!"

„Naa, hvad da!"

„Det slaar mig —" sagde den unge Opdager: „— at denne brave James Hatter, der pludselig forsvandt paa saa mærkelig en Maade, ikke er nogen anden end Mester selv!"

Mac Clusky saa overrasket paa den unge Mand.

„Hvordan kommer De paa den Tanke?" spurgte han.

„Ja — det kan jeg med min bedste Vilje ikke forklare. Jeg har bare en Anelse om, at det forholder sig saadan, som jeg siger — og den Slags Anelser hos mig er hidtil ikke slaaede fejl!"

„Se se! Maaske har Nick Carter overladt Dem Portion af sin „sjette Sans"!" udbrød Politiinspektøren en Smule spydigt.

Patsy opfattede meget godt det Gran af Spot, der laa i Mac Cluskys Ord, men han lod, som han ikke havde mærket noget:

„Meget muligt!" svarede han: „I hvert Fald vilde det ikke være nogen Skade til, om han virkelig havde gjort det."

„De har altsaa i Sinde endnu en Gang at drage ud paa Spor efter denne brave, mærkelige James Hatter?"

„Ja — det siger De, som om det ingen Ting var, Hr. Inspektør!" udbrød Patsy en Smule mut: „Jeg vil vædde en Cent mod en Dollar paa, at ingen af Deres Folk vil være i Stand til i Øjeblikket at finde, hvor Mester er — men der er vel ikke andet at gøre for mig end at overtage den vanskelige Opgave."

„Godt! Saa prøv De det da i Himlens Navn! Ganske vist kan jeg ikke fragaa, jeg forud er overbevist om, at Deres Anstrængelser ikke vil føre til noget!"

„Nu faar vi se!" svarede Patsy. Saa tog han Afsked med Politiinspektøren og gik hjem.

„Gaa med et Øjeblik op paa mit Værelse!" sagde den unge Opdager til Josef, der lukkede ham ind: „Jeg har noget meget vigtigt at tale med Dem om!"

„Der er da vel ikke tilstødt Hr. Carter noget ondt?" spurgte den gamle Tjener i en ængstelig Tone: „Nu er det allerede flere Dage siden, vi hørte noget fra ham!"

„Nej i den Henseende behøver De ikke at være bange!" svarede Patsy i en trøstende Tone: „Jeg vilde bare gerne have nogle Oplysninger hos Dem om de nærmere Omstændigheder, hvorunder Mester tog herhjemme fra i Søndags Eftermiddags."

Lidt efter sad den unge Opdager oppe paa sit Værelse sammen med Josef og spurgte ham nærmere om alt, hvad der kunde have Interesse for ham.

„Fortæl mig en Gang, Josef —" udbrød han: „Hvad sagde Mester til Dem i Søndags, da han vilde rejse. Tænk Dem bare om, saa De ikke glemmer at faa det hele med."

„Jeg skal gøre mit bedste, for at faa rodet op i min Hukommelses Kramkiste," svarede den gamle: „Men desværre vil mine Oplysninger vel næppe kunne nytte Dem meget! Hr. Carter sagde kun ganske simpelt, at han vilde forlade Byen i nogle Dage."

„De har altsaa ikke den ringeste Anelse om, hvorhan er rejst hen?"

Tjeneren tav, mens han trak paa Skuldrene.

„Hvad Slags Rejsetøj tog Mester med?" spurgte Patsy efter et Øjebliks Stilhed.

„Ikke andet end den lille Haandkuffert „Gladstone", som vi kalder den!"

„Ved De, hvad han havde med i den?"

„Ja — det ved jeg!" svarede Josef: „Nu skal jeg straks se efter!"

Han gik ud af Værelset for et Øjeblik efter at komme tilbage og oplyse:

„Hr. Carter har kun et Par Skjorter med og nogle Kraver og Manchetter og forskellige Slips og et pænt, graat Jakkesæt og en mørkegraa, blød Hat. Men desuden har han nok ogsaa taget alle sine Toiletgenstande med og den lille Sminkekasse og!"

„Ellers kan De ikke fortælle mig noget nærmere om Mesters Rejse?"

„Nej — det er det hele!"

„Kedeligt!" udbrød den unge Opdager: „Ja ja — saa skal De ha' Tak! De maa gærne gaa!"

Da Tjeneren havde forladt Værelset, faldt Patsy hen i dybe Grublerier:

„Naar Mester har sagt, at han rejser bort fra Byen, saa har han vel ogsaa gjort det!" mumlede han hen for sig.

„Hvorfor mon han vel skulde skjule Sandheden for Josef?

Hvis Mester og James Hatter er en og samme Person, maa det anses for sikkert, at han endnu samme Aften har opholdt sig her i New York — og han kan da ikke være tagen langt herfra i Eftermiddagstimerne. Sandsynligvis er han stukken over til Brooklyn eller ogsaa til Jersey-City. Da han om Aftenen viste sig i en anden Forklædning, maa han have klædt sig om et eller andet Sted.

Naar Mester har kunnet anlægge en saa omhyggelig Maske, at end ikke jeg kunde kende ham igen, saa har han sikkert ikke udført sit Kunststykke paa et Hotel, hvor han kun kunde betjene sig af de faa Midler, han havde i sin Sminkekasse — nej, han maa da aabenbart have været inde paa et af „Oplagene".

Jeg skal dog en Gang se efter, hvor det er vor „Maskeradegarderobe" i New Jersey ligger!

Han rejste sig op og gik ned i Biblioteket, hvor han slog efter i en Bog som indeholdt Fortegnelse over alle Nick Carters Garderober rundt om i New York og de tilgrænsende Byer.

Kort efter havde han fundet den Adresse, han ønskede:

„Ah — lige i Nærheden af Dokkerne!" mumlede han fornøjet hen for sig: „Jeg tør bande paa, at jeg nu er paa det rigtige Spor!"

Da han igen havde sat Bogen paa Plads, gik han tilbage til sit Værelse, hvor han anlagde en yderst omhyggelig Forklædning.

Omsider var det en lille, pukkelrygget Mand, som tren ud af Nick Carters Villa og gik videre.

Han havde et klogt, glatraget Ansigt og bar blaa Briller — han saa nærmest ud til at være en rigtig Stuelærd, der endelig for at trække en Smule frisk Luft i det dejlige Vejr havde vovet sig ud i det Fri.

Men ingen vilde falde paa, at den lille „Pukkelryg" ingen anden var end — Patsy Murphy, den navnkundige Opdager, Nick Carters yngste og mest folkeyndede Hjælper.

Han var næppe kommen hen til det første Gadehjørne, før han fik Øje paa Mesterens Kusine Frøken Ida Carter.

„Nu skal jeg dog prøve om min Forklædning duer!" mumlede Patsy.

Han drev videre hen ad Fortovet med Hænderne paa Ryggen, mens han kiggede ned mod Jorden — den unge Dame gik temmelig raskt ... og bardovs — der tørnede de mod hinanden.

„Aa — jeg beder saa mange Gange om Forladelse, Frue," stønnede han, idet han rev sin Hat af med Kejten og samtidig lod han sin Paraply falde:

„Det gør mig virkelig uhyre ondt, men da vore Veje eller — om jeg saa maa sige — vore Gangretninger ikke var divergerende men konvergerende, maatte ganske logisk vore tvende sig hen mod hinanden bevægende Legemer i Følge Fysikens strænge Love ganske simpelt kollidere.

Paa Grund af Lovene for Bevægelsesmuligheden var det mig ikke muligt, hurtig nok at forandre „Æquilibriet" for mit „Corpus" og saaledes forhindre vort Sammenstød."

Frøken Ida var bleven staaende, og fornøjet lyttede hun til den gamle Herre, der talte i en belærende Tone, som stod han paa sit Kateder, for at indvi en videbegærlig Ungdom i Naturlærens Hemmeligheder:

„Det har saamænd ikke noget at betyde, Højstærede!" sagde hun derefter venligt og idet hun bøjede Hovedet let, gik hun videre.

„Løb dog ikke saa stærkt, Frøken Ida!" raabte Patsy nu efter hende med sin naturlige Stemme og lo.

Hun vendte sig forundret om.

„Er det Dem, Patsy! Det er jo næsten utroligt! Men er det ogsaa en Maade, saaledes at forulæmpe unge Damer paa?" tilføjede hun skælmsk: „Forøvrigt maa jeg gøre Dem min Kompliment for Deres Forklædning, den er ligefrem storslaaet!"

„Jeg er overordentlig smigret!" svarede Patsy med naragtigt Buk: „Jeg vilde kun sige Dem, at jeg drager ud for at søge efter Mester, for jeg begynder at blive urolig for ham!"

„Det var ret, Patsy. Det er mærkværdigt, at Nick endnu ikke har ladet høre fra sig.

Altsaa: Held og Hæder!"

Patsy tog i Overensstemmelse med sin Rolle Hatten meget ærbødigt af og gik videre — som det lod: i dybe Tanker.

Værdifulde Oplysninger.

En halv Time senere naaede Patsy over til det lille, uanselige Hus i Jersey-City, hvor Nick Carter havde klædt sig om. Han begyndte forsigtig at forhøre sig i Nabolaget, om nogen der skulde have set en ældre, graaskægget Herre komme ud af Huset Søndag Eftermiddag. Til en Begyndelse lod det ikke til, at han vilde faa Held med sig, men tilsidst traf han dog en, som bestemt troede at have set en Mand, der kunde passe til Patsys Beskrivelse. Det var Barberen, der boede lige over for. Han havde netop siddet ved Vinduet og lagt Mærke til alt, hvad der foregik paa Gaden.

„Da Herren traadte ud af Huset —" sagde Barberen: „— opdagede jeg, at der holdt en Bil henne i Gaden. Saa snart den gamle Herre var gaaet forbi, lænede en ung, og saa vidt jeg kunde se, meget smuk Dame sig ud af Vognen og sagde noget til Chauffeuren, hvorefter Køretøjet langsomt fulgte efter Herren, ned ad den lille Gade derovre! Det kan jo være det var tilfældigt, men jeg fik uvilkaarligt det Indtryk, at Damen i Bilen var ude for at passe paa ham!"

„Har De før set den Herre komme ud fra Huset?"

„Nej — det var ogsaa det, som helt forvirrede mig. Jeg kunde i det hele taget ikke tænke mig, hvad en velstillet Herre havde ovre i det Hus at gøre."

Patsy takkede for Oplysningerne og tog derefter ind til Politikammeret, hvor han lod sig melde hos Inspektør Mac Clusky.

„Naa, Patsy!" sagde Inspektøren, da han saa den unge Opdager i usædvanligt Sindsoprør: „Det lader til, at De er kommen et godt Stykke fremad?"

„Ja, det kan jeg ikke nægte!" svarede Patsy, idet han satte sig tungt ned i en Lænestol: „Og jeg vilde være særdeles fornøjet med, hvad jeg har faaet at vide, hvis jeg ikke derved var bleven ængstelig for, at der er blevet stillet en Pokkers snild Fælde ud for Mester! Lad mig tale ud, Hr. Inspektør!" sagde han, da Mac. Clusky vilde afbryde ham:

„Jeg er kommen til følgende Slutning:

„Det ejendommelige Inserat er kun bleven indrykket for at vække Deres og Mesters Interesse. Indsenderen maa kende begge D'Herrer og vide, at De er gode Venner, i hvert Fald har Forbryderen taget Hensyn til, at De Hr. Inspektør, saa snart De havde

last Inseratet, vilde opsøge Mesteren, for at tale med ham om det.

Nu ved De jo lige saa godt som jeg, at Nick Carter er en Torn i Øjet paa de fleste Forbrydere, og at de vilde aande lettere, hvis han ikke mere var blandt de levendes Tal, Mange Forbrydere vover sig ikke til New York alene af — Frygt for ham.

Det er nu min Mening, at en af de klogeste af disse Kanutter, har sat hele denne Komedie i Scene for at faa Mester ryddet af Vejen.

Den ældre Herre med det graasprængte Overskæg og det graa Tøj har virkelig været Nick Carter, og derved ved vi, hvor han har været hele Ugen. Som jeg allerede for et Par Dage siden meddelte Dem, boede han under det paatagne Navn James Hatter paa et Hotel i Fjerde Avenue. Efter at have boet der i to Dage, rejste han bort uden at sige Portieren hvorhen. Om Torsdagen kom han tilbage, og om Fredagen blev han hentet i Automobil af en ung Dame. Nogle Timer senere kom der et Bud og hentede den saakaldte Hatters Kuffert.

Mesteren har baaret sig ad som sædvanlig:

Han, der ikke kender til Frygt, er med Forsæt gaaet i Fælden for des sikrere at kunne fange Forbryderen."

„Det er meget sandsynligt!" sagde Mac. Clusky, der opmærksomt havde hørt paa Patsys Fortælling: „Hvilke Forholdsregler har De nu i Sinde at gribe til, Patsy?"

„Jeg vil se at finde den Automobil, som Mester blev bortført i!"

„Jeg tror, De ser for mørkt paa Sagerne! Patsy!" sagde Insepktøren: „Selv om Nick er kørt bort med den smukke Dame, behøver han jo derfor ikke at være gaaet i en Fælde."

Patsy trak paa Skuldrene.

„Saa har vi ikke samme Mening om den Ting — det er alt, hvad jeg kan sige," svarede han, idet han rejste sig for at gaa.

„De indrømmer jo selv, at den Mand, der har indrykket Inseratet, maa være en overrodentlig skarpsindig Herre. Saa har han visselig ogsaa med al mulig Snildhed opstillet den Fælde, som Nick er gaaet ind i!"

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Tidlig den næste Morgen gik Patsy hen paa det Hotel ved Fjerde Avenue, hvor Nick Carter sidst havde boet. I Stedet for at gaa ind i Forhallen, gik han over til Sidedøren, hvor en af Hotellets Piccoloer, en ung Neger, slentrede frem og tilbage.

„Kunde De lide at tjene en ordentlig Drikkeskilling, Jimmy?" sagde Patsy.

Den sorte grinte over hele Ansigtet, saa hans Mund gik fra det ene Øre til det andet.

„Om jeg vil? Det var ogsaa et Spørgsmaal!"

„Naa, saa tænkt Dig rigtig om! indtil sidste Fredag boede her en Hr. James Hatter?"

„Ja ham kan jeg rigtig godt huske," svarede Negeren: „Meget fin Herre! Han stak mig en „Kvarter", hver Gang, han gik ud ad Sidedøren."

„Naa — det var jo meget godt! Om Formiddagen kom der en ung Dame rullende i Automobil her frem til Hotellets Port, og et Øjeblik efter kørte hun videre i Bilen sammen med Hr. Hatter, kan Du ogsaa huske det?"

„Ja, det kan jeg sandelig ogsaa tydelig huske," svarede Drengen ivrigt. „Den Nigger, der styrede Bilen, har nemlig en Gang arbejdet sammen med mig paa det samme Sted. Mens han ventede paa Damen, der var gaaet ind paa Hotellet, kom han hen til Sidedøren og hilste paa mig, og saa fik vi os en lille Passiar med hinanden."

Patsy nikkede helt fornøjet.

„Hvis din Hukommelse stadig viser sig lige saa skarp og god som nu, vil der vanke bedre og bedre Drikkepenge!" udbrød han med et Smil: „Naa, fortæl nu videre! Sagde din Ven Dig ikke, hvor hen han skulde køre med den unge Dame?"

„Jo, han havde allerede faaet Ordre til at køre hende til Mamaroneck."

„Men Gade og Husnummer talte han ikke noget om?" spurgte Patsy hastigt.

„Nej!"

Den unge Opdager blev temmelig lang i Ansigtet.

Mamaroneck var ikke nogen helt lille By, og der kom daglig saa mange Automobiler ud, at næppe nogen vilde kunne huske en enkelt af dem, selv om den blev meget indgaaende beskrevet.

„Du ved ikke, hvor Chauffeuren bor?"

Negeren tænkte sig et Øjeblik om;

„Nej — det kan jeg skam ikke sige Dem! Men iøvrigt var min Ven her i Gaar og fortalte mig, at han havde faaet sin Løn og var ikke mere hos den Dame, som han forleden havde kørt for.

Han var for Tiden ansat i en Bilhal — „Garage", som den jo ogsaa hedder — Den ligger vist i Nærheden af Broadway — omtrent ved To og fyrretyvende Gade, for han sagde i Samtalens Løb, at han herude fra vilde tage ind til Times Square."

„Hvad hedder din Ven?"

„Cesar Thompson."

„Naa — ja, saa har jeg faaet nok at vide af Dig. Her har Du dine velfortjente Drikkepenge!" sagde Patsy og stak ham en splinterny Femdollarseddel.

Saa skyndte han sig alt, hvad han kunde, hen til den nærmeste Holdeplads og kørte derfra i Bil ind til Hjørnet af Broadway og To fyrretyvende Gade.

Det varede ikke længe, før Patsy havde fundet Chauffeuren.

Den unge Opdager lovede ham gode Drikkepenge og fik ham derved bragt i Tale.

Negeren forsikrede at han med Lethed igen skulde finde det Hus, hvor ud til han havde kørt den unge Dame og den ældre Herre fra Hotellet paa Fjerde Avenue.

„De kan jo straks leje en af vore Automobiler!" sagde Thompson: „Og naar De siger til „den gamle", at De ønsker mig til Chauffeur, saa faar De mig ogsaa."

„Det er godt!" sagde Patsy. Derpaa udsøgte han med Kendermine den hurtigste Bil, og ti Minutter senere rullede Vognen med en let Snurren hen ad den asfalterede Gade.

Som Patsy havde forudset viste det sig, at det Hus, hvor ud til Thompson havde kørt Mesteren og den unge Dame, stod tomt. Der var ikke en Mors Sjæl i hele Bygningen, og paa Døren hang der en Plakat, hvorpaa der stod: „Til Leje!" Henvendelse: Udlejningskontoret Crass-Street 63."

Faa Minutter senere var Patsy henne paa Udlejningskontoret:

„Det gør mig meget ondt, at jeg ikke kan give Dem de ringeste Oplysninger om de sidste Lejere af Villaen!" sagde Chefen for Kontoret: „Da de betalte en Maaneds Leje forud, forlangte jeg ikke yderligere Oplysninger. De blev der kun en Uge, hvorpaa de forlod Huset uden at underrette mig om det."

„Saa ved De altsaa ikke, hvorhen de er tagne?"

„Nej lige saa lidt som De!"

„Hvormanger Personer bestod Familien af?"

„To. Det var et Søskendepar, der ikke holdt Tjenestefolk men besørgede alt selv."

„Naa, nærmere Oplysninger kan jeg jo faa hos Chauffeuren!" sagde Patsy — nærmest til sig selv. Han sagde Farvel til Manden paa Kontoret og gik ned til Automobilen, hvor han satte sig op ved Siden af Thompson.

Mens nu Bilen langsomt kørte hen ad den Gade, der førte ind til New-York, sagde han:

„Sig mig en Gang, opdagede De ikke noget særlig mærkeligt hos Deres Herskab, i den Tid De var der?"

„Jo, meget!" svarede Chauffeuren og lo.

„Et saa besynderligt Herskab har jeg aldrig haft! En Gang var Manden en fuldstændig Kameljon!"

„Kamæleon!" rettede Patsy ham med et Smil.

„Naa ja, jeg mener et af de Dyr, der hvert Øjeblik ser anderledes ud. — Han var nemlig en hel Forvandlingskunstner. Hver Gang, jeg kørte for ham, havde han et andet Ydre, endog hans Stemme var forandret hver Gang, saa at jeg tilsidst troede, han var Opdager."

„Og hvad kan De fortælle mig om den unge Dame?"

„Saa godt som ingen Ting. Hun lod til at være hans Søster og besørgede Husholdningen. Jeg blev godt behandlet og kan heller ikke klage over Kosten. Jeg var hos dem fra Mandag Morgen til Fredag Middag, da jeg pludselig blev afskediget uden at faa nogen Grund dertil at vide. Naturligvis fik jeg en hel Maaneds Løn udbetalt."

„Naa, De har dog i alt Fald været længe nok hos de Mennesker til at kunne beskrive mig deres Bil ganske nøjegtig?"

„Det kan De lige vove paa, jeg kan. Jeg vil kunne kende den igen i Mørke."

„Det er jo særdeles glædeligt, Thompson. Før vi vende tilbage til New-York, kan vi foretage en lille Rundtur i Omegnen for at spørge, om nogen har set Bilen. Maaske en eller anden kan give os Besked paa, hvor Deres tidligere Herre er kørt hen med sin Bil!"

Paa Sporet.

Skønt de kørte omkring i flere Timer, var det dem dog ikke muligt at faa at vide, hvad Vej Nick Carter befordredes i Automobilen, og med et tungt Hjærte vendte Patsy atter tilbage til New York.

I Nærheden af Centralbanegaarden og To og fyrretyvende Gade blev han pludselig raabt an, og da han vendte sig om, saa han til sin ubeskrivelige Glæde, at det var Mesterens Førstehjælper og Fætter, Frøken Idas Broder Chickering Carter, der havde kaldt paa ham.

„Død og Pine, Chick! Du kommer skam, som Du var kaldet!" udbrød Patsy: „Kom, og sæt Dig op til mig her i Automobilen!" Og han sagde derefter til Chauffeuren: „Kør saa til Otte og halvtredsindstyvende Gade, Thompson!"

Mens Automobilen nu rullede hjemad til Nick Carters Villa, satte Patsy sin Ven ind i de sidste Ugers Begivenheder. Chicks Ansigt blev mere og mere alvorligt under Patsys Fortælling.

„Saa er det paa Tide, der tages fat!" sagde Chick: „Raskt maa der handles! Det eneste vi kan gøre er paany at køre ud og lede efter Automobilen. Hvor er Nicks Bil henne?"

„Højst sandsynligt hjemme, hvor vel ogsaa Danny opholder sig for Tiden."

„Naa, ja, lad os saa bare først køre hjem!" udbrød Chick: „Men vi maa straks af Sted igen! Jeg kender Mamaroneck ud og ind, og mens Du afsøger den Del, som ligger nærmest New York, vil jeg prøve min Lykke ovre paa den anden Side!"

„Bravo!" udbrød Patsy: „Det er en fortræffelig Plan!"

Nick Carters Chauffeur Danny befandt sig ganske rigtigt — som den unge Opdager havde formodet — hjemme i „Garagen", som kun laa faa Skridt borte fra Mesterens Villa, og han lovede, at han i Løbet af ti Minutter skulde være klar.

Chauffeuren holdt Ord — kort efter holdt han med den store Automobil uden for Villadøren.

Chick havde imidlertid faaet sin Vadsæk pakket ud og desuden spist nogle Stykker Smørrebrød.

Frøken Ida stod ude paa Stentrappen og saa sørgmodigt paa sin Broder Chick og paa Patsy:

„Kom hjem med Nick igen!" udbrød hun: „Det vilde gaa mig meget nær til Hjærte, om der skulde være tilstødt ham en Ulykke!"

„Jeg lover Dig, Ida, at vi ikke skal komme tilbage, før Nick har givet Livstegn fra sig, eller vi i det mindste har faaet at vide, hvor han er!" svarede Chick alvorligt.

Et Øjeblik efter sad begge Opdagerne i Automobilen, som nu suste gennem Gaderne.

Thompson fulgte efter med sin Bil, som Patsy senere vilde benytte...

En Time senere var de allerede naaede ud til Mamaroneck.

Ved det Hus, hvor Nick Carter først havde opholdt sig, skiltes de to Kolleger. De var blevne enige om efter et Par Timers Forløb at træffe hinanden igen ved en Korsvej, hvorfra Hovedvejen førte ind til New-York.

Chick havde mere Held med sig end Patsy.

Efter at han forgæves havde udspurgt baade den ene og den anden, gav han Danny Ondre til at køre videre ud ad Landet.

Pludselig holdt Chauffeuren stille.

„Hvad er der nu i Vejen?" spurgte Opdageren forundret.

„Der er noget galt ved Mekanismen!" svarede Danny. Saa lukkede han op for Motorkassen og undersøgte Maskineriet. Det var nødvendigt at foretage en lille Reparation, som vilde tage en halv Times Tid.

Chick stod ud, og drev — for at slaa Tiden ihjæl — frem og tilbage i Nærheden af Automobilen.

Ikke langt derfra sad der to Landstrygere paa Grøftekanten og spiste med synligt Velbehag hver sit store Stykke tørre Brød med Flæsk og Løg.

Chick saa straks, at det var et Par „rejsende Haandværkssvende" af den rigtige Slags.

Uvilkaarlig kom han paa den Tanke ogsaa at spørge dem ud, for efter al Sandsynlighed var de paa Vej indefter og havde nok tilbragt Natten i en eller anden Lo eller ogsaa ligget hos „Madam Græsmejer" — som det i Fagsproget hedder: „at sove i det Fri."

Saa gik han over til Fyrene, der sad nok saa behageligt og lod Solen skinne paa sig, og han tiltalte dem paa en jævn og lystig Maade:

„Hvor Pokker kommer I fra, I to gamle Snørestøvler — Ken?"

De førte begge højre Pegefinger op til Hatteskyggen og svarede ham med det samme Ord:

„Ken!"

Saaledes hilser alle amerikanske Landstrygere og omløbende Tiggere paa hverandre.

„Ska' Du osse ud og fægte?" tilføjede den ene af dem.

„Nej — det just ikke!" svarede Chick med et Smil.

„Naa, ja, je' kunde jo nok tænke, at Du inte er kommen i Søndagstøjet for at ligge ude i en Høstak!" mumlede Fyren.

„Har I Lyst til at tjene en Femka'l?" spurgte Chick.

Begge Landstrygerne gjorde store Øjne:

„Fem Dollars! Saa mange Syle har je' Sidse suse mig ikke set i et helt Aar!" udbrød den ene.

„Vi ska' vel inte bestille noget for dem?" spurgte den anden, der var en ældre Gut med et stridt, sort Skæg. Og han tilføjede mistroisk: „For der er vel inte nogen Lurendrejerier med i Farvandet? Vi bryder os inte om at komme i Brummen og svede ligestraks!"

„Nej — I skal ikke være bange!" sagde Chick. „I skal kun svare mig paa et Spørgsmaal — men ærligt Svar, forstaar I? I maa ikke lyve!"

„Godt, Herre — Løgn er ellers billigere!" sagde den sorstkæggede: „Men fø'st op med Knapperne — ellers inte saa meget som et Suk!"

Den unge Opdager tog et Par Femdollarssedler op af Lommen og gav dem til Vagabonderne, der ivrig nappede hver sin.

„Her har I Lapperne! Men svar mig nu saa godt, I kan!"

„Lad gaa med det, Far!"

„Hvorlænge var I paa Tæerne i Aftes?"

„Aa, til Klokken den var en ni Stykker!" brummede den sorstkæggede: „Hér paa Bondelandet er der nemlig inte meget Rav i Gedebukken, og man maa jo'nte fa' selv! Et ordentlig Hotel vil je' nu'nte tale om, men Bonden lukker ogsaa af baade for Lo og Lade — og saa maatte vi jo nøjes med en simpel Høstak!"

„Var det langt borte her fra?" spurgte Chick.

„Ja, vi har vel spadseret seks Timer siden i Morges!" svarede den yngste af dem:

„Mig faar Lov („Med Forlov!") ellers, De skulde vel inte være Opdager? Det er nemlig galt fat med min Vandrebog. Min sidste Mester er død for tolv Aar siden!"

„Bare rolig. De skal ikke være bange!" udbrød Chick i en venlig Tone: „Jeg vilde kun have at vide, om ikke I forgangen Nat skulde have mødt en Automobil paa Jeres Vej?"

„Jo — det skal nok passe, Herre!" svarede den sortskæggede: „Det var oven i Købet paa en Markvej. Mig og min Kammerat ha' lige lagt vos til Borgerleje i Høet, og je' var ved og trække „Lakskoerne" af, da han i det samme kniber mig i Sidebenet:

„Du!" sa han: „Nu ska' Du bare se — der kommer min Sandten en „Attermaapile" her ind over Marken!"

„Og det var ingen Løgn! Men det gik jo kun langsomt med den i den dybe Sandjord, og — inte tyve Skridt fra vos — blev hele Smadrekassen stikkende i det.

Naturligvis stillede vi jo med det samme for at se, om inte der skulde være noget og hole! Men der var vinket af! „Sufløren", der nok maatte være Herren selv, vilde nok ha' pudset Hunden paa Vos, om han havde haft nogen, og Pigebarnet, som sad inde i Vognen, trak Gardintøjet for, da je' begyndte at snakke med hinner. Det var sagtens en Sygeplejerske eller saadan en, for je' saa ganske tydeligt, at der la' en Mand udstrakt paa Bavsædet."

Det gav et Sæt i Chick, som om han var bleven ramt af et elektrisk Stød:

„Er De nu ogsaa ganske sikker i Deres Sag?" spurgte han — og han kunde næsten ikke undertrykke sin Overraskelse.

„Ja, det er sandt hvert evige Ord!"

„Og i hvad Retning kørte saa Automobilen videre?"

„Naa, se vi, da de igen havde faaet Vognen lettet, rullede den videre — ligeud! Saa hørte vi bare et Par Gange endnu Stødene fra „Mod-Turen", og saa var det hele forbi!"

Mere behøvede Chick ikke at vide.

Han skyndte sig tilbage til Automobilen. Danny var imidlertid bleven færdig med „Repareringen" og sad nu atter parat paa sit Sæde.

„Fuld Kraft, Danny!" raabte Chick til ham: „Vi maa omtrent tredive Kilometre frem og saa kigge efter en Markvej, hvorved der staar nogle Høstakke!"

Da de havde kørt en Stund, fandt de ogsaa ganske rigtig Automobil-Hjulspor ind over en Markvej.

„Hurra! Her er vi inde paa den rette Vej!" raabte Chick helt fornøjet: „Nu gælder det bare om at komme tilbage i en Fart og faa hentet Patsy!"

„Vel!" svarede Danny, der ikke vidste noget bedre end at maatte sætte Automobilen i størst mulige Fart.

I Løbet af kort Tid havde de naaet Korsvejen, hvor Patsy allerede stod og ventede...

Chick kunde se paa hans Ansigt, at han ikke havde noget nyt at fortælle.

Med faa Ord meddelte Chick ham, hvad han havde faaet oplevet; Thompson fik sine Penge, hvorefter han gerne kunde køre tilbage til New York, og Patsy satte sig nu op hos Chick...

Huj, saa gik det i susende Fart tilbage til Markvejen.

Automobil-Hjulsporene var her overordentlig tydelige, da den sandede Jord var meget blød, og det faldt dem derfor ikke svært at følge den Vej, som Nick Carter var bleven kørt bort ad.

Forude til højre saa de snart en rigtig Kørevej, der bugtede sig ind over et Engdrag.

Og længere ude til højre laa der nogle spredte Bonderhuse.

„Hvis Mester ikke holdes skjult her ude et Sted, vil jeg spise mit eget Hoved!" sagde den altid muntre Patsy.

„Lad os staa ud, der, hvor Vejen bøjer af!" udbrød Chick: „Saa kan vi gæmme Bilen bag en Busk. Skulde Sporet lede forbi de Huse derovre, kan vi jo altid gaa her tilbage og faa fat i Bilen!"

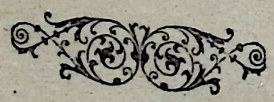

I sidste Øjeblik.

Patsy havde haft Ret i sin Formodning, thi Nick Carter skjultes virkelig i et af de Bondehuse som de havde set fra Buskene.

Peters havde valgt dette Opholdssted, dels fordi det laa saa langt borte, dels fordi der daglig kører saa mange Biler ad Hovedlandevejen, at det næsten vilde være umuligt at finde en bestemt Bil kun efter Beskrivelsen.

Nick Carter var stadig bunden, og laa som en hjælpeløs Fange i et Bagværelse. Pauline sad hos ham og holdt ham med Selskab, Peters var ikke til Stede i Øjeblikket.

„Er De ikke ked af at bo sammen med Deres Broder?" spurgte Opdageren og saa forskende paa den unge Pige.

„Jo vist, men hvordan skal jeg slippe fra ham? Jeg er altfor bange for ham til, at jeg tør vove paa at flygte! Og det gør mig inderlig ondt, at have hjulpet til at bringe Dem i en saa uværdig Stilling, Hr. Carter. Men jeg kunde ikke gøre andet end at lystre ham!"

„Naa, alt vender sig forhaabentlig til det gode," svarede Nick Carter. „Jeg har en Anelse om, at min Befrielsestime ikke er fjærn. De kunde gøre mig en Tjeneste med at sige mig, hvem De og Deres Broder egentlig er?

Den unge Pige saa paa ham med et hjælpeløst Blik.

„Det kan jeg ikke! Jeg har svoret Tavshed!" sagde hun med et Suk. „Men jeg er sikker paa, at De vil faa det at vide endnu i Dag. Det sagde han i det mindste før. Han vil i Dag stille Dem overfor Valget: enten sværge paa, at De holder Dem fra ham, saa længe han lever, eller ogsaa lide Døden for hans Haand."

Nu aabnedes Døren og Peters traadte ind, denne Gang ikke forklædt.

Hvis det havde været Nick Carter muligt, var han sikkert sprunget op, saa forbavset blev han, men han var jo bunden og derved hindret i at foretage nogen Bevægelse.

„Er det muligt!" udbrød han i

„Staar de døde op igen?

Morris Carruthers?"

Peters traadte et Par Skridt nærmere og bukkede spotsk:

„Til Tjeneste, Hr. Carter, mit Navn er Morris Carruthers. Det er den Dramaets Knaldeffekt, som jeg lovede Dem!"

Opdageren var imidlertid kommen sig af sin Overraskelse:

„De er da i hvert Fald ikke den Morris Carruthers, der fandt sin Død paa den elektriske Stol i Sing-Sing, hvor jeg var til Stede."

„Nej, men hans Søn! Jeg staar altsaa nu Ansigt til Ansigt med min Faders Morder! De har ført mig ind paa Forbryderbanen. Min Fader lod mig opdrage i Evropa, uden at jeg vidste noget videre om hans forbryderiske Levevis. Tilsidst lærte jeg den dog at kende og fik tillige at vide, hvorledes De paa ubarmhjærtigste Maade havde jaget ham til Døde, og da svor jeg, at ville hævne min Faders Død paa Dem.

Nu er det lykkedes mig at faa Dem i min Magt, og jeg har Deres Liv i mine Hænder, jeg kan med andre Ord sende Dem til Helvede, hvad Øjeblik jeg vil!"

„Det er jo yderst elskværdigt af Dem!" svarede Nick Carter koldt: „Jeg har jo altid sagt, at Æblet falder ikke langt fra Stammen. De er i Sandhed Deres Faders værdige Søn! Ja, Morris Carruthers var den største Skurk, der nogensinde har slidt New-Yorks Fliser, og jeg regner mig det til Ære, at have befriet Verden for et saadant Uhyre i Menneskeskikkelse, selv om det først lykkedes mig at overgive ham til Retfærdigheden efter, at han tre Gange var sluppen fra mig."

„Og det vover Du, elendige, endog at prale af!" skreg Morris i vildt Raseri: „Det afgør din Skæbne! Det var egentlig min Mening, at give Dig fri, hvis Du vilde sværge paa, at lade mig gaa uskadt omkring, men ikke engang for den Pris kan Du nu købe dit Liv, Du er Dødens sikre Bytte!"

„Allerede, Morris?" svarede Nick Carter haanligt: „Jeg troede, at Du først vilde have fat i Chick og Patsy, saa Du havde hele Nick Carter — Trekløveret samlet?"

„Det varer mig for længe!" sagde Carruthers i en ringeagtende Tone: „Naar jeg har holdt Afregning med Dig, kommer Turen til de to andre. Men tro endelig ikke, at jeg vil lade Dig dø — hurtigt, nej, jeg har et meget bedre Middel!

Under mit lange Ophold i Syd-Amerika fandt jeg en Gift, der har den vidunderlige Egenskab, at den lammer hele Legemet med Undtagelse af Hovedet. Naar jeg sprøjter den Gift ind i dine Aarer, er Du egentlig ikke andet end et levende Lig, og i den Tilstand er Du nødt til at leve, til jeg finder for godt at sende Dig til Helvede!"

Med en djævelsk Latter fremtog Morris Carruthers en Morfinsprøjte og en lille Flaske med en vandklar Vædske i.

„Morris vær dog ikke saa umenneskelig!" sagde den unge Pige i en bønlig Tone.

Men Morris stødte hende raat fra sig.

„Bland Dig ikke i mine Sager, Pauline, ellers gaar det Dig ilde."

Han fyldte Sprøjten og nærmede dens naalefine Spids til Opdagerens Hals.

Men da skete der noget uventet.

Da Nick Carter saa sig overfor den sikre Død, var det, som om alle hans Kræfter samlede i hans Armmuskler. Et voldsomt Ryk — og Tovet, der var snøret om hans Legeme brast som om det kunde have været en Sytraad!

Samtidig gav han den maalløse Forbryder et frygteligt Næveslag midt imellem Øjnene.

Men Morris lod til at have megen Modstandskraft. Han rystede sig kun og i Stedet for at Slaget burde have slængt ham til Jorden, vakte det ham kun af hans øjeblikkelige Sløvhed.

Brølende som en Løve trak han en lang Dolk op af sin Inderlomme og kastede sig over Nick Carter, der nu for saa vidt var ukampdygtig, som han stadig var bunden om Hofterne og Benene.

Pauline var næsten bevidstløs af Angst.

Hvis hun ikke hentede Hjælp, vilde hendes Broder i næste Nu myrde Nick Carter.

Saa hurtig hun kunde fo'r hun ud paa Gaden. I det samme kom der to hovedstadsklædte Mænd ned ad Landevejen. Pauline vinkede forsigtigt ad dem med sit Lommeforklæde, — hun vidste jo ikke om Morris muligvis kunde se hende.

De to Mænd var ingen andre end Chick og Patsy.

„Hvad er der i Vejen, Frøken?" spurgte Chick hurtigt.

„Skynd Dem, ellers vil her blive begaaet et frygteligt Mord!" udbrød den unge Pige.

„Dog vel ikke paa Nick Carter?"

Pauline nikkede. Hun var saa forvirret at hun ikke engang spurgte om, hvorledes de to, aldeles fremmede Mænd kunde tænke sig, at Nick Carter var her i Huset.

De to Opdagere ilede ind i Huset, fulgte af Pauline.

„Det er den sidste Dør i Gangen. Skynd Dem, inden det bliver for sent!" sagde hun. Og Nick Carters Skæbne hang sandelig kun i en tynd Traad, thi Morris Carruthers hævede netop sit Vaaben til det afgørende Stød, efter at det var lykkedes ham at rive Opdageren fra Sofaen ned paa Gulvet.

Med et eneste Næveslag slog Chick Forbryderen i Gulvet.

„Himlen være lovet, at I kom, Drenge!" udbrød Nick Carter og trak Vejret dybt: „Det var paa høje Tid — — —"

En halv Times Tid senere var de tre Opdagere paa Vej til Distriktsfængslet i Mamaronesk med deres kneblede og bundne Fange.

Nick Carter kunde ikke hvor gærne han end vilde tage Morris Carruthers med sig til New-York, thi Loven forbyder at føre Fanger fra den ene Stat til den anden uden Øvrighedens skriftlige Tilladelse.

Kort efter, at Chick og Patsy var trængt ind i Huset, var Pauline sporløst forsvunden: Sandsynligvis havde hun en Kuffert med de nødvendigste Sager staaende, saaledes at hun var beredt paa at flygte naar som helst.

— — — — — — — — — — — —

Mac. Clusky gjorde store Øjne, da de tre Opdagere kørte frem for Politikammeret i Automobil, og hans Forundring kendte ingen Grænse, da han hørte, at Forfatteren af det skæbnesvangre Inserat var funden og sad velforvarret bag Laas og Slaa. Han var kun ked af, at Forbryderen sad i et Distriktsfængsel.

„Hvis han virkelig er Morris Carruthers Søn, saa hører vi sikkert mere fra ham, for saadan en Herre er det en let Sag at undvige fra en saa slet indrettet Bygning som Fængslet i Mamaronesk."

Fremtiden skulde vise, at Inspektør Mac Clusky havde Ret, thi det var forbeholdt Nick Carter og hans to Hjælpere at udstaa mangen haard Kamp med Morris Carruthers, en forbryderisk Faders værdige Søn.

— Ende. —

Næste Bind (Nr. 63) indeholder:

Det snedige Indbrud.

Tryck och förlag: A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Det snedige Indbrud.

Et Øjebliksfotografi.

I den fineste Del af New Yorks Hovedfærdselsaare, Broadway, laa der for nogle Aar siden en lille Guldsmedebutik, i hvis Vinduer der til enhver Tid var en overordentlig righoldig Udstilling af de smukkeste Diamanter og andre Ædelstene.

Hvor ubetydelig end Butiken saa ud, kunde Abrams, som Ejeren hed, til enhver Tid opvise lige saa righoldigt et Lager som nogen Ædelstenshandler paa Maiden Lane, den Gade i New York, hvor de fleste Diamanthandlere bor.

Abrams havde i sin Ungdom været Diamantsliber, men saa slog han sig paa Diamanthandelen og havde Held med sig. Blandt Fagfolk nød han stor Anseelse, og mangen en Gang blev han tilkaldt for som sagkyndig at afgøre retslige Tvistemaal.

Det var almindelig bekendt, at Abrams var meget rig, men ingen, som saa den beskedne og farvelig klædte Mand, kunde tænke sig, at han ejede en uhyre Formue.

Abrams var i enhver Retning en mærkelig Mand.

N. C. 63. D.

Omend han havde Konto i to af New Yorks betydeligste Banker, gjorde han saa at sige slet ingen Brug af dem. Han havde ingen Tillid til Banker og gemte baade sin Formue og sine Juveler i Butikens Jærnskabe.

Naar en af hans Venner talte med ham om, hvor upraktisk og uforsigtigt det var, plejede han gerne at svare:

„Lad mig dog have Fred! Mine Pengeskabe er sikrere end Alverdens Banker. Nu om Stunden kan man ikke stole paa de største og solideste, der er jo Tilfælde nok paa, at den Slags Penge-Instituter gaar fallit. Mit Pengeskab derimod gaar ikke saa let fallit."

Var der saa en, der indvendte, at hans Skatte kunde blive ødelagte af Ildløs, svarede han ufravigelig:

„Mine Skabe kan staa omspændte af Flammer i tre Dage, uden at deres Indhold tager den ringeste Skade. De er fabrikerede efter min særlige Anvisning og er ubetinget brandsikre. Og Tyve er jeg slet ikke bange for. Gaden her er Natten igennem saa oplyst, som om det var Dag, og her i Butiken brænder ligeledes alle Lamper.

Politibetjenten gaar flere Gange ad Broadway, der desuden er saa livlig befærdet, at Indbrudstyve slet ikke tør udsætte sig for at prøve paa at trænge ind i min Forretning. Og det bedste af det hele er, at ingen aner eller ved, at hele min Rigdom, alt hvad jeg ejer og har, ligger her."

Abrams Butik var lige saa gammeldags som han selv. Plads var der ikke meget af, langs med den ene Væg var Disken stillet op; langs den anden, stod der et Par Stole. Butiken var højst ti Fod bred, og Afstanden fra Døren til Væggen ligeoverfor omtrent tyve Fod.

I en Afstand af fem Fod fra den fjærneste Del af Disken, var der anbragt en Trævæg, som var omtrent syv Fod høj; bag Væggen var der et lille Rum, som Abrams brugte til Værksted.

Ved Skillevæggen stod Juvelerens to Pengeskabe, hvori han hver Dag efter Lukketid gemte alle sine Skatte, og hvor han tillige opbevarede hele sin kontante Formue.

Oven over Skabene fandtes der en lille Hylde, hvorpaa der stod en Tinkrukke. Den havde ikke nogen særlig Værdi, hvorfor Guldsmeden ikke heller lukkede den ind om Natten, men lod den staa paa sin Plads.

En Mandag Morgen — lige efter at Abrams havde aabnet Butiken, traadte en fin klædt Herre ind. Han saa ud til at være Amatørfotograf, for han bar et Fotografiapparat i en Rem over Skulderen. Idet han traadte hen til Disken, sagde han til Abrams, der hurtig kom ud fra Værkstedet:

„Jeg vilde gerne købe en Diamant paa omkring en frekvart Karat. Den skal være lige saa stor som denne her."

Han tog en Damering op af Vestelommen og gav den til Guldsmeden.

„Ringen skal være en Gave til min Forlovede, og jeg vil derfor gerne have en Sten af reneste Vand og med særlig godt Spil."

Abrams lagde en Mængde af sine smukkeste Ringe frem for Kunden, der omsider bestemte sig til at købe en af dem til en Pris af to Hundrede og halvfjerdsindstyve Dollars.

Kunden lagde tre Hundrededollars-Sedler paa Disken. Mens Juveleren hentede Byttepenge i Skabet, saa den fremmede sig om i Butiken.

Pludselig lød der et skarpt Smæld.

Abrams vendte sig forundret om, men Kunden udbrød i en ærgerlig Tone:

„Det er nu tredie Gang, det hænder mig!"

„Hvad for noget, Højstærede?" spurgte Guldsmeden.

„Aa, det er ikke noget af Betydning!" svarede han i en let Tone. „Jeg var kun saa uforsigtig at berøre Øjeblikslukkeren her paa Apparatet. — Det koster mig en Plade, det er det hele."

Et lille Øjeblik efter havde Abrams talt Pengene op, Kunden stak nu dem og Ringen til sig, hvorefter han gik sin Vej.

Han gik ned af Broadway til Seks og tyvende Gade, som han drejede om ad. Ved det syvende Hus fra Hjørnet gik han op ad Stentrappen og aabnede Gadedøren med en Nøgle, som han havde taget op af Lommen.

Husets Indre var smukt, endog flot udstyret.

Han gik op ad Trappen til første Sal, hvor han gik ind i det forreste Værelse. Her laa der en ung Dame paa en Divan. Hun kunde vel være omkring de fire og tyve Aar. Hun var yderst smagfuldt klædt i en Kjole, som passede godt til hendes hele Figur.

Egentlig smuk var hun ikke, men der var noget tiltrækkende ved hende, middelhøj, som hun var, og sjældent formfuldendt bygget. Hun havde lynende, sorte Øjne og et rigt, kastanjebrunt Haar.

Hendes Ansigtstræk skæmmedes af et egenartet, haardt Udtryk; om hendes næsten for lille Mund med de smalle Læber, var der et grusomt Drag, og hendes Blik vidnede om en Viljestyrke, der ellers er et kvindeligt Væsen fremmed.

Hun saa forventningsfuldt op, da Manden traadte ind i Værelset.

Han tog Æsken med Ringen i op af Lommen, og rakte hende det.

„Her er din Ring, Janice."

Hun værdigede næppe den pragtfulde Juvel et Blik men spurgte hurtigt:

„Hvordan er det med Billedet!"

„Jeg tror, det er lykkedes, men jeg kan ikke sige noget, før jeg har fremkaldt Pladen."

„Har Du sørget for, at hele Væggen, med begge Skabene og alt det andet, kommer til at staa godt paa Billedet?"

„Ja, Janice. Jeg havde en Afstand paa omtrent ti Fod, og desuden var den en ganske overordentlig god Belysning, saa jeg allerede nu næsten tør paastaa, at jeg har været heldig. Men det er jo ikke saa lige at vide paa Forhaand."

Janice nikkede.

Nu, da hendes Nysgerrighed var bleven tilfredsstillet, underkastede hun Ringen et nærmere Øjesyn. Hun tog den ud af Etuiet og stak den paa Fingeren.

„Det er jo en overordentlig smuk Sten!" sagde hun fuld af Beundring:

„Og af reneste Vand tror jeg saamænd! Hvad har den kostet?"

„To Hundrede og halvfjerdsindstyve Dollars," svarede han i en ligegyldig Tone: „Til den Pris kan man jo egentlig ogsaa forlange noget ordentlig."

Uden at sige saa meget som Tak for den værdifulde Gave, udbrød hun lidt efter:

„Naa, hvorfor staar Du her og driver? Du kunde jo for længe siden have været i Færd med at fremkalde Pladen!"

„Ja, ja, nu gaar jeg!" svarede han: „Du lader til at have stærkt Hastværk med det."

Den smukke Kvinde vippede ivrig med sin lille Fod.

„Det har jeg ogsaa!" svarede hun: „Du ved, at jeg vil tage fat paa den anden Forretning saa snart som muligt, og det skal vi have Penge til, hvad vi takket være vort lille Krigspuds i Dag ogsaa snart vil være."

„Jeg vil ikke paastaa, at jeg er særlig begejstret for hele Sagen, for jeg er ikke videre øvet i at behandle Pengeskabe. I den Henseende var min afdøde Fader mesterlig.

Han havde i det hele taget en Forstand og en Snuhed, der var aldeles uovertruffen.

Han narrede dem allesammen, baade Politi, Toldvæsen og Opdagere; og hvad det angaar med Diamantsmugleri, var han ligefrem uovertruffen.

Jeg kan forsikre Dig, Janice, at han klarede de mest utrolige Ting! Han smuglede Varer ind i Havnen lige for Næsen af „Grønspætterne", som jo er Toldbetjentenes Kælenavn, og ingen Mors Sjæl forstod, hvorledes han bar sig ad."

„Smugleri har Du endnu ikke givet Dig af med!" sagde Janice: „Det vilde i og for sig ikke være saa galt, om vi lagde os lidt efter det. Jeg føler mig overbevist om, at Du med Lethed vil kunne finde Dig til Rette i den Slags Forretninger, for Du har din Faders Blod i dine Aarer."

„Du vil give Dig af med lidt vel meget paa en Gang!" sagde han i en gnaven Tone: „Hvis det gik efter dit Hoved, maatte jeg være paa Benene baade Nat og Dag. — Naa, men nu vil jeg gaa i Gang med at fremkalde Pladen."

„Det kunde Du have været færdig med for længe siden!" svarede hun i en vrippen Tone: „Men i Stedet for bliver Du staaende og snakker.

Se nu til at komme af Sted!"

Han gik ind i Værelset ved Siden af. En halv Times Tid efter kom han ud igen; i den ene Haand holdt han en Skaal, der var fyldt med Vand, i den anden, den fotografiske Plade.

„Her er Billedet!" sagde han: „Det er ganske særlig vellykket!"

Han holdt Pladen op for Lyset, og Janice undersøgte den med et Kenderblik.

Saa nikkede hun fornøjet.

„Du har gjort dine Sager godt. Selv den mindste Ubetydelighed staar uhyre fint paa Pladen. Jeg vil ikke have svært ved at arbejde efter den. Det øvrige er kun Legeværk."

„Ja, for Dig!" sagde han: „Jeg antager, at den Del af Forretningen, som jeg skal besørge ikke er det rene Legeværk."

„Besørg Du kun dit Arbejde, jeg gør mit!" svarede hun kort og gik hen til Vinduet.

„Ja, Du kan let snakke!" udbrød han og lo: „Du er en Kunstnerinde, som uden Besvær kan lave saadan et Stykke Arbejde. Hvor længe tror Du det vil vare, før Du er færdig?"

„Naa, det vil vare nogle Dage. Forøvrigt kan vi med det samme spænde Lærredet ud. Mens jeg kopierer Billedet, har Du Tid nok til at opholde Dig i Nærheden af Butiken og regne ud, hvad der muligvis endnu kunde være af Interesse!"

Han nikkede og gik ud af Stuen. Han var aabenbart vant til at adlyde hendes Befalinger uden Modsigelse, skønt hun aldrig takkede ham for, hvad han gjorde

Indbrudet.

I øverste Etage af Huset i Seks og tyvende Gade var det er Atelier med Ovenlys. Abrams vilde sikkert være blevet forundret, hvis han havde set derind, thi paa den store Bagvæg stod der et mægtigt Malerlærred udspændt, det var mindst ti Fod langt, og syv Fod højt, og Janice var hver Dag ivrig optaget af at male hele Trævæggen fra Guldsmedebutiken af paa Lærredet!

En Morgen saa de spadserende, der gik forbi Abrams Butik, hvorledes Guldsmeden pludselig fo'r ud paa Gaden. Saa vendte han sig om, saa ind ad Vinduet til Butiken og rystede flere Gange hæftigt paa Hovedet.

Et Øjeblik senere stod han ved Telefonen og ringede til Politikammeret:

„De taler med Juvelerer Abrams paa Broadway — Ah! De kender mig — mine to Pengeskabe er blevne opbrudte og plyndrede — i Dag er det Mandag, det er sandsynligvis sket i Lørdags. — Nej, i Gaar var jeg i Butiken! — Vær saa god at sende et Par af Deres Opdagere herhen — Kan De ikke sige mig, hvor den Opdager bor, som man fortæller saa mange mærkværdige Ting om? Jeg kan nemlig ikke huske det. — Ah, mange Tak. — Nej, jeg lader ingen komme ind, før Deres Opdagere har været her, — det vilde desuden ikke være til nogen Nytte at lukke nogen ind, for min Butik er fuldstændig ryddet, og her er ikke en Stump mere, som jeg kan sælge. — Altsaa kommer Opdagerne straks. — Tak! Farvel!"

Derefter ringede Guldsmeden til Nick Carter og gav ham en nøjagtig Forklaring over Tingenes Tilstand.

Da Nick Carter — Amerikas største Opdager — havde kortere til Abrams Butik end Politikammerets Opdagere, var han den første, der kom til Gerningsstedet.

Han blev højst overrasket over det, han der fik at se. Da han kiggede ind ad Vinduet, mens han ventede paa, at Guldsmeden skulde lukke ham ind, kunde han ikke opdage den mindste Uorden derinde. Saa vidt han kunde se, stod de to Pengeskabe paa deres sædvanlige Plads ved Væggen og saa ud til at være fuldstændig i Orden. Den gamle Tinkrukke stod ogsaa paa sin sædvanlige Plads oppe paa Hylden.

Men næppe var han kommen indenfor, før han saa, at det, han havde troet, var Trævæggen, i Virkeligheden var et kæmpemæssigt Oliemaleri. Det var en ganske fortrinlig Kopi af den rigtige Væg, og de Genstande, der stod ved den, var saa skuffende malede, at man troede, man kunde gribe fat i dem og flytte dem.

Nick Carter fattede straks, at kun en Penselens Mester, en meget dygtig Kunstner kunde have forfærdiget dette Billede, ellers vilde Skuffelsen slet ikke have været mulig.

„Maa jeg bede Dem følge med mig, Hr. Carter!" sagde Abrams, der skjalv af indre Oprør, saa han næppe kunde gaa, og han førte Opdageren om bag den malede Væg.

„Hvad mener De, Hr. Carter!" sagde han nu. „Da jeg lukkede op, mærkede jeg ikke det ringeste og opdagede heller ikke, at jeg stod over for et Maleri, før jeg vilde tage fat i den Knap paa Pengeskabet, hvormed jeg indstiller Mekanismen til at aabne Skabet med."

Han lo nervøst: „Der kan man se, hvor overfladisk, hvor forfærdelig tankeløs man er!"

Bag ved den malede Væg saa det galt nok ud. En Del af Trævæggen var skaaret bort, og Pengeskabene var rykkede ud fra deres Pladser. Indbrudstyvene havde — for at lette sig Arbejdet og samtidig gøre den mindst mulige Støj, smurt flere Pund Maskinfedt ud over Gulvet. Pengeskabenes Bagklædninger var skaaret fra, og de Bakker, som Smykkerne havde ligget paa, laa spredte rundt om paa Gulvet.

Det Skab, hvori de kontante Penge laa, havde Tyvene ogsaa brudt op, og det havde ikke kostet dem mere Ulejlighed end at faa fat i Diamanterne, da det ikke var forsynet med dobbelte Sidevægge.

Nick Carter saa straks, at Guldsmeden af daarlig anbragt Sparsommelighed ikke havde haft et Par Skabe efter egen Tegning men derimod for en billig Penge købt sig et Par gamle Skabe.

Opdageren var endnu i Færd med nøjere at undersøge de forskellige Sager, der laa spredte rundt i Værelset, da det bankede paa Butiksdøren.

Det var Opdagerne fra Mulberry-Street og oven i Købet to Mænd, der allerede flere Gange havde arbejdet sammen med Nick Carter. Den ene var en Irlænder, der hed Ruddlan, og hans Kammerat var en Skotte, der hed Kirkbank.

„Vi tænkte nok, at De allerede var her, Hr. Carter!" sagde Kirkbank. „Inskektøren sagde os nemlig, at Hr. Abrams vilde sende Bud efter Dem."

Nu begyndte de sidst ankomne sammen med Nick Carter at undersøge hele Butiken. De var lige saa forbavsede som Nick Carter over det store, flotte Maleri, noget lignende havde de aldrig set. Derefter saa de nærmere paa Pengeskabene.

Ruddlan tog en af Bagklædningerne i Haanden, iagttog den nøje og sagde:

„Det kunde næsten se ud, som om det var Red Leary, der havde gjort det Stykke Arbejde."

Nick Carter rystede paa Hovedet:

„Det er næppe troligt, for Red Leary har været død i flere Aar."

„Ja, ja, det har dog under alle Omstændigheder været en Mester i Faget, der har brudt Skabene op!" svarede Kirkbank. „Men vil De ikke være saa god, Hr. Carter, at sige os, hvordan Tyvene efter Deres Mening har baaret sig ad?"

„Har De set nærmere paa Døre og Vinduer?" spurgte Nick Carter.

„Nej, men efter hvad vi kunde se, da vi kom ind, er de i den skønneste Orden,' svarede Kirkbank.

„Ja — og ligeledes Laasene paa Skabene. — Altsaa maa Tyvene være komne ind ad en anden Vej — jeg faar en Ide!" sagde Nick Carter.

Han gik hen til Værkstedets Bagvæg og gav sig omhyggeligt til at undersøge det Vindue, som fandtes der, det var afspærret mod Gaarden med et Rulle-Jalousi af Jærn, der lukkedes indvendig fra med en Sikkerhedslaas, saa at det ikke kunde løftes Vejret udvendig fra.

Tilsyneladende var ligeledes her alt i skønneste Orden, men Opdageren maatte dog have fundet noget mistænkeligt, thi han undersøgte Vinduesrammen Tomme for Tomme, noget der tog temmelig lang Tid.

De to andre Opdagere og Juveleren stod og saa paa enhver af Nick Carters Bevægelser uden dog at forstyrre ham med et Ord.

Langt om længe var Nick Carter færdig.

„De aabner vel kun sjældent dette Vindue?" spurgte han Abrams.

„Næsten aldrig!" svarede han.

„Det bliver altsaa aldrig aabnet for Lysets Skyld?"

„Nej, men det er fordi, der kun vilde kunne trænge meget lidt Lys ind gennem det lille Vindue. Og da jeg altid har baade Butiken og Bagværelset elektrisk oplyst, har jeg aldrig brudt mig om Vinduet. Har jeg tilfældigvis et eller andet Arbejde, som skal udføres ved Dagslys, sætter jeg mig ved Vinduet eller i Nærheden af Døren.

Dog — jeg kommer i Tanker om, at der tidligere var en Bagdør, men den lod jeg tilmure, da jeg lejede Butiken."

„Ja, saa!" svarede Nick Carter. „Vær saa god at vente et Øjeblik her, men gør mig den Tjeneste ikke at røre ved noget som helst, mens jeg er borte, thi det er af største Vigtighed for mig, at alt bliver, som det er. Desuden bliver jeg kun faa Minutter borte."

Nick Carter gik ud ad Butiksdøren og hen til Husets Hovedindgang. Han fik fat i Portneren, sagde hvem han var og fik ham til at skaffe sig et Tov.

Det Vindue, der var lukket med Jærn-Jalousiet, vendte nemlig ud til en Lyskasse, som ikke havde nogen Tilgang, og Nick Carter havde nu i Sinde at klatre ned til Lyskassens Bund for at undersøge Vinduet nærmere.

Efter at han havde gjort Tovet fast til en Vinduespost paa første Sal, klatrede han uden Besvær ned.

Han undersøgte først Stenbelægningen, der var dækket af et tommetykt Lag Støv, og næppe havde han kastet et Blik paa det, før et forstaaende Smil gled over hans Læber.

Jalousiet var skaaret lige af ved Vinduets øverste Rand, og det kunde selvfølgelig ikke ses indefra. Nick Carter behøvede kun at slaa det lille Stykke Jalousi til Side for at kunne smutte ind. I næste Øjeblik stod han over for de tre aldeles maalløse Mænd.

„Ih, bevar's, Hr. Carter, man skulde næsten tro, De var en Troldmand!" udbrød Kirkbank uvilkaarligt. Hvordan i al Verden har De saa hurtig kunnet finde ud af det?"

Med et lille Smil fortalte Nick Carter de to Opdagere om, med hvilke enkle og ligefremme Midler Indbrudstyvene havde arbejdet, derefter forklarede han dem, hvorledes han var kommen paa den Tanke, at Pengeskabstyvene maatte have valgt denne Vej.

„Da jeg undersøgte Vinduet, var det mig paafaldende, at der var fuldt af Fingermærker rundt om

paa Vinduesrammen. Og da Hr. Abrams forsikrede mig, at han kun sjældent aabnede Vinduet, var det jo klart, at andre maatte have været i Berøring med det fornylig. Desuden var Jalousiets Laas forskubbet, det vil sige, den hang ikke mere i Midten, men henne paa den ene Side — et Bevis for, at der maatte være blevet rokket ved den.

Nede i Lyskassen saa jeg af Sporet, at der kun kan have været to om Arbejdet. Og saa vidt jeg kunde skonne af de meget mangelfulde Fodspor, har det været en Mand og en Kvinde. Efter Fodsporenes Mængde at regne, maa Tyvene være gaaet mindst fire Gange ud og ind gennem Vinduet.

Jeg havde selvfølgelig ved første Blik set, at Jalousiet ikke kunde være i Orden, dertil sad det for løst i Rammen og var tillige paa sine Steder bøjet og skrabet; desuden opdagede jeg en lille Indskæring i den øverste Træramme, sandsynligvis har Tyven sat sin Bliksaks ind paa det Sted. Alt det øvrige var kun Barneleg. — Men De vilde vist sige noget, Kirkbank?" sagde Nick Carter pludselig og saa paa Opdagelsesbetjenten med et spørgende Blik.

„Jeg vilde sige, at Forbryderne ganske sikkert ikke er komne ned i Lyskassen fra et af Gangvinduerne, for de har vel næppe vovet paa at lukke sig ind i Huset med en falsk Nøgle."

„Det er meget rigtigt, Kirkbank. Efter min Mening er Tyvene komne fra Taget og er enten klatrede ned ad et Tov eller ad en Rebstige, det er jo i og for sig ikke saa farligt, da Huset kun er tre Etager højt.

De kunde for Resten gaa op paa Taget og se, om De kan finde noget der!"

„Gerne, Hr. Carter!" svarede Kirkbank og gik.

Nick Carters første Formodning.

Et Kvarters Tid senere kom Kirkbank tilbage.

„Naa, hvilke Opdagelser har De saa gjort derOppe?" spurgte Nick Carter.

„Deres Antagelse om, at Gerningsmændene er stegne ned i Lyskassen oppe fra Taget, har vist sig at være rigtig."

„Det var jeg overbevist om i Forvejen. Fortæl mig nu saa nøjagtigt som muligt, hvad De har opdaget paa Taget!"

„Gerne, men saa vil jeg først fortælle Dem, hvad jeg ikke kunde opdage. Det var mig nemlig umuligt at finde, hvorledes Tyvene er komne op paa Taget."

„Det finder vi nok ud af senere."

„Det antager jeg ogsaa, Hr. Carter. Til deres Nedstigning har de ganske sikkert brugt en Rebstige, for jeg kunde tydelig se det Sted paa Taget, hvor den har været bunden fast."

„Og hvad mere?"

„Med Undtagelse af et Par Cigaretstumper fandt jeg ikke noget, der kan staa i Forbindelse med Indbrudet!" svarede Kirkbank i en tøvende Tone.

Nick Carter bemærkede det nok men foretrak at lade som ingen Ting.

„Mens De saa Dem om oppe paa Taget, har jeg jo fortsat mit Arbejde hernede, ikke saaledes at jeg har søgt efter flere Beviser, men jeg har tænkt over Sagen."

„Det giver mange Gange et bedre Udbytte end at spilde Tiden med unyttig Søgen!" svarede Kirkbank og lo.

„Og jeg har nu draget følgende Slutning —" vedblev Nick Carter: „Indbrudstyvene har ganske nøje vidst, at de ikke vilde blive forstyrrede i deres Arbejde. Sandsynligvis har de i Forvejen omhyggeligt undersøgt Hr. Abrams Levevis og Vaner.

Da Butiken bliver lukket hver Aften Klokken seks, og Hr. Abrams gaar hjem, har Langfingrene haft mindst elleve Timer til deres Arbejde. Der begynder jo ikke noget Liv paa Gaden her i denne Del af Byen før henad Klokken seks om Morgenen.

Og paa vor nuværende Aarstid bliver det jo ikke en Gang lyst før efter seks; desuden fører der endnu kun tre smaa Vinduesfag ned i Lyskassen, og de er af samme Slags som Vinduet her, saa Tyvene løb

ikke megen Fare for at blive opdagede ved paany at stige op paa Taget og forsvinde ad den Vej.

Maleriet maa være bleven stillet op i en rasende Fart. Jeg kan ikke tro, at Forbryderne har haft en Kammerat ude paa Gaden til at staa paa Vagt for at give dem et Tegn om, hvorvidt Vejen var fri eller ej. De har for Resten valgt en yderst gunstig Nat til deres Værk, for saa vidt jeg husker, regnede det meget stærkt mellem Klokken ti og et, saa Færdslen paa Gaden har sikkert ikke været stærk."

„Ganske rigtigt, Hr. Carter. Det var et Hundevejr. Regnen styrtede ned i Strømme."

„Se nu en Gang lidt nærmere paa Rammen her!" sagde Nick Carter og traadte sammen med Kirkbank tæt hen til Billedet. „Den er et helt Kunstværk. Paa otte forskellige Steder er den sammenføjet; der er anbragt særlig lange Slaaer til at stive den af med ved Opstillingen, og ligeledes er dens Hjørner gjorte mere modstandsdygtige ved at være beslaaede med Jærn bagpaa. Maaske har Tyvene ligefrem holdt Generalprøve hjemme for at regne ud, hvor lang Tid det tog at stille Maleriet op. Efter min Beregning kan to Mennesker, der ved Besked med, hvordan de skal bære sig ad, stille det hele op paa højst tre Minutter!

Det sværeste Arbejde her været at faa Bagklædningerne skaaret af Pengeskabene; det har taget mindst fem Timer. Havde Skabene været moderne, maatte Tyvene have brugt Dynamit eller et andet Sprængstof, men her kunde de, efter at have boret nogle Huller i Hjørnerne, med Lethed skære Bagklædningen af, naar de bare havde nogenlunde ordentlig Værtøj til det. —

De kan se, Hr. Abrams, at for stor Sparsommelighed under Tiden ogsaa kan være af det Onde." —

Den bestjaalne trak foragteligt paa Skuldrene og sagde:

„De kan sagtens snakke! Hvem kunde vel tænke sig, at en Butik, der bliver klart oplyst, og hvor Pengeskabene til Stadighed kan ses ude fra Gaden, kunde blive udplyndret paa den Maade?"

Nick Carter fortsatte:

„Da alt dette var gjort, havde Tyvene endnu særdeles god Tid til at bringe alle Tyvekosterne op paa Taget, og det har de saa vidt, jeg kan se af Fodsporene her omkring, besørget i mindst tre Omgange."

„Tror De ikke, det vil være svært at fange Tyvene, da de jo har omtrent tredive Timers Forspring?" spurgte Abrams ængsteligt.

Nick Carter trak paa Skuldrene:

„Det er det umuligt at have nogen Mening om. Forbryderne kan jo straks efter Indbrudet være rejste til San Francisko eller New Orleans, men de kan for saa vidt lige saa godt være gaaede om Bord paa en Atlanterhavsdamper og være sejlede til Europa. Maaske sidder ogsaa Gerningsmændene her inde i Huset ved i Siden af og ler ad vore Anstrengelser for at faa fat i dem."

„De bor vel — naar vi ser os om — her i Huset!" sagde Ruddlan.

„Det var ingen daarlig Tanke! Den Mulighed skal vi tale nærmere om senere. — Vil nu De, Hr. Abrams, være saa god at opgive mig nøjagtigt, hvor mange Penge og Værdisager, der er blevet stjaalet fra Dem!"

„Hele min Formue!" svarede Guldsmeden med et Suk: „Otte Hundrede Tusinde Dollars kontant."

„Hvad for noget? Havde De saa mange Penge liggende her i Butiken? Var det ikke en grænseløs Uforsigtighed?" udbrød Nick Carter forundret.

Abrams trak paa Skuldrene:

„Det var nu en Gang bleven en fiks Ide hos mig, at jeg ikke vilde betro Bankerne noget, fordi jeg saa mange Gange har set, hvorledes mine Venner tabte alt, hvad de ejede og havde ved Bankmændenes samvittighedsløse Adfærd!"

„Naa ja, men De kunde dog vel fundet et andet og bedre Sted til at opbevare en saadan Kæmpesum!" sagde Nick Carter i en bebrejdende Tone.

„Under alle Omstændigheder er Tyvene sikkert blevne overraskede ved at finde en saa stor Mængde kontante Penge!" ytrede Kirkbank.

„De er blevne glade, ja, men ikke overraskede," sagde Nick Carter. „Efter min Mening har Slynglerne meget godt vidst, at Hr. Abrams aldrig satte sine Penge i Banken, lige saa vel som de har været underrettede om alle hans andre Vaner."

Guldsmeden rystede paa Hovedet:

„Der tager De meget fejl, Hr. Carter!" sagde han. „Kun mine nærmeste og bedste Venner ved, at jeg gemmer alt, hvad jeg ejer herhjemme; og de er alle hovedrige Folk, hvem det slet ikke kunde falde ind at stjæle saa meget som en Cent fra mig. Desuden er de alle dygtige Forretningsfolk, der vel skulde vogte

sig for at tale et Ord om den Slags til nogen som helst!"

„Naa, vi faar se. Foreløbig er alt jo kun haabløse Formodninger. Men nu til Værdisagerne! Hvor stor en Sum var de stjaalne Smykker værd efter Deres Mening?"

„Omtrent en halv Million Dollars! Ak, jeg er en ruineret og ødelagt Mand!" jamrede Abrams og strøg sig med begge Hænder gennem sit tynde Haar. „De Skurke har ikke ladet et eneste Smykke blive tilbage!"

„De skal ikke tabe Modet ligestraks, Hr. Abrams. Saadan en Masse Guldsmykker og Ædelstene kan ikke forsvinde sporløst. Det er tværtimod meget muligt, at Forbryderne bliver nappede, naar de forsøger paa at gøre Tyvekosterne i Penge. Jeg skal gøre, hvad der staar i min Magt for at fange dem, og Politiet ligesaa."

„Jeg bønfalder Dem, Hr. Carter, skaf mig mine Ejendele tilbage!" udbrød Abrams, mens han lagde sin skælvende Haand paa Nick Carters Skulder: „Jeg vil med Fornøjelse afstaa en Del af min Formue, naar jeg blot kan faa Lov til at beholde saa meget, at jeg kan overholde mine Forpligtigelser og lukke min Butik op igen. — Hvad forlanger De for Resten for Deres Ulejlighed? Jeg har hørt, at De har faaet helt ævetyrlig store Honorarer!"

„Det er heller ikke nogen Overdrivelse. Hvis det kan interessere Dem, vil jeg fortælle, at jeg for en vigtig, politisk Tjeneste, som jeg ydede den russiske Regering, fik en halv Million Dollars! — Men slet saa haard skal jeg ikke være over for Dem!" tilføjede han i en beroligende Tone, da han lagde Mærke til Guldmedens forbløffede Ansigt: „Hvis det lykkes mig at opdage Gerningsmændene og at skaffe Tyvekosterne til Veje, vil jeg have en Procent af den samlede Værdi, i modsat Fald derimod vil jeg ikke have en Cent af Dem!"

„Det bliver dog alligevel en smuk, lille Sum, Hr. Carter!" sagde Kirkbank med et svedent Grin: „Jeg tror, at jeg med det første tager min Afsked fra Politiets Tjeneste og begynder for mig selv. Med de to Hundrede Dollars om Maaneden kan jeg ikke gøre store Spring!"

„De vil da vel ikke konkurrere med mig?" spurgte Nick Carter og truede spøgende med Fingren ad ham: „Men gør det Kirkbank, begynd for Dem selv, De er dygtig nok til det —"

Han vendte sig derpaa om mod Juvelereren og sagde:

„Foreløbig har jeg ikke mere her at gøre. Sørg De nu for, at der hurtigst muligt bliver lavet en Fortegnelse over de stjaalne Værdisager med en nøje Beskrivelse af de kostbareste Ting. Læg alle de Tegninger og Afbildninger, De ejer af Smykkerne, ved Fortegnelsen og send saa det hele op paa Politikammeret."

Endelig udbrød han til Ruddlan:

„De kan blive her, til jeg kommer tilbage! Jeg tager Kirkbank med mig."

Nick Carter sagde defter Farvel til dem og tog bort sammen med Kirkbarnk.

Et vigtigt Fund

Nick Carter og Kirkbank gik sammen ned ad Broadway, efter en kort Tavshed sagde Nick Carter:

„Sig mig en Gang, Kirkbank, hvad mere opdagede De oppe paa Taget foruden det, De allerede har fortalt mig om?"

„Jeg kom til et meget vigtigt Holdepunkt!" svarede Skotten: „Jeg havde imidlertid en ganske bestemt Grund til ikke at fortælle min Kollega noget om det. Ruddlan og jeg er nemlig bitre Rivaler, for vi har nemlig i lang Tid søgt om en ledig Plads som Overbetjent, og jeg ved, at vi er blandt dem, der vil komme i Betragtning. Hvis jeg nu udmærker mig ved denne Lejlighed, kan jeg med Sikkerhed gøre Regning paa at blive forfremmet.

Hvis derimod Ruddlan havde faaet noget at vide om det, jeg har fundet, saa vilde han sikkert have begyndt Undersøgelsen paa egen Haand og maaske opnaa et Resultat før jeg."

„De gør mig helt nysgerrig, Kirkbank!" udbrød Nick Carter. „Hvad er det da, De har opdaget eller fundet?"

„Denne her, Hr. Carter!" med disse Ord tog Kirkbank en pragtfuld Diamantring op af Lommen. Det var en Damering med en eneste Sten i, en fejlfri Diamant af reneste Vand og af omtrent to Karats Vægtfylde.

Nick Carter betragtede den meget nøje og sagde saa med et ejendommeligt Smil: „Tror De ikke, det er et af de stjaalne Smykker, og at Tyvene har tabt det oppe paa Taget?"

Men Kirkbank lo og rystede paa Hovedet:

„De skal ikke lokke mig paa Glatis, Hr. Carter! Jeg ved, De saa vel som jeg allerede har lagt Mærke til, at der paa Indersiden af Ringen og bag paa Diamanten er nogle ubetydelige Stumper Sæbe, der et Tegn paa at Ringen har været brugt!"

„Deres Skarpsindighed gør Dem Ære, Kirkbank! Jeg er sikker paa, at enhver af Deres Kolleger uden videre vilde have ment, at den hørte til Tyvekosterne og derfor ikke anse det for Umagen værd at se nøje paa den. Sandsynligheden taler for, at det er den kvindelige Indbrudstyv, der har tabt Ringen. Vil De have noget imod at overlade mig den en lille Tid?"

„Nej, det vil jeg meget gerne, Hr. Carter!"

„Tak! Nu har jeg et Ærinde at besørge, imidlertid kunde De passende gaa tilbage til Politikammeret og aflægge Rapport til Inspektør Mc. Clusky!" —

Mens Kirkbank nu gik hen til Mulberry-Street, vendte Nick Carter samme Vej tilbage, som han var kommen fra og traadte ind i Guldsmedebutiken, hvor Abrams var ivrigt beskæftiget med at lave sine Optegnelser i Orden.

„Sig min en Gang, Hr. Abrams!" sagde Nick Carter. „Tror De, det vilde være Dem muligt at bestemme, om et Smykke har tilhørt Dem eller ej?"

„Dette Spørgsmaal er vanskeligt at besvare!" sagde Abrams. „Jeg er sikker paa at kunne kende en stor Del af dem ved første Øjekast, men der er desuden bleven stjaalet Ting, som jeg kun vanskeligt kan opgive, om de har tilhørt mig eller ej!"

„Naa, saa gør mig den Tjeneste at se lidt paa denne Ring!" sagde Nick Carter og tog den Diamantring, som Kirkbank havde fundet, op af Lommen.

Abrams tog Ringen i sin Haand, gik hen til Butiksdøren og betragtede den nøje gennem et lille Forstørrelsesglas. Pludselig udstødte han et Raab af Forundring.

„Naa, har De opdaget noget, der interesserer Dem?" spurgte Nick Carter.

„Ja, for det første er det en brugt Ring, og for det andet har jeg først fornylig solgt den."

„Det er under alle Omstændigheder en meget vigtig Opdagelse!" udbrød Nick Carter glad. „Kan De muligvis nøjagtig sige mig, hvornaar De solgte den?"

Juvelereren tænkte sig et Øjeblik om, saa sagde han langsomt:

„Jeg kan ikke sige det saa nøje, men hvis jeg husker ret, solgte jeg den til en Herre for omtrent en Maaned siden. Den koster omkring to Hundrede og halvfjerds — eller firsindstyve Dollars."

„Kan De mulig give mig nogle yderligere Oplysninger om Kunden?" spurgte Opdageren. „Jeg vil kun gøre Dem opmærksom paa, at det er et meget vigtigt Holdepunkt, og jo udførligere De kan sige mig, naar og under hvilke Omstændigheder De har solgt Ringen, des større Udsigt har De til at faa Deres Ejendele eller i det mindste en Del af dem tilbage. Tænk Dem derfor godt om!"

Juvelereren drejede Ringen mellem Fingrene og sagde:

„Jeg solgte den en Mandag Morgen."

„For fire Uger siden? Saa maa det have været den en og tredivte i forrige Maaned!"

„Det slaar vist til!" sagde Abrams: „Han var min første Kunde den Dag, jeg havde næppe haft aabent i en Time!"

„Fandt De det ikke lidt mærkværdigt, at han havde valgt et saa tidligt Tidspunkt paa Dagen til at gøre et saadant Indkøb?"

Guldsmeden trak paa Skuldrene:

„Jeg tør ikke paastaa, at jeg plejer at gøre saa store Forretninger paa et saa tidligt Tidspunkt, men i disse sløje Tider begynder man ikke at spekulere paa, hvorfor Kunden kommer paa en saa usædvanlig Tid. Man er bare glad over i det hele taget at kunne faa en lille Fortjeneste!"

„Det kan De, som Forretningsmand, have Ret i, men det er ikke desmindre mærkeligt, at han indfandt sig saa tidligt. — Men for nu at komme tilbage til Køberen: Kendte De ham? Jeg mener dermed, om han var en af Deres stadige Kunder, eller om han i det hele taget har købt noget hos Dem før?"

„Nej, han var mig fuldstændig fremmed!"

„Kan De beskrive mig hans Udseende, Hr. Abrams?"

„Han var høj og bredskuldret, og han var moderne men ikke paafaldende klædt. Hvis jeg ikke tager fejl, havde han et lille Overskæg.

Hans gennemdannede, sikre Optræden og Sprog beviste, at han var en Mand af det bedste Selskab, eller at han i det mindste havde en god Omgang."

„Deres sidste Udtalelse er lige ved at gøre Deres første Paastand om, at han hører til „det bedste Selskab", til intet," sagde Nick Carter.

„Ja!" svarede Abrams i en tøvende Tone: „Der var en Ting, der virkede frastødende paa mig, det var hans Blik. Der var noget lurende i hans mørke, stikkende Øjne, og det var mig saa paafaldende, at jeg ikke kan glemme det, hvad jeg ellers vilde have gjort, for det er ikke min Vane at bryde mig om mine Kunders Udseende."

„Han bad om at faa en Damering med en enkelt Diamant, den skulde være af reneste Vand, da den skulde være en Gave."

„Har han været her i Butiken senere?" spurgte Nick Carter.

„Nej, saa vilde jeg straks kunnet kendt ham igen."

„Havde han en Pakke eller i det hele taget noget hos sig? Havde han noget i Hænderne?"

„Nej, ikke det jeg ved af!" svarede Abrams, men han vedblev i næste Nu: „Dog jo, nu husker jeg, at han havde et Fotografiapparat hos sig, han havde det i en Rem over Skulderen."

„Ah! Et Fotografiapparat!" gentog Nick Carter forstaaende.

„Interesserer det Dem saa stærkt?" spurgte Guldsmeden forundret.

„Til en vis Grad, ja, thi alt, hvad der staar i Forbindelse med Salget af Ringen er for mig af yderste Vigtighed."

„Hvor har De forøvrigt faaet Ringen fra, Hr. Carter?" spurgte Guldsmeden pludselig.

„Det maa med Deres Tilladelse foreløbig være min Hemmelighed. Vil De være saa god at svare mig saa nøjagtig som muligt paa et Spørgsmaal, jeg nu vil gøre Dem?"

„Ja, selvfølgelig, Hr. Carter. Det er jo i min egen Interesse efter bedste Evne at hjælpe Dem i Deres Undersøgelser."

„Godt! Sig mig saa frem for alt: Beskæftigede den Herre, der købte Ringen, sig med sit Fotografiapparat, mens han var er i Butiken?"

„Nej, det gjorde han ikke! — Tror De maaske, at han var kommen herind for at fotografere?" spurgte Abrams med et Smil.

„De har sagtens uden selv at ville det, truffet det rette, Hr. Abrams, hvor usandsynligt det end forekommer Dem! Hvordan er Lyset her i Butiken paa den Tid af Dagen?"

„Klokken ni om Morgenen? Da skinner Solen som Regel lige ind ad Vinduet, saa hele Butiken ligger som badet i Lys. Det er den eneste Tid paa Dagen, hvor jeg ikke har tændt Lyset bag i Butiken."

„Ja saa. — Hørte De ikke, mens han købte Ringen, et skarpt Smæld som naar Tidslukkeren paa et fotografisk Apparat bliver klappet op og i?"

Guldsmeden saa helt overrasket paa Opdageren. „Det er højst mærkeligt, Hr. Carter, at De kan komme paa den Ide! Jo, jeg hørte virkelig et saadant Knald. Han betalte mig nemlig med tre Hundrede-Dollarssedler, og mens jeg hentede Byttepengene i Kassen, hørte jeg netop den Lyd, De taler om, og da min Kunde saa mit forundrede Ansigt, forklarede han mig roligt, at han af Vanvare var kommen til at berøre Knappen til Tids-Lukkeren paa sit Fotografiapparat. Den Forklaring fandt jeg meget troværdig!"

„Ganske rigtigt! Han sagde Dem ogsaa den fulde Sandhed, kun med den Forskel, at det ikke var tilfældigt men med Villie, at han havde trykket paa Knappen."

„Nej, Hr. Carter, det kan jeg ikke tro; nej, alt andet, kun ikke det!" udbrød Guldsmeden i stærk Bevægelse.

„Men det er jo dog saa klart som Dagen, Hr. Abrams!" svarede Nick Carter i en indtrængende Tone. „Den fremmede fotograferede ganske simpelt Butikens Bagvæg. Da han er kommen hjem, har han fremkaldt Pladen og saa ladet Oliemaleriet lave efter Fotografiet eller selv lavet det."

Guldsmeden var aldeles maalløs.

„Aa, sikke dog nogle drevne Tyveknægte!" udbrød han endelig vredt. „Hvordan er det muligt at komme paa en saadan Tanke? Jeg havde dog ikke troet, de Slyngler var saa snedige! — Saa har Købet

af Ringen kun været et Paaskud for, at han kunde komme til at fotografere min Butik?"

„Desværre, ja; og han har sikkert ogsaa kun købt saa dyr en Ring for ikke at vække Deres Mistanke. Saa De tilfældigvis, om der var nogen, der ventede paa ham udenfor? En ung Dame for Eksempel?"

„Nej, Hr. Carter! Hvordan kommer De paa den Ide?"

„Naa, fordi Omstændighederne taler for det. Ringen her er nemlig bleven fundet oppe paa Taget, hvor Indbrudstyvens kvindelige Ledsager maa have tabt den. Det er altsaa soleklart, at den Herre, der købte Diamantringen, og den Kvinde, han forærede Ringen, er de Indbrudstyve, der Natten mellem Lørdag og Søndag har udplyndret Deres Butik. — Tillader De, at jeg beholder mit Fund en lille Tid?"

„Det kan jeg ikke bestemme!" svarede Abrams: „Ringen tilhører mig jo slet ikke. Jeg har solgt den og faaet mine Penge for den, den er altsaa nu Køberens Ejendom."

„Da vilde det være mig kært, om jeg inden ret længe fik Lejlighed til personlig at kunne give den tilbage til dens Ejerinde."

„Det vilde jeg ogsaa ønske!" svarede Abrams med et Suk.

„Frisk Mod, Hr. Abrams!" sagde Nick Carter i en opmuntrende Tone: „Vi er allerede komne et godt Stykke fremad. Vi ved, hvordan Gerningsmanden ser ud, og at han har en Hjælperske. Men sig mig, kan De ikke hænge noget for Vinduet og Døren, for jeg vil nemlig skære Maleriet ud af Rammen og tage det med mig, men jeg vil ikke gerne have, at alle og enhver skal kunne se den ødelagte Bagvæg og de opbrudte Pengeskabe!"

Guldsmeden trak Gardinerne for Vinduet og Døren, hvorefter Nick Carter skar Billedet ud af Rammen og rullede det sammen. Det var en anselig Rulle, den var syv Fod høj, og omfangsrig var den ogsaa, idet Billedet var omtrent ti Fod langt. Nick Carter stillede Rullen hen i et Hjørne.

„Nu vil jeg selv en Gang gaa op paa Taget. Det kunde jo være, at Kirkbank havde overset et eller andet."

En halv Times Tid derefter kom han ned igen.

„Naa?" spurgte Abrams spændt.

„De tror vel, at jeg har fundet flere af Deres Diamanter?" sagde Nick Carter med et lille Smil. „Det er dog lidt for meget forlangt. Jeg har derimod gjort en vigtig Opdagelse. Foran en Dør oppe i øverste Etage fandt jeg en Stump Tov, og jeg undersøgte derefter Loftstrappen med mit lille Forstørrelsesglas. Som havde ventet, fandt jeg ogsaa Aftryk af den samme Damefod som oppe paa Taget. Det beviser, at Indbrudstyvene ogsaa har vovet sig ind i Huset. Jeg aabnede Døren paa Lykke og Fromme og fandt i et af de tomme Loftsrum en Rebstige af Silkesnore. Jeg skal senere se lidt nærmere paa Værelset deroppe, nu har jeg vigtigere Ting for. De maa blive her, Ruddlan, og De kan for Resten sige til Portneren, at der ingen maa gaa ind i Lejligheden til højre i øverste Etage."

Derefter gik Nick Carter og tog det sammenrullede Billede med sig.

Bob Radchiffe.

Ved det første Gadehjørne overgav Nick Carter Maleriet til et Bybud, som derefter fulgte med han op til den øvre Bydel: „Kunstnerbyen".

Nick Carter havde i Sinde at opsøge en af sine Venner, en meget talentfuld Maler, der havde været flere Aar i Udlandet, hvor han var kommen sammen med alle mulige Mennesker. Nick Carter havde nemlig en svag Anelse om, at den ubekendte Kunstner, der havde fremstillet Kæmpemaleriet, maatte søges blandt dem af Kunstnerne, der lever det mest uregelmæssige Liv, som tænkes kan, snart her og snart der, og som derfor har en Masse bekendte.

Bob Radchiffe, som Nick Carters Ven hed, boede i øverste Etage af en Lejekaserne. Elevator fandtes der ikke, og Nick Carter maatte bekvemme sig til at gaa op til ottende Etage, mens Budet stønnende og prustende fradskede bagefter med Maleriet.

Paa den Dør, der førte ind til Kunstnerens Lejlighed, var der malet en Palet, der prangede i alle Regnbuens Farver og som tillige bar Kunstnerens Navn.

Da Nick Carter bankede paa Døren, blev der raabt: „Kom ind!" med en kraftig Stemme, og et Øjeblik efter stod Nick Carter inde i Atelieret Ansigt til Ansigt med Maleren.

Radchiffe var meget høj og næsten spinkelt bygget. Han havde et blegt, overmaade godmodigt Ansigt. Et flot Overskæg og en velplejet Fip samt de uundgaaelige lange Lokker, der næsten naaede ned til hans Skuldre, var de ydre Kendetegn paa hans Livsvirksomhed.

Radchiffe sad ved sit Arbejde.

I venstre Haand holdt han Pousserstokken og Paletten, i højre Haand Penslen, som han ivrigt brugte ved Staffeliet, mens han udspyede vældige Røgskyer fra en kort Pibe.

Selve Atelieret saa broget nok ud. Kunstneren havde øjensynlig ikke megen Ordenssans, eller maaske mente han, at den Uorden, der var, virkede „malerisk".

Væggene var saa overhængte med Billeder og Skitser, at man næppe kunde se noget til selve Muren, men ogsaa blandt Billederne var der den sælsomste Uorden, for Akvareller og Oliemalerier hang Side om Side med Blyants-, Rødkrits- og Kultegninger.

Paa Gulvet var der spredte en Del Mapper omkring, de fleste af dem var aabne og fyldte dels med færdige og dels med paabegyndte Tegninger.

„Interiøret" fuldstændiggjordes af en svagbenet Sofa, der lod til at være meget medtaget af Tidens Tand, nogle Stole, som saa meget vaklevorne ud og endelig et kæmpemæssigt Bord, der tilsyneladende blev brugt til alt muligt. Der laa nemlig Resterne af Frokosten, en Mandolin, et blaat Silkebaand, en Slaabrok, en Tobakskasse og nogle Piber i skøn Samdrægtighed.

Lige inden for Døren havde Kunstneren stillet en Ledekukke. Den svang en Kaarde med sin højre Haand, mens den i sin venstre holdt en Seddel hvorpaa der stod:

„Ve den, der vil have Penge af mig i Dag!"

Saaledes saa der ud hos den Mand, som Nick Carter nu besøgte.

Da Radchiffe saa Opdageren, lagde han Penslen fra sig og gik ham i Møde med hurtige Skridt.

„Er det Dig selv, Nick, eller er det dit Genfærd?" udbrød han og gav Opdageren et hjærteligt Haandtryk. „Undskyld, hvis mine Fingre ikke er helt propre, men det kan nu en Gang ikke være anderledes hos os „Malerklatter."

Hvad skylder jeg for Resten den sjældne Ære? Behag at tage Plads!" sagde han med overdreven Høflighed.

Nick Carter saa sig hjælpeløst om i Værelset:

„Ja Tak, Bob, jeg vil gerne sidde, men hvor?"

„Her!" sagde Kunstneren med en storladen Haandbevægelse, idet han greb en Stol og med et Ryk kastede alt, hvad der laa paa den, ned paa Gulvet, hvorefter han stillede Stolen hen i Nærheden af Staffeliet. „Herfra kan Du bedst beundre mit nyeste Kunstværk!"

„Sig mig en Gang, Bob, har Du et Stykke Rødkridt hos Dig?" spurgte Nick Carter med et Smil, idet han satte sig ned.

„Rødkridt? Til hvad?"

„Jeg vilde gerne sætte en rød Streg i Almanaken. Du arbejder jo. Menneske dog, det er en opsigtsvækkende Begivenhed!"

„Jeg maa desværre indrømme den beskæmmende Kendsgerning!" svarede Maleren med en meget sørgmodig Mine: „Men der er ikke andet for at gøre. Der er nemlig ikke mere et Menneske, der vil give mig Kredit, Nick!

Ja, Du kan naturligvis slet ikke forstaa, hvad det vil sige, Du som svælger i Overflod, men Du kan tro, naar Mælkemanden og Bageren strejker, og naar Skræder, Skomager og Værtinde hver Dag foranstalter bevægede Folkemøder her i mit fredelige Hjem, saa bliver jeg sandelig tvungen til at bestille noget en Gang imellem!"

„Hvad Du slet ikke har nogen Skade af!" sagde Nick Carter tørt: „Men sig mig dog en Gang, hvad i al Verden skal det Billede forestille? Det er da ikke til at blive klog paa for almindelige Mennesker!"

Maleren satte en listig Mine op:

„Ja, ser Du, det er et diplomatisk Træk af mig. Hvis min Skræder køber det, bliver det er Portræt af den berømte Feltmarskal Derfflinger, der i sin Tid ombyttede Naalen med Sværdet. — Hvis Bageren køber det, bliver det et „Bageri-Interiør", og skulde min Værtinde, der er meget hellig, finde Behag i det, saa laver jeg det om til en Forsamling i „Frelsens Hær" og alt det kun ved en Smule Behændighed!"

Radchiffe havde talt med en enestaaende Tungefærdighed, mens han samtidig vadskede sine Hænder.

„Saa er Du jo en Tusindkunstner, Bob!" sagde Nick Carter og lo: „Men Du vilde vide, hvad Du

skylder Æren af mit Besøg. Det er sagt med faa Ord."

„Du vil da ikke kræve mig, Nick?" udbrød Maleren i komisk Fortvivlelse og pegede paa Ledekukken: „Men nej, Du er den eneste, der ikke kræver mig, derfor lader Du Dig ogsaa sjældent se. — Tværtimod er Du vist godt egnet til at „slaa" for et større Beløb."

„Naa ja, Bob," sagde Nick Carter med et Smil: „Hvor meget tør jeg „fornærme" Dig med?"

Samtidig tog han sin Tegnebog frem og trykkede Maleren en Halvtreds-Dollarsseddel i Haanden.

„Det er egentlig en grov „Fornærmelse"!" mumlede Radchiffe med et fornøjet Smil og stak hurtig Pengene til sig: „Hvornaar vil Du ha' dem igen?" tilføjede han med et Sideblik til sin Ven.

„Nu gaar der Ild i Spotterens Hus!" sagde Nick Carter i et lystigt Lune: „Utak er Verdens Løn! Først hjælper jeg Dig ud af Klemmen, og saa fornærmer Du mig oven i Købet med at ville have fastsat en „Afviklingens Dag!" — Men jeg skal nok faa Nytte af mine Penge, Bob, for jeg har Arbejde til Dig."

„Det er jo meget glædeligt!" svarede Kunstneren tvært, og han blev noget lang i Ansigtet. „Jeg skal vel paa Forbryderjagt sammen med dine Hjælpere?"

„Nej, det skal Du ikke, men jeg vil gerne gøre Brug af dine Evner som sagkyndig."

„Aa! Det er storartet!" udbrød Radchiffe henrykt: „Hvert af mine Raad koster halvtredsindstyve Dollars. Jeg er nemlig en Dygtighed paa mit Omraade!" tilføjede han, idet han med uforlignelig Værdighed stak sin venstre Haand i sin Malerkittel og slog ud med sin højre.

„Naa, saa er vort Mellemværende jo ude af Verden med det samme. Jeg har bragt et „lille" Billede med, og jeg vilde gerne have, Du skulde undersøge det. Maaske kan Du komme efter, hvem der har lavet det."

„Lad mig kun faa det at se!"

„Straks!" svarede Nick Carter, aabnede Døren og gav Bybudet et Tegn om et bringe Rullen ind.

Da Maleren saa det sammenrullede Billede, traadte han forskrækket et Skridt tilbage, saa han nær havde væltet Ledekukken.

„Hvad er det nu for en daarlig Vittighed, Nick?" stønnede han i komisk Fortvivlelse. „Det er jo et Teltlærred!"

„Bare rolig, kære Ven," svarede Nick Carter meget alvorligt: „Det er et Kunstværk!"

„Naa ja, hvad kalder Pøbelen ikke for „Kunstværk"!" sagde Radchiffe med et Suk: „Jeg gad vidst, hvad det nu er, jeg faar at se!"

„Har Du et Par store Tegnestifter, Bob?"

„Ja, naturligvis!" svarede Kunstneren og rakte Opdageren en Æske.

„Pas saa paa! Billedet er ti Fod langt og syv Fod højt. Jeg foreslaar, at vi spænder det ud paa den Væg, hvor Du har hængt de Papirer, som er oversmurte med Oliefarve?"

„Nick, jeg er i Stand til at give Dig dine halvtredsindstyve Dollars tilbage!" svarede Radchiffe og hævede Øjenbrynene. — „Dog nej, naar jeg har Brug for Penge, kan man ikke fornærme mig. — Kom her hen, De der!"

Han steg op paa en Stol og fæstede Lærredet til Væggen med en Tegnestift, mens Nick Carter bar sig lige saadan ad med den anden Ende af Billedet.

Saa stillede Maleren sig op i nogen Afstand fra Billedet for bedre at kunne se det, men næppe havde han kastet et Blik paa det, før han udbrød:

„Vil Du gøre Nar af mig, Nick?"

Nick Carter slog afværgende ud med Haanden: „Jeg vil først betale Bybudet, saa kan Du faa fuld Forklaring." — Og til Bybudet sagde han: „Vær saa god, her er en Dollars!"

„De kan desuden smigre Dem med den ophøjede Bevidsthed, at De har været Bærer af Kunsten!" sagde Radchiffe i en værdig Tone.

„Det skal jeg nok blive fed af!" svarede Bybudet, der var en gammel, slagfærdig New Yorkerdreng.

„Farvel d'Herrer!" tilføjede han og gik.

Radchiffe stirrede igen paa Billedet. Saa vaagnede Kunstneren i ham. Han traadte tilbage, saa han fik det i den rette Belysning og begyndte derpaa at betragte Maleriet med kritisk Blik:

„Det var som Pokker!" mumlede han og pustede tætte Røgskyer fra sin Pibe: „Det er jo min Sandten et Kunstværk, skønt der over det hviler en ophøjet Foragt for alle Regler! Men sig mig en Gang, Nick!"

„Jeg ved, hvad Du vil sige. Du vil vide, hvad det skal forestille?"

„Ja, desuden er der endnu et, jeg vilde have sagt, men Du kan godt først sige mig, hvad Meningen er med dette vidunderlige Maleri!"

„Hver Ting til sin Tid, Bob!“ svarede Nick Carter roligt: „Men først vilde jeg gerne spørge Dig om noget.“

Kunstneren hørte næppe efter, hvad Opdageren sagde, men mumlede halvhøjt hen for sig: „Jeg kan kun ikke forstaa, at hun har kunnet give sig af med et saadant Emne.“

Nick Carter havde vel hørt, hvad Maleren saaledes sagde hen i det blaa, men han blev samtidig saa forundret, at han ikke straks vidste hvad han skulde sige. — Omsider spurgte han:

„Hun?“

„Hun ja, netop hun og ingen anden!“ svarede Radchiffe adspredt, idet han gik nærmere hen til Lærredet for at se paa Enkelthederne: „Ved alle Guder! Jeg kan ikke forstaa, at hun vilde spilde sine overordentlige Evner paa noget ssaadant Gallimathias!“

Nick Carter var hurtig kommen sig af sin Forbavselse og svarede nu saa roligt som muligt:

„Du kender altsaa hende, der har malet det Billede, Bob?“

„Ja, naturligvis, det kan slet ikke være nogen anden. Naar man en Gang har set noget fra hendes Pensel, vil man straks kunne kende den igen.“

„Det glæder mig at høre, Bob. Jeg havde ikke troet, jeg skulde faa saa meget oplyst, og det hjælper mig et godt Stykke fremad, naar jeg kender Kunstnerindens Navn. Hvem er hun, og hvad hedder hun?“

Kunstneren trak paa Skuldrene:

„Der spørger Du om for meget paa en Gang! Hvor mærkeligt det end lyder, er det mig ikke muligt at svare Dig, skønt jeg meget godt kender hende.“

„Men hvorfor ikke?“ spurgte Nick Carter og rystede paa Hovedet: „Tag mig det ikke ilde op, gamle Dreng, men Du modsiger jo Dig selv!“

„Du misforstaar mig!“ udbrød Kunstneren ivrig: „Tro endelig ikke jeg vil knibe ud, men jeg kan ikke sige andet, end at der til en vis Grad er noget hemmelighedsfuldt over hende!“

„Ja saa!“ mumlede Nick Carter: „Det lader til, Sagen bliver interessant!“

„I hvert Fald er den det allerede for mig!“ svarede Radchiffe: „Jeg saa gerne, Du først vilde fortælle mig, hvad i Apollos og alle de hellige Musers Navn den Væg med de to grønne Pengeskabe og Tinkanden oven over skal betyde!“

„Tæm din Nysgerrighed, Bob ... Du vil tidsnok faa det at vide! Foreløbig maa Du lade Dig nøje med den Kendsgerning, at jeg interesserer mig for Billedet og ubetinget maa have at vide ikke alene, hvad Kunstnerinden hedder, men ogsaa hvor hun bor!“

„Tja — jeg skal svare Dig, saa godt jeg kan!“ sagde Maleren, mens han satte sig ned paa den gamle, vaklevorne Sofas nærmeste Arm:

„Den Dame, som har malet dette Billede, hedder Janice til Fornavn! Hvad hun hedder til Efternavn, det maa Guderne vide — og de ved det vist ikke en Gang! Vi farende Svende har nemlig aldrig kaldt hende andet end „la Janice“ med Trykket paa i'et! Jeg lærte hende at kende i Paris, hvor hun var en søgt Model for alle Malere. Alene for mig har hun mindst staaet Model en halv Snes Gange.

Det kan vel nu være — ja, lad mig se: en tre Maaneders Tid siden, at jeg sidst hørte noget om hende. Da var der nogen, der havde set hende her i New York. Da Du nu er kommen i Besiddelse af et Billede, som hun efter alle Solemærker at dømme, har malet her i den sidste Maaned, er det vel rimeligt nok, at hun endnu opholder sig her i Byen.“

„Det kan Du have Ret i!“ svarede Opdageren: „Hun har i hvert Fald været her i New York for ganske kort Tid siden.“

Nick Carter saa meget godt, at Radchiffe fo'r sammen, da han hørte disse Ord.

Men Opdageren lod som ingen Ting og vedblev:

„Du siger, at „la Janice“ var Model. Finder Du det da ikke mærkeligt, at hun ogsaa maler selv og det oven i Købet saa udmærket? I Almindelighed plejer Modellerne dog ikke at sidde inde med et saadant Talent.“

„Men hun har Talent!“ udbrød Maleren, og en let Rødme farvede hans Kinder: „Ja, jeg forsikrer Dig for, kære Ven, at hun er et sandt Geni, mod hvem mange af vore Kunstnere udi egen Indbildning kan gaa hjem og lægge sig!

Hun malede allerede den Gang i Paris! En eller anden opdagede hendes store Talent for Tegning og hendes overordentlige Sans for Farvesammensætningen, og saa fik hun lært Begyndelsesgrundene. Nu ved Du jo nok at en Model kommer rundt i alle mulige Atelierer, og der lurede hun lidt efter lidt os Malere Kunsten af: baade Farveblandingen, Lyskastning, Opstilling og saa videre.

„Jeg kan kun sige Dig, Nick, jeg har set Billeder af Janice — de røbede en saa storartet Genialitet i hele Anlæget og var af en saa vidunderlig Farvepragt, at man aldeles ikke kunde se sig mæt paa dem!“

Nick Carter havde rolig ladet sin Ven tale ud, thi det gjaldt for ham om at faa saa meget at vide om „la Janice“, som det var muligt.

Da nu endelig Radchiffe holdt inde, sagde Opdageren:

„Det skulde være mig kært, om Du vilde give mig en nøje Beskrivelse om, hvordan hun ser ud! Det kan Du vel nok, ikke sandt?“

Radchiffe lo:

„Ja, det tror jeg!“ svarede han: „Er der nogen, der kender hende, saa er det sandelig mig!“

„Var hun smuk?“

„Smuk?“ gentog Kunstneren. „Der findes ikke Ord for hendes Skønhed! Hun var ligefrem henrivende! Tænk Dig en middelhøj, kraftig og dog slank Kvindeskikkelse i vidunderligste Formfuldhed med et Ansigt som en Judith — Du ved nok den unge Dame, der af bare Fædrelanskærlighed huggede Hovedet af Holofernes! — Skarpe, strænge Træk, sydlandsk Lød og et Par gnistrende, sorte Øjne og en lille, bitte Mund med et halvt vemodigt Smil.

Og hendes Haarfylde — oh, Nick, jeg siger Dig, det var den rene Pragt! Haaret gik hende langt ned over Knæene og havde en sjælden, kastaniebrun Farve. Ydermere var Janice saa smidig som en Vildkat i sine Bevægelser, og hendes Gang var saa fin og let, at man næsten skulde tro, det var en Sjæl klædt i Luft!“

Nick Carter stirrede med et lille Smil paa sin Ven, der havde talt sig varm i den højeste Henrykkelse.

„Du har i hvert Fald betragtet hende med en Kunstners Blik og skildret hende derefter!“ udbrød han omsider: „Set fra mit Standpunkt vilde Beskrivelsen falde lidt anderledes ud. Naar Du har malet hende tit, saa har Du vel ogsaa et Portræt af hende?“

„Et Portræt?“ lo Radchiffe. „Jeg har en hel Mappe fuld. Jeg kunde tapetsere alle Væggene herinde med Billeder af hende?“

Han tog en af de talrige, støvdækte Mapper frem fra en Krog, og alt, hvad der laa paa Bordet, fejede han ned med en eneste Armbevægelse: Slaabrok, Kaffekopper, Pibe og Mandolin, hele Stadsen røg paa samme Tid hen ad Gulvet.

Saa trak han i Mappens Sløjfe, lukkede Mappen op og gav sig til vende de første Blade.

„Her!“ udbrød han: „Nu kommer de. Hele denne Bunke er udelukkende Skitser og Portrætter, som forestiller „la Janice“!“

Nick Carter traadte nærmere og tog en af Skitserne i Haanden.

Men Radchiffe snappede den fra ham. „Paa den første er kun Hovedet flygtig udført. Her er en Studie i Olie, det er den bedste, jeg nogen Sinde har udført af „la Janice“.

Ja, saadan er vi!“ vedblev han med ægte Kunstnerstolthed, idet han holdt Billedet ud fra sig i strakt Arm: „Hvis salig Rafael og den brave van Dyck havde set denne vidunderlige Farvesammenstilling, vilde de begge være blevne søsyge af Misundelse!“

Om end Radchiffe selvfølgelig havde overdrevet, var Portrættet dog virkelig udført med stor Dygtighed.

Nick Carter stillede Billedet op paa et Staffeli og rykkede om med det, til det var kommet i den rigtige Belysning, saa gik han et Par Skridt tilbage, hvorefter han gav sig til at studere Billedet, som om han nøje vilde indprente sig dets Udseende.

Radchiffe lagde med synlig Glæde Mærke til den Beundring, hvormed Nick Carter betragtede Maleriet. Efter en Stunds Tavshed sagde han, idet han truede med Fingeren:

„Hør nu en Gang, Nick, jeg tror, Du er bleven forelsket i „la Janice“, men jeg raader Dig til at holde Dig fra hende, thi Du vilde ikke være det første Møl, der sveg sine Vinger paa disse dejlige Øjnes Ild. Du vilde heller ikke være den første, der tog sin Revolver og af ulykkelig Kærlighed til hende jog sig en Kugle gennem Hovedet.“

„Du har nu vrøvlet saa meget om hendes Skønhed, Bob,“ sagde Nick Carter tørt, idet han vendte sig om mod sin Ven. „Men om hendes Karakter har Du endnu ikke sagt mig et Ord.“

„Ja, det er jo netop det sørgelige, at de skønneste Æbler som Regel er ormstukne!“ svarede Maleren med et Suk: „Hun blev saa at sige tilbedt af alle, men selv havde hun ikke noget Hjærte, var i højeste Grad overfladisk og utaknemmelig, og jeg tror ikke, det er nogen Overdrivelse, naar jeg betegner hendes Karakter som grusom.

Efter min Mening følte hun en hel djævelsk Glæde ved at lege med Mændenes Hjærter og frydede sig over deres Kvaler, naar hun havde jaget dem bort.

Der var to Ting, hun havde særlig Hang til: Den ene var naturligvis det kære Mammon; jeg tror, hun var i Stand til at begaa baade ti og tyve Mord for at erhverve sig en Formue, — den anden Ting var Diamanter. Hun elskede at hænge saa mange skinnende Stene paa sig som muligt.

Derfor var vi stakkels Malere ikke særlig i hendes Gunst, for vi havde jo desværre aldrig de nødvendige Penge, der skulde til, for at vi kunde give hende saadanne kostbare Foræringer; og Du maa ikke tro, at hun nogen Sinde lod sig narre med en uægte Sten.

Der var en Gang en, der prøvede paa det, men hun havde nær kradset ham Øjnene ud af Hovedet. Hun forstaar sig paa Juveler saa godt, som nogen Mand af Faget. Og de glimrende Sten kan hun sagtens godt lide endnu."

„Det kan Du have Ret i!" sagde Nick Carter. „Men Du sagde før, at en af dine bekendte havde set hende her i Byen. Saa kan Du ogsaa sige mig hans Navn?"

„Ja, det er en god Ven af mig, og han hedder Sturtevant. Han er ogsaa en vordende Rafael og bor to Døre herfra; men ham kan Du rolig give et Laan paa hundrede Dollars, saa er han heller ikke i Stand til at sige Dig, hvor „la Janice" bor.

Han har gjort sig den største Umage for at komme paa Spor efter hende, da han gerne vilde have hende til Model for sin „Ifigenia i Tauris". Han har givet sin sidste Cent ud til Sporvognspenge og har slidt to Par Støvlesaaler, men — alt forgæves."

„Det var under alle Omstændigheder en dyrekøbt Skuffelse!" sagde Nick Carter og lo. „Men hvorfor fulgte han ikke efter Janice straks, da han saa hende?"

„Det havde han sine gode Grunde til. For det første gik han sammen med en Dame, og for det andet var Janice ledsaget af en flot klædt Herre. Han hjalp hende op i en Vogn, som øjensynlig havde ventet paa dem. Det var nemlig uden for Metropolitan-Teateret efter Forestillingens Slutning.

Som sagt: Min Ven har forsøgt alt, hvad der stod i hans Magt; han solgte alle sine Skitser som Indpakningspapir og brugte Pengene til en Annonce, der dog ikke gav ham større Udbytte, end om han havde købt et Glas Whisky. — Men nu er det paa Tide, gamle Dreng, at Du fortæller mig, paa hvad Maade, Du har faaet fat i det ejendommelige Maleri; jeg er evd at revne af Nysgerrighed."

„Bare rolig, Bob!" svarede Nick Carter, idet han satte sig paa sin Stol og tændte sig en Cigar.

„Jeg vilde først gerne have et haandgribeligt Bevis for, at det virkelig er Janice, der har malet det Billede der!"

„Intet er lettere!" svarede Kunstneren. „Jeg ved, hun har den Vane at sætte sit Navnetræk paa alt, hvad hun laver, det plejer at være et „I" med en halvkredsformet Streg over."

Og Radchiffe traadte nu nær hen til Billedet.

„Der staar det jo! Se selv der i Hjørnet forneden til højre."

Nick Carter rejste sig og gik ogsaa hen til Billedet. Ja, virkelig! Der i det yderste Hjørne af Maleriet stod der et ubetydeligt, lille „I".

Radchiffe gaar over til Fjenden.

„Det er ganske vist det bedste Bevis!" sagde Nick Carter. „Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det er Janice, der har malet dette Billede. Og nu, da jeg ved det, kan jeg ogsaa fortælle Dig hele dette Lærreds Historie."

Opdageren satte sig ned igen:

„Du kan vel nok tænke Dig, at der ligger en Forbrydelse bag alt dette her, ellers vilde jeg vel ikke have noget med Sagen at gøre.

Natten mellem Lørdag og Søndag er den bekendte Guldsmed og Juvelerer Abrams Butik paa Broadway bleven aldeles udplyndret. Tabet er omtrent en hel Million i Kontanter og en halv Million i Guldsmykker og Juveler. Maleriet her spiller en temmelig stor Rolle ved Indbrudet."

Radchiffe var bleven baade rød og bleg, mens Nick Carter talte. Men han sagde ikke et Ord.

Nick Carter vedblev:

„Indbrudstyven havde nemlig i Forvejen fotograferet Butikens Bagvæg med de to Jærnskabe, og „la Janice“ har derefter malet dette Lærred, der har gjort Tjeneste som Skærmbræt, mens Indbrudet blev begaaet.

Paa den Maade kunde Forbryderne i Ro og Mag bryde Skabene op og bringe deres Bytte i Sikkerhed.

Jeg kom her op til Dig, ikke fordi jeg haabede paa, at Du skulde kunne sige mig, hvem der havde malet det, men fordi Du muligvis kunde have sagt mig, hvor Lærredet var købt, idet jeg gik ud fra, at Sælgeren vilde kunne huske, til hvem han havde solgt det større Stykke Lærred.

Jeg havde selvfølgelig ikke den ringeste Anelse om, at Maleren kunde være en Kvinde, endsige at hun skulde høre til dit nærmeste Bekendtskab. Forøvrigt er det ogsaa meget sandsynligt, at Janice selv har taget Del i Indbrudet, for der er fundet flere Spor af en Damefod.“

Der blev nu en lille Stund fuldstændig Tavshed.

Nick Carter røg sin Cigar, mens Radchiffe stirrede ned i Gulvet. Pludselig hævede han Hovedet og sagde med en Stemme, der lød underlig hæs.

„Hvad vil Du nu gøre, Nick?“

„Jeg vil opbyde alt, hvad der staar i min Magt for at faa fat i Janice — —“

„Og udlevere hende til Domstolen,“ afbrød Maleren ham, idet han rejste sig op: „Godt, Nick, jeg vil sige Dig en Ting: Jeg har ikke noget til overs for Forbrydere, Tyveknægte eller lignende Størrelser, men hvis jeg i Forvejen havde vidst, hvad for Følger mine Meddelelser vilde drage efter sig, havde jeg hellere bidt Tungen af mig end sagt et eneste Ord.“

Nick Carter saa med missende Øjne paa ham, saa svarede han:

„Du vilde med andre Ord have beskyttet denne Kvinde, der har begaaet en saa stor Forbrydelse?“

„Det er et Samvittighedsspørgsmaal!“ sagde Radchiffe i en tøvende Tone: „Men det er ikke umuligt, at jeg vilde have gjort det. Du maa huske paa, at hun er en Kvinde — og en sjælden Kvinde.“

„Det ved jeg!“ svarede Nick Carter i en bitter Tone: „Dog er hun ikke alene Kvinde men ogsaa Forbryderske, endda en meget farlig.“

„Ja, jeg har jo nu en Gang udleveret hende til Dig, det er der ikke mere noget at gøre ved,“ sagde Radchiffe med lynende Øjne, idet han rejste sig og gik frem og tilbage med lange Skridt: „Men nu siger jeg ikke et eneste Ord mere om den kedelige Sag. Og endnu mere: Hvis jeg maaske skulde blive indkaldt som Vidne for at gentage mine Udtalelser til Dig, vil jeg med den største Koldblodighed sværge Mened!“

Han slog sin knyttede Næve i Bordet og vedblev:

„Hvis jeg skulde være saa heldig at opdage „la Janice“s Bopæl, vil jeg øjeblikkelig ile hen til hende og underrette hende om den Fare, der truer hende!“

Radchiffe satte sig tungt ned i Stolen og fo'r med Lommetørklædet op over sin Pande.

Nick Carter havde ikke forandret en Mine under Malerens iltre Udbrud. Han sad som hugget i Sten. Omsider udbrød han saa roligt, som det vel var ham muligt:

„Jeg forstaar Dig saa godt, Bob. Af alt, hvad Du har fortalt mig, kan jeg forstaa, at „la Janice“ har været mere end Model for Dig.“

„Om hun var!“ udbrød han: „Jeg var ogsaa et af de Møl, der sved Vingerne i hendes dejlige Øjne.“

„Du var altsaa forelsket i hende?“

Radchiffe lo haardt: „Forelsket? Det er slet ikke Ordet! Jeg var fuldstændig gal, greben af et formeligt Vanvid efter at turde kalde hende min. Men hun afviste mig haanligt, efter at hun en lille Tid havde leget med mig! Hvad kunde jeg fattige Kunstner vel hende? Det er nu allerede flere Aar siden, og jeg har saa nogenlunde trøstet mig.“ Han tav igen en lille Stund, saa vendte han sig om mod Opdageren og sagde:

„Hør nu, Nick, jeg er ellers ikke noget slet Menneske, og jeg har en ubegrænset Højagtelse for Dig, men sæt Dig en Gang i mit Sted: Lad os antage, Janice blev arresteret, og hun fik at vide, det var mig, der havde givet Stødet til, at hun var bleven sat fast. Vilde hun saa ikke betragte mig som en foragtelig Fyr, der havde benyttet Lejligheden til at hævne mig paa hende?

Og jeg siger Dig endnu en Gang, Nick! Jeg rører ikke en Finger for at hjælpe Dig, jeg vil gøre mit bedste for at beskytte „la Janice“ mod dine Forfølgelser, hvis jeg skulde være saa heldig at faa hendes Opholdssted at vide.“

„I saa Fald gør Du Dig skyldig i en strafbar Handling, Bob!“

„Uha! Uha!“ udbrød Radchiffe i komisk Forfærdelse: „Hvor mange Aars Tugthus koster det?“

Nick Carter smilte uvilkaarligt. „Vær bare rolig, Bob, jeg lover Dig, jeg ikke med et Ord skal lade mig forlyde med, at jeg overhovedet har talt med Dig om denne Sag. Jeg skal ikke stille flere Spørgsmaal til Dig, og Du kan være aldeles sikker paa, at jeg heller ikke med et Ord skal fortælle „la Janice“ hvorledes jeg er kommen paa Spor efter hende.“

„Naa, saa er alt i Orden, Nick!“ sagde Maleren trykkede hjærteligt Opdagerens Haand. „Det vilde forøvrigt blive et svært Stykke Arbejde at faa fat i hende.“

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Det er ganske afhængigt af de øvrige Omstændigheder. Maaske lykkes det mig først at faa fat i hendes Kammerat. Det er sandsynligvis den Mand, der kom ud fra Metropolitan-Teateret med hende. Efter den Beskrivelse, Du gav mig af ham, og en, jeg har faaet fra anden Side, formoder jeg, at det er en af mine gamle bekendte, med hvem jeg for omtrent otte Maaneder siden oplevede et ret pinligt Æventyr. Det lykkedes ham nemlig at lokke mig ind i en snild Fælde, og det var lige ved, at han havde pustet mit Livslys ud, hvis ikke mine Hjælpere var komne til i rette Tid.

Forbryderen vilde hævne sin Faders Død paa mig — for mange Aar siden havde jeg ført hans Fader til den elektriske Stol.

Jeg kan naturligvis ikke bestemt paastaa det, men der foresvæver mig en stille Anelse om, at den smukke Janices Ven maa være den samme som nævnt. Han hedder Morris Carruthers, og hans Fader var den berygtede Forbryder, som i sin Tid sammen med den dejlige Inez Navarro satte hele New York i Vaande ved sine Rædselsgerninger!“

„Hvad siger Du — Morris Carruthers?“ gentog Radchiffe i højeste Grad overrasket.

„Ja — det lader til at undre Dig!“

Kunstneren blev snart rolig igen, og han udbrød:

„Aa — Navnet forekom mig bekendt!“

Nick Carter tænkte sit, men sagde dog ikke et Ord. Det var højst sansynligt, at Radchiffe havde lært Morris Carruthers at kende i Paris sammen med „la Janice“ — hvad der ikke vilde blive uden Betydning for Opdageren.

„Men Carruthers sidder vel forhaabentlig nu godt forvaret?“ spurgte Maleren i en sindig Tone.

„Nej, desværre! Vi maatte jo aflevere ham til Distriktsfængslet i Mamaroneck, fordi Sagen var gaaet for sig derude, og han kom af den Grund for en Nævningsret af Bønder og andre brave Landboere.“

Nick Carter tilføjede med et Skuldertræk:

„Du ved jo nok selv, hvordan det saa gaar! Den ene Halvdel bliver bestukken, og den anden Halvdel falder hen i Beundring over den herlige Ordflok, hvormed den anklagede forsvares af en dertil beskikket Sagfører!

Enden paa Legen blev da ogsaa en pure Frifindelse — og nu er den gode Mand naturligvis atter kommen sammen med sin elskede Janice!“

Paa Spor.

Samme Dags Eftermiddag gik Nick Carter sammen med den bestjaalne Diamanthandler op paa Politikameret.

Der bad han om at matte se Forbryderalbummet, hvori der fandtes et vellykket Billede af Morris Carruthers den yngre. Nick Carter havde nemlig ladet Forbryderen fotografere inde i Undersøgelsesfængslet og sendt et af Billederne til Politiet.

De to Herrer havde ikke bladet langt frem i Albummet, før Abrams pegede paa et af Portrætterne og sagde:

„Der har vi skam den Herre, som jeg solgte Ringen til! Ganske vist har han Overskæg her paa Billedet, mens han var glatbarberet, da han var inde hos mig. For Resten er det ikke blot hans Ydre, jeg kan kende ham paa — der er ogsaa noget andet. De skulde vel ikke have et Forstørrelsesglas hos Dem?“

„Jo, jeg har!“ svarede Nick Carter og stak Haanden ned i Lommen: „Det gaar jeg altid med. Vær saa god!“

Næppe havde Juveleren kastet et Blik paa Billedet gennem Glasset, før han nikkede helt tilfreds og sagde:

„Jo — det tænkte jeg nok! Nu tør jeg aflægge min Ed paa, at det var ham, der købte Ringen hos mig!"

„Og hvorfor kan De nu sige det saa bestemt?"

„Fordi han her paa Fotografiet bærer den samme Slipsnaal, som han havde paa, da han købte Ringen. Den er nemlig saa sjælden, at jeg straks lagde Mærke til den, og jeg tror næppe, der findes Mage til den!"

„Det er jo en meget vigtig Omstændighed!" svarede Opdageren: „Efter at vi nu har faaet slaaet fast, hvem Fyren er, vilde jeg gerne bede Dem om at følge videre med mig. En af mine Venner ejer nemlig et Portræt af en ung Dame, og det er mig meget magtpaaliggende at faa at vide, om De skulde have set vedkommende Dame enten i Deres Forretning eller uden for Vinduet — eller maaske andre Steder!"

„Ah — De mener det Fruentimmer, som Indbrudstyven arbejder sammen med?"

„Ja — meget rigtigt, Hr. Abrams!"

„Jeg ser allerede, Hr. Carter, at min Sag er i gode Hænder!" udbrød han: „Jeg er overbevist om, at det ikke vil vare ret længe, før De har skaffet mig alle mine Ejendele tilbage!"

„Ja, De skal ikke se saa lyst paa Tingene!" sagde Nick Carter i en let advarende Tone: „Efter min Mening faar De i heldigste Tilfælde Deres Juveler og Guldvarer tilbage — men ikke de kontante Penge. De er sandsynligvis bragte hen paa et sikkert Sted!"

„Naa — faar jeg bare mine Diamanter igen —" svarede Abrams: — „saa vil jeg gerne lide Pengetabet!"

Kort efter var begge Herrerne derhenne, hvor Bob Radchiffe havde sit Atelier.

Til Nick Carters store Overraskelse var Kunstneren ikke hjemme — i hvert Fald blev der ikke lukkket op, skønt Opdageren bankede paa flere Gange.

Ventede de nu til Radchiffe kom hjem igen, kunde det godt ske, at Kunstneren ikke mere vilde vise dem sine Studier og Skitser.

Uden Betænkning tog Nick Carter derfor sin Dirk op af Lommen, og med den fik han i en Fart aabnet Laasen. Som han havde tænkt sig, var Værelset tomt, og da han havde givet Abrams et Vink om at træde indenfor, lukkede han Døren.

Portrætet af Janice stod endnu paa Staffeliet, der, hvor Nick Carter havde stillet det. Men det var saa at sige ogsaa det eneste, der var blevet paa sin Plads.

Alt tydede paa paa, at Radchiffe, efter at Nick Carter var gaaet, havde gjort sig i Stand i en frygtelig Fart.

Kunstnerens Pibe laa midt paa en Tegning, der var overdrysset af Asken fra Pibehovedet. Tøflerne havde han efter al Sandsynlighed sparket bort fra Fødderne, thi den ene laa paa Kaminhylden, mens den anden fandtes inde under en Stol i det modsatte Hjørne af Værelset.

Kunstnerens Malerkittel laa rullet sammen i en Bylt midt paa Sofaen, og nogle Glasstumper ved Siden af Servanten vidnede tilstrækkeligt om det Hastværk, havde haft.

Og Nick Carter sluttede deraf, at hans Ven ikke havde sagt ham Sandheden, da han sagde, at han ikke vidste, hvor Janice var, men at han derimod uden at spilde Tiden havde skyndt sig hen til hende for at advare hende mod den truende Fare.

Mens Opdageren havde set sig om i Værelset, var Abrams gaaet hen til Staffeliet, hvor han nu med stor Interesse betragtede Studien:

„Er det saa det Billede, De vil vise mig?" spurgte han og pegede paa Staffeliet.

Nick Carter nikkede.

„Naa, saa kan jeg sige Dem, at det Billede forekommer mig meget bekendt."

„Hvor har De da set den Dame, i Deres Butik maaske?" spurgte Nick Carter spændt.

„Nej, hjemme i min Privatlejlighed. Jeg bor i seks og firsindstyvende Gade. Hun har været der tre eller fire Gange — saa vidt jeg ved for at besøge mine Børns Guvernante."

„Hvad siger De? Ved De om de to Damer er Slægtninge?"

„Ja, det er de!"

„Hvorlænge har Guvernanten været hos Dem?"

I syv eller otte Maaneder. Hun hedder Froken Brown; hendes Fornavn kender jeg ikke, da hun altid bliver kaldt ved Efternavn. — Dog jo, nu husker jeg, at den unge Dame, der besøgte hende, kaldte hende Pouline."

„Det bliver mere og mere indviklet!" brummede Nick Carter hen for sig.

„Jeg havde ikke troet, at Pouline igen vilde tage Del i den Skurks forbryderiske Handlinger!"

„De mener da vel ikke, at Guvernanten her har noget med Indbrudet at gøre?" spurgte Juveleren, der havde hørt, hvad Opdageren sagde.

„Nej, det tror jeg næppe, Hr. Abrams, men jeg tør ikke fortie, at hun er i Familie med ham, jeg mistænker for at have begaaet Indbrudet. Jeg ved dog, at hun kun af Frygt har hjulpet sin Broder i hans Forbrydelser!"

„Hvad siger De! Indbrudstyven er hendes Broder?" udbrød Juvelereren i højeste Forundring.

„Hendes Halvbroder. Men jeg vil endnu bede Dem om ikke at lade hende undgælde for det. Jeg tror, jeg har en Del Menneskekendskab, og efter min Mening er Pouline, ikke i Stand til at begaa noget ulovligt, nu, da hun ikke mere er i sin Broders Magt. Jeg vil desuden tilføje, at hun en Gang har bevist mig en stor Tjeneste, og at jeg derfor føler mig i Taknemmelighedsgæld til hende."

„Det, De der fortæller mig, overrasker mig virkelig!" sagde Abrams: „Men det skal ikke forringe den Tillid, jeg hidtil har næret til Frøken Brovn. Hun har vist sig tro og paalidelig i enhver Henseende, og mine Børn holder overordentlig meget af hende."

„Det glæder mig virkelig! Forøvrigt vilde jeg gærne tale med hende, og det vilde være mig meget kært, om vi nu maatte køre hjem til Dem."

„Med største Fornøjelse!" svarede Abrams, der allerede i Aanden paany saa sig i Besiddelse af alle sine Rigdomme.

Pouline Mason.

Da de to Herrer gik op ad Stentrappen til Juvelerens Bolig, spurgte Opdageren:

„Tror De, at Deres Familie eller overhovedet nogen anden af Deres Husstand ved noget om Indbrudet?"

„Nej, det tror jeg næppe. Middagsbladene har vel nok nu udbredt Historien, men der er ingen af os, der læser Aviserne paa denne Tid af Dagen, og jeg selv har ikke sagt noget hjemme!"

„Det er meget godt!" sagde Nick Carter: „Og jeg beder Dem om endnu ikke at tale om det, før jeg har talt med Frøken Brovn.

Juvelereren førte Opdager ind i det smukke Læseværelse og gik derpaa bort for selv at hente Frøken Brovn.

Et Par Minutter senere blev Døren aabnet, og Pouline Mason, — thi hende var det virkelig — traadte ind.

Hun udstødte et lille forbavset Skrig samtidig med, at hendes Ansigt udtrykte heftig Skræk, da hun saa Nick Carter.

„Er det Dem, Hr. Carter!" udbrød hun og rakte ham Haanden. „Dem havde jeg mindst af alle ventet at se. Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal tro om Deres Besøg. Der er vel ikke hændt noget? Hvorfra ved De, at jeg er her i Huset?"

„En Ting ad Gangen, Frøken Mason eller rettere Frøken Brovn!" svarede Nick Carter idet han hjærteligt rystede hendes Haand:

„Lad mig først sige Dem, jeg glæder mig meget ved at se Dem igen! Deres Broder var i Færd med at myrde mig, saa jeg ikke fik sagt Dem Farvel!"

Den unge Pige saa ned mod Gulvet og svarede med sagte Stemme.

„Jeg mente, det var det bedste, jeg kunde gøre, Hr. Carter!"

„Har Deres Broder, Morris, senere truet Dem eller det hele taget paany forsøgt at komme i Deres Nærhed.

„Ja, nu for ganske nylig. For en fem-seks Uger siden viste hans Kone sig pludselig her i Huset, og ønskede at tale med mig."

„Hvad for noget hans Kone?" spurgte Nick Carter overrasket.

„Ja, Morris giftede sig for flere Aar siden i Paris. Saa rejste han atter fra Konen, og jeg havde ikke ringeste Anelse om, at de var komne sammen igen, før Janice besøgte mig."

„Hvad er hendes Pigenavn?" spurgte Nick Carter spændt.

„Hun kaldte sig Janice Maitland og udgav sig for at være Englænderinde, men jeg tvivler rigtignok om, at hendes Vugge har staaet i England. Hun var meget kendt indenfor Kunstnerkredse, saa vidt jeg ved stod hun Model og malede ogsaa selv."

„Hvorfor besøgte Janice Dem her? Og hvorfra overhovedet kendte hun Deres Adresse?"

„Det er ikke svært at forstaa!" svarede den unge Pige. „Janice har en Gang set mig med Børnene i Cental-Parken og fulgte da med mig hjem til Gadedøren.

Kort Tid efter kom hun hjem til mig med en Besked fra Morris. Han bad mig, om ikke jeg en Gang vilde se hen til ham."

„Gik De saa derhen?"

„Nej, Hr. Carter. Jeg modsatte mig paa det bestemteste at have noget som helst mere med ham at gøre. Derefter besøgte Janice mig endnu tre Gange, saa at hun ialt har været her fire Gange.

„Morris har altsaa ikke selv forsøgt at komme sammen med Dem?"

„Nej, det havde maaske ogsaa sin særlige Grund, for Janice lod en Gang falde en Bemærkning om, at han for Tiden helst maatte „ligge stille"!

Et bittert Smil spillede om Nick Carters Læber.

„Det kan jeg saamænd godt forstaa! Han har nemlig været bange for at møde mig! Janice har vel ikke sagt Dem, hvor han bor?"

„Nej, Hr. Carter! Det forekom mig endog, at hun fortav det med Villie. Og jeg har ikke spurgt hende om noget."

„Og saa har De ikke truffet hinanden siden?"

„Nej — jeg har ogsaa senere holdt mig hjemme saa meget som muligt, og i Stedet for at spadsere med Børnene i Centralparken, har jeg kørt ud med dem i Landaueren hver Dag.

Nick Carter overtænkte ogsaa dette Punkt, saa fortsatte han.

„Der var noget jeg endnu vilde spørge Dem om, Frøken Brovn. Har Janice ikke prøvet paa at spørge Dem ud om Hr. Abrams?"

„Jo — Hr. Carter, det har hun gjort — — Men hvorfor..."

Pludselig tav hun, og saa med vidt opspilede Øjne paa Opdageren. „For Himlens Skyld! Min Anelse! De to har vist planlagt en Forbrydelse mod Hr. Abrams!" sagde hun fuld af Angst.

„Jeg skal ikke lade Dem i Tvivl længer. Det, De frygter for, er allerede sket. Natten mellem Lørdag og Søndag er Abrams' Butik bleven fuldstændig udplyndret, og jeg har al Grund til at tro Morris Carruthers og Janice er de skyldige."

„Aa, det er grufuldt!" stønnede hun: „Hvorfor har jeg dog en saa forbryderisk Familie?"

Hun slog Hænderne for Ansigtet, hun skjalv over hele Legemet af Ophidselse. Da hun atter rejste sig, tyede hendes Ansigts Udtryk paa, at hun havde fattet en Beslutning. „Jeg er ganske og aldeles til Deres Tjeneste, Hr. Carter!" sagde hun sagte: „Forlang af mig, hvad De vil. Jeg vil gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at De kan komme paa Spor efter Forbryderne."

„Det vidste jeg paa Forhaand, Frøken Brovn!" svarede Opdageren venligt, idet han rakte hende Haanden: „For De maa endelig ikke tro, det var Deres Broder om at gøre at forsone sig med Dem, nej, hans Kone besøgte Dem saamænd kun for at faa saa meget som muligt at vide om Hr. Abrams og hans Vaner.

Spurgte hun for Eksempel ikke, om han havde Vane at blive i Butiken om Aftenen efter Lukketid?"

„Jo, det gjorde hun. Men hun stillede mig desuden en hel Mængde andre Spørgsmaal, som slet ikke ikke havde noget at gøre med Forholdene herhjemme eller i Forretningen."

„Det har hun gjort, for at De ikke skulde fatte nogen Mistanke. — Men for nu at tale om noget andet. Hvordan er De tilfreds i Deres nuværende Stilling?"

Det lyste op i den unge Piges Øjne:

„Jeg kan slet ikke beskrive Dem, hvor vel jeg føler mig her! Betænk, at jeg igen er blandt rettænkende, gode Mennesker! Og det er mig dobbelt kært at være her, fordi jeg er overbevist om, at de alle holdt af mig, ja, Børnene holder næsten mere af mig end af deres Moder. Men," tilføjede hun, og hun fik Taarer i Øjnene: „Naar Hr. Abrams faar at vide, at jeg er en Slægtning til Forbryderen, vil han vel ikke taale mig i sit Hus længer. Saa begynder Bekymringerne for det daglige Brød igen."

Pouline tørrede sine Øjne.

Nick Carter, der var dybt rørt, trak med blid Magt hendes Hænder fra Ansigtet.

„Græd ikke, Frøken Brovn, det har De ingen Grund til. Jeg mente, det var min Pligt, at fortælle Abrams alt. Han ved, at De kun nødtvungent har taget Del i Deres Broders Forbrydelse, og at De med Fare for Deres eget Liv har reddet mit, ved i sidste Øjeblik at tilkalde mine Hjælpere, da Carruthers allerede havde hævet Dolken for at dræbe mig.

Abrams sagde til mig, at han i ingen Henseende vil lade Dem undgælde for Deres Broders Forbrydelser."

Den unge Pige saa taknemmeligt paa Opdageren og sagde: „De aner ikke, hvor lykkelig Deres Ord gør mig, Hr. Carter. De har lettet en Sten fra mit Hjærte."

„De skal ikke takke mig, Frøken Brown. Jeg har kun gjort min Pligt overfor Dem — Men jeg vilde gærne stille Dem endnu et Par Spørgsmaal. Sagde Janice ikke i Samtalens Løb noget om sine fremtidige Planer? Fortalte hun ikke, selv, om det maaske har været uforvarende, hvor hun og hendes Mand tænkte at tage hen i den nærmeste Fremtid?"

„Nej, det talte hun aldrig om!"

„Det var kedeligt! Men endnu et. Hvis jeg ikke tager fejl, sagde De, at Carruthers og hans Kone har levet hver for sig i længere Tid. Lod hun sig da nogen Sinde kalde ved sit Pigenavn?"

„Nej, saa vidt jeg ved, var hun kun bekendt under Navnet „la Janice", men det er jo muligt, at nogle af hendes Venner kendte hendes Navn som gift."

„Tak, det er tilstrækkeligt. Hvornaar besøgte Janice Dem sidst?"

„Det var i Lørdags!"

„Hvad siger De!" udbrød Nick Carter og slog i Bordet.

„Ja, jeg er ganske sikker i min Sag, Hr. Carter. Til at begynde med nægtede jeg at modtage hende, men da hun lod mig vide, det var noget meget vigtigt hun havde at tale med mig om, gik jeg dog tilsidst ned i Modtagelsesværelset til hende. Da hun tog Afsked, sagde jeg til hende, medens Tjeneren hørte paa det var sidste Gang, jeg havde modtaget hende, og at hun aldrig maatte komme igen.

Og næppe var hun gaaet, før jeg anmodede Tjeneren om at afvise enhver, der spurgte efter mig. Det kunde jeg saa meget lettere gøre, som jeg er aldeles fremmed i New York og ingen Venner har."

„Men havde De nogen Anelse om, hvorfor Janice egentlig besøgte Dem?"

„Nej, det kunde jeg egentlig slet ikke blive klog paa. Til at begynde med havde jeg en Fornæmmelse af, at hun vilde vide, naar jeg gik ud. Jeg troede, hun havde i Sinde at bortføre mig. Men saa spurgte hun mig ogsaa om, hvor Herskabet skulde hen om Søndagen, særlig interesserede hun sig for, hvad Hr. Abrams plejede at bestille, naar Forretningen var lukket. Jeg kan huske, at jeg tilsidst sagde hende, vi skulde paa Udflugt om Søndagen, og at vi alle sammen agtede at tage til New-Yersey, hvor vi vilde blive hele Dagen og først vende hjem sent ud paa Natten."

„Da De havde sagt hende det, blev hun her vist ikke ret længe mere?"

„Nej, Hr. Carter, hun fik pludselig meget travlt med at komme bort — hun skulde et Ærinde i Byen, og det hastede meget."

„Det kan jeg levende sætte mig ind i!" svarede Nick Carter: „Nu vidste hun jo alt, hvad hun havde ønsket at faa at vide? — Men nu er det nok ogsaa paa Tiden, at jeg kommer af Sted. Jeg takker Dem for Deres venlige Oplysninger. Jeg tænker næsten, at vi snart ses igen."

„Det vil jeg ogsaa haabe, Hr. Carter!" svarede den unge Pige, idet hun med et taknemmeligt Blik trykkede hans Haand og fulgte ham til Døre.

Grev og Grevinde Sachelli

En halv Time efter Samtalen med Frøken Mason, bankede den utrættelige Opdager igen paa Døren til sin Ven, Radchiffes Atelier.

„Kom kun ind, hvis det da ikke er Skræderen!" raabte Kunstneren.

„Er det Dig, Nick!" udbrød han derefter i en skuffet Tone: „Du kommer vel for endnu en Gang at fryde Dig ved Synet af den skønne Janice?"

„Nej, det vil jeg ikke paastaa! Jeg har en hel anden Grund til mit Besøg. —

Du er i usædvanlig godt Lune, Bob, Du har vel haft et lystigt Selskab her, medens jeg har været borte?"

„Nej, der tager Du grundig fejl, gamle Dreng, jeg har haft noget mere nyttigt for, jeg har nemlig sovet hele Tiden."

„Ja saa!" svarede Nick Carter: „Du har altsaa slet ikke været ude?"

„Nej."

„Og har heller ikke klædt Dig om?"

Maleren brast i en skingrende Latter.

„Du tror maaske, at jeg tager mit bedste Tøj paa, naar jeg vil have mig en Lur?

Det var en pudsig Ide."

Nick Carters Ansigt var aldeles ubevægeligt, da han nu langsomt og med Eftertryk spurgte:

„Hvordan er det gaast Dig hos Frøken Maitland?"

Nick Carter havde vel sjældent set et saa forskrækket Ansigt, som Maleren i dette Øjeblik. Radchiffe stod med aaben Mund, ude af Stand til at røre sig. Dog fattede han sig hurtigt, lo og udbrød:

„Nick. Jeg maa tilstaa, at Du taler i Gaader. Hvad er det for en Frøken Maitland, Du mener? Hvem er hun? Er det en af dine Veninder?"

Nick Carter rystede roligt paa Hovedet.

„Nej, jeg taler om Frøken Janice Maitland, eller Fru Morris Carruthers eller „la Janice", den smukke Pariser-Model.

Er hun lige saa henrivende nu, som før?"

Kunstneren blev skiftevis rød og bleg.

Han gravede Hænderne dybt ned i sine Bukselommer, trak paa Skuldrene og sagde:

„Jeg forstaar min Sandten ikke, hvad Du mener, Nick!"

„Jeg vilde kun have nogle Oplysninger af Dig, men først vil jeg dog sige Dig, at jeg ved Du løj for mig før, og at Du ogsaa nu bevidst lyver for mig. Nej, lad mig nu tale ud!" sagde han i en meget bestemt Tone, da Radchiffe vilde afbryde ham.

„Jeg var nemlig heroppe, da Du var borte. Jeg vil ganske vist ikke paastaa, at Du før kendte „la Janice's" Adresse, men Du var sikker paa at kunne faa den at vide, — og det lykkedes Dig.

Du har været henne hos hende og har talt med hende, sandsynligvis har hun bedaaret Dig igen, og det er Grunden til dit gode Humør."

Radchiffe blev en kende blegere, og han knyttede Hænderne i Lommen.

„Du har bevogtet mig som den første den bedste Forbryder, Nick. Du har sneget Dig efter mig for at iagttage mine Bevægelser. Det er skændigt gjort af Dig, og det vil jeg ikke finde mig i! Naar Du absolut vil vide Sandheden saa — ja, jeg har været ude, jeg gik straks efter, at Du havde forladt Atelieret men det kommer paa ingen Maade Dig ved, hvor jeg gik hen, og med hvem jeg i den mellemliggende Tid har talt. Og endnu et: Med vort Venskab er det nu forbi for evigt!"

Han søgte i sin Vestelomme, og fik langt om længe trukket en sammenkrøllet Halvtreds-Dollarsedel frem.

„Her har Du dine Penge igen! Jeg vil ikke skylde Dig noget!" sagde han og smed Pengeseddelen hen for Fødderne af Nick Carter: „Og vil Du saa være saa elskværdig, at forlade mit Atelier med det samme!"

Nick Carter var fuldstændig rolig. Han maalte Radchiffe med et langt Blik, saa trak han paa Skuldrene og gik hen imod Døren uden at sige et eneste Ord.

Han vidste meget godt, at Kunstneren igen var i den skønne, farlige Kvindes Magt. Hun havde sandsynligvis forstaaet ved snilde Spørgsmaal at udfritte ham paa alt, hvad hun vilde vide. Han havde sikkert fortalt hende alt, hvad der var foregaaet her paa Atelieret, og alt, hvad Opdageren havde sagt til ham.

Da Nick Carter var naaet ned til tredie Sal, hørte han Radchiffe lukke sin Dør af og ligeledes begynde at gaa ned ad Trappen. Da Kunstneren ikke kunde have klædt sig om i den Fart, var Nick Carter sikker paa, at han ikke vilde forlade Huset. Opdageren skyndte sig ned til Stuen, traadte ud paa Gaden, og gik roligt og mageligt ned ad den uden at se sig om en eneste Gang, skønt han vidste, at Radchiffe saa efter ham fra Gadedøren.

Nick Carter drejede om ad en Sidegade, traadte ind i en Kafe og bestilte sig et Glas Øl. Et Kvarter senere gik han tilbage til det Hus, hvor Maleren boede. Han gik dog ikke op ad Trappen men derimod ind til Portneren.

„Var Hr. Radchiffe ikke hernede hos Dem for et Øjeblik siden?"

Portneren saa forbavset paa den fremmede.

„Hvor ved De det fra?"

Lad det blive min Sag. — Men forøvrig er jeg Opdager."

Nick Carter knappede sin Frakke op og viste Portneren det gyldne Embedsskilt, som han bar paa Brystet.

Han var nemlig ikke alene Privat-Opdager, men stod i de Forenede, nordamerikanske Fristaters hemmelige Tjeneste, og var derfor berettiget til at foretage Anholdelsen overalt i Landet, uden at behøve først at underrette den paagældende Øvrighed noget om det. —

„Da min Tid er meget kostbar, fatter jeg mig i Korthed!" sagde Nick Carter:

„De har at svare mig oprigtig paa mine Spørgsmaal, og samtidig forpligtige Dem til fuldstændig Tavshed overfor enhver.

I modsat Fald maa De undgælde for Følgerne."

Portneren lovede højt og helligt at efterkomme Opdagerens Ønsker i enhver Retning.

„Hvad vilde Radchiffe her hos Dem?"

„Han bad om at laane Telefonen, kaldte Centralen op, men jeg kan ikke sige, hvem han forlangte at tale med, for jeg hørte ikke saa nøje efter.

„Ja saa, De hørte ikke saa nøje efter?" gentog Nick Carter med rynket Pande:

„Jeg skal dog prøve paa at styrke Deres Hukommelse lidt. Hvis De ikke i Løbet af fem Minutter har sagt mig, hvem Radchiffe telefonerede til, kommer De til at følge med mig op paa Politikammeret, hvor jeg skal lade Dem i Forvaring, saa De ikke skal fristes til at fortælle Maleren, at en Opdager har forhørt sig om ham. Forøvrigt kan jeg derefter faa vedkommende Telefonnummer opgivet fra Centralen."

Portneren mærkede, at Opdageren ikke var til at spøge med.

„Hvis jeg husker rigtigt, telefonerede Hr. Radchiffe til „Mammuth-Hotellet!" svarede han derfor i en forknyt Tone.

„Kan De se, hvor godt De kan tænke Dem om!" svarede Nick Carter ham med et barskt Smil: „Nu gaar jeg, men hvis jeg faar at vide, De har givet mig fejle Oplysninger, saa ses vi igen!"

Nu galdt det om at handle saa hurtigt som muligt. Nick Carter sprang op i en Bil og kørte hen til et af sine „Depoter" eller „Oplag", som han kaldte sine Garderober rundt om i Byen. Her anlagde han en ny Forklædning, og derefter kørte han til Mammuth-Hotellet.

Ti Minutter senere holdt der en Bil med en ældre, sortskægget Herre udenfor Hotellet. Han traadte ind i Forhallen med en Haandkuffert i den ene Haand, og en Spadserestok i den anden, og lod til at komme lige fra Banegaarden.

Efter at have skrevet sig i Fremmedbogen, og ladet sig anvise et Værelse, anmodede han en af Piccoloerne om at bringe Bagagen op, hvorefter han begyndte at spadsere op og ned ad de rummelige Gange. Han spejdede efter Janice og Radchiffe.

Nick Carter troede ikke, at Carruthers ogsaa boede paa Hotellet. Dertil var Forbryderen sikkert altfor forsigtig.

Efter at have ventet i to Timer, opgav Nick Carter foreløbig sin Søgen og gik ind i Spisesalen for at styrke sig ved et Maaltid.

Da han havde spist, vendte han atter tilbage til den straalende oplyste Forhal og satte sig mageligt til Rette i en Stol, hvorfra han kunde have Øje med Indgangsdøren.

Da Klokken var ni, viste Radchiffe sig. Han gik lige gennem Forhallen og forsvandtt i en af Elevatorerne.

Nick Carter fulgte ham uden videre og traadte ind i den samme Elevator for han følte sig overbevist om, at hans Ven ikke kunde kende ham.

I femtende Etage gik Maleren ud af Elevatoren og nedad den vestlige Gang.

Opdageren gik lidt bagefter ham, idet han klirrede med sine Nøgler og saa opmærksomt paa Dørene, som om han søgte efter sit Værelse.

Noget efter saa han Radchiffe banke paa en Dør, der straks blev aabnet for ham.

Nick Carter havde set nok. Uden at spilde Tiden, tog han igen ned til Forhallen, hvor han opsøgte Hotellets Opdager, som han kendte særdeles godt.

„Hør, Jenkins," sagde han: „Kan De fortælle mig noget om Beboerne i Suiten 1567?"

„Javist, Carter. De staar i Fremmedbogen som Grev og Grevinde Sachelli. De har akkurat boet her i otte Dage. Der er forøvrigt ikke meget at sige om dem, saa vidt jeg ved, er det et Par dannede, rige Mennesker."

„Vil De ikke fortælle mig lidt om deres Udseende?"

Hotellets Opdager gav nu en Skildring af, hvorledes Parret saa ud, og den stemmede fuldstændig overens med den, Nick Carter havde om Carruthers og Janice.

„Ved De tilfældigvis, hvor Herskaberne opholder sig i Øjeblikket?" spurgte Nick.

„Hvis jeg ikke tager fejl, er De i Teatret."

„Det er ikke rigtigt. En af dem maa være hjemme, for der er blevet modtaget Besøg for ti Minutter siden.

Det er mig meget om at gøre, at kunne faa Grevindens Ansigt at se. Kunde De ikke gøre det muligt, at jeg under et eller andet Paaskud kunde komme ind i Værelset?"

„Jo, det kan nok lade sig gøre. Vent paa mig et Øjeblik, jeg kommer straks igen!"

I Edderkoppens Spind.

Nick Carter ventede kun et Øjeblik, saa kom Hotellets Opdager og bad ham om at følge med sig.

Han førte ham op til sit Værelse, hvor han viste ham et Sæt blaat Arbejdstøj af den Slags, som særlig bruges af Kleinsmede og Mekanikere.

„Det er just ikke propre Sager!" udbrød Jenkins med et Smil, medens han pegede paa Tøjet, som var stærkt besmurt med Olie.

„Men det virker jo derved des mere ægte!"

„De kan jo hælde mig endnu en Kande Olie ned over Trøjen, saa det kan virke mere ægte endnu!" sagde Nick Carter og lo.

Saa trak han Frakke og Vest af og tog Arbejdstøjet paa. Derefter sminkede han sig i Ansigtet og bemalte sine Hænder, saa han i Ydre kom til at svare til Dragten. Han tog en gammel, fedtet Kasket paa og det passende Værktøj i Haanden, hvorpaa han stillede sig hen foran Spejlet og mønstrede sin Forklædning.

„Jeg tror, at saadan, som jeg nu er maskeret, vil end ikke mine egne Hjælpere kunne kende mig!" udbrød han helt tilfreds: „Men det er jo ogsaa af største Vigtighed, at de Folk, som vi skal op og besøge, ikke fatter nogen Mistanke."

To Minutter efter stod Nick Carter og Hotellets Opdager uden for Nummer 1567 og bankede paa...

Efter at de havde ventet temmelig længe, stak en Pige Hovedet ud af ad Døren og spurgte dem om, hvad de vilde.

Jenkins sagde da, at de gærne skulde efterse Rørene i Badeværelset, da dervar stoppet for Vandet i Badeværelset nedenunder...

Saa forsvandt Pigen igen.

Sandsynligvis gik hun ind for at melde sit Herskab, hvad det var, der ønskedes.

Det varede en rum Tid, inden Døren atter aabnedes. Det var igen Pigen, der lukkede op, og hun bad Mændene om at følge med.

De gik forbi en Dør, der stod halvt aaben, og da Nick Carter kiggede ind ad den, saa han, at Radchiffe sad nok saa behagelig derinde og lænede sig tilbage i en Gyngestol. Han røg paa en lang Cigar, og efter hans Ansigt at dømme lod han til at befinde sig udmærket.

Lige overfor ham stod der en meget smuk, ung Dame og lænede sig op ad en Piedestal.

Nick Carter kendte hende straks. Det var virkelig „la Janice" — Originalen til de Billeder, som han havde set oppe hos Maleren.

Nick Carter vilde aller helst være traadt ind i Værelset for at lade hende anholde — og Radchiffe med, men han betænkte sig dog, da det jo var bedre, om han kunde faa fat i dem alle tre paa samme Tid.

Da Opdagerne var komne ind i Badeværelset, gjorde de saa meget Støj, som det vel var dem muligt med deres Værktøj, de skruede op og skruede til igen, de hamrede og rumsterede og erklærede saa tilsidst, at nu havde de set, hvor Fejlen laa, hvorefter de atter forlod den hele Suite Værelser...

Da de gennem Gangen var naaede hen til „Bagage-Elevatoren," som de havde benyttet sig af til at komme op med, sagde Nick Carter til sin Ledsager:

„Jeg vilde godt have givet en lille Formue til, at jeg kunde have hørt, hvad de to talte om."

„Var det dem, som De var ude efter?" spurgte Jenkins.

„Damen — ja! Men hendes Mand, den saakaldte Greve, var ikke til Stede.

Den Herre, der sad derinde, hedder Radchiffe — han er Kunstmaler."

„Ja, ham kender jeg godt!" udbrød Hotellets Opdager: „Han var for Resten ogsaa herppe i Gaar Eftermiddags!"

Nick Carter nikkede helt tilfreds. Nu forelaa der altsaa et sikkert Bevis for, at Radchiffe havde skyndt sig hen til „la Janice" lige efter, at Opdageren var gaaet hjemmefra hans Atelier.

„For Resten —" vedblev Jenkins — „for at komme tilbage til Deres seneste Ytring, Carter, tror jeg nok, jeg kan tjene den „lille Formue", som De fablede om!"

Nick Carter lo:

„Naa — ti Dollars er jo ogsaa en Formue for den, der ingen Penge har men bare har Pengene nødig! Hvad har De saa tænkt Dem?"

„Ja, nu skal De høre: „Suiten" bestaar af syv Værelser. Grevinden og den Herre som for Tiden er paa Visit deroppe befinder sig i det tredie Værelse, saa der ligger altsaa to Værelser til venstre og fire til højre for dem.

Jeg har en Hovednøgle til samtlige Dørlaase her i Hotellet, og Laasene er alle godt smurte, saa det er den letteste Sag af Verden at lukke Mellemdørene op — hvis de er lukkede af — uden at gøre endog blot den mindste Støj.

Den næste „Suite" staar heldigvis tom, og vi kan altsaa fra dens sidste Værelse lukke os ind i det første Værelse til den Suite, som beboes af det saakaldte Grevepar!"

„Det er slet ingen daarlig Ide!" sagde Nick Carter, medens han tænkte lidt over Sagen. „Kun er Historien farlig! Sæt nu, at den Mand, som jeg er ude efter, opholder sig i et af de to Værelser!"

Jenkins trak paa Skuldrene.

„Ja, det vilde jo ikke være saa heldigt, men den Mulighed maa man tage med i Købet. Det er jo ogsaa muligt, at Greven — hvis han overhovedet er til Stede — kan opholde sig i et af de fire Værelser, som ligger til højre for det midterste Værelse.

„Lige meget! Jeg vil vove det!" sagde Nick Carter, som dermed tog en rask Beslutning: „Giv mig bare Nøglen, Jenkins!"

Efter at Nick Carter atter nede paa Hotel-Opdagerens Værelse havde taget det blaa Arbejdstøj af, igen iført sig sine egne Klæder og faaet Sminken af sig, gik han sammen med Jenkins ind i den tomme „Suites" sidste Værelse.

Her lagde han Øret tæt op til Nøglehullet i den Dør, der førte ind til „Grevens Suite", og lyttede en Stund efter, om han kunde høre noget.

„Jeg tror nok, vi med Sikkerhed kan gaa ud fra, at der ikke er nogen herinde i Værelset ved Siden af!" hviskede han omsider.

„Ja —" sagde Jenkins: „— saa skal jeg, naar De er sluppen derind, staa paa Vagt ude i Gangen ved Indgangsdøren til Grevens Suite for at passe paa, at Deres Vildt ikke løber fra Dem! Hvad er det ellers, de Folk har lavet?"

„Indbrud!" svarede Nick Carter: „Har De læst Aftenbladene, Jenkins?"

„Ja, jeg har! Men De vil da ikke derved sige, Carter, at det fine Grevepar skulde have noget at gøre med det Indbrud, der Natten mellem Lørdag og Søndag blev begaaet i den store Juvelerer-Forretning paa Broadway?"

„Jo!"

„Død og salte Pine, det kalder jeg raskt besørget. I Dag er det først Mandag, og De har allerede opdaget, hvem Tyvene er! Det er der vist ingen, der gør Dem efter!"

„Hvem tror De saa, de to er?"

„Ja — i hvert Fald vel næppe Grev og Grevinde Sachelli!"

„Meget klogt talt, min kære! Og De formoder rigtigt. I Stedet for Greven finder vi her en Søn af den berygtede Morris Carruthers, og „Fru Grevinden" er en bekendt, fransk Model."

Hotel-Opdageren saa paa Nick Carter med opspilede Øjne, og han udbrød:

„Saa gælder det om, at holde Ørene stive, for det vil nok blive et temmelig svært Stykke Arbejde at overliste saadanne Folk. Men altsaa — nu gaar jeg ud i Gangen!"

„Hvis det skulde komme til Yderligheder, maa De straks gøre Brug af Deres Vaaben!" sagde Nick Carter sagte, da Jenkins vendte sig for at gaa:

„Carruthers selv vil nok gøre fortvivlet Modstand, Radchiffe vel mindre, men det kan ikke skade, og der ogsaa bliver taget lidt haardt fat paa ham. Han er ganske vist ikke indviklet i Sagen, men han har dog gjort sit muligste for at lægge mig Hindringer i Vejen...

Naa gaa De nu blot ud i Gangen Jenkins, saa vil jeg imidlertid lukke Døren op!"

Da Nick Carter fuldstændig lydløst havde faaet aabnet Laasen, lukkede han Døren en Kende op og kiggede gennem Aabningen ind i Værelset...

Der var ikke tændt Lys. Men Midterværelsets Dør stod paa Klem, og gennem Aabningen faldt der en smal Lysstribe ind.

„Hoho — det passer jo udmærket!" mumlede Nick Carter.

Saa listede han sig inden for Døren og gik lydløst over det tykke Tæppe ind i det andet Værelse, hvor han stillede sig op, bag den Dør, som stod paa Klem, saaledes, at han kunde se alt, hvad der foregik inde i Midterværelset.

Radchiffe sad stadig i Gyngestolen, medens Janice havde taget Plads i en magelig Lænestol lige over for ham.

„Nej, Janice, alt — kun ikke det!" udbrød Maleren just nu i en harmfuld Tone. „Du vil da ikke forlange af mig, jeg skal være Dig behjælpelig med at udviske en saadan Forbrydelses Spor.

Iøvrigt har jeg allerede i den Retning gjort mere for Dig, end jeg egentlig burde. Jeg har paa det groveste forbrudt mig mod Loven alene fordi..."

Her afbrød han sig selv:

„Men hvorfor skal jeg gentage det paany? Du ved det jo lige saa godt som jeg selv!"

„Ja... det ved jeg!" svarede den smukke Kvinde, medens hun lænede sig tilbage og maalte ham med missende Øjne:

„Fordi Du en Gang har elsket mig, og der endnu ulmer en lille Gnist af denne gamle Kærlighed i dit Hjærte!"

Hun vedblev, idet hun knyttede sine smaa Hænder:

„Og endda har Du saa skammelig kunnet forraade mig! For det gjorde Du, da Du fortalte Opdageren, at Maleriet maatte stamme fra min Haand. Du gjorde det yderligere, da Du viste ham mit Portræt, og det var det værste, hvad Du overhovedet kunde gøre, derved har Du jo bragt ikke alene mig men ogsaa Morris i en yderst farlig Stilling. Det er maaske endog muligt, at vi af den Grund skal miste Frugten af hele vort Arbejde!"

„Men jeg vidste jo ikke noget af, at Opdageren var ude efter Jer!" indvendte Kunstneren, „og endnu mindre kunde jeg ane, at Du og Morris havde saadan en Forbrydelse paa Jeres Samvittighed!" —

„Hold dog op med det Vaas!" afbrød Janice ham: „Du har alle Dage været et Fæ, Bob, og det vil Du blive ved med at være til dine Dages Ende!"

Radchiffe trak paa Skuldrene.

„Ja, set fra dit Standpunkt har Du maaske Ret! Men jeg kan nu en Gang ikke forliges med dine Grundsætninger, og selv om jeg ogsaa hele mit Liv har været en fattig Djævel, har jeg dog altid forstaaet at skælne mellem mit og dit. Jeg maatte skamme mig for mig selv, hvis jeg var sunken saa dybt, at..."

Han holdt inde og lo bittert.

„Ti dog stille med dine Moralprækener. Du Mønster for Dyd og Retfærdighed!" udbrød Janice spøisk:

„Det er jo kun til at le af, naar man hører de Betingelser, Du stiller! Du vil altsaa have, at jeg skal tilbagegive alt, hvad der har kostet mig saa mange Anstrængelser og saa meget Arbejde — levere det tilbage nu, da det ligger vel forvaret paa et sikkert Sted. Nej, Bob, det bliver der ikke noget af — det siger jeg Dig en Gang for alle!"

„Du skulde hellere overveje mit Tilbud en Gang endnu!" sagde Maleren i en indtrængende Tone:

„Naar alt kommer til alt, er det dog kun til dit eget bedste. Giv alle de stjaalne Genstande og kontante Penge tilbage, jeg skal da lade Nick Carter faa dem, for at han kan bringe dem tilbage til deres retmæssige Ejer. Jeg er overbevist om, at Opdageren lader sig nøje med det, og lader Jer vende tilbage igen til Europa."

Men Janice rystede stærkt paa Hovedet!

„Hvad Du der foreslaar lader sig aldeles ikke gøre! For det første har jeg allerede givet en hel Mængde af Pengene ud og for det andet, sæt nu, jeg overlod Dig, hvad der er — hvad skulde vi saa leve af? Vi kunde ikke en Gang betale vor Hotelregning endsige flygte til Europa!"

„Naa — det lod sig jo nok ordne!" sagde Maleren. „Jeg er endog overdydet om at Juvelereren med Glædo vilde tabe et Par Tusinde Dollars, naar fik alt det andet tilbage.

Iøvrigt drejer det sig ikke her om Jer begge, men kun om Dig — thi for Morris vil jeg ikke gøre det ringeste!"

Og han vedblev i en hjærtelig Tone, medens han rejste sig og lagde sin Haand paa sin tidligere, saa gode Venindes Skulder:

„Betænk dog, Janice, Du kan med Lethed slaa ind paa en ærlig Levevej i Paris, Du har ikke en Gang mere nødig at staa Model. Med det store Talent, Du ejer,

vil det ikke alene være Dig en smal Sag at tjene til Livets Ophold, men Du kan ogsaa i kort Tid tjene Dig en Formue!" —

„Det er jo altsammen meget godt og pænt sagt!" afbrød Janice ham utaalmodigt: „Men saa maatte jeg, som man siger, lade Morris blive siddende her tilbage med Smærten."

„Naa ja — hvad gør det?" svarede Radchiffe med et Skuldertræk: „Han er saamænd snu nok til at kunne hjælpe sig selv!

Men for Resten er han jo en egenkærlig og raa Fyr, og jeg ved godt Du har ikke saa meget tilovers for ham. Hvorfor Du egentlig har giftet Dig med ham, er mig en Gaade. For Resten har jeg ikke vidst noget om det Ægteskab, før Nick Carter i Gaar fortalte mig at Du var gift."

Den unge Kvinde stirrede ned mod Gulvet og udbrød sagte:

„Jeg vil indrømme, det var dumt af mig, at jeg giftede mig med Morris, og jeg har ogsaa bittert fortrudt dette Skridt. Jeg hader ham, men jeg frygter paa samme Tid hans Hævntørst. Ja, nu smiler Du, Bob, men det er virkelig sandt, jeg er bange for ham — jeg der i hele mit Liv kun har kendt Frygt af Navn!"

„Naa, saa undrer det mig kun, at Du har kunnet holde det ud saa længe med ham, for Du plejer ellers ikke at være kræsen i dit Valg af Midler, naar Du vil være nogen kvit. Kan Du maaske huske, at Du en Gang med koldt Blod var lige ved at støde mig ned med en Dolk. — og det var endda kun i et af dine skønne Raseri-Anfald?"

Han lo bittert.

„Morris og jeg har jo ogsaa en Tid lang levet hver for sig!" sagde Janice uden at bryde sig om Malerens Bemærkninger.

„Naa, saa maa Du jo være bleven gal, siden Du atter er vendt tilbage til ham."

Hun saa paa ham med sine store, mørke, Øjne.

„Jeg havde heller ikke gjort det, Bob, hvis jeg havde vidst, at —"

Hun tav og slog Øjnene ned.

Men Radchiffe spurgte i en indtrængende Tone:

„Hvis Du havde vidst —!"

„At Du stadig elsker mig!" sagde hun med godt spillet Forlegenhed.

Men Kunstneren rystede paa Hovedet.

„Det er for kønt til at kunne være Sandhed," sagde han: „Du har en Gang stødt mig bort, og siden da er min Tro paa din Opriglighed ikke stor.

Naar jeg nu forsøger paa at redde Dig og at føre Dig ind i en hæderlig Livsførelse, gør jeg det kun for vort tidligere Venskabs Skyld."

Den skønne Kvinde rejste sig og slyngede sine Arme om Malerens Hals.

„Men naar jeg nu forsikrer Dig, Bob, at jeg aldrig har ophørt at elske Dig, at jeg ikke har glemt Dig et Øjeblik!" hviskede hun.

Radchiffe var dog ikke saa let at overbevise.

Han skød hende blidt men bestemt fra sig.

„Jeg ser godt, Janice, at Du kun vil besnære mig!" sagde han i en bedrøvet Tone: „Og ved dine fagre Ord aftvinge mig et Løfte, om at opgive mit Forsæt. Men jeg kan ikke give efter."

„Og jeg vil ikke udlevere noget!" udbrød Janice med lynende Øjne, idet hun stampede heftigt med Foden i Gulvet. „Jeg vil ikke til Paris igen."

„Naa, saa har jeg kun at gøre min Pligt," svarede Radchiffe med et Skuldertræk.

„Og hvori tror Du, at din saakaldte „Pligt" bestaar?" spurgte Janice med et lurende Udtryk i sine spændte Miner.

„Den bestaar i uopholdelig at opsøge Nick Carter, bede ham om Tilgivelse for min Opførsel i Formiddags og fortælle ham alt."

Den skønne Forbryderske maalte Kunstneren med et flammende Blik.

„Det vil Du altsaa gøre!" hvæste hun.

„Jeg beklager det selv, Janice, men jeg ser ingen anden Udvej, naar Du ikke vil gaa ind paa mine Betingelser."

„Hun rettede sig i Vejret og hver Muskel i hendes smidige Legeme spændtes.

„Bob Radchiffe!" sagde hun med en haard, klar Stemme: „Nu forlanger jeg, hører Du, jeg fordrer, at Du lader mig i Ro og ikke blander Dig i mine Sager mere!"

Radchiffe pressede Hænderne mod sine Tindinger, og nu stønnede han med hæs Stemme.

„Pin mig ikke Janice, Du ved, at jeg ikke kan gøre det."

„Det ved jeg ikke det ringeste om!" svarede hun i en kold Tone.

„Du modsiger Dig selv, Janice, thi før paastod Du akkurat det modsatte. Hvor er de stjaalne Sager, Juvelerne og Guldet?"

„De er paa et Sted, som Du aldrig vil faa at se. Det kan Du tage Gift paa."

„Morris har sandsynligvis taget dem med sig. — Hvor er din Mand egentlig nu? Jeg telefonerede jo til Dig, at jeg vilde tale med ham og Dig sammen."

„Han havde ingen Lyst til først at skændes med Dig," svarede hun i en grov Tone: „Eller troede Du maaske, at Morris er løbet sin Vej af Frygt for din stormægtige Personlighed?" spurgte hun i en foragtelig Tone: „Jeg tror ikke, han har været bange for nogen i hele sit Liv.

Og ser Du, det er netop Forskellen mellem Dig og ham. Om han saa ti Gange er en Forbryder, saa er han dog i det mindste en Mand, en jærnhaard, beslutsom og daadkraftig Karakter, medens Du praler af at være en overnervøs Kunstnernatur. I mine Øjne er Du i hvert Fald kun en Pjalt — din indskrænkede Hjærne er forstoppet med en Del forvirrede Begreber om Ærlighed og Retskaffenhed!"

Og hun raabte i sin Harme:

„Oh — I saakaldte ærlige Folk! I er tusinde Gange slettere i Jeres hjærtetrange, filisteragtige Egenkærlighed og i Jeres farisæragtige Hovmod, hvormed I ser ned paa dem, der er komne ind paa Skraaplanet — I er tusinde Gange værre end dem!"

Hun tilføjede, medens hun traadte tæt hen mod Radchiffe; „Men nu nok om det! For vort gamle Venskabs Skyld vil jeg byde Dig endnu en eneste Chance:"

„Du byde mig en Chance — stille mig noget i Udsigt?" gentog Kunstneren, idet han langsomt rejste sig fra Stolen. „Hvad mener Du med det? Jeg forstaar Dig ikke!"

„Saa hør opmærksomt paa, hvad jeg nu siger Dig: Hvis Du i Løbet af fem Minutter vil befri mig for din Nærværelse og love mig, at Du i det første Døgn ikke med en Stavelse vil betro nogen, hvad Du ved om mig og Morris — og det forlanger jeg dit Æresord paa — saa skal Du endnu en Gang faa Lov til at slippe levende herfra!"

Kunstneren saa paa Janice — hendes Ansigt havde et ubønhørligt Udtryk — og han smilede til hende, som om han ikke forstod hende.

„Altsaa — skal jeg endnu en Gang slippe levende herfra?" gentog han omsider i en bitter Tone: „Det bliver bedre og bedre! Du er sandelig en mærkelig Størrelse, Janice!"

„Kan gærne være!" svarede hun hurtigt: „Men Du skal nok komme til at røre andre Strænge! Det lader ikke til, Du ganske har forstaaet migt! Godt saa skal jeg gærne udtrykke mig noget tydeligere!

Du ved for meget og er af den Grund bleven os for farlig! Hvis Du derfor ikke vil give mig det Løfte, som jeg har fordret af Dig, maa vi gribe til andre Forholdsregler, hvorved Du hindres i at forraade os!"

„Skal det maaske være en Trudsel, Janice?" spurg- Radchiffe vredt.

„Tag det for, hvad Du vil!" svarede hun koldt og stolt: „I hvert Fald vil vi ikke tabe Spillet for din Skyld! Indtil nu har vi jo vundet Spil, og saa skulde vi paa Grund af dine mærkværdige Ideer om Ærlighed og Retskaffenhed give det hele tilbage igen og gaa herfra med tomme Hænder! Nej, kære Bob der tager Du storlig fejl! Før Du tilintetgør vort Arbejde, støder jeg Dig hellere med egen Haand en Dolk i Hjærtet!"

„Ja — det kunde saamænd ligne Dig!" svarede Kunstneren hvast.

„Du mener at kende mig, Bob!" vedblev den daarende Djævlekvind, og hendes Øjne lynede: „Men Du tager fejl! Jeg er ti Gange værre end Du tænker.

Hvad tror Du, jeg regner dit ulykkelige Liv for eller med det en halv Snes andre Menneskers, naar de staar i Vejen for mine Planer?"

Og hun tilføjede, medens hun knipsede med Fingrene:

„Ikke en Døjt! Altsaa vil Du love mig det, eller vil Du ikke?"

Radchiffe rettede sig i sin fulde Højde:

„Nej!" svarede han i en fast Tone: „Jeg vil være en Hund, om jeg gør det! Tværtimod! Jeg gaar nu lige med det samme hen til min Ven Nick Carter og fortæller ham det hele!"

Janice stirrede paa ham med et sandt djævelsk Smil.

„Det kan Du gærne sige, men Du naar ikke en Gang ned paa Gaden! Du er som en Flue fangen i Spindelvævet — og jeg er Edderkoppen ... Jeg!" gentog hun med Eftertryk: „Jeg skal nok faa Dig gjort uskadelig!"

Nick Carter saa, at Radchiffe i Stedet for at svare kun trak paa Skuldrene ,men samtidig lagde han Mærke til, at Kunstnerens Ansigtstræk røbede tydelige Tegn paa Foruroligelse.

Omsider udbrød Radchiffe med et mislykket Forsøg paa at smile:

„Jeg tror, Edderkoppen i Nat maa gaa sulten i Seng!"

„Saah?" svarede hun spotsk: „Men der tager Du fejl!"

I samme Øjeblik trak hun uhyre hastig en Revolver frem og rettede dens Munding mod Malerens Bryst, og han blev kridhvid, han kendte sikkert Janice tilstrækkeligt til, at han vidste, hun meget godt var i Stand til at gøre Alvor af den Art Trudsler.

„Lad være med de Tossestreger, Janice, og tag Revolveren til Dig!" udbrød han med en Stemme, som kendelig skjalv.

„Hvad regner Du i Grunden mig for, dit Fjols!" hvæste den smukke Kvinde, hvis Ansigtstræk røbede baade Beslutsomhed og fast Vilje:

„Jeg skyder Dig ned som en Hund, hvis ikke jeg faar dit Løfte!"

„Du tør slet ikke skyde!" svarede Radchiffe med en tvungen Latter, der helt fordrejede hans Ansigt: „Skudet vilde jo blive hørt derude paa Gangen — og et Øjeblik efter vilde hele Værelset være fuldt af Folk!"

„Som vilde undre sig over at finde en Selvmorder herinde hos mig, for i samme Nu vilde Du have Revolveren trykket i din Haand! Men for Resten kan Du være rolig ... En saadan Mulighed er forebygget. Skudet vil nemlig slet ikke kunne høres. Murene her er overordentlig tykke, desuden befinder vi os oppe i den øverste Etage, og dette Værelse hvori Du vil drage dit sidste Suk, er det midterste i Suiten! Altsaa endnu en Gang: Vil Du love mig det jeg har forlangt af Dig, eller vil Du ikke?"

Kunstnerens Nerver kunde ikke længere holde Stand med hans oprørte Følelser. Han rystede i sine Knæ og hans Blik forvirredes.

Et Udtryk afdyb Foragt viste sig i den underfundige Kvindes Ansigtstræk. Og hun stak Armen ud, saa Vaabenets Munding atter berørte Malerens Bryst i

„Naa, Bob Radchiffe, skal jeg trykke Hanen af eller ikke?"

Nick Carter skylde lige til at rive Døren op og styrte sig over Kvindemennesket for at befri Radchiffe fra hans farlige Stilling, da pludseig Døren paa den anden Side aabnedes — og en Mand traadte ind i Værelset.

Det var utvivlsomt Carruthers, men Opdageren vilde ikke kunne have kendt ham igen, om han havde havde mødt ham paa Gaden, thi Forbyreren havde anlagt en glimrende Maske. Han havde kulsort Overskæg, og ikke blot hans Haar men ogsaa hans Øjenbryn og Vipper var farvede.

Men næppe havde han aabnet Munden, før Nick Carter straks kendte ham paa Stemmen, som han ikke fandt det nødvendigt at forandre.

„Halløj, Radchiffe!" udbrød han i en lystig Tone; „Du er nok kommen lidt i Knibe?"

„Hvad er det Dig, Morris?" stammede Kunstneren, der overrasket stirrede paa det ham nu saa ubekendte Ansigt: „Jeg kunde skam ikke kende Dig igen!"

„Du vil i Løbet af faa Sekunder overhovedet ikke kunne kende noget Menneske mer, hvis Du ikke her paa Stedet giver Janice det Løfte, hun kræver af Dig!" udbrød Carruthers med fuldstændig ændret Tonefald.

Saa trak han sit Ur frem.

„Tro nu endelig ikke vi gør saa mange Dikkedarer med Dig. Du skal faa et Minut til at bestemme Dig i. Hvis Du ikke inden den Tid har kastet Dig paa dine Knæ for Janice og svoret hende paa dit Æresord, at Du vil tie, saa bliver Du uden videre skudt ned!"

Og han tilføjede, medens han saa paa Urskiven:

„Et Minut gaar meget hurtigt: Altsaa — betænk Dig i en Fart —"

„Femten Sekunder — tyve — fem og tyve — et halvt Minut — fem og fyrretyve Sekunder —"

Da var det forbi med Kunstnerens Modstandskraft. Han kastede sig ned for Janices Fødder og gav sig til i en hviskende Tone at fremsige det forlangte Løfte ...

Dette ydmygende Syn virkede saa modbydeligt paa Nick Carter, at han næsten følte sin Strube tilsnøret.

Han forlod Stedet og listede sig paa Taaspidserne hen til den Dør som førte ind til Suitens sidste Værelse, lukkede den op og traadte omsider ud paa Gangen til Jenkins, der endnu holdt Vagt udenfor. Saa vinkede han ad ham.

Nick Carter hviskede ham noget i Øret. Dernæst listede de sig begge hen til det Sted, hvorfra Mesteren havde overværet Scenen inde i Midterværelset.

Radchiffe laa endnu paa Knæ foran Janice, der med et foragteligt Smil inderlig gottede sig over hans Dødsangst. Han skjalv over hele Legemet. Hun rettede stadig Revolveren mod hans Hjærte, og først, da han havde faaet sagt alt, hvad hun begærte, lod hun den synke, hvorpaa hun med et Udtryk af bitter Afsky vendte ham Ryggen:

„Tænke sig, jeg en Gang har kunnet finde den Usselryg værdig til min Agtelse!" snærrede hun: „Saadan en elendig, fejg og krybende Pjalt, som Du er!"

Hun løftede Armen og vilde sikkert have givet Maleren et Slag i Ansigtet, om ikke hendes Mand havde holdt hende tilbage.

„Lad ham nu være, Janice!" sagde han og søgte at gøre hende god igen:

„Ser Du ikke, at den uhyggelige, lumpne Idiot lader til at være en Besvimelse nær af bare Frygt og Bæven?"

Og han tilføjede:

„Tror Du nu ogsaa, at saadant et sølle Mandfolk vil holde, hvad han har lovet?"

„Jo, selvfølgeligt! For Folk af hans Kaliber gaar jo den saakaldte Ære over alt!"

„Det er vist alligevel en vovelig Sag at lade ham løbe!" udbrød Carruthers.

„Du kan have Ret i det! Jeg tror, det er bedst vi faar ham ud af Verden."

Dermed hævede hun atter Revolveren og sigtede lige paa den ulykkeliges Hoved.

Maleren vovede end ikke at røre en Finger til sit Forsvar.

Janice legede med Maleren som Katten med Musen. Hun frydede sig over sit Offers Kvaler.

Hendes ellers saa blege Ansigt var blevet helt purpurrødt, hendes mørke Øjne lyste som glødende Kul, og hendes Læber dirrede i tilbagetrængt Ophidselse.

Men kort efter sænkede hun atter Vaabenet.

„Nej, jeg kan ikke skyde saa ussel en Skabning ned! Naar Fyren i det mindste vilde forsvare sig! Men som han ligger der er han ikke en Gang et Skud Krudt værd!"

Og hun vendte sig atter om mod Kunstneren, der endnu laa paa Knæ.

„Altsaa — Du vil nok holde dit Løfte?"

„Ja — ja!" stammede Maleren med hæs Stemme. „Jeg skal være tavs som Graven!"

„Ved Du hvad, Janice, jeg tror alligevel ikke rigtig paa hans Ord!" udbrød Carruthers. „Det rigtigste vil nok være, at vi knebler og binder ham. Før i Morgen tidlig vil han dog under ingen Omstændigheder blive funden heroppe!"

„Det var ingen daarlig Ide," svarede Janice. „Men jeg har en der er endnu bedre. Vi skal lade ham sluge en af vore ypperlige Piller, saa er vi i hvert Fald sikre paa at han ikke lukker Munden op i de første otte og fyrretyve Timer! Det er altid godt at være sikker! Saa henter vi Kufferten med Pengene og Diamanterne saa hurtig som muligt og rejser af Sted med det samme.

Jeg har en Anelse om, at den Fyr, der før var inde og kigge paa Rørene i Badeværelset, maatte være en Opdager — maaske endog selveste Nick Carter.

„Du ser Spøgelser ved højlys Dag, Janice!" lo Morris Carruthers: „Naa — Forsigtighed er jo en Borgmesterdyd!"

Dermed trak han en lille Flaske op af Vestelommen, skruede dens Sølvlaag af og hældte en temmelig stor, sort Pille ud i sin Haand.

„Lad mig faa den!" sagde hans Kone. Hun snappede den fra ham, hvorefter hun gik hen og holdt den op til Radchiffes Mund:

„Slug den!" bød hun:

„I vil forgive mig?" stønnede han, medens den kolde Sved sprang ham ud af Panden.

Janice stampede med Foden i Gulvet:

„Slug Pillen, og det lige med det samme!" raabte hun rasende.

Malerens Modstand var fuldstændig brudt.

Han strakte sin Haand op efter Pillen og udbrød:

„Giv mig den kun — jeg skal nok synke den!"

Men i samme Øjeblik, som Radchiffe vilde føre den til Munden, skete der noget uventet.

To Mænd kom styrtende ind i Værelset, hver med sin Revolver, hvis Løb rettedes truende mod Morris Carruthres og Janice.

„Det nytter ikke nogen af Dem nu, at De griber til Vaaben eller gør nogen som helst Modstand!" sagde

Nick Carter roligt: „Vi havde forlængst kunnet gøre en Ende paa hele denne interessante Scene, men vi foretrak at overtyde Hr. Radchiffe om, hvor lidet hans smukke Model „la Janice" er hans Kærlighed værdig. Nu er det forbi, Morris Carruthers! De og Deres Kone er mine Fanger!"

I første Øjeblik stod Janice som naglet til Jorden. Men der kom snart et eget Liv paany i den rasende Kvinde. Hendes Ansigts Rødme veg, og hun blev kridhvid, medens hendes sorte Øjne næsten slog Gnister. Hun skælvede over hele Legemet, medens hun krampagtig knyttede Hænderne, saa hendes Negle trængte sig ind i Kødet.

„Haha!" lo hun halvt afsindig: „Tænke sig, at alt dette har vi nu kun den Idiot, den Stodder til Radchiffe at takke for! Efter at vi havde gjort os saa megen Umage for, at der ikke skulde komme noget ud om det hele, ligger nu her hele Herligheden!"

Saa brast hun ud i en hysterisk Hulken og slog sig selv i Ansigtet med sine knyttede Hænder.

„Hvortil nu ogsaa den Selvplage?" spurgte Nick Carter: „De er begge mine Fanger — det bliver ikke anderledes!"

„Endnu ikke, Nick Carter!" lo Carruthers spotsk: „De har endnu ikke faaet lagt Haand paa mig!"

„Hold dog inde med den Slags dumme Snak, Carruthers!" svarede Mesteren koldt: „De er ikke et Haar bedre end Deres Fader: Storpralende og storsnudet lige til det sidste! Bøj De Dem hellere ind under Deres Skæbne!

I Løbet af et Kvarterstid vil baade De og Deres Kone sidde velforvarede i sikker Celle paa New Yorks Politikammer!"

Ende.

Næste Bind (Nr. 64) indeholder:

Tragedien i Luften.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Tragedien i Luften.

Nick Carters Vanskæbne.

Der lød et frygteligt Brag og en Støvsky hvirvlede i Vejret, medens der faldt store Stykker af Loftet ned i Værelset, som hurtig indhylledes i en uigennemtrængelig Røg.

Nick Carter stod lige i Begreb med at arrestere et bergygtet Forbryderpar, da den hele, pludselige Omvæltning indtraf.

Den rædselsfulde Begivenhed fandt Sted oppe i øverste Etage af Mammuth-Hotellet i New York.

Opdageren selv blev ved Eksplosionens Kraft slynget ind i det andet Værelse, hvor han til alt Held faldt ned paa en blød Divan.

Han kom ikke til Skade, men var alligevel bleven bedøvet ved Lufttrykket, og det varede vel et Minut, inden han igen kom til Sans og Samling.

Hotellets private Opdager, der skulde have været Nick Carter behjælpelig med Forbryderparrets Arrestation, slap ikke saa heldlig fra det.

Da Nick Carter atter med Møje fik rejst sig op og set sig forstyrret omkring fandt han Jenkins — som Hotel-Opdageren hed — ligge tværs hen over Tærskelen i Døren mellem Værelserne.

Blodet flød i Strømme ud af en dyb Rift i hans Baghoved, og et af de nedstyrtede Stykker fra Loftet havde revet en stor Revne i hans højre Haand.

N. C. 64. D.

I dette Øjeblik fyldtes Værelset med alle mulige Mennesker. Baade Hotellets Gæster og Personale kom ilende til, for at faa at vide Grunden til Eksplosionen.

Der var opstaaet en sand Forvirring, som øgedes ikke mindst derved, at Katastrofen var foregaaet Klokken elleve om Aftenen — altsaa paa en Tid, hvor mange af Hotelgæsterne var ved at gaa til Ro.

Og nu fortaltes der vidt og bredt om Tildragelsens Forhistorie.

Den bekendte Juvelerer Abrams Forretning paa øvre Broadway var bleven fuldstændig udplyndret. Forbryderne havde med Magt aabnet baade Pengeskabet og Sikkerhedsskabet med Smykkerne og var undslupne derfra med et Bytte, som var over en Million Dollars værdt.

Det var lykkedes Nick Carter at forfølge Forbrydernes Spor lige til Mammuth-Hotellet.

Her havde en vis Grev Sachelli sammen med sin naadige Frue indskrevet sig i Fremmedbogen og taget Ophold. Det viste sig, at det fine og fornemme Par havde udført Forbrydelsen.

Naturligvis var Parret ikke adeligt. Mandens rigtige Navn var Morris Carruthers, og hans Fader, der hed det samme, kendtes i sin Tid over hele New York som en meget farlig Forbryder, til endelig Nick

Carter fik gjort ham uskadelig og budt ham tage Plads i „den elektriske Stol".

Den unge Morris Carruthers Frue havde en Gang under Navnet „la Janice" været en berømt Pariser-Model.

Hun havde nu bistaaet sin Mand med Raad til hans forbryderiske Gærning.

Foruden begge Opdagerne og Forbryderparret befandt der sig inde i Værelset paa den Tid, Eksplosionen fandt Sted, en ung Kunstner, som hed Bob Radchiffe.

Carruthers og „la Janice" skulde lige til at faa ham bedøvet, for at de paa denne Maade — i det mindste for en lille Tid — kunde vide sig fri for en farlig Medvider, da Nick Carter sammen med Hotellets Opdager trængte ind i Værelset og erklærede Forbryderparret for anholdt...

Medens nogle af de Gæster og Hotelpersonalet der endnu ikke under det hele Røre havde tabt Hovedet, fik lagt den saarede Hotel-Opdager ind paa den nærmeste Seng, hvor de søgte at stille Blodet paa ham, styrtede Nick Carter rundt blandt den forvirrede Mængde for at lede efter Forbryderparret, som han jo ikke gærne vilde lade slippe fra sig.

Men hans Anstrængelser var forgæves. Forbryderparret var som blæst bort fra Jordens Overflade.

Nogle af Hotelfolkene havde set den saakaldte Greve og Grevinde benytte sig af Elevatoren i den modsatte Ende af det uhyre Bygningskompleks, som stødte ud til fire Gader. Parret var da aabenbart kommet ud gennem en Bagdør.

Ingen af Hotellets Dørvogtere kunde give Opdageren nogen Underretning om, hvor Parret var blevet af. Nick Carter indsaa, det vilde være ham ganske umuligt her at komme paa Spor efter de flygtede, hvorfor han vendte tilbage til Skuepladsen for Eksplosionen.

Imidlertid var Inspektøren og de andre højere Funktionærer ved Hotellet kommen til Stede for under den almindelige Forvirring at berolige de forskrækkede Gæster, som da ogsaa nu lidt efter lidt trak sig tilbage til deres Værelser.

Den første Nick Carter saa, var Radchiffe, der laa paa en Divan og trak Vejret tungt.

Han rørte sig ikke, men hans Øjne var vidt opspilede, medens han stirrede aandsfraværende op mod Loftet. Nick Carter undersøgte Maleren og blev snart paa det rene med, at han fejlede ikke det mindste han havde bare faaet nogle Skrammer og Hudafskrabninger.

Han var kun ved Eksplosionen og Angsten forud bleven saa rystet, at han fuldstændig var gaaet fra Sans og Samling.

Nick Carter var just ikke i det bedste Lune, for nu kunde han begynde forfra igen. Forbryderparret var borte, og han havde ikke ringeste Anelse om, hvor de stjaalne Sager var henne.

Imidlertid havde Lægen ogsaa indfundet sig, og han tog nu ivrig den saarede Hotelopdager under Behandling.

Jenkins var meget stærkt bygget, og han regnede ikke sine Saar for noget.

„Sig mig, Carter!" udbrød han, da Lægen havde forbundet ham. „Hvordan Pokker kunde egentlig alt det ske? Lige indtil dette Øjeblik troede jeg nærmest, at jeg var vaagnet op af en ond Drøm!"

Mesteren trak paa Skuldrene.

„Der spørger De om mere, end jeg kan svare paa, Jenkins! Hele Historien gik saa raskt for sig, at jeg daarlig kan huske, hvordan det gik til. Jeg tror, at Morris Carruthers, da han saa, Spillet var tabt besluttede sig til hellere at ville dø end falde i Politiets Hænder, og saa trak han op af sin Vestelomme en lille Flaske, der maaske har indeholdt ren Nitroglycerin.

Der maa dog kun have været lidt i Flasken, siden Eksplosionen ikke blev mere omfattende.

Og som sædvanlig har Forbryderparret haft Heldet saa vidt med sig, at det er lykkedes det at undvige i Forvirringen. — Det er et slemt Tilfælde, Jenkins, men jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg nok skal hævne mig!"

„Det betvivler jeg ikke!" svarede Hotel-Opdageren, der nu syntes at have genvundet sit gode Lune: „Hvordan gaar det med Radchiffe? Han er vel kommen slemt til Skade?"

„Nej, tværtimod. Med Undtagelse af et Par Hudafskrabninger har han ikke lidt noget, men han er bleven dygtig forskrækket."

„De dumme har altid Lykken med sig!" brummede Jenkins: „Var alt gaaet, som det skulde, burde han have faaet en ordentlig Huskekage."

Jenkins forsøgte nu at rejse sig op fra Sengen.

„Naa, hvordan gaar det, gamle Ven?" spurgte Nick Carter, idet han støttede ham.

„Storartet! Hvis jeg ikke havde den voldsomme Hovedpine og de stærke Smærter i Haanden, vilde jeg sværge paa, at jeg ikke fejlede det ringeste!"

„Det var et Visdommens Ord!" svarede Nick Carter og lo. „Og da jeg hører, De kan komme med Deres daarlige Vittigheder, saa er vel det værste overstaaet. Jeg vil derfor overlade Dem til Deres Skæbne, og sørge for, at Radchiffe kommer hjem."

„Den Malerklat! Havde han ikke været en saa ynkelig Pjalt, havde hele Historien faaet et ganske andet Udfald, og de to Tyveknægte havde nu siddet bag Laas og Slaa."

„De maa ikke gaa saa strængt i Rette med ham! Husk paa, at Radchiffe ikke er nogen særlig stærk Mand som De eller jeg, men derimod af en følelsesfuld Kunstnernatur med svage Nerver.

Jeg vil hovedsagelig følge ham hjem for, naar han er kommen sig noget, at udspørge ham om Forbryderne, for jeg har en svag Anelse om, at han kan give mig vigtige Meddelelser."

„Jeg har ingen Tillid til ham!" sagde Jenkins: „Og det er vist bedst, De ikke taber ham af Syne."

„Det kan jeg jo gærne, om end jeg ikke tror, det er nødvendigt," svarede Nick Carter.

Derpaa sendte han Bud efter en Bil, ledede Radchiffe, der imidlertid var kommen til sig selv, ned i den og kørte med ham til hans Hjem.

Medens de kørte, sagde Nick Carter næsten ikke et Ord, men da han nu sad overfor Maleren i Ateliet, udbrød han.

„Jeg kan tænke mig, at Du trænger til Ro efter de udstaaede Sindsbevægelser og at dine Nerver er angrebne af Eksplosionen, men jeg kan alligevel ikke skaane Dig for et Forhør. Det er absolut nødvendigt, at Du nu fortæller mig alt, hvad Du ved om det forbryderiske Ægtepar. Du har jo i Dagens Løb givet mig vigtige Meddelelser om Carruthers og Janice, men jeg har en ubestemt Anelse om, at Du ved endnu mere om de to. Du har fortiet det for mig, fordi Du mente at have god Grund dertil, men nu er der vel ikke mere noget, der forhindrer Dig i at tale frit?"

Hvad Radchiffe fortalte.

Radchiffe svarede ikke straks, men stirrede hen for sig i dybe Tanker. — Saa sagde han:

„Jeg ved egentlig ikke, hvad jeg skal sige. Du maa jo selv indrømme, Nick, at jeg er bleven trukken ind i denne Historie i højere Grad, end jeg egentlig bryder mig om. Jeg er endnu ikke rigtig klar over, om jeg skal fortælle Dig mere eller ej."

„Naa, det syntes jeg dog, Du kunde være paa det rene med!" svarede Opdageren.

„Det kan der dog være delte Meninger om. Du ved, at jeg var særdeles gode Venner med de to Mennesker, da vi boede i Paris."

„Ja, det har Du jo fortalt mig.

„Godt! Den Gang var der endnu en Kvinde, som jeg ikke har omtalt for Dig. Du har maaske hørt hende omtale, om end det ikke forekommer mig sandsynligt. Jeg tror næppe, Du ved, at Carruthers har en Halvsøster."

Nick Carter satte sig bedre til Rette paa Stolen og sagde.

„En Halvsøster? Ja saa! Det er jo særledes interessant, hvad hedder hun?"

„Hun hedder Pauline og er almindeligst kendt under Navnet Pauline Mason. Jeg forsikrer Dig for, Nick, at hun var en fuldstændig Modsætning til sin Broder, jeg har aldrig kendt hendes Lige i Ædelhed. Jeg syntes overordentlig godt om hende, om end jeg var langt fra at være forelsket i hende, da jeg den Gang ikke havde Øje for andre end Janice.

En skøn Dag var Pauline, der førte Hus for Broderen, forsvunden, og da jeg spurgte efter hende, fik jeg kun undvigende Svar. Jeg formodede at den unge Pige havde været Janice til Besvær, og at hun derfor var bleven sendt bort. Eller maaske var Pauline flygtet, fordi hun var bange for Janice. Men af Carruthers Udtalelser mærkede jeg dog, at dette var ikke Tilfældet, og at han stadig stod i Forbindelse med hende.

Da Du nu i Morges fortalte mig, at Carruthers og Janice, der dog i Paris var forholdsvis hæderlige, her i New York var sunkne ned til at blive Forbrydere, blev jeg bange for, at Pauline var hos Dem, og havde været deres Værktøj ved Forbrydelsen.

Jeg havde ondt af den unge Pige, og handlede bag din Ryg, for ved at underrette „la Janice" om den truende Fare at afvende den fra Pauline.

Ægteparret er jo nu paany undsluppet, saa der er igen en Mulighed for, at Pauline kan blive taget til Fange sammen med dem.

„Det var altsaa dine Grunde!" sagde Nick Carter der i Tavshed havde hørt paa Malerens Fortælling: „Du var delvis opfyldt af din Kærlighed til Janice, men samtidig havde Du ondt af den unge Pige, hvis oprigtige, ukunstlede Væsen Du var kommen til at synes om."

„Du taler jo, som om Du havde kendt hende?" sagde Radchiffe i en forundret Tone.

Nick Carter smilte:

„Og om saa var?"

„Det er umuligt!" udbrød Maleren: „Hvor skulde Du kende hende fra?"

„Det er en lang Historie, som jeg ikke kan fortælle Dig nu, Bob. Jeg vil kun sige Dig, at Du ikke skal gøre Dig nogen Bekymring for, at Pauline bliver fanget som Medvidnerske, selv om hun nødtvungent har været sammen med Janice og Carruthers, thi for det første har hun aldeles ikke haft det mindste med Sagen at gøre, og for det andet ved jeg, hvor hun opholder sig.

Jeg kan derfor med Bestemthed paastaa, at hun ikke mere er sammen med det forbryderiske Ægtepar."

„Du er en gammel Rævepels, Nick!" svarede Maleren i en vantro Tone. „Og Du maa ikke tage mig det ilde op, at jeg ikke tror Dig, før jeg selv har set Pauline og talt med hende.

Naar det er sket, og jeg er bleven overbevist om, at Du har talt Sandhed, saa vil jeg ikke længere forholde Dig, hvad jeg ved om Carruthers og Janice, og det er ikke uvigtige Ting, jeg ved, men før jeg har talt med Pauline, siger jeg Dig ikke et Muk.

Du maa ikke tage mig det ilde op, Nick, men jeg kan nu en Gang ikke andet. Du er jo ikke alene min Ven, men ogsaa Opdager, og jeg ved, at der i Embedssager ikke kan tage Hensyn til Venskab.

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Din Tvivl fornærmer mig ikke Spor, for den bunder jo kun i din Omsorg for den unge Piges Vel! Du tror naturligvis, at det kun er et Paaskud, for at faa Dig til at fortælle, hvad Du vil, naar jeg siger at jeg kender Paulines Opholdssted. — Ikke?"

„Jo. Som sagt, jeg er aldeles ikke forelsket i den unge Pige, men kun bekymret for hendes Skæbne. Efter at Du har fortalt mig, og jeg med Fare for mit Liv har erfaret, hvor farlig en Forbryderske Janice er, saa er jeg kun dobbelt ivrig efter at redde Pauline af Ægteparrets Magt."

„Det forstaar jeg saa godt!" svarede Opdageren.

„Og for at overbevise Dig behøver jeg kun at opsøge Pauline og spørge, om hun vil tage imod dit Besøg. — Du kan jo sagtens fortælle mig noget, Bob, og maaske er dine Grunde til at lære den unge Dames Opholdssted at kende ikke nær saa ædle, som Du paastaar."

„Men Nick dog!" udbrød Kunstneren hidsigt.

„Du har ingen Grund til at fare op!" svarede Nick Carter helt rolig: „Du tror mig ikke, og jeg ikke Dig. Nu maa vi gensidig bevise, at vi mener det ærligt med hinanden. Jeg skal gaa hen til Pauline i Morgen Formiddag, giv mig et Par Linjer med til hende om en Samtale! Maaske kender hun din Haandskrift."

Radchiffe satte sig hen ved Skrivebordet og skrev:

„Frøken Pauline Mason.

Hr. Nicholos Carter vil være saa elskværdig at bringe Dem disse Linjer, da han, som han siger, kender Deres Opholdssted, der er mig fuldstændig ubekendt.

Vil De være saa venlig at skænke mig en Samtale? Alt øvrigt skal jeg da sige Dem mundtlig.

Med venlig Hilsen, Deres hengivne

Robert Radchiffe."

Før han lagde Brevet i Konvolutten, rakte han det til Opdageren:

„Læs her, for at Du ikke skal tro, jeg har skumle Planer for!" sagde han.

Nick Carter slog ud med Haanden.

„Kom dog ikke med saadan noget Snak. Jeg besørger Brevet og dermed Basta. — Men en Mand, en Mand, et Ord, et Ord! Naar Du har talt med Pauline, fortæller Du mig alt, hvad Du ved om Ægteparret Carruthers."

„Selvfølgelig! Det giver jeg Dig mit Æresord paa! Saa snart jeg ved Pauline i Sikkerhed, har jeg ingen Aarsag til at skjule noget, vedrørende Forbryderparret for Dig."

„Du er en rigtig Stivnakke, Bob!" sagde Nick Carter: „Det havde været meget mere ligefremt, om Du havde stolet paa mit Ord og endnu i Aften sagt mig alt, hvad Du ved. Tiden er kostbar, og hvo ved, hvad der kan ske inden i Morgen."

„Hvad skulde der vel ske! — Hvad Tid kan jeg forøvrigt vente Dig."

„Ved Middagstid, for før Klokken elleve kan jeg dog ikke godt besøge Pauline."

„Naa, saa god Nat!"

„God Nat, Bob!"

Nick Carter aabnede Døren og gik. Han vilde sikkert have rystet paa Hovedet, hvis nogen havde fortalt ham, at han nu havde set Radchiffe i Live for sidste Gang.

Da Opdageren kom ud paa Gaden, saa han en Droske, der holdt paa den anden Side, og som øjensynlig ventede paa nogen, men Nick Carter var saa optaget af sine Tanker, at han knapt lagde Mærke til Vognen. Ved det næste Gadehjørne sprang han op i en Bil og lod sig køre til sit Hjem i otte og halvtredsindstyvende Gade.

Hvis han havde skænket Drosken lidt mere Opmærksomhed, vilde han have opdaget, at Kusken fulgte ham med Øjnene, til han sprang op i Bilen.

Nick Carter var bleven saa træt af de oprivende Begivenheder, at han straks gik i Seng, og han vaagnede først, da hans Tjener Josef kaldte paa ham kort før Frokost.

Da han havde spist, gjorde han sig færdig til at gaa ud og tog derefter i Automobil ind til Politikammeret i Mulberry Street, hvor han havde en Samtale med Inspektør Mac Clusky — Chefen for New Yorks Opdagelsespoliti.

Derfra tog han hen til Juvelerer Abrams. Det var den Mand, hvis Butik Ægteparret Carruthers havde udplyndret.

Otte Maaneder tidligere var Pauline Mason flygtet fra sin Broder og havde nu ved et mærkeligt Træf faaet Plads som Guvernante i Juvelererens Hus.

I Samtalens Løb havde Abrams fortalt Nick Carter, at Pauline Mason, som Opdageren kendte fra tidligere Tid, var i Huset hos ham under Navnet Brown.

Da Nick Carter nu kom hen til Abrams hørte han, at Pauline var sporløst forsvunden. Hun maatte have forladt Huset om Natten eller ganske tidligt om Morgenen, før nogen af Tjenestefolkene var staaet op.

Det saas tydeligt, at hun havde været i Seng, men der var ingen, som anede, naar hun var staaet op. Da hun ikke var kommen ned til Frokosten, antog Fru Abrams, at hun ikke var ganske rask og derfor havde foretrukket at blive paa sit Værelse. Hun havde derfor sagt til Tjenestepigerne, at Pauline ikke maatte forstyrres, før hun ringede.

Paa den Maade gik det meste af Formiddagen, uden at man opdagede Pauline var forsvunden.

Pauline Masons Forsvinden.

Alt dette havde Nick Carter faaet at vide af Tjeneren, der lukkede ham ind. Han lod sig melde hos Fruen, der modtog ham med et forstyret Udtryk i Ansigtet. Hr. Abrams var gaaet til sin Butik paa Broadway tidlig om Morgenen og vidste saaledes ikke noget om Guvernantens Forsvinden.

„Vi ved slet ikke, hvad vi skal sige eller tro!" sagde Fru Abrams, da hun og Opdageren havde sat sig. „Frøken Brown havde jo ikke Spor af Anledning til at liste sig bort midt om Natten og uden i Forvejen at sige os noget derom."

„Vil De ikke være saa god først at fortælle mig, hvorledes De tilbragte Aftenen i Gaar?" svarede Nick Carter. „Maaske kan det da lykkedes mig at løse Gaaden."

„Aa, gid De kunde, Hr. Carter!" udbrød Fru Abrams med graadkvalt Stemme. „Jeg holdt af den unge Pige, som om hun havde været min egen Datter, og Børnene holdt næsten lige saa meget af hende, som af mig. — Men jeg vilde jo fortælle Dem om i Gaar Aftes. Vi havde Besøg af nogle Bekendte fra Nabolaget, de vilde høre lidt nærmere om Indbruddet. Vi kom i meget livlig Samtale og den trak ud til hen imod Midnat, saaledes at Klokken blev over et, før vi kom i Seng. Lige før vi gik til Ro, kom Frøken Brown i Tanker om den Bonbonæske, som De havde været saa venlig at sende hende i Dagens Løb, den glædede hende meget."

„Har jeg sendt hende en Æske med Godter?" udbrød Nick Carter i største Forundring, men tilføjede hastigt: „Naa, undskyld Afbrydelsen. „Vær saa god at fortælle, hvad der videre skete."

„Nuvel, hun hentede Deres Foræring og fordelte de søde Sager i saa rigt et Maal til os alle sammen saa baade min Mand, mine Børn, jeg selv og alle Tjenstefolkene fik noget af dem.

Derpaa gik vi til Ro. Jeg husker, at jeg pludselig blev saa træt, at jeg næppe var i Stand til at slukke

Lyset, efter at jeg var kommen i Seng. Da jeg vaagnede i Morges, havde jeg en frygtelig Hovedpine, og min Mand gik det ikke bedre. Og da jeg kom ind til Børnene, laa de og græd, medens de klagede over Hoved- og Mavesmærter, saa jeg mente det var rigtigst at lade dem blive i Sengen i Dag.

Vi spiste Frokost noget senere end sædvanligt, og da Frøken Brown ikke lod sig se, formodede jeg, hun heller ikke følte sig rask. Jeg gav derefter Ordre til, at hun ikke maatte forstyrres, men at hun skulde sove saa længe, hun selv vilde.

Men da det nu blev henad Middagstiden, uden at Pauline havde vist sig, begyndte jeg at blive urolig og gik derfor selv op paa hendes Værelse for at se til hende.

De kan tænke Dem min Forundring, Hr. Carter, da jeg ikke saa Guvernanten deroppe. Jeg beroligede mig dog med den Tanke, at hun var staaet op og var gaaet sig en Morgentur for at blive af med sit Ildebefindende. Men da hun endnu efter en Times Forløb ikke var kommen tilbage, fik jeg atter Mistanke om, at ikke alt var, som det skulde være, og jeg gik derfor igen op paa hendes Værelse.

Nu blev jeg først opmærksom paa, at hendes store Rejsetaske manglede foruden en Del Klæder og Toiletartikler. Jeg var saa forbløffet, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg skulde gøre, og jeg vilde netop telefonere til min Mand da De blev meldt!

Jeg vil sige Dem ganske ærligt, jeg har været meget betænkelig, siden min Mand fortalte mig, at Frøken Brown var i Familie med Indbrudstyvene, og nu ser det jo ud til at min Betænkelighed skulde vise sig berettiget.

Den unge Pige har forladt Huset under mistænkelige Omstændigheder, om jeg end maa tilstaa, at jeg endnu ikke har opdaget, om der mangler nogle af vore Værdisager eller ej!"

Hun fo'r med Haanden op over Øjnene, tav et Øjeblik og vedblev derefter.

„Der er da heller ingen Ende paa Sindsbevægelserne, først det skrækkelige Indbrud og nu Guvernantens mærkelige Forsvinden."

„Jeg kan desværre ikke gøre noget til at forjage Deres Betænkeligheder!" svarede Nick Carter: „Det er nu først og fremmest min Pligt, at meddele Dem, at jeg ikke har sendt Frøken Mason nogen Bonbonner, det maa være sendt af en eller anden, der har misbrugt mit Navn. Og af de Følger som Nydelsen af Konfekten har fremkaldt, slutter jeg mig til, at Godterne maa have indeholdt et eller andet Sovemiddel, ja, jeg paastaar endog, at Deres Guvernante er bleven bortført i Nat af de samme Personer, som plyndrede Deres Mands Forretning."

Fru Abrams pressede Haanden mod sit Hjærte og fo'r op fra Stolen.

„Det er jo umuligt, Hr. Carter!" stønnede hun aandeløst.

„Nej, det er ganske sikkert rigtigt!" svarede Nick Carter.

„Men hvorfor i al Verden, tror De dog det?" spurgte Fruen endnu tvivlende.

„Fordi den unge Dames Halvbroder og hans Kone, der desværre undslap mig i Aftes, da jeg vilde anholde dem, var bange for, at Pauline skulde forraade deres Opholdssted.

Efter at de har faaet at vide, at jeg er paa Spor efter dem og til enhver Tid vil kunne genkende dem, føler de sig ikke mere sikre noget Steds, undtagen maaske i det Smuthul, hvor de holdt til, før de kom til New York, for at plyndre Deres Mands Butik. Maaske havde de allerede den Gang bortført Pauline, hvis jeg ikke havde forfulgt dem, for saaledes at være sikre paa, at Politiet ikke kunde komme dem paa Sporet."

Fru Abrams havde kun tildels hørt efter hvad Nick Carter sagde, hun var altfor ophidset til at kunne tænke klart.

„Aa, hvor det er frygteligt," stønnede hun: „Hvad tror De Forbryderne har gjort med Frøken Brown? Den stakkels Pige er da mon ikke død allerede?"

„Det tror jeg knapt, Frue, tværtimod! Jeg mener ikke, Carruthers tænker paa at gøre hende noget, thi nu, da hun igen er i sin Broders Magt, maa hun mod sin Vilje tage Del i hans forbryderiske Foretagender."

„Det er en skrækindjagende Tanke!" udbrød Fru Abrams og vred sine Hænder: „Men jeg har altsaa nu dog den Trøst, at Stakkelen ikke bliver slaaet ihjæl af de Uhyrer!

Hvad har De nu i Sinde, Hr. Carter?"

„At opspore Forbryderne. Har jeg først fundet dem, ved jeg, at Frøken Brown heller ikke kan være langt borte."

„Saa gid De maa have Held med Dem!

Vil De være saa god at lade mig vide, naar De har opdaget, hvor den unge Pige bliver holdt skjult."

Da Nick Carter steg ind i sin Automobil befalede han Chauffeuren at køre ham hen til det Hus, hvor Maleren Radchiffe havde sit Atelier.

En ny Overraskelse.

Medens Bilen fo'r af Sted med Lynets Fart, grublede Opdageren anstrængt over det, der var sket.

„La Janice" er alligevel meget klogere, end jeg havde troet!" mumlede han hen for sig: „Hun er tre Gange saa klog som Carruthers, der dog heller ikke er nogen Dumrian. Den Ide, med Bonbonæsken er højst sandsynlig hendes egen, og Vovestykket med at bortføre Pauline ligner hende ogsaa paa en Prik. Det skal slet ikke undre mig, hvis hun har forsøgt noget lignende med Radchiffe, der jo er lige saa farlig for hendes Sikkerhed som Pauline.

Han vil sikkert gøre store Øjne, naar jeg fortæller ham, at Pauline er bleven bortført!

Han tror mig selvfølgelig ikke, saa der bliver vel ikke andet at gøre end at tage ham med i Bilen hen til Abrams, for at han kan blive overbevist og derved fortælle mig, hvad han ved."

Da Nick Carter steg ud af Bilen, saa han op til sin Vens Vinduer, og lagde Mærke til, at der endnu ikke var rullet op. Det foruroligede ham ikke, thi han vidste, at Radchiffe holdt af at sove længe og vel ikke mindst efter en saa anstrængende Dag som den foregaaende.

Nick Carter bankede derfor ikke paa Døren med en Finger, men med knyttet Haand, for at vække „Syvsoveren". Men der kom ingen og lukkede ham ind, skønt han bankede en halv Snes Gange.

Nu fik Opdagerens Ansigt et meget alvorligt Udtryk. Her var aabenbart ikke alt, som det skulde være, og han vilde lige til at tage sin Dirk frem, for at lukke sig ind, da han pludselig betænkte sig.

Han gik hurtig ned ad Trapperne og hen til det nærmeste Gadehjørne, hvor der stod en Politibetjent i sin blaa Uniform.

„Cummings!" sagde Nick Carter, idet han gik hen til ham: „Kan De forlade Deres Post for et Par Minutter?"

Betjenten vendte sig forundret om. Da saa han, det var Nick Carter.

„De vil have, at jeg skal gaa med Dem, Hr, Carter? Vil De være saa god at vente et Øjeblik, medens jeg telefonerer til Politivagten, at jeg forlader min Post i nogle Minutter."

„Hvis Overbetjenten skulde spørge om noget, saa sig, at jeg har opfordret Dem til at følge med mig, uden dog at sige Dem hvorfor."

Cummings nikkede og gik over paa den anden Side af Gaden, hvor der var en offentlig Telefon, han ringede op og talte med sin Station. Straks efter kom han tilbage til Nick Carter:

„Alt i Orden!" sagde han, og fulgte derpaa med Nick Carter op ad Trappperne til Radchiffes Atelier.

Da de var naaede derop, tog Nick Carter uden videre sin Dirk op af Lommen og aabnede Døren. Betjenten kunde se paa Opdagerens alvorlige Ansigt, at der maatte være foregaaet et eller andet grufuldt.

„Sig mig, Hr. Carter, hvad er her sket?" spurgte ham en frygtsom Tone.

„Det ved jeg endnu ikke selv, Cummings! Det er muligt, at vi finder Lejligheden tom, i saa Fald er Beboeren gaaet hjemmefra, uden at rulle op, men det kan ogsaa være, at her er foregaaet en Tragedie."

Nu stødte han Døren op og traadte ind.

Med et Blik havde han set alt.

Radchiffe sad paa samme Sted, som da Nick Carter havde forladt ham Aftenen i Forvejen. Stolen stod lige for Døren, saaledes, at Kunstneren vendte Brystet mod den Indtrædende.

Opdageren gik rask hen til ham.

Radchiffe var død. Han sad sammensunken paa Stolen, Hænderne hang slapt ned, i hans venstre Side skimtede Fæstet af en italiensk Stilet, og Opdageren kunde af Fæstets Form se, at det var et af de Vaaben, hvormed der ikke stødes men kastes, og som en, der er øvet i at bruge det, kan kaste endog paa temmelig stor Afstand saa sikkert mod sit Offer, at dets Død indtræder øjeblikkelig.

Nick Carter lagde tavs sin Haand paa den dødes Pande. Den var iskold, et Tegn paa, at det var længe siden, Kunstneren var død. Mordet maa sandsynligvis være forøvet lige efter, at Nick Carter var gaaet sin Vej.

Der var ikke flydt en Draabe Blod fra Saaret, og det var tydeligt, at Radchiffe maatte være blevet dræbt øjeblikkeligt.

Der var intet forandret i Værelset, alt laa og stod nøjagtigt saaledes, som da Nick Carter Aftenen i Forvejen var gaaet derfra.

„Det er et Mord! Ikke sandt, Hr. Carter?" spurgte Cummings halvhøjt.

„Ja! Og det er grusomt!

Den døde var en god Ven af mig!" svarede Opdageren: „Endnu i Aftes var jeg sammen med ham, sandsynligvis er han bleven siddende her i Stolen og falden i Søvn. Døren lader sig kun daarlig lukke, og det er muligt, at jeg ikke har smækket den rigtig i,

da jeg gik bort herfra. Derved har jeg paa en Maade hjulpet Morderen, for han har kun haft nødig at støde Døren op og samtidig kaste Dolken ind for at give Radchiffe det dødbringende Stød.

Jeg er overbevist om, at Morderen — eller Mordersken — slet ikke har været inde over Dørtærskelen.

Nu husker jeg godt, at jeg i Aftes, da jeg gik derfra, saa en Droske holde ovre paa den anden Side af Gaden. Hvo ved, om ikke Morderen — eller Mordersken — har siddet inde i Drosken! Man skal lære saa længe, man lever!"

Saa vendte han sig om mod Betjenten, der hele Tiden havde holdt sig ærbødig tilbage og ikke villet forstyrre Opdageren i hans Undersøgelser:

„Vil De nu være saa god at gaa hen paa Stationen og melde, hvad De her har set. Sig tillige til den vagthavende Overbetjent, jeg ønsker, der sker Meddelelse herom til Radchifes Familie, som bor i En og tyvende Gade!"

„Vel!" svarede Betjenten i tjenstlig Tone: „De bliver maaske her, til Ligsynsmændene eller i hvert Fald nogle Betjente fra Stationen er komne herhen?"

„Nej — jeg tror næppe, jeg kan vente her saa længe! De maa sige til Ligsynsmændene, at jeg senere skal opsøge dem. Gaa De nu saa, bare!"

Betjenten gjorde Honnør og gik, medens Nick Carter blev tilbage paa Stedet med sin døde Ven.

Den grumme Skæbne, der havde ramt Radchiffe, havde i Grunden rystet Opdageren stærkere, end han vilde vedkende sig det. Han mente, at han selv for en stor Del var Skyld deri.

„Stakkels Fyr!" mumlede han, medens han strøg sin Haand gennem den dødes Lokker: „Jeg gav med Glæde Halvdelen af min Formue til, at jeg igen kunde se Dig levende for mig!

Hvis jeg ikke havde været herhjemme for at hente Oplysninger hos Dig, vilde Du sikkert endnu have været i Live og kunnet fryde Dig ved Tilværelsen. Dog — Skæbnens Veje er uransagelige, og det er mig i det mindste en Trøst, at Du har fundet en hurtig og let Død!

Men et sværger jeg ved denne døde, jeg vil ikke unde mig Ro, før jeg har gjort Morderen — eller Mordersken — uskadelig og overgivet ham — eller hende — til retfærdig Straf!"

Han sendte endnu et sidste Blik til den døde og trykkede hans kolde Haand.

Saa listede han sig paa Taaspidserne ud af Ateliet og lukkede Døren efter sig.

Nick Carters Syn paa Sagen.

Nick Carter var altsaa paa denne begivenhedsrige Morgen stødt paa to hemmelighedsfulde Tildragelser: Pauline Masons uforklarlige Forsvinden og Mordet paa hans Ven, Kunstmaleren Robert Radchiffe.

De, der havde med disse Ugærninger at skaffe, var ham utvivlsomt bekendte — der kunde i begge Tilfælde næppe være Tale om andre end Carruthers og hans forbryderiske Kone „la Janice".

Da Nick Carter gik ned ad Trappen, tænkte han ikke saa meget over Spørgsmaalet om, hvem af Forbryderparret der vel havde dræbt Radchiffe og hvem der havde bortført Pauline, men derimod optoges han fuldstændig af Tanken om, hvorfor Janice vel havde fundet det nødvendigt at dræbe sit ene Offer og nøjes med kun at bortføre det andet.

Desuden var det ham en Gaade, hvorfor hun i det hele taget, da dog Jorden brændte hende under Fødderne, havde anvendt Tid paa at faa Radchiffe ryddet af Vejen og Pauline fjærnet fra Juvelererens Hus.

Hun maatte have haft en eller anden paatrængende Grund hertil — ellers vilde hun næppe have tøvet et Minut, med at bringe sig selv i Sikkerhed.

Nick Carter kørte fra det Sted, hvor det grusomme Mord var blevet udøvet, ind til Politikammeret, hvor han straks lod sig melde hos sin gode Ven, Inspektør Mac. Clusky.

„Jeg kan straks se paa Dig, Nick, at Du bringer daarlige Tidender!" udbrød Mac. Clusky ved hans Indtræden: „Naar Du sætter saadant et Bedemandsansigt op, er der kommet Dig noget paa tværs!"

„Ja, det er der saamænd ogsaa!" svarede Opdageren tørt og lod sig falde ned i den nærmeste Lænestol.

„Saa er det bedst, Du først faar Ild paa en god Cigar!" sagde Inspektøren og holdt den aabne Kasse hen for ham.

Men Opdageren slog afværgende ud med Haanden.

„Tak — jeg har tabt al Lyst til at ryge!" udbrød han: „Jeg kommer netop lige ude fra Radchiffes Atelier. Den arme Stakkel er i Gaar bleven myrdet at det samme Forbryderpar, som nogle Timer i Forvejen stak af lige for Næsen af Jenkins og mig henne paa Mammuth-Hotellet."

Naturligvis var Politiinspektøren allerede bleven underrettet om, hvad der var forefaldet, og han vidste ogsaa Besked med Indbruddet hos Juvelereren i alle dets Enkeltheder.

Mac Clusky sprang overrasket op fra sin Stol:

„Det skulde altsaa være det samme Røverpak, som har udplyndret Juvelerer-Forretningen? Mon ikke det er utænkeligt?"

„Nej — Parret har gjort sig skyldig i en Forbrydelse til!" vedblev Nick Carter i sin nedtrykte Stemning: „Carruthers Halvsøster, som jeg jo har talt til Dig om, er i Nat — sandsynligvis i bedøvet Tilstand — bleven bortført fra det Sted, hvor hun var ansat som Guvernante. Et underligt Tilfælde vilde, at hun havde Plads hos selve den bestjaalne Juvelerer Abrams!"

„Sagen bliver mere og mere indviklet!" udbrød Mac. Clusky med rynket Pande.

„Det kommer lige paa en Gang alt sammen!" sagde Nick Carter helt mut. „Havde jeg haft mine Hjælpere hos mig, vilde jeg nok være gaaet videre, men Chick er for Tiden i Chicago og Patsy i Canada.

Ida er jo ikke rigtig rask mere, saa jeg kan ikke bruge hende til den Slags „grovt Arbejde", og med min Chauffeur, den brave Danny, har jeg gjort saa triste Erfaringer, at jeg nok i Fremtiden skal lade være med at lade ham spille Opdager!"

Og Mesteren tilføjede med et Suk:

„Man mærker, at man bliver gammel!"

„Nej, hold nu op, Nick!" afbrød Inspektøren ham.

„En Mand som Du i den bedste Alder og med dit Helbred! Mine unge Betjente kan tage Dig til Mønster, hvor det gælder Smidighed og Udholdenhed."

„Smukt sagt!" svarede Nick Carter i en bitter Tone.

„Men desuagtet staar den Kendsgærning fast, at et Forbryderpar er undsluppet mig i det Øjeblik, jeg stod i Begreb med at anholde det, og at Parret endnu den samme Nat begaar ikke en, men hele to Forbrydelser, uden det lykkedes mig at komme under Vejr med det, før det er for sent!"

„Jeg bilder mig ogsaa ind, det nu vil være bedst, at vi slaar General-Alarm!

Vi maa i hvert Fald hindre Forbryderparret i at komme ud af Byen."

Vel var Nick Carter overbevist om, at en saadan Forholdsregel ikke vilde føre til noget, dog lod han stiltiende sin Ven raade, og Inspektøren tilkaldte nu telefonisk alle de Betjente, der stod til Raadighed, for at give dem de nødvendige Befalinger til en General-Alarm.

En halv Time senere var hele Styrken i feberagtig, travl Beskæftigelse. Alle Dampskibspladser, over- og underjordiske Jærnbanestationer og Tog blev omhyggelig undersøgte og bevogtede; og de Politivagter, der stod ved Stats-Grænseskellet, havde Orde til at standse og undersøge ethvert Befordringsmiddel, som forekom dem mistænkeligt, hvad enten det var en Fragtvogn, et Selvejerkøretøj eller en Automobil.

„Jeg har paa Følelsen, George, at Janice og Carruthers er her i Byen endnu!" sagde Nick Carter.

„Har Du da nogen Grund til at tro det?"

„Ja. For det første er det lettere at holde sig skjult i New York, end uden for. Hvis de vil søge bort, udsatte de sig for at blive anholdte paa Grænsen, som de ved bliver meget nøje bevogtet. Desuden tvivler jeg om, at Janice er i Stand til at forklæde sig saaledes, at man ikke kan genkende hende, hendes statelige Figurs ejendommelige, svævende Gang og fremfor alt hendes mørke Øjne, vilde røbe hende bag enhver Maskering. Det ved hun sikkert ogsaa godt selv og vil derfor næppe forsøge paa at flygte forklædt. Det er kun et Tilfælde, i hvilket jeg tror, at hun og Carruthers vilde prøve paa at dreje Politiet en Knap."

„Hvad er det for et Tilfælde?" spurgte Mac. Clusky spændt.

„Hvis de vilde foretage en fuldstændig Forandring i Identitet."

„Forandring i Identitet —" gentog Inspektøren. „Det lyder ganske kønt, men er ikke rigtig tydeligt. Du vilde gøre mig en Tjeneste med at udtrykke Dig lidt mindre lærd. — Er det omtrent det samme som at skifte Paaklædning?"

„Nej, George. Hvis Du, for Eksempel forklæder Dig, mister Du derfor aldeles ikke din Identitet. Du opgiver med andre Ord ikke din Personlighed. Ved at skifte Identitet forstaar jeg, at Du forvandler Dig til et Menneske, som Du har fremstillet for mange Aar siden, kort før Du begik en eller anden Forbrydelse. Du har altsaa en foregiven, hærdelig Fortid, som Du vender tilbage til: Du foretager i en vis Henseende et Kresløb."

Mac. Clusky rystede paa Hovedet.

„Jeg fatter nok din Mening, men hvis Du kunde anføre et Eksempel, vilde jeg maaske endnu lettere forstaa Dig."

„Det er let nok! Hør nu: Sæt, at jeg var en Forbryder, der et Steds i Europa havde gjort et „godt Kup" uden i ringeste Maade at være mistænkt, og derefter var udvandret til Amerika, som en agtværdig Mand, der lever af sine Renter.

I Nærheden af New York, maaske i en af Forstæderne købte jeg mig et lille Landsted, hvor jeg levede i flere Maaneder, ja, maaske Aar, som et hæderligt Menneske. Lad os endnu dertil antage, at jeg havde en Ledsagerske, som var min Kone, eller som jeg i hvert Fald udgav for at være det.

Du ved bedst selv, hvorledes det saa gaar, naar man er velhavende. Man lærer i Tidens Løb sine Naboer at kende, navnlig da, hvis man gør sig Umage for det, og bliver saaledes vidt og bredt kendt som et hæderligt Menneske, om hvis Ærlighed ingen tvivler.

Men al den Tid, jeg boede der, havde jeg anvendt til at forberede en ny Forbrydelse, der maatte kunne skaffe mig Tusinder for ikke at sige Millioner.

Jeg har brugt et helt Aar til paa det omhyggeligste at lægge min Plan og beregnet hvert Skridt, hver Bevægelse forud.

Naar Sagen var saa vidt i Orden, rejser jeg bort for et Par Dage og dukker pludselig op i New York med et ganske andet Ydre og i helt andre Selskabskrese end de, jeg har levet iblandt det sidste Aarstid, jeg har hidtil boet et Sted som en almindelig, borgerlig Rentier, men nu udgiver jeg mig og min Ledsagerske for et italiensk Grevepar og tager Ophold paa et af Byens fineste Hoteller."

„Ah, jeg begynder at forstaa Dig!" sagde Mac. Clusky.

„Før jeg begaar Forbrydelsen, skifter jeg og min Dame Forklædning paa et tredje Sted. To Dage senere vender jeg som Rentieren med min Kone tilbage og genoptager vort vante, rolige Levnet."

„Du mener med andre Ord, at Carruthers og Janice har baaret sig saadan ad?"

„Ja, det er min faste Overbevisning!"

„Saa er der kun ringe Haab om at faa fat i dem!" sagde Mac. Clusky med et Suk.

„Det tror jeg slet ikke. Jeg har netop lige faaet en god Ide. I Stedet for at forfølge de flygtede Forbryderes Spor, vil jeg se at finde den Vej, de er tagne til New York, og følge det Spor i Retning fra Byen!"

Politiinspektøren sprang op og trykkede Nick Carters Haand.

„Du er storartet, Nick!" udbrød han begejstret: „Den Tanke vilde aldrig nogen Sinde være faldet mig ind, det tilstaar jeg ærligt. Hvis din Plan er rigtig, maa Du ende ved det Sted, hvorfra Forbryderne er taget ud for at begaa deres Skændselsgærning, men skulde den vise sig at være forkert, kan Du lige saa godt straks opgive Forfølgelsen, thi i saa Fald er Forbryderne for længst over alle Bjærge. De kan ganske vist ikke komme til Udlandet, thi alle Dampskibe bliver strængt bevogtede og undersøgte."

„Jeg tror, at det er ganske overflødigt. Janice er meget for klog og beregnende til at ville udsætte sig for at blive opdaget, og det skulde slet ikke undre mig, om hun var fræk nok til at bo lige her i Nærheden af Politikammeret. — Men nu gaar jeg altsaa først til Mammuth-Hotellet. Imidlertid ordner Du saa vel det nødvendige i Anledning af Radchiffes Død og undskylder mig hos Ligsynsmændene?"

„Det skal jeg nok, Nick."

De to Venner trykkede hinandens Hænder, og Nick Carter forlod derefter Politikammeret.

Han sendte sin Automobil hjem og bad Chauffeuren, Danny, sige til Frøken Ida Carter, Opdagerens Kusine, der førte Hus for ham, at hun ikke skulde blive bange, hvis han ikke kom hjem foreløbig, da han agtede at foretage en længere Rejse.

Derefter gik Nick Carter til Mammuth-Hotellet, hvor han traf Hotel-Opdageren Jenkins, der endnu bar den højre Arm i Bind.

Paa Sporet.

„Naa, Carter har De fanget det høje grevelige Par igen?" spurgte Jenkins.

„Slet saa hurtig gaar det nu heller ikke, men jeg tror, jeg er paa gode Veje til at faa Fingre i Forbryderparret."

„Hvad maa jeg høre! Saa har De vel opdaget noget vigtigt?"

„Det har jeg ikke, men jeg har lagt en Plan, der sikkert vil give et gunstigt Resultat. Forøvrigt har jeg noget meget interessant at meddele Dem."

Nick Carter gik nu sammen med Jenkins op paa hans Værelse, og da de havde sat sig ned, fortalte han ham om alt, hvad der var foregaaet i Formiddagens Løb.

„De ser altsaa, Jenkins, at det er min Opdager-Ære der staar paa Spil! Forbryderne har ikke alene overrumplet mig, men har endog saa at sige lige for Næsen af mig begaaet en ny Forbrydelse, og er derpaa igen undvegen, for slet ikke at tale om, at de har bortført Pauline.

Jeg har vel derfor mere end nogen som helst en god Grund til at gøre dem uskadelige."

Nick Carter forklarede derefter Jenkins sin Plan, og Hotelopdageren hørte paa ham uden en eneste Gang at afbryde. Da Nick Carter havde talt ud, sagde Jenkins:

„Planen er i og for sig udmærket, men De vil sikkert støde paa store Vanskeligheder, naar De skal udføre den."

„Naa, vi faar se!" svarede Nick Carter. „Jeg behøver vel ikke først at bede Dem være mig behjælpelig?"

„Selvfølgelig ikke. Jeg skal hjælpe med alt, hvad der staar i min Magt. Hvad har De nu først i Sinde at gøre?"

„Jeg vil gærne spørge Portieren ved Hovedindgangen om noget."

„Aa, De vil begynde med det Øjeblik, da Parret flyttedet ind i Hotellet. Vent et Øjeblik, saa skal jeg kalde Portieren herop."

Da Portieren nogle Minutter efter kom ind, sagde Nick Carter til ham.

„Hr. Jenkins har vel allerede sagt Dem hvem jeg er?"

„Ja!"

„Saa behøver jeg ikke at gøre Dem opmærksom paa, at De maa sige mig den fulde Sandhed, hvis De vil undgaa Ubehageligheder.

Jeg vil derefter spørge Dem, om De kan huske den Dame og Herre, der flygtede bort fra Hotellet i Aftes, efter at de havde fremkaldt Eksplosionen oppe i øverste Etage?"

„Er det Grev og Grevinde Sachelli, De mener?"

„Ja! Ved De, hvad Dag de to flyttede ind her paa Hotellet?"

„For otte Dage siden."

„Kender De tilfældigvis den Kusk, der kørte for dem?"

„Ja, Hr. Carter, han hedder Tim Barney og holder som Regel paa Madison Square."

„Sagde Kusken noget til Dem om, hvorfra hans Passagerer kom?"

„Nej, men efter Bagagen at dømme, saa det ud til, at de kom fra Udlandet, for de havde baade Rejsetæpper og Paraply- og Stokkebeskyttere med sig.

Jeg havde meget at tage Vare paa, da de kom, saa jeg fik ikke Lejlighed til at tale et Ord med Tim."

Nick Carter nikkede og sagde:

„Tak! Det er godt, saa er der ikke mere, jeg vil Dem. Se saa det var Begyndelsen," tilføjede han, medens han vendte sig om mod Hotellets Opdager,

„Med lidt Udholdenhed vil det nok lykkedes mig at komme paa Spor efter Forbryderne. Jeg vil nu køre hen til Madison Square, og imedens giver De, Jenkins, nøje Agt paa alt, hvad der foregaar her i Hotellet. Man kan jo ikke vide, om Forbryderne ikke trods alt, skulde være frække nok til at dukke op her under en ny Forklædning."

„Det skal alt blive besørget paa bedste Maade, Carter. Jeg er lige saa ivrig som De efter at fange Janice og Carruthers, thi jeg har jo en Del af Skylden for, at de undslap i Aftes."

Et Kvarter senere stod Nick Carter paa Madison Square og mønstrede den lange Række af Drosker, der holdt langs Parkens sydlige Side. Da fik han Øje paa et kendt Ansigt, det var en Kusk der ofte havde kørt for ham.

„Carring. Jeg er Nick Carter, og jeg vilde gærne have en lille Haandsrækning af Dem, kender De en Kusk, som hedder Tim Barney?"

„Ja, han holdt her endnu for omtrent ti Minutter siden. Hvis jeg husker ret, fik han Tur til Banegaarden ved To og fyrretyvende Gade."

„Naa, saa kør mig derhen, men lad Hesten strække ud saa jeg kan naa Barney der..."

„Skal ske, Hr. Carter!" svarede Kusken med et bredt Grin: „For en saa god Kunde som De er, er jeg ikke bange for at lade staa til."

Og paa det halve af den sædvanlige Tid havde de naaet Banegaarden, hvor Tim Barney endnu holdt med sin Droske.

Da Nick Carter havde forklaret Kusken Sagen, kunde han temmelig godt huske det Par, som han for en Uge siden havde kørt til Mammuth-Hotellet.

„Jeg havde vel forlængst glemt Parret, hvis der ikke havde været to Ting, jeg havde lagt særlig Mærke til. For det første fik jeg usædvanlig gode Drikkepenge, og for det andet, havde Damen et af den Slags Ansigter, som man husker. Jeg forsikrer Dem for, hun havde et Par Øjne saa sorte som Kul, og man kunde blive baade rød og bleg, naar hun saa paa en."

„Naa, naa, Barney!" udbrød Nick Carter med et Smil: „De har da ikke forelsket Dem i hende?"

„Hvorfor ikke? Det koster jo da ikke noget! Jeg ved i alt Fald, at jeg ikke vilde have sagt nej,

hvis hun havde spurgt mig, om jeg vilde gifte mig med hende."

„Naa, men sig mig nu: kan De huske, hvad det var for en Drager, der bragte Dem Parrets Bagage?"

„Det behøver jeg ikke at bryde Hovedet med!" svarede Kusken: „Det var sikkert Tommery Limb. Vi er gode, gamle Venner og Skolekammerater, og naar han opdager nogle rejsende, der ser ud til at være flotte med Drikkepengene, saa bringer han dem ud til min Vogn, bare han ved, jeg holder her.

Der kommer han for Resten!"

Drageren kunde ogsaa huske Parret temmelig godt, navnlig fordi Barney flere Gange havde talt om den smukke Dame, hvis sorte Øjne havde gjort et saa dybt Indtryk paa ham. — Han fortalte Nick Carter, at Parret ikke havde været med Toget, men var derimod kommet kørende til Banegaarden i et privat Køretøj:

Nick Carter rystede paa Hovedet, da han hørte det:

„Er De nu ogsaa sikker paa det, Limb?" spurgte han: „Det er jo temmelig mærkværdigt saadan at komme kørende til Banegaarden med Rejsegods, stige ud af den ene Vogn, ind i den anden og saa køre igen!"

„Men saaledes var det virkelig, Herre, og det er til Dels ogsaa Skyld i, at jeg lagde Mærke til dem. — De kom kørende i en flot Landauer, og jeg var meget forundret over, at de et Kvarter senere anmodede mig om at læsse Kufferterne paa en Droske. Jeg skal nemlig sige Dem, Hr. Carter, at det er en meget gudet Sport for unge Par, der give det Udseende af at komme fra Rejse, saaledes at køre hen foran Banegaarden, for lidt senere at køre bort igen i en anden Vogn. Men det var næppe Tilfældet med de to Mennesker, vi taler om, de lignede Italienere eller Spaniere og var ualmindelig velklædte."

„De kendte vel hverken Vognen de kom i, eller Kusken?"

„Det tør jeg ikke paastaa, for jeg saa ikke videre paa den, dog er jeg vis paa, at det ikke var noget Vognmandskøretøj, thi i saa Fald havde jeg bestemt kendt Kusken."

Nick Carter indsaa det var unyttigt at bede ham om yderligere Oplysninger, og da han havde givet Kusken og Drageren rigelige Drikkeskillinger og betalt sin egen Kusk gik han hen paa en Restaurant, hvor han bestilte sig en Middag. Medens han spiste, tænkte han nøje over Sagen.

Det var jo selvfølgeligt, at et saa drevent Forbrydepar maatte have benyttet sig af et ganske særligt snedigt Kneb, for at udvirke sine Spor. Det vilde være aldeles haabløst at forhøre sig om en ukendt Landauer, der for otte Dage siden havde kørt to Personer til en saadan Kæmpebanegaard som „Grand Centralstationen" er. Han maatte — sin Plan tro — forfølge Forbrydernes Spor i omvendt Orden. Carruthers og Janice havde boet i otte Dage paa Mammuth-Hotellet under Navn af Grev og Grevinde Sachelli.

Tre Uger tidligere havde Carruthers aflagt en Visit i Guldsmed Abrams Butik, og under Paaskud af at købe en Diamantring havde han i al Hemmelighed fotograferet Bagvæggen og de to Jærnskabe, som han senere brød op og plyndrede.

Han havde fotograferet Væggen for at kunne lade den male efter, og ved at opstille sin kunstige Væg, opnaaede han at kunne arbejde uforstyrret bag den.

Da den kunstige Væg, som Janice havde malet efter Fotografiet, bestod af et stort Lærred, var det indlysende Parret maatte have haft et Smuthul i New York, før de tog ind paa Mammuth-Hotellet, og da den ejendommelige Væg var ti Fod lang og syv bred, maatte det have taget mindst fjorten Dage med at faa den malet. Nu galdt det om at udfinde, hvor Parret havde boet i den Tid.

Da Nick Carter havde spist, bad han om New Yorks Vejviser.

„Det kan maaske lykkes mig at finde den Forretning, hvor de har købt Lærredet. Jeg kan nemlig ikke tro, at Janice har brugt andet end almindeligt Malerlærred, men det kan jeg snart overbevise mig om, for Maleriet hænger endnu i min ulykkelige Ven Radchiffes Atelier!"

En vigtig Oplysning.

Der fandtes kun faa Forretninger, hvis Specialitet var Farver og Lærreder for Kunstmalere...

Nick Carter skrev kun Adresserne paa fem Firmaer op.

Da han havde betalt, hvad han havde faaet, forlod han Stedet, sprang ind i en Bil og kørte hen til det Hus, hvor Aftenen i Forvejen det blodige Drama havde fundet Sted.

Næppe var han kommen ind paa Trappegangen, før han blev standset af en Betjent, som spurgte ham, om han boede der i Huset.

Betjenten havde strænge Ordrer til ikke at tilstede uvedkommende Adgang, sandsynligvis var der strømmet Skarer af nysgærrige til, da det var rygtedes, at Kunstneren Robert Radchiffe var falden som et Offer for Morderhaand.

„Mig kan De rolig lade gaa ind!" sagde Nick Carter: „Det er mig, der har opdaget Mordet!"

Betjenten stirrede overrasket paa Opdageren. Med et kendte han ham:

„Aa, er det Dem, Hr. Carter!"

Og han tilføjede:

„Undskyld — men der har iøvrigt været spurgt meget efter Dem. Ligsynsmanden vilde nok gærne tale med Dem."

„Det træffer sig meget godt!" svarede Nick Carter.

Saa gik han op ad Trappen til sin myrdede Vens Lejlighed.

Efter at han endnu under Vejr havde hilst paa et Par Politibetjente, der holdt Vagt, traadte han ind i det Værelse, hvor den ulykkelige Radchiffe havde boet.

Ligsynsmanden var tillige med en af sine Hjælpere i Færd med at underkaste Liget en omhyggelig Undersøgelse. Desuden var flere Opdagelsesbetjente fra Politikammeret og Kresens Politiassistent til Stede.

„Naa, der kommer De endelig, Hr. Carter!" udbrød Ligsynsmanden venligt: „Jeg var lige ved at tage mig af Sagen paa egen Haand!"

Nick Carter gav derefter en nøjagtig Beskrivelse af, hvorledes han om Formiddagen havde fundet den myrdede.

„Efter min Mening" — sagde han til Slutning: — er Manden ikke bleven dræbt ved et Dolkestød men ved et Dolkekast! Hvor usandsynligt det end kan lyde, er jeg overbevist om, at Moderen — eller Mordersken — ikke har været inde over Dørtærskelen!"

Ligsynsmanden rystede paa Hovedet:

„Deres Syn paa Sagen er næppe ganske rigtigt!" indvendte han: „Afstanden er meget for stor til, at nogen ved et Dolkekast med Sikkerhed kan ramme dødeligt — tilmed i Lampelys."

„De tager fejl, kære! Jeg kunde da jeg opdagede Mordet, end ikke trække Dolken ud af Saaret, men kun betragte Hæftet.

Vil De være saa god nu at lade mig se Dolken!"

Lægen rakte Nick Carter Dolken, som han kort forinden havde taget ud af den myrdedes Legeme.

Nick Carter betragtede den nu Stund meget opmærksomt, saa gav han den tilbage med et lille Smil:

„Nu har jeg Bevis for min Paastands Rigtighed!" sagde han: „Da jeg i Morges antog, at Mordet var begaaet med en italiensk Stilet, tog jeg ganske vist fejl, for nu, da jeg har set Vaabenet, ved jeg altsaa, det er en af de farlige Knive, som de indfødte i Syd-Amerika bruger til at nedlægge Vildtet med. Og den Slags Knive bliver netop kun anvendte ved Kast. Her for Enden af Hæftet findes der, hvad De jo selv let vil kunne overbevise Dem om ved at veje Vaabenet i Haanden, en passende Del Bly.

Derved kan Jægeren nøjagtig beregne, hvormange Omdrejninger Kniven gør, inden den rammer Ofret. Man har i Reglen to og to af samme Slags Knive, og det skulde derfor ikke undre mig, om den ubekendte Morder endnu var i Besiddelse af en Kniv, der fuldstændig lignede denne her!

Iøvrigt kom jeg herop i et helt andet Ærinde. Saa traadte han hen mod den Væg, som det store Maleri var spændt ud over.

Efter at han havde taget en af Tegnestifterne af, betragtede han Bagsiden og overtydede sig om, at der til Maleriet var benyttet det fineste Malerlærred, som senere var blevet klæbet fast paa tykt Sejldug, da den kunstige „Væg" ellers vilde være bleven gennemsigtig.

„Det er vist bedst, jeg tager en lille Prøve med mig!" mumlede Opdageren hen for sig.

Saa tog han en Saks op af Lommen og klippede et Stykke — saa stort som en Haand — ud at det nederste Hjørne.

„Skal De allerede gaa, Carter?" spurgte Ligsynsmanden, da Opdageren lod til at ville forlade Værelset.

„Jeg havde gærne set, De endnu var bleven her en lille Stund."

„Gør mig ondt!" svarede Nick Carter: „Men min Tid er kostbar."

„Ja, jeg kan tænke det! De vil se at komme Forbryderne paa Sporet, medens det endnu er Tid! De friske Spor er jo de bedste!"

„De kan saamænd godt allerede igen være udjævnede!" svarede Opdageren i en ret bitter Tone. „Men ikke des mindre haaber jeg i Løbet af kort Tid at kunne faa Forbryderne gjort uskadelige."

Dermed forlod han Atelier, satte sig op i Bilen, der endnu holdt for Døren, og saa gik Kørslen rundt til de forskellige Firmaer hvis Adresser han havde skrevet op efter Vejviseren.

Det blev et besværligt Arbejde, for i de fleste af Forretningerne var Indehaveren ikke til Stede og Personalet kunde ikke huske noget, til endelig i den sidste Butik Nick Carter fik den forønskede Oplysning.

Her kunde Indehaveren tydelig huske, at han for omtrent fire Uger siden havde solgt et stort Stykke Malerlærred af samme Slags, som Opdageren viste ham en Prøve af.

„Den Herre, der købte det, forekom mig jo nok lidt fordægtig" — sagde han: — „for skønt han var klædt som Kunstnere er flest, benyttede han sig dog ikke af Fagudtrykkene — eller ogsaa brugte han dem forkert. Enten var det en Fusker i Faget — saadan en, som holder af, Folk skal tro, han er Kunstmaler, og som klæder sig derefter, eller ogsaa maa det have været en Mand, der slet ikke vilde bruge Lærredet til et Maleri, men kun vilde bilde os ind, at der skulde males paa det."

„Hvordan saa vedkommende Herre ud?" spurgte Nick Carter.

Forretnings-Indehaveren afgav en Beskrivelse, der ikke i ringeste Maade passede paa Carruthers.

Men Opdageren var desuagtet ganske sikker i sin Sag. Det var jo klart, at den drevne Forbryder for ikke at blive kendt, havde forklædt sig vel endog paa en ypperlig Maade, da han købte Lærredet.

„Tog han Lærredet med sig, eller lod han det sende hjem til sig?"

„Han foretrak at tage det med sig."

„Det var dog ærgerligt!" sagde Nick Carter: „Jeg vilde nemlig gærne have haft hans Adresse at vide, da jeg har noget meget vigtigt at tale med ham om!"

„Naa — vi kan jo snart faa at vide, hvor han bor!" svarede Forretnings-Indehaveren:

„Min Bydreng traf nemlig Herren faa Timer derefter ude i Seks og tyvende Gade, og der havde han endnu den lange Rulle under Armen. Nu skal jeg kalde paa Drengen."

Den lille Fyr, der vel kunde være omkring de tretten Aar og rigtig var en Type paa en New Yorker Bydreng besvarede Nick Carters Spørgsmaal paa den klareste og korteste Maade:

„Nu er det nok en Maaned siden, men jeg kan tydelig huske Herre, at Manden med den store, bløde Hat og Lærredsrullen gik ind et Sted ude i Seks og tyvende Gade, ligesom jeg kom forbi. Jeg har jo været gnaven over, han kunde være saa nærig og ikke unde mig de Par Cents i Drikkepenge, for at bære Pakken for ham, og derfor var det jo ogsaa jeg straks kendte ham, da jeg saa ham.

„Du lagde vel ikke Mærke til, hvad Nummer det var, han gik ind?"

„Jo — det var i Nummer syv! For lige ved Siden af bor nemlig min Tante, som jeg i en Fart løb op og hilste paa, da jeg jo dog var kommen derud i Nærheden!"

„Det er godt, min Dreng!" Kom, skal Du se, her har Du de Drikkepenge, som Du den Gang blev snydt for!" sagde Nick Carter og trykkede Drengen en Dollar i Haanden.

Den lille raske Fyr saa glædestraalende ud, og han fjernede sig hurtigt.

Da Nick Carter forlod Butiken, var Klokken allerede bleven seks.

„Det er bare kedeligt, at jeg er alene om det hele!" mumlede han hen for sig: „Alle disse Svikærinder havde Chick og Patsy kunnet besørge for mig. Ten Itchi er i Japan — han kommer vel aldrig mere tilbage her til Amerika — og have Ærgrelse med et nyt Personale har jeg ikke Mod paa mere!

Altsaa — der er ikke noget at stille op, jeg maa foretage Eftersøgelserne paa egen Haand, hvis jeg vil naa Maalet!"

En værdifuldt Opdagelse.

En halv Time senere befandt Nick Carter sig ude i den Bygning, som Bydrengen havde set den saakaldte Kunstner gaa ind i.

Her faldt Arbejdet ikke Opdageren svært, for da han havde spurgt sig for hist og her, fik han oplyst, at Stedet i omtrent tre Uger havde været beboet af et enligt Ægtepar. I Øjeblikket stod Huset tomt, og Nick Carter opsøgte da Viceværten for hos ham at faa noget nærmere at vide.

Viceværten kunde dog ikke fortælle ham stort andet end, at de paagældende Folk havde lejet sig ind for et halvt Aar og havde betalt et Kvartals Leje forud: Huset var kun et Etages og stod fuldstændig møbleret.

Manden havde kaldt sig de Fores og opgivet, at han var Kunstmaler.

Tre Uger senere var Stedet pludselig blevet forladt, uden at der var sagt noget til Viceværten om det. Og desværre vidste han ikke noget mere om Maleren.

Nu drejede det sig for Nick Carter om at faa Rede paa, hvordan Forbryderparret i sin Tid var flyttet ind i Huset og han vendte derfor paa ny tilbage til Seks og tyvende Gade for at skaffe sig Oplysninger der i Nabolaget.

Nede i en Grønthandel fik han omsider at vide, at Parret var kørende dertil i en elegant Landauer, men havde ikke meget Rejsetøj med, og for omtrent en Uges Tid siden var Parret taget bort paany i den samme Vogn. Grøntkonen og de andre Folk deromkring vidste ellers ikke noget om Parret, Vognmanden, hos hvem Køretøjet var lejet ikke heller.

For da ikke at spilde mere Tid besluttede Nick Carter sig til at aflægge Huset et natligt Besøg og muligt gøre ny Opdagelser i selve den Lejlighed, som Forbryderparret havde beboet.

Klokken var imidlertid bleven otte. Saa gik han hjem og anlagde en fuldstændig Forklædning.

Ingen skulde nu have kendt den berømte Opdager i en rødhaaret Irlænder, saadan som han nu viste sig, temmelig laset klædt paa, med den ene Skulder i Vejret og med højre Fod slæbende efter sig under Gangen.

Efter at han havde undt sig et Par Timers Ro og dernæst forsynet sig saavel med Værktøj som med Vaaben, brød han op hjemmefra og begav sig atter hen til Stedet i Seks og tyvende Gade.

En halv Times Tid senere naaede han derhen — da var der fuldstændig mennesketomt overalt.

Kun henne paa et Gadehjørne stod der en Politibetjent, men det lod ikke til, at han brød sig videre om „den skikkelige Fyr", der jo næppe vilde gøre en Kat Fortræd.

Da Nick Carter endnu en Gang havde overbevist sig om, at „Luften var ren", sprang han raskt op ad Stentrappen til Gadedøren, hvis Laas han nu gav sig til at undersøge. Det viste sig, at Laasen var ganske almindelig, hvorfor den let lod sig aabne med en Dirk...

Kort efter var han forsvunden ind ad Døren.

Da han havde taget sin elektriske Lommelygte frem og trykket paa dens Knap saa han sig om i Entreen, hvis hele Udstyrelse ikke havde noget mærkbart ved sig — andre velhavende Huse var ganske udstyrede paa samme Maade.

Saa lyste han sig gennem Lejligheden fra det ene Værelse til det andet og undersøgte samtlige Møbler paa det alleromhyggeligste, navnlig Skrivebords- og Kommodeskuffer, uden at han dog kunde finde noget som helst Holdepunkt. —

Forbryderne havde efter alt at dømme nøje sørget for at faa fjernet enhver Smule, som muligt kunde have ledet ind paa deres Spor.

Oppe i Ateliet fandt han ganske vist Ting, der vidnede om „la Janice"s Virksomhed. Fruen havde fundet for godt at efterlade sig samtlige Malerrekvisiter, og ej heller de tilovers blevne Farver havde hun taget med sig.

Nick Carter undersøgte paa det grundigste enhver Krog af Ateliet, men ogsaa her blev alle hans Anstrængelser uden Nytte, han fandt ikke det mindste.

Tilsidst fik han Øje paa flere afbrændte Tændstikker, som laa foran Kaminen.

„Det var dog mærkværdigt!" mumlede han hen for sig. „Man skulde ellers ikke tro, nogen paa denne Aarstid fyrede i Kakkelovnen!

Der er heller ingen af dem, som har røget Tobak, for jeg har ikke i et eneste Værelse her i hele Huset set Tobaksaske, eller Stumper af Cigarer og Cigaretter.

Altsaa — der maa være noget blevet brændt!"

Han lukkede Kaminlaagen op og lyste ind i Ovnen. Det viste sig da, hans Formodning havde været rigtig — der var blevet brændt en Del Papir.

„Det er vist ikke bare for at se Ild I Kaminen at de har haft tændt op herinde!" sagde Nick Carter til sig selv: „Her er ganske sikkert vigtige Papirer gaaede op i Røg! Jeg skal dog se efter, om ikke der er blevet lidt tilovers!"

Saa lagde han sig paa Knæ ned foran Aabningen og begyndte at rode i Askeskuffen.

Derefter gik han med hvad han havde fundet, ned i et af Stuetagens Bagværelse.

Fra Soveværelset havde han taget nogle Tæpper med sig, dem hængte han nu op for Vinduerne, og tændte saa det elektriske Lys.

Nu lagde han de halvt forbrændte Papirsstumper hen over Bordets hvide Dug, tog sit Forstørrelsesglas op af Lommen og begyndte derpaa med stor Opmærksomhed at betragte hvert enkelt Stykke Papir Tomme for Tomme.

Det var et mejsommeligt Arbejde. Nu og da formaaede han at stave sig gennem enkelte Ord paa det forkullede Papir — det drejede sig mest om brændte Breve — men han fandt heri ikke noget, han kunde holde sig til.

Tilsidst stødte han paa fire sammenlagte Papirstykker, hvoraf de toskrevne Siders Linjer løb i et.

„Aha!" mumlede Opdageren hen for sig. „Det er en Konvlut, som er reven midt over!"

Det kostede ham adskillige Bryderier at faa Delene passede sammen, men omsider lykkedes det ham dog og nu stod der at læse:

ro or urne
shwick
oo y
ia ee

„Det er ikke meget — men dog noget!" mumlede Nick Carter: „Nu gælder det om at lægge Hovedet i Blød og faa løst den „gaadefulde Indskrift", hvormed jeg mener „Udskriften" paa Konvolutten.

ro or maa jo højst sandsynligt være Bogstaver i et Fornavn eller ogsaa i en Titel... ja, sagtens i en Titel, for i Fornavne paa — or som for Eksempel Theodor, Isidor eller Minor findes der i hvert Fald ikke noget r i første Stavelse... Men det findes der jo derimod i Titlen „Professor"!

Bogstaverne urne hører til Adressatens Efternavn: Burnes eller Burney — eller han kan jo ogsaa hedde Burnet...

Stop lidt! Her staar jo en fin Streg foran u'et og noget af en Tøddel ovenover... der har nok staaet et T... Manden kan jo saa for Eksempel hedde Turner! shwick hører til Bynavnet eller Stationsnavnet. Nu sætter jeg, at Brevet er skrevet til Carruthers, saa maa Stedet vel findes her i Nærheden af New York. Skønt det kan jo endelig ogsaa ligge ved San Francisko eller ved Chicago.

Men dette oo y vil hjælpe mig svært paa Gled, for her maa vi enten have Navnet paa Staten eller paa en større By, hvortil Brevet først og fremmest skulde sendes hen...

Ih — det er naturligvis Brooklyn. I saa Fald har vi Gaaden løst med det samme, for derovre findes der kun et eneste Sted, som ender paa „wick" efter „sh" — og det er „Bushwick"!

Og saa har vi endelig Gaden: o — ia?

Ja, den finder jeg vel nok i en Vejviser!"

Opdageren lænede sig helt tilfreds tilbage i Stolen og tændte sig en Cigar.

Saa vedblev han:

„Det lader til, jeg har regnet Stykket rigtigt ud for der er ingen tvivl om, at Carruthers i Øjeblikket fører en rolig og agtværdig Tilværelse ovre i det stille Bushwick. Der lever han nok som en gammel pæn Herre, der maaske er almindelig kendt under Navnet „Professor Turner", og — han plejes ømt af „la Janice".

Naa — vi faar se!"

Nick Carters Opfattelse stadfæstes.

Brooklyn eller „Vandhovedet, som New Yorkerne gærne kalder deres Naboby, bestaar af en Mængde Smaastæder, som i Aarenes Løb er blevne samlede under en Kommune.

Brooklyn South Brooklyn, Bedford, Flatbush, Williamsburgh, Bushwick og andre Byer var tidligere fuldstændig adskilte og stod delvis ikke en Gang i Forbindelse med hverandre.

Bushwick er først i den allernyeste Tid bleven omgiven af Skyskrabere og store Kaserner.

Endnu kun for ganske kort Tid siden var den i Ordets fuldeste Forstand en lille By for sig midt imellem Marker og Enge. Særlig laa den Del, som fandtes mellem Gates-Avenue og Holsey Street, hen som i en sand „Tornerose-Søvn".

Ofte saa's der her hele Dage ikke et Menneske. De smaa Villaer herude beboedes mest af Folk, der i al Ro og Mag levede af deres Penge, eller af Forretningsfolk, der først sent paa Aftenen vendte hjem fra deres Kontorer og Lagere inde i „Stor-Byen".

En af de roligste Gader i Bushwick hed Magnoliastreet.

Og netop her ud til havde Nick Carter fra følgende Dag forfulgt Forbryderparrets Spor.

Han havde slaaet efter i Vejviseren og overbevist sig om, at Magnoliastreet var den eneste af Bushwicks Gaden, hvori Bogstaverne ia ee fandtes.

Opdageren var endnu forklædt som Irlænder, og Godtfolk der saa ham, troede vel bare, det var en rejsende Haandværkssvend, som herude saa sig om efter Arbejde.

Dog — en Politimand eller andre, der var kendte med Forholdene i Tugthuset, maatte snarere tro, at „Fyren" indtil for ganske nylig havde siddet bag de tilgitrede Vinduer, for den ejendommelige Maade, hvorpaa Nick Carter slæbte med sin højre Fod — hvad han iøvrigt gjorde højst naturligt — mindede ikke lidt om den Gang, som de fleste Tugthusfanger stiller op... Naar Fangerne føres ud paa deres Ture gaar de i en lang Række, den ene med Hænderne paa den andens Skuldre, hvorved deres Gang bliver underlig vraltende, og Uvanen med at slæbe højre Ben fremad virker ligefrem smittende.

Desuden kunde det paany fremvoksende Overskæg og Hagens Skægstubbe tyde paa, at Ejeren af al denne Ansigtspryd indtil for kort Tid siden havde været glat barberet.

Det vilde have været Nick Carter den letteste Sag af Verden, at sætte sig i Forbindelse med Politimesteren i Bushwick, men han foretrak at arbejde uden hans Bistand, thi der kunde endog være en Mulighed for, at den snedige Carruthers stod i venskabeligt Forhold til selveste den høje Øvrighed.

Nick Carter fandt det derfor rigtigst at gaa sine egne Veje og muligt i Magnoliastreets Nabolag skaffe sig Oplysninger om Professor Turner.

I Vejviseren stod, der ingen „Professor Turner" nævnet, men det var netop et sikkert Bevis for, at Carruthers, hvis han virkelig var den samme som „Professoren", endnu ikke havde boet et Aar i Bushwick.

„Det er egentlig en underlig „Legen-Blindebuk"!" mumlede Nick Carter hen for sig, medens han slentrede ned ad Gaden: „Alle de Anstrængelser, jeg hidtil har gjort mig i denne Sag, støtter sig kun paa en Teori, som jeg maaske tilsidst bliver nødt til at afvise som fuldstændig uholdbar, og jeg er nu foreløbig tvungen til at famle mig frem efter de Slutninger, jeg selv har draget, til jeg ved et Tilfælde overtydes om, at min Teori umulig kan være rigtig!"

Henne paa det første Gadehjørne var er en Spækhøkerforretning — eller, som den saa indbydende hed paa Skiltet: „Delikatessehandel."

Nick Carter traadte ind i den skinnende rene Butik, hvor en blond blaaøjet Dame stod bag Disken.

„God Morgen, Frue!" sagde Opdageren i den herligste, irske Mundart: „Kan man faa en lille Smule at spise hos Dem?"

„Ja — lad gaa!" svarede Fruen, medens hun mønstrede Nick Carters lidet tillidsvækkende Ydre.

„Pengene slaar vel nok til!" sagde Nick Carter, der stadig nok saa flot spillede „Sønnen fra den grønne Ø", og tog et Par knitrende Dollarsedler op af Lommen: „Jeg kan vel købe et Par Skiver af Skinken der, og maaske jeg ogsaa kan faa et Par Stykker Smørrebrød. Naturligvis maa jeg ogsaa have mig en sur Agurk — det hører sig jo til her i Amerika! Det er lige meget Frue, naar man ser Deres Varer, løber ens Tænder skam i Vand, saa appetitligt ser det ud altsammen!"

Fruen følte sig helt smigret og lo.

„Ja, hvis det heller ikke var saa godt og pænt her, som det er, kunde man vist ikke gøre noget Forretning, for herude bor der kun fine Folk!"

„Ja, det kan jeg nok forstaa, for det ene Hus ser jo fornemmere ud end det andet. Jeg tør bande paa, at min gamle Professor ogsaa bor herude, i en af disse Gader!"

„Der bor skam en Professor her i Nærheden!" sagde Fruen: „Det er en ældre Herre, som hedder Turner. Mener De ham?"

„Akkurat, Frue! Jeg har nemlig i mange Aar været Kusk hos ham. I den sidste Tid er det nu ikke gaaet mig saa godt, jeg har været arbejdsløs og ligget otte Maaneder paa Hospitalet.

Saa hørte jeg, at mit tidligere Herskab var flyttet her ud til Bushwick — og jeg vilde jo gærne hilse paa Professoren. Maaske kunde De sige mig, hvor det er han bor?"

„Ih ja — han bor i det femte Sted her fra Hjørnet — Nummer seks og tyve — I Forhaven blomstrer der en Mængde Roser."

Og Fruen, der lod til at være meget snakkesalig, vedblev.

„Det er jo iøvrigt en komisk Mand, den samme Professor! Han lader til at have saa mange Penge, at han kan leve af Renterne, og dog arbejder han baade Dag og Nat paa sin Ballon."

„Blov — bah... hvad, en Ballon?" udbrød Nick Carter, der nær havde faaet Maden i den gale Hals...

Han var just ved at sætte Tand i det snehvide Brød med den saftige Skinke.

„Ja!" sagde Fruen: „Ved De ikke, hvad en Ballon er? En Luftballon... saadan en, som Folk gaar til Vejrs med! Heromme bag Huset ligger hans Ballonskur. Det har han indrettet paa den Maade, at Taget kan aabnes enten helt eller delvist. Inde i Skuret bliver der stadig baade hamret og savet, saa Folk her i Nabolaget allerede har besværet sig over

det! Det kan være, han har opfundet et styrbart Luftskib."

„Hvad siger De?" svarede Nick Carter paany med Mad i Munden: „Saa kan jeg maaske faa Arbejde hos Professoren!"

„Ja, det er saamænd ikke umuligt. Prøv De en Gang Deres Lykke inde hos ham!"

„Lever hans Frue endnu?" spurgte Opdageren.

„Fru Professorinden — ih ja! Til Trods for hendes tresindstyve Aar er hun endnu lige rask og rørig. Da hun i Aftes kom tilbage fra sin Rejse, var det første hun gjorde, at sende Bud her ind til mig efter nogle smaa Karbonader og lidt Paalæg til Aftensmaden."

„Han Professoren været ude at rejse?" spurgte Nick Carter.

„Ja — i omtrent fire Uger!"

Nu var Opdageren sikker i sin Sag. Den saakaldte Professor Turner og hans tredsindstyveaarige Frue kunde ikke være andre end Carruthers og „la Janice".

Efter at have takket Fruen for hendes elskværdige Oplysninger forlod han Forretningen og gik bort ad samme Vej, som han var kommen.

Kort efter var han naaet hen til den Villa, der — om man kunde tro Fruen i Delikatessehandelen — tilhørte Professor Turner.

Professor Turner og Frue.

Paa Verandaen sad der en gammel, hvidhaaret Dame i en Gyngestol og læste Morgenavisen.

Nick Carter aabnede uden videre Havelaagen og gik hen ad den grusbelagte Gangsti op til Verandaen.

Da Damen hørte Lyden af Fodtrin, hævede hun Hovedet og saa ud i Haven.

Det gav et ordentligt Sæt i Opdageren, som om han kunde være bleven ramt af et elektrisk Stød.

Paa den Maade som hun kiggede efter ham, havde hun røbet sig selv. Disse gennemtrængende kulsorte Øjne ejede ingen anden end „la Janice", men ellers var der i hendes Ydre ikke noget som helst, der kunde minde om den forhen saa smukke Model.

Hendes Ansigt var vissent og rynket, og hun var sværere i Bygning, end „la Janice" i Virkeligheden kunde være det.

Nick Carter lagde meget godt Mærke til, at Janice stak sin højre Haand ind under en Fold i Kjolen — utvilsomt greb hun fat i en ladt Revolver, som hun altid havde hos sig. —

Opdageren følte, at hun ikke vendte sin Øjne fra ham, selv om hun gav det Udseende af, at hun igen læste i Avisen.

Han gik rolig op ad Verandaens Trappetrin, saa gjorde han Ret — om end paa en mindre militærisk Maade — og førte Haanden op til sin fedtede Kasket.

„Undskyld, Frue!" sagde han i sin morsomme, irske Mundart: „Jeg vilde gærne spørge om her ikke skulde være lidt Arbejde for mig?"

Damen sænkede Avisen og maalte ham med et overlegent Blik fra Top til Taa.

„Nej — her er ikke noget for Dem!" svarede hun med ligegyldig Mine.

I dette Øjeblik var Nick Carter uenig med sig selv. Han vilde have svoret paa, at denne Røst ikke tilhørte „la Janice". Skulde det virkelig være hende, der kunde tale saaledes, saa forstod hun at forandre sin Stemme bedre end noget andet Menneske.

Men saa let vilde han nu heller ikke lade sig spise af.

„Ske kunde det dog, at her var Arbejde for mig!" sagde han i en beskeden Tone: „Herhenne paa Hjørnet i Delikatessehandelen blev der mig fortalt, at den Herre, som bor her, er Professor, og beskæftiger sig med at bygge en styrbar Luftballon. Og da jeg nu forstaar mig lidt paa de Dele — jeg har nemlig arbejdet paa en Fabrik, hvor der blev lavet Balloner, — bildte jeg mig ind, at jeg netop kunde være den rigtige Mand for Professoren!"

I det samme blev Havestuedøren lukket op, og en ældre Herre traadte ud paa Verandaen.

Nick Carter vilde aldrig have troet, at det kunde være Carruthers, hvis ikke han havde vidst det.

Det skægløse Tænkeransigt var omgivet af et tæt, snehvidt Haar. Den gamle Herre gik foroverbøjet og humpede langsomt ved en Stok.

Hans broderede Bedstefader-Vest rundede fint om ham, iøvrigt bar han lang sort Diplomatfrakke og sorte Benklæder af gammeldags Snit.

Opdageren var fuldstændig maalløs. Han vilde aldrig have troet, at Carruthers havde kunnet forandre sit Ansigt paa saa fortrinlig en Maade — hvordan han

havde været i Stand til det, det var for Nick Carter en Gaade!

Sandsynligvis havde han ændret sin Ansigtsform ved Hjælp af Modellervoks, hvorover han havde smurt rigeligt med Sminke. Øjnene, som muligt kunde have røbet ham, havde han skjult bag blaa Briller.

Nick Carter ventede, at „la Janice" nu vilde vende sig om mod sin Mand.

Det gjorde hun ogsaa paa en Maade, at Opdageren næsten ikke kunde betvinge et Udbrud af Overraskelse.

I Stedet for at bruge Munden eller rettere Stemmen benyttede hun sig kun af Læberne og forklarede ham i Døvstummesproget, at den Mand, der stod her ved Verandatrappen var en, der søgte Arbejde og var godt kendt med, hvordan Luftballonen blev forfærdigede.

Nick Carter, der var fuldstændig inde i Døvstummesproget, bemærkede til sin Forundring, at Janice virkelig paa denne Maade kunde underholde sig med Carruthers uden at begaa en eneste Fejl.

Carruthers fulgte opmærksomt hendes Læbers Bevægelser og svarede hende paa samme Vis.

Saa vendte Janice sig om mod „Irlænderen" og udbrød:

„Min Mand er døvstum! Jeg har nu forebragt ham Deres Ønske, og han lader sige til Dem, at han nok vil give Dem noget at bestille, i Fald De virkelig forstaar Dem paa Arbejdet. Det er vel rigtigt nok, at De er kendt med, hvordan man laver Balloner?"

„Ja, det er svart, Frue!" sagde Nick Carter med den ærligste og troskyldigste Mine af Verden: „Hr. Professoren kan jo bare tage mig paa Prøve, og han vil da snart faa at se, om jeg duer til det eller ikke!"

„Hvormeget forlanger De om Ugen, naar De faar Kost og Logi her paa Stedet?"

„Det vil jeg helt overlade til Dem selv, Frue! Naar jeg endelig skal nævne en Pris, kan jeg jo sige fem Dollars!"

Fru Janice forklarede sin Mand, hvad der var blevet sagt, og Professoren erklærede sig villig til at antage ham.

„Hvor bor De for Øjeblikket?" spurgte Fruen fremdeles: „Maaske her i Nærheden?"

„Nej, jeg bor i New York. Men jeg har været i Besøg hos nogen, som jeg er i Familie med — ellers var jeg nok aldrig kommen herud til Bushwick."

„Er De fuldstændig uafhængig eller er De maaske gift og har Kone og Børn?"

„Nej — jeg staar ganske alene!

Min Kone er død allerede for mange Aar siden, og vort Ægteskab var barnløst."

„Saa meget des bedre!" sagde Fru Janice helt tilfreds:

„Min Mand vaager nemlig meget strængt over sin Hemmelighed, og naar De først er begyndt at arbejde her, maa De ikke forlade Huset før Ballonen er færdig!"

Nick Carter overskuede straks hele Stilinlgen.

Det var virkelig lykkedes ham at skuffe Forbryderparret, der her følte sig saa sikkert, at det end ikke i den vildeste Indbildning kunde tænke sig et Besøg af „Dødsfjenden."

Da Morris Carruthers og „la Janice" havde bestemt sig til at udplyndre Juvelererens Butik, besluttede de samtidig, at de — paa en ikke mindre ejendommelig Maade end den, hvormed de havde sat Indbrudet i Scene — vilde undfly den straffende Retfærdighed, nemlig pr. Ballon!

Da det galdt for Carruthers og hans Kone om at slippe bort fra Bushwick saa snart som muligt, kom „Irlænderens" Tilbud dem meget belejligt, dog havde Forbryderparret utvivlsomt til Hensigt at faa ham ryddet af Vejen, inden de vovede sig til Opstigningen.

Nick Carter havde med Lethed kunnet anholde Carruthers og „la Janice" paa Stedet — men han havde hele to Grunde til ikke at gøre det.

For det første havde Forbryderne utvivlsomt forstukket de stjaalne Sager paa et helt andet Sted, og alene for at spille Nick Carter en Streg, vilde de aldrig tilstaa for ham, hvor Skjulestedet fandtes.

Og for det andet — hvad der ikke mindst voldte Nick Carter svære Betænkeligheder — maatte Forbryderparret afleveres til Distriktsfængslet.

Foreløbig havde han jo heller ikke noget Bevis for, at Carruthers eller Janice havde myrdet den ulykkelige Radchiffe — end ikke „Indicier" eller Tegn for, at de efter al Sandsynlighed maatte være noget om det, havde han kunnet fremføre.

Yderligere kom hertil, at Opdageren først vilde forvisse sig om, hvor Pauline holdtes fast.

Den unge Pige havde i høj Grad tiltalt ham baade ved sin Ligefremhed og sin Aabenhjærtighed. Det var desuden en Ærespligt for ham at faa hende reven ud af Broderens Kløer, da hun selv en Gang under meget farlige Forhold havde befriet eller i det mindste bidraget til, at Nick Carter ikke den Gang undkom.

Ballonarbejdet faldt ham meget belejligt, for derved kunde han i flere Dage, ja maaske endog i Uger komme til at bo i samme Hus som Forbryderparret og vilde faa Tid nok til at skaffe sig alle de Oplysninger, han kunde ønske sig.

„Godt altsaa! Det er jeg meget glad for. Da jeg er en rolig og sat Mand, der ikke føler megen Lyst til at gaa paa Værtshus om Aftenen og smide Penge ud, har jeg ikke noget imod at blive hjemme. Paa den Maade kan jeg jo ogsaa lægge mig, en rar lille Skilling op!"

„De lader til at være et pænt Menneske. Hvad hedder De egentlig?"

„Fagin — Micky Fagin, Frue! De kalder mig bare Micky!"

Derefter fulgte der endnu en Gang en lang Samtale i Døvstummesproget mellem Carruthers og Janice, som fulgte Nick Carter med vaagent Blik. Hun meddelte sin Mand, hvad hun var bleven enig med Irlænderen om, og Carruthers udtrykte sin Tilfredshed med, at hun havde sikret sig Mandens Tjeneste.

Det var et nyt Bevis for Opdageren om, at hverken Carruthers eller Janice anede, de her havde deres Dødsfjende over for sig.

„Hvornaar kan De tiltræde?" spurgte Fruen.

„Ja, hvis det passer Dem, saa i Morgen tidlig! Jeg maa jo først have gjort op med min Logi-Værtinde, saa jeg kan flytte og faa mine Sager med mig."

„Det er godt, Fagin! Saa kommer De altsaa her i Morgen Klokken otte? Og endnu et: Det er min Mand meget om at gøre, at hans Kolleger ikke faar Nys om, han arbejder paa en Flyvemaskine. Jeg har vel ikke nødig at indskærpe Dem, at De ovre i New York endelig ikke maa lade Dem forlyde med noget."

„Ih — Frue, jeg skal være saa tavs som Graven!" forsikrede den brave „Irlænder".

„Jeg ved godt fra det Sted, hvor jeg sidst arbejdede, at der vaages strængt over den Slags Fabrikations-Hemmeligheder."

Saa sagde Nick Carter Farvel med et kluntet Buk og gik ud af Haven.

Da Opdageren var drejet omkring Hjørnet, skyndte Parret sig ind i Havestuen.

Og nu fik Herren pludselig sit Mæle igen.

„Hvad mener Du om det, Janice? Kan vi have Tillid til den Fyr?"

„Ja, det er klart," svarede Janice: „Ingen Opdager i hele Verden kan forklæde sig saadan! Jeg har betragtet Fyren meget opmærksomt — ja, jeg kan næsten sige, at jeg har studeret ham, og er kommen til den Overbevisning, at han virkelig er den, han udgiver sig for."

„Tror Du ikke, vi skulde forfølge ham?" spurgte Carruthers.

Janice trak paa Skuldrene'

„Det vilde næppe være Umagen værdt! Desuden holder jeg det ikke for raadeligt, at vi tager til New York, selv om det er i en aldrig saa god Forklædning, jeg er bange for, Asfalten derinde vil brænde for meget under os!

Naturligvis maa vi lade Irlænderen forsvinde ud af Verden, naar vi ikke mere har Brug for ham — det vil sige kort forinden, vi gaar til Vejrs! En otte Dages Tid maa han vel mindst arbejde hos os, og i en Uge kan han jo faa snust meget op!"

„Hvad skal vi gøre med Liget?"

„Du er noget for korsynet Morris!" sagde Janice i en misbilligende Tone: „Folk kan jo snart faa at vide, at Du har antaget en Mand, der skal være Dig behjælpelig, og som vil tage med os paa vor Luftfart. Naar vi først er gaede til Vejrs, er det jo kun Legeværk for os at falde over ham og smide ham ud. Saadanne Ulykkestilfælde sker jo oftere hos Luftskippere! Man taber Ligevægten og styrter ud af Gondolen."

„Det er en udmærket Ide!" udbrød Carruthers: „Det vigtigste er at Fyren faar det saa behageligt som muligt hos os, saa han bliver i sin Plads, for befinder han sig ikke godt her, vil det jo være ham en let Sag at liste bort herfra om Natten, og saa har vi Spillet gaaende, for vi kan jo dog, naar alt kommer til alt, ikke holde ham fangen uden at have Opsigt med ham."

„Det skal jeg nok altsaa ordne! Nu maa vi kun haabe, at Fyren ikke bliver borte, for uden hans Hjælp kommer Du vel nok til at arbejde otte om ikke fjorten Dage til!"

Sagen drøftes hos Politiinspektøren.

Da Nick Carter igen var kommen ud paa Gaden, kunde han ikke undertrykke et let Latterudbrud:

„Død og salte Pine!" mumlede han hen for sig: „Det havde jeg dog ikke troet, at jeg saa nemt skulde komme til at overliste, dette snedige Forbryderpar! Bedre kunde jeg ikke ønske meg det. Jeg skal endog hos dem og faar efterhaanden i al Gemytlighed at vide, hvad jeg vil!"

Saa gik han ind i Delikatesseforretningen. Med glædestraalende Ansigt fortalte han Fruen, at nu havde han faaet Arbejde inde hos Professoren!

Og han tilføjede:

„Det vil rigtig glæde min Tante! Det gamle Liv var ellers meget ked af, at jeg ikke kunde faa nogen Plads. Hun bor et Stykke længere herude i Bushwick, nemlig i Gates Avenue."

Vel havde Nick Carter ikke nogen Tante boende der, men han var kommen i Tanker om en gammel irsk Vadskekone, der tidligere havde boet i New York og den Gang havde vadsket for ham, men nu allerede i en Del Aar havde haft Bopæl i Bushwick.

Opdageren bar sig ad, som om han Skridt for Skridt kunde være bleven forfulgt, selv om det i Virkeligheden ikke skete, var det dog næppe nogen Skade til at være forsigtig og tage alle Muligheder med i Betragtning.

„Hvad hedder Deres Tante, om jeg maa være saa fri?" spurgte Delikatesseforretningens Indehaverske, medens hun pakkede et Stykke Pølse ind til Nick Carter.

„Madam Doffy!" svarede han. „Hun bor i Nummer tre og tredive. Kender De hende saa ikke?"

„Nej — Jeg kommer sjældent ud ad Gates Avenue til, den hører jo egentlig mere til Williamsburgh! Hvornaar skal De saa tiltræde Deres Tjeneste inde hos Professoren?"

„I Morgen tidlig! Naar jeg nu har været ude og fortalt det til min Tante, vil jeg tage over til New York for at faa bragt mine Sager i Orden!"

Dermed forlod Opdageren Delikatesseforretningen og gik med det samme lige ud til Gate Avenue.

Den gamle Madam Doffy blev meget overrasket, da hun lukkede Døren op og stod over for et fremmed Menneske, som kaldte hende Tante. Men inden hun endnu kunde faa svaret ham, tilføjede han sagte:

„Jeg er Nick Carter!"

Da hun havde budt ham ind i Stuen, fortalte han hende, hvorfor han var kommen ud til hende.

„Ih, Hr. Carter, hvor De dog kan forklæde Dem," udbrød den gamle Kone og rystede paa Hovedet:

„Jeg vilde have bandet paa, at De var en rigtig Irlænder! Og saa forstaar De jo at tale paa samme Maade som vi andre derhjemme!"

„Ja — det fører Striden med sig, Madam Doffy! Men hør nu en Gang alvorligt paa mig: Efter al Sandsynlighed vil der her hos Dem blive spurgt efter mig. De maa da fortælle den paagældende Person, at Deres Nevø Micky Fagin, jævnlig kommer ud til Dem! Beskriv mig nøje saadan, som jeg ser ud nu, og tilføj, at jeg i længere Tid har været arbejdsløs, men at jeg tidligere har arbejdet paa en Ballonfabrik. Hvor det er, jeg bor nu i New York, ved De ikke rigtig!"

Den gamle Kone lovede, at hun nok skulde sige saadant, som Nick Carter havde bedt hende om. Og hun var ikke længe om at nappe den Halvtredsindstyve-Dollarseddel, som Opdageren havde lagt hen til hende paa Bordet.

Hun smilte over hele Ansigtet.

Nick Carter forlod Stedet med en glad Stemning.

Nu havde han truffet alle Forsigtighedsregler og sørget for, at Forbryderparret kunde føle sig sikret.

Saa gik han hen til Bushwicks Banegaard og kørte derfra ad Long Island-Banen til det østre Williamsburgh og videre til Hunterspoint, hvorfra han tog med Færgen over East River til New York.

„Her er jeg endelig sikker paa, at ingen er ude efter mig!" sagde Nick Carter helt lystigt hen for sig.

„Endnu til Williamsburgh vilde Carruthers og Janice nok kunne have fulgt efter mig, men herover i selve New York kommer de ikke!"

Efter at Opdageren havde faaet sig en lille Hjærtestyrkning inde paa en Kafe, gik han op paa Politikammeret i Mulberry Street.

Det kostede ham megen Møje at faa overtydet den Ordonans, der stod Vagt ved Politiinspektør Mac. Cluskys Kontor, om, at han virkelig var Nick Carter.

Og lige saa lidt formaaede Mac. Clusky at kende sin gode Ven i hans udmærkede Forklædning. Først da Opdageren gav sig til at tale med sin naturlige Stemme, indsaa Inspektøren, at det virkelig maatte være „den kære Nick", han havde for sig.

„Du bliver mig mere og mere uhyggelig, Nick!" udbrød han: „Du er jo en sand Proteus — en hel Forvandlingskunstner! Nu har jeg set Dig i mang-

foldige Forklædninger, men en saa fortræffelig Maske som den, Du der stiller med, har jeg endnu aldrig set! Særlig er dit Ansigt saa forandret, at end næppe din bedste Ven vil kunne kende Dig igen, og jeg er sikker paa, at din gamle Tjener Josef, der jo er Pot og Pande i Huset hos Dig derhjemme, ikke vil lade Dig slippe ind, om endnu Du aldrig saa mange Gange forsikrer ham, at Du er hans Herre!"

„Jeg tror ogsaa selv, at denne Forklædning ikke er den daarligste — den har i hvert Fald allerede bestaaet Ildprøven!"

„Hvad mener Du med det, Nick?"

„Det skal Du straks faa at vide, George! Men først maa Du forestille mig for en af dine Cigarer!"

„Naa — det er gode Tegn!" udbrød Inspektøren nok saa fornøjet: „Saa staar Barometret nok paa „Smukt Vejr", eller i det mindste paa „Bestadig".

I Gaar gad Du ikke engang se Tobak — end sige ryge en Cigar sammen med mig!"

„Ja — men siden den Tid har jeg ogsaa gjort store Fremskridt!" svarede Opdageren: „Hvordan er iøvrigt din General-Alarm spændt af?"

„Trøstesløst!" sagde han: „Forbryderparret maa vre fløjet bort gennem Luften!"

„Ja — hvis Carruthers og Janice endnu ikke har gjort det, gør de det nok!" udbrød Nick Carter tørt, medens han tændte Cigaren.

„Er Du vittig, Nick?" brummede Politiinspektøren: „Du vil vel ikke dermed sige, Du siden i Gaar er kommen under Vejr med, at Carruthers og hans bedre Halvdel ikke alene har i Sinde at undfly os, men ogsaa at undflyve os?"

„Huha! Det er nok Dig der er vittig!" sagde Nick Carter: „Men ikke des mindre er Meningen god nok! Altsaa for ikke længer at spænde Dig paa Pinebænken: Jeg har i Morges talt med Carruthers og „la Janice"!"

Hvis der var faldet en Bombe ned for Mac Cluskys Fødder, vilde han ikke hurtigere være kunnet røget op fra Stolen, end det nu skete.

„Det er vel kun din Spøg, Nick?" udbrød han omsider, medens han rystede paa Hovedet: „Her satte jeg i Gaar — det vil sige: for tolv Timer siden — hele Maskineriet i Bevægelse og det, uden at der sker noget som helst, og Du har i Morges ganske rolig faaet Dig en Passiar med de gode Folk? ... Du har maaske oven i Købet spist Frokost sammen med Dem?"

„Næh, ikke i Dag, men det skal jeg til i Morgen!" svarede den uforbederlige Opdager, medens han magelig strakte sig i Stolen og med Velbehag blæste de blaa Dampringe fra Cigaren op mod Loftet.

„Aa, Nick, gør mig den eneste Tjeneste ikke mere at være saa hemmeligsfuld! Altsaa, ud med Sproget! Er det virkelig lykkedes Dig at komme paa Spor efter Forbryderparret?"

„Ja, det er, George, og hvad jeg nu fortæller Dig, er fuldt Alvor: Min Theori er paa den mest glimrende Maade slaaet til! „Janice" og Carruthers er gaaede over i andre Personligheder! De har i omtrent otte Maaneder boet ude i Bushwick. Carruther kalder sig Professor Turner og er en ærværdig, hvidhaaret Herre mellem de treds og halvfjerds, medens Janice spiller „Fru Professorinden" som en svær, gammel Dame i tredsindstyve Aars Alderen.

Hr. Professoren har iøvrigt en lille Fejl, han er nemlig døvstum — han og Fruen taler de døvsdtummes bekendte Læbesprog med hindanden!"

Mac. Clusky var saa forundret, at han endnu ikke kunde faa et Ord frem.

„Ved at spørge mig for rundt i Nabolaget, kom jeg paa det rene med, at Carruthers ikke kunde have andet i Sinde end forlade New York pr. Ballon, og han træffer de nødvendige Forberedelser dertil inde i et stort Skur, som ligger lige ved hans Villa. Naboerne derude tror, at han arbejder paa en Model til en Flyvemaskine.

Jeg spurgte om Arbejde hos ham og fik det ogsaa — vel hovedsagelig af den Grund, at jeg fortalte ham, jeg var Fagmand, og at jeg allerede havde arbejdet i flere Etablissementer, som befattede sig med Fabrikation af Luftballoner."

Politiinspektøren gik op og ned ad Gulvet, medens han tænkte over Sagen. Omsider standsede han foran sin Ven og sagde:

„Jeg vil tro Dig, naar Du siger, at Du har opdaget, hvor Forbryderparret er, og jeg vil ogsaa tro det muligt, at de Folk, som Du har talt med, virkelig er Carruthers og Janice, men jeg maa da ogsaa antage, at de paany har stillet en Fælde for Dig — og det faar Du mig ikke fra!

Du siger jo selv, at Janice har en overordentlig skarp Forstand, som virker ligefrem overraskende, og ligeledes, at Carruthers er en værdig Søn af sin Fader! Hvis de nu har genkendt Dig eller dog i hvert Fald næret Mistanke om, at Du — deres Dødsfjende — kunde ...!"

„Dine Udtalelser kan være ganske berettigede, George," afbrød Nick Carter ham: „— men denne Gang tager Du dog fejl! Jeg kan forsikre Dig med fuld Bestemthed, at Forbryderne ikke har genkendt mig!"

„Ja, Tiden vil vise det!" svarede Mac. Clusky endnu halvt i Tvivl: „I hvert Fald løber Du jo denne Gang lige i Løvens Gab!"

„Det gør jeg, og oven i Købet paa længere Tid, for jeg bliver hos dem, til Ballonen er færdig."

Nick Carter fortalte nu sin Ven alle de Grund, som havde bevæget ham til denne Adfærd, og det og det endte da ogsaa med, at Politiinspektøren gav ham Medhold i alt.

„Det er et farligt Spil, Du vover, men der er jo intet andet for i Fald Du vil opnaa et gunstigt Resultat, thi for saa vidt har Du jo Ret. Hvis vi vilde arrestere Forbryderparret nu, da vilde vi samtidig afskære os fra at opdage, hvor Pauline er. Ej heller vilde vi kunne faa noget at vide om det Sted, hvor de har skjult de stjaalne Penge og Værdisager, og vi vilde jo ikke en Gang kunne overbevise og straffe dem for Mordet paa den ulykkelige Kunstner."

„Naa, jeg har nok lykkelig og vel omvendt Dig til mine Anskuelser. — Hvis Du nu ikke hører fra mig i de første otte -fjorten Dage, behøver Du altsaa ikke af den Grund at være bange for min Skæbne."

„Vilde det mon ikke være bedst, om jeg stillede nogle af mine Folk paa Post derude i Nabelaget?"

Opdageren rystede ivrigt paa Hovedet:

„Nej, George, det vilde kun ødelægge alt. Jeg er overbevist om, at Janice, skønt hun ikke har ringeste Anelse om, at jeg er Nick Carter, ikke desmindre vil lade mig bevogte, for at blive overbevist om min Hæderlighed. Jeg har derfor allerede truffet mine Forholdsregler med denne Mulighed for Øje."

Med al Agtelse for dit Personale, er jeg overbevist om, at Forbryderne øjeblikkelig vilde opdage, at deres Tilflugtssted blev bevogtet af Opdagere, og i saa Fald vilde alle mine Anstrængelser være forgæves.

I Øjeblikket er de fuldstændig trygge, men hvis de fatter Mistanke, bliver mit Arbejde dobbelt besværligt. Det eneste, jeg kunde finde mig i, var, at Chick og Patsy tog Ophold der i Nærheden, og at jeg paa en eller anden Maade kunde sætte mig i Forbindelse med dem, men det er dog efter min Mening ikke en Gang nødvendigt. — Hvor er forøvrigt Radchiffes Lig?"

„Det er hos Bedemanden i Sjette Avenue og bliver begravet i Morgen."

„Det er kedeligt, jeg ikke kan være til Stede ved Begravelsen. Nu skriver jeg et Kondolencebrev til hans Familie, og Du vil nok være saa god at besørge en Krans til ham i mit Navn?"

Nick Carter satte sig ned ved Inspektørens Skrivebord, og skrev et Brev til Radchiffes Slægtninge og bad om Undskyldning for, at han paa Grund af vigtige Forretninger var forhindret i at komme til Stede ved Begravelsen.

„Men sig mig, Nick, hvordan har Du Dig egentlig ad med at opdage Forbryderens Smuthul?"

„Det er en lang Historie, som Du maa vente med at høre til en anden Gang. For i Dag maa Du nøjes med den Kendsgærning, at jeg har fundet dem. Men de har været saa overordentlig forsigtige, da de tog fra Bushwick til New York og derfra tilbage til deres Villa, at jeg endnu ikke er klar over, hvorledes de egentlig har baaret sig ad, jeg vilde ikke være et Skridt længere nu, hvis jeg ikke ved et Tilfælde havde fundet en halvt forkullet Konvolut, hvorpaa jeg kunde tyde nogle enkelte Bogstaver, som sammenholdte med andre dannede Carruthers nuværende Navn og Adresse.

Men nu maa jeg af Sted, for jeg har en Del at besørge endnu i Dag, og jeg skal tiltræde min „Plads" i Morgen tidlig."

„Hahaha! Hvem skulde vel tro, at Carruthers nogen Sinde skulde blive din Husbond. Virkeligheden er dog mere spændende end selv den bedste Roman. — Ja, ja — lev vel, gamle Dreng. Jeg behøver jo ikke at ønske Dig Held, for det har Du jo mere af end —"

„Forstand!" sagde Nick Carter og lo: „Næste Gang Du hører fra mig skal jeg forestille Dig for Carruthers eller Janice eller maaske for dem begge to — enten levende eller døde."

„Lad os haabe det bedste!"

Forbryderparrets Hjælper.

Nick Carter gik fra Politikammeret lige hjem til sig selv.

Der laa Breve fra Chick og Patsy. De havde gjort gode Fremskridt i den Sag, de var sendte ud for at behandle, men skrev dog, at de ikke vilde kunde være hjemme igen før i Slutningen af Ugen.

„Naa, saa maa jeg se at klare mig uden „Drengene"!" brummede Nick Carter hen for sig, thi maaske vilde Carruthers eller Janice, der jo er Pokkers mistænksomme, overraske mig i at staa i Forbindelse med Omverdenen!

Nej, i denne Sag maa jeg helt og aldeles stole paa mig selv. Nu har jeg forøvrigt Tid til i Løbet af Eftermiddagen at forhøre mig om den hemmelighedsfulde Landauer, for selv om jeg nu ogsaa ved, hvor Forbryderne er, vilde det dog interessere mig at udfinde, paa hvad Maade de er komne til New York fra deres Villa. Jeg maa se at komme paa Spor baade efter Vognen og Kusken.

Nick Carter forklædte sig nu paa samme Maade som Dagen forud, og gik derefter enenu en Gang hen til det Sted i Seks og tyvende Gade, hvor Carruthers og Janice havde boet i tre Uger.

I en af Ejendommene lige overfor boede der en Barber. Nick Carter gik derind, købte en Flaske Haarvand, og da der ikke var nogen Kunder, begyndte han at snakke med Barberen og ledede snildt Talen hen paa Maleren og hans Kone, der havde boet en kort Tid paa den modsatte Side af Gaden.

„De maa dog vist være temmelig velhavende, for saa vidt jeg har hørt, kom de kørende i en flot Landauer med livreklædt Kusk den Dag, de flyttede ind, og da de nu forleden flyttede igen, kørte de nok bort i den samme Vogn."

„Det er ganske rigtigt!" svarede Barberen og smaalo: „Men det var ikke deres gen?"

„Hvad for noget! Var det en lejet Vogn?"

„Nej, det var det langtfra. Det var endda en herskabelig Vogn, og hvis Ejeren anede, at Kusken bruger hans Køretøj, for derved at skaffe sig en betydelig Ekstrafortjeneste, vilde han sikkert forlængst have jaget Kusken paa Porten."

„Aa, nu er jeg med!" udbrød Nick Carter. „Herskabet er rejst, og saa kører Kusken Lejlighedsture for at tjene lidt ekstra. Det er vist forøvrigt ret almindeligt."

„De har gættet rigtigt. Vognen tilhører Lord Cramer, en gammel, halvgal Englænder, der ejer flere Millioner end vi har Fingre.

Han er paa Rejse det meste af Aaret og ledsages kun af sin Kammertjener. Det øvrige Tjenerskab bliver tilbage her i Byen og faar fuld Løn. Men til Gengæld fordrer han, at alt skal være i Orden, som om han selv var her.

Han skriver aldrig noget om, naar han kommer, men en skønne Dag er han der, og saa er der til Tjenerskabet i en god Mening, hvis ikke alt er, som det skal være. Forøvrigt har Tjenerne paa en eller anden Maade truffet saadanne Forholdsregler, at de trods alt ved, naar han kommer, og fører derfor et lystigt Liv."

„Hvorfra ved De alt det saa nøje?" spurgte Nick Carter.

„Da jeg tidligere havde Forretning i Nærheden af Seks og firsindstyvende Gade, kørte Lorden, der har sit Palæ i Halvfemsindstyvende Gade, mange Gange forbi, og jeg bed derfor Mærke i Kusken. Han er forøvrigt saa forsigtig ikke at bruge Lordens Livre, naar han kører foregen Regning."

„Ja, saa! Saa er de Mennesker der boede her overfor slet ikke saa velhavende, som det ser ud til. De er maaske godt kendte med Kusken."

„Det er meget muligt. Jeg kan ikke sige Dem det, da jeg ikke selv ved det."

Nu havde Nick Carter faaet at vide, hvad han vilde. Han vekslede endnu nogle ligegyldige Ord med Barberen og gik derpaa sin Vej.

Han tog ned til tredie Avenue og derfra med Banen til Halvfemsindstyvende Gade, og medens han tilsyneladende var fordybet i sin Avis, tænkte han paa, hvad han nu først vilde gøre.

„Det er en farlig Historie for mig, ligefrem at paadutte Kusken, hvad han har gjort, thi jeg udsætter mig for, at han underretter Parret i Bushwick om det."

Han bestemte sig derfor til at gaa yderst forsigtig til Værks. Han steg af Toget ved Seks og firsindstyvende Gade, hvor han havde en af sine Garderober eller Depoter, der fandtes spredte over den hele By. Det var en lille Lejlighed i ottende Etage, og der kom og gik saa mange Mennesker i Ejendommen, at der slet ikke blev lagt Mærke til, om der kom en helt anden Mand ud af Lejligheden end der var gaaet ind.

Et Kvarter senere forlod Nick Carter Huset.

Han saa ud som en Rideknægt, der havde haft Ansættelse i Herskabshuse, men som for Tiden var uden Plads.

Han gik hen i Halvfemsindstyvende Gade, og fandt her hurtig Lord Cramers Palæ, der var iøjenfaldende nok ved sine hvide Marmorfacade, der lyste op mellem de andre Huses mørke Stenmure. Han gik ad en Sidedør ind i den rummelige Gaard, hvor Staldene laa

Der stod et Par halvvoksende Drenge i Færd med at vaske en Vogn.

Nick Carter spurgte efter Kusken.

„Mac. Guire er henne i Beværtningen paa Hjørnet. Men han kommer vist snart tilbage!" sagde den ene af Drengene.

„De søger vel Arbejde?" spurgte den anden, der saa ud til at være en overordentlig klog Fyr paa omkring sejsten Aar.

„Jeg vil dog ikke raade Dem til at tage Plads her, for Mac. Guire er ikke rar at have med at gøre. Navnlig ikke, naar man blander sig i hans Biforretninger."

Opdageren mærkede straks, at han vilde kunne faa en Del at vide af Drengen her. Han trak ham lidt til Side og stak ham en Dollars i Haanden.

„Du lader til at være en ganske fornuftig Fyr, og og hvis Du vil svare mig aabent, kan Du tjene Dig endnu en Dollars. Jeg vilde nemlig gærne have Pladsen her, og jeg tænker ogsaa nok, jeg bliver antaget, for jeg er godt anbefalet.

Men hvis det er, som Du siger, at Mac. Guire ikke er til at være sammen med, saa skal jeg vel vogte mig for at tage Pladsen. Han har vel Ekstrafortjenester med Køretøjet, medens Lorden er rejst?"

Drengen nikkede:

„Ja, og det endda ikke saa sjældent. Hushovmesteren skulde bare ane det, saa vilde der ligge et Hus, men alt foregaar i dybeste Hemmelighed, og hvis vi ikke danser efter Mac. Guires Pibe, vanker der Prygl efter Noder."

„Saa er han vel under Tiden langt borte?"

„Det kan De bande paa. Nu for omtrent fem Uger siden, var han omtrent en hel Dag borte, han fortalte ganske vist, at han havde været i Morrisania med Hestene for at lade dem græsse paa Egnen, men da jeg børstede hans Frakke, fandt jeg en Stump af „Bushwick Annonceblad".

Og han havde tillige den Dag som ellers hver Gang, han kom tilbage fra en af sine Ture, en temmelig stor Bylt med sig — den bar han omhyggelig op paa sit Værelse."

Nu gik der et Lys op for Nick Carter. Mac. Guire var Forbrydernes Medvider, og Parret havde foretaget deres Omklædninger i den lukkede Landauer. Paa den Maade var Professoren bleven forvandlet til Maleren, der boede i seks og tyvende Gade, og paa Vejen til Banegaarden blev Maleren til Grev Sachelli. „Hr. Turners" Forklædningsgenstande havde Mac. Guire gemt til fornyet Brug, i Fald Forbryderne skulde blive nødte til at flygte.

Da dette blev nødvendigt, maatte Parret hurtigt have sendt Bud til Kusken og derpaa skiftet Forklædning i Vognen, og selvfølgelig var der ikke en af Grænsevogterne, der vovede at anholde den gamle, døvstumme Professor og hans gamle, hvidhaarede Frue.

Nick Carter gav Drengen endnu en Dollar og bød ham være fuldstændig tavs, hvorefter han gik hen til Beværtningen paa Hjørnet. Kusken, der var let kendelig ved sin Paaklædning, sad og drak ved et Bord sammen med nogle Kammerater.

„Hej, Mac. Guire!" udbrød Opdageren idet han traadte ind i Værtshuset. „Jeg er ogsaa en af Jeres Sig mig en Gang, er Du ikke Lord Cramers Kusk?" spurgte han, idet han satte sig ved et Bord og bestilte sig et Glas Øl.

„Der skal nok være Plads ledig for en Rideknægt?"

„Saa maa Du henvende Dig til Hushovmesteren, skønt det saa nogenlunde kommer an paa mig, om Du faar Pladsen eller ej, for jeg har en Del at sige der i Huset," brummede Mac. Guire.

„Naa, hvad mener Du saa, om vi gik udenfor et Øjeblik og talte om Sagerne?"

Det havde Kusken ikke noget imod, de rejste sig og gik sammen ud i Gaarden.

Nick Carter havde maaske aldrig haft saa megen Brug for sin Selvbeherskelse, som da han fik Øje paa Kusken. Han saa nemlig øjeblikkelig, at det var en berygtet Banktyv, Jim Boland, omend Slynglen nu havde Kindskæg i Stedet for Overskæg og havde farvet sit lyse Haar kulsort. Opdageren kendte ham dels paa det lille Ar bag det ene Øre og dels paa en ejendommelig Bevægelse med Hænderne, hvis Fingre han bøjede og strakte, medens han talte.

Nu var Nick Carter klar over det hele. Jim Boland havde sikkert holdt Vagt udenfor Juvelererens Forretning under Indbruddet, og han havde sikkert kun taget sin Plads hos Lorden for i Fælelsskab med Janice og Carruthers at kunne forberede Tyveriet fra Abrams.

Nu gjaldt det om at handle og at fjærne Kusken uden at vække for megen Opsigt.

Nick Carter blev snart enig med Mac. Guire, det vil sige, han gav ham tyve Dollars for at lægge et godt Ord ind for ham hos Hushovmesteren, og med et Par behændige Spørgsmaal lykkedes det Opdageren at faa at vide, at Kusken noget senere paa Dagen

vilde gaa hen paa Bowery paa et Værtshus, hvor der kom mange Sportsfolk.

Mac. Guire blev ikke lidt forundret, da han et Par Timer efter kom hen til Værtshuset paa Bowery, og udenfor dette blev standset af et Par Opdagere, der uden videre tog fat i ham, løftede ham op i en Bil og kørte ham til Politikammeret.

Der stod Nick Carter; og da han overbeviste Forbryderen om hans Medviden i Indbrudet og de hemmelighedsfulde Køreture, tabte Fyren fuldstændig Modet og tilstod alt.

„Du er dog en Pokkers Karl, Nick!" udbrød Mac. Clusky, da Boland lidt efter var bleven ført til en sikker Celle.

„Mine Betjente kunde have arbejdet en Maaned eller mere og havde saa maaske endda ikke opnaaet som Du. Nu tvivler jeg ikke om, at Du ogsaa vil kunne løse de andre Opgaver, Du har stillet Dig."

„Det er jeg selv ganske vis paa!" svarede Nick Carter: „Jeg har nu endelig fundet den længe søgte Tredjemand, hvis Tilværelse jeg stadig har troet paa selv om jeg ikke har talt om det. Hvorfor skulde det saa ikke lykkes mig at finde baade Pauline og Juvelerne?"

I Løvens Hule.

Da Nick Carter atter næste Morgen paa det omhyggeligste havde lagt sin Maske til Rette som Irlænder og rigelig forsynet sig med Vaaben, gik han hjemmefra. Paa Ryggen bar han en lille Ransel, hvori han havde sit Værktøj.

Han steg af paa Banegaarden i Bushwick, dog gik han ikke straks hen til Carruthers Villa men derimod ud til Vadskekonen.

Madam Doffy lod til at blive rigtig glad ved saa snart paany at se sin „kære Nevø".

„Naa, har der saa ikke været nogen og spurgt om mig?" udbrød Nick Carter, da han var kommen ind i Stuen.

„Jo — der kom en ældre Dame herop i Aftes og vilde have lidt at vide om Dem! Saa sagde jeg hende alt, som De havde bedt mig om."

„Hvordan syntes De ellers om Damen?" spurgte Opdageren, som gerne vilde høre, hvad Indtryk „la Janice" gjorde paa en tredie Person.

„Det var en meget fin Dame, og hun var saa nydelig over for mig!" sagde Vadskekonen: „Skulde der være noget, som jeg ikke rigtig kunde lide hos hende, saa var det da hendes sorte, stikkende Øjne, som der laa noget lurende i ligesom hos en Kat. Ellers har jeg saamænd ikke det mindste at sige paa hende!"

Nick Carter stak den gamle Vadskekone endnu en større Pengeseddel, fordi hun saa samvittighedsfuldt havde udført, hvad han havde bedt hende om.

Saa forlod han Stedet og gik lige hen til Magnoliastreet.

„Fru Professorinden" stod i Haven og vandede Blomsterne.

Da Nick Carter havde tilraabte hende et høfligt „God Morgen!" rettede hun sig fra sin foroverbøjede Stilling og saa skarpt paa ham:

„Det glæder mig, De er saa punktlig! Vil De følge med mig, skal jeg vise Dem det Værelse, som De skal sove i om Natten, medens De er i vort Hus."

Saa gik hun ad Grusgangen langs Havemuren hen til Skuret.

Nick Carter lagde med Forbavselse Mærke til, at Janice haltede paa det venstre Ben; hun gjorde det saa naturligt, at Opdageren vilde have svoret paa, hun virkelig maatte have stødt sig paa et eller andet.

Da hun var kommen hen til Døren, trak hun i en Snor, som førtes ind gennem et Hul i Muren.

Saa maatte de vendte en Stund, til Døren endelig blev aabnet af den hvidhaarede Profet, der nu viste sig paa Tærskelen.

Janice vinkede ad „Irlænderen", at han skulde følge med hende, og straks efter var de inde i Skuret.

Samtlige Mellemvægge var tagne bort, og Taget støttedes paa Midten af en eneste Træpille.

Det slappe Balonhylster hang ned fra Loftet, og det var allerede fuldstændig omgivet med et Net.

Henne i en Krog stod den firkantede, vidiefletede Gondol, som hørte til Luftskibet.

Til venstre i Forgrunden af Skuret fandtes der et Slags Værksted.

Skruer, Vinger og andre Jærndele laa her spredte omkring paa Gulvet, medens en Benzin-Motor, der lige var sat i Gang, frembragte en snurrende Lyd.

Professoren traadte hen til sin „Ballonmagersvend" og bad ham ved Tegn om at følge med sig.

Derefter gik de gennem en lille Sidedør ind i en Tilbygning.

Her var der allerede indrette et Slags Sovested, hvor der foruden Sengen fandtes en lille Servante, to Stole og et Klædeskab. Mere ikke.

Opdageren lagde straks Mærke til, at Vinduet var tilgitret, saa han altsaa herinde paa en vis Maade vilde komme til at befinde sig som i et Fængsel.

„De maa ikke tænke noget ilde, fordi der er Tremmer for Vinduet!" sagde Janice, som var fulgt efter Nick Carter, men dog blev staaende i Døren: „Som jeg allerede sagde Dem i Gaar, er min Mand bange for, at nogen skal lure ham hans Hemmelighed af — allerhelst sad han saamænd oppe hele Natten ogsaa for at vaage over Stadsen. De ser altsaa, at vi forud yder Dem vor bedste Tillid!"

„Det glæder mig, Frue!" svarede Nick Carter og bukkede høfligt. „De skal ogsaa nok blive tilfreds med mig i enhver Henseende! Jeg vil nu klæde mig om, og saa kan jeg jo straks tage fat, hvis De ønsker det!"

„Naa — først kan De jo gerne spise Frokost!" udbrød Janice. „Naar De har klædt Dem om, saa kom bare over i Køkkenet!"

Nick Carter spillede sin Rolle ganske ypperligt.

Efter at han havde taget „et godt Foder" til sig, vendte han tilbage til Skuret, hvor Professoren ivrig var i Lag med at sætte en Vinge paa Luftskruen.

De opnaaede Forstaaelse med hinanden ved, at Professoren skrev op paa en Tavle, hvad det var, han ønskede, og Nick Carter gjorde det samme, naar han havde noget af spørge om. Selvfølgelig havde Nick Carter meget godt kunnet tale med Carruthers i Døvstumme-Sproget, med det vilde have været yderst mistænkeligt, og derfor fandt Opdageren, det var bedst ikke at røbe sit Kendskab til dette Sprog.

Carruthers gav ham nu Arbejde ved Nettet, medens han selv stod ved Drejerbænken.

Naar Forbryderen anstillede sig som døvstum, skulde han nok komme til at fortryde det, for Opdageren morede sig nu med at synge alle mulige Slagviser paa den mest skrigende Maade og til en Afveksling ogsaa at udstøde saa skingrende Pift, som det vel var ham muligt. Men det lod ikke til at røre Carruthers, og Nick Carter maatte i sit stille Sind beundre den Udholdenhed, hvormed Forbryderen gennemførte sin Rolle.

Om Middagen blev der gjort en Pause paa en Time, medens Eftermiddagen, lige saa vel som Formiddagen, forløb ved flittigt Arbejde.

Janice viste sig ikke meget, hun kiggede kun nu og da ind i Værkstedet for at se, hvor vidt Arbejdet skred fremad, uden at hun dog vekslede et eneste Ord med Nick Carter.

Da det blev mørkt, lod „Professoren" sin „Svend" forstaa, at det nu kunde være nok med Arbejdet for den Dag.

Saa forlod „Professoren" Skuret og lukkede Døren af efter sig.

Det varede imidlertid ikke længe, før Janice viste sig, hun bragte ham personlig Aftensmaden.

Og da han var færdig med at spise, bragte hun selv Servicen bort igen.

Inden hun gik, sagde hun:

„Inde i Deres Soverum er der en Klokkestreng. Skulde De mærke blot den ringeste mistænkelige Støj, skulde der gaa Ild i Huset eller ogsaa nogen bryde ind, maa De trække i den med det samme, og der skal da straks komme Hjælp!"

„Jeg tror ikke, det gøres nødigt, Frue!" svarede Nick Carter, medens han viste hende sine kraftige Arme. „Men man kan jo ganske vist ikke vide, hvad der vil ske! De tillader dog, at jeg ryger?"

„Ja, for min Skyld gerne, men De maa være forsigtig med Tændstikkerne!...

„God Nat!" tilføjede hun og gik ud af Skuret, hvorefter ogsaa hun lukkede Døren af efter sig.

Opdageren satte sig ned paa en af de haarde Træstole, der prydede hans „Soveværelse", saa tændte han sin Pibe — og henfaldt i dybe Grublerier.

Ja — han befandt sig sandelig i Løvens Hule! Det var et stort Spørgsmaal, om hans Vovestykke vilde lykkes. Nærede Forbryderparret blot den ringeste Mistanke til ham, kunde han ikke faa Held med sig, ganske afset fra, at det nok ogsaa kunde knibe med hans personlige Sikkerhed.

Han havde gerne villet belure Carruthers og Janice for at høre, hvad de talte om, men han var sikker paa, at de endnu i denne Nat vilde passe yderligere paa ham og se efter, om han var i Seng, og derfor besluttede han sig til ikke at foretage sig noget men kun gaa til Ro og sove hele Natten.

Næste Dag bragte ikke noget nyt, før Janice hen imod Fyraften kom ind i Skuret og gjorde Tegn til sin Mand, at han skulde følge med hende ud.

Det varede ikke længe før Carruthers kom tilbage, men hans forvirrede Træk røbede, at der var forefaldet noget af særlig Betydning.

Da Nick Carter atter befandt sig alene inde i sit Rum, blev han greben af den største Uro. Han maatte for enhver Pris have at vide, hvad der var sket.

Maaske havde Forbryderparret anet Uraad.

Maaske havde ogsaa Mac Clusky handlet mod Nick Carters udtrykkelige Ordre og sendt nogle af sine Opdagelsesbetjente ud til Bushwick, hvorefter Janice straks kunde have sluttet sit til, at Politiet var blevet bekendt med deres Opholdssted. I hvert Fald maatte Nick Carter endnu paa denne Dag skaffe sig Vished i Sagen.

Mens det endnu var lyst, saa han sig om efter et Sted, hvorfra det kunde være muligt at slippe ud af Skuret, og endelig opdagede han, at Tilbygningens Tag kun bestod af løst sammentømrede Brædder.

Hen imod Midnat lykkedes det ham ved at staa op paa en Stol, som han havde stillet midt i Sengen, at løsne nogle af disse Brædder blot ved at trykke dem til Vejrs med de bare Hænder. Da han havde fjernet tre af dem stak han Hovedet ud gennem Aabningen og saa sig om.

Det var bælgmørk Nat. Der var ikke en Stjerne paa Himlen, som var fuldstændig overtrukken med sorte Regnskyer, og en heftig Vind jog susende gennem Træernes Kroner.

Villaen laa til højre.

Saa vidt Nick Carter vidste, laa Ægteparrets Soveværelse i den østlige Fløjs Stuetage.

Efter endnu en Gang at have forvisset sig om, at hans Revolvere var ladte, krøb han ud paa Taget.

Enhver anden vilde have betænkt sig paa at vove Springet her oppe fra, men for en saa øvet Gymnastiker som Nick Carter var tre og en halv Meter at regne for intet. Han faldt ned paa Taaspidserne uden at komme til Skade paa nogen Maade.

Derpaa nærmede han sig Villaen, idet han famlede sig frem langs Buskene. Der var endnu Lys i Sovekammeret. Nu listede han sig frem, krybende paa alle fire, indtil han laa lige under Sovekammervinduet, der stod aabent, sandsynligvis for at der kunde komme frisk Luft ind.

Der var dyb Stilhed overalt. Efter en lille Stunds Tavshed hørte han Carruthers Stemme.

„Hoho, Hr. Professoren har nok pludselig faaet sin Stemme igen! Det er heldigt, at de ikke ogsaa forestiller sig nu, for ellers vilde jeg have ondt ved at forstaa, hvad de talte om."

„Jeg forsikrer Dig for, at der er noget i Vejen!" sagde Carruthers halvhøjt. „Jeg har altid været imod at bruge Lord Cramers Vogn. Maaske har Nick Carter — den Allerhelvedes Sporhund, alligevel opdaget, med hvad for et Køretøj, vi kom til Hotellet, og har derefter forfulgt vort Spor, om jeg saa maa sige: baglængs! Han er dog sandsynligvis ikke kommen meget længere, for Boland skal vel vogte sig for at røbe noget, men det er altsammen et Tegn paa, at Nick Carter endnu ikke har holdt op med at forfølge os."

„Det er altsammen Hjærnespind, Morris!" sagde Janice med sin klare, velklingende Stemme — og Opdageren kunde høre hvert Ord:

„Himlen maa vide nu, hvor Jim er henne? Vi har jo ikke noget at være bange for. Der er da foreløbig ikke andet, end at han ikke har svaret os paa vore Telegrammer! Du ved, han kommer i alle mulige Forbryderhuler. Maaske har Politiet da foretaget en Razzia et eller andet Sted og faaet fat i ham med sammen en hel Del andre Tusentaster og Galgenfugle!"

„Det er igen kun Formodninger!" svarede Carruthers: „Jeg holder paa mit, der er gaaet noget i Svang. Jeg har det saadan paa Fornemmelsen, og den Slags er endnu aldrig slaaet fejl. Det skulde altsaa ikke undre mig, om vi i den nærmeste Tid oplever noget ubehageligt!"

„Du taler som et Barn!" udbrød Janice i en utaalmodig Tone: „For saa vidt er alt jo dog i den skønneste Orden! Radchiffe har Du med et af dine ufejlbarlige Knivkast faaet til at tie stille. Pauline er jo vel forvaret i Green Point Sanatorium, som hun sikkert ikke kommer ud af de første to Aar, og Abrams Diamanter for ikke at tale om alle hans dejlige Penge har vi jo i god Behold..."

„Hvorlænge varer det da endnu, inden Du er færdig med din Ballon?"

„Mindst fjorten Dage!" svarede Carruthers mismodig: „For Tiden har vi jo en stærk Østenvind, som efter min Mening endnu vil holde sig i nogle Dage. Jeg tror derfor ikke, det vilde være det værste, om vi lagde hele det indviklede Apparat til Side og ganske rolig betroede os til Gondolen. Hvis jeg begynder i Morgen tidlig med at fylde Ballonen, kan vi stige op med den i Overmorgen tidlig!"

„Naa — ja, for mig gerne!" svarede Janice: „Jeg skal ikke staa i Vejen for dine Planer. Den irske Lømmel tager vi altsaa med os. Vi kan jo i Forvejen sige til ham, at det kun drejer sig om en Prøvetur. Det øvrige besørger vi, naar vi først er komne op i Luften."

„Mon det ikke var bedre, om vi først bedøvede ham? Saa behøvede vi ikke at gøre saa mange Omstændigheder i den smalle Gondol, for Fyren lader mig til at være temmelig stærk, og en Kamp inde i Kurven med ham, kunde maaske blive skæbnesvanger for ham som for os andre!"

„For min Skyld gerne!" svarede Janice som før. „Jeg giver ham altsaa i Morgen Eftermiddag nogle af vore dejlige Draaber i Kaffen! Saa har vi let nok ved at tumle ham!"

Nick Carter lyttede endnu en Stund, men da der ikke blev talt mere, og han til sidst kun hørte dybe Aandedrag, som forraadte, at Forbryderparret var faldet i Søvn, sneg han sig tilbage til Skuret og krøb gennem Tilbygningens Tag tilbage til sit lille Rum, hvor han efter at have bragt Loftsbrædderne i Orden, gik til Sengs.

Tragedien i Luften.

Næste Dag til Frokosten meddelte Janice ham, at Ballonen skulde fyldes.

„Vi vil i Dag foretage en Prøvetur men kun med Gondolen og ikke de øvrige Apparater. Vi skal bare forsøge Ballonens Bæreevne.

Det er bedst, De tager med op, da De nok bedre forstaar at manøvrere med Ballonen, end min Mand."

Dagen gik med anstrengt Arbejde, og henad Klokken fem svævede Ballonen og den vedhængte Gondol mellem de Tove, som var bundne fast til Pæle i Jorden for at holde den nede. Skurets Tag var allerede fjernet.

„Klæd Dem nu hellere om!" sagde Janice, da hun kom ind med Kaffe: „I det snavsede Arbejdstøj vil De ikke gøre noget særlig godt Indtryk, hvor vi saa end stiger ned!"

„Godt, Frue! Jeg skal komme i Søndagstøjet!" svarede „Irlænderen".

Saa gik han ind i sit Rum og klædte sig om. Faa Minutter efter viste han sig igen med blaa Trøje, gul Vest og snehvide Benklæder — og desuden med en iøjnefaldende, pudsig Selvbeundring, som maatte faa Janice til at smile.

„Vær saa god, her er Deres Kaffe, Fagin! I Dag vanker der en Cognac til, for at De kan styrke Dem til den store Ballonfart!"

Opdageren takkede mange Gange og stak — tilsyneladende — Cognacen ud i en Slurk.

I Virkeligheden havde han skyllet den ned i en lille Glasbeholder under Trøjeopslaget, og det med en Behændighed, som ingen Tryllekunstner kunde have gjort ham bedre efter. Janice vilde have svoret paa, at Arbejderen virkelig havde drukket Giften.

Nick Carter saa ogsaa et triumferende Smil spille om hendes Læber...

Kort efter lod Irlænderen sig falde tungt ned paa en Stol:

„Hvor længe er der endnu til vi skal gaa op, Frue?" spurgte han, medens han møjsommeligt undertrykte en Gaben. „Jeg er nemlig bleven meget træt af Arbejdet!"

„Ja, der gaar vel nok en lille Times Tid endnu, Fagin! Hvil Dem bare lidt ud — vi har jo ikke Brug for Dem lige i Øjeblikket!"

„Tak, Frue... ja, saa vil jeg..."

Mere fik Nick Carter ikke sagt. Han nikkede et Par Gange med Hovedet, og snart beviste dybe, regelmæssige Aandedrag, at han var falden i Søvn.

Janice gik hen til ham og ruskede flere Gange i ham:

„Fagin, De maa ikke sove! Vaagn dog op!" raabte hun.

Men Opdageren var klog nok til ikke at røre sig. Han vidste meget godt, at Janice kun vilde prøve, om Sovemidlet havde virket...

Skønt Nick Carter havde lukket Øjnene, missede han dog af og til med dem, saadan at han godt kunde se, hvad der foregik omkring ham.

„Naar den sølle Fyr vaagner op igen vil han sandsynligvis mærke, at han suser ned gennem Luften for et Øjeblik efter at styrte død mod Jorden med knuste Lemmer!" mumlede Janice halvhøjt hen for sig. Saa aabnede hun Døren og vinkede ad Carruthers, som kort efter kom hen til hende:

„Naa?“ spurgte han. „Er alt i Orden?“

„Han sover som en Stud!“

„Saa kan vi skride til Værket!“

Forbryderparret udfoldede nu en meget ivrig Virksomhed.

Foruden de nødvendigste Levnedsmidler bar de to store Haandkufferter, som sagtens indeholdt Klædningsstykker og andre Nødvendighedsgenstande, ud i Gondolen. Til sidst hængte Carruthers Sandsækkene rundt om Gondolens Rand og bandt nogle meteorologiske Instrumenter fast til Ringen.

„Hvordan er Vinden, Morris?“ spurgte Janice.

„Ganske udmærket! Mindst tolv Meter i Sekundet! Ballonen er helt fyldt, og vi kan sagtens holde os et Døgn oppe i Luften!“

„Vi har vel ikke glemt noget, som kan forraade os?“ spurgte Janice.

„Nej, ikke Spor! Jeg har endnu en Gang været rundt i alle Værelser og set efter!“

„Naa — ja, saa kan vi jo godt skifte Forklædning. Nu har vi ikke mere noget ovre i Villaen at gøre!“

Janice gik ind i Tilbygningens lille Rum med en stor Bylt under Armen. Carruthers derimod klædte sig om i selve Skuret.

Da han havde faaet sin hvide Paryk af og vadsket Sminken af sig, blev han en helt anden, nu var han den rigtige Carruthers, ganske som han stod og gik. Saa tog han en fortrinlig udført brun Paryk paa, og et lille, sort Overskæg, hvorefter han iførte sig mørk Frakke, hvid Vest og lyse Benklæder.

Et Øjeblik efter kom Janice atter ud af Kammeret. Hun var heller ikke til at kende mere. I Stedet for det graahvide Haar bar hun nu en blond Paryk, alle Rynkerne i hendes smukke Ansigt var forsvundne, og det lyste atter i sin oprindelige, ungdommelige Friskhed.

Hun var iført hvidt Liv og brun Nederdel.

„Lad os saa se at faa løftet Fagin ind i Gondolen!“ sagde Carruthers. „Død og Pine, hvor den Fyr vejer til! Naar vi faar ham smidt ud, vil vi med det samme stige mindst fem Hundrede Fod til Vejrs, for han vil da lette os for saadant noget som hundrede og halvfjersindstyve Pund!“

„Den Risiko maa vi løbe,“ svarede Janice med et Skuldertræk: „Her kan vi jo ikke lade ham blive tilbage!“

Efter at Forbryderparret havde faaet lagt Nick Carter hen i en Krog af Gondolen, tog de selv Plads i Kurven. Nu kunde Opdageren kun høre, hvad der foregik omkring ham — men ikke se noget gennem det tykke Fletværk.

„Ej — min Sandten!“ hørte han pludselig Carruthers sige: „Der var jeg lige ved at begaa en Dumhed! Jeg har skam glemt den store Kniv. Den hænger paa Væggen ovre i Soveværelset!“

„Bare Du ikke ogsaa glemmer Hovedet til sidst!“ snærrede Janice. „Nu skal jeg gaa over og hente den — saa kan Du imidlertid endnu en Gang undersøge, om alle Dele i Ballonen er, som de skal være! Forhaabentlig er der ingen Mennesker paa Gaden — ellers bliver jeg nødt til at forklæde mig igen.“

Da hørte Nick Carter, at Døren gik og lukkedes straks efter.

Carruthers var ogsaa steget ud og drev nu nogle Gange rundt om Ballonen.

Da følte Opdageren pludselig, at der blev rykket i det Tov, hvorved Gondolen hang.

Og han hørte Forbryderen mumle mellem Tænderne:

„Det fjollede Fruentimmer kan for min Skyld gerne sejle sin egen Sø — jeg maatte jo være Idiot, om jeg længer slæbte omkring med hende nu, da den gyldne Frihed vinker til mig!“

Saa viste Forbryderen sig atter ved Kurveranden, hvorefter han sprang ned i Gondolen.

Da saa Nick Carter, medens han stadig missede med Øjnene, at Carruthers tog en lang Kniv frem, og med den begyndte han at overskære Tovene, som holdt Ballonen nede. Men da Tovene var temmelig tykke, lykkedes det ham ikke lige paa en Studs. Han manglede endnu nogle Tjavser, da Døren pludselig gik op paany, og Janice kom ind i Skuret med en meget stor Kniv i Haanden.

I samme Øjeblik skar Carruthers det sidste Tov fuldstændig igennem — og Ballonen hævede sig langsomt til Vejrs.

Janice udstødte et højt skingrende Skrig af Raseri — smidig og let som en Vildkat sprang hun til og greb fat i Randen af Gondolen.

„Skurk! Forrædder!“ hvæste hun mellem de sammenbidte Tænder: „Alt saa — det var det, Du vilde! Men det skal Du komme til at fortryde!“

Nu udbrød der en frygtelig Kamp mellem Carruthers og hans kvindelige Medskyldige.

Gondolen stod allerede over Husets Tag, og da Vinden fik fat i Ballonen, steg den hurtig til Vejrs.

Med hævet Kniv trængte Carruthers ind paa Janice, mens hendes uhyre, bitre Had og vel ogsaa hendes Dødsangst gav hende næsten overmenneskelige Kræfter. Det lykkedes hende da, medens hendes Mand stak efter hende, at klamre sig om hans Hals med begge Hænder, og af al Kraft forsøgte hun nu at kvæle Carruthers, der krampagtig bestræbte sig for at rive den rasende Kvinde fra sig.

Da indsaa Nick Carter, at nu var det Tid.

Han rejste sig hurtig op, men i det samme Øjeblik, som han stod oprejst i Kurven, lød der et højt Smærtensskrig.

Carruthers havde benyttet sig af den List at bøje sig bagover, hvorved Janice, der laa paa Knæ over Kurvens Rand, kom til at glide hen over ham og faldt med hele sin Vægt ind imod Knivbladspidsen, som han holdt udstrakt fra sit Bryst.

„Jeg er spiddet ... Du har stukket mig i mit Hjærte ... jeg dør!" udbrød hun i sin Rallen, medens Blodet strømmede hende ud ad Munden.

„Aa — din Usling — fejge Morder!" tordnede Nick Carter og kastede sig som en Tiger over Forbryderen, medens han samtidig med venstre Haand rev Skægget og Parykken af sig.

Morris Carruthers var som ramt af et Slags:

„Nick Carter!" stønnede han.

„Ja, det er mig!" raabte Opdageren. Han holdt allerede Revolveren for Panden af Carruthers.

„Hænderne i Vejret, eller jeg jager Dig en Kugle gennem Hovedet!"

Men Carruthers indsaa, at han vilde være i sin Dødsfjendes Magt, om ikke han ivrig værgede sig og derved hindrede ham i at skyde, slog han nu om sig med Hænder og Fødder og i et saadant Raseri, at Opdageren slet ikke fik Tid til at skyde.

Der opstod en frygtelig Brydekamp mellem dem. De lod til at være lige stærke. Den ene forsøgte paa at kaste den anden ud over Gondolen.

Ballonen var imidlertid kommen op i en betydelig Højde, og Husene under dem syntes kun at være smaa Punkter.

Da hørte Nick Carter pludselig en gennemtrængende, susende og pibende Lyd. Han saa til Vejrs for muligt at opdage, hvorfra denne mærkelige Larm kunde hidrøre. Da viste det sig, at han uforvarende havde faaet sin Arm viklet ind i Ventilsnoren og trukket i den med et kraftigt Ryk, saa Gassen i stor Mængde strømmede ud af Ballonen.

Saa godt Nick Carter kunde, passede han under Kampen paa ikke at komme til at træde paa Janice, der laa og kæmpede med Døden. — Carruthers derimodtog intet Hensyn til hende.

Endelig fik Opdageren fat i Forbryderen saaledes, at han kunde trykke ham i Knæ. Og nu gav Nick Carter ham et saa frygteligt Næveslag oven i Hovedet, at han bedøvet styrtede om i Gondolen ved Siden af Janice, der laa i sine sidste Krampetrækninger.

Ballonen dadlede imidlertid med rivende Hurtighed.

Nick Carter var ved at bøje sig hen over Janice for at se, om han endnu ikke kunde bringe Hjælp, da Gondolen i det samme tørnede ned mod en mægtig, højstammet Eg.

Nettet filtredes ind i Kronens Grene — men i det samme rev et stærkt Vindstød Ballonen løs paany, og drev den videre. Den slet befæstede Gondol, som kun var let flettet af Vidier, kunde lige saa lidt som den Snor, der holdte den, modstaa Stødet.

Kurven blev sønderrevet og Snoren brast.

Ballonen befandt sig i dette Øjeblik endnu omtrent tyve Meter oppe over Jordens Overflade.

Uvilkaarlig greb Nick Carter op over sig og fik til alt Held fat i den øverste af den bristede Snor lige i det Øjeblik, da Gondolen væltede paa Siden, hvorpaa Janice og Carruthers og alt, hvad der laa i den, styrtede ud — og ned i Dybet.

Imidlertid havde der hurtig samlet sig en Mængde Mennesker, som anstrængte sig for at komme de forulykkede til Hjælp.

Nick Carter svævede i den største Livsfare.

Ballonen fo'r Hundreder af Meter til Vejrs for saa igen at dale og strejfe Jorden.

Omsider lykkedes det dog Opdageren at springe ned, og da Jorden var muldet Brakmark, slap han fra Springet uden at komme til Skade.

Det første, han nu havde at gøre, var at se sig om efter Janice og Carruthers.

Ogsaa de laa paa en Pløjemark omtrent hundrede Meter borte fra ham.

Han trængte sig hurtig ind gennem Mængden, der havde forsamlet sig om de forulykkede, og nu knælede han ned foran Janice. Men allerede ved første Blik saa han, at al Hjælp her var forgæves — den ulykkelige var død.

Carruthers derimod levede endnu. Og tilsyneladende var der ikke noget Brud. Men Rystelsen ved

Stødet havde bidraget sit til, at han stadig var bevidstløs.

Nick Carter fandt det rigtigst at oplyse Mængden om, hvem han var, saa kunde han bedre gøre Regning paa at faa ordentlig Bistand.

„Er her ikke en Mand med Politimyndighed?“ spurgte han.

„Jo — der kommer en Sergent fra Fortet!“ svarede en af Bønderne.

Opdageren gik ham i Møde og sagde til ham i en sagte Tone:

„Mit Navn er Nick Carter. Jeg er Privat-Opdager i New York. De forulykkede, som jeg har været sammen med i Ballonen, er to meget farlige Forbrydere, af hvem De i hvert Fald nok allerede har faaet Signalement. Hvor er vi iøvrigt henne ad?“

Sergenten førte ærbødig Haanden til Huen og svarede:

„Ikke langt fra Astoria, Long Island City!“

„Godt — saa vil De nok skyndsomst skaffe mig en Vogn, saa jeg kan faa den døde bragt til Lighuset og den levende Forbryder til Hospitalet!“

En halv Time senere befandt Nick Carter sig allerede paa Hjemvejen til New York.

Carruthers var efter Lægens Udsagn sluppet fra sit Fald med svære Forstuvninger og Hjærnerystelse.

Da Opdageren havde undersøgt Carruthers Klæder, havde han faaet fat i en Tegnebog, hvori der foruden Del store Seddelpenge fandtes et Bevis fra Germania-Banks New Yorker-Afdeling for Modtagelsen af et lukket Staalskrin til Opbevaring i de brand- og dirkefri Hvælvningsskabe...

Her havde Forbryderparret faa Dage efter Indbrudet i Abrams Juvelerer-Forretning paa Bowery bragt deres deres Bytte i Sikkerhed.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Endnu er der ikke meget at fortælle.

Nick Carter sørgede allerede den næste Dag for at faa Pauline Mason ud af Sanatoriet, hvis samvittighedsløse Leder havde modtaget en større Pengesum for at lade hende indespærre som uhelbredelig sindssyg.

Det nævnte Skrin indeholdt næsten alle de stjaalne Sager, nemlig Smykker og de fleste kontante Penge.

Juvelerer Abrams modtog med glædestraalende Ansigt sine Ejendele, og det var ham ogsaa overordentlig kært at han kunne tilbyde Frøken Pauline Pladsen paany som hans Børns Guvernante.

Carruthers kom sig paany men kun for af Nævningeretten at blive dømt til Døden. Beviserne imod ham var saa overvældende, at han tilsidst maatte tilstaa, han havde snigmyrdet Kunstmaleren Robert Radchiffe.

Saaledes havde Nick Carter løst sin Opgave paa den mest glimrende Maade og han kunde med Tilfredshed se tilbage paa Udfaldet af den Carrutherske Sag:

Det var lykkedes ham at befri Verden for et Forbryderpar, der sikkert stod uden Lige, hvor det gjaldt Samvittighedsløshed og Underfundighed.

Ende.

Næste Bind (Nr. 65) indeholder:

Hittebarnet Tranquilino.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

— Eftertryk forbydes Alle Rettigheder forbeholdes Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler. —

Hittebarnet Tranquilino.

Den hjemløse Dreng.

Klokken var to om Natten.

New Yorks store Hovedgade Broadway, hvor der om Dagen færdes Tusinder af Fodgængere, og hvor uafbrudte Rækker af alle mulige Vogne ses paa Kørebanen, laa nu stille og øde hen.

Regnen styrtede ned i Strømme, og den kolde bidende Blæst truede med at slukke Gaslygterne, medens dens ensformige Tuden lød gennem Telefontraadene.

Der var ikke et Menneske at se undtagen lige de patroullerende Politibetjente, der gik frem og tilbage paa Gadehjørnerne — og frøs.

Kun af og til skyndte en ensom Fodgænger sig hjemad, medens han møjsommelig kæmpede sig gennem Regnen og Stormen.

Saaledes ogsaa en middelhøj, bredskuldret, flot klædt Herre, der med raske Skridt kom gaaende ned ad den Del af Broadway, der kaldes „den store, hvide Vej", og som strækker sig fra Tredivte til Tredsinstyvende Gade.

Pludselig standsede han. En hulkende Lyd, der utvivlsomt hidrørte fra en Barnestemme, naaede hans Øren.

Da han saa sig omkring, opdagede han en lille Dreng, der næppe var mere end syv Aar. Han kom netop inde fra en mørk Port ud paa Gaden, hvor han blev staaende og kiggede bange til alle Sider.

Den ensomme Fodgænger, der ikke var nogen anden end New Yorks navnkundige Privat-Opdager Nicolas Carter, gik hen til Drengen og holdt sin Paraply over ham —

„Naa, min lille Fyr —!" sagde han med den hjærtevindende Venlighed, som dannede Grundtrækket i hans Karakter: „— Leder Du efter nogen, eller troede Du, jeg var En, Du kendte?"

Den lille svarede imidlertid ikke straks paa Opdagerens Ord, men stirrede paa ham med et Blik fuld af bitter Skuffelse, og han var lige ved at græde.

Nick Carter indsaa straks, at Barnet slet ikke havde forstaaet ham. Stumpen maatte altsaa være være fuldstændig fremmed her paa Stedet, og maaske var han ikke en Gang kendt med Sproget. Men da han saa Opdagerens venlige Ansigt, fattede han Tillid til denne ham ubekendte Herre, og med et svagt Forsøg paa at smile, hviskede han saa sagte, at Opdageren daarlig kunde høre det:

„No intiende, Senor!"

Det var Spansk og betød: „Jeg forstaar Dem ikke, Herre!"

Opdageren svarede ham straks i det spanske Sprog:

„Godt — saa skal jeg gentage mit Spørgsmaal: Leder Du efter nogen?"

„Ja, jeg leder efter Fader!" svarede den lille tøvende.

„Og Du troede maaske, da Du saa mig, at det var din Fader, der kom, ikke?

„Si, Senor!"

„Men der er jo da endelig ikke saa mørkt her paa Gaden, at Du ikke kunde have set lidt nærmere paa mig. Ligner jeg virkelig din Fader saa meget?"

„Det ved jeg ikke!" svarede Drengen helt grædefærdig.

Nick Carter saa forbavset paa ham.

„Hvorfor ved Du ikke det?" spurgte han og rystede paa Hovedet.

„Aa — det er saa længe, længe siden, jeg har set Fader!"

„Saa kan Du vel ikke rigtig huske mere, hvordan han saa ud. Og nu kom Du hen mod mig, for at Du bedre kunde se paa mig?"

„Si, Senor!" svarede Barnet.

„Hvad hedder Du saa, min lille Dreng?" spurgte Nick Carter, medens han tog Barnet under Hagen.

„Lino!" sagde Drengen. „Saadan kalder Moder mig, men mit fulde Navn er: Tranquilino, Angel José Maria del Corona y Agramonte, og Fader hedder José Miguel Filipe Neri del Corona."

„Naa — saa kan Du da ikke klage over, at Du har faaet for lidt Navne!" sagde Nick Carter og lo. „Det undrer mig bare, at Du kan huske dem allesammen. Men til daglig bliver Du ikke kaldt andet end Lino, vel?"

„Nej!"

„Sig mig saa en Gang —" vedblev Opdageren, medens han med den lille Fyr gik hen i Porten, hvor de bedre stod i Ly og Læ: „Er der nogen, der har sagt Dig, at Du skulde vente her?"

Drengen nikkede.

„Og hvor længe har Du saa staaet her og ventet?"

„Aa, skrækkelig længe!" svarede den lille Lino med et Suk. „Mange, mange Timer! Da jeg kom herhen, var Gaden fuld af Folk, og Butikerne var aabne, de havde Lys allesammen.

Han tilføjede, medens Taarerne trillede ned ad hans Kinder:

„Nu er jeg baade saa sulten og søvnig!"

Nick Carter, der var en stor Børneven, ynkedes over den lille Fyr og sagde til ham:

„Har Du ikke Lyst til at gaa med mig hjem? Der er saa dejligt varmt, og Du skal faa lige saa meget at spise og drikke, som dit Hjærte begærer og bagefter komme til at sove i en blød Seng. I Morgen kan vi saa gaa ud at se, om vi kan finde dine Forældre!"

Drengens forgrædte Ansigt opklaredes.

„Ja, bare De vilde gøre det for mig, Senor!" hviskede han og saa taknemmelig paa Opdageren med sine store, mørke Øjne, Og han tilføjede, medens han rystede over hele Kroppen:

„Aa — jeg fryser!"

„Naa, saa kom, Du lille. Det er vel bedst, jeg bærer Dig, for at vi kan komme lidt hurtigere af Sted."

Med disse Ord løftede han Drengen op paa Armen, og idet han holdt sin Paraply saa lavt som muligt for at skærme Barnet mod Regnen, gik han hjemad med raske Skridt.

Den lille sagde ikke et Ord under Vejs. Han smøg sig tæt ind til Opdagerens brede Bryst og lagde tillidsfuldt Armen om hans Hals. Først da Nick Carter stod inde i sin Villas klart oplyste Gang, satte han Drengen ned.

„Væk Husholdersken, Josef!" sagde han til Tjeneren, der kom ned ad Trappen fra første Sal. Derførte han Drengen ind i Biblioteket, hvor en flammende Ild udbredte en velgørende Hygge og Varme.

„Stakkels lille Fyr, Du er jo saa vaad som en druknet Mus!" sagde Nick Carter, idet han følte paa Drengens Tøj.

„Naa, Du skal snart faa tørt Tøjet! Hvad vil Du nu helst have at spise?"

Drengen, der blev mere og mere tillidsfuld, tænkte sig et Øjeblik om, Saa saa han op paa Nick Carter med en venlig Mine og sagde:

„Hvis jeg kunde faa et lille Stykke „Cabrito" og lidt „Pan dulce", vilde jeg være meget glad!"

„Stegt Gedekød og Hvedebrød med Annis!" gentog Nick Carter paa Engelsk og fortsatte i det spanske Sprog:

„Jeg kan høre, Du er fra Mexiko eller fra Mellem-Amerika! Det gør mig imidlertid ondt jeg ikke kan

byde Dig denne din Livret, men Du tager vel ogsaa til Takke med en Kop varm Mælk eller Chokolade, et Par blødkogte Æg og lidt ristet Franskbrød."

Nu kom den gamle Husholderske ned, hun var ikke i særlig godt Lune over at skulle staa op paa en saa usædvanlig Tid, men da hun saa den lille, drivvaade Dreng, vaagnede hendes ømme Følelser, og hun lovede straks at sørge for ham paa det bedste.

„Skal vi ikke putte ham i Seng først, og saa give ham noget at spise?" spurgte Nick Carter.

„Nej, Hr. Nick Carter, det er noget, De ikke forstaar Dem paa, det maa De lade mig om! Jeg har opdraget fem Børn, saa jeg ved god Besked med, hvordan saadanne Smaafolk skal behandles."

„Godt, saa gør De kun ganske, som De vil."

„Jeg skal nemlig sige Dem, hvis vi lagde ham i Seng straks, vilde han falde i Søvn uden at faa noget at spise. — Nej, sæt De ham hen til Ilden og snak med ham, for at han ikke skal blive søvnig, saa skal jeg imens lave lidt god Mad til ham."

Og den store Opdager maatte nu holde Drengen vaagen med at fortælle ham Æventyr, til Husholdersken kom med Maden. Da han havde spist, tog Husholdersken ham med op paa sit Værelse, hvor hun indrettede ham et Soveleje, for hun mente, han vilde blive bange for at ligge alene i et Gæsteværelse.

Hittebarnets Skæbne.

Næste Dag var en Søndag, og det var næsten Middagstid, da Husholdersken kom ind til Nick Carter med Drengen.

„Han har sovet til nu og har spist sin Frokost. De skulde bare se, hvor han kunde hugge i sig. Jeg tror, den stakkels Fyr var halvdød af Sult."

„Det saa han ogsaa ud til i Gaar!" svarede Nick Carter, idet han løftede Lino op paa sit Knæ og strøg ham blidt hen over Haaret. „Det er kun Skade, De ikke kan forstaa, hvad han siger."

„Aa, vi er komne meget godt ud af det sammen. Gode Hjærter behøver ikke Ord for at forstaas."

Hun gik ud af Stuen og lod Nick Carter være ene med Drengen.

Den livlige, lille Fyr blev ikke siddende ret længe paa Opdagerens Knæ. Han lod sig glide ned paa Gulvet, saa sig søgende omkring i Værelset og endte med at krybe op i den store, polstrede Lænestol, som ellers kun Nick Carter plejede at sidde i.

Den lille satte sig rigtig magelig til Rette og saa længe paa sin Velgører med sine store, blanke Øjne, der havde et ejendommeligt, sørgmodigt Udtryk.

Nick Carter lod den lille have Fred.

„Jeg tror, De er en meget god Mand, Senor;" sagde han langt om længe.

„Tak for din gode Mening, Lino, jeg skal gøre mig al mulig Umage for, at Du kan beholde den.

Men nu maa jeg have Lov til at spørge Dig om noget, og vil Du svare paa, hvad jeg spørger Dig om?"

„Gerne, Senor!"

„Forinden vil jeg dog sige Dig, at jeg, mens Du sov, har spurgt mig for over alt i New York for at vide, hvem dine Forældre vel kunde være, og jeg har ogsaa spurgt Politiet, om der ikke skulde være gjort Anmeldelse om en Dreng i din Alder. Men jeg har ikke kunnet faa nogle Oplysninger og ej heller fundet dine Forældre!"

„Der er jo heller ingen, der har mistet mig, Senor!" svarede Lino, „for jeg var jo bleven bragt hen til det Sted, hvor De saa mig i Aftes, og der var bleven sagt til mig, at jeg bare skulde vente der, til Fader kom."

„Ah — det kaster jo et helt nyt Liv i Sagen!" mumlede Opdageren.

„Og hvorfra er Du da bleven bragt hen paa det Sted?"

„Fra en Jærnbanestation!"

„Du kan vel ikke sige mig Navnet paa den Station!"

„Nej, Senor, men det var den største Banegaard, jeg endnu i mit Liv har set, en mægtig Hal med mange Vogne og Lokomotiver og Masser af Mennesker."

„Kom Du ud at sejle med et stort Skib, efter at Du var gaaet fra Banegaarden?"

„Ja!"

„Og paa den Tid var det vel endnu ikke mørkt?"

„Nej, da var det skam endnu helt lyst!" svarede Drengen.

„Det er kedeligt, at Du ikke kan Engelsk!" udbrød Nick Carter i en beklagende Tone, „for saa havde Du kunnet sige mig, hvad der stod at læse paa Skibet — og hvad det hed. Men er der dog ikke noget, Du har lagt Mærke til om Bord, for Eksempel paa Skorstenen?"

„Jo — nu kan jeg huske, at jeg har set saadant et stort Tegn paa dem!"

„Saa det maaske saadan ud?" spurgte Nick Carter, idet han med et Blyant tegnede Omridset af en „Keystone", som Englænderne kalder Slutstenen i Midterpartiet af en Brobue.

Den lille klappede i Hænderne:

„Ja, saadan saa det ud!" udbrød han i en livlig Tone.

„Saa er han altsaa kommen med Pensylvania-Toget," sagde Nick Carter halvhøjt hen for sig.

„Blev Du derfra bragt hen til et Hotel?" spurgte han videre.

„Nej. Vi tog op i et almindeligt Hus. Der var jeg længe alene i et Værelse. Da vi gik bort igen, var det mørkt, og paa Gaderne brændte nogle Lygter saa lyst, som jeg aldrig før har set det."

„Hvor tog I saa hen?"

„Hen til det Sted, hvor De fandt mig, Senor. Da vi naaede derhen, var jeg meget træt af at gaa saadan i Regn og Blæst! Saa —"

„Stop lidt!" sagde Nick Carter. „Var det din Moder, der kom med Dig, og som bragte Dig til det Sted, hvor jeg traf Dig?"

„Nej, nej!" svarede Drengen helt forskrækket. „Min Moder vilde aldrig have ladet mig gaa saa lang en Vej til Fods, hun vilde heller ikke have ladet mig være alene i Værelset og kun givet mig et Par Mundfulde koldt Kød at spise."

„Hvem var det da, der lod dig staa paa Gaden i det daarlige Vejr?"

„Don Ribera!"

„Saa, og hvem er Don Ribera, Lino?"

„Det ved jeg ikke!" svarede Drengen.

„Hvad for noget?" udbrød Opdageren forbavset. „Kender Du ikke den Mand, Du rejste med?"

„Nej, Senor. Han sagde, jeg skulde kalde ham Don Ribera, og at han var min Onkel, men det tror jeg nu ikke mere. Jeg har ganske vist en Onkel, der hedder Don Ribera Agramonte, som Moder ofte har talt til mig om, derfor gik jeg med ham, da han sagde, jeg skulde."

„Hvorfor tror Du da nu ikke, at han var din Onkel?"

„Fordi han var saa uvenlig mod mig og behandlede mig i det hele taget saa daarligt. Min Moder fortalte mig altid, at Don Ribera var en meget god Mand, der ogsaa vilde holde meget af mig."

„Og hvorfra hentede Don Ribera Dig?"

„Fra vort Gods!"

„Det ligger vel i Meksiko?"

„Selvfølgelig, Senor! Jeg er jo en meksikansk Hidalgo, altsaa: Adelsmand!"

Nick Carter kunde daarlig tilbageholde et Smil. Saa spurgte han:

„Hvad hedder den By, der ligger nærmest ved Jeres Gods?"

„Det kan jeg ikke sige Dem, Senor, skønt jeg har hørt Tale om mange meksikanske Byer, som for Eksempel: Meksiko, Chihuahua og Guagdalajara, Pueblo, Salamanca og San Louis Potosi."

„Derved kommer vi ikke Sagen nærmere, min lille Ven!" udbrød Nick Carter med et Smil. „De Byer ligger meget langt fra hverandre. Har Du da ikke truffet nogle Bekendte, siden Du sammen med Don Ribera forlod Godset?"

„Nej, Senor!"

„Hvor længe kan det da være siden?"

„Oh — mange, mange Dage!" udbrød Drengen.

„Mere end en Uge?"

„Ja, sikkert, Senor!"

„Var din Moder hjemme, da Don Ribera hentede Dig bort fra Godset?"

„Nej!" svarede den lille. „Da han kom, fortalte han mig, at han var bleven sendt for at bringe mig ud til mine Forældre. Og jeg længtes saa meget efter Moder, at jeg straks gik med ham, for han sagde jo, at han var min Onkel, Don Ribera Agramonte. Jeg fandt det nok mærkeligt, at han hverken fik fat i Anita eller Pancho for at sige dem, at han vilde tage mig med sig, men da jeg spurgte ham om, hvordan det kunde være, svarede han, at det var der ikke Tid til.

„Hvem er Anita eller Pancho?" spurgte Nick Carter ivrigt.

„Anita har været min Amme, og Pancho var Forvalter paa Godset."

„Var de da dernede paa Godset, da Don Ribera hentede Dig derfra?"

„Ja, det var de!" forsikrede Tranquilino.

„Og hvad Tid paa Dagen var det, at Don Ribera hentede Dig?"

„Det var henimod Aften, det begyndte allerede at blive mørkt. Jeg red mig en Tur paa min Pony og var netop kommen ned for Enden af en lille Sti, som fører hen til to Kilder. De ligger ikke længere fra hinanden end et Par Gange dette Værelses Længde, og den Vej, der hjemmefra fører ned til den, er meget smuk!"

„Hvad hedder for Resten Godset?" spurgte Nick Carter ham.

„Hazienda de las Aguas!"

„Ah —!" udbrød Nick Carter paa Engelsk. „Det betyder Kildernes Gods eller „Kildegaarden!" — Og han vedblev paa Spansk:

„Godt! Fortæl saa videre, Lino!"

„Oppe fra Godset og ned til Kilderne er der omtrent et Kvarters Gang, og jeg plejede gerne at ride derned hver Aften paa min Pony. Under Tiden gjorde jeg ogsaa Turen to Gange.

Da jeg traf Don Ribera, var jeg netop nede ved Kilderne, han kom frem bag det Hus, der er bygget over den hede Kilde... og saa hilste han paa mig. Han sagde, at han var meget glad ved at træffe mig, og nu skulde han bringe mig hen til mine Forældre.

Jeg vilde først have vendt hjem til Godset for at fortælle til Anita og Pancho, at nu skulde jeg bringes bort til min Moder, men Don Ribera gav mig ikke Lov til det, da vi skulde køre med Postvognen, og det var paa høje Tid.

Saa satte han sig op paa sin Hest, greb fat i Ponyens Tøjle og jog paa den Maade af Sted med mig i Galop.

Ikke langt derfra naaede vi en Postvogn, som han satte mig ind i..

Herinde gav han mig nogle søde Bolsjer, men da jeg havde spist dem, blev jeg saa træt, og da jeg igen slog Øjnene op, sad vi begge inde i et Jærnbanetog...

Jeg var ikke rigtig rask — jeg havde saadan en Hovedpine — men jeg sov snart ind igen, og da jeg atter vaagnede, opdagede jeg, at jeg laa i en Seng, som ogsaa fandtes i en Jærnbanevogn."

„Da Du vaagnede første Gang, var det endnu højlys Dag, ikke sandt Lino?" spurgte Nick Carter.

„Jo, Senor!"

„Det er kedeligt, at Du ikke er en Smule ældre, Tranquilino —" vedblev Opdageren: „— saa kunde Du have givet mig lidt flere Støttepunkter. Naa — jeg skal gøre mit bedste for at faa dine Forældre opspurgte og bragt Dig tilbage til dem.

Spurgte Du da slet ikke Don Ribera om, hvor han kørte hen med Dig?"

„Jo, — men han svarede ikke andet end, hvad han allerede havde sagt mig før, at jeg i Løbet af kort Tid skulde komme til at se mine Forældre igen. Da jeg til sidst blev ked af, at Rejsen varede saa længe, behandlede han mig meget strengt og talte ikke med mig mere!

Maaske havde han ogsaa mærket, at jeg var i Tvivl om, at han var min Onkel.

Saa rejste vi flere Dage med Toget, til vi endelig naaede en By, hvis Navn jeg bed Mærke i. Den hed Sankt Louis. Navnet bliver udtalt ganske anderledes end hos os i Mexiko."

„Ah — Du tænker paa San Louis Potosi!" udbrød Opdageren.

Drengen nikkede og vedblev:

„Saa stod vi ud af Toget og opholdt os her en Tid i et Hus, hvor Don Ribera ofte lod mig være alene hjemme. Omsider rejste vi videre og steg endelig ud ved den store Banegaard, som jeg allerede har fortalt Dem om."

„Hvor mange befandt der sig saa i det Hus, som Du blev bragt hen til, da I var komne videre med Færgen?"

„Jeg saa ikke andre end Don Ribera, men jeg hørte flere Stemmer inde i Værelset ved Siden af.

Men desværre kunde jeg ikke forstaa noget, da de jo talte i et fremmed Sprog."

„Spadserede I ned til det Sted, eller tog I en Vogn?"

Og Opdageren tilføjede med Vægt: „Jeg mener en rigtig Vogn, ikke saadan en, der løber paa Skinner og ikke trækkes af Heste."

Drengen svarede:

„Jo — der var skam et Par Heste for!"

„Tænk Dig nu godt om, Lino! Hvor kørte saa Kusken hen, da I havde sat Jer op i Vognen? Du har jo nok siddet ved Vinduet — eller maatte Du ikke det for Don Ribera?"

„Jo — han brød sig slet ikke om mig, han sad bare og saa ned mod Jorden og blev ved med at snakke med sig selv."

„Hvad var da det første, Du saa, da Du kiggede ud af Vinduet?" spurgte Opdageren.

„En stor Masse af den Slags Vogne, der kører af sig selv uden Heste. De rullede alle Vegne omkring baade frem og tibage."

„Naa — saa maa de først være kørte gennem tre og tyvende Gade!" sagde Nick Carter til sig selv. „Fortæl nu kun videre, Lino!"

„Paa begge Sider stod der Vogne uden Heste!" vedblev Tranquilino, der stadig blev livligere og livligere. „Da vi var kørte ned gennem Gaden, kom vi under en stor Bro."

„Det var Højbanen!" oplyste Nick Carter.

„Saa kørte vi stadig lige ud, til vi naaede endnu en bredere Gade, hvor der var nogle dejlige, hvide Bygninger. Ikke langt derfra kørte vi forbi en stor Have."

„Centralparken!" udbrød Nick Carter halvhøjt.

„Derfra kørte vi endnu længe ligeud, og jeg hørte Don Ribera sige, at nu havde vi allerede siddet i Vognen over en Time. Endelig drejede vi til højre."

Nick Carter tænkte lidt over Sagen og udbrød derefter:

„I Løbet af en Time kan de vel omtrent være naaede til Hundrede og fem og tyvende Gade."

„Saa havde vi endnu kun kort Tid at køre!" fortalte Drengen. „Da vi stod ud af Vognen, saa jeg, at der over Døren paa det Hus, som vi gik ind i, hang tre store Guldkugler, hvad jeg fandt meget løjerligt."

„Det er jo et udmærket Støttepunkt, for nede i det Kvarter er der kun forholdsvis faa Pantelaanerforretninger, som bærer det Mærke, og her kan altsaa kun være Tale om et Sted i Nærheden af Anden Avenue."

Nick Carter var fuldt overbevist om, at Drengen helt igennem havde fortalt ham den fulde Sandhed. Den lille Fyr lod til trods sin unge Alder at være temmelig opvakt. Hans Bortfører havde sandsynligvis ikke tænkt sig Muligheden af, at de vigtigste Ting, der saas under Vejs, vilde indprente sig i Drengens Hukommelse — ellers vilde han vel nok være bleven bundet for Øjnene.

Af alt, hvad Opdageren ved sine Spørgsmaal havde kunnet faa ud af Drengen, sluttede han sig til, at den lille Fyr, der nu havde betroet sig til hans Omsorg, maatte være bleven bortført fra sin Faders Gods og derfra bragt lige til New York hvor man om Natten havde efterladt ham paa Broadway i det Haab, at det vilde gaa ham ligesom de mange andre „Hittebørn," der hjemløse eller Forældreløse forvilder sig omkring i Storstaden ved Hudsonfloden.

Og dog burde den Mand, der havde bortført Tranquilino, have vidst, at New Yorker-Politiet, hvis det fandt Drengen, vilde anstille alle mulige Undersøgelser for at komme efter, hvor han hørte hjemme — tilmed da Drengen jo kendte sit fulde Navn.

Hvis man vilde have haft den lille Fyr ryddet af Vejen, kunde det dog ikke have været nødvendigt først at rejse med ham den lange Vej fra Mexiko til New York.

„Jeg har dog endnu ikke faaet fortalt Dem alt, Senor!" vedblev Drengen: „Om Aftenen blev jeg kørt bort i en Vogn fra det Hus, hvorpaa de tre Guldkugler hang.

Da vi havde kørt omkring i temmelig lang Tid, stod vi ud, og Don Ribera befalede mig, at jeg skulde blive staaende i en Port og vente der, til min Fader kom.

Saa kørte han videre med Vognen.

Nu stod jeg her en Stund og ventede, Fader viste sig ikke, men derimod en Kone, som skældte mig ud — saa løb jeg min Vej henad Gaden, til jeg blev bange og vendte om for paany at lede efter det Sted, hvor Don Ribera havde ladet mig blive tilbage.

Da jeg endelig havde fundet Porten, stillede jeg mig ind i Krogen og blev der, til jeg saa Dem."

„Kom der ikke Folk hen og talte med Dig?" spurgte Nick Carter.

„Jo — men jeg forstod jo ikke, hvad de sagde, og de lod heller ikke til at forstaa mig, skønt jeg fortalte dem, at jeg stod og ventede paa min Fader."

„Jeg tror næppe, at Du i Aftes har fundet det Sted, hvor Don Ribera bød Dig vente. Sandsynligvis er Du løben frem og tilbage uden Maal og Med og er derved kommen langt bort fra det rigtige Sted, da jeg mødte Dig.

Kan Du for Resten ikke sige mig, hvor din Moder var, da Don Ribera tog Dig sig med fra Godset?"

„Nej, Senor!"

„Hun havde maaske været længe borte fra Dig?"

„Ja — i det mindste fjorten Dage!" svarede Drengen.

„Pancho og Anita har fortalt mig, at hun var gaaet ud for at se til Fader, han skulde være taget hen til et Sted, som hed San Juan del Uloa."

„Hvad siger Du?" udbrød Nick Carter overrasket, for Drengen havde nævnt Navnet paa et af de skrækkeligste Fængsler i Meksiko, det ligger i Nærheden af Veracruz og huser kun politiske Fanger.

„Ja, Senor, i San Juan del Uloa!" gentog Tranquilino. „Det kunde ogsaa tænkes, at Fader slet ikke mere var der, da Moder rejste derhen, for jeg hørte Pancho sige til Anita, da han pakkede Moders Kufferter, at han var glad over, at Don Jose, som min Fader hedder, ikke længer var i San Juan del Uloa. Jeg vilde egentlig have spurgt Moder om det; da hun rejste, men jeg glemte det."

„Havde din Moder i Sinde at vende tilbage til Godset med Don Jose?"

„Nej, det talte hun i hvert Fald ikke noget om. Da hun tog Afsked med mig, græd hun heftigt og sagde, at hun vilde vende tilbage saa snart, det var hende muligt, og saa vilde hun tage mig med hen til Fader."

„Det bliver mere og mere indviklet!" mumelde Nick Carter. „Men hvem ved, hvad det er for noget, Drengen væver sammen! — Sig mig en Gang, Lino, har Du nogen Søskende?"

„Nej, jeg havde en Gang en Broder, men han døde, da han var saa lille!"

Og Tranquilino viste en ganske umulig Størrelse med Hænderne.

„Kan Du maaske huske, om nogen i din Nærhed har talt om, hvorfor din Fader er paa San Juan del Uloa?"

„Ja, en Gang da Pancho og Anita troede, at jeg var falden i Søvn, hørte jeg dem tale om det. De sagde, at Fader er der, fordi han skulde have dræbt en anden Mand, men han var uden Brøde, fordi han aldrig havde begaaet et Mord. Saa forstod jeg, at Fader var bleven beskyldt for at have begaaet et Mord, skønt det ikke var sandt."

„Du er nok ikke ganske klar over, hvad der er sket?"

„Nej, Senor, jeg var nemlig meget træt og hørte derfor ikke saa nøje efter."

„Hørte Du maaske Navnet paa den Mand, som din Fader skulde have dræbt?"

„Nej, ikke det, jeg kan huske."

Nick Carter saa en Stund tavs paa sin lille Gæst, saa sagde han:

„Det er nu en Uge eller mere, siden Don Ribera rejste bort fra Godset med Dig. Efter hvad Du fortalte mig før, var din Moder rejst bort omtrent fjorten Dage før. Nu kan det jo være, at din Fader og Moder virkelig er her, og at Don Ribera har behandlet Dig fuldkomment ærligt.

Men saa er det, set fra en anden Side, underligt, at han rejste hemmelig bort med Dig uden at sige noget til Pancho og Anita. Desuden gav han Dig et Sovemiddel under Vejs.

Det er ogsaa mærkeligt, at han bragte Dig ind i en Pantelaaners Hus, for de tre Guldkugler, som Du siger, at Du har set, beviser, at der bor et Pantelaaner. Jeg skal gøre mit bedste for at finde dine Forældre, særlig din Moder, men indtil det sker, maa Du blive her i Huset og gøre alt, hvad Fru Peters eller jeg siger, at Du skal gøre."

Drengen hoppede ned fra Stolen og løb med glædestraalende Ansigt hen til Nick Carter. „Det vil jeg gerne love Dem, Senor. Men jeg ved endnu ikke, hvad De hedder. Der, hvor jeg er fra, forestiller man sig altid straks for hinanden."

Nick Carter lo himmelhøjt. Han tænkte paa, hvor strengt man i Meksiko holdt paa Formerne med at forestille sig gensidigt og derefter trykke hinandens Hænder. Han havde tidt og mange Gange set en General, der højtidelig for en barfodet, menig Soldat, som han var bleven forestillet for.

„Det er sandt, det har jeg helt glemt!" sagde han derfor til Drengen. „Nu skal jeg indhente det forsømte."

De første Efterforskninger.

„Mit Navn er Nicolas Carter," vedblev Opdageren med et Smil og et Buk: „Og er almindelig kendt under Navnet Nick Carter!"

I Stedet for at svare stirrede Drengen paa Opdageren med et saa mærkeligt Ansigtsudtryk, at Nick Carter følte sig overbevist om, at hans Navn ikke kunde være fremmed.

Han havde sandsynligvis hørt det nævne og anstrengte sig nu for at komme i Tanker om, naar og hvor det havde været. Nick Carter lod derfor Drengen rolig og uforstyrret tænke sig om. Efter en rum Tids Forløb spurgte Drengen:

„Har De nogen Sinde været paa „Kildegaarden", Senor Carter?"

„Nej, min Dreng!" svarede han og rystede paa Hovedet. „Hvis jeg havde været der, havde jeg jo ikke haft nødig at spørge Dig om, hvor den ligger."

„Har De heller aldrig før hørt Tale om min Fader eller Don Ribera?"

„Det har jeg heller ikke. Men sig mig, Lino, ved hvilken Lejlighed tror Du, at Du har hørt mit Navn?"

Drengen tænkte sig om endnu en Gang, saa udbrød han:

„Nu husker jeg det! Det er meget, meget længe siden; før min Fader kom til San Juan del Ulosa. Der var den Gang nogle Folk hos Fader paa Godset, og de talte med ham i et fremmed Sprog. Jeg hørte efter og lagde Mærke til Navnet Nick Carter; det blev blev nævnt saa mange Gange, at jeg ikke siden har glemt det."

„Du har i mange Retninger en forbavsende god Hukommelse!" sagde Nick Carter forundret.

„Du kan ikke sige mig, hvad den By hedder, som ligger i Nærheden af Godset, men derimod husker Du tydelig et Navn, som oven i Købet er bleven nævnt paa et fremmed Sprog. Du kan maaske ogsaa huske, om det var din Fader eller en af de andre, der saa tidt nævnte mit Navn?"

„Jeg ved ganske bestemt, at det ikke var min Fader men derimod de andre!" svarede Tranquilino uden at betænke sig.

„Kan Du ogsaa sige mig, hvor længe det kan være siden?"

„Det er vel et Par Aar siden, for vi har efter den Tid tappet Pulque-Træerne to Gange!"

„Det var et dobbelt godt Svar!" udbrød Nick Carter glad: „For derved ved jeg ogsaa, at „Kildegaarden" maa ligge i det sydlige Meksiko. Pulque-Træet vokser nemlig ikke i den nordlige Del af Landet.

Nu vil jeg spørge Dig: Kan Du huske, hvad de Mennesker hed, der besøgte din Fader?"

„Ja, de talte jo ofte til mig og blev ogsaa forestillede for mig. Der var Don Guzmann Jimenez og Senora Jimenez, Don Rafael del Puento, Don Santiago Holloman og Senora —"

„Vent lidt, Lino!" afbrød Nick Carter ham. „Var Don Santiago Holloman ikke en paafaldende høj Mand med et langt, hvidt Skæg, og var han ikke fra Coyocan?"

„Jo, det er rigtigt nok!"

„Det er jo udmærket!" svarede Nick Carter. „Nu vil det vist ikke mere være svært at faa opklaret den Hemmelighed, Du indviklet i. Sig mig, var det ikke Don Santiago, der nævnte mit Navn saa ofte?"

„Jo, det tror jeg, Senor!" svarede Tranquilino, da han havde tænkt sig et Øjeblik om.

„Nu skal jeg ikke pine Dig med flere Spørgsmaal. Du har klaret Dig flinkt, og til Belønning skal Du faa Lov til at køre en Tur i min Vogn. Der er ganske vist heller ingen Heste for den og løber heller ikke paa Skinner. Vi kalder saadan et Køretøj for et Automobil.

Nick Carter ringede og bad Josef om at kalde paa den yngste Hjælper.

Det var den unge Patsy Murphey. Da han kort efter traadte ind i Værelset, sagde Nick Carter til ham:

„Jeg vil gerne have, at Du kører en Tur i min Vogn sammen med denne unge Herrer. Han taler kun Spansk, men det kan Du jo ogsaa lidt af. Sig til Chauffeuren, Danny, at han skal køre igennem følgende Gader: —"

„Vær saa god at vente et Øjeblik, Mester!" sagde Patsy, idet han tog en Notesbog op af Lommen: „Saa, nu er jeg klar!"

„Du kører altsaa fra tre og tyvende Gade til Madison Square, derfra til Tre og halvtredsindstyvende Gade og til femte Avenue, gennem Centralparken til to og halvfemsindstyvende Gade, gennem Lexington Avenue indtil Du gennem Hundrede og femogtyvende Gade er naaet til anden Avenue. Saa maa Du køre i sydlig Retning. I denne Del af Byen maa der bo en Pantelaaner.

Idet Du kører forbi, maa Du spørge den lille, om han kan kende Huset, men Du maa paa ingen Maade holde stille!"

Og han vedblev paa Spansk til Tranquilino: „Denne Herre her er en af mine gode Venner. Han vil ledsage Dig paa Køreturen. Han taler Spansk ligesom jeg, saa Du kan godt tale med ham. Men det er sandt, jeg havde jo nær glemt at præsentere: Senor Don Patsy Murphey — Senor Don Tranquilino Angel Jose Maria del Corona y Agramante."

Drengen gik alvorligt og højtideligt hen til Patsy, bukkede dybt for ham og rakte ham derefter Haanden med en saadan Værdighed, at Nick Carter maatte bide sig i Læberne for ikke at briste i Latter, hvad der højlig vilde have fornærmet den unge meksikanske Adelsmand.

Da Patsy og den lille var kørte bort, skrev Nick Carter to Telegrammer. Det første lød saaledes:

„Senor Holloman, Coyocan, Meksiko. Vær saa god at opsøge Godset „Kildegaarden" og forhør Dem om Ejeren Jose del Corona og hans Familie. Naar De har faaet Oplysninger, som De ikke vil betro Telegrafen, saa send Brev. Coronas Søn er for Tiden hos mig i New York.

Nick Carter."

Det andet Telegram var til den meksikanske Indenrigsminister, og heri bad Nick Carter ogsaa om Oplysninger vedrørende Kildegaarden og dens Beboere.

Efter at have tænkt lidt over Sagerne skrev Opdageren endnu et tredje Telegram, som han stilede til Byens Meksikos Politidirektør, der var en personlig bekendt af ham. Der var kun den Forskel paa dette og de to andre Telegrammer, at Nick Carter bad Politidirektøren om at meddele Senora del Corona, at Tranquilino for Tiden var hos ham.

Den næste Morgen fik Nick Carter Svartelegrammerne. Det første var ikke særlig oplivende. Santiago Holloman var død, og Telegrammet kom derfor ubesørget tilbage. Det næste var allerede lidt mere gunstigt, der stod:

„Godset „Kildegaarden" ligger i Staten Puebla i Nærheden af Tlanaquitla."

Mærkværdigt nok svarede Ministeren ikke et Ord paa den sidste Del af Nick Carters Telegram.

N. C. 65. D.

Derimod svarede den meksikanske Politidirektør:

„Vedkommende blev for Mordet paa Manuel Blanco dømt til Døden i Marts Maaned for to Aar siden. Dommen ændret til livsvarigt Fængsel. Fangen flygtet for ni Maaneder siden. Kender ikke Senoraens Opholdssted. Ikke nødvendigt at svare i Brev men vil gerne give yderligere Oplysninger, hvis De ønsker det."

Nick Carter lagde tankefuldt Telegrammerne fra sig paa Skrivebordet.

„Det er egentlig ikke meget, jeg har opnaaet!" mumlede han hen for sig. „Det vigtigste er, jeg har faaet at vide, hvor Godset ligger, og at jeg nu ved, Tranquilinos Fader for ni Maaneder siden er flygtet fra Fængslet i San Juan del Uloa. Og Santiago Holloman, den gode, gamle Holloman er død!"

Han tav et Øjeblik og stirrede hen for sig.

„Det er i og for sig taabeligt, at jeg har givet mig i Lag med noget, som jeg ikke har faaet Anmodning om. Men den lille interesserer mig, og jeg er nysgerrig efter at vide, hvorledes det det spænder af. For øjeblikket har jeg ikke noget særligt at bestille, saa jeg kan vel nok vove at sende Fætter Chick paa en længere Rejse til Meksiko."

Et Kvarters Tid senere traadte Fætteren, Chickering Carter, der ligeledes var Mesterens Hjælper, ind i Værelset.

„Kunde Du have Lyst til at opfriske dine spanske Sprogkundskaber?" spurgte Nick Carter, medens Chick magelig satte sig til Rette i en Lænestol.

„Ja, hvorfor ikke!" svarede han.

„Naa, saa kan Du pakke din Kuffert og hurtigst muligt rejse til Meksiko. Der maa Du melde Dig hos Politidirektøren og se at faa saa meget som muligt at vide af ham om Jose del Corona. Jeg vilde navnlig gerne have Oplysninger om, hvorvidt han virkelig har begaaet den Forbrydelse, han blev dømt for, eller ej.

Dødsstraffen blev nemlig forandret til livsvarigt Fængsel, og saa vidt jeg kender til den meksikanske Retspleje, forandrer man der ikke saa let en Dødsstraf, naar der ikke er særlige formildende Omstændigheder, som taler for det, eller man føler sig overbevist om, at Straffen var uretfærdig.

Fra Meksiko tager Du til Godset „Kildegaarden", der ligger i Nærheden af Tlanaquitla. Forvalteren der

lader til at være et hæderligt Menneske, betro Dig til ham og fortæl ham, at hans Herres Søn for Øjeblikket er hos mig her i New York. Udspørg baade ham og Tranquilinos gamle Amme saa indgaaende som muligt om Familien Coronas Skæbne, og telegrafer straks i Cifferspröget til mig, hvad Du har faaet at vide."

„Hvis der ikke er andet at gøre, saa er det jo en hel Lysttur," udbrød Chick og lo.

„Hvornaar kan Du tage af Sted?"

Chick tog sit Uhr op af Lommen og saa paa det.

„Nu er Klokken ti. Jeg havde egentlig lovet min Søster Ida at gaa til Koncert med hende for at høre Caruso, men den Nydelse maa jeg vel give Afkald paa, hvis jeg vil rejse med Middagstoget. Er der mere, jeg skal?"

„Ja, Du kan tage et Par Appelsiner med hjem til mig, de er jo billige dernede!" svarede Nick Carter med et spøgefuldt Smil.

„Det skal jeg — Farvel!"

„Farvel saa længe! Lad mig nu se, Du gør dine Sager godt."

De to Fættere trykkede netop hinandes Hænder, da Døren aabnedes og ind traadte Chicks Søster, Frøken Ida, der styrede Huset for sin Fætter Nick Carter.

„Hvad bliver saa Aftalen, Chick?" sagde hun til sin Broder. „Kan jeg nu stole paa din Punktlighed? For Du plejer jo gerne at skyde Dig ind under et eller andet vigtigt Anliggende, naar man endelig har truffet en Aftale med Dig."

„Det skal aldrig ske mere, lille Søster. Kun denne ene Gang!" svarede Chick og lo.

„Tænkte jeg det ikke nok," udbrød Ida med paatagen Vrede. „Og hvad har Du denne Gang at undskylde Dig med?"

„Jeg skal i en Fart til Meksiko. Du kan godt tage med, hvis Du har Lyst. Jeg er her tilbage igen i Morgen Eftermiddag Klokken fire."

„Til Meksiko? Er det sandt, Nick? Eller lyver min kære Hr. Broder ikke lidt?"

„Der er ikke et sandt Ord i det hele!" svarede Nick Carter roligt. „Han har lige fortalt mig, at Caruso keder ham ganske enormt, og at han nok skulde se at blive fri for den „Nydelse"!"

„Sikken en Løgnhals!" udbrød Chick gnavent. „Først giver han mig Befalinger i lange Baner, og bagefter sværter han mig til hos Ida, hos hvem jeg i Forvejen ikke er særlig godt anskreven."

Ida saa mistænksomt fra den ene til den anden.

„Hør en Gang, det synes mig, som om I ikke har ganske rent Mel i Posen!" sagde hun. „Det synes mig, som om den ene lyver værre end den anden. Men saa meget er vist," tilføjede hun, idet hun rettede sin slanke Skikkelse. „Hvis ikke en af Jer følger mig til Caruso i Eftermiddag, saa faar I kold Frokost de første otte Dage!"

„Ih, Du forbarmende!" udbrød Nick Carter forfærdet. „Det er jo en skrækindjagende Tanke. Saa vil jeg hellere gaa til Bekendelse. Chick har denne Gang undtagelsesvis talt Sandhed."

„Jeg skal dog meget have mig frabedt!" sagde Chick.

„Naa, saa stryger vi „undtagelsesvis". Men hvorom al Ting er: Han skal virkelig, som han siger Dig, rejse til Meksiko med Middagstoget."

„Naa, saa rejs Du til det skønne Moskitoland, og forelsk Dig i en af de sortøjede Meksikanerinder," sagde Ida tilsyneladende unaadigt. „Men — jeg glemmer jo rent Frokosten ... Lev vel, Chick!"

Hun trykkede sin Broder hjærteligt i Haanden og gik skyndsomst ud af Værelset.

„Det er godt, at Du er her endnu, Chick!" sagde Nick Carter. „Jeg har glemt at fortælle Dig, at Tranquilino ikke kan have talt Sandhed paa et eneste Punkt. Patsy kørte rundt med ham i flere Timer i Gaar Eftermiddags men kunde ikke finde noget Hus, som det han talte om. Jeg har set efter i Vejviseren og forhørt mig hos Politiet, men der er ikke en enste Pantelaaner i hele det omtalte Kvarter."

„Det er dog mærkeligt!" sagde Chick. „For den lille gør ellers et meget paalideligt Indtryk. „Naa, vi faa at se. Endnu en Gang: Farvel saa længe!"

Tranquilinos Bortførelse.

Medens Chick nu opholdt sig i Meksiko, gjorde Nick Carter og Patsy sig den størst mulige Anstrengelse for at finde det Hus, hvor Don Ribera havde bragt Drengen hen fra Pennsylvania-Banegaard.

Det syntes næsten, som om Tranquilino i denne Henseende havde talt Usandhed for at føre Mesteren paa Vildspor. Et stod dog fast: At den lille havde opholdt sig i denne Bydel, ellers vilde han ikke kunne have givet saa nøje en Beskrivelse af den Vej, som han havde kørt.

Mesteren kaldte Drengen ind til sig, og for ikke at gøre ham bange talte han nu til ham paa den venligste Maade. Han forsøgte endog paa at indvikle ham i Modsigelser, men Barnet holdt paa sit og hævdede Gang paa Gang, at det Hus, som han var bleven bragt ind i, havde haft tre store Guldkugler over Døren.

Saaledes gik der en Uge.

En vigtig Forretning tvang Nick Carter til at rejse bort fra New York.

Da han igen var vendt tilbage til Storstaden, optog han paany sine Undersøgelser, men uden Held. Der var nu gaaet en halv Snes Dage, siden Chick rejste til Meksiko.

Nick Carter sad inde i sit Arbejdsværelse og var ikke i synderlig godt Lune. Pludselig blev Døren revet op, og Husholdersken, Fru Peters stormede forpustet ind. Hun havde ikke banket paa.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte Nick Carter, der ikke saa let lod sig rive ud af Fatning. „Hvad er det for en Verdensomvæltning, der faar Dem til at dumpe ned i mit Arbejdsværelse som en Bombe?"

„Aa, Hr. Carter, De bliver sikkert meget vred, men jeg forsikrer Dem for, det er ikke min Skyld."

Opdageren saa opmærksomt paa hende og blev klar over, at der maatte være hændt noget meget alvorligt. Han rejste sig og gik hen til Husholdersken, der skjalv af Sindsbevægelse.

„Lad kun de overflødige Undskyldinnger fare og gaa lige til Sagen, Fru Peters."

„Tænk Dem, Hr. Carter, ja, det er næsten utroligt, men alligevel sandt. Aa, jeg er saa bange, at jeg næsten umuligt kan faa et Ord over mine Læber."

„Er der da sket en Ulykke?" spurgte Nick Carter.

„Ja, ja!" jamrede Husholdersken, men rettede sig straks og sagde: „Nej, der er ikke hændt en rigtig Ulykke men dog noget, der næsten er lige saa galt: Tranquilino er forsvunden!"

„Og derfor gør De et saadant Postyr, Fru Peters?" sagde Nick Carter med rynket Pande. „Er De nu ogsaa sikker paa, at han ikke er et Steds her i Huset, eller han maaske er løbet ned paa Gaden for at lege?"

„Nej, nej, Hr. Carter. Tro mig, han er forsvundet!" udbrød hun fortvivlet. „For ti Minutter siden legede han paa Stentrappen. Han er saa bange af sig, at han ikke tør gaa ned ad Trappen, og jeg er ganske sikker paa, at han aldrig har været paa Gaden alene. Da jeg vilde kalde paa ham for lidt siden, fordi han skulde op at spise, var han borte."

Nu indsaa Nick Carter, at Sagen var alvorlig.

„Det kunde De ogsaa have sagt mig noget før!" sagde han i en ilter Tone. Med et Spring var han henne ved Vinduet, som han aabnede og kiggede ud paa Gaden, men der var ikke noget at se.

Faa Sekunder senere var han nede paa Gaden.

„Sig til Danny, at han skal komme bag efter med Automobilet!" raabte han i forbigaaende til Josef, der stod i den aabne Gadedør.

Derpaa løb han ned ad Gaden, saa hurtig han kunde, idet han kiggede ind i alle de smaa Forhaver, for om muligt her at opdage den forsvundne Dreng.

Han var ikke kommen ret langt, før han hørte en Automobils skarpe Tudehorn lyde bag ved sig. Det var Danny, der med vanlig Hurtighed var paa Pletten.

„Kør op og ned ad de nærmest liggende Gader og mig med at kigge efter den lille Dreng, der har været hos mig i de sidste Par Dage."

„Ja vel, Hr. Carter!" svarede Danny.

De søgte nu i alle de Gader, der grænser til Otte og halvtredsindstyvende Gade. Da de kom til Centralparken, steg Nick Carter ud af Bilen og gik ned ad de forskillige Sideveje, hvor Bilen ikke maatte komme, idet han tænkte, at Drengen maaske havde forvildet sig ned ad en af dem.

Men der var ikke det ringetse Spor af Tranquilino, og hvem han end spurgte, saa var der ingen, der havde set noget til en Dreng efter den Beskrivelse, Opdageren gav af ham.

Nick Carter var ikke langt fra at køre op til sin Ven, Politiinspektør Mac. Clusky for at bede ham om at foranstalte en General-Alarm, men han betænkte sig og bød Danny køre hjem. Han modtoges af Ida og Tjenestefolkene, der alle saa meget bekymrede ud.

„Du har altsaa ikke fundet den lille Knægt, Nick?" spurgte Ida.

„Hvad kan der dog være sket? Man skulde næsten tro, at han var bleven bortført."

„Maa jeg have Lov til at gøre en Bemærkning?" udbrød Josef.

„Jeg vilde kun sige, at jeg, da jeg havde set Drengen lege paa Trappen, gik op paa mit Værelse, for at barbere mig, og jeg havde netop faaet sæbet mig ind, da det syntes mig, jeg hørte et Raab om Hjælp. Da min Hørelse ikke er ganske paalidelig, opgav jeg Tanken, om, at der kunde være tilstødt Drengen noget. Men da jeg havde barberet mig og gik ned for at se Tranquilino og ikke fandt ham, var jeg klar over, at jeg havde hørt rigtigt før. Og det forekom mig ogsaa nok, at det havde lignet Tranquilinos Stemme."

Nick Carter havde hørt opmærksomt paa Tjeneren uden at afbryde ham en eneste Gang.

„Ja, saadan er det sikkert gaaet til!" sagde han nu. „Drengen maa være bleven bortført af en eller anden, medens han sad og legede foran Døren. Der maa vel ogsaa være gaaet fem eller ti Minutter inden jeg jeg faaet det at vide. Der har med andre Ord været rigelig Tid for dem, til at stikke af."

„Der kommer Patsy!" udbrød Ida, som endnu stod i Døren. „Maaske har han set noget til Drengen."

Det havde han dog ikke.

„Det lader til, at det er af Vigtighed for visse Personer at havde Drengen hos sig. Bare vi dog først var paa det rene med, hvad det var for et Hus, hvor Pantelaanerskiltet hang.

Gaa en Gang op paa Raadhuset, Patsy, og bed om, Du maa se Listen over alle New Yorks Pantelaanere! Faa saa oplyst, om en Forretning i Nærheden af Hundrede og femogtyvende enten er ophørt eller flyttet i de sidste Dage.

Jeg er ganske sikker paa, at vi paa denne Maade lettets kan komme paa Spor baade efter den og den Mand, der har bortført ham.

Tranquilino er sandsynligvis bleven bortført i en Bil, og det er rimeligt, at der har siddet et Menneske, han kendte i Bilen, og at han er løbet ned ad Trapperne, da der blev kaldt paa ham. Det Raab om Hjælp, som Josef taler om, kan ogsaa være et Udraab af Glæde."

„Det er sandt, Mester, og jeg er lige ved at tro, det er hans Moder, der har hentet ham!" sagde Patsy.

Chicks Rapport.

Nick Carter sad i sit Arbejdsværelse og grublede over den mærkelige Forsvinden. Han kunde slet ikke tro andet end at et Menneske som Drengen kendte særlig godt, havde taget ham med sig.

Efter Drengens eget Udsagn, var han bleven opdraget paa det fornemme Gods, der laa fjernet fra den store Verden, og hvor han saaledes kun kendte forholdsvis faa Mennesker, nemlig Forældrene, nogle faa Omgangsvenner og Tjenestefolkene. Det var vel næppe tænkeligt, at nogle af Tjenstefolkene nu allerede var komne til New York, der kunde derfor kun være Tale om, at det havde været Faderen eller Moderen, thi Don Ribera vilde Tranquilino paa ingen Maade være fulgt med.

Samme Eftermiddag fik Nick Carter et langt Chiffertelegram fra Chick:

„Pancho blev skudt ned fra et Baghold samme Aften, som Drengen forsvandt. Anita er samtidig bleven ført bort paa en hemmelig Maade, her er ingen, der ved, hvor hun er bleven af, og Moderens Opholdssted er ligeledes ukendt. Godsets Folk er meget ordknappe og afvisende navnlig mod Amerikanere; om Don Jose's Forbrydelse har jeg kun kunnet faa at vide, at han er bleven beskyldt for at have skudt en vis Don Blanco. Der siges, at del Corona bor et Steds i Amerika sammen med sin Kone. Hun havde, kort før hun forlod „Kildegaar-

den", faaet et Brev, der blev bragt hende af et fremmed Menneske. Mordet paa Don Blanco skyldes efter Sigende Skinsyge, men der ligger maaske et helt Familiedrama bag denne Begivenhed.

Tranquilinos Onkel, Don Ribera, opholder sig for Tiden i Europa som Repræsentant for nogle herværende Bjærgsværksejere. Desuden har Moderen en Søster et eller andet Sted."

Det var alt, hvad Chick havde kunnet faa at vide, og der hengik temmelig lang Tid, uden at Nick Carter kom et Skridt videre i Sagen. Og Patsy havde heller ikke kunnet opsnuse det ringeste om en Pantelaanerretning i Nærheden af Hundrede og fem og tyvende Gade og Anden Avenue. Nick Carter sluttede deraf, at Tranquilino maatte have taget fejl.

Nick Carter havde saaledes kun fundet Drengen paa Gaden for at miste ham kort efter.

Opdageren gjorde sig det til et helt Studium at overtænke Sagen i dens Enkeltheder, han kunde dog ikke fatte, hvorledes Tranquilino kunde forsvinde i en saadan Fart, men saaledes var det jo, og han maatte bøje sig for Kendsgerningerne. Jo mere Nick Carter tænkte over Sagen, des tydeligere blev det ham, at det kun kunde være Moderen, der nu havde bortført Drengen.

Han opstillede efterhaanden en Række sammenhængende Formodninger.

Drengens Fader, en Morder eller Drabsmand, der var dømt til livsvarigt Fængsel i San Juan del Uloa, var flygtet derfra og havde hemmelig sat sig i Forbindelse med sin Kone, der derefter havde sluttet sig til ham. Den mærkelige Don Ribera, Drengens Onkel, var bleven anmodet om i al Stilhed at bortføre Drengen fra Godset og bringe ham til New York. Medens Drengen blev overladt til sig selv i det Hus, hvor der skulde bo en Pantelaaner, havde Don Ribera sandsynligvis skaffet sig at vide, hvor Drengens Forældre opholdt sig.

Da saa Don Ribera af en eller anden Grund havde ladet Drengen blive staaende i en Port, var Tranquilino — som Drenge jo kan finde paa — løbet bort, og han havde ikke senere kunnet finde tilbage til Porten, hvorefter Nick Carter fandt ham paa Gaden og tog ham med sig hjem."

Forældrene havde vel derefter ængstelig søgt efter deres Barn, og havde omsider ogsaa fundet det. Da Don Jose ikke turde vove at efterlyse Drengen, havde Moderen efter al Sandsynlighed taget ham bort med sig, og Tranquilino var sikkert nu i god Behold.

Nick Carter havde jo kun taget sig af Drengen af ren og skær Menneskekærlighed, og da han følte sig ganske overbevist om, at Tranquilino var hos sine Forældre, kunde han dermed betragte Sagen som ude af Verden.

Nogle Dage senere vendte Chick tilbage fra Meksiko men havde ikke noget særligt at meddele.

Det eneste, han endnu havde opdaget var, at Pancho var bleven dræbt af nogle af Godsets Arbejdere, der omsider havde tilstaaet Forbrydelsen og som derefter var blevne henrettede. Det antoges, at der var Tale om et almindeligt Hævnmord, som ikke havde det ringeste med Tranquilinos Forsvinden at gøre.

Om Anita, den gamle Amme, havde Chick ikke faaet oplyst andet, end at det antoges, at hun var rejst til Drengens Forældre.

Atter paa Sporet.

Omtrent to Maaneder efter, at Nick Carter havde fundet Drengen paa Broadway, fik han et Brev fra Byen Meksikos Politidirektør.

Det var et Forretningsbrev, men i en Efterskrift omtalte han den Forespørgsel, som Nick Carter havde rette til ham angaaende Tranquilinos Forældre.

Han skrev:

„Jeg havde nær glemt at meddele Dem noget angaaende Don Jose del Corona. Da De i sin Tid skrev til mig, at Flygtningens Søn var hos Dem, saa ved De vel ogsaa, at han af sin Moder senere blev bragt tilbage til „Kildegaarden". Jeg skrev den Gang, at hans Fader var flygtet fra Fængslet. Jeg er nu i Stand til at give Dem yderligere Oplysninger om ham. Han havde nemlig efter Flugten skjult sig ved den sumpede Kyst, hvor han paadrog sig en hidsig Feber, som endte med Døden.

Hans Enke meddelte Øvrigheden, at han var død i New York og var bleven begravet der. Sønnen er nu eneste Arving til Familiegodserne, der er uhyre Rigdomme værd.

Jeg ved ganske vist ikke, hvorfor De interesserer Dem for den lille, men ikke des mindre antog jeg, det var rigtigt at underrette Dem om, hvad der er forefaldet."

Nick Carter læste Efterskriften flere Gange igennem. Man skulde synes, at Indholdet maatte tilfredsstille ham, men det var ikke Tilfældet. Han havde en ubestemt Anelse om, at ikke alt var, som det skulde være, det syntes ham stadig, han saa Tranquilinos blege Ansigt med de mørke, alvorlige Øjne, der havde et Udtryk, som bad de om Hjælp.

Det traf sig, at Nick Carter kort Tid efter, han havde faaet det omtalte Brev, i Embeds Medfør maatte rejse til Meksiko, og han besluttede derfor at gøre en Afstikker til „Kildegaarden", for det første vilde han gerne hilse paa Tranquilino, og for det andet vilde han overbevise sig om, hvorvidt hans Anelse om, at ikke alt var, som det skulde være, var rigtig eller ej.

En Uge efter, at Nick Carter var kommen til Meksiko, tog han til Tlanaquitla. Han kunde nu ikke komme længer med Toget, men maatte ride de sidste tyve Mil til Godset.

Han lejede en kraftig Hest og en paalidelig Fører og brød saa op tidlig om Morgenen, men de naaede ikke til Maalet før om Eftermiddagen ved Tretiden.

Nick Carter havde det meste af Vejen talt meget livligt med sin Fører, men nu blev han med et saa tavs, at Manden spurgte ham, om han maaske havde glemt noget i Tlanaquitla.

Uden at svare Føreren tog Nick Carter en Notesbog og et Blyant op af Lommen, lagde Bogen paa Sadlen og skrev et Par Linier. Saa rev han Bladet ud, lagde det i en Konvolut og skrev uden paa: „Til Politidirektøren i Meksiko."

„De kunde gøre mig en Tjeneste, som jeg vil betale Dem godt for!" sagde han derefter til Føreren.

„Jeg er til Deres Tjeneste, Senor!" svarede Meksikaneren høfligt.

„Tak! De maa nu ufortøvet vende tilbage til Tlanaquitla og derfra tage med Toget til Meksiko, hvor De skal aflevere dette Brev til Politidirektøren personlig. Det er af yderste Vigtighed, at han faar Brevet saa hurtigt som muligt. Har De forstaaet mig?"

„Ja, Senor!"

„Der er ingen Tid at spilde!" vedblev Nick Carter. „Saa jeg kan ikke en Gang lade Dem ride med hen til Godset. Deres Hest er vil ikke mere træt, end at den kan gaa tilbage til Tlanaquitla, uden at De først maa bede?"

„Nej, det er den sikkert ikke."

Da Opdageren havde givet ham Brevet og en større Pengesum, svingede han til Afsked med sin store, bredskyggede Hat, vendte omkring, og red tilbage ad samme Vej, som han var kommet.

Brevet til Politidirektøren lød saaledes:

„Vil De venligst bevise mig den Tjeneste at tage Dem af Overbringeen, indtil jeg er kommen tilbage til Meksiko. Jeg beder Dem drage Omsorg for, at han bliver godt behandlet, thi han er ikke nogen Fange, jeg ønsker kun, at han ikke skal komme i Berøring med nogen, til hvem han kan fortælle, at han har ledsaget en fremmed ud til „Kildegaarden"."

„Det var maaske ikke nødvendigt, men man kan aldrig være forsigtig nok!" mumlede han hen for sig.

Nu red han langsomt hen imod Godset. Saa langt han kunde se, var der veldyrkede Majs-, Sukkerrørs- og Kaffeplantager, som var indhegnede af lange Rækker Pulque-Træer. Nogle Markarbejdere var beskæftigede med at tappe Saften af disse Træer.

Alle Planterne var tropiske, kæmpemæssige Cypresser, Mango- og Guyavatræer stod her i tætte Grupper, og gennem Orangetræernes mørkegrønne Løv skinnede deres liflig duftende, gule Frugter.

Bregner og Viftepalmer af alle Arter stod langs Vejen, der førte op til Hovedbygningen, som efter meksikanske Forhold var overordentlig pragtfuld.

Da Nick Carter holdt stille foran Indgangen, kom der straks en Slave løbende til og hjalp ham med at stige ned. Straks efter fik Nick Carter Øje paa Tranquilinos velkendte Ansigt, men i næste Øjeblik oplevede Opdageren en stor Overraskelse.

Drengen gik ham i Møde og hilste ham velkommen efter Landets Skik, idet han trykkede hans Haand, men han forraadte ikke med et Blik, at han kendte Nick Carter.

En ny Gaade.

Nick Carter fandt, det maatte være ganske utroligt, at den ellers saa opvakte Tranquilino i den korte Tid kunde have glemt Tildragelserne i New York.

Men den lilles Ansigt forblev ganske uforandret og røbede ikke mindste Tegn paa, at han kendte Opdageren.

Nick Carter var netop i Færd med at udspørge Drengen, som han nævnte ved Navn, om han ikke kunde huske den Mand, der en Nat havde taget ham med sig hjem og der vist ham al tænkelig Opmærksomhed og Gæstfrihed, da en velklædt Herre traadte ind ad Døren og gav Nick Carter Haanden.

Han var velvoksen og havde brunt Haar og kunde efter den Beskrivelse, som Tranquilino havde givet af sin Onkel, meget godt være Don Ribera.

Kort efter viste ogsaa Husets Frue sig. Det var en Dame af overraskende Skønhed og i sine bedste Aar.

Hun kunde ikke være nogen anden end Tranquilinos Moder.

„God Dag, god Dag, Caballero, De er hjærtelig velkommen!" sagde Meksikaneren i den hjærtilegste Tone. „Stig kun ned og lad her, som om De var hjemme! Det skal være mig en Ære her hos os at turde byde Dem Tag over Hovedet! Jeg er „Kildegaardens" Administrator og Forvalter, og denne Dame er Senora Mercedes del Corona y Agramonte."

Den Tone, hvori han havde talt, og den Omstændighed, at han havde tiltalt sin Gæst med „De" og ikke med „I", som man ellers plejer at gøre det paa Landet, var et Bevis paa, at Opdageren havde at gøre med en dannet Mand.

„Mit Navn er James Brattbury!" svarede Nick Carter med et høfligt Buk. „Jeg er Amerikaner og er kommen til Tlanaquitla paa en Forretningsrejse. Og idet han pegede paa Tranquilino, tilføjede han:

„Den unge Herre er vel Fruens Søn?"

„Ja, Senor, han er den virkelige Godsejer. Vær saa god, vil De ikke træde indenfor?"

Opdageren førtes derefter ind i et stort, køligt Værelse, som lod til at være Gæstekammer.

Da han havde faaet børstet Rejsestøvet af sig, gik han ud paa Verandaen, hvor Husets Frue sad i en Gyngestol og læste i en Bog. Han havde næppe vist sig, før hun endnu en Gang bød ham hjærtelig Velkommen.

„Jeg haaber, De nu vil blive her til Middagen?" vedblev hun med et Smil. „Vi spiser Klokken fem! Er De kommen langvejs fra?"

„Det er, som man tager det, jeg er senest kommen fra Tlanaquitla men for et Par Dage siden opholdt jeg mig endnu i New York!"

„Jeg kan godt lide Amerikanerne!" udbrød Fruen: „Jeg har selv opholdt mig i Deres Fædreland for kort Tid siden, og jeg befandt mig udmærket. — Men nu maa De undskylde mig!" tilføjede hun, idet hun rejste sig. „Jeg maa ind for at give Tjenestefolkene Besked." —

Nick Carter var her for første Gang Genstand for den bekendte, meksikanske Gæstfrihed, hvormed enhver selv vildfremmed rejsende bliver modtaget. Denne smukke Skik er fælles baade for Meksiko, Guatemola, San Salvador, og Costa Rica. I det hele taget hersker der i disse Egne, hvor Jærnbanen endnu ikke har fundet frem, en Gæstfrihed, som ingen Europæer kan gøre sig Begreb om.

Enhver fremmed, der kommer ridende til et Herresæde eller et enligt liggende Hus, — vel at bemærke før Solnedgang — og som beder om at faa Ly for Natten, bydes der velkommen med den største Hjærtelighed, og han bliver i den Tid, han nyder Gæstevenskabet, betragtet som hørende til Familien.

Han bliver forestillet for alle Husets Beboere, behandles som om man havde kendt ham i flere Aar, og navnlig omgaas Damerne ham paa en yderst naturlig og utvungen Maade.

Det vilde blive betragtet som en meget grov Fornærmelse, hvis man vilde tilbyde sin Vært Penge eller Penges Værdi som Vederlag for sit Ophold. Man kan kun gøre Gengæld, hvis man en Gang træffer ham der, hvor man selv bor, i saa Tilfælde er det en Pligt og en Æressag at huse og beværte ham saa længe, det behager ham at blive. —

Da Fruen var gaaet, faldt Nick Carter i dybe Tanker. Hans Anelse havde altsaa ikke bedraget ham, da han tænkte, det ikke kunde have sin Rigtighed med Don Joses pludselige Død og Drengens Tilbagevenden til Godset.

Men hvad var der hændt Tranquilino, siden han lod, som om han aldeles ikke kendte Nick Carter, der dog havde overvældet ham med Velgerninger?

Nu begyndte Sagen først rigtig at interessere ham, og han besluttede under alle Omstændigheder at udforske Hemmeligheden og at værne Tranquilino, som han holdt meget af, mod en mulig Fare.

Medens han endnu sad og tænkte, hvad han først skulde gøre, saa han Tranquilino ride ad en Sti, der overskyggedes af to Rækker høje Træer.

Opdageren besluttede øjeblikkeligt at følge ham. Han greb sin Hat, løb ned ad Verandatrappen og skyndte sig efter Drengen, der allerede var forsvundet omkring et Hjørne.

Det var den Sti, som Tranquilino havde fortalt ham om i New York. Den førte hen til de to Kilder, hvoraf den ene var kold og den anden hed.

Nick Carter fik ikke Øje paa Drengen, før han var naaet hen til Kilderne. Den lille sad paa Trappen til det Hus, der var bygget over den varme Kilde. Da han hørte Nick Carter komme, saa han op med et ligegyldigt Blik, trak paa Skuldrene og stirrede atter hen for sig.

Nick Carter blev staaende lidt fra ham og ventede paa, at han skulde tale til ham, men der gik en rum Tid, inden Tranquilino gjorde Mine til at ville tale med Opdageren.

„Tranquilino!" udbrød Opdageren omsider halvhøjt. „Har Du virkelig glemt mig?"

Der gik en lille Stund, før Drengen svarede: „Jeg har aldrig set Dem før, Senor!"

„Hvad for noget?" udbrød Nick Carter forbavset, thi han troede ikke, han havde hørt rigtigt: „Kan Du virkelig ikke huske mig mere?"

„Nej, Senor, som jeg sagde Dem før, De er mig fuldstændig fremmed!" svarede Drengen med tonløs Stemme.

„Det er ganske umuligt!" udbrød Opdageren og rystede paa Hovedet. „Se en Gang paa mig! Vil Du virkelig paastaa, at Du aldrig før har set mig? — Jeg hedder i Virkeligheden Nicholas Carter."

„Jeg kender ingen, Hr. Carter!"

„Du ved altsaa ikke, at jeg for omtrent to Maaneder siden fandt Dig paa Gaden i Plaskregn, og at jeg tog Dig med hjem og behandlede Dig, som om Du kunde have været min egen Søn?"

„De maa undskylde mig, Senor!" sagde Tranquilino, der var bleven kridhvid. „Men De er mig virkelig aldeles fremmed. Jeg aner ikke, hvad det er, De taler om."

Han rejste sig op og gik hen imod sin Pony, og han vilde vel være redet bort, hvis ikke Nick Carter havde forhindret ham deri ved at lægge sin Haand paa hans Skulder.

„Selv om jeg er Dig fremmed —" sagde han med et Smil, — „saa er det dog vel ingen Hindring for, at vi taler lidt sammen, eller vil Du ikke det heller?"

„Der er bleven sagt mig, at jeg aldrig maa give mig af med nogen fremmed!" svarede Drengen med et sky Sideblik.

„Men jeg er jo din Moders Gæst, Du ved dog vel, hvad det betyder?"

„Ja!"

„Fruen er jo vel din Moder?" spurgte Nick Carter og saa skarpt paa Drengen.

Der kom en Stund et saa hadefuldt Blik i Barnets Øjne, at Opdageren overrasket veg et Skridt tilbage. Men i næste Nu svarede Tranquilino i samme rolige Tone som før:

„Ja, Senor!"

„Var det ogsaa din Moder, som den Gang førte Dig bort, da Du sad og legede paa Stentrappen foran mit Hus i New York, Lino?" spurgte Nick Carter i en indtrængende Tone.

Tranquilino svarede, som om han fremsagde en tillært Lektie:

„Jeg har aldrig været i Deres Hus, Senor, og jeg kan kun gentage, hvad jeg allerede har sagt: Jeg kender Dem ikke!"

Men det var dog Nick Carter for meget af det gode. Han greb Drengen i Skuldrene, saa vist paa ham og sagde:

„Der er mange menneskelige Udyder til, min Dreng, men en af de foragteligste er Utaknemmeligheden. Du, der er Meksikaner og oven i Købet Søn af en Adelsmand, burde dog egentlig vide, at man er den Mand Tak skyldig, i hvis Hus man har fundet Ly og Hjælp under fortvivlede Forhold."

Ved disse Ord fo'r Drengen sammen, som om han ramtes af en ond Samvittighed, men han svarede atter kun det samme som før:

„Jeg kender Dem ikke, De er mig fuldstændig fremmed!"

Nick Carter indsaa, at han ikke kom videre paa denne Maade, og saa valgte han en ganske anden Fremgangsmaade, idet han ganske uventet spurgte:

„Hvad er der blevet af Pancho, Tranquilino?"

Drengen vendte sig bort for at skjule sin Graad, medens han langsomt svarede:

„Pancho er død!"

„Det er da ikke muligt? Hvad er han død af?"

„Han blev skudt!"

„Er det virkelig sandt? Ved Du af hvem?"

„Nej — jeg ved ikke rigtig noget om det, men jeg har hørt, at det skulde være af en af Karlene, som har gjort det."

„Var Du her paa Godset, da han blev skudt?" spurgte Nick Carter.

„Nej, Senor!"

„Hvor var Du da?"

„Jeg var langt borte herfra — rejst bort — med min Moder!" svarede Tranquilino tøvende.

Det var Nick Carter paafaldende, at medens han tidligere stedse havde udtalt Navnet „Moder" med Inderlighed og Varme, nævnte han det nu i en næsten foragtelig Tone, hvad der bestyrkede Opdageren i den Anskuelse, at det ikke forholdt sig ganske rigtigt med den saakaldte Senora Mercedes del Corona.

„Og hvor er saa din gamle Amme, Anita?" spurgte Nick Carter efter et Øjebliks Tavshed.

„Hun er ogsaa død!" svarede Drengen.

„Det var jo meget sørgeligt! Saa har Du vel slet ingen Venner mere?"

Den lille svarede kun med et „Nej" — men i dette ene Ord laa der saa megen Smærte og saa megen haabløs Fortvivlelse, at Nick Carter blev dybt rørt.

„Saa er vel ogsaa din Fader død?"

„Ja!" hulkede Drengen næppe hørligt, idet han atter søgte at kæmpe med de frembrydende Taarer.

„Ved Du maaske ogsaa, hvor han er død?"

Atter var et kort „Nej" det hele Svar.

„Saa har Du sagtens heller ikke set ham, siden han blev ført til San Juan del Uloa?"

„Nej!"

„Og hvem har da fortalt Dig, at han var død?"

„Det fortalte de deroppe!" svarede Drengen, medens han pegede hen mod Gaarden.

„Hvem mener Du med „de deroppe", Lino?" spurgte Nick Carter.

„Jeg mener den Mand, der forestillede sig for Dem som Forvalter Don Patricio Bernal og min — min Moder!"

„Du siger dette „Moder" saa løjerligt. Holder Du slet ikke mere af din Moder?"

„Aa!" svarede Drengen, medens en forræderisk Rødme steg op i hans Kinder, og hans mørke Øjne lynede. „Jeg burde ikke kalde hende „Moder", for hun er slet ikke min Moder, jeg ved overhovedet ikke, hvem hun er. Hun ligner ganske vist min virkelige Moder, men jeg ved bestemt, at hun er en helt anden, for hun har ikke saa godt et Hjærte, og hun er ikke saa om og kærlig imod mig som min egen Moder. Hun er lige saa ond som Don Patricio. Hvis de to vidste, at jeg har sagt Dem alt dette her, vilde de slaa mig ihjel!"

Og medens han atter pludselig brast i Graad, tilføjede han:

„Hvorfor plager De mig saadan med Spørgsmaal, Senor? Jeg beder Dem — gaa Deres Vej og lad mig alene!"

Dermed førte han Nick Carters Haand bort fra sin Skulder, skyndte sig hen til sin Pony, svang sig i Sadlen og red i fuldt Firspring op ad den smalle Sti saa hurtigt, som det lille Dyr vel kunde bruge Benene.

Drengen red dog ikke op til Gaarden men drejede om ad en anden Retning. —

Det var heldigt for ham, for næppe var Tranquilino forsvunden bag Træerne, før Don Patricio kom ridende ud fra Gaarden.

En vigtig Meddelelse.

Da Godsforvalteren opdagede sin Gæst, vinkede han til ham med Haanden og red i Galop ned til ham.

„Ah — jeg ser, De har allerede fundet vore berømte Kilder!" udbrød han, da han var naaet hen til ham. „Havde jeg vidst, at De var hernede, skulde jeg gerne have bragt en Hest med til Dem. Men jeg ved jo nok, at Amerikanerne er ivrige Fodgængere!"

„Det kan jeg ikke bestride!" svarede Nick Carter med et Smil.

Meksikaneren sprang af Hesten og satte sig hen ved Siden af Nick Carter paa Trappetrinene op til det lille Badehus Dør.

Saa udbrød han i en rolig, passiarende Tone:

„Jeg kom egentlig herned for at lede efter Tranquilino, jeg troede han var hernede!"

„Han har ogsaa været her, men han er lige redet bort."

„Saah? Det undrer mig! Fruen har paa det strengeste forbudt ham at ride længere bort fra Gaarden end her til Kilderne. Hvad Vej er han da redet?"

„Der henad!" svarede Opdageren og pegede hen mod det Sted, hvor han sidst havde set den lille Rytter.

„Naa — ja, saa kan han jo ikke være redet saa langt. Hvis det passer Dem, kan vi jo blive siddende her, til han kommer tilbage!" svarede Patricio, medens han saa paa sin Gæst med et underfundigt Blik. „De traf ham maaske, da De kom herned?"

„Ja, han sad her paa Trappetrinnet, ligesom vi nu!"

„Talte De med ham?" spurgte Meksikaneren ivrigt.

„Det gjorde jeg!" svarede Nick Carter tørt.

„Han er egentlig en opvakt Dreng, men i mange Henseender forekommer han mig dog at være temmelig indskrænket!" sagde Meksikaneren. „Men i det store hele er han en yderst interessant, lille Knægt! Mener De ikke ogsaa det?"

„Aa, det kan jeg egentlig ikke sige, Don Patricio!" udbrød Opdageren. „Det synes mig, at han slet ikke i mange Henseender, men derimod i al Almindelighed er temmelig indskrænket, som De siger!"

„Aa, saa har han sikkert i Dag paany haft et af sine mørke Øjeblikke!" lo Meksikaneren — og der faldt aabenbart en Sten fra hans Hjærte: „Siden hans Fader døde, teer han sig nu og da meget underligt!"

„Naa — lever del Corona ikke mere?" spurgte Nick Carter synlig overrasket.

„Nej — det har jeg jo rent glemt at fortælle Dem!" svarede Don Patricio. „Det er en meget trist Historie! Han stod paa en spændt Fod med en fornem Herre, der havde haft i Sinde at gifte sig med Fruen, inden hun endnu blev forlovet med Don Jose. Men jeg skal ikke trætte Dem med Enkeltheder. Tranquilinos Fader maatte til sidst vandre i livsvarigt Fængsel — det kunde han takke disse Stridigheder for... de fik nemlig et meget skæbnesvangert Udfald!"

„Det var jo frygteligt! Og døde han saa i Fængslet?" spurgte Nick Carter.

„Nej, han flygtede fra Straffeanstalten, og det lykkedes ham at naa New York, hvor han døde af en ondartet Feber, som han under Flugten havde paadraget sig i det usunde Kystklima."

„Saa havde han vel dog i hvert Fald Hustru og Barn hos sig, da han laa paa Dødssengen?"

„Nej — idet mindste ikke det, jeg ved!" svarede Patricio. „Jeg tør ganske vist ikke hævde det med Bestemthed. Jeg kan kun sige saa meget, at Fruen rejste op til ham og lod Drengen komme senere. Men Tranquilino blev paa en heller anden Maade borte! Hvis jeg ikke tager fejl, forsvandt han for den Mand, der havde hentet ham her paa Godset og var væk i lang Tid! Saa —"

Her afbrød han sig selv, idet han sagde:

„Men jeg keder Dem naturligvis med den Slags Familiehistorier, som De jo ikke kan interessere Dem det ringeste for!"

„Nej, paa ingen Maade!" svarede Nick Carter ivrigt. „Tværtimod, Coronaernes Historie interesserer mig meget! Hvis det ikke trætter Dem, vil jeg gerne bede Dem om at fortælle noget mere!"

„Med største Fornøjelse! Paa en lige saa mærkværdig Maade, som Drengen forsvandt, blev han atter fundet af sin Moder. Fruen kørte nemlig en Dag i Automobil gennem en Gade i Nærheden af Centralparken, da hun pludselig saa sin stakkels, lille Dreng sidde og lege paa en Villa-Stentrappe. Hun kaldte paa ham, og ude af sig selv af Glæde løb han hen til hende, et Øjeblik efter sad han oppe ved Siden af hende og kørte bort med hende. Under den første Sindsbevægelse glemte Fruen rent at faa at vide, hvor hendes Søn havde opholdt sig i den lange Tid, og da hun endelig kom i Tanker derom, var det for sent.

Finder De ikke, det var meget mærkværdigt, at man i en saa stor By som New York saa ganske uventet kunde støde paa Tranquilino?"

„Jo, det var mærkeligt!" svarede Opdageren, uden at hans Ansigtsudtryk ændredes. „Hvor længe havde da Drengen været savnet?"

„I temmelig lang Tid!" Jeg kan ikke sige det saa nøje! Inden for dette Tidsrum døde Faderen, og en gammel trofast Tjenestepige, der havde plejet

sin Herre, maatte bukke under for den samme lumske Sygdom. Tranquilino hang ved hende som ved en anden Moder, og efter den sørgelige Begivenhed, blev den lille som forvandlet."

„Det er jo en meget trist Historie!" udbrød Nick Carter.

Saa tilføjede han:

„Hvad jeg ellers vilde sige: Jeg kan høre paa Deres Udtale, at De ikke er nogen indfødt Meksikaner."

„Nej, jeg er Spanier."

Saa indtraf der et Øjebliks Stilhed, medens begge Herrerne optoges af deres egne Tanker.

Derefter fortsatte Don Patricio:

„Fruen har anmodet mig om at gøre Dem Opholdet her paa Godset saa behageligt som muligt. Det vilde være Donna Mercedes særdeles kært, om De vilde forlænge Deres Ophold paa „Kildegaarden" endnu i nogle Dage.

Her paa dette saa afsides liggende Gods faar vi saare sjældent Besøg af noget Menneske, saa det er en stor Fornøjelse for os alle, naar nogen lader sig se hos os!"

„Det er meget elskværdigt af Fruen!" svarede Nick Carter i en høflig Tone. „Og jeg vil gerne modtage Fruens venlige Indbydelse."

„Aa, det vil sandelig glæde Donna Mercedes. De skal heller ikke komme til at kede Dom hos os. Hver Hest i Stalden staar til Deres Raadighed. De kan ogsaa dyrke Medesporten, for i Smaabækkene findes der en meget stor Fiskebestand, og herude omkring i Skovene er der meget Vildt, saa De yderligere kan gaa paa Jagt. Hvis De skulde have Lyst til at jage „det ædle Vildt", som man jo siger, har De bare nødig at lade et Ord falde om det til mig, jeg skal da med Fornøjelse staa til Deres Raadighed. Selv den mest forvænte Nimrod vil her kunne blive tilfredsstillet. Desuden har vi nok af øvede Skytter, Klappere og Skovløbere, der kan være Dem til Tjeneste...

Ah — der kommer Tranquilino tilbage!"

Drengen red langsomt over mod de to Herrer, og da han var naaet hen til dem, sprang han af Hesten.

Hans Ansigt viste atter sit tidligere, ubevægelige Udtryk. Det røbede ikke mere den Ilterhed, som havde behersket den lille Fyr, da han talte med Nick Carter.

„Hvordan er det, Tranquilino —" udbrød Don Patricio, der gjorde sig Umage for at anslaa de mest velvillige Strenge og tale saa blidt som muligt til Drengen. „Du har jo tidt ønsket Dig, at Du maatte komme over til Ixtaccihuatl —?"

Og han oplyste, idet han vendte sig om mod Nick Carter: „De ved maaske, det betyder „den hvide Jomfru" og er det højeste Bjærg her i Nærheden?"

Saa vedblev han atter til Drengen:

„Herren her vil gerne en Gang paa Jagt, og saa kan vi jo slaa Lejr derovre ved Foden af Bjærget. Hvad mener Du om at følge med?"

„Naa — vil De da ogsaa gøre Herren Selskab?"

„Selvfølgeligt!"

„Nej — da betakker jeg mig!" svarede Tranquilino i slet Lune og med et Blik, som røbede uforsonligt Had.

Saa vendte han uden videre begge Herrerne Ryggen, svang sig paany i Sadlen og satte som før af Sted i fuldt Firspring hen ad Stien, der førte op mod Gaarden.

Ved Drengens fornærmende Opførsel var Blodet steget Godsforvalteren til Hovedet, og hans Ansigt røbede baade Bitterhed og Vrede.

Men med det samme trak han paa Skuldrene og udbrød med et tvungent Smil:

„Jeg forstaar ikke, hvorfor Tranquilino bærer sig saadan ad mod mig. Jeg har lige fra første Færd gjort mig Umage for at behandle ham venligt, og jeg har aldrig sagt et ondt Ord til ham, men det er ikke lykkedes mig at omstemme ham."

„Aa, det er vel kun et Drengelune!" sagde Nick Carter paa sin tørre Maade. Men da den Tanke opstod hos ham, at Godsforvalteren maatte være den samme som den Don Ribera, der i sin Tid havde bortført Drengen fra Godset og bragt ham til New York, tilføjede han:

„Har De kendt den lille i længere Tid?"

„Nej!" svarede Don Patricio. „Jeg saa ham for første Gang, da jeg kom hertil, og det er vel omtrent to Maaneder siden. Min Forgænger hed nok Pancho og skal have været en meget dygtig Mand. Men han blev skudt ned af en Karl, som han havde haft et lille Sammenstød med og derfor blev jaget paa Porten."

„Naa — den enes Død er den andens Brød! Det var jo altsaa et heldigt Tilfælde for Dem!" udbrød Nick Carter tørt.

„Nej — det tager De fejl i!" svarede Godsforvalteren. „Jeg vilde alligevel om kortere eller længere Tid være traadt ind i Panchos Stilling!

„Godset her lader jo til at være et helt Ulykkessted!" sagde Opdageren og rystede paa Hovedet. „I Løbet af kort Tid dør baade Herren og flere af dem, der er ansatte hos ham. Finder De ikke det mærkeligt?"

„Jo, saamænd! men det skyldes jo alligevel kun Tilfældet —"

Han rejste sig op og tilføjede: „Lad os nu gaa op — Fruen venter paa os med Middagsmaden!"

Nick Carter nikkede blot, hvorefter begge Herrerne tilbagelagde Vejen til Fods, idet Godsforvalteren trak Hesten ved Tøjlerne.

Ved Bordet herskede der en meget livlig Stemning.

Donna Mercedes gjorde sig al mulig Umage for at underholde sin Gæst, hun passiarede uafladelig baade med ham og Don Patricio.

Kun Tranquilino sad stille paa sin Plads og sagde næsten ikke et Ord. Han gav korte Svar paa de Spørgsmaal, der rettedes til ham. Han spiste næsten heller ikke noget. Hans blege Ansigt og de „røde Øjne" tyde paa, at han fornylig maatte have grædt.

Da Nick Carter efter Middagen trak sig tilbage til sit Værelse, forekom det ham, at han saa en mørk Skygge glide hen over Døren, men da han ikke var sikker i sin Sag, agtede han ikke videre paa det. —

Han fandt imidlertid til sin største Forbavselse inde paa Sengen en Lap Papir, hvorpaa der med Blyant var kradset en ubehjælpsom Skrift med mange Stavefejl:

„Ver ike vred, Senor Carter. Jaj tør ike kende dem, mænd jaj holler aligevæl mejet ad dem."

Opdageren lagde Papirslappen sammen og puttede den ind i sin Tegnebog.

De faa Ord oplyste ham om, at Drengen fra en eller anden Side havde faaet Paamindelse om at lade for Opdageren, som om han var ham fuldstændig fremmed. Men deraf fremgik det ogsaa, at de, der havde givet Drengen en saadan Befaling, maatte kende Nick Carter, og det kunde ikke være andre end Don Patricio og den Dame, der udgav sig for at være Tranquilinos Moder.

Kendte de Nick Carter, maatte de ogsaa vide, at det var ham, der havde truffet den lille paa Gaden og taget ham med hjem, og at Nick Carter havde søgt Oplysninger her paa Godset vedrørende Drengen, og at Nick Carter endelig ogsaa nu selv besøgte „Kildegaarden" udelukkende for Tranquilinos Skyld.

„De har allerede bevogtet hvert et af mine Skridt!" mumlede han hen for sig. „Spanieren har set mig gaa ned til Kilderne, eller maaske er det ogsaa blevet ham meddelt gennem hans Spioner, og da han vidste, at Tranquilino kort forinden var slaaet ind paa den samme Sti, fulgte han efter mig for at forhindre, at Drengen skulde betro sig til mig.

Desuden er den Jagtudflugt, som han foreslog mig, en meget mistænkelig Sag. Han sagde til Drengen, jeg havde ønsket at komme paa Jagt, skønt jeg ikke havde udtalt mig derom med et eneste Ord, Han vil kun lokke mid ud i Skoven for at gøre mig uskadelig, hvad der for ham derude vil være en let Sag. Han skyder mig ganske simpelt ned og kalder Dødsaarsagen et Vaadeskud.

Jeg er kommen ind i en rigtig Slangerede, men det skal ikke afholde mig fra at trænge til Bunds i Sagerne.

Kvindemennesket er i hvert Fald ikke den rigtige Fru Corona.

Barneøjne ser for skarpt, og et Barnesind er for ømfindtligt til, at det ikke straks maatte mærke, om det havde den rigtige Moder for sig, selv om Kvinden lignede hende aldrig saa meget.

Ganske vist kan jeg jo ikke blive her ret længe, da andre Forretninger kalder mig tilbage til New York. Men efter al Sandsynlighed maa denne Sag jo ogsaa nok kunde blive opklaret temmelig hurtig for Don Patricio og hans Medviderske vil næppe vente ret længe for at faa mig fjernet."

Da Nick Carter nu traadte hen til Vinduet og nød den prægtige Udsigt, opdagede han pludselig, at Godsforvalteren og den saakaldte Fru del Corona nu var ved at ride bort fra „Kildegaarden".

Nick Carter vilde ikke lade denne Lejlighed gaa fra sig til endnu en Gang at tale alene med Tranquilino, men trods al Søgen var Drengen dog ikke til at finde noget Steds.

Hen imod Aften vendte Spanieren og Fruen tilbage fra Rideturen.

Et natligt Besøg.

Nick Carter fik denne Aften ikke mere Tranquilino at se, og Opdageren fandt det rigtigst heller ikke at spørge efter ham.

Før han gik til Ro, tilbragte han nogle Timer sammen med Fruen og Godsforvalteren, og han kunde ikke sige andet, end at de opbød alt for at gøre ham Opholdet paa Godset saa behageligt som muligt.

Den saakaldte Fru del Corona var ikke alene en sjælden smuk men ogsaa en sjælden aandfuld Dame. Hun havde et meget tiltrækkende Væsen, som endog øvede en betagende Indflydelse paa Nick Carter, der med Interesse lyttede til hendes Fortællinger. Hun talte Engelsk som en indfødt Londonerinde og Fransk som en Pariserinde, og hun havde endvidere udmærket Kendskab til Italiensk og Russisk.

I Samtalens Løb viste det sig ogsaa, at hun var vel bevandret paa alle Omraader inden for Kunst og Videnskab.

Hun lod til ogsaa at være hjemme i alle Europas Hovedstæder lige fra St. Petersborg til Madrid. Hun sang med en vidunderlig, fuldtlonende Alfstemme og ledsagede sine glødende Kærlighedsviser paa fortrinligste Maade enten med Klaverspil eller Mandolin.

Enhver som helst anden, ikke saa nøgternt tænkende Mand som Nick Carter vilde vel snart have ladet sig daare af hendes henrivende Ynde, men Opdageren forblev kold. Han vidste kun alt for vel, at den smukke Djævlekvinde kun søgte at fange ham i sit Garn for at faa ham til at gaa med til sine slette Hensigter, lige som hun jo allerede havde gjort Don Patricio til et villieløst Redskab.

Trods alt kunde Opdageren dog ikke danne sig en Forestilling om, hvad der laa til Grund for den Hemmelighed, som hørte Godsets Fortid til.

Beviser for, at Don Patricio og den smukke Kvinde ikke var dem, de udgav sig for, havde han jo ingenlunde, og han maatte taalmodig afvente Tingenes Udvikling selv med Fare for at forlænge Opholdet hernede mere, end han egentlig havde Lyst til.

Da Nick Carter omsider havde sagt „God Nat", trak han sig tilbage til sit Værelse og gik uden videre til Ro.

Nick Carter havde den ejendommelige Vane aldrig at lukke af for det Værelse, han sov i.

I Tidernes Løb var hans Hørelse bleven saadan skærpet, at han, selv om han laa i dyb Søvn, vaagnede op ved den ringeste Lyd.

Desuden kunde han — modsat de fleste andre Mennesker — skride til Handling i samme Øjeblik, han vaagnede...

Han havde vel sovet nogle Timer, da han pludselig vækkedes og rejste sig op i Sengen.

Han var fast overbevist om, at nogen havde aabnet Døren, selv om det var sket aldrig saa sagte.

Ubevægelig sad han nu der og lyttede anstrengt.

Til sidst mærkede han, at nogen listede sig hen over Gulvtæpper og nærmede sig hans Seng.

Lige saa lydløst greb Nick Carter efter en af sine Revolvere under Hovedpuden og holdt sig klar til at skyde.

Men i næste Øjeblik lagde han atter Vaabnet tilbage paa sin Plads — thi der hviskedes mildt til ham:

„Senor Carter!"

Opdageren hørte straks, at det var Tranquilino.

„Stakkels, lille Ven!" svarede han sagte. „Har Du virkelig haft Mod til at komme ind til mig?"

I næste Øjeblik havde Barnet slynget sine Arme om hans Hals og trykket sin Pande ned mod hans Bryst. Saa brast den lille i Graad. Nick Carter lod ham rolig græde ud, han strøg sin Haand gennem hans Haar og sagde til ham, at han maatte ikke være ked af det.

Omsider standsede Taarerne, og Drengen kunde atter tale.

„Jeg maatte ty ind til Dem, Senor Carter —" hviskede han, uden at han dog endnu tog Armene bort fra sin faderlige Velgørers Hals: „Jeg er saa bange — saa bange for, at de dernede i Nat vil slaa mig ihjel!"

„Du maa ikke nære saadanne dumme Tanker!" sagde Nick Carter i en mildt bebrejdende Tone. „Hvem skulde vel tragte Dig efter Livet?"

„De begge to! De hader mig — hvorfor ved jeg ikke, for jeg har aldrig gjort dem noget ondt. Jeg vilde bare ønske, at jeg kunde komme til at slaa dem der nede ihjel, ja — slaa dem ihjel paa samme Maade, som de har dræbt min stakkels Fader og min stakkels Moder."

„Du er altsaa overbevist om, Lino, at den Dame, der forestillede sig for mig som Fru del Corona, ikke er din Moder?"

„Nej, lige saa lidt, som den Mand, der kalder sig Patricio, er min Onkel Don Ribera, som han udgav sig for at være, da han førte mig bort herfra. Aa, det er en skrækkelig Mand, og han har truet mig med, at han vilde slaa mig ihjel, hvis jeg talte et eneste Ord med Dem eller lod mig forstaa, at jeg en Gang tidligere havde set Dem.

Men ogsaa Dem, Senor Carter vil de slaa ihjel! Dog — De maa ikke dø! De er den eneste Ven, jeg har. Jeg beder Dem om Forladelse, fordi jeg i Gaar anstillede mig for Dem, som om jeg ikke kendte Dem — men jeg var nødt til det.

Har De for Resten ikke faaet mit Brev?"

„Jo, Tranquilino, og jeg har glædet mig meget over det!"

„De er den eneste, som jeg endnu holder af, Senor Carter. — alle de andre er døde: Pancho, Anita, Fader og Moder — og jeg tror sikkert, at Don Patricio har dræbt dem allesammen! Selv om han ikke selv har gjort det, har han ladet andre gøre det. Han vil selv eje hele det Gods, der har tilhørt min Fader, saadan har jeg da i hvert Fald en Gang hørt ham sige til den Dame, som jeg nu skal kalde for Moder."

„Og hvem kan hun da være, naar hun ikke er din Moder?" spurgte Nick Carter.

„Ja — det ved jeg ikke!"

„Men hun ligner dog din Moder fuldstændig?"

„Ja — det mener i det mindste andre Folk, men det gik straks op for mig, da jeg saa hende paa nærmere Hold, at hun ikke var min rigtige Moder. Øjnene er forskellige, og saa ler hun ogsaa paa en helt anden Maade."

Nick Carter tænkte sig om et Øjeblik, saa udbrød han:

„Sig mig en Gang, Lino, har Du ikke en Tante?"

„Det ved jeg ikke!"

„Har Du aldrig hørt din Moder sige, at hun havde en Søster, der var meget ond, medens hun altid talte godt om sin Broder, din Onkel?"

„Nej — det har Moder aldrig talt om til mig," svarede Drengen og rystede paa Hovedet.

„Og Du er sikker i din Sag, at Don Patricio er den samme Mand, som hentede Dig her paa Godset og rejste med Dig til New York?"

„Ja, Senor Carter, det var ham, der den Gang udgav sig for at være min Onkel Don Ribera."

„Sig mig saa, min Dreng," udbrød Opdageren, idet han løftede den lille op og satte ham paa Sengekanten, „hvor kom det sig da, at Du kunde løbe bort fra mig og mit Hjem, hvor Du dog havde haft det saa godt? Har Du virkelig aldrig tænkt over, at det vilde gaa min nær til Hjærte?"

„Jo, det har jeg sandelig tænkt paa, og jeg har ogsaa været ked af, at jeg ikke fik sagt Dem ordentlig Farvel, men det gik saa hurtigt altsammen, at der ikke blev Tid til det.

Der sad en Dame i Vognen, og da hun saa mig, trak hun Sløret til Side og kaldte paa mig. Jeg troede virkelig, det var min Moder og løb ned ad Trappen hen til Døren, hvorefter hun aabnede Vogndøren og bad mig, om jeg vilde sætte mig op hos hende.

Det gik altsammen i en saadan Fart, at jeg slet ikke i Øjeblikket tænkte paa Dem, Senor Carter. Kort efter fo'r Vognen af Sted med os begge to, og da var det for sent.

Først da vi var stegne ud af Køretøjet og Fruen havde taget mig med sig ind i et Hus, indsaa jeg, at hun slet ikke var min Moder.

Her ventede der en Mand paa os, det var ham, der kaldte sig Don Ribera, og som havde ladet mig staa ude paa Gaden i Regnvejret. De maa vist have givet mig noget i Maden, for jeg kan slet ikke huske, hvordan jeg derefter er kommen tilbage her til Godset. Jeg maa stadig have sovet."

Drengen holdt inde en lille Stund, saa vedblev han:

„Jeg har endnu ikke fortalt til nogen andre, at jeg tror, Donna Mercedes ikke er min Moder, men men jeg har ofte lyttet ved Døren, naar Fruen talte med Don Patricio. Vil De vide, hvad jeg saa har hørt?"

„Ja, Lino, det er endog af største Vigtighed. Hvad har de to saa i Reglen talt om?"

„Om Godset og de Penge, der ligger i Banken, saadan har jeg i det mindste kunnet høre dem tale, selv om jeg ikke ret forstod, hvad det betød. Saa sagde Manden ogsaa en Gang, at han vilde gifte sig med Fruen, naar Sørgetiden over min Fader var omme. —"

Og det gav et Sæt i ham, medens han tilføjede:

„Og saa har jeg ogsaa en Gang hørt, Senor Carter, de talte om, hvorledes de bedst skulde faa mig ryddet af Vejen."

Han hulkede:

„Oh, frels mig, ellers er jeg fortabt, de har længe besluttet min Død!"

„Hvad har de da sagt, Lino? Fortæl mig alt!" bad Opdageren, mens han atter lod sin Haand glide hen over hans Haar.

„Du skal ikke være bange for, at de vil gøre Dig noget ondt, for jeg bliver hos Dig og passer paa, at der ikke sker noget."

„Aa, saa er jeg glad!" hviskede Tranquilino. „Hver evige Nat har jeg ligget vaagen og lyttet efter, om ikke de kom for at myrde mig."

„Stakkels, lille Gut, hvad maa Du dog ikke have døjet!" sagde Nick Carter og trykkede hans Haand.

„Don Patricio foreslog at give mig Gift i Maden!" vedblev Drengen. „Men det vilde Fruen ikke gaa med til, hvorefter han blev meget vred og spurgte hende om, hvorlænge hun da vilde vente med det, for Godset skulde ubetinget tilhøre hende. Siden den Tid har jeg saa godt som ikke spist noget, og jeg sniger mig stundom ud i Skoven for at stille min Sult med Bær, Bananer og andre Frugter.

Da jeg nu i Gaar saa Dem komme ridende, blev jeg saa glad, men jeg vovede ikke med et Ord at lade mig mærke med, at vi var gode bekendte, af Angst for, at de begge vilde se at faa Dem ryddet af Vejen, Senor Carter, og jeg er stadig bange for, at de virkelig ogsaa vil gøre det, naar der bliver Lejlighed til det."

„Du tror altsaa, de var forberedte paa, at jeg vilde komme?" spurgte Nick Carter.

„Ja, det vidste de allerede flere Dage forud, hvor længe kan jeg ikke sige, men de var ikke sikre paa, hvor naar de kunde vente Dem."

„Hvordan tror Du, de kunde have faaet at vide, jeg kunde ventes?" spurgte Nick Carter i største Forundring.

„Det er der blevet skrevet til dem."

„Du kan ikke sige mig, hvorfra Brevet kom?"

„Jo, jeg har tilfældigt set Frimærket, det var et meget smukt, fremmed Mærke, ikke meksikansk."

„Maaske amerikansk, Skrivelsen har sagtens været fra New York!" mumlede Opdageren, og han vedblev højt: „Hør nu godt efter, hvad jeg siger til Dig, Lino. Du skal nemlig hjælpe mig med at finde en bestemt Person. Forinden vil jeg blot spørge Dig om et: Pancho og Anita var vel altid venlige imod Dig?"

„Ja, det var de!" svarede Drengen og fik atter Taarer i Øjnene. „De holdt lige saa meget af mig, som Fader og Moder gjorde."

„Har ingen af dem Slægtninge boende i Nærheden af Godset: Søskende eller Forældre?"

Tranqulino tænkte sig om et Øjeblik, saa rystede han paa Hovedet.

„Eller skulde der ikke her i Nærheden bo en af din Forældres tidligere Tjenere?" vedblev den utrættelige Opdager.

„Jo, saa vidt jeg ved, bor der en. Da vi kom tilbage til Godset igen, fik alle Folkene her deres Afsked. Tre af dem døde kort efter."

„Forbryderne har jo formelig vadet i Blod!" mumlede Nick Carter. „Saa meget mere er det min Pligt at faa disse Menneskedyr gjort uskadelige."

Og han spurgte højt:

„Hvad mon de Folk døde af?"

„Det ved jeg ikke. Jeg har kun hørt, at det skal have været en meget mærkelig Sygdom, og Folk, som talte om det, rystede paa Hovedet.

„Altsaa her paa Egnen lever der endnu en, som har kendt Dig og dine Forældre, før Du blev bragt til New York af Don Ribera? Hvem er saa det?"

„Han hedder Secundino!" svarede Drengen.

„Og hvad er han?"

„Ingen Ting. Han er en sær, gammel Mand, der ikke snakker med andre end med mig, naar han kommer her op paa Godset, og saa er det endda ikke meget, han siger. Folk tror, han ikke er rigtig i Hovedet."

„Hvor opholder han sig for Øjeblikket?"

„Ude i Dalen ved Bjærget Ixtaccihuatl, hvis snedækte Tinde jeg kan se fra mit Sovekammervindue — har han bygget sig en Hytte. Det er temmelig langt herfra."

Drengen havde nu ikke mere at fortælle, men gjorde dog endnu ikke Mine til at ville forlade Værelset.

„Jeg er saa bange, Senor Carter! Maa jeg ikke nok blive her?" bad han.

„Don Patricio og min Moder har sikkert opdaget, at jeg er gaaet ind til Dem, og vil derfor slaa mig ihjel, naar de faar fat i mig!"

„Bliv Du kun ganske rolig her, Lino!" svarede Opdageren: „Her er Du i god Behold! I Nødsfald anholder jeg Parret og udleverer det til Øvrigheden i Tlanaquitla."

Den natlige Flugt.

Nick Carter tvivlede ikke et Øjeblik om, at Drengen talte Sandhed, naar han sagde, at han var i yderste Livsfare.

Opdageren havde lært Don Patricio godt nok at kende til at vide, at han var en af den Slags aaleglatte Skurke, der med honningsødt Smil drypper den dødbringende Gift i sit Offers Glas, eller som rækker sin højre Haand til Hilsen, medens han skjuler en Dolk i den venstre.

Hvor megen Del Fruen havde i Sammensværgelsen mod Familien del Corona, vidste han ikke. Det var næppe troligt, at en fremmed pludselig vilde træde frem og udgive sig for Donna Mercedes, i Særdeleshed, da der endnu paa Godset var flere af de Tjenestefolk, der havde kendt Don Joses Enke personligt og havde tjent hos hende i mange Aar. Det var derfor sandsynligt, at den nuværende „Frue" her paa Gaarden var Tvillingsøster til den rigtige Donna Mercedes.

Godset „Kildegaarden" var et helt lille Rige, der spændte over store Landstrækninger.

Der hørte vel en halv Snes Landsbyer til, og Hundreder af Mennesker, som stod i Godsejerens Tjeneste, boede i Smaahuse, der laa spredte rundt omkring.

Det var let at forstaa, at en Mand som Don Patricio godt kunde lide at faa fat i et saadant Gods. Havde Nick Carter først troet, at Spanieren stod under den skønne Dames Indflydelse, havde han nu skiftet Mening.

Det kunde jo ogsaa være omvendt.

Maaske var Fruen virkelig Don Joses Enke, og Manden havde nu en saadan Magt over hende, at hendes Væsen var blevet helt forandret, og at hendes Barn forekom hende fremmed.

Endnu en rum Tid tænkte Nick Carter over alt, hvad Tranquilino havde fortalt ham.

Endelig tog han sin Beslutning.

Han stod op, vækkede Drengen, der indhyllet i et Tæppe var faldet i Søvn paa Sofaen, og spurgte ham i en hviskende Tone:

„Kan Du sige mig, hvor Hestestalden er, Lino? I Eftermiddag, da jeg kom, lagde jeg ikke Mærke til, hvor de trak hen med min Hest."

„Hvorfor vil De vide det?" spurgte Drengen forundret.

„Jeg vil komme Don Patricio og Fruen i Forkøbet og i al Hemmelighed ride bort herfra."

Tranquilino havde nær udstødt et Glædesskrig, men Opdageren holdt ham Haanden for Munden.

„Aa, nu er alt godt!" hviskede Drengen bevæget. „Naar vi først er borte herfra, er jeg ikke mere bange for vor Sikkerhed. — Ja, jeg ved, hvor Hestene staar, Senor Carter!"

„Men først maa Du liste Dig ind paa dit Værelse og klæde Dig paa."

Drengen lo sagte:

„Det er ikke nødvendigt. Da jeg gik ind til Dem, havde jeg allerede tænkt paa ikke at vende tilbage. Jeg har derfor bragt mine Sager med mig."

Jeg havde skam ikke troet, Du kunde være saa klog og forudseende!" sagde Opdageren i en velvillig Tone.

Det var egentlig ikke Nick Carters Vane at liste sig hemmelig bort og paa en vis Maade lade Modstanderne beholde Valpladsen.

Men her var der først og fremmest Tale om Drengen, som han havde faaet kær. Hvis han skulde kunne udgrunde den Hemmelighed, der hvilede over hele Sagen, da maatte han aabent erklære Don Patricio og den saakaldte Fru del Corona Krig, og naar han havde gjort det, var det bedst, at han og Drengen opholdt sig et hvilket som helst andet Sted end paa Slottet.

Men hvor skulde han nu føre Drengen hen?

Han havde besluttet at overgive Drengen til den gamle Særling, Secundino, der jo efter Sigende boede inde mellem Bjærgene. Han turde ikke vove at tage Drengen med ud af Landet, thi efter Loven var han

undergivet sin Moder eller rettere den Dame, der udgav sig for at være hans Moder, og hun vilde sikkert ikke tøve med at paakalde Politiets Hjælp for atter at faa fat i Drengen.

Der var saaledes foreløbig ikke andet at gøre end at skjule Tranquilino og derefter opsøge den gamle Secundino, selv om ogsaa han var sindsforvirret, eller som Drengen havde sagt, ikke rigtig i Hovedet.

„Klæd Dig paa i en Fart, Tranquilino!" udbrød Nick Carter, idet han selv hurtig tog sit Tøj paa. Saa gik han hen til Vinduet og undersøgte Jærnstængerne uden for det.

Da disse Egne af Meksiko var meget hjemsøgte af Røverbander, var alle Husets Vinduer forsynede med Jærnstænger. Det var blevet indrettet saaledes under den sidste Revolution, da hvert Hus i Landet var en lille Fæstning.

Det var store, tykke Jærnstænger, der var satte fast i Muren, saa der kunde ikke være Tale om at file dem igennem eller paa anden Maade fjærne dem i en Fart. Der var af den Grund ikke andet at gøre, end forsøge paa at slippe bort gennem Porten. Den blev ganske vist bevogtet af en Portner hele Natten igennem, men det vilde være Nick Carter en let Sag at kneble og binde ham, før han kunde faa Tid til at raabe om Hjælp.

„Du maa være ganske stille, Lino!" hviskede Nick Carter til Drengen, da de sammen gik ud af Værelset. „Jeg bliver rimeligvis nødt til at bedøve Portneren."

„De vil da ikke slaa ham ihjel?" spurgte Drengen ængsteligt.

„Nej, det skal Du ikke være bange for. Jeg lader ham kun lugte til en Flaske, saa han falder om i en dyb Søvn, som han ikke vaagner af saa snart."

Nick Carter lukkede Døren lydløst bag efter sig, tog Drengen paa Armen og listede sig ud paa den Veranda, der laa ud mod Gaarden.

Der herskede dyb Stilhed overalt. Fra den Gang, hvorigennem man kom ud til Porten, hørtes en sovendes rolige, regelmæssige Aandredag. Det var Portneren, der laa paa sin Maatte og sov de retfærdiges Søvn.

Nick Carter satte Drengen fra sig og lagde Fingeren paa Læben for at betyde ham, at han maatte holde sig aldeles stille. Derpaa listede han sig lydløst hen til den sovende Meksikaner, trak et Lommetørklæde op af Lommen og vædede det med Kloroform. Med en hurtig Bevægelse pressede han derefter Tørklædet over den sovendes Næse og Mund, idet han samtidig holdt paa ham med et fast Greb, og før Manden kunde gøre alvorlig Modstand eller blot give et Skrig fra sig, var han bukket under for den bedøvende Luft, der udstrømmede fra Tørklædet.

Nick Carter mente ikke, det var nødvendigt at spilde Tid med at kneble og binde Portneren, og nøjedes derfor med at tage Nøglen til Porten fra ham, og med Anvendelse af al tænkelig Forsigtighed for ikke at gøre Støj, aabnede han derefter Porten, skyndte sig tilbage i Porten, løftede Drengen op paa sin Arm og forlod derefter Huset.

I et Nu havde han lukket Porten udvendig fra. Selv om Portneren nu var kommen til Bevidsthed og havde gjort Anskrig, kunde Opdageren og Drengen dog nok være undkomne, thi det vilde tage lang Tid at sprænge den jærnbeslaaede Portdør eller blot at bryde Laasen op.

„Hvor er Stalden, Lino?" hviskede Nick Carter, idet han gik langs med Huset.

„Bag ved Hovedbygningen. Det er den anden Bygning paa højre Haand."

„Hvordan er det med Hundene? Kender de Dig?"

„Vi har ikke mere nogen Hunde!" svarede Drengen sagte. „Tidligere var der en hel Mængde. To af dem var mine, og jeg holdt meget af dem, men da Don Patricio og „Fruen" kom her til, blev Hundene skudte ned eller solgte."

Dette var et yderligere Bevis for, at det ikke var rigtig i sin Orden med den foregivne Fru del Corona, hun havde sikkert været bange for, at hendes Rænker kunde blive opdagede ved, at Hundene, der kendte den rigtige Frue, maaske vilde blive bidske mod hende, og det vilde Tjenerskabet sandsynligvis have fundet paafaldende.

Denne Omstændighed var imidlertid meget belejlig for Nick Carter, da Hundene ellers vilde have røbet ham ved deres Gøen.

De naaede uhindrede hen til Stalden.

Staldkarlene, der efter Tranquilinos Sigende sov i en nærliggende Hytte, hørte ikke noget, og Nick Carter kunde derfor i Ro og Mag sadle sin egen Hest og Tranquilinos Pony.

Han undersøgte sine Vaaben endnu en Gang, løftede Drengen op i Sadlen og svang sig derefter selv op paa sin Hest, hvorpaa de red bort.

Da de var uden for Synsvidde, satte de Hestene i Galop og red hen mod den nærliggende Skov.

Tranquilino, der ofte sammen med sine virkelige Forældre og deres Gæster havde redet til Ixtaccihuatle, kendte derfor Vejen temmelig godt.

Efter hans Sigende havde Don Jose ladet en magelig Ridesti anlægge der ud til, og i det klare Maaneskin var det ogsaa en let Sag at finde den. Da Secundino ret ofte havde ladet sig se paa Godset, maatte det antages, at hans Hytte ikke laa langt fra Alfarvej.

Da Opdageren og hans lille Ven havde tilbagelagt ti Mil i skarpt Trav, var de naaede til Foden af Bjærget. Her gik Stien opad i Siksak, og den tropiske Plantevækst blev efterhaanden mere og mere sparsom.

Henad Klokken tre om Morgenen — det var allerede blevet lyst — naaede de en aaben Plads, hvorfra de havde en herlig Udsigt over Landskabet i Dalen.

Pludselig tordnede en Stemme fra Buskene ved Stiens Side:

„Hænderne i Vejret!"

Nick Carter og Tranquilino adlød øjeblikkeligt, thi det var højst sandsynligt Secundino, der havde tiltalt dem.

Straks efter traadte en gammel, hvidhaaret Mand i den klædelige meksikanske Bondedragt frem fra Buskene; han sigtede paa dem med en Bøsse.

„Hvorhen vil I, fremmede?" spurgte han Nick Carter.

„Jeg er Don Tranquilino del Coronas Ledsager og er ude for at søge efter en Mand, der hedder Secundino!"

„Det er mig. Og hvem er De?"

„Denne Herre er min bedste Ven, Secundino!" svarede Drengen paa Opdagerens Vegne.

Den gamle paa Bjærget.

Secundino kastede nu Bøssen over Skuldrene.

„Vær velkommen, Du, min højtelskede Herres Søn!" sagde han i en venlig Tone, idet han traadte hen til Tranquilino og kyssede ham paa Haanden.

„Det er vel sagtens blevet fortalt Dem, at jeg er en gammel Særling, der ikke er ved sine fulde fem?" sagde han derefter til Nick Carter. „Men jeg har lige saa god Forstand eller er maaske snarere klogere end de, der udspreder saadanne Rygter om mig. Jeg tilhører min unge Herre her, saaledes som jeg før var Don Joses og hans Frue, Donna Mercedes hengivne Tjener. — Men vil De ikke følge med hen til min Hytte, den ligger her lidt højere oppe?" Opdageren svarede med et Nik, hvorpaa den gamle udstødte et Pift ind mod Buskene. Et Øjeblik efter kom en ustriglet, mager Hest til Syne, den gik hen til Secundino og gned sin Mule op ad hans Arm. Den gamle svang sig i Sadlen og red derpaa uden at sige et Ord i Forvejen op ad Bjærget.

Efter en Times Ridt naaede de Hytten, der var bygget af utilhugne Sten.

„Hvor kan det være, at vi mødte Dem saa langt fra Deres Bolig?" spurgte Opdageren, da han og den gamle omsider havde gjort sig det mageligt inde i Hytten.

De havde tøjret Hestene paa Græsmarken udenfor.

Tranquilino, der allerede var faldet i Søvn under Ridtet, havde de indhyllet i Tæpper og lagt til Ro paa den gamles Sovested.

„Jeg var paa Vejen ned til Godset, jeg vilde nemlig hente min unge Herre og skjule ham her i min Hytte. Jeg ved, at han hver Morgen rider hen til Kilderne, der vilde jeg passe ham op og overtale ham til at følge mig, thi han er ikke mere sikker dernede i det Dødens Hus. Det glæder mig, at De er hans Ven, thi han er omgivet af Fjender, der stræber ham efter Livet."

„Det træffer sig jo udmærket!" svarede Nick Carter. „Jeg søgte nemlig Dem netop for at tale med Dem om den Ting. For det første tror jeg, jeg kan faa forskellige Oplysninger af Dem, navnlig med Hensyn til Forholdene paa Godset, og i Særdeleshed om de to Mennesker, der i Øjeblikket skalter og valter med det hele dernede! Og dernæst var det min Agt

at over give Drengen i Deres Varetægt, indtil jeg fik gjort Forbryderne uskadelige. De maa nemlig vide, at jeg bor i New York i de forenede Stater, og at jeg har givet Tranquilino Husly i en Tid lang."

Og nu fortalte Nick Carter den gamle alt, hvad der var foregaaet i New York og tillige om de Iagttagelser, han havde gjort, medens han havde haft Ophold paa Godset.

Secundino hørte paa Opdageren uden at afbryde ham en eneste Gang, og da Nick Carter tav, sagde han:

„Jeg ved ikke, hvad der er blevet af Don Jose. Det er jo muligt, at han er død, men jeg tror det ikke."

„Og hvem mener De, den Dame er, som paa Godset udgiver sig for at være Tranquilinos Moder, Donna Mercedes del Corona?"

„Det er sandsynligvis den unge Herres Tante, men jeg kan ikke sige det bestemt. Jeg ved kun saa meget, at min Frue dernede havde en Tvillingsøster, der i sin Tid flygtede fra et Kloster i Frankrig, hvor hun skulde have været opdraget. Der skal have været en Bortførelse med i Spillet, og den Mand, der iværksatte hendes Flugt fra Klosteret, har hun nok senere giftet sig med."

„Og hvem tror De saa, Godsforvalteren, den saakaldte Don Patricio, er?"

Den Gamle trak foragteligt paa Skuldrene.

„Han er efter min Mening en ganske almindelig Æventyrer og slet som alle Spaniere!"

Secundino nærede som enhver af sine Landsmænd et ubetvingeligt Had til alle, der var af spansk Herkomst.

„Kunde De skelne Forskellen mellem de to Søstre, da De for første Gang saa den nuværende Godsejerinde?"

„Ja, lige med det samme! Jeg havde saa megen Agtelse for Donna Mercedes, at jeg formelig havde indprentet mig hvert af hendes Træk!"

„Og hvorfor har De tiet stille med Deres Formodning?" spurgte Opdageren. „Vilde det mon ikke have været rigtigere —?"

Den gamle lod ham ikke tale ud.

„Hvad havde jeg vel kunnet gøre, Senor?" spurgte han. „Hvis jeg var redet til Byen og havde gjort Anmeldelse, vilde man ganske simpelt have let mig ud, eller maaske endog sat mig fast paa Grund af bevidst, falsk Beskyldning. Hvem vilde vel have troet paa en Mand, der gaar for at være en halvgal Særling, naar han kom med en saadan Paastand om en saa højagtet Dame, som Ejerinden af „Kildegaarden", Fru Mercedes del Corona?"

„De er jo dog i Besiddelse af Deres Forstands fulde Brug!" sagde Nick Carter.

„Sandt nok, Senor, men siden den Tid, da Don Jose blev arresteret for Mord, som han iøvrigt aldrig har begaaet, trak jeg mig tilbage fra Verden og talte næsten aldrig med noget Menneske, hvorfor de andre, som ikke rigtig kunde forstaa min Adfærd, erklærede, at jeg var smaatosset. Hvis de havde haft en Anelse om Sammensværgelsen mod Don Jose, vilde de vel have baaret sig anderledes ad.

Nu er det for sent for mit Vedkommende, men en Mand som De, kan nemt gøre det af med Forbryderne og afsløre alle de Grufuldheder, der er begaaede her i Løbet af det sidste Aar."

„Det skulde være mig meget kært, om De vilde fortælle mig alt, hvad De ved i denne Sag!"

„Ja, det er ikke meget!" svarede Secundino med et Skuldetræk.

„Det meste er kun Formodninger, som jeg ikke kan bevise."

„Det gøre ikke noget til Sagen. Tal kun frit ud!"

Og den gamle fortalte:

„Efter at Donna Mercedes havde hørt, at hendes Mand var flygtet fra Fængslet, ventede hun taalmodig, til hun fik Efterretning, om at han var i Sikkerhed. Og omsider fik hun da ogsaa et Brev om, hvor Don Jose var flygtet hen. Før hun forlod Godset, kaldte hun mig op til sig og betroede mig, hvorfor hun rejste. Saa lod hun mig sværge paa, at jeg vilde vaage over hendes Søn, som det kunde have været mit eget Barn. Ogsaa Pancho satte hun ind i Forholdene og lod ham aflægge den samme Ed.

Derimod havde jeg ikke ringeste Anelse om — og kunde jo ej heller vide det — at Meddelelsen stammede fra selve Don Jose.

Men da der gik Uge efter Uge, og Donna Mercedes ikke gav noget Livstegn fra sig, begyndte jeg at fatte Mistanke, og til sidst kom jeg til den faste Overbevisning, at der var blevet begaaet Forræderi imod hende.

Medens jeg endnu overvejede, hvad jeg vel skulde gøre, forsvandt Tranquilino paa den mærkeligste Maade fra Godset, og Pancho blev samme Nat skudt ned fra et Baghold. — Ingen vidste noget om Gerningsman-

den. Yderligere forsvandt den unge Herres Amme sporløst.

Nu var det tydeligt at se, at der var spundet Rænker mod Familien del Corona, ihvorvel jeg ikke kunde blive klar over, hvordan det forholdt sig og heller ikke havde nogen Anelse om, hvem der stod bag. De maa huske paa, Senor, at jeg er en ganske simpel, uvidende Bondemand, der aldrig har gaaet i Skole og hverken har lært at læse eller skrive.

Jeg har aldrig i mit Liv været uden for Meksiko, og jeg har levet min meste Tid her i Bjærgene. Saa længe jeg opholdt mig paa Kildegaarden, brød jeg mig ikke om, hvad der foregik i hele den øvrige Verden, og jeg kender heller ikke andre Folk, end dem, der hører til Godset.

Jeg kunde altsaa ikke gøre det mindste og maatte stadig vente for at se, hvordan det udviklede sig. Men Dag for Dag har jeg bedt Himlen beskytte min Herres Familie, fordi jeg hang ved den med hele min Sjæl.

Saa kom denne her Don Patricio og hans Dame, der udgav sig for at være Donna Mercedes.

Da de havde den unge Herre med, svævede jeg i samme Vildfarelse, som alle de andre og troede, at hun var den rigtige Donna Mercedes, men jeg havde næppe talt et Ord med hende, før jeg opdagede Fejltagelsen, og selv om jeg endnu ikke den Gang mærkede noget, vilde jeg dog nok senere have gjort det, for hun betragtede mig som fuldstændig fremmed og blev yderst forlegen, naar jeg talte en Smule fortrolig med hende.

Siden den Tid har jeg vaaget Dag og Nat over den lille Tranquilino, saa godt jeg kunde. Jeg har til alle Tider drevet omkring „Kildegaarden" for at kunne være i hans Nærhed.

Jeg saa Dem i Gaar stige af Hesten foran Døren og lagde ogsaa Mærke til Dem, da De sad nede ved de to Kilder og talte med Tranquilino, selv om jeg ikke forstod et Muk af, hvad De sagde.

Da Drengen var redet bort, og Don Patricio kom til for at tale med Dem, lagde jeg mig ned mellem Buskene med mit ladte Geværs Munding rettet mod Skurkens Hjærte, fordi jeg hvert Øjeblik frygtede, at han vilde styrte sig over Dem.

Det var hans Held, at han ikke gjorde noget, for han vilde ikke have faaet Tid til at skyde Revolveren af eller at hæve Dolken, før jeg havde skudt ham ned.

Da Don Patricio og Fruen red ud i Gaar efter Middagen, var jeg selvfølgelig ude efter Dem, jeg laa skjult ikke langt fra det Sted, hvor de slog sig ned, og det lykkedes mig da i fuldeste Maal at høre dem drøfte hvordan de bedst skulde komme Dem, Senor, til Livs! De enedes da om, at Manden skulde byde Dem ud paa en Jagtudflugt og skyde Dem ned. Over for Øvrigheden kunde han da fortælle, at Deres Bøsse tilfældig var gaaet af, hvorved De havde faaet Kuglen i Brystet."

„Det er jo meget opbyggeligt!" svarede Nick Carter med et lille Smil. „Jeg anede netop saadan noget og havde derfor enten holdt mig tilbage fra Jagtudflugten eller ogsaa set mig saadan for, at det nok skulde være blevet umuligt for Skurken at faa sin forbryderiske Plan gennemført. Talte de ellers sammen om andre Ting?"

„Ja, Senor. Jeg hørte ogsaa, at de vilde forgive den unge Herre ved Hjælp af nogle dejlige Frugter saadan, at de kunde berøve ham hans Forstand, hvorefter nok Øvrigheden skulde indsætte den saakaldte Frue som virkelig Ejerinde af Godset.

Helt forstaaet det, har jeg jo ikke, for jeg kan saa daarlig finde mig til Rette i den Slags Slyngelstreger.

Men nu vidste jeg, det var paa høje Tid at faa revet den unge Herre ud af disse Uhyrers Kløer, og derfor var jeg ogsaa paa Vej til Godset."

„De er en brav Mand, Secundino!" sagde Nick Carter, medens han greb den gamles barskede højre Haand og trykkede den hjærteligt.

„Ja, Tak for Deres gode Mening om mig!" svarede den gamle Bondemand i en jævn Tone. „De lader til at være en Mand, Senor, der ved mere end de de fleste. Jeg stiller mig ganske til Deres Tjeneste, befal over mig, og jeg skal adlyde."

„Det glæder mig, Secundino, og Deres Hjælp er mig meget velkommen. Sig mig endnu kun et:

Hvad mener De, Forbryderparret vil gøre, naar nu Drengens Forsvinden opdages?"

„De vil straks sætte efter Dem!" svarede den Gamle. „Og selv om De, Senor, ikke har efterladt Dem noget Spor, skal Godsforvalteren og Fruen dog kunne finde Dem, og da de maa gaa ud fra, at De ikke er flygtet til Tlanaquitla, leder de selvfølgelig efter Dem her i Bjærgene. Der er Folk nok, som staar til deres Raadighed, for da de kom herned til Godset, havde de ikke mindre end

tredsindstyve Karle foruden en hel Del andet Tyende med sig. Alle disse Folk har selvfølgelig hverken kendt den rigtige Godsejer eller hans Frue. De er den nuværende Frue og Don Patricio oprigtig hengivne.

Hvis de finder Dem, vil de ubetinget dræbe Dem, Drengens Liv derimod bliver sikkert nok skaanet. Men kun for at overgives til en meget frygteligere Skæbne, idet da Fruen utvivlsomt vil virkeliggøre sin Plan om at formørke hans Forstand."

Nick Carter svarede ikke straks men saa en Stund hen for sig. Omsider sagde han:

„Naar Sagen forholder sig saadan, har vi kun et at gøre. Vi maa tage Forbryderparret til Fange og føre det tilligemed Tranquilino til Tlanaquitla for derfra at bringe dem til Byen Meksiko, inden deres Folk kan indhente dem.

Er jeg først i Meksiko, saa er det ude med dem begge, og den lille vil da være i Sikkerhed, for Politiets øverste Chef er en god Ven af mig. Nu skal vi kun se at blive enige om, hvorkan vi kan faa Planen gennemført."

„Det vil vel ikke blive saa helt let!" sagde den gamle og kløede sig bag Øret.

„Husk paa, det vrimler formelig over hele Egnen med Gaardens Folk, som er ude at lede efter Dem.

Naar først vi har faaet Fruen og Godsforvalteren i vor Magt, saa er de lige saa godt forvarede hos os, som hvis de var i Fængsel, for jeg skal føre dem ind gennem Meksikos Bjærge, hvor ingen endnu har sat sin Fod, og ingen vil kunne finde os, om ogsaa en hel Hær var ude efter os.

Vi har ikke en Gang nødig at tage til Tlanaquitla! I lige Linie har vi omtrent hundrede Mil til Hovedstaden, mens Rejsen vil blive dobbelt saa lang, hvis vi skal drage ad alle Omveje."

„Hvad mener De om, at vi overlistede dem ved Nattetide?" spurgte Opdageren.

Den gamle trak paa Skuldrene.

„Det er temmelig voveligt! Vi kunde derved nemt sætte vort Liv paa Spil, for hvis vor Plan mislykkes blot en Kende, vilde vi straks være fortabte. Men alt det har vi jo heller ikke nødig."

„Hvorfor ikke det?"

„Som jeg allerede før sagde, vil de opbyde en hel „Hær" for at finde os. Maaske anfører Don Patricio dem, og da Donna Mercedes aldrig viger fra hans Side, vil hun sikkert følge med ham.

Hvis det sker, skal det blive en let Sag at lokke dem i en Fælde her mellem Bjærgene, saa vi, uden at Folkene ser eller aner noget, kan tage dem til Fange."

„De er en rask Mand, Secundino!" udbrød Nick Carter glad: „De kan være overbevist om, at De ikke skal gøre mig den Tjeneste for ingen Ting, og hvis Donna Mercedes endnu er i Live, vil hun sikkert ogsaa belønne Dem rigeligt."

Den gamle rystede paa Hovedet med en betænkelig Mine: „Lad os tale om det bagefter!" sagde han i en alvorlig Tone. „Tror De ikke, det er meget voveligt at føre den Frue, som nu kalder sig Mercedes del Corona, med os til Meksiko?

De har jo ikke noget Bevis for, at hun ikke er den, hun udgiver sig for, og hun har sikkert Papirer nok til at kunne udgive sig for at være Tranquilinos Moder, Don Joses Enke. Jeg forstaar mig som sagt ikke meget paa Lov og Ret, men jeg tror dog, at hun efter Loven kan forlange, at Tranquilino skal gives tilbage til hende. Og sker det, saa er min stakkels, unge Herres onde Skæbne afgjort."

„Det har jeg selv tænkt paa!" svarede Nick Carter. „Men mit Ord vil sikkert gælde mere hos Øvrigheden og særlig hos Meksikos Politidirektør, end Donna Mercedes', og Tranquilino vil i alle Tilfælde faa en Formynder, der skal vaage over hans Velfærd.

Da Faderen — der, som vi ved, var uden Skyld i den Forbrydelse, han var dømt for — er flygtet fra Fængslet, er Øvrigheden berettiget til foreløbig at beslaglægge hans Ejendomme, og jeg vil forsøge paa at udvikle at der offentlig udnævnes en Administrator til at forvalte Godset. Hvis det sker, kan den saakaldte Frue, selv om Øvrigheden anerkender hende som Drengens Moder, ikke gøre yderligere Ulykker og ej heller tilegne sig nogle af de kontante Penge, idet hun kun faar saa meget udbetalt, som hun skal bruge til at leve af."

Den gamle stirrede en Stund hen for sig. Saa rejste han sig, gik hen til Nick Carter og trykkede hans Haand.

„Himlen har hørt min Bøn!" sagde han i en dybt bevæget Tone. „De er den Mand, der er sendt for at hjælpe mig, og De vil sikkert lede alt til det bedste."

Forbryderne tages til Fange.

Nick Carter og Tranquilino blev i den gamles Stenhytte de to paafølgende Dage.

Secundino forlod kun deres Skjul to Gange for at stige op paa en fremstaaende Stenblok af Ixtaccihuatl, hvorfra han kunde overse den Sti, der førte fra „Kildegaarden" over til Bjerget.

Da han første Gang kom tilbage til Hytten, fortalte han, at Forfølgelsen allerede var i fuld Gang, og at en Flok Ryttere var galopperede bort i Retning mod Tlanaquitla, medens en anden Trop havde taget Vejen op ad Bjærget.

Dog det foruroligede aldeles ikke Nick Carter. Hytten var saa godt skjult, at den næppe kunde findes af uindviede, desuden laa den saa fordelagtig for et muligt Angreb, at to Mænd med Lethed kunde forsvare den mod en hel Hær.

Den anden Dag hørte de af og til Forfølgerne raabe og skrige i nogen Afstand derfra, og Secundino blev længe staaende for at iagtage Fjendens Bevægelser. Da han mod Aften vendte tilbage til Hytten, fortalte han:

„Jeg havde netop nu Lejlighed til at belure en Samtale, der førtes af et Par af Forfølgerne: I Morgen vil Styrken blive forøget, og hele Omegnen skal nøje undersøges.

De har faaet streng Ordre til at skyde baade Dem og mig ned paa Stedet, naar de finder os. I Aften tager de tilbage til Gaarden, men i Morgen bliver der slaaet Lejr temmelig nær her ved Hytten. Og saa er det paa Tide, at vi begynder at snakke med!" sluttede han med lynende Blik, idet han stødte Bøssen haardt mod Gulvet.

„Saa? Saa er vel —?"

„Ja, i Morgen vil Don Patricio og Donna Mercedes slutte sig til Folkene."

Den næste Dag sneg sig langsomt af Sted, og dobbelt langsom for Nick Carter, der matte holde sig uvirksom og rolig finde sig i, at en anden arbejdede for ham. Men omsider blev det da Aften, og Opdageren brød op sammen med den gamle. Tranquilino, der allerede havde spist sin Middagsmad, sov trygt.

„Jeg kan slet ikke sige Dem, hvor glad jeg er over igen at faa Lejlighed til igen at foretage mig noget i denne Sag!" hviskede Nick Carter til den gamle idet de forlod Hytten. „Jeg er slet ikke vant til at andre arbejder for mig."

Det var allerede helt mørkt, da de to dristige Mænd nærmede sig Fjendens Lejr, der laa klart belyst af to flammende Baal. Tæt ved Baalene var der rejst to smaa Telte til Don Patricio og den saakaldte Donna Mercedes, og fra sit Skjul kunde Nick Carter se hende sidde paa en Klippeblok. Foran hende laa Don Patricio paa et Tæppe og stirrede op paa hende.

Opdageren og hans Ledsager blev rolig staaende i deres Skjul, indtil Baalene var nedbrændte, og stirvel Don Patricio som Fruen og Folkene var gaaede til Ro. En Time senere var kun den eneste Skildvagt, der var udstillet, vaagen. Alle Lejrens andre Beboere sov fast.

„Jeg paatager mig at overmande Skildvagten!" hviskede Nick Carter.

Lydløst og smidig sneg han sig nu hen over Græsset, og inden den intet anende Meksikaner kunde udstøde et advarende Raab, fik han et saa vægtigt Slag mod Tindingen, at han faldt til Jorden uden at give en Lyd fra sig.

Nick Carter tog Vaaben og Krudtforraad fra ham og krøb tilbage til Secundino, der med største Forundring havde fulgt hans Adfærd.

„De er ikke den, De synes at være!" hviskede han. „En almindelig Mand fra Byen vilde ikke kunne have gjort det, De gjorde før."

„Meget muligt!" svarede Nick Carter lige saa sagte. „De vil nok senere faa at vide, hvem jeg er. — Lad os nu se at nærme os Teltene. De tager Dem af Fruen, medens jeg besørger Don Patricio!"

„Men endnu et!" sagde den gamle, før de gik. „Faa Skridt herfra ligger der en Klippekløft, der fører ind til et Bjærgpas. Den er lige bred nok til, at en Person kan tvinge sig igennem den, men er man først inde, kan man snart komme gennem Passet. Der finder vi en mægtig Stenblok, som ligger saadan, at den ved et kraftigt Stød kan bringes til at rulle hen og helt lukke for Passet."

„Det er jo udmærket!" svarede Nick Carter fornøjet. „Det vigtigste er kun, et De i en Fart faar Fruen gjort uskadelig. Desuden maa vi jo ogsaa regne med, at hun ved sine Skrig sender os hele Banden paa Halsen.

Den gamle rystede paa Hovedet:

„I Mørket vil ingen saa let kunne følge os, og inden de paany faar tændt dem et Baal, ved hvis Skær de kan undersøge Egnen, er vi over alle Bjærge!"

„Godt — saa fremad!"

De listede sig lydløst hen til Teltene.

Nick Carter gik ing ad Teltindgangen, medens Secundino løftede Lærredet op og krøb ind under det.

Opdageren gjorde ikke mange Omsvøb med den sølle Spanier, der sov trygt.

Medens han bøjede sig ned over den sovende, stoppede han ham et Tørklæde ind i Munden. Og før Fyren, der vækkedes paa denne Maade, endnu kunde komme til at gøre Modstand, havde Nick Carter faaet ham bastet og bundet. Det var end ikke Don Patricio muligt at røre en Haand til sit Forsvar.

Saa tog Opdageren sin Fange paa Nakken og listede sig bort fra Teltet med ham lige saa lydløst, som han var kommet.

Medens han ilede hen med ham mod Klippespalten, hørte han pludselig klingrende Raab om Hjælp.

Den gamle havde ikke kunnet hindre Fruen i at gøre Anskrig.

Nu var hvert Sekund kostbart.

Da Opdageren havde faaet Spanieren lagt ind i Kløften, løb han, alt hvad han kunde, tilbage til det Telt, hvor Secundino befandt sig.

Men samtidig var nu ogsaa Folkene blevne vækkede og spurgte søvndrukne hverandre, hvad der vel kunde være Grund til de Skrig, de havde hørt, og som lød endnu.

Det var Nick Carter umuligt paany at komme ind ad Indgangen, for der vilde han straks være bleven set.

Uden Betænkning trak Opdageren da sin Kniv frem og skar en stor Revne i Teltets Lærred. Saa slap han ind her igennem.

Der udkæmpede den rasende Kvinde og Secundino en frygtelig Kamp paa Liv og Død.

„Slip hende og dæk mig Tilbagetoget!" raabte Nick Carter til den gamle.

Til alt Held forstod Secundino straks, hvad Opdageren havde til Hensigt, og han slap sit Tag i Donna Mercedes...

Hun sprang raskt op fra Gulvet, men kun for at blive greben af Nick Carters stærke Arme og blive baaren ud i det fri.

Det var et sandt Held for ham, at Klippekløften ikke laa saa langt fra Teltet, for ellers kunde det have set galt ud for Opdageren og hans Ledsager.

I næste Nu var Nick Carter naaet hen til Stedet, og han forsvandt med sin Fange ind mellem Klipperne.

Imidlertid havde Secundino med en rasende Ild holdt sig sine Angribere fra Livet, skønt de var trængte ind i Teltet mod ham fra alle Sider.

Han udnyttede den Forvirring, som derved opstod, til at slippe bort og ile hen til Nick Carter...

Da han løb gennem Kløften, snublede han over et menneskeligt Legeme — det viste sig at være en Mand, der var bundet baade paa Hænder og Fødder, og Secundino indsaa da straks, at det ikke kunde være nogen anden end Godsforvalteren.

Saa løftede han ham op og slæbte ham videre med sig. Det var ogsaa i sidste Øjeblik, for Meksikanerne havde imidlertid faaet tændt et Baal og opdaget Kløften.

Dog, næppe var de trængte ind, før Kløften paa den modsatte Side spærredes af Klippeblokken, som nu netop var styrtet ned med et vældigt Brag.

„Saa nu er vi i Sikkerhed!" sagde Nick Carter rolig, og han tilføjede, medens han vendte sig mod Don Patricio og Fruen, der endnu vred sig under hans Kæmpetag:

„De er mine Fanger! Jeg vil kun raade Dem til at gøre, hvad jeg siger, ellers vil De blive knebblede!"

„Ah! Det er Senor Carter!" stammede den unge Kvinde, der først nu kendte ham paa Stemmen.

„Ja — jeg er Nick Carter — Privatopdageren fra New York — Jeg vil nu føre Dem til Byen Meksiko og der overgive Dem til Politiet, idet jeg anklager Dem for falskelig at have udgivet Dem for Godset „Kildegaardens" Ejerinde, skønt De ikke er Mercedes del Corona men derimod hendes Søster!"

„Fruen" slog en Haanlatter op.

„Ja, det er jeg, det indrømmer jeg Dem gerne. Men kan De bevise det? — Det kan De vist ikke! Før De mig bare til Meksiko. Der skal De nok faa Løn som forskyldt, fordi De har blandet Dem i Sager, der ikke kommer Dem ved!"

„Naa, vi faar se!" svarede Nick Carter roligt.

De to Fanger blev nu ad Omveje ført ned til Secundinos Hytte, og her udtalte Tranquilino endnu

en Gang med stor Bestemthed, at Fruen ikke var hans Moder.

Den lille Skare brød da op og begav sig paa Vej til Meksiko, som de naaede fire Timer senere efter uhyre Besværligheder.

Hvis Nick Carter ikke havde haft den indflydelsesrige Politidirektørs Støtte, vilde han sikkert ikke have udrettet noget, thi der var ingen Beviser mod det forbryderiske Par. Øvrigheden var nødsaget til at tro Fruen, naar hun sagde, at hun var Fru Mercedes del Corona og fremlagde de nødvendige Papirer og Attester, og Don Patricio, der kun havde været Godsets Forvalter, kunde man heller ikke overbevise om noget ulovligt.

Til Trods herfor tog Regeringen dog foreløbig de store Godser i Besiddelse, fordi der ikke var fremkommet nogen offentlig Bekræftelse paa Don Josés Død, og Tranquilino fik en af Staten udnævnt Formynder.

Den ærlige gamle blev hos Drengen som hans Tjener. Men i Virkeligheden gjorde han det kun for at værne ham mod Parrets mulige Efterstræbelser. Don Patricio og Fru Mercedes tog Ophold i Meksiko.

Nick Carter havde nu ikke mere at gøre, og vigtige Forretninger kaldte ham desuden tilbage til New York. Han sørgede for, at Secundino fik udbetalt en passende Sum. Derpaa tog han Afsked med Tranquilino, der dog ikke slog sig til Taals, før Opdageren havde lovet ham at ville besøge ham to Gange om Aaret.

Da Nick Carter nu sagde Farvel til Secundino, tilføjede han:

„Jeg tror, De er af samme Mening som jeg: At vi er langt fra Afslutningen af denne Sag, thi hvis jeg ikke tager meget fejl, vil vi snart høre, at det det forbryderiske Par har lagt Planer mod Drengens Liv, og den virkelige Donna Mercedes kommer sikkert ikke tilbage mere.

Saa snart De mærker det ringeste mistænkelige maa De lade mig det vide.

Jeg har givet Dem min Adresse, og De kan forøvrigt faa den hos Politidirektøren."

Secundino lovede højt og helligt at gøre, hvad Nick Carter ønskede. Og det varede ikke længe, før det viste sig, at det var godt, Opdageren havde truffet saadanne Forholdsregler.

Ende.

Næste Bind (Nr. 66) indeholder:

Den stjaalne Skat.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler. —

Den stjaalne Skat.

Brevet fra Meksiko.

Nick Carter — den store Privat Opdager i New York — sad en Morgen i sit Arbejdsværelse ved Skrivebordet og løb den indgaaede Brevpost igennem, da han pludselig udbrød til sin Fætter og Første-Hjælper Chickering Carter.

„Aa, Chick, tag mig der fra Hylden Bogen med Fortegnelserne over det sidste halve Aars Sager."

Og da Chick kom hen til ham med Bogen, vedblev han:

„Tak! Slaa saa en Gang op under Bogstavet „H", og find mig Sagen „Hanzienda de las Aguas"!"

„Ja, nu ved jeg, hvad det er for en Sag, Du mener," svarede Chick, medens han ivrig bladede i Bogen. „Du nævner der det spanske Navn paa „Kildegaarden" nede i Meksiko. Det drejer sig om Sammensværgelsen mod den syvaarige, meksikanske Godsejersøn, som Du en Nat, i øsende Regnvejr, traf paa Broadway her i New York og tog ham med hjem for at give ham Tag over Hovedet!"

„Ja — det er rigtigt, Chick. Sagen indledede med Historien om „Hittebarnet Tranquilino". Hvor længe kan det vel nu være siden?"

N. C. 66. D.

„Otte Maaneder og nogle Dage til!" svarede den unge Opdager, da han havde fundet Stedet i Bogen.

„Hm! Det er godt!" sagde Mesteren og fordybede sig atter i den Skrivelse, han havde liggende for sig.

„Hvad er det, Du er saa ivrig med at læse?" spurgte Chick og kiggede over sin Fætters Skulder.

„Det er noget interessant. Dette Brev staar i Forbindelse med den omtalte Sag. Det er noget underlig Makværk, og jeg kunde skam ikke blive klog paa, hvad Meningen var.

Brevet kommer fra Meksiko, og Afsenderen er ingen anden end den brave, gamle Secundino, der stod den lille Tranquilino bi mod hans Fjender.

„Jeg synes Du fortalte, at den gamle Bjærgboer hverken kunde læse eller skrive!" sagde Chick.

„Ja, det er rigtigt! Han har heller ikke selv skrevet Brevet men har ladet det skrive!" svarede Nick Carter med et Smil. „En af de i Meksiko saa almindelige forekomne offentlige Skrivere, der hovedsagelig beskæftiger sig med at skrive unge Menneskers Kærestebreve har nok „sat det sammen", som man siger! Derfor er Stilen ogsaa saa højtravende og kunstfærdig."

„Du gør mig helt nysgærrig, Nick! Hvad skriver han da? Maa jeg faa Lov til at læse det?"

„Jeg skal læse det literære Kunstværk op for Dig med den nødvendige højtidelige Alvor!“ svarede Mesteren, saa tog han Brevet og læste:

„Hans Ekscellence, den højvelbaarne Senor Carter. Don Nicholas. —“

„Død og Kritte, er Du allerede bleven Ekscellence?“ udbrød Chick.

„Hvis Du forstyrrer mig en Gang til, dømmer jeg Dig til selv at tyde hans Kragetær!“ svarede Nick Carter. „Hør nu godt efter!“

„Dette Brev er skrevet af Don Pepe Aguilar, offentlig Skriver, da jeg selv hverken kan læse eller skrive.

Jeg haaber De kan erindre mig, Don Nicholas. Jeg er Secundino Soto, tidligere Tjener paa Godset „Kildegaarden“ og indtil for faa Dage siden Tjener hos den unge Caballero Don Tranquilino Angel Jose Maria del Corona y Agramonte, og jeg havde den Ære, for tre Fjerdingaar siden sammen med Dem at befordre Godsforvalteren, Don Patricio og Tranquilinos saakaldte Moder, der i Virkeligheden er hans Tante, til Meksiko, hvor Regeringen gav den unge Herre en Formynder, medens jeg blev hos ham som hans Tjener.

Da De var rejst, Don Nicholas, gik alt ganske godt en rum Tid. Den unge Herre blev opdraget hos Benediktinerne og boede nu i et Hus paa Avenida Jurez i Nærheden af Alameda, hvor det store Mindesmærke staar.

Saa hændte det for tre Dage siden, at den unge Herre med Magt blev bortført fra det Sted, hvor han boede, og blev kørt bort i en Vogn, der holdt og ventede i Nærheden af Monumentet. Jeg sov saa fast, at jeg antager, jeg maa have faaet en Sovedrik.

Til Trods for Politiets ivrige Arbejde, er det indtil nu ikke lykkedes at opdage Don Tranquilinos nuværende Opholdssted. Men det er ikke det hele. Dagen efter kom der Meddelelse om, at Hovedbygningen paa Godset „Kildegaarden“, der jo nu tilhørte Don Tranquilino, da hans Fader er død, var bleven aldeles udplyndret og derefter stukket i Brand.

Alle de Sølv- og Guldskatte, som i Aarhundreder har tilhørt del Coronas Familie, og som stammer fra de meksikanske Erobreres Tid, er stjaalne. Værdien af disse Tinge er flere Millioner.

Den samlede Skat gemtes i e t hemmeligt Værelse, og foruden Tranquilinos Fader, Don Jose, hans Moder Donna Mercedes, den tidligere Godsforvalter, Pancho, Tranquilinos gamle Amme, der hed Anita, og endelig min Ringhed, var der ingen, der anede noget om disse Rigdomme.

Af de her nævnte Personer menes der at Don Jose er død, medens Pancho blev skudt ned i mit Paasyn.

Mistanken saavel for Røveriet som for Branden og Drengens Bortførelse, falder paa Carmen Agramonte. Hun har hidtil med Held udgivet sig for at være Don Joses Hustru, som jo er sporløst forsvunden. Endvidere mistænkes Don Patricio, den forhenværende Godsforvalter, og Mistanken bestyrkes ved, at de to pludselig, er forsvundne her fra Byen.

Politiet hælder til den Anskuelse, at de er flygtede til Kysten med Drengen og den røvede Skat, og at de derfra med et lille Sejlskib har naaet til den nærmeste, amerikanske Havn.

Da De, Don Nicholas i sin Tid tog Afsked med mig, anmodede De mig om straks at skrive Dem til, hvis der hændte den unge Herre noget, og derfor har jeg ladet dette Brev skrive.

Idet jeg afventer Deres Befalinger, forbliver jeg i Højagtelse og med dybeste Hengivenhed Deres ærbødige Tjener, Secundino Soto.“

„Det var en smuk Slutning!“ udbrød Chick, da Nick Carter tav. „Det er jo værre end at høre en Neger prædike i en Metodistkirke!“

„Det indrømmer jeg, men alligevel har den brave Mand ikke gjort sine Sager saa ilde.

Om han end har udtrykt sig lidt ubehjælpsomt, faar man dog et tydeligt Billede af, hvad der er foregaaet i Meksiko. Og Sagens Kærne er altsaa, at Tranquilino atter er bleven bortført.

Desuden har Røverne taget Corona'ernes Skat med sig.“

„Hvad har Du nu i Sinde at gøre?“ spurgte Chick.

„Foreløbig ingen Ting. Jeg vil først vente lidt og se, hvad min Ven, Meksikos Politidirektør, siger. Jeg vil telegrafere til ham med det samme. Jeg havde dog haabet, at den stakkels, lille Dreng var tilstrækkelig beskyttet mod det forbryderiske Pars Efterstræbelser, men det viser jo desværre, at jeg har taget fejl. Du ved, hvor meget jeg var kommen til at holde af Tranquilino, og jeg skal gøre mit muligste for at finde ham igen og paa det eftertrykkeligste sætte en Stopper for hans Fjenders Virksomhed.

Desværre er der nu allerede forløbet temmelig lang Tid. Secundino har ladet tre Dage gaa hen, før han skrev mig til, og Brevet har derefter været en rum Tid under Vejs — han burde naturligvis have telegraferet. Forbryderne og Barnet er jo nu efter al Rimelighed over alle Bjærge."

„Naa, Du maa vel i alle Tilfælde rejse til Meksiko?" sagde Chick.

„Det tro jeg ikke. Jeg er tværtimod overbevist om, at Forbryderne nu befinder sig paa amerikansk Grund."

Hvad Nick Carter mente om Sagen.

I den sydlige Del af Staten Vermont ligger der et Højdedrag, som kaldes Green Mountains eller „de grønne Bjærge." Et af Bjærgene kaldes Peru Mountain og i Nærheden af det findes Dorsetpasset eller, som man siger i Vermont Dorsetroad, der betyder „Dorsetvejen".

Green Mountaine og i Særdeleshed Omegnen ved Dorsetpasset ser i vore Dage ud aldeles som for Aarhundreder siden.

Der er et Vildnis som man ikke finder større mere ufremkommeligt i Colorados og Ny-Meksikos Skove. Her er i vid Omkres øde, ikke en Menneskebolig er der at se, og kun yderst sjeldent kan man finde en Brændehuggers enlige Hytte. — —

Des mere forunderligt var det, at der Nord for Dorsetroad i den vildeste, mest ufremkommelige Del af Skoven laa en stor Bygning som næsten lignede et Slot.

De faa Mennesker der boede i Omegnen, kunde dunkelt erindre noget om, at deres Forfædre havde fortalt, Slottet var blevet bygget i Ludvig den fjortendes Regeringstid, og Bygherren var en fransk Adelsmand, der paa Grund af politiske Stridigheder havde maattet flygte fra Hjemlandet.

Det var lykkedes ham at undkomme fra Frankrig til Quebec, og derfra drog han sammen med nogle faa trofaste Tilhængere gennem Vermonts Urskove, for tilsidst at bygge sig et Hjem ved Foden af Peru Mountain.

Sagnet fortalte, at Flygtningen havde medbragt en uhyre Skat af Guld og ædle Stene, og at disse Kostbarheder endnu opbevaredes paa det gamle Slot.

I Almindelighed var der ingen der anede noget om at Slottet eksisterede, og de, der overhovedet vidste noget om det, troede ikke paa Sagnet om Skatten

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

En Junimorgen forlod fire Personer Toget paa en lille Station, der kaldes Chester, og som ligger i Staten Vermont. Jærnbanelinien løber i lang Afstand langs med de yderste Bjærge i Green Mountains-Kæden, og fra Chester til Peru Mountain var der omtrent halvtredsindstyve Mil. De rejsende saa ud til at være paa Jagtudflugt, thi de havde Bøsser med, foruden talrige Pakker og saadanne Genstande, som man var nødt til at have, naar man i længere Tid vilde opholde sig i saa mennesketomme Egne som Vermonts Urskove.

Det var Nick Carter, hans to Hjælpere, Chick og Patsy Murphy, der tillige var Selskabets yngste Medlem, og endelig en graahaaret Meksikaner nemlig Secundino Soto, ham der havde ladet skrive til Nick Carter om Tranquilinos Forsvinden.

Da Mesteren havde spurgt, om han vilde tage Del i Eftersøgelserne, var han ufortøvet kommen til New York.

Siden da var der gaaet fjorten Dage.

Han havde omend kun nødigt ladet sig bevæge til at aflægge sin meksikanske Nationaldragt, der bestod af en kæmpehøj, bredskygget Straahat, en kort, gul Ridejakke, Ridebenklæder, prydet med Knapper og endelig et purpurrødt Skærf, denne Paaklædning vilde have vakt al for megen Opsigt.

Nick Carter og hans Ledsagere skaffede sig nu Heste i Chester, og ved Middagstid brød de op. De naaede uden Hindringer til London Derry, den sidste By, før de naaede de helt ubeboede Egne.

Der overnattede de og fortsatte næste Morgen deres Ridt til Peru Mountain. De havde medbragt alt, hvad de skulde bruge, og medførte to Pakheste der bar deres Fødevarer og andre Nødvendighedsartikler. Fire og tyve Timer senere naaede de til Dorsetpas, hvor de slog Lejr.

Patsy, der havde udnævnt sig selv til Ekspeditionens Kok, lavede hurtig Frokosten i Stand og snart

sad de rejsende ved ristet Skinke med Æg og herlig duftende Kaffe med Kiks til.

Da Secundino ikke forstod et Ord Engelsk, foregik hele Samtalen paa Spansk, et Sprog, som alle de tre Opdagere talte særdeles godt:

„Der er kun en Ting, jeg ikke forstaar, Mester!" sagde Patsy idet han for anden Gang fyldte sit Bæger med Kaffe. „Og det er, hvordan de har faaet den Tanke, at Forbryderne skulde være her i denne øde Egn?"

„Det skal jeg fortælle Dig! Jeg kender nu Carmen Agramontes Fortid. Carmen og hendes Søster Mercedes, der senere giftedes med Don Jose del Corona og blev Moder til Tranquilino, opdroges i et Kloster nær ved Paris, Carmen der altid har været romantisk anlagt, lod sig bortføre, og saa vidt jeg har kunnet faa at vide, giftede hun sig senere med en Franskmand.

Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at hendes Ægtemand var Patricio Bernal, den tidligere Godsforvalter paa „Kildegaarden".

Han var sandsynligvis allerede den Gang en Forbryder, der trak den unge Pige med sig ned i Smudset. Jeg har forhørt mig om Carmen Agramonte, hos det franske Opdagelsespoliti, og det er ikke absolut opbyggelige Ting, jeg har faaet at vide. Blandt andet har hun i hele tre Aar levet i Paris under Navnet Grevinde Blanc, „den sidste Ætling af en for Aarhundreder siden til Amerika udvandret Adelsslægt, og paa den Konto brandskattede hun de højere Selskabskrese paa den mest uforskammede Maade. Tilsidst blev Bedrageriet dog afsløret, og Carmen maatte danse i Fængsel for en længere Aarrække.

Nu kommer imidlertid det mærkværdigste af det hele. Den Grev Blanc, som Æventyrersken foregav at nedstamme fra, var den samme, om hvem man fortæller, at han for Aarhundreder siden opslog sin Bolig ved Foden af Peru Mountain, og at han der skal have nedgravet en uhyre Skat i Juveler og Guld, der ikke er blevet gravet op endnu den Dag i Dag.

Jeg antager nu, at Carmen, da hun søgte Oplysninger om Familien Blanc i tidligere Tid, for at kunne spille Rollen bedre har faaet fat i nogle Papirer, hvorved hun er kommen til Kundskab om den hemmelige Skat.

„Det lyder slet ikke helt utroligt!" sagde Chick.

„Det er det første Led i min Kæde af Slutninger!" vedblev Nick Carter. „Dernæst telegraferede Politidirektøren i Meksiko til mig, at han havde fundet en Seddel i Lommen paa en af de Røvere, der var bleven dræbt ved Overfaldet paa Kildegaarden, paa Seddelen stod der blandt andet Navnene paa to Byer i Vermont. Den ene var Chester, det Sted hvor vi steg ud af Toget, og den anden er Manchester, der ligger lige paa den modsatte Side af Green Mountains. Hvis vi paa Kortet trak en lige Linie mellem de to Punkter, vilde Du se, at vi for Øjeblikket er lige langt fra dem begge."

„Det giver os i alt Fald noget at tænke paa!" sagde Patsy: „Thi hvorledes skulde vel Meksikaneren, der ellers ikke havde noget at gøre i de forenede Stater, være kommen i Besiddelse af den omtalte Seddel, hvis han ikke har faaet den af det forbryderiske Par?"

„Det tredie Led i min Kæde, dannes af en Opdagelse, jeg gjorde for en Uges Tid siden paa New Yorks Grand Central-Banegaard. Der var ankommet tolv Meksikanere Syd fra. Deres fremmedartede Ydre og besynderlige Afærd var de vagthavende Betjente paafaldende, og de gav derfor nøje Agt paa dem, jeg fik derved at vide, at Meksikanerne havde løst Billetten til Clarmont Junction og New Hamshire, to Byer, der ligger tilstrækkelig langt fra Chester, til at lede mulige Forfølgere paa Vildspor.

De er, saa vidt jeg har kunnet faa at vide, derefter ikke rejste sammen mere, men derimod enkeltvis og formodentlig har de saa truffet hverandre igen i Brattleboro eller White River Junction, for der er de blevne sete sammen."

Nick Carter tav. Efter en Stunds dyb Tavshed hævede Patsy Hovedet og sagde:

„Jeg kan ikke tro, at Carmen Agramonte har fundet Vejen gennem Urskoven til det forfaldne Slot ved Peru Mountain, alene efter Opskriften i de gamle Papirer.

„Hvis hun aldrig havde været her, vilde jeg ogsaa betvivle det!" sagde Nick Carter: „Men hvem siger, at det er første Gang, den rænkefulde Kvinde er her paa Egnen? Jeg har mine egne Tanker om den Ting."

„Og hvad tænker Du da, Nick?" spurgte Chick.

„Don Nick, om jeg maa bede!" sagde Patsy.

„Vær saa venlig at holde din Mund Don Patsy, ellers glemmer Mesteren hvad han vil sige," udbrød Chick.

„Jeg er nemlig af den Mening, at Carmen, kun er er rejst fra Frankrig til Amerika, for at finde det gamle Slot og tilegne sig den Skat, som man siger, ligger skjult der. Planen mod hendes Søster og Søstersøn var var hende af mindre Betydning, og hun har sikkert

været her paa Slottet før hun opsøgte sine Slægtninge i Meksiko — Og nu vil jeg sige Jer en Ting endnu. Det er muligt, ja, endog meget sandsynligt at Tranquilinos Moder, som Carmen holder skjult et eller andet Sted, er her paa Peru Mountain. Tror De ikke det samme Secundino?" spurgte han, idet han drejede sig om mod den gamle, der havde hørt paa hele Samtalen uden at blande sig i den.

„Jo, jeg tror, De har Ret, Don Nicholas!" svarede han:

„I hvert Fald er Donna Mercedes ikke bleven ført til Meksiko. Maaske lever Don Jose endnu og bliver ligeledes holdt fangen."

„Det er slet ikke saa usandsynligt!" sagde Nick Carter: „Thi vi ved jo ikke andet om Don Joses Død, end hvad Donna Carmen fortalte, da hun i Meksiko udgav sig for at være Tranquilinos Moder."

„Vor Opgave er egentlig temmelig let!" sagde Patsy: „Vi har jo ikke andet at gøre, end saa ubemærket som muligt at liste os hen til Slottet, og der se at faa Rede paa, om de vi søger efter, opholder sig der."

„Men saa kan vi andre jo rejse til New York og overlade Dig det ubetydelige Stykke Arbejde, Don Patsy!" sagde Chick.

„Du er jo ellers altid saa forhippet paa alene at høste Lavrbærrene, men jeg tror, Du regner galt i dette Tilfælde, thi for det første er der — efter hvad Mester fortalte — mindst ti Mennesker sammen med Parret, og det er sikkert nogle fortvivlede Slyngler, der ikke regner Livet for en sur Sild værd. Desuden kender vi ikke noget til, om ikke der senere er kommet en tyve-tredive til af den Slags Fyre, som Carmen har henyttet til sine Forbrydelser før i Tiden."

„Ganske rigtig, Chick!" sagde Nick Carter: „Jeg tror i Modsætning til Patsy, at vi gaar meget alvorlige og farefulde Dage i Møde."

„Saa meget des bedre!" svarede Patsy paa sin friskfyragtig Maade. „Det er da i det mindste en Afveksling!"

Det gamle Slot.

Da Frokosten var spist, rejste Nick Carter sig, stak sine Vaaben til sig og tillige nogle Levnetsmidler, idet han opfordrede Secundino til at gøre det samme. Derpaa sagde han til sine Hjælpere.

„I to maa foreløbig blive her i Lejren, medens jeg undersøger Omegnen lidt sammen med Meksikaneren. Han er mig til mere Nytte nu end I, da han som født Bjærgbo bedre kan finde sig til Rette i dette Højland."

Snart naaede de to Mænd til Dorsetpasset, der, hvad Ufremkommelighed angik, kunde maale sig med de farefulde Canyons i det vilde Vesten.

„Jeg har været her paa Egnen for en halv Snes Aar siden, som Deltager i en Jagtudflugt, der af min Ven, Mesterspejderen Buffalo Bill, blev afholdt til Ære for nogle højstaaende Personer. Og jeg trængte da ogsaa frem lige til Slottet, som den Gang var ubeboet, men hvor Folk sagde, at det spøgede! Jeg tror ikke, at nogen af Chesters eller i det hele taget Vermonts Befolkning vilde lade sig overtale stil at tilbringe en Nat paa det gamle Slot.

„Er det meget stort?" spurgte Secundino.

„Ja, det er ikke saa helt lille. Det er to Etager højt og maaske mindst to Hundrede Fod i Længden. Taget er fladt, men er omgivet af et højt Brystværn, og i Midten hæver der sig et Taarn, der rager mindst tre Stokværk op over Taget. Bagsiden af det gamle Slot, er bygget ned i en Kløft, saaledes at denne Del af Bygningen har fire Etager."

„Har De været inde i Slottet?"

„Nej, det var der ikke Tid til den Gang.

Jeg havde egentlig foresat mig lejlighedsvis at tage herop og grundig undersøge hele denne gamle Rede, men det er aldrig blevet til noget.

Men et ved jeg dog, som vilde være os til stor Nytte ved vore Undersøgelser."

„Hvad er det, Senor?" spurgte Secundino.

„Jeg opdagede nemlig den Gang, jeg var her paa Egnen, at der i en Kløft nær ved Bjærget, findes der en mægtig stor Hule. Hvis det lykkedes mig at finde den igen, vil vi opslaa vor Lejr der.

Og derfra kan vi saa foretage vore Undersøgelser og se, om det gamle Slot er beboet eller ikke.

Den Hule danner et fortrinligt Skjul, hvor man ikke saa let vil tænke paa at søge efter os. For i Dag vil vi ikke foretage noget med Hensyn til Slottet.

Saa snart vi har fundet Hulen, vender vi tilbage til mine Hjælpere, bryder Lejren af og bringer vore Sager og Heste ned i Hulen."

Den nuværende Lejr laa omtrent fire Mil fra Slottet. Da de havde passeret Dorsetroad, blev Vejen endnu mere besværlig, idet de nu maatte bane sig frem gennem tæt Dværgkrat og ofte bruge deres Jagtknive for at skære de spærrende Grene bort. De naaede dog tilsidst op paa Toppen af en Høj, hvorfra de kunde se Slottet, der laa paa den anden Side Kløften.

Da de saa det paa Bagsiden kunde de tælle seks Etager, Taarnet ikke medregnet.

Det var egentlig mærkeligt, det havde kunnet lade sig gøre at opføre en saadan Kæmpebygning her midt i Urskoven, hvor det den Gang, det blev bygget, vrimlede med Indianere. Det maatte sikkert have varet mange Aar at faa det fuldført.

Medens de stod og betragtede Bygningen greb Nick Carter pludselig sin Ledsager i Armen og trak ham hurtigt ind i Buskadset.

Saa tog han en Kikkert op af Lommen. Og han iagttog Slottet opmærksomt gennem Kikkerten.

„Slottet er beboet! Og netop de Mennesker, jeg har talt om, bor der!" sagde han straks efter.

Han rakte Secundino Kikkerten, og da han havde set i den, gav han den tilbage til Nick Carter, idet han sagde:

„De har Ret, Don Nicholas. Jeg kendte Carmen ganske tydeligt igen! Hun gaar frem og tilbage oppe paa Taget, og ved hendes Side saa jeg Don Patricio. Saa er min unge Herre og Donna Mercedes sikkert ogsaa her!" tilføjede han med et lynende Blik. „Hvad skal vi nu gøre, Senor?"

„Vi maa fremfor alt søge efter den Hule, jeg tale om."

„Tror De, den er her i Nærheden?"

„Ja, vi skal kun stige ned her i Kløften. Hulen maa være ovre paa samme Side som Slottet.

Nedstigningen var imidlertid forbunden med store Vanskeligheder. De maatte gaa en lang Omvej gennem Skoven, indtil de langt om længe naaede en smal Sti, der var overgroet med Ukrudt og Smaakrat af alt muligt Slags. Stien maatte sikkert for mange Aar siden være bleven banet af Slottets Bygherre men var senere vokset til igen.

Det tog lang Tid for dem, at stige ned, thi dels var det vanskeligt at komme frem mellem de vildt voksende Planter, dels var Jordbunden saa løs, at de nøje maatte undersøge den, før de vovede at flytte en Fod.

Omsider naaede de dog ned i Kløften, hvor en krystalklar Bjærgstrøm bruste livligt af Sted.

De to Mænd maatte springe fra Sten til Sten og naaede tilsidst paa denne besværlige Maade over paa den anden Bred, hvor Nick Carter snart fandt Indgangen til Hulen.

For Folk, der ikke kendte den, var den ikke til at opdage, thi den skjultes af vilde Vinranker, der i Tidens Løb var blevne meget tætte.

Det forreste Rum i denne Hule, var saa stort, at der var Plads til Hundreder af Mennesker.

Den bageste Del af Rummet indsnævrede sig og forlængedes i en Gang, der var omtrent ti Fod høj, og lige saa bred.

„Hvor mon den Gang fører hen?" spurgte Secundino, da han var gaaet Hulen rundt for at se sig om.

„Det kan jeg ikke sige Dem. Sidst da jeg var her, gik jeg kun nogle hundrede Fod ned ad den, men da jeg ikke fandt noget, der var værdt at lægge Mærke til, vendte jeg om."

„Den fører maaske op til Slottet!"

„Det er meget muligt!" svarede Nick Carter.

„Naar vi alle er samlede her, kan vi fortsætte vore Undersøgelser."

„Jeg har et Forslag at gøre Dem!" sagde den gamle: „Hvad om jeg gav mig til at undersøge Hulen her, medens De vender tilbage til Lejren for at hente Deres Hjælpere? For det første sparer vi derved en Del Tid, og for det andet er jeg, der fra Barnsben har færdedes i Bjærgene, vant til saadanne Foretagender."

„Det er en god Plan, Secundino, og den tror jeg, vi skal holde os til. De bliver altsaa her og ser, hvad De kan opdage, medens jeg vender tilbage til Lejren."

„Hvis De tror, der er for meget at bære paa, saa gaar jeg tilbage med Dem!" sagde den gamle, men Nick Carter svarede.

„Nej, det er aldeles ikke nødvendigt. Vi er jo hele tre Mand. Desuden tager vi kun det nødvendigste med os, medens vi anbringer det øvrige Rejsegods og Hestene paa et sikkert Sted, hvor Dyrene kan græsse og hvile sig, til vi kommer tilbage."

„Naa, staa er alt jo for saa vidt i Orden!" sagde Secundino: „Men endnu et: Jeg maa se at faa fat i nogle Fakler, for den Lygte, De har givet mig, brænder vist ikke ret længe."

„Det er let nok. Lidt længere nede i Kløften vokser der en Mængde Birketræer, som man let kan skrælle Barken af. Og naar de saa snor Barkstrimlerne sammen, har De en ypperlig Fakkel. Den oser ganske vist temmelig meget, men lyser des bedre. — Har De noget at spise, Secundino?"

„Ja, jeg har rigeligt til i Morgen Formiddag."

„Det er godt, for jeg kommer sandsynligvis ikke her tilbage i Aften, men bliver Natten over i den gamle Lejr og bryder saa først op ved Daggry, saaledes at vi kommer her i Løbet af Formiddagen".

„Hvis De ikke skulde finde mig her i Hulen, Don Nicholas, saa er jeg inde i Gangen. Jeg skal skære Birkebarken i smaa Stykker og strø den paa min Vej saa De kan følge mine Spor, i Fald jeg ikke skulde være her."

„Saa har jeg et Middel, som er meget bedre," sagde Nick Carter med et Smil, idet han trak flere smaa Ruller med stærk Traad op af Lommen:

„De kan knytte den yderste Ende af Traaden her ved Indgangen til Hulen, og lad den saa langsomt rulle op. Der er Tusind Yards Traad paa hver Rulle. Paa den Maade finder vi let ikke alene Dem, men kan ogsaa uden først at søge efter Barkstumperne hurtig finde tilbage igen."

Efter at Nick Carter havde hjulpet den gamle med at gøre nogle af Traadrullerne i Stand, sagde han Farvel sprang igen fra Sten til Sten over Floden og vendte sent paa Eftermiddagen tilbage til Lejren ad samme Vej, som han var kommen.

Chick og Patsy, der allerede var begyndt at blive urolige over hans lange Fraværelse, modtog ham med stormende Glæde.

„Vi troede saamænd at Slottets hemmelighedsfulde Beboere ikke havde givet Slip paa Dem igen!" sagde Patsy og tilføjede, medens han lo.

„Det er en hel Fryd paany at kunne snakke, som man er vant til! Spansk er et ret kønt Sprog, men man bliver hurtig ked af det, naar man skal slaa om sig med de højtravende Talemaader, som Caballeroerne plejer at bruge.

„Aa Snak!" udbrød Chick med et Smil: „Du bliver jo dog altid et Par Tommer højere af Stolthed og Glæde, hver Gang, Secundino siger „Don Patsy" til Dig!"

„Hvis Du ikke tier, Don Chick, sender jeg Dig mine Sekundanter i Aften!" svarede Patsy med en højtidelig Haandbevægelse. „Eller endnu bedre. Saa faar Du ingen Kaffe!" tilføjede han og brast i Skoggerlatter.

„Saa tilbagekalder jeg paa det alvorligste alt, hvad jeg har sagt, Don Patsy!" svarede Chick med en bekymret Mine. „Forhaabentlig er den lovede Kaffe meget stærk og varm?"

„Det kan Du bande paa. Forøvrigt er Aftensmaden færdig!" sagde Patsy idet han tog Laaget af en Gryde, der stod over den flammende Ild.

„Det er storartet!" udbrød Nick Carter. „For jeg er skrupsulten!"

„Men hvor er egentlig Secundino henne?" spurgte Chick. „Vi er saa vant til kun at være tre, at man ikke straks lægger Marke til, der tilfældigvis mangler en fjerde!"

„Det gaar mig ligesaa! Hvor er altsaa den lille Don Secundino henne?" spurgte Patsy.

„Det skal jeg fortælle Jer, naar vi har spist. Men foreløbig maa jeg have Lov til at stille min Sult!"

Da de tre Opdagere havde spist tændte de deres Piber, dækkede sig til med deres Tæpper og lagde sig ned ved Baalet.

„Naa, Mester, De vilde fortælle os noget om, hvad De har udredet i Dagens Løb!" sagde Patsy, der var ved at sprække af Nysgærrighed.

„Det kan siges med faa Ord!" svarede Nick Carter. „Jeg har faaet et Bevis for, at min Antagelse er rigtig."

„Er det muligt?" udbrød Chick: „Det er da vel ikke allerede lykkedes Dig at trænge ind i Slottet?"

„Nej, for saa maatte baade Secundino og jeg have haft Vinger; men da vi betragtede den gamle Kasse fra en Høj, saa vi to Personer paa Taget, og ved at bruge min Kikkert opdagede jeg snart, at det var Donna Mercedes og Don Patricio!"

„Er det ikke det, jeg altid siger?" udbrød Patsy: „Naar Mester danner sig et Syn paa en Sag, er det lige saa godt som et fuldgyldigt Bevis!"

„— Der dog i dette Tilfælde foreløbig ikke betyder noget!" sagde Nick Carter tørt. „Man skal ikke sælge Skindet før Bjørnen er flaaet! I Øjeblikket er alle Fordele paa vore Modstanderes Side, og det er endnu et stort Spørgsmaal, om det vil kunne lykkedes os at trænge ind i Slottet. Du maa huske paa, at vi kun er henviste til os selv, medens vi maaske staar over for en tyvedobbelt Overmagt."

„Det er jeg lige glad med!" sagde Patsy.

„Man bør jo ogsaa beregne Tilbagetoget!" udbrød Chick med et Smil. Saa vendte han sig om mod sin Fætter og spurgte:

„Men for Resten, Nick, hvad har Du i Sinde at gøre?"

„I den tidlige Morgenstund —" svarede Nick Carter: —„pakker vi atter alle vore Sager sammen — Hestene og de Ting, vi kan undvære, bringer vi hen til et Sted, hvor der er Vand og Foder nok til Dyrene i nogle Dage. De nødvendigste Genstande tager vi med os og forener os atter med Secundino."

„Det er jo ret glædelige Udsigter!" udbrød Patsy med et lille Suk: „Hvor mange Pund falder der paa hver? Vel ikke mere end to og tre Kvart — jeg mener Centner?"

„Aa, maaske nogle Kvarter til — for dit Vedkommende!" sagde Chick helt alvorligt: „Du som Kok maa jo sætte en Ære i at bære samtlige Potter og Pander — og desuden kan Du vel ogsaa slæbe en Dragt Brænde paa din Ryg.

Iøvrigt tror jeg, Du nu er kommen paa din rette Hylde, for Du har da aldrig lavet noget saa fortræffeligt som det i Dag!"

„Ja, ja, saa har jeg dog gjort noget!" svarede Patsy og slog, sig for Brystet: „— Medens Du —!"

„Hold nu Bøtte, I Knægte! Vent med at slaas til en anden Gang!" udbrød Nick Carter: „Nu skal vi sove, og i Morgen gælder det om at komme tidlig op!"

I Bjærghulen.

Da Hestene og det meste af Bagagen den næste Morgen var bragt hen til et dertil egnet Sted og en hjærtestyrkende Frokost indtagen, brød de tre Herrer op, hver med en stor Bylt paa Nakken og med Bøssen i Haanden.

De vandrede ud mod Bjærghulen.

Skønt de med deres Byrder ikke kunde trave raskt fremad, kom de dog hurtigere af Sted end Nick Carter og Secundino havde formaaet det Dagen forud, thi Mesteren havde jo nu ikke nødig mere at lede efter Veien.

De naaede endelig hen til det Sted, hvorfra Nick Carter den foregaaende Dag havde iagttaget Slottet. De undersøgte da nøje Egnen i en Times Tid men fandt ikke noget mistænkeligt.

Det var endnu tidligt paa Dagen, og Beboerne af det gamle Slot lod endnu til at sove paa deres grønne Øre.

„Vi maa vel helst overraske dem om Natten?" sagde Patsy.

„Ja, særlig da vi slet ikke er kendte med Forholdene!" svarede Chick spotsk. „Men nu ønsker jeg — Du vilde tage Affære ganske alene! Saa kan Nick. Secundino og jeg jo passende inde i Hulen spille os en meksikansk „Monte", medens Du tager Donnaen og hendes Slæng til Fange og befrier Tranquilino med samt hans Moder for ikke at tale om hans — mulige Fader!"

Patsy der just ikke var i videre godt Lune, da han vaandede sig svært under sin Byrde, mumlede et Par Ord, som Chick til alt Held ikke hørte, saa gik han ad samme Vej som Mesteren, der atter var forsvunden ind i Skoven.

Snart var de komne op ad den stejle Sti.

Efter endnu en Times Forløb var de slupne over Floden og stod nu inde i den store Bjærghule.

Secundino var intet Steds at se, men det foruroligede ikke Nick Carter, da han jo vidste, hvor den gamle opholdt sig.

Traadenden var bunden om en stor Klippeblok og Traaden førte ind gennem den Klippegang, som Mesteren allerede Dagen i Forvejen havde betraadt sammen med Meksikaneren.

Opdagerne huggede nogle af de grønne Ranker væk, for at Dagens Lys bedre kunde trænge ind i Hulen. Saa gjorde de sig det mageligt derinde, og da de efter den lange, besværlige Marsch var blevne godt sultne, lavede de i Hast et Ildsted, gjorde Ild paa, og snart havde Patsy en nem lille Frokost færdige. Den bestod af Konserves og Kaffe.

Imidlertid ventede de taalmodig paa den gamle. Men da det blev Middag, og Secundino endnu ikke havde vist sig, begyndte Nick Carter at føle sig ængstelig for, at der skulde være tilstødt ham noget.

„Bare det ikke er gaaet ham galt?" sagde han til sine Hjælpere.

Chick trak paa Skuldrene.

„Hvis han har haft Proviant nok med sig, har han muligt overnattet inde i det Indre af Bjærget og er derefter trængt dybere ind i Gangen."

„Ja, saadant forholder det sig nok!" svarede Mesteren: „Jeg gav ham Fødevarer med af mit eget Forraad. Og desuden har jeg sammen med ham lavet saa mange Fakler af Birkebark, at der var nok lige nu til Middag."

Men da Solen allerede stod paa den anden Side af Kløften, og det altsaa var blevet over Middag, besluttede Nick Carter sig til at lede efter den gamle.

Efter at han havde forsynet sig med et tilstrækkeligt Antal Fakler, Traadruller og Værktøj begav han sig paa Vej — han vidste vel, at han gik Farer i Møde.

Chick og Patsy vilde selvfølgelig ledsage ham, men Mesteren viste dem med Bestemthed tilbage.

„Nej, Drenge, det gaar ikke an, hvor gærne jeg end vilde have Jer med mig! Det er meget vigtigere, at I bliver her for at dække os Tilbagetoget, hvis vi bliver angrebne fra den anden Side, vil Vejen herind dog ikke kunne afskæres os. Skulde der falde Skud, som i disse underjordiske Huler vel maa kunne høres temmelig langt borte fra, saa kan en af Jer jo følge Traaden og komme mig til Hjælp."

Dermed gik Nick Carter hen mod den store Hules Baggrund, her tændte han en Fakkel og forsvandt med den ind gennem den mørke Gang.

Et langt Stykke førte Gangen frem i snorlige Retning. Men tilsidst naaede han hen til et Sted, hvor Gangen delte sig i to Grene og altsaa antog Formen som et stort latinsk Y Traaden viste til højre, altsaa op imod Retningen af Slottet.

Nu blev Vejen vanskeligere Skridt for Skridt.

Grunden var fuld af Smaasten og Brokker, og mangt et Sted dannedes der en næsten uovervindelig Hindring af mægtige Stenblokke. Ofte steg Gangen stejlt til Vejrs for igen at falde lige saa skraat ned.

Tilsidst delte denne Gang sig igen ligesom den anden i to, som løb hver i sin skraa Retning.

Nick Carter formodede, at Meksikaneren først havde fulgt Vejen til højre men indset, at han ikke der kunde komme videre og derfor var vendt om for at gaa ad den til venstre.

Denne underjordiske Gang beskrev en stor Halvbue. —

Nick Carter, der stadig havde sit Kompas i Haanden, indsaa, at den tilsidst vilde føre ham i modsat Retning.

Saa var der pludselig ingen Traad mere.

At dømme efter den Tid, Nick Carter havde brugt for at naa dette Sted, skønnede han at den gamle umuligt allerede her kunde have opbrugt samtlige Traadruller, og det kunde altsaa ikke være fordi „Snoren" var sluppen op, at den nu ikke førte længere.

Nick Carter lyste med Faklen og opdagede nu, at Traadenden var flosset — et Bevis for, at Snoren var gaaet over ved et Ryk.

Paa hele Vejen indtil dette Sted havde Mesteren hist og her fundet Resterne af de udbrændte Fakler, som Secundino efterhaanden havde brugt, og han haabede nu stadig at kunne forfølge hans Spor ved Hjælp af sadanne „Efterladenskaber."

Da Opdageren havde flere Ruller Traad hos sig af den Slags, som han havde givet den gamle med, kunde pan godt gaa videre og samtidig afmærke sin Vej, om en af hans Hjælpere skulde følge efter ham — altsaa bandt han en ny Snor til Enden af den sønderbrudte, og fortsatte derefter sin Gang saa raskt, som det vel lod sig gøre hen over den ujævne Grund.

Den dybe Stilhed, der her herskede og den kvalme Luft, virkede trykkende paa ham. Skønt han kun kendte Frygt af Navn, jog der dog stundom et Gys gennem ham, og han kunde ikke sige sig fri for en Følelse af der forestod ham noget uventet.

Vejen blev mere og mere ufremkommelig for ham, og tilsidst hørte den faste Grund helt op, saa han paa paa et hængende Haar var gaaet til Bunds i det bare Dynd.

„Det slap jeg sandelig heldigt fra!" mumlede han hen for sig, da han var kommen sig efter sin første Forskrækkelse.

Saa lyste han atter med Faklen omkring sig.

Lige foran ham fandtes der en dyb Klippekløft, som maatte være meget bred, for han kunde ved Fakkellyset se over til den anden Side.

Baade til højre og venstre stod Klippevæggene lodrette ned i Dybet og tabte sig i Mørket.

Det var altsaa her ganske umuligt at komme fremad.

Secundino kunde ikke være gaaet tilbage. I saa Fald maatte Nick Carter jo have truffet ham nede i den store Hule eller paa Vejen hen til den.

Det var derfor højst sandsynligt, at den ulyklige var styrtet ned i Kløften — dog vilde Nick Carter ikke rigtig tro paa sligt, for Meksikaneren var jo fra en bjærgfuld Egn og altfor godt kendt med saadanne Forhold til, at han ikke skulde tage sig i Agt, hvor Livsfaren truede, formodentlig havde han ligesom nu Mesteren hele Vejen iagttaget den største Forsigtighed og stadig haft Faklen tændt.

„Hallo, Secundino! Det er Nick Carter! Er De her?" raabte han paa Spansk.

Men kun et hundrefoldigt Ekko svarede ham tilbage med hans egne Ord og tabte sig tilsidst i en sagte Hvisken.

Saa tog Nick Carter en Sten og kastede den ned i Afgrunden. Han talte langsomt til fem — da hørte han et Plask, Stenen var altsaa falden i Vandet.

Nick Carter raabte paany Secundinos Navn saa højt, han kunde, men fik ej heller denne Gang noget Svar, kun Ekkoet genlød gennem de mørke underjordiske Gange.

„Det er bedst jeg maaler, hvor dybt der er!" mumlede Opdageren. Saa kastede han Sten ud i alle Retninger, medens han skarpt lyttede efter, om de ramte mod fast Grund eller faldt i Vandet —

Hver Gang hørtes der et Plask — et Bevis paa, at der ikke her kunde være Tale om en lille, underjordisk Sø men om rindende Vand.

Derefter forsøgte han et Middel til. Han bandt et Knippe Smaafakler til en lang Snor, som han havde haft med sig, og tændte dem alle paa en Gang. Saa firede han dem langsomt ned i Dybet.

Da han havde viklet omtrent tredive Fod Sejlgarn op af Nøglet, var Ilden og dens Spejlbilled ved at mødes, saa Faklerne altsaa nu svævede lige ved Vandets Overflade, men ellers kunde han ikke opdage noget, fordi Flammerne kun lyste i en Omkres af faa Meter.

Da han atter havde vundet Snoren op og faaet fat i Faklerne, vilde han vende om, men næppe var han kommen ti Fod bort fra Afgrundens Rand, før han fik Øje paa en Del Stumper af afbrændte Fakler — og det var et slemt Tegn, thi højst sandsynligt havde den gamle, medens han nærmede sig Afgrunden, ikke haft mere Lys og var da — trods al hidtil anvendt Forsigtighed — styrtet ned.

Og for Nick Carter var der nu ikke andet at gøre end at drage tilbage med blødende Hjærte.

Efter at han endnu en Gang havde raabt Secundinos Navn højt men lige saa lidt saa lidt som før faaet Svar, gik han saa hurtig Forholdene tillod det, tilbage ad samme Vej, som han var kommen.

Under Vejs tænkte han ofte paa, om ikke han skulde vove sig ind i den Gang, som den gamle ikke havde undersøgt. Men han forkastede atter Tanken og fulgte Traaden, til den havde ledt ham ud igen...

Han havde allerede forsonet sig med den skrækkelige Tanke, at Secundino var styrtet ned mod den stenede Grund i Vandet og derefter druknet...

Men hvad beskriver hans Overraskelse, da han nu træder ud af den snorlige Gang og ser Secundino sidde sammen med Chick og Patsy om et lystig flammende Baal og gnave paa et Kødben.

„Nej, hvad er det? Der er De jo, Secundino!" udbrød han glad: „Eller er det kun Deres Genfærd?"

„Det er skam mit eget Kød og Blod — og dette her er mit eget Kødben!" lo den gamle. „Men der havde ikke manglet meget i, at kun mit Genfærd var blevet tilbage!"

„Hvor har De da været henne saalænge?" spurgte Nick Carter og rystede paa Hovedet.

„Dernede," svarede den gamle Mand og pegede mod Jorden. „Nede i Jordens Midtpunkt eller dog i det mindste der i Nærheden!"

„Aha — De er falden ned i den underjordiske Strøm?" udbrød Nick Carter, der først nu bemærkede, at Meksikaneren havde klædt sig om og hængt sine gamle Klæder til Tørring ved Ilden.

„Ja, det passer! De har vel kunnet forfølge mit Spor lige derhen til? Det var et kedeligt Tilfælde, og det gik saa raskt, at jeg slet ikke vidste, hvad der var sket, da jeg pludselig mærkede Jorden forsvinde under mine Fødder — og i næste Nu plumpede jeg i Vandet. Jeg troede allerede det var ude med mig, og jeg befalede min Sjæl til en mild Skærsild — men min gode Helgen stod mig bi!"

„Og tilsidst har De kunnet finde Vej gennem Mørket fra Bjærgstrømmen her hen til Hulen?"

„Ja, som De ser, er det lykkedes mig, Don Nicholas! Jeg stødte paa en Gang, der førte under den anden og ledte mig tilbage til det Sted, hvor den brede Gang først forgrenede sig!"

Paa Spor gennem Skoven.

Secundino havde haft Tid nok til at gennemstrejfe Bjærghulen i alle dens enkelte Dele, inden Ulykkestilfældet var indtraadt.

I Stedet for at gaa til højre — som Nick Carter troede, han havde gjort — var han først gaaet til venstre. Og han havde snart undersøgt Hulen baade paa Krys og tværs.

Paa Nick Carters Forespørgsel fortalte han nu, hvorledes det var lykkedes ham at slippe bort fra den, som det lod helt bundløse, vandfyldte Klippekløft, hvori han var styrtet ned.

Hans Fakkel var netop gaaet ud, og medens han gav sig til at tænde en ny, traadte han nogle Skridt fremad, da han pludselig mistede sit Fodfæste og styrtede paa Hovedet ned i Dybet.

Kort forinden havde han opdaget Vand for Enden af den anden Gang, hvorfor han var vendt om.

Men selv i den farlige Stilling, han nu svævede i, tabte han ikke sin Aandsnærværelse.

Da han igen var dukket op over det iskolde Vand — heldigvis uden at være kommen til nogen nævneværdig Skade — svømmede han ind mod Klipperanden i det Haab, at han her vilde finde et Sted, hvor han kunde slippe op paa det tørre igen. Han opdagede da ogsaa umiddelbart under Vandskorpen et lille, fremspringende Stykke paa den ellers helt lodrette Klippevæg.

Da han var klavret op paa denne Stump Sten, tænkte han nøjere over Stillingen, og det faldt ham da ind, at dette her maatte være det samme Vand, som han før havde set! Enhver af de underjordiske Gange havde ført stejlt nedad, og han huskede nu godt, at han ved Enden af den anden underjordiske Gang omtrent havde kunnet naa Vandet med Hænderne, da han laa paa Knæ og lyste omkring sig med Faklen, for nærmere at se Omgivelserne.

Det var heldigt for ham, at han ubevidst og dreven frem af Strømmen var kommen i den rigtige Retning, for hvis han havde svømmet ad den modsatte Vej, vilde han maaske aldrig mere have faaet Dagens Lys at se.

Medens han nu rejste sig i sin fulde Højde og stod paa den smalle Afsats for at famle op ad Klippevæggen efter et nyt Støttepunkt, fik han pludselig fat i en anden fremspringende Kant og opdagede, at der bag den var tør Grund. Han saa nu, at det var den underjordiske Gang, som han før havde været inde i og set, at den ledte ned til Vand.

Han svang sig ind i Gangen, som førte stejlt opad, og han kunde da regne ud, at han nu atter befandt sig inde paa Steder, som han tidligere havde undersøgt.

Omsider kom han da ogsaa ganske rigtigt hen til det Punkt, hvor Grenene i det store, latinske Y stødte sammen. Her fandt han atter Ledetraaden og slap hurtig ud i den store Hule.

„Har De dermed undersøgt alle de Gange, der findes?" spurgte Nick Carter.

„Nej — der er endnu en, Don Nicholas!"

„Saa maa det være den, der fører til højre, medens De gik ad den til venstre for kort efter at faa Deres ufrivillige Bad!"

„Ja, det er netop den!" bekræftede den gamle.

„Det er dog vist næppe rimeligt, at vi gennem denne underjordiske Labyrint kan naa Slottet.

„Med mindre den Gang Du nu lige taler om, skulde føre derop!" udbrød Chick!

„Ja — det kan jo være! Men foreløbig vil vi nu ikke spilde Tiden med det! Patsy kan undersøge Gangen i Aften, medens vi andre vil gaa op i Slottets Nabolag!"

„Vil De allerede forsøge i Aften at trænge ind i Borgen?" spurgte Secundino overrasket.

„Naturligvis — og vi drager derop med det samme!"

Det vigtigste var, at de ubemærket kunde nærme Slottet, for kom Beboerne til at ane noget om Opdagerens og hans Kampfællers Hensigt, vilde det blive umuligt at trænge derind.

De ventede til Solen var forsvunden bag Bjærgene, og Tusmørket havde indhyllet Høje og Dale, saa alt laa graat i graat.

Saa nærmede de sig Slottet ad en Omvej...

Dog var Patsy bleven ladt tilbage. Han havde faaet Ordre til at undersøge den underjordiske Gang, som de endnu ikke havde faaet set efter, og muligt ad den trænge sig ind i Slottet.

Det lykkedes de tre Mænd, der stadig havde holdt sig inde i det tætte Krat, at naa Indgangen til Slottet, paa to Hundrede Meters Afstand.

De havde næppe ligget et Kvarter i deres Skjul, før Porten aabnedes og Carmen Agramonte, fulgt af en Mand, der aabenbart var hendes Tjener, traadte ud og gik videre ned ad en Sti; som paa temmelig nært Hold førte forbi det Sted, hvor Nick Carter og hans Kammerater laa.

Fruen var iført en fiks Ridedragt, og hun havde en Ridepisk i Haanden — det kunde være rimeligt nok, at hun var paa Vej ned til Stalden.

Nick Carter gjorde Tegn til sine Ledsagere, at de skulde blive, hvor de var, saa snog han sig saa lydløst som en Skygge gennem det tætte Krat for ikke at slippe Carmen og hendes Tjener af Syne.

Den Sti, som de gik hen ad, var temmelig nedtraadt, hvad der beviste, at den hyppig blev benyttet.

Den snoede sig et langt Stykke, snart i den ene Retning og snart i den anden, indtil den endelig førte ud til en stor, aaben Plads i Skoven. Midt paa Pladsen laa der en lille Stenbygning, som Nick Carter aldrig før havde set.

Carmen blev staaende udenfor, medens Manden gik ind i Bygningen.

Det saa ganske rigtig ud til at være en Stald.

Kort efter kom Tjeneren ud igen. Han førte to Heste med sig, saa hjalp han sin Frue op paa den ene, medens han selv svang sig op paa den anden.

Nick Carter vidste i Øjeblikket ikke rigtig, hvad han nu skulde gøre.

Han vilde meget gærne have at vide, hvor Fruen skulde ride hen, da han muligt derved kunde opnaa et Støttepunkt for sin videre Virken.

Det var allerede for sent til, at Carmen kunde foretage sig en længere Ridetur, for Solen nærmede sig Synskresen i betænkelig Grad, og Mørket maatte snart indtræde, hvorefter det vilde være umuligt at ride videre gennem Skoven, hvor Hundreder af omstyrtede Træstammer gjorde Vejen farlig.

Alligevel var det dog indlysende, at Carmen skulde et længere Sted hen, siden hun foretrak at ride i Stedet for at gaa.

Da Fruen nu red bort i Skridtgang, besluttede Nick Carter sig til at følge efter hende.

Den Vej, som Carmen Agramonte og hendes Ledsager slog ind paa, var betydelig bredere end Stien.

Snart satte hun Hesten i Trav, men det brød Nick Carter sig ikke om, da han var en udmærket Løber.

Omtrent en engelsk Mil gik Vejen stejlt opad — saa forsvandt de ridende pludselig for Opdageren.

Han forfulgte hende i en Afstand af Hundrede Skridt, saa han stadig kunde holde Øje med hende.

Da han var naaet hen til det Sted, hvor de var blevne borte for ham, fik han Øje paa en smal Skovsti, der førte bort paa tværs af den brede Vej, og da han var gaaet et Stykke ned ad den, opdagede han atter de to Heste, de stod bundne til et Træ, medens han ikke kunde se noget til Fruen og Tjeneren.

Nick Carter rystede paa Hovedet.

Det forekom ham højst besynderligt, at de var stegne af her, da han ikke kunde spore nogen særlig Grund til det.

Men da han tydelig kunde øjne Fruens fine Fodspor i den bløde Skovbund gav han sig straks til at gaa efter dem, og han fulgte derved Stien videre, til den omsider førte ham ind i en lille Kløft.

En vigtig Opdagelse.

Da Nick Carter var gaaet gennem Kløften, kom han ud paa en aaben Plads i Skoven. Ogsaa her fandtes der en lille Bygning, som dog kun var af Træ.

Den lod imidlertid til at tjene til Beboelse, for en blaa Røg stod fra Skorstenen op mod Nattehimlen.

Han skjulte sig et Stykke derfra bag nogle Buske og bemærkede da, at Carmen stod i Blokhusets aabne Dør og talte med nogen indenfor.

Kort efter traadte den paagældende ud i det fri, det var en Mand, der var klædt i meksikansk Nationaldragt, og Opdageren huskede nu meget godt, at han tidligere havde set ham nede paa „Kildegaarden“ eller — som den jo hed paa Spansk — „Hazienda de las Agus“.

Nick Carter vilde gærne have givet en lille Formue for at faa at vide, hvad de to i Øjeblikket talte om.

Forbrydersken lod til at være meget ophidset og afbrød stadig Manden med stor Heftighed, medens han var ved at fortælle hende noget.

Tilsidst gik de langsomt sammen hen ad Vejen og blev staaende ikke langt fra det Sted, hvor Nick Carter laa skjult, saa han meget godt kunde høre hvad de sagde.

„Pablo og jeg skal nok til i Morgen skaffe Dem at vide, hvad det er for Folk,“ sagde Manden just i dette Øjeblik: „Det kan jo være, det kun er fremmede Jægere, der ikke har ringeste Anelse om, at det gamle

Slot er beboet paany, endsige beboet af Dem, Frue — og de har sagtens heller ingen Interesse af at faa det at vide!"

Men den smukke Frue rystede ivrig paa Hovedet:

„Nej, nej, Manulito, det tro jeg ikke! Jagttiden er jo ikke begyndt endnu. Naar der kommer fremmede her paa denne Egn, der ligger saa langt uden for Lov og Ret, kan det kun være nogle, der er rejste til Vermont for at forfølge os, og altsaa er — vore Fjender! Det kan Du være forvisset om!"

„Vel — jeg skal i hvert Fald nok til i Morgen kunne give Dem rigtig Besked!" svarede Meksikaneren i en ærbødig Tone.

„Hvor mange Personer er der i det hele?" spurgte Carmen utaalmodig.

„Kun fire!"

„Er Du ogsaa sikker paa, at der ikke er flere?" Naar alt kommer til alt, er de fire Personer maaske kun en Del af Jagtselskabet!"

„Nej, jeg ved bestemt, at der for Tiden ikke opholder sig flere fremmede Folk her paa Egnen."

„Hvem har opdaget dem?" spurgte Fruen fremdeles.

„Pablo!"

„Har han muligt hørt dem nævne hverandres Navne indbyrdes, og hvad for et Sprog de taler!"

„Nej, han turde ikke komme dem paa saa nært Hold, da han jo let vilde være bleven opdaget, men de saa ud som Amerikanere og talte vel sagtens Engelsk."

„Hvor fik han første Gang Øje paa Dem?"

„Paa Hovedvejen, hvorfra man naar ind til Dorset-Passet; her havde de slaaet Lejr. Men da han i Morges gik derhen for paany at kigge efter dem, opdagede han kun, at de havde brudt Lejren op og var intet Steds mere at finde."

„Naa, maaske er de atter tagne derhen, hvorfra de kom. Saa har vi ikke nødig mere at være bange for dem!"

„Nej, de har ikke forladt Egnen!" sagde Meksikaneren.

„Ikke? Hvad Vej er de da dragne af Sted?"

„De drog ad Skoven til!"

„Er Du ogsaa vis paa det?" spurgte Carmen.

„Ja — Pablo har paa det bestemteste forsikret, at det forholder sig saaledes! Han fulgte efter deres Spor paa en lang Strækning, og derefter kom han her til mig for at aflægge sin Beretning, som jeg straks bragte videre op til Slottet."

„Og hvorhen førte Sporene sidst?"

Manuelito trak paa Skuldrene.

„Ja, det er netop det mærkelige! De førte ikke hen mod Sltotet men bort derfra og forsvandt pludselig paa den modsatte Side af Kløften. Jeg vil selv begive mig derhen for at se, om jeg kan komme paa Spor efter dem og i det hele taget undersøge Egnen nøjere.

Det eneste kedelige er kun, at jeg ikke forstaar et Muk Engelsk, og at jeg altsaa ikke kunne sige, hvad de har talt om!"

Carmen Agramonte tænkte over Sagen, medens hun saa ned mod Jorden.

Saa udbrød hun:

„Naar vi har faaet Vished for, at disse Folk er ude efter os, maa de uden Skaansel ryddes af Vejen."

„Vel, Frue!"

„Det bedste vil være, om vi uden videre skyder dem ned!" vedblev Fruen.

„Ja — undskyld jeg modsiger Dem, Frue, men det mener jeg nu ikke, vi skal gøre!" indvendte Meksikaneren.

„Hvorfor ikke?" spurgte Fruen.

„For maaske er de Folk dog ikke alene, men har Venner, der vil søge efter dem."

„Det har ikke noget at sige! Lad dem bare søge — de vil dog aldrig kunne finde Ligene."

„Maaske opdager de ved deres Undersøgelser at Slottet er beboet."

„Heller ikke det kan der være Tale om!" svarede Carmen utaalmodig: „Ingen af os forlader Bygningen om Dagen, og skulde nogen maaske se Mennesker ved Vinduerne eller oppe paa Taganlæget, vil de simpelt hen tro, det er Spøgelser, der huserer i den gamle Borg!"

„Jeg maa sandelig sige, at da jeg i Gaar hen ad Middag saa Fruen og Don Patricio spadsere oppe paa Taget, lignede De hverken Aander eller Spøgelser!" svarede Manuelito og lo.

„Og selv om de ogsaa straks skulde have opdaget, at der bor Mennesker i Bygningen — ind skal de dog aldrig komme!" sagde Fruen: „Vil de forsøge paa at trænge derind, skal jeg nok sørge for, at de ikke gentager Forsøget!

Lige saa saare, Du i Morgen tidlig har faaet at vide, hvor de fire Mænd opholder sig, maa Du straks komme op til mig paa Slottet og føre mig hen i Nærheden af dem, for at jeg kan overbevise mig om, hvem de er!"

„Tror Fruen ikke, det vil være noget vovet?“ spurgte Manuelito i en beskeden Tone.

„Det bliver min Sag!“ svarede Carmen Agramonte hovent: „Men jeg skal i hvert Fald ikke nægte, at alle mine Planer kan blive forstyrrede ved fremmedes Ophold her paa Egnen. Jeg maa stadig regne med den Omstændighed, at min Dødsfjende, den amerikanske Privat-Opdager Nick Carter findes imellem dem og sikkert allerede er paa Spor efter mig.

Altsaa — Du maa nøje handle efter mine Befalinger, og fra det Øjeblik, jeg har set de paagældende Folk, skal jeg nok sige Dig, hvad jeg mener der maa gøres ved dem!

Iøvrigt behøver vi jo ikke at lave saa meget Væsen ud af det. — Vi kan begge i Morgen tidlig tage vore Bosser med. Jeg ved, Du er en dygtig Skytte, og ogsaa jeg rammer mit Maal med Sikkerhed. Det vil næppe falde os vanskeligt at skyde de intet ondt anende Mennesker ned fra vort Baghold.“

„Som Fruen befaler!“ sagde Manuelito helt ydmygt.

Saa blev der ikke talt mere om det.

De gik tilbage til det Sted, hvor Hestene stod bundne. Der sagde Meksikaneren Farvel til sin Frue og gik atter ind i Skovhytten, medens Fru Carmen og hendes Rideknægt red langsomt bort ad den Vej, der førte op mod Slottet.

Nick Carter fulgte lige bag efter dem, hvad der var ham saa meget lettere nu, da Mørket var faldet paa — men han opnaaede ikke at faa mere at vide, da Fruen ikke talte et eneste Ord med sin Tjener.

Efter at de havde bragt Hestene i Stald, vendte de straks tilbage til Slottet.

Næppe var Porten lukket bag dem, før Nick Carter atter sluttede sig til sine Kammerater, der havde ventet paa ham med stor Utaalmodighed.

„Himlen være lovet, at Du er der igen!“ hviskede Chick og drog et Lettelsens Suk. „Vi troede virkelig Du var falden i en Snare, og vi havde allerede begyndt paa at raadslaa om, hvad vi vel nu skulde gøre.“

„Naa — som Du ser, har jeg ingen Skade taget!“ svarede Mesteren. „Men jeg har desværre meget ubehagelige Efterretninger at bringe. Vi maa træffe ny Bestemmelser—

Du skal straks vende tilbage til Patsy.“

Mordernes Lodtrækning.

Nick Carter havde troet, at hans Nærværelse i dette næsten uigennemtrængelige Vildnis ikke saa let vilde være bleven bemærket, og det havde derfor overrasket ham meget, at Carmen Agramonte vidste, der opholdt sig fire fremmede her paa Egnen.

„Jeg maa desværre meddele Jer, at det snedige Kvindemenneske allerede er bleven underrettet om, vi er her, ja, hun aner endog, hvem vi er! Hun har givet Befaling til, at vi skal bevogtes, og hun vil saamænd selv i Morgen tidlig sammen med en af sine Røvere skyde os ned fra et Baghold!“

„Det er jo meget elskværdigt af hende!“ udbrød Chick spøgsk: „Men hun har denne Gang forregnet sig. Hvad for nogle Forholdsregler vil Du nu træffe Nick?“

„Hvis vi vil opnaa noget, maa vi straks skride til Handling!“ erklærede Nick Carter. „Jeg vil hellere sende Secundino tilbage til Patsy, men jeg har i Øjeblikket mere Brug for ham end for Dig, thi han kender Don Jose og Donna Mercedes, der opholder sig oppe paa Slottet — jeg har jo ikke selv set dem nogen Sinde. For Resten kan Du jo ogsaa udrette mere sammen med Patsy, end Secundino kan.“

„Godt, jeg gaar altsaa tilbage til Patsy!“ sagde Chick. „Og hvad vil Du saa have, vi skal gøre?“

„Ja — hvad ved jeg? Fortæl Stumpen om vor forandrede Stilling, og gør I saa, Chick, efter bedste Evne, hvad Omstændighederne kan fordre af Jer! I hvert Fald maa I nøje undersøge Hulen en Gang endnu, og hvis Du tror, at vi kan forsvare den mod Angreb, saa træf alle de nødvendige Sikkerhedsforanstaltninger. Hvis det lykkedes mig at finde Tranquilino og hans Forældre, vil jeg straks bringe dem ned til Hulen.“

„Alt skal blive besørget til din Tilfredshed! Lad os haabe, at Patsy allerede har faaet undersøgt den sidste underjordiske Gang, inden jeg kommer tilbage“.

„Det er vel ogsaa Tilfældet, for han har jo haft Tid nok til det!

Endnu et Chick. Vær forsigtig, og lad Dig se saa lidt som muligt, for Manuelito og Pablo gennemstrejfer sandsynligvis uafladelig Egnen her omkring Slottet.“

„Vi skal vente paa Dig inde i Hulen?“

„Ja — det kommer jo ganske an paa Omstændighederne. Hvis det lykkedes mig at trænge ind i Slottet og befri Fangerne, vil jeg komme ned til Hulen

med dem. Men er jeg ikke i Morgen tidlig nede hos Jer, træffes vi paa det Sted, hvor vi har vore Heste og Rejsetøj.

Altsaa gør nu dine Sager godt, Chick! Du ved, hvad der her staar paa Spil!"

„Du kan fuldt ud stole paa mig, Nick!" svarede den unge Mand, idet han hjærtelig trykkede sin Fætters Haand. „Men iøvrigt skilles jeg grumme nødig fra Dig, for Du kan vel næppe fragaa, at dette er endnu et af de største Vovestykker Du har indladt Dig paa!

Du ved, at man er forberedt paa vor Ankomst, og man har selvfølgelig derfor ogsaa truffet de nødvendige Forholdsregler for at give os en varm Modtagelse.

Hvordan Du overhovedet har tænkt Dig at kunne slippe ind i Slottet, uden at nogen ser Dig — det er mig en Gaade!"

„Ja — lad det nu bare blive min Sag!" svarede Nick Carter med et Smil: „Jeg har allerede lagt en lille Plan!"

Da Chick ogsaa havde trykket den gamles Haand og ønsket ham til Lykke med det farefulde Foretagende, forlod han Skjulestedet og var snart efter forsvunden i Mørket.

Nick Carter og Meksikaneren kunde meget godt i Mørket nærme sig Bygningen, de behøvede ikke at være bange for, at nogen skulde kunne opdage dem.

Som paa alle Slotte fra gammel Tid fandtes der heller ikke her Vinduer i Stue-Etagen, men derimod nogle skydeskaarlignende Aabninger, der lige var store nok til, at man kunde se igennem dem.

Det var altsaa fuldstændig udelukket, at man kunde trænge sig ind i Bygningen gennem et af disse Huller.

Men Nick Carter havde allerede forudset alt dette og truffet sine Forholdsregler. Blandt andet havde han ogsaa medbragt en lang Lasso af ugarvet Kohud.

„Kan De se nogen Skorsten paa den nordlige Fløj?" hviskede han til Secundino: „Jeg ved, at I Meksikanere er uovertrufne Lassokastere. Jeg selv har i sin Tid lært lidt af Kunsten hos min gode Ven Buffalo Bill — dog er jeg ikke ferm nok til at slynge Lassoen med Sikkerhed. Forsøg De en Gang at kaste Løkken op om Skorstenen!"

Medens de havde nærmet sig den nordlige Del af Slottet, var Maanen brudt gennem de regntunge Skyer og belyste nu Taget svagt.

Den gamle Meksikaner tog Øjemaal af Afstanden og udbrød:

„Det kan vel lade sig gøre — men jeg tør ikke love, at det sker ved første Kast!"

Efter at han nøje havde undersøgt Lassoen og svunget den nogle Gange i Luften for at overtyde sig om dens Spændighed, tog han Opstilling ved Hjørnet af Bygningen.

Medens han holdt den opviklede Hudline i venstre Haand, gav han med højre Haand sig til at snurre Løkken rundt oppe over sit Hoved — først langsomt, derefter hurtigere og hurtigere, til Lassoen tilsidst øjensynlig kun dannede en eneste Ring.

Pludselig slap han Linen, som nu med utrolig Hastighed fo'r i lige Linie op mod Taget.

Løkken strejfede ogsaa den øverste Del af Skorstenen, men gled igen tilbage, da den ikke fik rigtig fat.

„Naa — saa maa vi prøve en Gang til!" sagde den gamle i en ligegyldig Tone, medens han paany vandt Lassoen op om Armen.

Anden Gang lykkedes Kastet, Løkken faldt rundt om Skorstenen ned paa Taget.

„Nu skal jeg klavre først!" hviskede Nick Carter til sin Ledsager: „Naar jeg er kommen op, følger De efter!"

Det var ikke noget let Arbejde at klavre op ad Linen, særlig, fordi Opdageren ikke turde berøre Muren af Frygt for at løsrive de møre Brokker og derved foraarsagede Støj. Men desuden var det ogsaa et meget voveligt Foretagende, fordi Skorstenen lod til at være meget faldefærdig — og det kunde være ensbetydende med den visse Død ved et Fald ned i Dybet.

Dog — Opdageren fik Held med sit Foretagende. Han naaede uden Vanskeligheder op paa Taget. Straks efter strammedes Lassoen, og Secundino fulgte lige efter ham.

Taget var fuldstændig fladt og omgivet med en Brystmur. I Midten fandtes der en stor Luge.

Nick Carter skulde lige til at nærme sig den, da han opdagede, at Lugeklappen hævedes en lille Smule.

I en Fart styrtede han hen til Enden af Taget, hvor han sammen med Meksikaneren skjulte sig bag en Bænk.

Til alt Held var Maanen imidlertid forsvunden bag tykke Skyer, saa der atter herskede et uigennemtrængeligt Mørke.

Nu hørte de det klirre i Hængslerne, Lugen aabnedes og et Øjeblik efter lød Fru Carmens og Don Patricios velkendte Stemmer.

Nick Carter vilde straks have styrtet sig over dem begge, om ikke der var lydt endnu flere Stemmer herop.

Efter de Fodtrin, der hørtes paa Trætrappen, antog Opdageren at endnu fire Personer — der sikkert alle var Mænd, nu kom op paa Taget.

Selskabet nærmede sig af og til Nick Carters og Secundinos Skjul.

Opdageren og hans Kammerat var da ogsaa belavede paa — med Revolver i Haand — at skulle udstaa en Kamp paa Liv og Død, da de nyankomne pludselig standsede og tog Plads paa en Bænk, der stod ikke langt fra Skjulestedet.

Da de alle havde taget Plads, og der var indtraadt dyb Stilhed, udbrød Carmen Agramonte:

„Jeg har kaldt Jer herop for at raadslaa med Jer om, hvad vi vel skal gøre med de fremmede, som for Tiden færdes her ude i Skovene!

Jeg kan ikke med Bestemthed sige, hvem de er, for efter den Beskrivelse, der er givet mig, kan det godt være ganske fredsommelige Folk, — Medlemmer af et Jagtselskab — men det kunde ogsaa tænkes, at min Dødsfjende, Privat-Opdageren Nick Carter befinder sig mellem dem.

Han har jo en Gang tidligere været ude efter mig — nemlig nede paa „Kildegaarden", og det lykkedes ham at tage baade Don Patricio og mig til Fange. Med den ryggesløse Secundinos Hjælp førte han os til Byen Meksiko, hvor han overleverede os til Retten. Men det hjalp ham ikke det allermindste, for hverken Politiet eller Regeringen kunde gøre os noget!"

Og hun tilføjede:

„Jeg har kun fortalt Jer alt dette, for at I kan danne Jer en Forestilling om denne Mands Farlighed. Vi har altsaa kun et at gøre. Vi maa sørge for, at denne Opdager, hvis han da er med i Selskabet, ikke mere kommer levende herfra!"

„Naa — ja, det er jo let besørget!" udbrød en af Mændene: „Vi lægger en Snare for ham og skyder ham ned fra vort Baghold."

„Meget rigtigt! Det er netop det, jeg har tænkt mig. Det drejer sig dog ikke alene om ham men ogsaa om hans tre Ledsagere."

„Det kommer jo ikke an paa en mere eller mindre!" sagde Patricio med djævelsk Latter.

„Naar det nu er besørget!" vedblev Fruen: „kan vi være sikre paa, at vi ikke saa snart igen bliver forulempede, saa vi i Ro og Mag vil kunne udføre den Plan, hvorfor vi er komne hertil.

Hvis jeg ikke tager meget fejl, er vi godt paa Veje til at faa fat i den Skat, som i saa mange Aar har ligget gemt under disse Mure. Sammen med de Penge og Smykker, som vi har bragt med os fra Meksiko, udgør den en saadan Formue, at enhver af os kan leve Resten af sit Liv i Herlighed og Glæde.

Men jeg maa kunne stole paa, at I rydder os disse Folk af Vejen! Skulde I nære Betænkeligheder til en saadan Gærning, vil Manuelito og jeg besørge det selv!"

„Det har De ikke nødig Donna Carmen!" svarede en af Mændene: „Det gaar jo saa let som Fod i Hose at faa skudt disse fremmede Fyre ned! Men efter min ringe Mening har vi ikke dermed fjærnet alt, hvad der hindrer os i at faa vor Plan udført."

„Hvad mener Du med det?"

„Naa — ja ... Inden for disse Mure lever der jo tre andre Personer, hvis blotte Tilværelse er en stadig Fare for os!"

Fru Carmen betænkte sig lidt. Saa udbrød hun:

„Du har Ret, Ignacio, og hvad mener Du, Patricio, om det Spørgsmaal?"

„Jeg har sagt Dig min Mening desangaaende for længe siden!" svarede Spanieren i en gnaven Tone.

„Ja, ja — jeg ved allerede, hvad Du vil sige med det! Men Du maa jo dog huske paa, at jeg er i Familie med de tre Personer."

„Ja, en af dem er Du da ikke saadan i Familie med — i hvert Fald ikke kødeligt!"

„Nej, men de to andre er mine kødelige Slægtninge. Vil Du virkelig forlange, jeg skal gaa med til at lade ikke blot min egen Søster — tilmed min Tvillingsøster — men ogsaa min Søstersøn myrde?"

„Du lader til at have en yderst følsom Samvittighed, Carmen!" udbrød Don Patricio spotsk: „Ignacio sagde meget rigtig før, at de tre Personers Nærværelse her i Slottet betyder en stadig Fare for os."

„Ja, det indrømmer jeg ogsaa!" svarede Fruen tøvende.

„Vel! Da er det vor Pligt at faa dem ryddede af Vejen, naar det gælder andres Sikkerhed."

Fru Carmen rystede flere Gange paa Hovedet. Hvor forbryderisk hun end kunde være, syntes det hende dog for grusomt at begaa et tredobbelt Mord paa hendes egne Slægtninge.

Omsider udbrød hun halvhøjt:

„Det vil jeg ikke have noget at gøre med!"

„Men det er saamænd heller ikke nødvendigt!" svarede Don Patricio med et Smil: „Hvis Du vil

have det, skal vi ikke en Gang sige noget om det til Dig, naar det er kommet saa vidt!"

„Naa — gør da, som I vil!" svarede hun: „Jeg vadsker mine Hænder! Jeg forlanger kun af Jer allesammen, at der ikke mere bliver talt om denne kedelige Sag i min Nærværelse."

„Som Du befaler! Alt, hvad vi ønskede, var, at Du indvilgede i Sagen, og det har Du jo nu gjort. Gaa Du nu ned paa dit Værelse, medens jeg taler med vore Venner om, hvad der skal gøres i denne Anledning. Du kan være sikker paa, at vi skal ikke lave mange Dikkedarer. Om en Time er det hele forbi."

Carmen rejste sig og gik hen mod Lugen. Et Øjeblik efter forkyndte de rustne Hængslers Klirren, at Fruen var ved at forlade Taget.

Saa vendte Patricio sig om mod de fire Mænd:

„Der er altsaa tre Personer som vi endnu i Nat maa have ryddede af Vejen!" sagde han halvhøjt: „Enhver af os er jo rede til at udføre Bøddelens Rolle, og jeg mener derfor, det er bedst, at vi trækker Lod om, hvem der skal udføre Gærningen."

„Det er ogsaa min Mening!" udbrød Ignacio: „Nu skal jeg lave fem Papirstrimler af forskellig Længde. Den, som trækker den korteste Strimmel, skal besørge Drengen ud af Verden. Den, der faar det næstkorteste Lod tager sig af Tranquilinos Moder, og den tredie besøger Don Jose. Er vi enige om det?"

Der lød et enstemmigt „Ja!"

Saa blev der trukket Lod.

„Hvordan gik det?" spurgte Spanieren.

De fem Mænd sammenlignede Papirstrimlerne med hverandre, og det viste sig da, at Don Patricio skulde myrde Drengen, Ignacio Donna Mercedes, og en tredje Mand, hvis Navn var Miguel, skulde dræbe den retmæssige Ejer af „Hazinda de las Aguas".

„Naa — saa er det jo i Orden!" udbrød Don Patricio: „Lad os straks skride til Værket!"

Dermed rejste Banditterne sig og gik bort ad samme Vej som Carmen.

Nick Carters Møde med Tranquilino.

Vel aldrig havde Nick Carter i hele sit stærkt bevægede Liv saa inderlig som nu beklaget, at han ikke havde begge sine Hjælpere hos sig.

Lige i dette Øjeblik var Forbryderne forsvundne, og de havde til Hensigt straks at fuldbyrde deres blodige Værk.

Opdageren havde jo nok sammen med Secundino kunnet styrte sig over dem og indladt sig paa en blodig Kamp med dem, men det vilde næppe have været til nogen Nytte, thi uden Tvivl husede Slottet vel endnu et anseligt Antal Slyngler, som ved første Raab om Hjælp vilde være ilede til og gøre dem begge uskadelige, saa dermed havde Fangerne ikke været hjulpne.

Altsaa maatte Nick Carter gribe til andre Midler.

„Der er ikke andet for at gøre — vi maa følge efter dem!" hviskede han til Meksikaneren: „Prøv De paa at snige Dem lige efter Miguel, der, jo skal myrde Deres Herre!

Da Tranquilino højst sandsynlig ligger i samme Værelse som Moderen, vil vel ogsaa de to Fyre, som skal myrde dem, følges ad derind, saa det maaske vil kunne lykkedes mig paa en Gang at gøre dem begge uskadelige!"

„Bueno!" var det eneste Secundino svarede, men det var ogsaa tilstrækkeligt, thi Nick Carter vidste, at naar den gamle havde sagt „Godt!", kunde han stole paa ham.

Medens de forsigtig aabnede for Lugen og steg ned ad en stejl Vindeltrappe, hviskede Nick Carter til sin Ledsager.

„Det er muligt, at vi ingen Sinde mere faar at se Solen staa op, men skal vi dø, vil vi først lave dette Hus til et Ligkapel! Jeg tror aldrig jeg i hele mit Liv før har begivet mig ind i saadan en Hvepserede, men jeg haaber dog, vi skal slippe heldigt fra det hele!"

Den gamle tav, medens han trykkede Opdageren i Haanden.

Da de var naaede ned ad Trappen, vedblev Nick Carter sagte.

„Nu er det bedst, vi skilles! Gaa De til venstre, saa gaar jeg til højre. Der er ikke et Minut at spilde, hvis vi skal hindre Blodbadet!"

Og dermed forsvandt Opdageren i Mørket.

Han gik ud fra, at Carmen havde anbragt sine Fanger her i Slottes øverste Etage.

Skønt han aldrig havde set Donna Mercedes, vilde han dog nok nemt kunne kende hende, da hun og Søsteren Carmen jo lignede hiananden meget.

Han var ikke kommen mange Skridt fremad, før det viste sig, at Korridoren løb i en ny Retning paa tværs af den gamle, og her hang der en Olielampe, hvorfra der spredtes et trist, rødligt Lys.

Da Nick Carter ad denne Gang var naaet helt hen til den anden Fløj af Slottet, blev han et Øjeblik staaende og lyttede:

Pludselig blev der en Dør revet op lige ved Siden af ham, og et klart Lysskær trængte ud i Korridoren.

Samtidig hørte han Carmens skrigrende Stemme.

Hastig sprang han over i en mørk Niche, hvor han trykkede sig tæt ind til Væggen.

I næste Nu udbrød den umenneskelige Kvinde i en spotsk Tone.

„Jeg haaber, at Du i Nat vil sove rigtig godt Søster!"

Derefter hørte Nick Carter til sin store Glæde Tranquilinos' spæde Stemme.

„Selv om Du ogsaa er min Tante," udbrød Drengen trosig: „vil jeg dog sige Dig. Du skulde skamme Dig — saa ond, Du er ved Moder!"

„Det lader til, at Drengen trods alle Genvordigheder, endnu ikke har tabt Modet!" tænkte Opdageren.

„Carmen!" lød det nu med en blød, klangfuld Stemme: „Lad mig dog endnu en Gang forsøge paa at røre dit Hjærte!

Jeg taler ikke for min egen men for mit Barns Skyld. Og jeg vil ikke staa Dig i Vejen! Tænk alvorlig over, hvad det er, Du vil, og hvad de uundgaaelige Følger deraf vil blive!"

„Lad mig dog være fri for den Slags dumme Moralprædikener!" svarede Carmen spodsk.

„Jeg har aldeles ikke i Sinde at gøre Dig Forestillinger!" sagde Donna Mercedes — thi det var uden Tvivl hende, der talte: „Jeg siger Dig endnu en Gang, at det er ikke for min egen men for Tranquilinos Skyld, jeg henvender mig til Dig. Livet og Friheden har for mig ikke mere noget Værd. Friheden har Du jo røvet fra mig for længesiden, og jeg tvivler ikke om, Du ogsaa pønser paa at berøve mig Livet.

Jeg forstod paa Dig, at jeg endnu i Nat skal ryddes af Vejen. Og selv om Du ikke har sagt det med rene Ord, kunde jeg dog nok tænke mig, hvad Meningen var, for her vejres Blod paa Slottet!

Carmen, Carmen — tænk dog paa din udødelige Sjæl! Glem ikke, at jeg er din Tvillingsøster, altsaa en Del af dit eget Selv, og at Drengen er mit Kød og Blod!"

En Stund herskede der dyb Stilhed.

Saa udbrød den forbryderiske Kvinde — og, som det forekom Nick Carter, bævede hendes Stemme:

„Jeg har allerede indladt mig saa vidt i denne Sag, at jeg ikke mere kan trække mig tilbage. Jeg har kastet Broen af efter mig! Altsaa, god, rolig Nat, Søster, sov sødt, og drøm behageligt!"

Hendes Ord var haanende og haarde.

Nu kom hun ud i Korridoren, lukkede Døren af udvendig fra og gik saa hen mod det Sted, hvor Nick Carter stod skjult.

Han ventede hvert Øjeblik at blive opdaget — men Forbrydersken var for meget optaget af sine egne mørke Tanker.

Hendes Kjole strøg op ad ham, uden at hun dog anede, hvor nær hun var den Mand, som hun frygtede mere end nogen anden.

Hun var kun gaaet nogle Skridt forbi ham, da Don Patricio kom hende i Møde fra den modsatte Side.

Han standsede hende, og de talte halvhøjt sammen — Nick Carter kunde høre hvert Ord.

„Hun aner hvad der skal ske i Nat!" sagde Carmen.

„Det bryder jeg mig ikke om!" svarede Don Patricio med et Skuldertræk.

„Men jeg gør det!" svarede hun heftig; „jeg vil vide, paa hvad Maade min Søster skal dø!"

„Du skifter Mening temmelig hurtig!" brummede Spanieren: „Har Du ikke selv givet Ordre til, at ingen maatte tale mere med Dig om denne Sag? Gaa ned paa dit Værelse og bliv der! Fordyb Dig i dine Romaner eller ryg Dig et Par gode Cigaretter, men glem frem for alt, at der her i Verden findes en vis Familie del Corona, thi om kort Tid vil den være forsvunden fra Jordens Overflade!"

De blev staaende en lille Tid uden at sige et Ord, og Nick Carter skulde lige til — selv med Fare for at hidkalde Slottes samtlige Beboere — at styrte sig over Forbryderparret og slaa det til Jorden, da der pludselig hørtes Stemmer længere borte i den lange Gang, hvorefter Carmen og Patricio gik videre.

To Mænd viste sig i det matte Skær fra Olielampen og sluttede sig til det forbryderiske Par.

Nick Carter forfulgte dem med Øjnene, til de omsider forsvandt ind i et Værelse — de lod Døren staa aabnen, saa Opdageren endnu kunde høre deres Stemmer uden dog at forstaa et Ord.

I Øjeblikket var han ikke enig med sig selv om, hvad han skulde.

Et af to maatte gøres; Enten kunde han liste sig ned gennem Gangen og muligt høre, hvad Forbryderne talte om, eller ogsaa maatte han se at naa hen til det Værelse, hvor den lile Tranquilino holdtes fangen sammen med sin Moder, og maaske gennem Dørsprækken sætte sig i Forbindelse med dem for at advare dem.

Efter nøje Overvejelse valgte han det sidste.

Og saa kom han til at tænke paa sin ypperlige Dirk, som han altid havde i Lommen.

Det var et vidunderligt Instrument, som han selv havde givet Tegning til. Dirken kunde blot ved en Haanddrejning aabne endog den mest indviklede Laas, og gjorde ikke under Virksomheden mindste Støj.

Med feberagtig Hast slog han nu Slaaen fra og stak Dirken ind i Laasen. I næste Nu havde han faaet skubbet Bolten tilbage. Saa aabnede han Døren saa meget, at han kunde slippe ind gennem den, og lukkede den hurtig igen, for at ikke nogen skulde lægge Mærke til det Lysskær, der i Øjeblikket trængte ud i Korridoren.

Han havde endnu fat i Dørhaandtaget, da to smaa Arme slyngedes om ham, og han hørte et halvkvalt Glædesskrig.

Da han vendte sig om, saa han ind i to taarefyldte Barneøjne.

Den lille Drengs Ansigt opklaredes af et lykkeligt Smil — medens en høj Dame, hvis smukke Træk bar Præg af Sorg og Savn, stirrede paa dette hende uforklarlige Optrin med stor Forundring.

Overlistet.

Sandsynligvis havde Drengen utallige Gange forfalt sin Moder om den venlige Mand, der saa faderlig havde taget sig af ham, da han uden Tilflugtssted i en sludfuld Nat havde forvildet sig rundt i New Yorks Gader, og som med Fare for sit eget Liv havde ydet ham sin Beskyttelse paa den hjemlige Gaard i Meksiko — for lige i det samme traadte Donna Mercedes hen mod Opdageren og udbrød, medens hun strakte begge sine Hænder ud mod ham:

„Ikke sandt De er Senor Carter, mit Barns ædle Redningsmand?“

Nu først havde Nick Carter Lejlighed til at se Meksikanerinden, og det stod ham straks klart, at Carmen overalt, endog overfor Øvrigheden, havde turdet vove at optræde som sin Søster. De lignede virkelig hinanden som to Draaber Vand, kun en øvet Menneskekender, der forstod at læse i Øjet — Sjælens Spejl — kunde spore Forskellen mellem de to Kvinder. Carmens Sjæl var sort, medens hendes Søsters Hjærte var rent og tro som Guld.

„Jo, det er rigtigt, mit Navn er Carter, og jeg var saa heldig at finde Deres lille Søn paa Gaden —“.

Donna Mercedes vilde i overstrømmende Taknemmelighed kysse hans Haand, men han afværgede det og udbrød:

„Det var kun Menneskepligt, og det var mig en stor Glæde, at jeg i nogen Tid kunde beholde Tranquilino hos mig!“

Og han tilføjede hurtig men med dæmpet Stemme:

„Jeg takker Himlen for, jeg naaede at komme i rette Tid til Deres og Barnets Redning! Jeg hørte tilfældig før, hvad Deres Søster sagde, hun havde Ret i sine Anelser.

Endnu i denne Nat skulde De, Frue, og Deres Søn være faldne i Snigmorderes Hænder!“

Og han vedblev modigt:

„Men nu skal Piben faa en anden Lyd! Jeg har endelig fundet Dem og Barnet og agter derfor at tage Kampen op med hele Banden paa Slottet!“

„Oh — hvad er De dog ikke for en modig Mand, Senor,“ hviskede Fruen i en bevæget Tone: „Hvor mange Lidelser kunde jeg ikke have været befriet for, om jeg havde kendt Dem for et Aar — ja, blot for nogle Maaneder siden. Det vilde have været Dem en let Sag at redde min Mand.“

„Hvordan mener De?“ spurgte Nick Carter, der ikke troede, at have hørt rigtigt:

„De Umennesker har myrdet ham!“ svarede hun med taarekvalt Stemme: „Paa samme Maade, som De ogsaa vilde have dræbt mig nu, hvis ikke De, Hr. Carter, var kommen herind i yderste Øjeblik!“

„Men Deres Mand lever jo dog endnu!“ udbrød Nick Carter overrasket.

„Lever han endnu?“ spurgte Donna Mercedes, medens hun uvilkaarlig traadte et Skridt tilbage og lagde Haanden ind mod sit Hjærte, der bankede hæftigt.

„Ja, som jeg siger Dem — Don Jose lever endnu!“ forsikrede Nick Carter: „Han holdtes fangen i et Værelse her paa Slottet ligesom De!“

„Nej, nej, De tager fejl!“ svarede den ulykkelige Frue og rystede paa Hovedet: „Carmen har fortalt mig de Tusinder af Gange, at min Mand er død!“

„Saa har hun løjet for Dem! Thi jeg har endnu i Nat haft Lejlighed til at høre en Samtale, hvori endog flere Gange Don Jose nævntes som levende. Hertil skal jeg yderligere bemærke, at en gammel, trofast Husmand, der tjente nede paa „Kildegaarden“ — De maa utvivlsomt kende ham, han hedder Secundino? — han opholder sig ligeledes her paa Slottet og har til Opgave at tage sig af Deres Mands Beskyttelse.“

„Oh — det er næsten ikke til at forstaa!“ hviskede Fruen, medens hun med foldede Hænder vendte Blikket mod Himlen.

Og hun vilde rette nye Spørgsmaal til ham. Men han afbrød hende og sagde:

„Lad os vente med alt det til senere — Vi har allerede spildt altfor megen Tid. Forbryderne kan komme hvert Øjeblik!“

Nick Carter havde til Hensigt først at bringe Fruen og hendes Søn op paa Taget og derfra hejse dem ned med Lassoen, — det var ganske vist en temmelig dristig Plan, men han stolede paa sin Lykkestjærne og den gode Sag.

Efter at han havde indskærpet baade Fruen og Drengen, at de maatte tie stille, slukkede han Lyset og aabnede lydløst Døren. Men næppe havde han kastet et Blik ud i Gangen, thi i samme Øjeblik kom Don Patricio og tre andre Mænd med raske Skridt hen mod Fængslet.

Hvis Opdageren ikke havde været bange for Fruens og Drengens Liv, havde han uden Betænkning angrebet de fire Mænd i Mørket, thi de første to eller tre af de intet ondt anende havde han nemt kunnet slaa ned og gjort ukampdygtige, endnu før de ret vidste, hvad der var gaaet for sig, og med den fjerde kunde han da ogsaa snart være bleven færdig.

Men under de foreliggende Omstændigheder hed Tapperhedens bedste Del: Forsigtighed.

I en Fart lukkede han atter Døren. Saa hviskede han til Donna Mercedes og Tranquilino, at de skulde stille sig henholdsvis til venstre og til højre for Indgangen og ikke med en Lyd forraade deres Nærværelse.

Et Øjeblik efter trykkedes Dørhaandtaget ned, og Døren blev reven op.

„Carmen maa have glemt at lukke Døren af!“ hørte Nick Carter Patricio mumle hen for sig: „Død og Pine, hvor her er nederdrægtigt mørkt! Man skulde tro, det var en Bjørnehule. Nu blot ind, alle Mand!“

Dermed traadte han ind i Værelset, fulgt af de tre Mænd.

Hastig trak Nick Carter baade Fruen og Drengen udenfor, saa forlod han selv Værelset og lukkede Døren af ganske lydløst.

Han indsaa meget vel, at der næppe vilde gaa et Minut, før Patricio havde opdaget, at Fangerne var flygtede, hvorefter man straks vilde undersøge alle Dele af Slottet.

Spanieren maatte vel tro, at Donna Mercedes og Tranquilino var flygtede bort fra deres Fængsel, fordi Carmen havde glemt at lukke Døren af. Og det var meget heldigt, for derved kunde ingen endnu have nogen Mistanke om, at den frygtede Opdager eller nogen af hans Ledsagere opholdt sig her paa Slottet.

For at kunne komme hurtigere af Sted løftede Nick Carter Drengen op paa Armen og greb Fruens Haand.

Til alt Held mødte de ingen i Korridoren.

Nu kom Opdageren til at huske paa Taarnet, som hævede sig midt over Slottet.

Han vilde prøve paa at komme op i Taarnet og der danne sig sin Fæstning. Deroppe fra kunde han — hvis de blev opdagede — nok i længere Tid holde Stand mod Don Patricio og hans Røverbande.

Den Trappe, der førte op til Taget, og som han sammen med Secundino var stegen ned ad, ledte ikke lige til Korridoren, men man maatte først herfra ud gennem en Dør.

Inde fra Korridoren kunde man ikke ane, om denne Dør gik ind til et Værelse, eller andet Steds hen.

Nick Carter mindedes, at han — da han tidligere var kommen gennem Korridoren havde set en lignende Dør midt i Bygningen, og han formodede, at

den maatte føre ud til Taarntrappen. Han agtede sig derfor nu hen til denne Dør.

Han troede at have fundet den rette Dør, og var i Færd med at aabne den, da han hørte Patricio og hans Ledsagere komme styrtende ud af Værelset.

Samtidig gjrode de Alarm, og skreg op om, at Fangerne var flygtede.

I største Hast trak Nick Carter Fruen med sig ind ad Døren, som han i næste Nu lukkede efter sig.

Til sin Glæde havde han opdaget, idet han smuttede inden for Døren, at den var forsynet med en Slaa, som han naturligvis hurtig fik skudt for.

Inde i Rummet var der saa mørkt, at man ikke kunde se en Haand for sig.

Men Opdageren forstod at hjælpe sig. Han tog sin elektriske Lommelygte frem, trykkede paa Kontaktknappen og saa sig ved det skarpe Lys om i Værelset for at komme paa det rene med hvor det var, han var henne.

Til sin sin store Overraskelse opdagede han nu, at der ikke fandtes nogen Trappe her, men at de befandt sig i et Værelse, der var mindst ti Fod langt og lige saa bredt og højt, men de kunde kun slippe ud ad den samme Dør, som de var komne ind ad.

Væggene var murede og fuldstændig glatte. Selve Værelset var aldeles tomt, der fandtes ikke Spor af Bohave herinde.

Denne Omstændighed beroligede Nick Carter noget, for da Værelset stod tomt og kun havde den samme Indgang, vilde Forfølgerne næppe kunne tro, at Flygtningerne var tyede herind.

Ganske vist, hvis Patricio og hans Bande vilde gaa fra Dør til Dør, maatte de jo opdage, at de opholdt sig herinde, da Slaaen jo var skudt for. Om at slippe ud kunde der da ikke være Tale, og hvis de ikke vilde dø af Sult, blev der ikke andet for Opdageren at gøre, end aabne Døren og tage Kampen op med Overmagten.

Medens han endnu optoges af disse Tanker ruskedes der i Døren.

Og i det samme hørte han Don Patricio triumferende raabe:

„Aha — de er her, inde i „det sorte Værelse"!"

Der lød nu en Del Stemmers Mumlen, men Nick Carter kunde ikke skælne Ordene.

Snart blev dog Stemmerne tydeligere og tydeligere, og snart gik det op for ham, at Spanieren forhandlede med sine Folk om hvad de nu skulde gøre.

I næste Nu blev der banket stærkt paa Døren, og Don Patricio udbrød med barsk Stemme.

„Mercedes! Er De derinde?"

Nick Carter slukkede sin Lygte ... Saa hviskede han Fruen ind i Øret: „Svar kun!"

„Ja, jeg er her!" svarede hun med fast Stemme.

„Og er Tranquilino ogsaa derinde?" spurgte Spanieren.

„Ja!" svarede hun.

„Ved De, hvad det er for et Værelse, De er søgt ind i?"

„Nej, men det er mig ogsaa fuldstændig ligegyldigt, og forløbig er det mig nok, at jeg her er sikker mod Deres Efterstræbelser — selv om det kun bliver i en kort Tid!" svarede Donna Mercedes i en skærende Tone.

Spanieren lo haanligt.

„Nu skal jeg fortælle Dem, smukke Fru Mercedes, hvad det er for et Værelse, De befinder Dem i. Det er det saakaldte sorte Værelse. Det har ingen Vinduer og ingen andre Aabninger end denne Dør, som indvendig fra kan lukkes af med svære Laase og Jærnstænger. Hvad tror De nu, der vil ske med Dem?"

„Svar ham ikke!" hviskede Nick Carter hastigt.

„Naa — selv om De ikke vil høre det, skal jeg sige Dem det alligevel!" udbrød Don Patricio med spottende Røst: „Jeg lader Døren lukke forsvarlig af her udvendig fra, og dermed vil jeg overlade Dem til Deres egne Tanker.

Der er ingen Ventilation i Værelset, saa Luften derinde vil i kort Tid være opbrugt. De og Deres Søn vil da næppe faa det behageligt derinde — ganske bortset fra, at det naturligvis heller ikke er rart at maatte sulte og tørste.

Ønsker De imidlertid at forlade Deres Fængsel, har De kun nødig at banke paa Døren."

Da der herpaa heller ikke blev givet noget Svar inde fra det sorte Værelse, skød Spanieren Slaaen for og lukkede af, hvorefter han forlod Stedet med en spotsk Latter.

Nick Carter var nu tillige med Donna Mercedes og hendes Søn, den lille Tranquilino fagne uden Haab om Redning og fuldstændig prisgivne Carmens og hendes Morderbandes Forgodtbefindende.

Det sorte Værelses Hemmelighed.

Nick Carter maatte indrømme over for sig selv, at han befandt sig i en fortvivlet Stilling, men derfor tabte han ingenlunde Modet.

Det var jo ikke første Gang, at han var kommen i en saadan Knibe.

Han havde ved mange Lejligheder haft det saadant, at han hverken vidste ud eller ind og næppe troet, han skulde slippe derfra med Livet, dog havde han altid fundet paa Udvej og havde samtidig kunnet gøre sine Modstandere uskadelige.

Da Don Patricio jo maligt kunde have sat Vagt udenfor trak Nick Carter og de andre sig tilbage til den anden Side af Værelset, hvor de nu talte sammen i en hviskende Tone.

„Fat Dem, Frue!" sagde han til Meksikanerinden, der skjalv over hele Legemet. „Det hele er ikke saa slemt, som det ser ud til. For det første har jeg jo Hjælp i selve Slottet, og for det andet er begge mine Assistenter her i Nærheden, de vil sætte alt ind paa at trænge ind i Borgen, naar jeg ikke er hos dem til aftalt Tid —"

Og han tilføjede, efter at han havde tænkt lidt nærmere over Sagen.

„Hvo ved, om ikke det er til Held for os, at vi netop er søgt ind her i dette Værelse?"

„Hvordan det dog?" spurgte Donna Mercedes overrasket: „Jeg mener tværtimod, det er meget uheldigt for os, at vi flygtede herind."

„Maa jeg sige Dem noget.

Efter alt at dømme ligger dette Værelse enten midt i hele den store Bygning eller maaske endog i selve Taarnet. Paa den Tid da Slottet blev bygget — altsaa paa Ludvig den Fjortendes Tid — var det netop blevet Mode hos den franske Adel at bygge Slotte med hemmelige Gange, Vægdøre og lignende.

Jeg skulde tage meget fejl, om ikke vi just befinder os inde i et saadant Værelse, hvorfra man gennem en hemmelig Gang kan naa ned til Værelserne nedenunder eller maaske endog ned under selve Slottet!

Det er endog muligt, det danner en „Nød-Udgang" af den Slags man gærne anlagde i gamle Dage for at kunne slippe bort under en Belejring, naar Stillingen for Slottes Beboere blev vanskelig."

„De giver mig nyt Haab!" udbrød Fru del Corona med et let Suk. „Jeg kan ikke nok som takke Himlen for, at den har sendt Dem til mig, saa De nu befinder Dem her ved min Side, thi jeg vilde forgaa af Angst, hvis jeg nu havde maattet være alene i dette grusomme, sorte Værelse!"

„Jeg er heller ikke bange, Senor Carter!" sagde den lille Dreng, der opmærksomt havde lyttet til Opdagerens Ord: „Naar bare Senor Carter er hos mig, kan ingen gøre mig noget ondt, for han er en tapper Mand!"

„Ja, det er han, mit Barn!" sagde Moderen og strøg sin Haand gennem hans Lokker. „Nu tror jeg ogsaa fuldt og fast, at vi ved Himlens Hjælp og Senor Carters Bistand vil kunne slippe ud af vort Fængsel."

Hun vedblev med en let Gysen.

„Men hvad tror De, der imidlertid er blevet af min Mand? Disse Umennesker kan dog vel ikke have myrdet ham?"

„Ja, det kan man kun udtale sig i Formoninger om!" svarede Nick Carter i en deltagende Tone: „Men efter min Mening er Forbryderne komne paa andre Tanker ved Deres Flugt. I Stedet for nu at beskæftige sig med Don Jose, taler de snarere vidt og bredt om, hvordan det har kunnet være Dem, Frue, muligt at slippe ud af Deres Fængsel. Men ikke des mindre skal jeg gærne indrømme, at Deres Mands Stilling stadig er yders farlig. Haabløs tør man dog ikke kalde den, da Secundino har paataget sig at beskytte ham mod Bandens Efterstræbelser, og efter hvad jeg kender til den gamle, hænger han med en saadan Iver og Kærlighed til sin Herre, at han vil forsvare ham til sidste Bloddraabe."

„Ja, han er en tro og god Sjæl!" udbrød Donna Mercedes. „Himlen give, at han maa kunne beskytte min Mand!"

„Jeg skal nu omhyggelig undersøge hele Værelset!" sagde Opdageren.

Han tændte atter sin elektriske Lommelygte og belyste Væggene.

„Aa — vær saa god at sætte Dem over i den Krog der sammen med Tranquilino!" vedblev han: „Jeg vil begynde her ved Døren og gaa rundt, til jeg atter har naaet mit Udgangspunkt."

Det var ganske rigtigt et muret Værelse — kun Døren var af Træ.

Ved Lygtens Lys opdagede Nick Carter imidlertid snart at Væggene bestod af en ganske anden Slags Sten end Murene i Korridoren og i Fængslet

De var ogsaa tilhugne og udglattede paa den mest omhyggelige Maade — ja, de syntes endog en Gang at have været polerede.

Det kunde næppe antages, at et saa lille Rum, der kun maalte ti Fod i Kvardrat og ingen Vinduer havde, ikke uden særlig Grund var blevet saa omhyggelig indrettet, og Grunden maatte efter al Sandsynlighed søges deri, at Værelset endog dannede en meget vigtig Del af Slottet.

Nu begyndte Nick Carter at undersøge Gulvet.

Medens han laa paa sine Knæ, belyste han med sin Lygte hver Haandsbred og iagttog særlig de kalkfyldte Fuger mellem Stenene.

Efter at han havde belyst Sten for Sten og overtydet sig om, at her ikke fandtes nogen hemmelig Falddør eller lignende, gav han sig til at belyse Væggene.

Han var næsten naaet tilbage til det Punkt, hvorfra han havde begyndt sine Undersøgelser, da han opdagede en Sten, der var meget mindre end de andre.

Han tog sin Lommekniv frem, anbragte Spidsen af Knivbladet i en Fuge ved den lille Sten og hamrede paa Skaftet med sin knyttede Haand for at faa Kalken løsnet. Og nu opdagede han til sin store Tilfredsstillelse, at det slet ikke var nogen Sten, han her havde for sig, men et Stykke bemalet Træ.

Nu stødte han Kvnivspidsen flere Tommer ind i Træet og rokkede det ud af dets Leje.

Da han endelig fik den lille Træklods frigjort, fandtes der i Væggen en lille Inddybning, som var seks Tommer lang og en halv Tomme bred.

Da Opdageren nu stak sin Finger ind her igennem for at undersøge, om der muligt kunde være noget mærkeligt, stødte han paa en Metalring. Det viste sig, den passede lige til hans Finger. Til Ringen var der befæstet en lille Kæde, som ledtes ud gennem et Hul i Væggen bag ved Inddybningen. Baade Ring og Kæde var af Bronze.

„Jeg tror nok, jeg nu har fundet dette Værelses Hemmelighed!“ hviskede han til Fruen, der spændt betragtede han. „Dog maa vi ikke altfor tidlig hengive os til Haabet om, at Flugten herfra vil lykkes os. — for ikke siden at maatte blive grusomt skuffet. Maaske duer Mekanismen ikke mere, for der kan jo være gaaet et Aarhundrede eller mere, siden den sidste Gang har været sat i Bevægelse.“

Donna Mercedes og Tranquilino var traadte hen til Opdageren og saa med bankende Hjærte paa, at han gav sig til at trække i Kæden.

Men hans Forsøg mislykkedes.

Først da han satte sin Fod ind mod Væggen og trak til af al Kraft, mærkede han, at Kæden langsomt gav efter.

Men da han havde trukket et Stykke Kæde paa omtrent fire Fod frem, modstod den alle hans yderligere Anstrængelser.

Opdageren bad Fruen om at tage fat i Kæden og satte Foden mod Væggen for med al Kraft at kunne holde Kæden fast og hindre den i at springe tilbage ved en Fjeder, der jo kunde være skjult et eller andet Sted. Saa gav han sig igen til at belyse Væggen for, at se efter, om ikke der ved Kædens Udtrækning var kommet en eller anden hemmelig Mekanisme til Syne.

Men hvor opmærksomt han end belyste Murene og Gulvet, var der dog hverken Falddør eller noget lignende at opdage.

„Ja, saa har vi jo kun Loftet tilbage!“ mumlede Opdageren hen for sig, og han skulde lige til at kaste Lysskæret fra den elektriske Lommelygte op paa de Sten, der fandtes over hans Hoved, da Donna Mercedes udstødte et let Glædesskrig.

Idet hun af al Magt havde holdt fast i Kæden var hun uvilkaarlig kommen til at bøje Hovedet tilbage. Derved rettedes hendes Blik mod Loftet,. og hun gjorde da en vigtig Opdagelse.

Tranquilino havde ogsaa opdaget noget overraskende og pegede opad.

„Se dog der, Senor Carter !“ udbrød han helt fornøjet: „Oppe i Loftet lige over Moders Hoved har der dannet sig en Aabning!“

Opdageren holdt Lygten højt i Vejret, saa dens Lys spredtes over hele Loftet.

Tranqulino havde Ret.

Nogle Stene i Loftet var vegne til Side, medens der blev trukket i Kæden, og derved var der opstaaet et firkantet Hul, som var stort nok, til at et Menneske kunde slippe derigennem.

„Det er sandelig en vigtig Opdagelse!“ udbrød Nick Carter: „Min Anelse bedrog mig altsaa ikke! Fat Mod, Frue, for nu skal det hele nok gaa godt! Vi har i hvert Fald fundet en hemmelig Gang, og det er højst sandsynligt, at vi ad den kan forlade Slottet. Men nu drejer det sig jo bare om, hvordan vi skal komme herop igennem, for Værelset her er mindst ti Fod højt, og vi har hverken Stige eller noget andet, som vi kan bruge til Hjælp.“

Opdageren tænkte et Øjeblik over Sagen. Saa udbrød han til Tranquilino:

„Kom her, lille Ven! Tag Lygten i Haanden, og hold Dig nu saa stiv som muligt. Du skal ikke være bange for, at Du falder ned. Jeg vil tage fat om dine Ben her nede ved Anklerne og langsomt hæve Dig i Vejret. Du har vel nok saa meget Mod, at Du tør kigge op over Hullet?"

„Mod, Senor Carter — naar jeg har Dem hos mig?" udbrød Drengen, der ikke følte sig lidt stolt af, at han ogsaa kunde bidrage sit til deres Befrielse: „Løft De mig bare op — jeg ved, De lader mig ikke falde."

Det gik bedre, end Nick Carter havde troet.

Tranquilino gjorde sine Sager godt og holdt sig saa stiv som en Akrobat.

Opdageren løftede ham saa højt op, som han kunde. Og den lille Fyr formaaede da at stikke Hovedet op gennem Aabningen.

„Naa, hvad ser Du saa?" spurgte Nick Carter, at Drengen en Stund havde lyst omkring med Lygten deroppe.

„Foreløbig næsten ingen Ting. Giv et Sæt til, Hr. Carter, saa jeg kan komme til at krybe op gennem Hullet!"

„Vær bare forsigtig, søde Lino, at ikke der tilstøder Dig noget!" sagde Moderen i en øm Tone.

„Du skal ikke være bange, Moder!" lo den uforfærdede, lille Dreng: „Hvad skulde der vel tilstøde mig? Jeg har ikke Angst for Spøgelser og onde Aander, for Senor Carter har sagt mig, at de eksisterer ikke."

„Pas paa, Tranquilino!" udbrød Opdageren: „Hold Dig godt fast deroppe! Nu giver jeg Dig et Sæt. Hvis Du ikke skulde faa ordentlig fat, har Du ingen Ting at frygte, for falder Du, skal jeg nok gribe Dig. Altsaa: En—to—tre!"

Dermed sprang Opdageren i Vejret som en Akrobat, saa Tranquilino naaede indtil Hofterne op over Hullet. Og nu kunde han let krybe indenfor.

En Tid lang hørte de, der stod hernede, kun Barnets Fodtrin.

Forsigtig listede Drengen sig frem og tilbage deroppe. Endelig lagde han sig saa lang, han var, og stak sit Hoved ud over Aabningens Rand.

„Heroppe er der et Værelse, som ogsaa staar tomt!" fortalte den lille: „Der er ingen Døre. Men ind i en Væg fører der en Trappe op til et eller andet Sted."

„Ja, der kan Du selv se! Jeg vidste jo nok, jeg ikke tog fejl!" hviskede Nick Carter fornøjet: „Nu har vi vundet Spil, Frue! Ganske vist har vi endnu en stor Vanskelighed at overvinde, nemlig: At slippe op der! Jeg kan jo sagtens løfte Dem derop, men saa vilde De ikke have Kræfter nok til at trække mig derop bagefter — jeg vejer for meget og desuden kunde De let ved at bøje Dem ud over Randen udsætte Dem for at styrte ned. Jeg maa derfor ubetinget svinge mig op gennem Aabningen før De!"

Og medens han kastede et prøvende Blik paa Meksikanerindens slanke Figur, tilføjede han:

„Tror De, at De i nogle Sekunder vil kunne bære mig paa Deres Skuldre?"

„Ja, det kan jeg sagtens! Jeg er stærkere og mere modstandsdygtig, end De tror!" svarede Fru del Corona: „Ellers vilde jeg ikke saa længe have kunnet udholde al min Sorg og Kummer, om end jeg maa indrømme, at jeg ikke mere har saa mange Kræfter som før."

„Godt — saa lad os prøve! Slip Kæden først ... men langsomt, for vi maa overtyde os om, at Aabningen ikke derved lukkes med det samme!"

Den lukkedes ikke. Da var Nick Carter ikke længe om at slippe op i Værelset ovenover. Da han havde trukket sine Støvler af og tilkaldt Tranquilino bad han Fruen om at stille sig med udstrakte Arme tæt op ad Væggen. Saa klatrede han op paa hendes Skuldre og svang sig i næste Øjeblik op gennem Aabningen, hvor han motoges af Tranquilino.

Han gav sig ikke Tid til at se sig om deroppe, men lagde sig straks ned paa Gulvet og bøjede sig ud over Randen, medens han strakte Armene ned:

„Tror De, det er Dem muligt ved et Spring at kunne faa fat i mine Hænder, Donna Mercedes? Der fejler vel næppe halvanden Fod i, at De med udstrakt Arm kan naa mine Fingre. Men jeg maa bede Dem om at gribe til med begge Hænder.

Meksikaneren satte af til et Spring, sprang op, og i næste Nu hang hun i Luften med fast Greb om Opdagerens Arm.

„Hold endelig fast!" udbrød Nick Carter, der stadig bar hende hele Vægt i en Arm, medens han brugte den anden til Støtte for bedre at kunne rejse sig.

Det var et svært Arbejde, men det faldt dog heldigt ud, og da han endelig med den Haand, som var fri, kunde gribe fat om Fruens Liv, var det ham en let Sag at faa hende trukken op gennem Aabningen.

Nu foretog Nick Carter en flygtig Undersøgelse af Rummet. Først betragtede han de Sten, som var vegne tilbage, hvorved der dannedes den Aabning, som beredte dem Vejen til Flugt.

Som han allerede havde formodet viste det sig, at det ikke var rigtige Sten, men derimod Træklodser, der var malede paa en yderst skuffende Maade.

Da han forsøgte paa at atter at skyde dem ind i deres oprindelige Leje, lagde han Mærke til, at Kæden samtidig begyndte at forsvinde ind i den smalle Mursprække der neden under..

Opdageren drog et Lettelsens Suk.

Han havde inderst inde været bange for, at det ikke kunde lykkes ham at føre Forfølgerne bort fra hans og Flygtningenes Spor.

Men nu kunde ingen opdage, paa hvad Maade de var komne bort fra Værelset, for Mursprækken i Væg- og den lille Klods, som passede ind i den, vilde sagtens undgaa Forfølgenes Opmærksomhed.

Grev Blancs Skat.

Da Nick Carter helt havde faaet lukket for Aabningen, lyste han sig omkring ved sin elektriske Lommelygte.

Tranquilino havde set rigtigt — i den anden Ende af Værelset fandtes der et Trappe, som førte nedad.

„Kom Frue!“ sagde Opdageren: „Hvert Sekund er kostbart! Vi ved ikke endnu, hvor denne Trappe fører hen, men bort herfra maa vi jo i hvert Fald. Maaske naar vi dog ad denne Vej vor længelsfuldt ventede Frihed!“

Det var en meget smal Vindeltrappe, som de nu kom nedad.

Det stod straks klart for Opdageren, at Taarnet blevet bygget først, og at man derefter havde bygget Slottet omkring det.

Det Rum — for ikke at sige Værelse — hvori de nu opholdt sig, var ligeledes fuldstændig tomt, kun laa der nogle ormstukne Træstykker hist og her. Gulv og Vægge dækkedes af et flere Tommer tykt Lag Støv. Stedet havde næppe været betraadt i det sidste Hundrede Aar eller mere...

Lige over for Trappen fandtes der en Dør af solide Træstammer, der holdtes sammen med Jærnbaand. Der var ingen Laas, men derimod var Døren forsynet med en overordentlig svær Jærnslaa...

Da Nick Carter greb om den for at skubbe den til Side, smuldrede den bogstavelig talt bort i Haanden paa ham — i den Grad havde Rusten fortæret Metallet i Loftet af de mange Aar. Og da han vilde støde Døren op, faldt den ud af sine Hængsler, saa han daarlig fik Tid til at springe til Side, for ikke at blive ramt af den.

Nu viste der sig en sort, gabende Aabning, hvorfra en kølig Luft trængte sig ind og forekom dem alle at være som den kosteligste Balsam.

„Frihedens Time er slaaet!“ udbrød Nick Carter med et Smil til Fruen: „Jeg er fast overbevist om, at vi nu er naaede ned til de vidt forgrenede Huler og Gange, som ligger under Slottet, og som baade Secundino, mine Hjælpere og jeg allerede har undersøgt.”

„Saa blot af Sted!” sagde Meksikanerinden fortrøstningsfuldt: „Jeg stoler fuldt ud paa Dem som Fører — komme da hvad der vil! Tilbage gaar vi i hvert Fald ikke! Hellere vil jeg omkomme paa Flugten end falde i Hænderne paa mine Fjender!”

Det Rum, som de nu traadte ind i, maatte ligge under Slottet, thi det var egentlig ikke andet end en langstrakt Gang, som var sprængt ind i Klippen.

Næppe var de komne et Par Hundrede Fod frem, før Lysskæret fra den elektriske Lommelygte atter faldt paa en Dør.

Den viste sig at vær lige saa mør som den anden.

Da Nick Carter nu traadte ind i Rummet her bagved, opdagede han en Mængde haarde, modstandsdygtige, jærnbeslaaede Træskrin, der hvert især var forsynet med en Grevekrone og Navnetrækket "I de B" i Slyng.

Med et Udbrud af Forbavselse standsede Nick Carter ved disse Skrin.

Han havde fundet den store Skat, hvorom der var gaaet saa mange Sagn — de Rigdomme, som Grev de Blanc, der var flygtet bort fra Frankrig, der havde skjult nede i Slottets dybeste Kælder!

Men nu var der ingen Tid til at aabne Skrinene og se, hvad de indeholdt, for den Mulighed var jo

ikke udelukket, at deres Forfølgere trods alt kunde have opdaget, paa hvad Maade det var lykkedes dem at flygte bort fra „det sorte Værelse" — og maaske var Slyngelbanden allerede paa Spor efter dem.

Det var Opdageren nok at vide, hvor Skatten laa, og han kunde da altid komme her tilbage for at undersøge den nøjere.

Nu herskede der hos Nick Carter ikke mere den ringeste Tvivl om, at Carmen Agramonte kun var rejst fra Frankrig til Amerika for at lede efter dette gamle Slot i Vermonts Urskove og „hæve Skatten", som hun paa en eller anden Maade havde faaet noget at vide om — maaske i Følge de Familie-Optegnelser, som efter sigende var komne hende i Hænde.

Opdageren vidste ikke hvor Forbrydersken gemte de Rigdomme, som hun med Don Patricios og hans Medslynglers Bistand, havde tyvstjaalet fra „Kildegaarden" og sandsynligvis bragt med sig herud i disse ubeboede Egne. Men heller ikke det turde han bekymre sig om i Øjeblikket. Foreløbig var det vigtigst for ham at faa Donna Mercedes og Tranquilino bragte i Sikkerhed.

Med Drengen ved Haand trængte han sig videre frem, og Fruen fulgte lige bag efter ham.

Den underjordiske Gang blev mere og mere ujævn og mindede tilsidst fuldstændig om de Gange, som Nick Carter allerede havde gennemsøgt nede fra Hulen ved Kløften.

Det gik op ad Bakke og ned ad Bakke, nu og da var der saa stejlt, at han maatte løfte Tranquilino op paa Armen og holde igen paa Fruen, medens hun trippede efter ham.

Til Tider gjorde Vandringens Besværligheder sig gældende baade hos den lille Dreng og hos Fruen.

Tranquilino sov tilsidst udmattet ind paa Nick Carters Arm, og hans Moder kunde kun med den største Anstrængelse slæbe sig af Sted.

Det syntes ogsaa, hun var helt fortvivlet over, hver Gang Lygtelyset kastedes frem, at Vejen ingen Ende vilde tage.

Men den store Opdager tabte ikke Modet. Den friske Luft beviste ham, at der et eller andet Steds maatte være en Udgang til det Fri.

Tilsidst blev Vejen atter helt ujævn. Men da var det forbi med Meksikanerindens Kraft.

„Nu kan jeg ikke mere!" stønnede hun, medens hun lagde Hænderne over Brystet. „Gid det dog snart var forbi!"

„De maa ikke blive fortvivlet, Frue!" sagde Nick Carter i en trøstende Tone: „Hvis De ikke kan gaa videre, maa De hellere hvile Dem lidt ud! Prøv kun at sove en lille Smule, jeg skal nok vaage over Deres Sikkerhed. Og naar De igen er kommen lidt til Kræfter drager vi videre!"

„Ja, det vil nok være det bedste!" svarede hun mat. Og hun tilføjede ped et smærteligt Smil, idet lagde sig ned paa den stenede Grund:

„Det er et haardt Leje! Men jeg er saa træt og vil vel nok kunne sove fastere her end oppe paa Slottet, hvor jeg hvert Øjeblik kunde vente Døden for Snigmorderhaand."

Nick Carter trak sin Frakke af, rullede den sammen og skubbede den ind som Hovedgærde under den udmattede Frue.

Næppe havde hun faaet lagt sig vel til Rette, og den fast slumrende Dreng anbragt ved sin Side, før hun faldt i dyb Søvn.

Opdageren satte sig ned og lænede Ryggen mod Klippevæggen. Han saa paa sit Ur. Det var over Midnat. Klokken gik til et.

Lidt efter lidt begyndte ogsaa en vis Træthed at gøre sig gældende hos ham, og for ikke at sove ind, rejste han sig atter og gav sig til at gaa op og ned Gangen.

„Jeg vilde gærne give en Formue for at faa at vide, hvordan det er gaaet Secundino, og om det har været ham muligt at udfri Don Jose af Forbrydernes Hænder!" mumlede han hen for sig: „Iøvrigt undrer det mig, at jeg endnu ikke har truffet nogen, for Chick og Patsy har dog undersøgt den Gang, som ingen af os havde betraadt i Gaar, og det er uden Tvivl den samme som den, jeg nu befinder mig i!"

Og han vedblev halvhøjt i sin Enetale:

„Jeg kan umuligt længere holde ud at gaa her uden at bestille noget — og dog tør jeg ikke vække disse Stakler af deres søde Søvn, for de er jo næsten udmattede indtil Døde."

Efter mange Overvejelser besluttede Opdageren sig omsider til at lade de sovende blive paa Stedet, medens han selv gik videre for at undersøge Vejen.

For at Fruen ikke skulde blive forskrækket, hvis hun vaagnede og ikke fandt ham i Nærheden, skrev han ved Lommelygtens Skin nogle Ord paa en Seddel. Saa stillede han Lygten, som han stadig lod brænde, hen paa en lille Klippeblok og lagde Sedlen ved Siden af den.

Han havde endnu flere Ruller Traad hos sig, han bandt da Traadenden fra en af dem fast om den samme Sten, som Lygten stod paa, og viklede saa fremdeles Traaden op af Rullen, medens han gik videre ind gennem den mørke Gang.

Han lyste sig frem ved Hjælp af Vokstændstikker, de saakaldte „Fem-Minuts-Brændere," som han havde nok af i Lommen.

Den første Rulle Traad var omtrent rullet helt op, da han pludselig opdagede et Lysskær...

Kort efter dukkede der en Mand frem ad Gangens Krumning. Han holdt en Fakkel op over Hovedet. —

Det var Patsy.

„Halløj, Mester!" raabte han nok saa lystig, da han øjnede sin Herre.

„Hvor er Chick?" spurgte Nick Carter allerførst.

„Chick?" gentog Patsy forundret: „Er han ikke sammen med Dem?"

„Nej, jeg sendte ham tilbage i Aftes med Bud til Dig — da var Klokken henad ni."

Den unge Mands Mine formørkedes.

„Saa maa der samtidig være tilstødt ham noget, ellers vilde han jo nok have udført Deres Ordre!"

„Det kan Du have Ret i!" mumlede Mesteren, hos hvem der straks opstod en bange Anelse: „Naa — vi vil haabe det bedste! Ske kunde det ogsaa, at han er kommen paa en god Idé, medens han var paa Vej ned til Hulen.

Det kunde godt have lignet ham paa egen Haand at trænge ind i Slottet for at komme mig til Hjælp!

Men hvad har Du imidlertid faaet udrettet?"

Den unge Opdager trak paa Skuldrene.

„Saa godt som ingen Ting! Jeg har nemlig haft meget Uheld med mig! Den Traad, som jeg havde med, sprang et eller andet Sted, og uden at vide af det, trak jeg Stumpen bag efter mig paa et langt Stykke Vej. De kan jo nok forstaa, det volde mig stort Besvær at finde Udgangen igen gennem hele denne Labyrint. Alt, hvad jeg har kunnet udfinde, er, at den Gang, som De troede, førte op til Slottet, kun beskriver en Rundkres.

Den er sandsynligvis kun anlagt med det Formaal for Øje at føre uindviede i Ring."

„Og hvordan er Du saa kommen ind paa denne her Vej?"

„Ja — det har ogsaa sin Historie!" lo Patsy: „Jeg havde lige sat mig lidt til Hvile for at stoppe mig en Pibe — og Faklen havde jeg klemt ind mellem to Klippeblokke, saa Væggen her var oplyst som ved den klareste Dag. Da opdagede jeg til min store Forbavselse, at der langs Væggen løb en fin Traad, som pludselig forsvandt ind gennem en Klipperevne. Den bøjede retvinkelt af i to Meters Højde og ledte derefter lodret videre. Jeg anede straks, at det her maatte dreje sig om en hemmelig Dør og begyndte nu at lede efter den Mekanisme, som holdt den lukket.

Jeg maa til min Skam bekende, at der gik hele to Timer, inden jeg opdagede den. Man skal nemlig samtidig trykke paa to forskellige Steder for at kunne faa Mekanismen til at virke. Den var meget indviklet!"

„Det har Du saamænd ikke nødig at skamme Dig for, min Stump!" sagde Nick Carter og klappede ham paa Skuldren. „Tværtimod, det maa regnes Dig til Ære, at Du virkelig kunde opdage Hemmeligheden og regne ud, hvordan Døren skulde lukkes op.

Det kan tit være vanskeligt nok at finde en Knap til en hemmelig Fjeder, men det er ingen Ting i Sammenligning med den Mekanisme, som der her er Tale om.

Og hvad gjorde Du saa?"

„Da jeg havde væltet en stor Sten hen, for at Døren ikke skulde smække i paany, tog jeg Faklen og gik ind i den hemmelige Gang, hvor jeg pludselig til min store Glæde mødte Dem, Mester!"

„Det er et stort Held, Patsy, at Du fik regnet den Mekanisme ud!" udbrød Mesteren endnu en Gaeng. „Hvo ved, om det vilde være lykkedes mig at aabne den hemmelige Dør fra denne Side!"

„Og hvad har saa De faaet udrettet, Mester?"

„Det er sagt i faa Ord, min Stump! Men lad os nu først gaa tilbage til dem, som jeg har taget mig af, for de kunde let blive bange, naar jeg lader dem som jeg har taget mig af, for de kunde let blive bange, naar jeg lader dem være for længe alene."

„Dem, De har taget Dem af?" spurgte den unge Mand, der ikke troede at han havde hørt rigtigt.

„Ja, kom nu bare, saa skal jeg fortælle Dig det hele under Vejs!"

Medens Mesteren nu gik tilbage sammen med Patsy, fortalte han ham om det Held, han havde haft med sig.

„Det er kedeligt, jeg ikke var med til noget af det!" udbrød Patsy med et Suk: „Men mig skal

det nok gaa galt, jeg faar altid den kedeligste Del af Arbejdet. Nu glæder jeg mig dog meget til igen at se den lille Tranquilino!"

Kort efter naaede de hen til det Sted, hvor Mesteren havde efterladt Donna Mercedes og hendes Søn. Begge sov endnu — og Patsy betragtede med sund Beundring Don Joses Hustru der var en fuldendt Skønhed.

„Hvad har de stakkels Mennesker dog ikke maattet døje!" udbrød han sagte. Og han tilføjede.

„Forhaabentlig er det lykkedes Secundino at redde Don Jose!"

I samme Øjeblik slog Meksikanerinden Øjnene op.

Da hun saa de to Mænd for sig, udstødte hun — endnu kun halvvaagen — et højt Skrig og gjorde Mine til at ville rejste sig og flygte.

Men Nick Carter tog hende blidt om Armen og sagde til hende i en beroligende Tone.

„De skal ikke blive bange, Frue! Jeg er jo Nick Carter og den unge Mand, der staar her ved min Side er min Hjælper."

Nu vaagnede ogsaa Tranquilino. Han sprang hen til den unge Opdager og slog sine smaa Arme om ham:

„Ah — det er jo Don Patsy!" udbrød han: „Hvor jeg er glad ved at se Dem igen!"

„Og jeg ikke mindre, min Dreng!"

„Se Moder, det er den Herre, som jeg har fortalt Dig saa meget om — Du ved den Herre, der kunde klippe saa smukke Figurer ud af sort Papir og lave saa fine Sprællemænd!" sagde Tranquilino med glædestraalende Ansigt, medens han greb Patsy i Haanden og trak ham nærmere med sig.

I næste Nu udbrød Drengen helt skamfuld.

„Men jeg havde jo nær glemt at forestille Dem for min Moder!"

Han bukkede høflig og vedblev med en højtidelig Haandbevægelse.

„Senor Patsy Murphey!

— Senora Mercedes del Corona Agramonte!"

„Det glæder mig meget at gøre Deres Bekendtskab!" sagde den smukke Frue og gav Patsy Haanden: „Min Søn har fortalt mig, saa meget godt om Dem! De har jo taget Dem af Drengen paa en overordentlig elskværdig Maade!"

„Man kan jo ikke andet end være god ved Tranquilino!" svarede den unge Opdager beskedent. „Iøvrigt har det været mig selv en stor Fornøjelse at kunne more den lille!"

„Jeg vender nu tilbage til Slottet! Frue!" udbrød Nick Carter. „Min Hjælper vil føre Dem og Tranquilino ned til Hulens Udgang, hvor De vil befinde Dem i fuldstændig Sikkerhed."

Og medens han lo listig til Patsy, tilføjede han:

„Han har den særlig gode Egenskab, at han er en fortræffelig Kok. Da vi har nok af Levnedsmidler, vil han i Løbet af kort Tid kunne lave Dem en udmærket Frokost. Desuden er der ogsaa Tæpper nok, saa De og Deres lille Søn kan komme til at hvile dem ordentlig ud, for den Times Tid, De har sovet, var ikke nok til at bringe Dem fuldstændig til Kræfter paany.

Sig mig for Resten, Patsy har Du Mad med her?"

„Ja, det er klart, Mester! Jeg tog et ordentligt Foder med, da jeg jo ikke vidste hvor lang Tid min Opdagelsesrejse vilde tage."

Saa trak han en stor Pakke Smørrebrød og en Feltflaske med Rødvin op af Lommen.

Da Nick Carter havde spist nogle Stykker og anmodet Meksikanerinden og Tranquilino om ogsaa at spise lidt af Smørrebrødet, sagde han Farvel til dem.

„De gaar ind til den visse Død, Senor Carter!" sagde Fruen, medens hun krampagtig trykkede hans Haand: „Og det for min Skyld!"

„Jeg gør kun min Pligt!" svarede den dristige Mand beskedent: „Skulde jeg omkomme, maa jeg sige, det blev mig den skønneste Død, som tænkes kan!"

„Himlen beskytte Dem!" hviskede Donna Mercedes bevæget: „Gid det dog maatte lykkes Dem at frelse min Mand, saaledes som det allerede er lykkedes Dem at fri mig og min Søn ud af denne Morderbandes Hænder!"

„Aa — tag mig med!" bad Tranquilino med stolt Mine. „Jeg forstaar ogsaa at skyde med Revolver, og jeg er ikke bange for nogen. Jeg vil hjælpe til at befri min Fader!"

„Det er flinkt af Dig, min lille Ven!" svarede Nick Carter med et Smil: „Men jeg tør ikke tage Dig med — Du maa pænt blive hos Din Moder!"

Saa vendte han sig og gik bort ad den Vej, som han var kommen ad.

Da han atter steg op ad Vindeltrappen, havde han allerede lagt sin Plan til Rette.

Utvivlsomt vilde Don Patricio, hvis han hørte nogen mistænkelig Larm, aabne Døren til det sorte Værelse. Det var næppe troligt, at Don Patricio havde

mere end tre eller fire Mand i Følge, og da Nick Carter oppe fra Hullet i Loftet bekvemt kunde forskanse sig ved Hjælp af sin Revolver, vilde det være ham en let Sag at gøre Fjenden ukampdygtig.

Da han var naaet op i det øverste Rum, skubbede han forsigtig Træklodserne til Side og kiggede ned i det sorte Værelse.

Der var stadig fuldstændig mørkt. Han lyste op med sin elektriske Lommelygte og bemærkede til sin Tilfredsstillelse, at Slaaen endnu var for Døren indvendig fra.

Indtil nu havde altsaa ingen af Banden bekymret sig om begge Fangernes Skæbne.

„Saa meget des bedre!" mumlede Nick Carter: „Jeg kan nemt nok komme ud af det sorte Værelse, for jeg har jo kun nødig at banke paa Døren."

Han sprang hastig ned i Værelset og skød Slaaen til Side.

I samme Øjeblik hørte han Fodtrin ude i Korridoren og dernæst en Stemme.

Det var utvivlsomt Don Patricio, der talte.

„Naa, smukke Mercedes, har De betænkt Dem?" spurgte Spanieren i en spotsk Tone.

Nick Carter svarede ikke men stammede kun saa hjærteskærende, som om han allerede var Døden nær.

„Ah — De er maaske allerede ved at kvæles?" hørte han Spanieren mumle.

Saa blev Døren aabnet udvendig fra. —

Nick Carter havde stillet sig op lige bag ved Døren, og næppe var Don Patricio traadt ind i Værelset, før Mesteren gav ham et saa kraftigt Næveslag lige oven i Hovedet, at han uden blot saa meget som et Skrig styrtede til Jorden.

I et Nu havde Opdageren bundet sin Fange paa Hænder og Fødder og givet ham en Knebel i Munden.

Saa gik han ud i Korridoren og lukkede Døren af udvendig fra.

„Endelig har Piben nu faaet en anden Lyd!" sagde han helt fornøjet og stak Nøglen i Lommen:

„Nu maa jeg se mig om efter den gode Secundino, og hvis ikke alle Julemærker slaar fejl, finder jeg vel ogsaa min kære Chick herinde et Sted. Saa skal han ordentlig faa med mig at bestille, fordi han ikke har gjort, hvad jeg sagde!" Derpaa bøjede han ned til venstre ad den Vej, som Meksikaneren var gaaet.

Han var ikke kommen to Hundrede Skridt frem, før han hørte sagte Stemmer inde fra et Værelse til højre.

Forsigtig sneg han sig hen og lyttede ved Døren.

„Du vil altsaa ikke sige os, gamle, hvor Nick Carter befinder sig i Øjeblikket?" hørte han Carmen udbryde med skarp Stemme: „Naa, vil Du ikke svare? Saa skal jeg vise Dig, vi har Midler nok til at faa din Tunge paa Gled! Altsaa spørger jeg Dig for sidste Gang. Vil Du ud med Sproget eller ikke?"

„Nej — Du Djævel i Menneskeskikkelse!" svarede den gamle Mand: „Før vilde jeg skære min Tunge af end med et eneste Ord forraade Amerikaneren!"

„Ja — det med at skære din Tunge af, besørger vi maaske om lidt!" udbrød Kvindemennesket spotsk. „Først kan Du nu prøve Jærnbyrden og gaa med dine bare Fødder paa disse glødende Jærn! Saa vil Du sagtens nok alligevel besvare mig mine Spørgsmaal!"

Nick Carter havde allerede opfattet Stillingen: Secundino var falden i Hænderne paa Carmen og hendes Bande, hun vilde presse en Tilstaaelse ud af ham om, hvor Opdageren og hans Hjælpere i Øjeblikket befandt sig.

Nu galdt det om at handle.

Medens han hastig trak Revolveren frem af Lommen, lukkede han lydløst Døren op. Der mødt han en mærkværdig Scene.

Ovre ved den modsatte Væg af det temmelig rummelige Værelse stod der en Seng, hvori en fornemt udseende Mand med blege, gustne Træk laa lænket.

Midt i Værelset fandtes der en Bænk, hvortil Secundino var surret fast, saa han hverken kunde røre Hænder eller Fødder.

I et Kulbækken laa der flere Stykker gloende Jærn.

Nogle Meksikanere var i Lag med ved Hjælp af en Blæsebælg at faa Jærnet hedet op til Hvidglødning. Carmen stod ved Siden af Bænken og saa paa, at en af hendes Haandlangere var i Færd med at trække Støvler og Strømper af den gamle.

Nick Carter vilde faa med fire at gøre, foruden Carmen, for ovre ved den bageste Væg stod der endnu en Mand, der lod til at skulle bevogte Herren i Sengen.

Ingen af de tilstedeværende havde bemærket, at Døren var bleven lukket op, og at Opdageren stod paa Tærskelen:

„Hænderne i Vejret!" raabte Nick Carter pludselig, medens han holdt den ladte Revolver frem: „Den første der griber til Vaaben, jager jeg en Kugle gennem Panden!"

Forbryderne var ved den ændrede Stilling blevne i den Grad forskrækkede, at de i første Øjeblik blev staaende fuldstændig lammede.

„Hænderne i Vejret!" gentog Opdageren.

„Amerikaneren!" udbrød efterhaanden de ligblege Meksikanere, medens den ene efter den anden adlød hans Befaling.

„Det anede mig, at han var her paa Slottet!" skreg Carmen Agramonte.

Inden Opdageren vidste et Ord af det, havde hun trukket en Revolver frem og vilde lige til at fyre den af mod sin Dødsfjende. Men i samme Sekund faldt Nick Carters Skud, og Carmens Revolver røg med smadret Kolbe ud af Hænderne paa hende og langt hen ad Gulvet.

„I fejge Uslinger! Hvorfor staar I der og glor i Stedet for at komme mig til Hjælp? snærrede den smukke Kvinde i tindrende Raseri. „Hvis i styrter Jer over ham alle paa en Gang, kan han jo dog, som det ene Menneske, han er, ikke tumle Jer!"

Men saa vidt lod Nick Carter det ikke komme. Atter faldt der to Skud lige efter hinanden, og begge de uforsigtige Fyre, der havde trodset Opdagerens Befaling, faldt haardt ramte til Jorden.

„I vilde ikke have det paa anden Maade!" tordnede Nick Carter:

„Carmen, jeg advarer Dem endnu en Gang! Hvis De ikke straks rækker Hænderne i Vejret, vil jeg glemme, at jeg har en Kvinde for mig!"

Og han tilføjede i en harmfuld Tone:

„Du det er vel sagtens Ignocio, den rare Gut, der havde faaet til Opgave at myrde Don Jose! Vil Du straks komme herhen til mig!"

Han skjalv og lystrede.

„Saa vend dine Lommer, og smid alt fra Dig, hvad Du har i dem: Knive Revolvere og den Slags Ting!"

Efter at han paa denne Maade havde afvæbnet Fyren, befalede han ham at løse den gamles Baand.

„De naaede skam lige herind i rette Tid, Senor Carter!" sagde Secundino, idet han satte sig op paa Bænken og strakte sine mødige Arme og Ben: „Det var ikke godt, om De var kommen blot et Minut senere!"

Han vilde endnu have tilføjet noget mere, da der pludselig lød hastige Fodtrin ude i Korridoren.

„Hjælp, hjælp! Miguel, Vincente og Pedro, kom og hjælp os!" skreg Carmen med skingrende Stemme.

„Vil De tie stille!" raabte Nick Carter: „Secundino, luk Døren, inden det er for sent, og tag de Vaaben, som Ignacio har kastet fra sig!"

Den gamle udførte Opdagerens Ordre med en Hurtighed, som man næsten ikke kunde have tiltroet ham...

Han havde lige faaet smækket Døren i og sat Slaaen for, da der blev banket stærkt paa udefra.

„Pas paa disse to Fyre her, Secundino!" bød Nick Carter.

Inden Carmen kunde værge sig, greb Opdageren fat i hendes Arme bagfra og førte hende hen mod Udgangen.

„I derude!" raabte han: „Jeg vil bare sige Jer, at Jeres Frue staar lige her inden for Døren. Prøv derfor ikke paa at skyde!"

„Bryd Døren op!" snærrede Fruen helt ude af sig selv. „Her er kun to Mænd mod Jer alle!"

I næste Øjeblik sparkedes der kraftig mod det møre Træ, og det varede ikke længe, saa splintredes Bræderne.

„Af Vejen med Jer derude, ellers skyder jeg!" raabte Nick Carter der nu ikke længer vilde tage noget Hensyn.

„Jeg kaster mig ned paa Gulvet!" raabte Carmen: „Saa maa I sikkert kunne ramme dem!"

Opdageren sprang hurtig til Side. Det var lige paa et hængende Haar, at han fik sig reddet, for nu faldt der en sand Kugleregn. En af Kuglerne saarede ham let i Skuldren, medens en anden rev Hatten af Hovedet paa ham.

Saa gik det paa Livet løs. Nick Carter affyrede samtlige Skud, som han havde i sin Revolver, og skingrende Smærtensskrig beviste, at han havde truffet rigtigt, skønt han ikke kunde se sine Modstandere.

Imidlertid maatte Meksikanerne derude i Korridoren have faaet Forstærkning.

Efter den vilde Larm, som herskede derude, sluttede Nick Carter, at han endnu stod over for mindst seks Modstandere.

„Storm Værelset!" skreg Carmen, der stadig blev liggende paa Gulvet! Er I bange for en eneste Mand og et gammelt tandløst Fæhoved?"

Der blev atter gjort Forsøg paa at faa Døren slaaet nid — og denne Gang lykkedes det. Den løstes fra sine Hængsler, og faldt fuldstændig sammen.

Banditterne fo'r over de splintrede Bræder ind i Værelset, som var opfyldt med en tæt Krudtrøg.

„Fremad, Secundino! Driv begge Deres Fanger frem foran Dem, og søg at bringe dem i Skudlinje!" raabte Nick Carter til dem gamle Jæger, medens han stadig og uafladelig fyrede mod sine Modstandere.

Men midt i den megen Larm, som Meksikanerne voldte, maatte den gamle, ikke have opfattet Mesterens Ordre rigtig, saa Nick Carter skulde nu alene udstaa Kampen mod Overmagten.

Pludselig følte Opdageren et Par Fingre knuge sig krampagtig om hans Hals.

Den djævelske Kvinde havde udnyttet Stillingen og rullet sig saa langt hen ad Tæppet, at hun kunde falde Opdageren i Ryggen.

Inden han formaaede at trække de kvælende Hænder bort fra Halsen, havde fire Mænd styrtet sig over ham.

„Dræb ham ikke, fang ham levende!" skreg Carmen bag hans Ryg: „Han skal lide Dødens værste Pinsler!"

I dette Øjeblik, da Nøden var størst, hørte Nick Carter to Revolverskud ude fra Gangen.

Efter Knaldene at dømme skyldtes Skudene to svære Revolvere af 84 „Kaliber" Stykket.

„Kom herind, Chick!" raabte Mesteren.

I næste Nu saa' han gennem Krudtrøgen sin Hjælpers velkendte Skikkelse springe over de splintrede Dørbræder ind i Værelset. —

Med et Par velrettede Skud strakte han de to Mand ned, medens Nick Carter, da han derved igen havde faaet Alburum og fri Hænder, i en Ruf befriede sig for de to andre Meksikanere, skønt de ivrig slog om sig som gale Mennesker.

Faa Sekunder efter havde han med de bare Næver slaaet endnu to Modstandere til Jorden.

Hans Revolvere var ham ikke til nogen Nytte, ingen af dem indeholdt et Skud Krudt mere.

Medens Chick nemt gjorde en Meksikaner, der havde kastet sig over ham, ukampdygtig ved et Skud i Hoften, var Nick Carter ikke længe om at sikre sig Carmen ved et stærkt Livtag. Saa tog han dem Snor, som Secundino havde været bunden med og bandt den — trods al hendes Modstræben — rundt om hendes Legeme, hvorefter han lagde hende ned paa Gulvet.

Slaget var vundet. De eneste uovervundne var de to, som Secundino havde holdt i Skak.

Fem af Banden var faldne, medens de øvrige var saarede saa stærkt, at de ikke kunde kæmpe mere, om end deres Saar ikke var af alvorlig Natur.

Chick, der var kommen til i sidste Øjeblik, havde paa Hjemvejen truffet Pablo.

Han fulgte med ham til Manuelitos Hytte, hvor han gjorde dem begge uskadelige. Da han kom forbi Slottet, saa han i Maaneskinnet Lassoen hænge ned fra Skorstene, og dreven af en ubestemt Anelse om, at der truede Mesteren en Fare, havde han entret Taget.

„Legen er forbi!" udbrød Nick Carter, medens han vendte sig mod Meksikanerinden, der rasende stirrede paa ham med klaprende Tænder.

„Deres Herre og Mester har jeg allerede gjort uskadelig!"

Og til Secundino sagde han, medens han pegede paa de to Halunker.

„Faa Hænderne bundne paa Ryggen af dem der!"

Saa vedblev han til Chick.

„Du Chick maa undersøge de saarede og forbinde dem saa godt, det i Øjeblikket kan lade sig gøre."

Derpaa traadte han hen til Sengen.

„De er Don Jose, hvis jeg ikke tager fejl?"

„Ja", svarede Manden med en dyb, klangfuld Stemme. „Men hvem er dog De, som Himlen har sendt mig her til min Bistand?"

„Jeg er en god Bekendt af Deres lille Søn!" svarede Mesteren med et Smil: „Jeg har for nogle Timer siden udrevet han og hans Moder fra denne" og han pegede paa Carmen: „— djævelske Kvindes Kløer!"

„Himlen være lovet, og bedste Tak til Dem, Senor!" udbrød den meksikanske Godsejer eller som det hed i hans Hjemlands Sprog: Haziendero:

„Carmen havde ellers fortalt mig, at min Hustru og mit Barn forlængst var ombragte af hendes Banditter!"

„Noget lignende har hun sagt om Dem til Deres Familie! Men lad mig nu løse Dem af Deres Lænker! Ved De, hvem der har Nøglerne?"

„Don Patricio!"

„Naa, saa skal vi nok faa dem i en Fart!"

Han gik ud af Værelset og kom snart efter tilbage med den bundne Spaniere paa Ryggen. Han

lagde ham fra sig, tog Neglerne ud af hans Lomme — og faa Minutter efter var Don Jose en fri Mand.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Daggry samledes alle Deltagerne i den lille Ekspedition oppe paa Slottet sammen med Donna Mercedes og Tranqulino, hvis Gensyn med Don Jose var af den mest hjærteskærende Natur.

Den meksikanske Familie kunde ej heller nok som takke Nick Carter og de andre tapre Mænd, der havde bidraget til dens Befrielse.

Da den første Bevægelse havde lagt sig, oplyste Don Jose paa Nick Carter Spørgsmaal, at han som hjemløs Flytning var truffen var sammen med sin Svigerinde i New York, og hun havde i sin djævelske Rænkefuldhed foreslaaet ham at tage Ophold paa det gamle, forladte Slot, der laa dybt inde i Vermonts Urskov. Ud til dette Slot lokkedes ogsaa senere Donna Mercedes og flere Maaneder derefter blev tillige Drengen bragt derop.

Af den stjaalne Skat fra „Kildegaarden" fandtes kun Halvdelen — sandsynligvis havde Carmen stukket Resten til Side.

Grev Blancs Rigdomme blev senere af Nick Carter overbragte Regeringen, som ved det franske Gesandtskabs Hjælp fandt deres retmæssige Arvinger i Frankrig.

Chick red næste Morgen til Chester og satte sig der i Forbindelse med den stedlige Øvrighed...

Faa Dage efter befandt samtlige Forbrydere og Ugærningsmænd sig bag Laas og Slaa.

Don Jose og hans Familie ledsagedes ikke blot af Nick Carter og hans Hjælpere med ogsaa af den trofaste, overordentlig lykkelige Secundino til New York, hvorfra Meksikanerne efter nogle Dages Hvile vendte tilbage til deres Hjemstavn.

Nick Carter, der stadig stod i skriftlig Forbindelse med Familien, fik snart efter at vide, det paa en glimrende Maade var lykkedes Godsejeren at bevise, han var uden Brøde, saa ingen Sky nu længer formørkede hans Lykkes Himmel.

„Naar vi dog mangler et, Senor Carter," skrev han en Gang i et Brev: „— saa er det kun det, at vi ikke har Dem hos os, saa vi hver Dag kunde takke Dem for alt, hvad De har gjort for os! Og Tranquilino kan slet ikke forstaa, at han er saa langt borte fra sin kære Senor Carter. De har sat et uudsletteligt Minde hos dette Barn."

Don Jose, der hørte til Meksikos rigeste Godsejere, havde tilbudt Opdageren en stor Sum som Belønning for de Tjenester, han havde ydet hele Familien. Men Nick Carter havde afslaaet Tilbudet med Tak, og i hvert Fald tilsidst efter længere Forhandlinger frem og tilbage, kun modtaget saa meget som kunde dække hans Udgifter.

Han tænkte tit med stor Glæde tilbage paa den Tid, da han havde haft en lille Plejesøn, som fuldt ud havde vundet hans Hjærte.

Don Patricio og de øvrige Medlemmer af Banden, dømtes til livsvarigt Tugthus.

Men det lykkedes Carmen — den skønne Djævlekvinde — at begaa Selvmord.

Ende.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Kongeriget i Towanna-Krateret.

Om Bord paa „Pescador".

Intet her i Livet kan virke saa overraskende som dette, at man gaar til Ro som sædvanligt men vaagner paa et vildt fremmed Sted og under fuldstændig forandrede Forhold, uden at man kan forklare sig, hvordan det er gaaet til.

Den store Privatopdager fra New York, Nick Carter, var kommen i en saadan Knibe.

Han havde en Aften lejet sig et Værelse paa et lille, tredje Klasses Hotel i Boston, hvor han var gaaet i Seng og sovet ind, men om Morgenen, da han vaagnede, befandt han sig paa et helt andet Sted.

Og dette Sted var en Skibskahyt, hvad Nick Carter straks forstod. Det Skib, som han befandt sig i, maatte allerede sejle i rum Sø eller hen over Dønninger, ellers havde det næppe slingret saa meget, som det gjorde.

Han var indhyllet i et Tæppe til helt op under Armene, og da han nu uvilkaarlig famlede omkring sig, opdagede han til sin store Overraskelse, at han var lænket til Sengen med Staallænker, saaledes at han kun havde Hovedet fri, medens baade hans Krop, hans Arme og Ben var som naglede til Lejet.

Hans Hoved hvilede paa to bløde Puder, og han kunde fra sin Køje — trods Halvmørket — overse hele Kahytten.

Den havde som alle lignende Skibsrum Vægge af Træ og var kun udstyret med det nødvendigste Bohave, som delsvis sad fast i Væggen: en Servante, en Slags Sofabænk, et Vægskab og en Kommode.

Det lod iøvrigt slet ikke at være Morgen men Eftermiddag, gennem Kahyttens lille, runde, „Kooje" kunde det spores, at det var Skumring.

Opdageren førte Haanden op over sin Pande.

„Du store Himmel, drømmer jeg, eller er jeg vaagen?" udbrød han. „Jeg har dog lagt mig til at sove i Hotel „Grosvenor". Det kan ikke være anderledes, end at nogen har bedøvet mig og bragt mig hemmelig om Bord i dette Skib. Og denne frygtelige, stikkende Hovedpine — den er ogsaa det bedste Bevis for, at min Formodning er rigtig, for da jeg gik i Seng i Aftes, havde jeg det jo meget godt!"

Han lyttede opmærksomt til alle Sider.

Rundt om ham herskede der dyb Stilhed; kun nu og da afbrudt af Bølgernes Skvulpen mod Skibet og de regelmæssige Fodtrin af en eller anden Person, der gik frem og tilbage paa Dækket oppe over hans Hoved.

„Det er formodentlig Vagten!" sagde Opdageren til sig selv. „Bare jeg nu vidste, hvad det er for et Slags Skib, hvortil jeg er bleven „presset" — eller rettere „shanghajet"!"

Det kaldes at „shanghaje", naar man tvinger sig et Mandskab til om Bord paa et Skib, som er kom-

met saa stærkt i Vanry, at Kaptajnen umuligt kan faa hyret Søfolk til det, men det er iøvrigt en Uskik, der næppe i de sidste Aartier har fundet Anvendelse, fordi Politiet nu passer godt paa — tidligere var den Slags ingen Sjældenhed i amerikanske Havne.

Opdageren lagde sig, saa godt det lod sig gøre, tilbage i Puderne og tænkte over Sagen.

Han havde været i Boston for at ville arrestere en meksikansk Forbryderske, der hed Carmen Agramonte, en Kvinde, som han flere Gange havde faaet gjort uskadelig.

Først havde hun taget hende til Fange i Meksiko, hvor hun sammen med en Spanier ved Navn Don Patricio og en Bande Røvere — de saakaldte „Desperados" — som hun selv havde hvervet, paa ulovlig Maade var kommen i Besiddelse af et stort, meksikansk Gods eller — som det hed i det hjemlige Sprog: „Hanzienda".

Senere havde hun dog udplyndret hele den store, meksikanske Gaard og ladet stikke Ild paa den. Hun var ved Udplyndringen kommen i Besiddelse af „Haziendaen"s Skatte, der havde utallige Millioners Værdi.

Ogsaa var det lykkedes Nick Carter at faa Kvindemennesket sat fast tillige med hendes Morderbande. Men det gik ikke denne Gang bedre end før, da hverken Politiet eller Regeringsmyndighederne havde kunnet gøre den drevne Kvinde noget, hvorfor hun atter kommen paa fri Fod.

Sidste Gang havde hun begaaet Selvmordsforsøg ved at skære Pulsaaren over, hvorfor hun blev indlagt paa Fængslets Hospitalsafdeling.

Her udviste hun en saadan Snedighed, at selv de erfarne Læger lod sig nare og troede virkelig at hun led saa alvorligt, at man burde indrømme hende alle mulige Lempelser.

Da det mentes, hun var ved at dø, og at hendes Dage var talte, lod man ikke holde Vagt over hende, og det var derfor blevet hende en let Sag en Nat at springe ud ad Vinduet i Sygeværelset og stige over Havemuren, hvorved hun slap bort fra Fængslet.

Alt dette var sket for længere Tid siden, og Nick Carter, der stadig optoges af Forretninger, havde ikke senere tænkt paa den vidunderlig dejlige, men moralsk fordærvede Meksikanerinde, før han en Dag tilfældigvis læser i en Bostoner-Avis om et Lystfartøj, der var købt af en Dame til en Jordomsejling. Beksrivelsen af Yachten ledsagedes af vedkommende Dames Portræt, som den ivrige Journalist havde „snappet" med sit Amatørfotografiapparat.

Og Nick Carter havde i dette Portræt til sin største Forbavselse genkendt Carmen Agramonte. Han tvivlede intet Øjeblik om, at det var hans „gamle bekendte", for det kunde godt ligne hende at foretage en saadan æventyrlig Rejse pa et Skib, som kun var firsindstyve Fod langt.

Der stod sikkert Penge nok til hendes Raadighed, thi hun havde et eller andet Sted forstukket Halvdelen af de paa Godset stjaalne Skatte, før hun var bleven arresteret.

I Stedet for at sætte sig i Forbindelse med Politiet, var Nick Carter nu den følgende Morgen uden Ledsagelse, ja endog uden at gøre sine allernærmeste bekendt dermed, rejst til Boston.

Men inden han havde skaffet sig de fornødne Oplysninger om, hvor den lille Lystbaad laa, og om, hvor man mente, Yachtens Ejerinde opholdt sig, var hele Dagen gaaet, og han var da i sin Forklædning som Købmand taget ind paa et lille tredje Klasses Hotel.

Derfra maatte han i bedøvet Tilstand hemmelig være bleven bragt bort om Natten, og højst sandsynligt befandt han sig nu om Bord paa „Pescador", som Lystbaaden hed — og var altsaa i den skønne, djævelske Kvindes Magt.

Mod en saadan Antagelse talte ganske vist Avisartiklen, hvori det hed, at Yachten først vilde være klar til at stikke i Søen om en to-tre Uger, saa hvis han nu virkelig laa i en af „Pescador"s Kahytter, var han sikkert gaaet i en Fælde, der var stillet op for ham allerede, da han i New York besluttede sig til at rejse op til Boston.

Sandsynligvis havde man vogtet paa hvert af hans Skridt og derved ogsaa set, at han var taget ind paa Hotel „Grosvenor".

Nu fortrød Nick Carter, at han var rejst uden at sige et Ord til dem derhjemme om, hvor han tog hen, eller hvad Hensigten var med hans Rejse.

Da han havde skrevet sig ind i Hotellets Fremmedbog med et opdigtet Navn, og han havde anlagt en ganske ypperlig Forklædning, var der selvfølgelig ingen, der kunde ane, at den navnkundige Opdager havde dvælet inden for Bostons Mure. Maaske var Avisartiklen bleven forfattet alene for ham og det paagældende Nummer af Bladet paa en eller anden listig Maade stukket ham ud, uden at det kunde vække hans Mistanke.

„Jeg gad kun vide, hvorledes Carmen er kom paa den Ide at bortføre mig paa et Skib!" mumlede han hen for sig.

Da hævede han pludselig Hovedet, for Dørhaandstaget blev drejet om udefra — i næste Nu traadte en høj, velskabt Kvinde ind i Kahytten.

Det var ingen anden end Carmen Agramonte.

Hun tændte nogle elektriske Glødelamper, der var anbragt paa Væggen lige over for Nick Carters Køje, saa Lyset fald ned over hende.

Hun maatte kaldes meget smuk, om ikke hendes store, kulsorte Øjne havde haft saa haardt et Udtryk, og om ikke der om hendes lille, runde Mund havde spillet et saa grumt og hjærteløst Smil.

„Naa, er De endelig vaagen, Hr. Carter?" udbrød hun i en let passiarende Tone.

Saa satte hun sig med en overordentlig yndefuld Bevægelse ned paa Sofabænken, foldede sine hvide Hænder i Skødet og stirrede med et haanende Blik paa Opdageren.

Carmens Bekendelse.

Nick Carter svarede ikke, men mønstrede Fruen fra Top til Taa. Det var næsten utænkeligt, at saa sort en Sjæl rummedes i saa prægtigt et Hylster.

Fru Carmen var iført en kostbar, rød Silkedragt, besat med prægtige Kniplinger; den var dybt udskaaret, saa man saa hendes hvide, fint formede Hals. Gennem de lette, vide Ærmer skinnede hendes runde, bløde Arme, der kunde tjene en Billedhugger til Model.

Hendes smaa Fødder stak i guldbroderede Sko, hvis kunstnerisk udførte Spænder var besat med Diamanter.

Hendes fyldige, sorte Haar var sat op og holdtes fast af to Guldspænder, der sammenføjedes som et græsk Diadem. Hen over Panden havde hun efter østerlandsk Skik bundet en fin Guldkæde, paa hvis Midte der var befæstet en vandklar hjærteformet Diamant. Desuden bar hun yderst kostbare Armbaand og Fingerringe.

Uden Tvivl havde Carmen pyntet sig for at gøre det gunstigste Indtryk paa Nick Carter.

Da Opdageren stadig tav, vedblev hun:

„Ligger De godt, Hr. Carter?"

„Jo Tak, saa godt, som man efter Omstændighederne kan forlange det!" svarede han med fuldstændig ubevægelig Mine. „Jeg er virkelig af den Mening, at jeg i min nuværende Stilling ikke kan ligge stort bedre, da De jo har været saa elskværdig at berøve mig min Frihed til at røre mig! Men iøvrigt plages jeg af en nederdrægtig Hovedpine!"

„Det er efter al Sandsynlighed Følgen af de Kloroformdampe, De har indaandet!" svarede Carmen Agramonte med en Ro, som om hun meddelte ham noget ganske selvfølgeligt.

„Kloroformdampe?" gentog Nick Carter forundret.

„Ja, naturligvis! Havde De troet noget andet?" spurgte hun spotsk. Og hun vedblev, medens hun atter rejste sig, lagde Armene over Kors og lænede sig op ad Væggen:

„Det var kun kedeligt, at jeg ikke var her, da De vaagnede op! Jeg vilde gærne have set Deres forbløffede Ansigt! Hvad tænkte De egentlig, da De opdagede, at De ikke mere laa i det lille Hotelværelse, hvor De i Aftes havde begivet Dem til Ro?"

„Jeg tænkte mig straks, at det var Dem, Fru Carmen, der havde haft den Elskværdighed at lave den hele Forvandlingsscene med mig!"

„Ja — i saa Fald gættede De jo rigtigt! Men De kunde vel nok lide at faa at vide, hvordan det er gaaet til, at De er kommen i min Magt?"

„Jeg maatte lyve for at paastaa det modsatte!"

„Godt, saa skal jeg tilfredsstille Deres Nysgerrighed, Hr. Carter!"

Til Opdagerens Forundring havde Carmen, der ellers kun talte Spansk, allerede fra sin Indtræden i Kahytten underholdt sig med ham paa dadelløst Engelsk uden Spor af fremmedartet Udtale.

„Jeg maa gaa temmelig langt tilbage i Tiden for at bibringe Dem den rette Forstaaelse af Sagen!" sagde hun efter en kort Pause, medens hun tog et lille Sølv-Etui frem og tændte sig en Cigaret.

„Da jeg havde fundet det rigtigst ombytte mit Sygeværelse i Monpellier-Fængslet med et behageligere Opholdssted, rejste jeg straks til Boston, hvor det første, jeg gjorde, var at opsøge et saakaldt „Privatdetektivbureau" — De ved, et af den Slags Opdager-Kontorer, hvor Lederen ikke stiller altfor nysgerrige Spørgsmaal til sine Kunder — bare han bliver godt betalt! Ikke sandt, Hr. Carter, den Slags Forretninger er der jo nok af?"

„Ja — desværre!" svarede Nick Carter tørt.

„Jeg ønskede at lade Deres ærede Person omhyggeligt bevogte og daglig faa Meddelelse om, hvad De tog Dem for.

Da De nu pludseligt forlod New York og løste Billet til Boston, blev det allerede en halv Time senere meddelt mig telegrafisk, og da De traadte ud fra Banegaarden i Bostons Summerstreet, modtoges

De straks hif en Æresvagt, som dernæst ledsagede Dem overalt.

Faa Timer efter meddeltes det mig, at De søgte Oplysninger om Ejerinden af den Yacht, som De havde læst om i en Bostoner-Avis. Havde jeg vidst, at en saadan Bladsmører var uforskammet nok til i al Hemmelighed at fotografere mig, vilde jeg selvfølgelig have sat en Stopper for, at hans Artikel var kommen i Bladet!

Det havde virkelig været min Agt, udelukkende for min egen Fornøjelses Skyld at foretage en Jordomsejling i den Lystbaad, jeg havde købt. Da De naturligvis ikke kunde formode, at jeg vidste noget om Deres Ankomst til Boston, var det mig en let Sag at bringe Dem ind under min Magt. Desuden kendte jeg saa at sige ud og ind det lille Hotel, De var tagen ind paa, og jeg stod paa en god Fod med Ejeren, som jeg flere Gange har vist nogle Smaatjenester!

Jeg skal her betro Dem, at de Søfolk, som af en eller anden Grund værger sig ved at tage Hyre paa visse Skibe, snildt nok bliver indlogerede paa dette Hotel, hvorfra de saa — uden selv aner det — stiltiende bringes om Bord. Hvis jeg ikke tager meget fejl, kaldes den Slags at „shanghajes"!"

„Meget rigtigt! De har maaske selv tidligere været med til lignende indbringende Forretninger?" spurgte Nick Carter med Haan i Stemmen.

„Aa nej — det just ikke!" svarede den smukke Forbryderske koldt. „Men for at komme tilbage til, hvad jeg har at fortælle, saa findes der i det lille Hotel adskillige Værelser, som er forsynede med hemmelig Rørledninger, hvorigennem der kan føres større eller mindre Mængder af bedøvende Dampe...

De laa netop i et saadant Værelse!

Hotelejeren havde altsaa ikke andet at gøre end dreje paa en Hane for at faa Dem til at falde i en dyb Søvn, som De ikke saa let kunde vaagne af!

Allerede ved Midnatstid laa De i denne Kahyt. De kom her om Bord som et andet Stykke Fragtgods, nemlig i en stor Kasse, hvori der var boret en tilstrækkelig Masse Huller, saa De ikke kunde kvæles, for det vilde jo have været noget kedeligt, om De var bleven kvalt — saa maatte i hvert Fald den Fornøjelse være bleven mig berøvet at se Dem ligge her som Fange!"

„Jeg kan meget godt tænke mig, at det bereder Dem endog en meget stor Fornøjelse at se mig ligge her!" sagde Nick Carter spydigt. „De hylder jo den Grundsætning, at den ene Villighed er den anden værd!"

„Ja, og desuden: at Hævnen er sød!" tilføjede Carmen, medens et truende Udtryk formørkede hendes Ansigtstræk. „Jeg havde aldrig troet, det kunde være saa let som Fod i Hose at faa den navnkundige Nick Carter — „Lyset" blandt alle Opdagere — i min Magt!"

Hun tilføjede spotsk:

„Jeg vil dog indrømme, at Heldet i overordentlig høj Grad har begunstiget mig! Jeg har virkelig haft Lykken med mig!"

„Lykken er bedre end Forstanden, siger man!"

„Maa jeg takke for den tvivlsomme Artighed!" svarede Carmen bittert. „Dog tror jeg her at have bevist Dem, at min Forstand rager op over det almindelige!"

Der opstod et Øjebliks Tavshed. Carmen stirrede hen for sig, medens Opdageren tænkte nøjere over alt det, som han nylig havde faaet at vide.

Omsider udbrød han:

„De lader ogsaa til at befinde Dem i yderst gunstige Formuesforhold, siden De kan tillade Dem en Jordomsejling i saa smukt et Lystfartøj!"

„Aa ja! Hvis det kan more Dem, skal jeg vise Dem en Liste over, hvor meget jeg har faaet ind ved at sælge Halvdelen af Familieskattene, som jeg fik med mig fra Meksiko. Jeg kan forsikre Dem, at Formuen udgør flere Millioner; jeg har derfor ogsaa besluttet mig til nu at føre en sorgfri Tilværelse i Ro og Mag og Overflod og fryde mig ved Livet!"

„Saa har De maaske ogsaa i Sinde nu angerfuldt at omvende Dem, saa virkelig et helt nyt Liv kan begynde for Dem, eller har De med tidligere Erfaringer for Øje opgivet et saadant Forsøg som fuldstændig frugtesløst?"

Den smukke Kvindes Øjne slog Gnister.

„Hvad for noget? De vover endog her i Deres ynkelige Stilling at fornærme mig?" udbrød hun stønnende, medens hun knyttede sine smaa Hænder. „Jeg ved, De regner mig for at være ond over al Maade, men det er jeg ingenlunde. Der var en Gang en Tid, da jeg var ung og ærbar. Som et lille Mæhæ paa seksten Aar lod jeg mig forlokke af et Mandfolk til at flygte bort fra den Opdragelsesanstalt, hvor jeg var bleven anbragt sammen med min Søster — det var et Kloster i Nærheden af Paris.

Og min Kavaler, der jo forresten giftede sig med mig, var en Slyngel af første Skuffe, en forhærdet

Forbryder — hvad skal jeg sige: en Lykkerider og Æventyrer af den værste Slags!

I hans Omgivelser udvikledes jeg og modnedes. Var det da til at undres over, at jeg tog min forbryderiske Ægtefælle til Forbillede og stræbte efter efter at være ham behjælpelig, da jeg saa, hvor raskt vi — uden Spor af Anstrengelse kunde komme til Rigdomme?

Den Spidsborger, der aldrig i sit Liv har været vant til at vige uden om de gode Sæders og Skikkes smalle Sti, har let nok ved at rynke paa Næsen ad dem, der følger Lastens brede Vej, som fører lige ud i en stor Sump, hvor man let pulmper i uden at blive reddet igen!"

Og hun vedblev i stærk Sindsbevægelse:

„De maa tro mig eller ej, Hr. Carter! Saafremt De ikke var kommen til Boston, og jeg ikke havde faaet at vide, at De igen ubarmhjærtig agtede at jage mig som et Stykke Vildt — De havde aldrig mere faaet mig at se, og jeg havde heller aldrig mere her i Livet ofret Dem en Tanke! Jeg vilde være sejlet fra Boston bort til fremmede Lande og forsvinde fra Deres Synskres, ligesom jeg vilde have unddraget mig mine Slægtninge, der dog nu kun havde Eder og Forbandelser mod mig!

Det vilde aldrig være faldet mig ind at forgribe mig paa Dem, Hr. Carter! Men nu maatte jeg jo gøre det, De har tvunget mig til det ved den Maade, som De har baaret Dem ad over for mig paa! Skulde jeg maaske ganske rolig have ladet mig styrte i Ulykke af Dem, højstærede?

Men om jeg ogsaa tredie Gang var sluppen fra Dem, jeg vilde da aldrig mere have vovet at sætte mine Fødder paa amerikansk Grund, for jeg maatte have levet i en stadig Frygt for, at De en skønne Dag havde gjort mig uskadelig... De ubarmhjærtige Menneskejæger helmer jo ikke, før De har jaget Deres Vildt til døde!"

Den smukke Meksikanerinde var i den Grad bevæget, at hendes Ansigt formelig glødede, og hun skjalv over hele Legemet.

I sit stærke Sindsoprør fo'r hun med begge sine smaa Hænder op om den slanke Hals, som om hun med Magt vilde skaffe sig Luft.

Saa strøg hun nervøst Hænderne hen over sin Pande, og medens hun knejsende hævede Hovedet, vendte hun sig mod sin Fange med et foragteligt Skuldertræk.

„De har forfejlet Deres Kald, smukke Fru Carmen!" svarede Opdageren. „De skulde hellere have prædiket hos Metodisterne eller være bleven Officer i Frelsens Hær! Iøvrigt har De jo vist særlig Agtelse, for jeg kunde kun regne mig det selv til Ære, om det var lykkedes mig at gøre Dem uskadelig — for Livstid!

Tillad mig endnu blot et Spørgsmaal: Hvad har De nu i Sinde at gøre med mig?"

Hun svarede koldt:

„Det maa være Dem nok at vide, at De nu befinder Dem om Bord paa mit Skib! Det andet kommer af sig selv!"

„Og hvor er vi for Øjeblikket?"

„I rum Sø, Hr. Nick Carter, De er i min Magt — paa Naade og Unaade!"

Carmens Eksperiment.

„Lad dog al den Snak fare, Carmen!" svarede Nick Carter. „Saa længe jeg endnu er i Live, er jeg stadig Katten og De Musen!"

„Nej, De er Musen!" svarede den smukke Kvinde og saa paa ham med et hadefuldt Blik. „Jeg er Katten, og De skal nok faa at mærke, at Katten har skarpe Kløer!"

„De aner ikke, hvor mange Gange jeg har maattet døje den Slags Snak!" udbrød Nick Carter rolig. „Lad os hellere tale om noget andet! De agter altsaa nu, da De har sagt Dem fri for alle Deres Venner og Frænder, at føre et lystigt Liv som — om jeg maa sige: Græsenke!"

„Nej, som rigtig Enke!" svarede hun stolt. „Don Patricio, som De jo nok ved, jeg var gift med, vil efter al Sandsynlighed blive udleveret til Meksiko, og der paa Grund af andre Forbrydelser blive befordret over i Evigheden. De overraskes maaske, for De havde jo troet, at han vilde ende sine Dage i et amerikansk Tugthus! Men da jeg havde ham mistænkt for, at han en skon Dag vilde ombytte Opholdet i Fængslet med den gyldne Frihed, og jeg som sagt ikke mere ønsker at have Omgang med mine tidligere bekendte, meldte jeg min kære Ægtefælle til til den meksikanske Regering og oplyste, at han var Gerningsmanden til flere uopklarede Forbrydelser.

Og hun vedblev med den ligegyldigste Mine af Verden, medens hun tændte sig en frisk Cigaret:

„Naar alt kommer til alt, vil han nok være mig taknemmelig for det, thi en rask og smærtefri Død vil dog være at foretrække for det ensformige Liv i Tugthuset."

„Ja, det maa jeg give Dem Ret i!" svarede Opdageren spotsk. „Jeg ved jo nok fra tidligere Tid, at De er et Stemningsmenneske. Derfor har De vel heller ikke meget tilovers for Deres Mand mere?"

„Nej, jeg afskyr og hader ham!" svarede Meksikanerinden lidenskabeligt. „Aa, hvis De vidste, hvad jeg har maattet taale ved hans Side —! Men jeg har svoret ham Hævn, og jeg har holdt Ord! De gentager stadig i den mest mulig haanende Tone, at jeg jo har til Hensigt at bryde med alt, hvad der kan bringe mig i Berøring med mit tidligere Liv.

Finder De da det saa forkasteligt? Carmen Agramonte er død for Verden. Jeg har antaget et andet Navn og vil ogsaa forandre mit Ydre saaledes, at der ikke bliver mere tilbage af Æventyrersken og Storbedragersken Carmen Agramonte."

„Det lyder med et mildt Ord utroligt!" udbrød Nick Carter.

„De kan ikke gøre Dem selv smukkere, end De allerede er, og jeg ved, De er saa forfængelig, at De ikke vil give Afkald paa Deres Skønhed! Det hele er altsaa tomt Hjærnespind — Fantasi!

Fortæl mig nu meget hellere, hvad De har i Sinde at gøre med mig, for jeg vil gerne vide, om jeg skal ligge længe endnu i denne ubekvemme Stilling!

Iøvrigt forstaar jeg ikke, hvorfor De har gjort Dem Ulejlighed med at tage mig med om Bord paa Deres Skib og beredt mig den Fornøjelse at faa en lille Sørejse! Det vilde jo dog have været simplere at putte mig i en Sæk, fylde den med Sten og saa smide den i Søen. Hvis Deres Had til mig virkelig er saa stort, som De har sagt, havde De dog ikke kunnet tilfredsstille Deres Hævntørst bedre end ved uden videre at tage Livet af mig! Jeg fatter virkelig ikke, hvorfor De har vist Dem saa naadig mod mig!"

Den smukke Kvinde lænede sig op ad Kahytsvæggen, medens hun med Hovedet paa Siden og halvt tillukkede Øjne stirrede en Stund paa Opdageren.

Saa sagde hun langsomt:

„De vil muligt indrømme, der kan ligger noget sandt i den Paastand, som er fremsat af de over for mit Køn fjendtligsindede Filosofer Nietzsche og Schopenhauer, at Kvinden er en gaadefuld Natur fuld af Modsætninger!

Skønt jeg nærer et dødeligt Had til Dem, Hr. Hr. Carter, vilde jeg dog gerne lade Dem blive i Live blot for, at jeg kunde fryde mig over, at jeg havde Dem — min Dødsfjende — i min Magt!

Samtidig skal jeg ikke skjule for Dem, at De ved Deres Dristighed, Uforfærdethed og Iver har aftvunget mig en vis Interesse. Jeg vil ikke just sige, at jeg elsker Dem, for det vilde i min Mund lyde noget ejendommeligt — navnlig under den nuværende Stilling — men jeg kan ikke nægte, at jeg beundrer Deres mandlige Egenskaber, skønt de jo for mig har været saa farebringende!"

Hun vedblev sværmerisk, medens hun sendte Røgskyer af Cigaretten op mod Kahytsloftet:

„Kan De huske den Aften, De var nede paa „Kildegaarden" — eller, som vi paa Spansk kaldte den: „Hacienda de las Aguas"? De var den Gang min Gæst, og ihvorvel jeg vidste, De var min Fjende, opbød jeg hele min Elskværdighed for at underholde Dem og gøre Dem Opholdet paa Godset saa behageligt som muligt.

Jeg sang og spillede for Dem, og jeg tror ikke, jeg nogen Sinde har lagt saa megen Glød og Opfindsomhed i mit Foredrag som den Aften, skønt jeg vidste, De kun var kommen for at forpurre mine højtflyvende Planer. Jeg saa paa Dem med venlige Øjne og bar et elskværdigt Smil til Skue, skønt jeg var rasende og mit Blod var i Kog!"

Og hun tilføjede, medens hun gav sig til at le:

„De ser altsaa, hvad jeg er for et Væsen fuld af Modsætninger!"

Saa vedblev hun alvorlig, og der lagde sig om hendes Mund et sælsomt haardt Drag, som varslede om noget frygteligt:

„Men hvis De tror, De fuldstændig har udgrundet mit Væsen, saa tager De fejl! Jeg har et Barns Sind, men samtidig ruger Tigerens Grusomhed i mig. Jeg kunde let komme paa den Ide at lade Dem lide de frygteligste Pinsler i Stedet for at lade Dem ligge der nok saa behagelig i Deres Køje!"

Hun gav sig til at gaa frem og tilbage med korte Skridt i det smalle Kahytsrum, og da hun havde tænkt sig lidt om, fortsatte hun:

„Maaske er det ogsaa Grunden til, at jeg har ladet Dem beholde Livet, Hr. Carter! Ja, jeg vil endog foretage et Eksperiment med Dem."

„Det er yderst interessant at høre!" udbrød Nick Carter, der endnu ikke var bragt ud af Fatning. „De minder mig ikke lidt om den store Forbryder Doktor Quartz' smukke Hjælperske, som jeg efter ret livlige Tildragesler opnaaede at faa sat ud af Spillet. De

har maaske nok hørt om hele denne grimme Historie?"

„Jo!" svarede Carmen Agramonte. „Jeg ved, hvem De sigter til. De taler om Zanoni. Naa — i den Retning har De ikke taget fejl! Det skulde være mig en sand Vellyst at se Dem martret og pint til Døde, men foreløbig vil jeg dog ikke gribe til den Slags Ting!"

„Ikke dog? Saa er jeg virkelig nysgerrig efter at faa at vide, hvad det er for et Eksperiment. De vil foretage med mig, Senora!"

„Kald mig ikke „Senora", jeg hader den Benævnelse! Jeg sagde Dem dog før, at jeg ikke mere med et Ord vilde erindres om mine tidligere Forhold!"

„Ganske som De ønsker!" svarede Opdageren spydigt. „Saa skal jeg vel ogsaa helst lade Deres Fruenavn fare og kun kalde Dem ved Fornavn?

„Det kan De gøre, som De vil!" svarede den smukke Kvinde i en ligegyldige Tone. „Vil De kalde mig for Carmen alene, saa for mig gerne!"

Hun kastede Cigaretten fra sig og foldede i yndefuld Bevægelse sine Hænder om Nakken. Saa vedblev hun:

„Men for at komme tilbage igen til mit Eksperiment, saa har jeg ladet mig sige, at der gives to Ting, som i overordentlig Grad øver Indflydelse paa den menneskelige Karakter, og jeg har besluttet at se den Virkning som de vil kunne gøre paa Dem!"

„Og hvori bestaar saa de to Ting?" spurgte Nick Carter med et spotsk Smil.

„Ja, det er egentlig ikke Ting men Begreber! Jeg kalder dem „Tiden" og „Forandring i Omgivelserne"!"

„Jeg maa ærlig tilstaa, jeg forstaar Dem ikke rigtigt, hvad De mener dermed!"

„Naa, det overrasker mig saamænd heller ikke, for jeg ved jo, at alt, hvad jeg siger, kun lyder i Deres Øren som tomt Sludder!

Med Begrebet „Tiden" mener jeg, jeg har i Sinde altid at beholde Dem her hos mig, Hr. Carter, med andre Ord saa længe, til en af os dør en naturlig Død eller — bliver dræbt! De skal altid blive i min Nærhed — ikke længere fra mig, end at jeg stedse kan faa fat i Dem, saa De aldrig vil kunne se Deres Snit til at flygte eller faa nogen Fornøjelse af et Flugtforsøg. De vil altsaa baade Dag og Nat være under min Opsigt!"

„Det vil altsaa sige: Jeg er Deres Fange!" sagde Nick Carter.

„Ja — det er det rigtige Udtryk! Eller for Fuldstændighedens Skyld: Min Fange i Lænker!"

„Saa skal jeg altsaa stadig bære disse Prydelser, som De her betænkt mig med?"

„Ja — idet mindste saa længe, jeg finder det nødvendigt! Og nu til det andet Begreb: „Forandringen i Deres hidtidige vante Livsforhold!"

Den smukke Kvinde vedblev med hævet Stemme, medens en dyb Rødme farvede hendes Kinder og hendes Blik flammede med sælsom Ild:

„Jeg skal føre Dem hen paa et Sted, som De selv i Deres vildeste Drømme aldrig havde kunnet tænke Dem, et Sted, hvis Beliggenhed De ikke har anet det mindste om — ja, et Sted, der skal blive Dem baade et Himmerig og et Helvede!"

Nick Carters Løfter.

„Midt i Havet," vedblev Carmen efter et kort Ophold, „ligger der en lille Ø, som jeg kalder min Ejendom, og jeg hersker uindskrænket over dens Befolkning. Dens halvtropiske Klima er det herligste, som De kan tænke Dem! Øen har et Omfang paa en tre-fire Mil, og der vokser her alle Sydens Planter.

Inde i en skyggefuld Palmelund og omgivet af de farverigeste og sjældneste Blomster ligger mit Hus, som er udstyret med al vor Tids Hygge og tænkelig Pragt! Det er en af de karibiske Øer, som staar under fransk Overhøjhed, og jeg er ved særlig Tjenstvillighed, som skyldes et Medlem i Kolonialministeriet, kommen i Besiddelse af denne skønne Plet paa Jorden. Set ude fra Søen ligner den dog kun øde Klipper uden Spor af Planteliv."

„Denne helt fanasttiske Beskrivelse —" afbrød Nick Carter hende, „fremkalder atter hos mig det ellers snart udslukte Minde om Doktor Quartz! Ogsaa han boede ude paa en saadan Ø, og det skulde saamænd ikke undre mig, om det var den samme!"

Carmen Agramonte trak paa Skuldrene:

„Det tror jeg næppe!" sagde hun. „Selv om den maaske ikke ligger langt fra min Ø, hvis indfødte er mine villieløse Slaver. Det er Kariber, de sidste Ætlinge af en før saa mægtig Folkestamme; de tælles nu kun i Snesevis. Men som sagt, jeg hersker uindskrænket over dem, og de adlyder mit mindste Vink.

Der vil De komme til at tilbringe Resten af Deres Dage, og det og det afhænger fuldstændig af Dem selv, hvad for Bekvemmeligheder Friheden der vil give Dem!"

„Ah — De vil altsaa stille mig Betingelser?"

„Ja!"

„Og de lyder?"

„Naa, det skal jeg nok senere forklare Dem, Carter!"

„Aha! Jeg kan saamænd meget godt forestille mig Deres Betingelser allerede nu!" svarede Opdageren med bidende Spot. „Det er den gamle Vise, som Forbrydere af Deres Slags saa ofte har sunget for mig før: Jeg skal aflægge et højtideligt Løfte om ikke mere at forfølge Dem, med andre Ord betragte Dem som død og derfor ogsaa se gennem Fingre med alle de Ugerninger, som De senere maatte finde paa at begaa!"

Carmen rynkede sine Bryn, og hun var skøn ogsaa i sin Vrede.

„Nu bliver De mig snart for grov, Nick Carter!" sagde hun i en truende Tone. „Eller er det Deres Mening at ægge min Vrede? Tag Dem i Agt! I mit Indre slumrer der en Vulkan, lad den ikke komme til Udbrud!"

Saa vendte hun ham uden videre Ryggen og gik hen mod Døren.

Uden for lød der Fodtrin.

„Vil De allerede forlade mig?" spurgte Nick Carter fuldkommen rolig. Carmens Trusel havde kun kunnet aftvinge ham et foragteligt Smil.

„Ja, Vogteren kommer straks med Deres Klæder!"

Lidt efter gik Døren op, og en høj, stærktbygget, kobberfarvet Karibi-Indianer traadte ind i det lille Rum.

Skønt han endnu kun saa ud til at være i sin første Ungdom, var han dog af kæmpemæssig Skikkelse. Hans kraftig udviklede Muskler røbede, at han maatte være stærk som en Bjørn.

Efter at han med korslagte Arme over Brystet havde bukket dybt for Carmen, talte hun til ham paa Karibisk — et Sprog, som Nick Carter ikke forstod et Muk af.

Dog kunde Opdageren efter Meksikanerindens Fagter og Indianerens Holdning skønne, at hun gav ham nogle Ordrer.

Saa forlod hun Kahytten uden at værdige Nick Carter blot saa meget som et Blik.

Da Indianeren havde lukket Døren efter hende, nærmede han sig Køjen, hvori Nick Carter laa lænket.

Og til Opdagerens store Forbavselse, tiltalte Indianeren ham paa fuldkomment korrekt Engesk:

„Jeg er Deres Tjener!" sagde han. „Jeg skal adlyde enhver af Deres Befalinger, for saa vidt ikke staar i Modstrid til dem, som Dronningen har givet mig!"

„Altsaa Carmen har ophøjet sig selv til at være Dronning!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Forhaabentlig udnævner hun ikke mig til sin Premierminister — eller „Prinsgemal"!"

Og han vedblev højt:

„Hendes Majestæt har altsaa befalet Dig at adlyde mig? Det er jo meget elskværdigt af hende! Jeg føler mig omtrent som den lille Dreng, for hvem en Fe viste sig og tilstod ham tre Ønsker! Mit første Ønske er da, at jeg straks maa blive løst af mine Lænker!"

„Skal ske!" svarede Tjeneren. „Men De maa først aflægge Løfte om, at De ikke vil forlade Kahytten uden mit Samtykke! Vil De love mig det?"

Nick Carter lo højt:

„Det er noget ganske nyt!" sagde han. „Altsaa vises der mig virkelig saa megen Tillid, at man vil forlade sig paa mit Æresord! Lad gaa da! Bare for at blive fri for disse væmmelige Tingester, giver jeg Dem gerne et saadant Løfte!"

„Godt!"

Saa tog Indianeren en Nøgle op af sin Lomme i de vide Benklæder og aabnede Kædernes Laase.

Derefter hjalp han Nick Carter ud af Køjen.

„Hvad maatte Herren ellers ønske?" spurgte han i en ydmyg Tone.

„En stor Ballie med varmt Vand, et Stykke Sæbe og nogle Haandklæder, og dermed kan Du gaa — for et Bad vilde være det bedste, jeg i Øjeblikket kunde tænke mig at faa!"

„Skal jeg foruden Deres Klæder ogsaa bringe Dem rent Linned?"

„Ja — selvfølgelig!" svarede Nick Carter. „Din saakaldte Dronning har vel ladet alt saadant noget bringe om Bord til mig?"

„Ja, der er nok af den Slags!" svarede Indianeren.

Saa gik han ud af Kahytten uden at lukke Døren i efter sig.

„Dette er virkelig et helt lille Æventyr!" sagde Opdageren til sig selv. „Først viser Carmen sig i en Dragt, som om hun skulde til Opera-Premiere i New York! Saa kommer der en Indianer, der taler ligesaa godt Engelsk som jeg og udtrykker sig saa

dannet, som om han havde været Duks i en Missionsskole. Nu er jeg bare spændt paa at faa at vide, hvad der saa vil ske!"

Nick Carter fik ikke længe at vente. Ti Minutter senere kom Tjeneren og en anden karibisk Indianer slæbende med et stort Badekar, der var halvt fyldt med varmt Vand, og desuden medbragte alt det øvrige, som Opdageren havde ønsket sig.

Efter at Nick Carter havde taget sig et Bad og klædt sig paa — det glædede ham, at der var bleven bragt ham de samme Klæder, som han havde haft paa Dagen i Forvejen — bestilte han hos Indianeren en Kop Kaffe og nogle Cigarer.

Han modtog hurtig det forlangte, og han havde netop med Velbehag drukket sin Mokka, da der blev banket paa Kahytsdøren.

„Han raabte: „Vær saa god!" — og ind traadte atter Carmen.

„Det glæder mig, at De atter er kommen til Fornuft!" sagde hun, medens hun tog Plads over for ham ved det lille Bord. „Derved har De jo rigtignok ogsaa faaet det behageligere end før!"

„Det har altid hos mig været Princip at gøre en Dyd af Nødvendighed og gøre gode Miner til slet Spil!" svarede han roligt, medens han blæste Røgen bort fra sin Cigar.

„Og da De nu er kommen mig saa elskværdigt i Møde, vover jeg i Tillid til Deres Højmodighed at fremkomme med endnu et Ønske, Hernede i Kahytten er Luften saa trykkende. Vil De være saa venlig at tillade mig, at jeg et Øjeblik gaar op paa Dækket?"

Meksikanerinden overhørte med Vilje den bidende Spot, der laa i den Maade, hvorpaa Opdageren talte.

Hun trykkede paa den elektriske Knap, hvorefter Tjeneren straks viste sig.

„Spørg ham!" svarede hun kort og fyndigt til sin Fange.

Saa gik hun atter ud af Kahytten.

„Hm! Det lader nok til, at alt her skal gaa fra neden og opefter!" brummede Nick Carter hen for sig. „Mon der virkelig ogsaa her skulde findes et helt Kancelli?

Sandsynligvis er den røde Hedning Konseilspræsident eller Førsteminister i Carmens Kongerige, eller ogsaa beklæder han en høj Stilling i Hendes Majestæts Hofetat..."

Han vendte sig om mod Indianeren og sagde:

„Hvad hedder Du for Resten, kære Ven?"

„Peto!"

N. C. 67. D.

„Ikke Baron Peto eller Grev Peto?" spurgte Opdageren med et fuldstændigt alvorligt Ansigt. „Saa er Du vel ikke Minister? Men hvorom al Ting er, saa skal jeg spørge Dig og udbede mig din høje Tilladelse til, at maatte gaa op paa Dækket?"

„Gerne! Men Dronningen forlanger Deres Æresord paa, at De ikke foretager noget Flugtforsøg, at De kun deroppe taler med Dronningen og ikke med nogen anden, og at De ikke heller forøver noget voldeligt Overfald!

„Det var næsten lidt for meget forlangt!" lo Nick Carter. „Er der mere at bemærke?"

„Ja, De maa ikke prøve paa at give Tegn til et forbisejlende Skib om, at De befinder Dem i Nød!"

„Det vilde vist heller ikke blive saa let i disse vanskelige Tider! Naa, lige meget, jeg afgiver Løftet — eller vil De maaske have det skriftligt?"

„Nej, det er ikke nødvendigt!" svarede Indianeren med urokkelig Mine.

Saa aabnede han Døren og lod Nick Carter gaa først.

To Minutter senere stod den navnkundige Opdager oppe paa Dækket.

Den smukke Forbryderskes Forholdsregler.

Det var en herlig Maaneskinsaften.

Klokken var ti.

Nick Carter var kun gaaet faa Trin op og befandt sig nu paa Agterdækket.

Han saa sig omkring med et prøvende Blik.

Yachten var et stateligt Fartøj paa omtrent fem Hundrede Tons, og det kunde vel være omtrent hundrede Fod langt.

Lystbaaden maatte sikkert tidligere have tilhørt en amerikansk Mangemillionær, thi hvorhen han saa, opdagede han kostbare Træudskæringer og blankt Messing.

Yachten var egentlig kun beregnet paa at føre Sejl men rummede ikke des mindre en lille Dampmaskine.

I Øjeblikket gled den fremad ved Damp og havde fastgjorte Sejl, da Havet var spejlblankt, og der rørte sig ikke en Vind.

Der førte fire Trapppetrin op til Dækket.

Nick Carter stillede sig hen ved Rælingen heroppe og stirrede ned i Vandet, der frembød et vid-

underligt Skue, det lignede et uhyre Ildhav. I hver Vandstribe lyste Morilden med et grønligt Trylleskær.

„Det er dog et prægtigt Syn!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Jeg maa sige, at skønt jeg hyppig har været til Søs, har jeg aldrig set Morild i saa vid Udstrækning som i Aften!"

Og med bitter Latter vedblev han:

„Det skulde nogen bare have sagt mig for et Par Dage siden, at jeg nu skulde befinde mig om Bord paa et Lystfartøj og beundre Morilden."

Han var i den Grad optagen af sine egne Tanker, at han slet ikke lagde Mærke til, at Carmen kom sagte hen mod ham, og han fik først Øje paa hende, da hun lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Er det ikke smukt at se?" spurgte hun med en ejendommelig blød Stemme.

„Jo — men det smukke Skue forbitres mig ved Deres Nærværelse!"

„Tal dog nu ikke saa uhøfligt!" sagde hun vredt. „Svar mig saa paa, om De ikke hellere vil være heroppe end nede i Kahytten?"

„Jo, selvfølgeligt! Hvad skal nu saadan et fjollet Spørgsmaal til?" spurgte Nick Carter kort for Hovedet.

„Naa — fordi det kommer jo an paa Dem selv, om De fremtidig vil nyde godt af den Begunstigelse at faa Lov til at komme herop. De har kun nødig at love mig, at De under hele Rejsen vil følge mine Anordninger!"

„Altsaa med andre Ord: jeg skal være Deres viljeløse Slave!" svarede han og lo højt. „Hvad regner De mig egentlig for, Carmen? Tror De, jeg er en elendig Svækling? For nogle Timer siden sagde De til mig, at De beundrede min Viljestyrke og Handlekraft. Jeg maatte dog synke dybt i Deres Agtelse, om jeg frivillig og uden at vove noget Forsøg paa at gøre Modstand skulde lade mine Hænder binde! Det kan De da heller ikke forlange af mig?"

„Ih, det er ikke mere, end jeg havde ventet af Dem!" svarede Meksikanerinden. „Det var dumt af mig endog blot et eneste Øjeblik at tro, at De saa hurtig vilde føje Dem efter mine Ønsker! Godt! Nu maa De gærne — uden Forpligtelse til at aflægge ny Løfter — gaa frit her omkring paa Dækket, til Rejsen er endt! Men De kan være forvisset om, jeg skal nok faa passet paa, at De ikke søger Forbindelse med nogen eller taler med andre Mennesker her om Bord end med min Tjener og mig! Iøvrigt vilde det være uden Nytte for Dem, for ikke en vil indlade sig med Dem eller svare Dem et Ord. Hele Mandskabet — lige fra Styrmanden til Fyrbøderen — hører mig fuldstændig til og er mig lydigt, og de allerfleste kan ikke et Ord Engelsk men kun deres Hjemlandssprog, som De, Nick Carter, hvad jeg meget godt ved, ikke forstaar en Smule af.

Naar vi saa, naar Rejsens Maal, vil jeg tillade mig at lægge Dem i ny Lænker."

„Det er jo en ret behagelig Udsigt!" udbrød Nick Carter tørt.

„Gyldne Lænker!" tilføjede hun, medens hun med sine sælsomt spillende Øjne saa Opdageren lige ind i Ansigtet, og det var ikke langt fra, at hendes krusede Haar havde strejfet hans Pande.

Nick Carter traadte et Skridt tilbage og svarede køligt:

„Gyldne Lænker er ikke nær saa tunge som Jærnlænker!"

„De forstaar mig vist ikke rigtig!" svarede Meksikanerinden, medens hun gnavent stampede med Foden i Dækket.

„Hvordan det?" svarede Opdageren med rolig Mine. „Jeg hævder kun en gammel Kendsgerning, som De vel ikke kan sige noget imod? Fortæl mig hellere, hvad De egentlig har i Sinde at gøre med mig?"

Men Carmen rystede ivrigt paa Hovedet.

„Nej, endnu ikke! Det er Tiden endnu ikke kommen til! De skal foreløbig kun vide, at De aldrig mere vil faa New York at se — i det mindste ikke saa længe, jeg er i Live!"

Og hun tilføjede skarpt:

„De kan være overbevist om, at det ikke er tom Snak, og jeg er ogsaa den Kvinde, som kan sætte min Vilje igennem!"

„Jeg tror dog næppe det vil lykkes Dem! Jeg bryder mig ikke om at leve et ørkeløst Liv ved Deres Side. Ved den første den bedste Lejlighed flygter jeg fra Dem!"

„Men en saadan Lejlighed vil aldrig tilbyde sig for Dem!" udbrød Carmen med bidende Haan.

„Naa, det maa Fremtiden vise!" sagde Nick Carter og tilføjede med et Skuldertræk: „Jeg ved overhovedet ikke, hvad det er for Vanvid, De er greben af! Jeg er Opdager, og det er min Bestilling at faa Forbrydere af Deres Slags gjorte uskadelige! De har paa den mest underfundige Maade gjort mig til Deres Fange og slæbt mig om Bord paa Deres Skib. Og nu forlanger De af mig, at jeg endog skal optræde fint og høfligt over for Dem. Hvem skulde forhindre mig i, at jeg nu med mine egne Hænder kvalte Dem?"

Den smukke Kvinde lagde Armene over Kors og stirrede paa Opdageren med sine straalende Øjne.

„Hindre Dem?“ gentog hun. „Det skulde De selv — Deres egen Person! De er altfor stor en Hædersmand til, at De — selv i en Stilling, hvor det kunde retfærdiggøres — vilde lægge Haand paa en Kvinde!

Og hun tilføjede med et Smil:

„Forresten vilde De heller ikke kunne komme til det! De er stadig omgivet af et halvt Dusin Spejdere eller mere! Paa et Vink af mig styrter der sig mindst seks bomstærke Karibi-Indianere over Dem.

De tror, at De i Øjeblikket er i Frihed, men ikke des mindre er De lige saa fangen nu, som da De laa lænket nede i Deres Kahytskøje.

Prøv kun paa det, Nick Carter: gaa til Styrmanden eller ned i Maskinrummet og se, om det vil kunne lykkes Dem at faa ændret Kurs eller at bevæge Mandskabet til at handle efter Deres Vilje!

De er hjælpeløs som et Barn, og jeg tror ikke, De er saa dum at ville springe over Bord herude i rum Sø!

De skal ikke gøre Dem nogen Ulejlighed med at lede efter Vaaben, for De vil ikke kunne finde nogen.

Saa snart De blot gør den ringeste Mine til, at De vil sætte Dem i Besiddelse af en Jærnstang eller et Haandspiger, vil en saadan Genstand blive revet fra Dem af seks Par Hænder.

Tro mig, Nick Carter, De tager fejl af mig eller rettere, De kender mig ikke nok endnu!

Men netop fordi jeg kender Dem, hele Deres Iver, med andre Ord: Deres Farlighed som Fange, har jeg truffet alle nødvendige Forholdsregler.“

Og hun tilføjede spotsk:

„Saa overlader jeg Dem derfor gerne Kommandoen her paa Skibet! God Nat!“

Saa vendte hun ham Ryggen og gik stolt hen mod Indgangen til Agterkahytten.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Nick Carter vilde skynde sig efter hende, men straks efter kom han paa andre Tanker.

„Det er jo dog fuldstændig ud i det blaa at spilde et Ord mere paa det Kvindemenneske!“ mumlede han.

Der stod en magelig Kurvestol ikke langt fra ham. Den trak han nærmere, satte sig i den og tændte sig til Trøst en Cigar.

„Jeg ved ærlig talt endnu ikke, om jeg er vaagen eller om jeg drømmer!“ sagde han til sig selv. „Det lader virkelig til, Carmen har Ret i sin Paastand, at den pludselige Forandring af Omgivelserne virker paa Menneskets Karakter. Jeg befinder mig i en Tilstand, der næsten lammer mine Nerver. Jeg er min Sandten ikke sikker paa, om det, som jeg tror at opleve, er Virkelighed eller kun et levende Billede i min altid livlige Fantasi!“

Hans Tanker fo'r til hans Hjem i New York, hvor man sikkert nærede stor Bekymring for ham i Anledning af hans pludselige Forsvinden.

Hvad vilde de dog alle derhjemme sige, de to Søskende, nemlig hans Fætter Chick og hans Kusine Ida, eller hans yngste Hjælper Patsy og de Tjenestefolk, som han allerede havde haft i mange Aar, naar den ene Dag gik efter den anden, Uge efter Uge, uden at de hørte fra ham? Til sidst maatte de vel tro ham død...

Det gjaldt altsaa for ham — under alle Omstændigheder — at finde Midler eller Udvej til at slippe ud af dette skammelige Fangenskab.

„Frem for alt maa jeg nu nøje undersøge Fartøjets Indre og Ydre. Maaske kan jeg dog faa Lejlighed til at tale med en eller anden af Besætningen, eller det vil lykkes mig at faa fat i et Vaaben, som jeg kan true mine Vogtere med!“

Han rejste sig og gik hen til Agterstavnen. Men der var ikke et Menneske at se — alt var som uddøet. Den bageste Dør ind til Dækskahytten var lukket af og Gardinerne rullede ned. Der var endnu lyst i Vinduerne, hvad der beviste, at Carmen endnu ikke var gaaet til Ro.

Nick Carter tænkte et Øjeblik paa, om ikke han oppe fra Troppen skulde se at slippe gennem Ovenlysvinduet ned i den fine Kahyt, men han opgav kort efter en saadan Plan som fuldstændig haabløs. Carmen havde jo sagt ham, at han uafladelig blev bevogtet af mindst seks Par Spejderøjne, og Vogterne vilde naturligvis hindre ham i hans Forehavende. Saa gik han langs Læsiden hen ad Dækket op paa Kommandobroen.

Heroppe ved Roret stod der en Mand, paa hvis Folkeafstamning Nick Carter ikke rigtig kunde blive klog, men sikkert var det, at hverken var Amerikaner eller Europæer.

Manden lod, som om Nick Carter kun var Luft for ham, skønt Opdageren stillede sig lige klods op ad ham og saa paa det oplyste Kompas.

Da de var sejlede ud fra Boston, dampede de altsaa nu i den Retning, som Opdageren havde tænkt sig, nemlig i Retning af „Læ-Øerne“ eller Antillerne.

Paa selve den opøjede Kommandobro stod der en undersætsig, bredskuldret Mand med Kikkert i Haanden.

Nick Carter gad ikke en Gang gaa hen til ham. Han var sikker paa, at Kaptajnen eller hvad denne Mand nu kunde være — lige saa lidt vilde værdige ham et Blik som Manden ved Roret. Og han kunde jo ogsaa have udsat sig for at blive vist ned, for efter almindelig Sømandsskik har ingen andre noget at gøre paa Kommandobroen end Kaptajnen og Skibets Officerer.

Da Nick Carter kiggede ned i Maskinrummet, talte han en halv Snes Karibi-Indianere paa Fyrpladsen.

Efter en kort Overvejelse steg han derned og saa sig om.

Maskinmesteren, der ogsaa syntes at være Karibi-Indianer, holdt sine Øjne borte fra ham, som om han slet ikke havde lagt Mærke til ham.

Da Opdageren tiltalte ham, lod han, som om han slet ikke hørte et Ord. Fyrbøderne og Kullemperne var ligeledes tavse. Der herskede en fuldkommen Stilhed, der virkede lammende paa Nick Carters Nerver.

Ude paa Fordækket stødte han paa nogle Matroser, der var beskæftigede med at vikle Tov op. Ogsaa der var aabenbart Karibi-Indianere.

Paa Skibets „Bak" — den forreste Del af Yachten — stod der en enkelt Mand paa Udkig.

Nick Carter stillede sig hen hos ham og kiggede ud i det fjærne.

Morilden var imidlertid forsvunden, Maanen gemt bag Skyer og et dybt Mørke sænkede sig over Havet.

Opdageren spejdede hele Synskresen rundt, men intet Sted var der noget Lys at se. Sandsynligvis havde Carmen befalet dem, der styrede Yachtens Sejlads, at vælge en Kurs, som afveg saa meget som muligt fra den sædvanlige Søvej.

Da Opdageren atter var vendte tilbage til Agterdækket, fik han pludselig en Idé.

„Jeg skal dog en Gang have undersøgt, om Carmen ikke har pralet, eller om virkelig et halvt Dusin Spejdere følger enhver af mine Bevægelser!"

Saa gik han hen til Rælingen, hvor han ganske pludselig rev en Jærnstolpe ud af sit Leje.

I en snarraadig Mands Haand vilde denne tykke Jærnstang have været et frygteligt Vaaben. Han hævede da ogsaa Jærnstangen mod den første Matros, der kom farende hen mod ham, som om han vilde slaa ham ned.

I et Nu var han virkelig omringet af et halvt Dusin brune Fyre, og inden han vidste et Ord af det, havde de vristet Jærnstangen fra ham. Hvorfra „Vogterne" var dukkede frem, forblev Opdageren en Gaade, og de forsvandt lige saa hurtigt, som de var komne.

„Det var ligegodt et stift Stykke!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Nu bliver der vel ikke andet for mig at gøre end at vende tilbage til Kahytten...

Og han vedblev sin Enetale:

„Forresten er jeg skrupsulten! Jeg maa se, om jeg kan faa fat i Peto igen. Naar alt kommer til alt, er han nok den eneste, for hvem jeg ikke er Luft!"

En Samtale med Peto.

Nick Carter gik ned ad Trappen til de Kahytsrum, der laa under Dækket. Den smalle Gang oplystes svagt af en Lysstraale gennem en aaben Dør.

Da han kom derhen ad, saa han ind i et Rum, der var indrettet som en Spisestue. Paa det fint dækkede Bord stod der en Mængde lækkert udseende Retter, og det skortede heller ikke paa de nødvendige Drikkevarer.

„Det er mig næsten som et Æventyr!" mumlede han hen for sig. „Jeg har kun nødig at sige: „Bord, dæk Dig!"

Højst sandsynligt er alle disse Herligheder bestemte for mig, og hvis de ikke er det, saa kan vedkommende bagefter komme og besvære sig til mig!"

Saa satte han sig hen til Bordet og tog for sig af Retterne. De smagte ham ganske fortræffeligt, og han skulde lige til at skænke sig et Glas Vin, da han pludselig hørte en Stemme bag sig sige:

„Er der ellers ikke noget, Herren maatte ønske sig til Aftensmaaltidet?"

Da Nick Carter vendte sig om, saa han Peto, der med en Serviet i Haanden havde stillet sig op bag hans Stol.

„Nej, Tak! Aftensmaaltid siger Du? Det er jo unægtelig temmelig sent at spise til Aften!" udbrød Opdageren. „Jeg kan ikke ønske meg mere i den Retning, og jeg maa sige, at Maaltidet har smagt mig udmærket!"

Efter at Nick Carter havde tændt sig en Cigar, tog Peto af Bordet. Men da han vilde forlade Kahytten, holdt Opdageren ham tilbage.

„Bliv her lidt endnu! Jeg vilde gerne rette nogle Spørgsmaal til Dig!"

Indianeren satte atter Bakken med Spisestellet tilbage paa Bordet.

„Hvad ønsker Herren at vide af mig?"

„Aa — en hel Del! Allerførst kunde Du jo sige mig: hvor ligger den hemmelighedsfulde Ø, som er Maalet for vor Rejse?"

„Der!" svarede Karibi-Indianeren kort og fyndigt, medens han pegede i sydlig Retning.

Det var ganske vist den Kurs, som Yachten var slaaet ind paa, hvad Nick Carter jo ogsaa havde overbevist sig om ved at se paa Kompasset.

„Og hvor længe skal vi sejle endnu?"

„Aa — nogle Dage!"

„Det er ganske vist et temmelig ubestemt Svar, men jeg vil dog foreløbig lade mig nøje med det! Og hvad hedder Øen?"

„I det karibiske Sprog hedder den Towanna!"

Nick Carter tænkte sig lidt om — saa rystede han paa Hovedet.

„Jeg husker godt, at jeg en Gang temmelig indgaaende har studeret Kortet over det karibiske Hav!" udbrød han. „Men en Ø, der hedder Towanna, har jeg ikke den Gang truffet paa!"

„Det er ogsaa kun et Navn, vi har givet den. Paa Korter hedder den noget andet."

„Naa, hvad hedder den da? Man skal vel ikke pine hvert Ord ud af Dig!" udbrød Opdageren utaalmodigt.

Men Indianeren trak paa Skuldrene.

„Det er mig forbudt at give Dem nogle Oplysninger i saa Henseende!" svarede han omsider.

„Denne Forsigtighed fra din saakaldte Dronnings Side finder jeg noget overdreven!" sagde Nick Carter, medens han tog nogle Drag af sin Cigar. „Men for Resten er det mig inderlig ligegyldigt, om jeg faar Øens rigtige Navn at vide eller ej! Sig mig saa: bliver denne Afkrog af Verden besøgt af andre Skibe?"

„Nej — aldrig!"

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi man tror, Øen er ubeboet! Desuden er det ganske umuligt at lande paa Øen for dem, der ikke er fortrolige med dens Omgivelser. Fra selve Øen vil De ikke kunne se det ringeste af Havet, om ikke De stiger op paa Toppen af Bjærget — hvad det dog vistnok aldrig vil blive tilladt Dem!"

„Det forstaar jeg ikke rigtigt!" svarede Opdageren. „Med mindre man altsaa heller ikke kan se det Indre af Øen ude fra Havet?"

„Nej, det kan man heller ikke! Hele Øen bestaar nemlig af et Krater, som tilhører en forlængst udslukt, undersøisk Vulkan, hvis Top hæver sig op over Havets Overflade. Kraterets Vægge danner en næsten uoverstigelig Mur og er fuldstændig blottet for Planteliv. Men des frugtbarere er Vulkanens Bund. Dernede hersker der en stadig en Temperatur, hvor ved alle mulige Planter trives ypperligt!"

„Og hvordan kommer vi saa ind til Øen? Bliver Yachten liggende ude paa Havet?"

„Nej, aldeles ikke! Men det er mig forbudt at meddele Dem, hvordan vi kommer ind til det Indre af Øen!"

„Og hvor mange bor der paa den Ø?"

„Langt over hunderede!"

„Er det allesammen indfødte Kariber?"

„Ja!" svarede Tjeneren, og tilføjede med sørgmodig Mine: „Vi er de sidste af en fordum saa mægtig Race, som nu raskt er ved at uddø. Paa de andre Øer i det karibiske Hav lever der nok en stor Mængde af Karibi-Indianere, men de er allesammen blandede. De faa, der tilhører den rene Race, har alle trukket sig tilbage til Towanna."

„Og Dronningen i dette lille Rige er den Dame, der ejer Yachten her?"

„Ja! Tibitah er vor Herskerinde, hvem vi ærer som vor Dronning. Hun har allerede levet iblandt os i flere Aar og gjort os saa meget godt, at enhver af os hænger ved hende med Liv og Sjæl!"

„Har hun tidligere bragt nogen hvid Mand med sig over paa Øen?"

„Nej — aldrig! Det er første Gang, hun prøver paa det, og jeg er ikke ganske sikker paa, at det vil blive optaget særlig venligt af mine Stamfæller."

„Hvordan er det da mon gaaet til, at hun er blevet Herskerinde paa denne lille Ø?"

„Det maa jeg ikke meddele Dem noget nærmere om!" svarede Peto. „Jeg kan kun sige Dem saa meget, at vor Dronning staar under en mægtig fransk Herres Beskyttelse. Han har selv en Gang besøgt Øen og tog da mig med sig for at lade mig opdrage i Frankrig og England!"

„Ah — saa blev den Gaade løst! Nu forstaar jeg, hvordan det kan være, at Du taler saa udmærket Engelsk og forstaar at udtrykke Dig paa saa pæn en Maade. Dronningen har vel ogsaa været borte fra Øen i længere Tid?"

„Det har hun! Saa for ikke længe siden fik jeg Befaling til at stille i Havnestaden Boston med et bestemt Antal af mine Landsmænd!"

„Og paa hvad Maade fik Du den Ordre?"

„Det tør jeg heller ikke sige Dem noget om."

„Naa — maaske kan der her være Tale om traadløs Telegraf?" sagde Nick Carter halvhøjt til sig selv. „Da Carmen sammen med Peto har ladet Øen og dens Beboere faa Del i Civilisationens Goder, er det vel ikke umuligt, at hun ogsaa har faaet bragt den traadløse Telegraf over til Øen! Men en saadan Antagelse modsiger igen den Kendsgerning, at Towanna, som Øen jo hedder paa Karibisk, er fuldstændig ubekendt og gælder for at være ubeboet.

Naa — det vil forhaabentlig lykkes mig en Gang at finde ud af, hvordan Dronning Tibitah har kunnet sætte sig i Forbindelse med sine Undersaatter."

Han vendte sig atter om mod Tjeneren og udbrød højt:

„Sig mig endnu kun et:

„Har Du nogen Anelse om, hvad Carmen — eller Tibitah, som I jo kalder hende derovre paa Øen — har i Sinde at gøre med mig?"

„Efter min Mening vil Tibitah gøre Dem til sin Ægtefælle!" svarede Tjeneren.

„Hvorfor tror Du det?" spurgte Opdageren og rystede paa Hovedet. „Har hun udtalt sig om noget i den Retning?"

„Nej, det just ikke, men jeg har lagt nøje Mærke til hende! Da De som bevidstløs blev bragt her om Bord og lagt ned i Køjen, stod hun længe hos Dem og betragtede Dem med et eget Blik. Jeg forstaar at læse i et Kvindehjærte, selv om jeg ogsaa kun er en Indianer!"

„En Mand med din Opdragelse kan ikke regne sig for at være en almindelig Indianer! Det undrer mig overhovedet, at Du igen er vendt tilbage til Towanna, efter at Du har lært Udlandet at kende."

Karibi-Indianerens Ansigt fik et sværmerisk Udtryk.

„Ved De ikke, hvad Hjemve er?" spurgte han i en jævn Tone. „Det Sted, hvor jeg er født, hvor mine Forældre og Søskende bor, er mig helligt. Og selv om jeg ogsaa har set mange store Byer, saa er der dog ingen af dem, der i Skønhed kan maale sig med den lille Plet paa Jorden, hvor jeg for første Gang saa Dagens Lys. De vil selv komme til at skønne, at jeg ikke har overdrevet eller sagt for meget!

Desuden er jeg ogsaa vendt tilbage til Øen for at gøre mine uvidende Stamfæller delagtige i Civilisationens Velsignelser, og jeg tror, det er lykkedes mig — takket være Tibitahs Hjælp!"

„Saa er Du vel heller ikke den simple Tjener, som Du giver Dig ud for at være?"

„Nej, det er jeg ganske vist ikke!" svarede Karibi-Indianeren. „Dronningen har kun sat mig til at være Deres Tjener, fordi hun ved, at hun kan stole paa mig. Paa Øen har jeg haft Herskermagten under hendes Fraværelse."

„Ah! Men for at komme tilbage til, hvad vi før talte om — Du er altsaa af den Mening, at din Herskerinde nærer saa megen Interesse for mig, at hun gærne vil have mig til Mand?"

„Ja, det er min faste Overbevisning!"

„Naa, det bliver vel næppe til noget!" svarede Nick Carter med et Smil.

Og han tilføjede:

„Nu skal jeg ikke pine Dig mere med mine Spørgsmaal. Du længes vel ogsaa efter at komme til Ro?"

Saa rejste Opdageren sig og gik ind i sin Kahyt, hvor han straks lagde sig til at sove.

Ved Maalet.

Da Nick Carter den næste Morgen vilde gaa op paa Dækket, opdagede han til sin store Overraskelse, at Døren var lukket af.

Carmen havde altsaa taget sine Forholdsregler og vilde ikke denne Dag give ham Lov til at forlade Kahytten, hvad ogsaa Peto bekræftede, da han bragte ham Frokosten.

Dagen svandt hen i næsten uudholdelig Ensformighed. Ej heller lod Carmen Agramonte sig se en Gang. Sandsynligvis vilde hun overlade Nick Carter til sine egne Tanker, saa han kunde falde til Ro.

Først da Mørket indtraadte, fik han Tilladelse til at gaa op paa Dækket, men end ikke der viste Meksikanerinden sig.

Saaledes gik ikke blot denne Dag men ogsaa de følgende, og først den sjette Dag om Aftenen, fik Nick Carter atter Carmen at se.

Hun traadte hen til Opdageren, der stod paa Dækket og saa paa, at en Del indianske Matroser var i Færd med at tage Mastestængerne og tilligo ogsaa selve Masterne ned og lægge dem henad Dækket.

„Nu har vi naaet Maalet, Nick Carter!" sagde Carmen, medens hun pegede ud i Mørket. „I Løbet af faa Timer vil De betræde mit Rige!"

„Mit Fængsel!" svarede Nick Carter bittert. „Men det skal ikke længe blive mit Fængsel, det kan De stole paa, Carmen!"

„De vil nok komme til at tale anderledes, naar De ser det Sted, jeg har bestemt til Deres Opholdssted!" svarede Fruen koldt.

Nogle Timer senere saa Nick Carter, der var bleven oppe paa Dækket, en spøgelsesagtig, sort Masse i det fjerne.

Det var Øen.

Nu gik Matroserne ud paa Yachtens Bak for at gøre Ankeret klart. Kort efter hørtes de tunge Kæders Raslen, og Ankeret gled ned i Dybet. Der blev givet Stoppesignal til Maskinen — og Yachten laa nu sagte gyngende paa Vandet.

„Hvorfor kaster vi Anker her?" spurgte Opdageren Peto, der netop kom ham forbi.

„Vi maa vente paa Højvande, ellers kan vi ikke naa ind i vor Havn!" svarede Peto.

Saa vidt Nick Carter kunde skelne Øen ved det matte Stjærnelys, maatte den virkelig ude fra Havet se ud til at være ubeboet. Klippevæggene var nøgne og vildt forrevne, men de dannede sandsynligvis et lukket Hele omkring Øen. Intet Steds kunde der spores et Indløb blot saa stort, at en Baad kunde slippe der igennem.

Efter en Times Tid blev Ankeret atter hejst. Skorstenen kunde slaas ned lige som paa en Flod- eller Kanaldamper, der hyppig skal sejle under Broer.

Da den var bleven „kappet" og lagt tilbage, satte Skibet sig atter langsomt i Bevægelse. Yachten drejede pludselig om en Klippe, og Nick Carter bemærkede til sin Forbavselse en tunnelagtig Aabning. Ved nærmere Eftersyn viste det sig at være en naturlig Klipperevne, der paa kunstig Vis var bleven udvidet.

Det forekom ham næsten umuligt, at et Fartøj paa Yachtens Størelse kunde slippe uskadt igennem. Men baade Skibets Leder og Manden ved Roret maatte være udmærkede Søfolk, thi uden at komme i Berøring med blot den mindste fremspringende Klippekant, gled Dampyachten ind i „Tunnelen", hvor der herskede et uigennemtrængeligt Mørke.

Faa Minutter senere var Skibet atter under aaben Himmel.

Nick Carter saa til sin Forbavselse, at en kæmpemæssig Skydedør, der bevægedes af usynlige Hænder, lukkede for Indgangen.

Kort efter blev der kastet Anker paany.

De laa inde i en Slags Vandbassin, der var stort nok til, at Yachten kunde være deri.

Carmen havde hele Tiden staaet tavs ved Nick Carters Side.

Nu udbrød hun, medens hun pegede paa Skydedøren og samtidig saa op ad de himmelhøje Klippevægge:

„Her er altsaa Deres Fængsel, som De behager at kalde det! Prøv kun paa at slippe bort herfra, — Enten maa De have Vinger eller Kæmpekræfter!"

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Jeg maa stadig svare Dem, at for en raadsnar Mand er intet umuligt. Ellers maatte han jo frivillig give Afkald paa at vove et Flugtførsøg og rolig finde sig i sin Skæbne!"

Carmen saa paa ham med et ejendommeligt Blik.

„Naa — det kan vi jo atter tale om i Morgen. Og nu: God Nat!"

Hun rakte ham Haanden, men Opdageren lod, som om han ikke saa det.

„Hvorfor vil De ikke modtage min Haand?" spurgte Meksikanerinden.

„Det kunde jeg nævne forskellige Grunde for!" svarede Nick Carter koldt. „For det første er De min Fjende, der med Magt og List har bragt mig herhen til et Sted, hvor De vil holde mig fangen paa Livstid. Og for det andet ved De vel ogsaa nok, hvad jeg regner Deres moralske Synspunkt for?"

Carmen stampede rasende med Foden i Dækket.

„De Ord vil De nok komme til at fortryde!" snærrede hun. „Her hvor jeg uindskrænker er Herskerinde, skal De snart komme til at danse efter min Pibe!"

„Nej — aldrig!" svarede Nick Carter og lo. „Lad være med at bilde Dem selv noget ind, Carmen!

De har iøvrigt Ret, naar De siger om Dem selv, at De er et Væsen fuld af Modsætninger, for enten maa De handle efter Deres Had eller efter Deres Tilbøjelighed. Men De er ikke i Stand til nogen af Delene, hvad der er et Bevis for Deres Aands ringe Værdi!"

„Aa — De kan saamænd ikke fornærme mig!" udbrød Meksikanerinden med en foragtelig Mine. Og hun tilføjede truende: „Men i Morgen er der atter en Dag! Derefter vil der følge mange andre Dage, som bliver den lig, det kan De stole paa!"

Uden at sige et eneste Ord mere vendte hun ham Ryggen og gik hen mod Rælingen midtskibs, hvor man allerede havde aabnet Lugerne og sat Falderebstrappen til. Ved Foden af Trappen laa der en Jolle, som var bemandet med tre Indianere.

Carmen gik raskt ned ad Trinene og tog Plads i Baaden, hvorefter hun straks blev roet i Land.

Inden for Krateret var der saa mørkt, at Nick Carter kun kunde se Strandens hvide Sand og de mørke Omrids af Træerne ved Bredden.

Med et Suk gik han ned i sin Kahyt og lagde sig til Køjs. Men før han sov ind, plagede han endnu længe sin Hjærne med at tænke paa, hvordan det bedst skulde lykkes ham at slippe bort fra den forbryderiske Kvinde.

Hans Stilling havde jo nok forbedret sig betydelig, da han ikke længer befandt sig ude paa Havet men paa fast Grund, selv om det ganske vist kun var en meget lille Plet Jord.

Imidlertid boede her dog Mennesker, ved hvis Hjælp det muligt kunde lykkes ham at sætte sig i Forbindelse med Omverdenen.

Det lille Paradis.

Da Nick Carter næste Morgen kom op paa Dækket, kunde han ikke undertrykke et Udbrud af Overraskelse.

Peto havde ikke sagt for meget, da han paastod, at Øen lignede et Paradis.

Hvorhen Nick Carter end vendte sit Blik, saa han en Yppighed af tropiske Planter, der dog ikke voksede uregelmæssigt som i en Urskov men var omhyggelig plejede under nænsomme Hænder.

De høje Klippevægge, der afgrænsede Landet i en Halvkres, var mindst hundrede Meter op bedækkede med tætte Slyngplanter og dannede en stor, stedsegrøn Mur.

Han gik hen ved Rælingen og saa ned i Vandet.

Det var ikke himmelblaat som ude i Havet men mørkegrønt som i en Bjærgsø, og desuden saa gennemsigtigt, at man — skønt den lille Bugt maatte være meget dyb, dog kunde se ned til Bunden, hvor der trivedes de prægtigste Koraller, medens underlige, fremmedartede Fisk svømmede omkring dernede.

Skibet laa saa nær Land, at han vilde kunne kaste en Sten ind til Strandbreddens lette Skraaning, der dannedes af det fineste, hvide Sand.

Et lille Badehus, som var rejst derinde, beviste, at man ogsaa kunde bade i Bugten eller Bassinet.

En bred Allé af høje Palmer førte ind til Øens Indre, og ude for Enden af Vejen skimtede Nick Carter bag tætte Mahogni- og Cedertræer en skinnende hvid Bygning. Det var aabenbart „Residenspalæt", hvor Carmen boede.

Mellem det lave Krat saa Opdageren Tagene af adskillige Smaahytter, hver især omgivet af en indhegnet Have, hvor der ikke blot dyrkedes alle mulige Slags Haveurter, men hvor der ogsaa voksede de herligste Frugttræer.

En let Brise slog ind fra Kysten og var mættet med den lifligste Duft fra de prægtige farvede Blomster, som fyldte Skrænterne ved Stranden.

„Det er sandelig et Paradis!" mumlede Opdageren hen for sig. „Kun Skade, det bebos af en Djævlekvind!"

Nu udviklede der sig et travlt Liv om Bord paa Dækket. Søfolkene aabnede Lugerne ned til Lasten, og der blev hejst en Mængde Kasser og Fade op herfra, hvorefter de blev lossede ned i en Pram for at bringes videre ind til Kysten.

Opdageren vilde netop til at gaa ned i sin Kahyt for at lede efter Peto, da han mødte ham under Vejs.

„Vil De ikke gaa i Land, højstærede?" spurgte Peto. „Alt derinde er gjort i Orden til Deres Modtagelse?"

Nick Carter nikkede.

Saa forlod han Yachten sammen med Peto.

De sejlede i en lille Jolle ind til Land.

Da de var komne op over den lille Kystskraaning, slog de ind paa en bred Vej, der var overstrøet med alle mulige Slags Muslingskaller.

Det var den samme Vej, som Opdageren havde set ude fra Skibet.

Efter ti Minutters Forløb havde de naaet det lille Slot.

Det var bygget i den gammeldags, saakaldte Rokokostil; dog opdagede Nick Carter til sin store Forbavselse, at dets sære Former kun hidrørte fra, at man til Bygningsmateriale havde brugt mægtige, hvide Koralstykker, som var blevne brudte af Koralrevene i Øens Nærhed.

Bygningen bestod af en høj Stue og første Sal. Taget var stejlt og dækket paa hver Side med et lille Taarn.

Foran Slottet plaskede der et Springvand, som var omgivet af omhyggeligt plejede Bede med Hundreder af tropiske Planter i ødsel Pragt.

Da Nick Carter sammen med sin Ledsager gik op ad Stentrappen, aabnedes Indgangsdøren af to Tjenere, der var klædte i spraglet Livre...

De modtog Opdageren med dybe Buk og førte ham gennem den overordentlig, pragtfuldt udstyrede Forhal ind i en Suite Værelser.

„Her er de Værelser, som er anviste Dem til Deres Ophold!" sagde Peto.

„Naa — ja, dem kunde man jo godt være tjent, med, naar man ikke var Fange!" sagde Nick Carter med et Smil.

Værelserne var alle udstyrede med særligt Pragt.

Her var i Flugt baade Dagligstue, Arbejdsværelse med Bibliotek og Soveværelse med tilstødende Badekammer.

Efter at Indianeren en Stund havde ladet Opdageren alene, kom han atter ind og meldte, at Frokostbordet stod dækket.

Der var to Kuverter.

Kort efter viste Carmen Agramonte sig. Hun var iført en fiks Morgenkjole, der klædte hende nydeligt.

Det lod til, at hun helt havde glemt sit Ordskifte med Nick Carter, for hun hilste ham med et venligt Smil og lod ham med en Haandbevægelse tage Plads.

Peto havde imidlertid trukket sig tilbage.

Nick Carter fandt det rigtigst foreløbig at lade det hele gaa sin Gang for at se, hvad for en Krigslist den snedige Kvinde vilde slaa ind paa.

Efter Frokosten aabnede hun en Dør, der førte ud til en prægtig Have og sagde:

„Hvis det maatte behage Dem, vil jeg nu vise Dem mit Kongerige. Det er kun lille, men der findes næppe Mage til det i Fuldkommenhed."

De fulgte en Gangsti gennem en blomstrende Orangelund, hvis Duft næsten virkede berusende, og de naaede omsider over paa den anden Side af Øen. Der laa de indfødtes By. Her fandtes en Del nydelige, beboede Smaahytter spredte, foran de fleste legede Børnene, medens Kvinderne passede deres huslige Dont, og Mændene arbejdede paa Markerne der i Nærheden.

Da Carmen viste sig, kom de alle strømmende hen til hende for at hilse paa hende.

Men hvor hjærtelig Modtagelsen end var, lagde Nick Carter dog godt Mærke til, at de indfødte ikke lod til at være glade ved hans Nærværelse — der tilkastedes ham mangt et vredt og mistroisk Blik.

Desværre forstod han ikke et Muk af, hvad Carmen fortalte dem, og hvad de igen svarede.

Han vilde have givet meget for, at han tidligere havde lært dette Kaudervælsk.

Carmen og han gik videre og stødte paa en usædvanlig høj Mur, som ganske vist kun afgrænsede et ringe Stykke Jord men dog gik tværs over Øen.

„Hvad ligger der egentlig bag ved denne store Mur?" spurgte Nick Carter.

„Det kan jeg ikke sige Dem foreløbigt!" svarede Fruen. „Det maa være nok for Dem at vide, at kun jeg og Peto har Adgang til Landet paa den anden Side af Muren. De har vel allerede bragt i Erfaring, at Peto ikke er nogen almindelig Tjener?"

„Altsaa skjuler denne Ø visse Hemmeligheder?" udbrød Nick Carter spotsk.

„Ikke alene Øen men ogsaa Slottet og — mere endnu, hvad der vist vil være Dem mindre kært!"

„Kommer De nu igen med Trusler?" spurgte Nick Carter og rynkede Panden. „De maa snart have kunnet opdage, at den Slags Pjank ikke gør noget Indtryk paa mig!"

„Naa — maaske vil De dog en Gang erfare, at mine Ord ikke er saa pjankede, som De behager at mene det!" svarede Meksikanerinden. „De lader i det hele taget til kun at ville bringe mig i daarligt Humør!"

„Ja. hvorfor skulde jeg ikke det? Har jeg da ikke al Grund til at være Dem fjendtlig stemt?"

„Jeg er overtydet om, at der snart vil komme en Tid, hvor De i al Hemmelighed vil stræbe efter det modsatte!" svarede Carmen med et underfundigt Smil. „Vær dog fornuftig, Nick Carter, De gaar jo ellers for at være en klog Mand!"

Og hun tilføjede, medens hun pegede paa en Bænk, der stod halv skjult under en Busk:

„Kom, lad os sætte os ned. Saa passiarer vi bedre!"

En betydningsfuld Tildragelse.

Nick Carter havde ikke noget imod at hvile sig lidt, og kort efter havde de begge taget Plads paa den runde Bænk i Buskens Skygge, hvor der var helt behageligt at sidde.

Saa udbrød Carmen:

„De har flere Gange opfordret mig til at sige Dem, hvad min Mening var med at bringe Dem hertil, da det dog havde været meget simplere og lettere

for mig at lade Dem kaste over Bord. Jeg har sat mig for lidt efter lidt at ville knække Deres Modstand, og det skal ske — saa kan De sige, hvad De vil! For jeg har Magt og Midler til at faa Dem til at give efter for mine Ønsker!"

„Og hvori bestaar saa disse Ønsker?"

Den smukke Kvinde tav og slog Øjnene ned.

Efter et lille Ophold vedblev hun nølende:

„Det har jeg ikke i Sinde at svare Dem paa endnu!"

„Saa skal De heller ikke gøre det — jeg kender allerede Deres lønligste Ønske!" svarede Nick Carter med et listigt Smil.

„De tror, at De ved Deres henrivende Skønhed ved Deres indsmigrende Væsen til sidst vil kunne bringe det saa vidt, at jeg opgiver baade Fædreland og Hverv, Venner og Frænder for at blive Deres villieløse Slave — med andre Ord: jeg er Dem ikke ligegyldig, og De havde vist ikke noget imod at gifte Dem med mig!"

Han tilføjede, medens han saa hende ind i de dejlige Øjne:

„Naa — har jeg saa gættet rigtigt?"

Medens Nick Carter havde talt, var Carmen bleven grebet af en mægtig Sindsbevægelse.

„Hvem har sagt Dem det?" stønnede hun. „Hvem har kunnet forraade Dem sligt? Aa — jeg ved det allerede! Det er denne ynkelige, skinsyge Peto denne elendige Karibi-Indianer, der trods sin fine Dannelse dog kun er og bliver halvvild.

Hun tilføjede med knyttede Hænder og gnistrende Øjne:

„Men han skal nok komme til at fortryde det!"

„De er paa Vildspor, Carmen!" udbrød Nick Carter roligt.

„Nej, nej, det ved jeg bedre! Prøv ikke paa tage ham i Forsvar!" skreg hun iltert. „Han ser med Skinsygens Øjne, og de ser skarpt! Han har straks kunnet opdage, at jeg havde mere tilovers for Dem end almindelig Interesse — men der kommer han jo, som om han var kaldet!"

Hun dirrede af Harme, medens hun rejste sig og gik Peto nogle Skridt i Møde.

„Der er noget, jeg gerne vilde tale med Dem om!" sagde hun med en Stemme, der ikke varslede noget godt.

„Min Herskerinde ønsker?" spurgte han paa den rolige Maade, der var ham egen.

„Du har talt med den Herre der —" og hun pegede paa Nick Carter, „om, at jeg førte ham med her til Øen, fordi jeg elskede ham og gerne vilde gifte mig med ham. Er det sandt?"

Peto var for ærlig til at benægte det.

„Jeg har ikke sagt det saadan lige ud!" svarede han nølende.

„Ingen udenoms Snak!" afbrød hun ham barskt, medens hendes Ophidselse stadig tiltog. „Du har vovet at tale om mit Hjærtes dybeste Hemmelighed! Derfor skal Du ogsaa faa din Straf!"

Saa hævede hun sin højre Haand og gav den fuldstændig hjærteklemte Indianer nogle frygtelige Lussinger. Hun havde sikkert mishandlet ham endnu mere, hvis ikke Nick Carter var sprungen til og havde holdt hendes Arm tilbage.

„Skam Dem dog, Carmen!" raabte han. „De vover jo kun at slaa ham saadan, fordi De ved, han ikke tør gøre Modstand! Hvad ondt har han i det hele taget gjort andet end sagt sin Mening?"

„Det kommer ikke Dem ved!" skreg hun, medens hun med Voldsomhed løsrev sig fra Opdagerens Tag. „Bort med Dig, elendige Slave og vov ikke at vise Dig for mine Øjne, før jeg har ladet Dig kalde!"

Peto rørte sig ikke, hans Læber blev blege, og det var ham ikke muligt at faa et Ord frem. Han prøvede flere Gange paa at tale... Men til sidst gjorde han omkring og gik bort ad den samme Vej, som han var kommet.

Hvor modbydeligt det hele Optrin end var forekommet Nick Carter, sagde ham dog hans sunde Fornuft, at dette kunde blive Begyndelsen til hans Redning, thi nu vilde han sikkert nok kunne faa Peto over paa sin Side. I Virkeligheden kunde der ikke være hændet noget bedre for ham.

„Farer De saadan frem mod alle Deres Undersaatter?" spurgte Opdageren i en foragtelig Tone.

Carmen værdigede ham ikke et Svar.

Den ophidsede Kvinde skjalv over hele Legemet, og medens hun mumlede nogle uforstaaelige Ord frem for sig, vedblev hun med at gaa frem og tilbage.

Da Nick Carter uden Nytte havde ventet en Stund paa, at Carmen skulde svare ham, udbrød han:

„Hvis De ikke vil høre, hvad jeg siger, bryder jeg mig virkelig ikke om mere at være i Deres Selskab! Saa vil jeg hellere gaa!"

„Nej — bliv!" raabte hun vredt. „Med Dem er jeg endnu ikke færdig!"

„Men jeg med Dem!"

„Det kommer De til at fortryde, Nick Carter," skreg hun efter ham, da han trodsede hende og gik sin Vej.

Han trak foragteligt paa Skuldrene og skyndte sig hen mod Slottet.

Det var ham magtpaaliggende straks at komme til at tale med Peto, der maaske i sin Vrede vilde røbe ham mere, end han senere kunde vente af ham.

Men der var ikke saa meget som et Spor at se af Indianeren.

Saa drev Opdageren alene omkring i den smukke Egn, medens han tænkte over alt, hvad der var sket.

Det var unægtelig en nedværdigende Stilling, han for Øjeblikket befandt sig i.

Mange Mile fjernet fra sine kære, som var ængstelige for ham, pludselig reven bort fra sit Arbejde, gjort til Fange paa en ukendt Ø, og der henvist til at maatte taale er hysterisk Fruentimmers Luner!

„Jeg gad nu kun vide, hvad der skjuler sig bag den store Mur! Hvis jeg ikke skulde tage meget fejl, er det nok derfra et Sted, at Peto paa en eller anden Maade har staaet i Forbindelse med Omverdenen og faaet sine Ordrer fra Carmen, da hun opholdt sig paa Fastlandet. Her er sagtens den eneste Opgang til Kraterets Rand, hvorfra man kan se ud over Havet.

Hvis jeg ved Løfter vandt Indianeren for mig, saa jeg kunde optages paa et eller andet forbisejlende Skib eller slippe over til det nærmest liggende Fastland, vilde jeg være hjulpen, for da turde det kun blive et Tidsspørgsmaal, naar mine „Drenge" kom for at yde mig Hjælp."

Men i Løbet af Dagen lykkedes det ikke Nick Carter at træffe Peto, og ved Aftensmaaltidet, som han var tvungen til at nyde i Carmens Selskab, lod Karibi-Indianeren sig heller ikke se.

Den vægelsindede Meksikanerinde var nu atter Elskværdigheden selv.

Hun lod til at være meget selskabelig anlagt; efter Maaltidet satte hun sig hen ved Flygelet — hun spillede og sang paa den mest fuldkomne Maade.

Flere af Retterne havde været stærkt krydrede, og derfor var det Nick Carter yderst behageligt, at en af Tjenerne bragte en Bakke ind med to Glas, hvori der fandtes en kølig Drik.

Carmen drak sit Glas ud, og da Opdageren saa det, gjorde han det samme, hvad han dog sikkert ikke vilde have gjort, om han havde lagt Mærke til Meksikanerindens Ansigt, da hun spændt iagttog ham, medens han tømte Glasset. Drikken smagte lifligt omtrent som Limonade, men den havde en ejendommelig bitter Afsmag. Paa hans Spørgsmaal herom, svarede Carmen, at der var blevet presset nogle Draaber Mangosaft i den.

Trylledrikken.

Da Nick Carter vaagnede den næste Morgen befandt han sig i en yderst selvtilfreds Stemning.

„Det var dog en dejlig Dag!" sagde han til sig selv, medens han stod op. „Der er egentlig ganske vidunderlig smukt her!"

Han følte sig saa let og fri som aldrig før. Ganske vist kunde han ikke forklare sig, hvorfor han var i saa godt Humør, men det glædede ham dog særlig, at han ikke mere befandt sig i en saa nedtrykt Stemning som de foregaaende Dage.

Efter Badet klædte han sig paa og gik ind til Frokostbordet.

Carmen ventede ham allerede. Hun kom ham i Møde med straalende Øjne og udstrakte Hænder.

„Naa, hvordan har Du sovet i Nat?" spurgte hun ham med et lille Smil, medens hun slog sine runde, hvide Arme om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber.

„Tak, udmærket som altid, Carmen!" svarede Nick Carter med en ejendommelig blød Stemme. Saa strøg han ømt sin Haand hen over Meksikanerindens bløde, skinnende Haar, medens hun betragtede ham med et lurende Blik.

Og han hviskede, idet han henrykt stirrede paa hende:

„Hvor Du er smuk, Carmen!"

„Holder Du ikke ogsaa en lille Smule af mig, Nicolas?" spurgte hun i en indsmigrende Tone.

„Og derom kan Du spørge? Hvor ofte har jeg ikke sagt Dig, at Du var mit eneste og alt her paa Jorden... Men kom nu, Maden bliver kold!" sagde han, medens han bød hende Armen og førte hende hen til Bordet.

De spiste Frokost, medens de underholdt sig paa det livligste med hinanden, og derefter spadserede Parret ud sammen i den prægtige Slotshave.

„Der mangler Dig vel ikke noget? Er Du ikke helt tilfreds?" spurgte Carmen ham, medens hun saa ham ind i Øjnene.

„Hvor kan Du dog falde paa at spørge saaledes?" sagde Opdageren i saa mild en Tone, at han slet ikke kendte sin egen Stemme. „Jeg har jo alt! Jeg kan jo ikke ønske mig et skønnere Opholdssted end Øen her!"

„Og Du vil aldrig mere drage bort herfra?"

„Nej! Saa længe jeg er hos Dig, har jeg mit Himmerige her paa Jorden!"

„Trylledrikken har gjort sin Virkning!“ hviskede Carmen hen for sig, da Nick Carter et Øjeblik havde vendt sig bort fra hende. „I denne Fortryllelse vil jeg holde ham, til jeg bliver ked af ham kaster ham bort fra mig som et Barn sin Dukke! Det skal være min Hævn!“

Og hun spurgte ham derefter i en indsmigrende Tone:

„Kan Du huske, Nicolas, hvem Du var, før Du lærte mig at kende?“

Opdageren strøg sig flere Gange med Haanden over Panden.

„Jeg føler mig saa underlig tom i Hjærnen!“ mumlede han. „Jeg kan slet ikke huske mere!“

„Naa, Du ved dog i det mindste, hvad Du hedder?“

„Ja — Du har jo lige sagt det. Jeg hedder Nicolas!“

„Men dit Efternavn?“

Den ulykkelige anstrengte sig atter en lille Stund for at tænke sig om. — Saa udbrød han, medens han smilte hjælpeløst:

„Du maa virkelig undskylde mig, min lille Kæreste, men jeg ved ikke, hvad der er i Vejen med mig, jeg kan sandelig ikke mindes, hvad jeg hedder til Efternavn!“

„Naa, men saa skal jeg sige Dig det!“ udbrød den smukke, djævelske Kvinde: „Du hedder Montealegre, og Du er en rig, spansk Godsejer!“

„Aa, ja, det er rigtigt!“ svarede Opdageren med et Smil. „Hvor kunde jeg dog ogsaa glemme det?“

„Og hvem er saa jeg?“ spurgte hun skælmsk, medens hun lagde sit Hoved paa hans Skulder og saa paa ham med missende Øjne.

„Du er jo Donna Carmen, min lille Kone, hvem skulde Du ellers være?“

„Naa — der kan Du jo se, hvor hurtigt din Hukommelse er vendt tilbage!“ lo den forbryderiske Kvinde. „Kom, skal vi gaa ned til Bugten! Du kan jo godt lide at fiske, og Vandbassinet er fyldt af de dejligste og lækreste Fisk!“

„Ja, lad os det, min kære Skat!“ svarede Nick Carter nok saa villigt. Saa bød han hende Armen og fulgtes med hende ad den brede Vej, hvor Muslingeskallerne laa, ned til Havnen.

Her fandtes der ikke alene en Mængde Medestænger og en Spand med Mading men ogsaa en magelig Stol.

„Aa, det er jo herligt!“ udbrød han helt fornøjet. „Jeg har længe ønsket at kunne komme til at fiske! Bare jeg nu ikke bliver kaldt tilbage!“

„Nej, Nicolas!“ svarede hun. „Du kan godt blive siddende hernede hele Formiddagen, hvis Du vil!“ Og hun klappede ham paa Kinden, som om han var et lille Barn.

„Hvis der er noget, Du kunde ønske Dig, saa har Du jo kun nødig at komme op paa Slottet, hvor Du altid kan træffe mig! Farvel, lille Nicolas!“

„Farvel, Carmen!“ udbrød han ømt.

Saa satte han sig magelig til Rette i Stolen, anbragte Madingen paa Krogen og slyngede Snøren ud paa rette Maade, uden at han brød sig det ringeste om, hvad der foregik omkring ham.

Imidlertid stod den forbryderiske Kvinde bag ved hans Stol med korslagte Arme over Brystet. Hun gottede sig over den Iver, hvormed Nick Carter var gaaet til sin Beskæftigelse.

Et ondt Smil spillede om hendes Læber.

Saa vendte hun sig hurtig om og gik igen op ad Vejen til Slottet.

Forbrydersken havde dryppet en egen Gift i den intet ondt anende Opdagers Glas, et Afkog af en Paddehat, som voksede der paa Øen.

Den ulykkelige, som drak Giften, mistede delvis sin Forstand. Han kunde ikke huske noget mere og blev saa svækket, at han sagde Ja og Amen til alt, hvad der blev talt til ham om.

Carmen havde altsaa ikke sagt det rene Pjank, da hun truede ham med, at hun havde et Middel, hvormed hun kunde knække hans Modstand og tvinge ham til at opfylde hendes Ønske, det vil sige: at blive hos hende uden at tænke paa Flugt.

Næppe var Carmen forsvunden ind i Slottet, før et opvakt, rødbrunt Ansigt viste sig mellem Krattets Grene oppe paa Skrænten...

Det var Peto, der stod her. Han betragtede med et deltagende Blik den ulykkelige, der med den mest tilfredse Mine af Verden sad i sin Stol og fordrev Tiden med at fiske.

„Tibitah har givet ham Vah-mo-nah!“ hviskede han hen for sig. „Det var ogsaa dumt af mig, at jeg ikke tidligere tænkte paa den Mulighed! Hvem ved, med hvad for Trusler hun har faaet den gamle Medicinmand til at lave den Drik, thi Gudernes Straf derfor er ham vis! Men jeg har en Gang hørt, at der skulde findes en Modgift eller et Middel derimod, og lykkes det mig at skaffe det, saa jeg kan faa Amerikaneren bragt til Fornuft derved — saa skal

det være min Hævn, at jeg hjælper ham til hans Frihed! Et saadant Slag vil den stolte Dronning aldrig forvinde!"

Endnu en Stund iagttog han Nick Carter, der dog ikke lagde Mærke til ham.

Saa gik Peto bort fra Krattet og fulgte en smal Sti langs Kratervæggen, til han kom over til den Del af Øen, hvor der laa en anden Indianerby.

Her boede for det meste kun gamle Folk, der ikke mere kunde tage sig af Markarbejdet eller lignende Beskæftigelse.

Medicinmanden Matu.

Peto gik hen til en lille Hytte, der saa pænere ud end de andre.

Da han nu vilde aabne Døren, traadte der en høj, velvoksen Indianerpige ham i Møde. Hun kunde vel være en sytten-atten Aar og var klædt i Karibi-Indianernes maleriske Dragt.

„Vor store Aand Matuvari være signet, fordi han fører Towannas ædleste Blomst paa Petos Vej!" udbrød den unge karibiske Indianer helt fornøjet. Men ikke uden Mistro tilføjede han:

„Hvad har iøvrigt Kari her hos den gamle Medicinmand at gøre? Skal Matu maaske lave en Elskovsdrik til Kari?"

Den unge Piges ellers saa frejdige Ansigt formørkedes.

„Det er vist ikke rigtig af Peto at drive Spøg med den Slags Ting!" udbrød hun vrippent. „Det vilde vel ikke have været saa underligt, om Kari virkelig havde bestilt saadan en Drik hos Matu, for Kari har sandelig nok Brug for den!"

„Hvordan det?" spurgte Peto overrasket.

„Og det kan Tibitahs vise Ven og Raadgiver spørge om?" spurgte den unge Indianerpige fortørnet. „Kari og Peto var jo allerede forlovede som smaa Børn. Og vore Forældre bekræftede med hellig Ed, at vi en Gang skulde gifte os! Men Peto blev snart efter taget med af den mægtige, hvide Mand til Frankernes Land, og da han kom hjem igen, kendte han ikke mere den lille, ubetydelige Indianerpige. Hun var bleven ham for ringe. Han stræbte efter noget højere! Hans Hu stod til den hvide Dronning, der har en Tunge saa spids som en Naal, og et Hjærte saa koldt som Is.

Peto maatte være dum at tro, at Tibitah nogen Sinde vilde hæve ham op til sin Side.

Men siden Peto har opholdt sig ovre i Aftenlandene, er den onde Aand faret i ham! Hovmodets og Mørkets Aand! Han foragter sine Forfædres Sæder og Skikke og klæder sig som de hvide, om hvem Medicinmanden har fortalt, at de tidligere havde samme Hudfarve, men at de kun er blevne blege, fordi Matuvari ikke mere regnede dem for værdige til at være hans udvalgte Børn!"

Den unge Indianer havde ladet den vrede Piges Ordstrøm gaa ind ad det ene Øre og ud af det andet uden en eneste Gang at afbryde hende.

„Alt, hvad Kari der siger, er kun dum Snak! Hun er skinsyg uden Grund. Har Peto ikke overøst hende med Gaver, da han vendte tilbage fra Frankernes fjerne Lande? Har han ikke altid vist sig venlig over for hende og staaet hende bi, da de unge Krigere stræbte efter hende?"

„Jo — men det er ogsaa det hele!" svarede Pigebarnet i en bitter Tone. „Har Peto nogen Sinde talt til Kari om Kærlighed? Har han en eneste Gang blot saa meget som antydet, at hun skulde blive hans Kone? Nej — aldrig! Maaske tror han ikke, han behøver efter Fædrenes Skikke at fri til hende men ønsker, at hun skal komme af sig selv."

Og hun tilføjede i stærk Sindsbevægelse:

„Men dertil er Kari for stolt!"

„Kari taler igen som et Barn!" sagde Peto, medens han traadte nærmere hen til hende og greb hendes Haand. „Hun kender ikke hans Planer, ellers vilde hun vente med Taalmodighed!"

Han tav et Øjeblik, saa udbrød han:

„Vil Towannas Blomst gøre Peto en lille Tjeneste?"

„Ja — tusinde!" svarede den unge Pige, hvis sorte Øjne straalede.

„Saa maa Kari høre og svare! Har Kari ikke i Løbet af Dagen i Gaar set Tibitah være inde hos Matu i hans Hytte?"

Den unge Indianerpige rystede paa Hovedet.

„Det ved Kari ikke noget om!" svarede hun.

Men kort efter tilføjede hun hastigt:

„Jo, der falder mig noget ind! Tibitah har ladet Matu komme op til sig!"

„Naa — ja, det bliver for mig omtrent det samme!" mumlede Peto hen for sig. Saa vedblev han højt:

„Kari maa blive her i Nærheden til Peto har talt med Matu! Det drejer sig om noget vigtigt!"

Pigebarnet nikkede og lagde sig ned under et Træ, der ikke stod langt fra Hytten.

Da den unge Mand vilde træde ind i Hytten, kom der to væmmelige, krøllede Hunde springende op ad ham og gøede højt, medens de søgte at hindre ham i at komme ind.

„Hvem er det?" lød det med en dyb Stemme inderst inde fra det mørke Rum.

„Matu maa kalde paa Hundene! Det er Peto, Katanis Søn!"

„Signet være Matuvari, at han har ledet dine Skridt herind!" lød det atter inde fra Rummet.

Saa blev Hundene kaldte ind, og derefter tændtes der Lys.

En skindmager Olding rejste sig fra sit tarvelige Sæde og traadte hen mod Peto.

Det var den gamle Medicinmand Matu, en af de mest indflydelsesrige Mænd blandt Befolkningen. Han var halv blind, og det lange, snehvide Haar faldt ham langt ned over Skuldrene. Hans Ansigt var furet med Tusinder af Rynker, og den tandløse Mund bevægede sig stadig, som om han med Gummerne tyggede paa noget.

Det eneste, der ikke svarede til hans affældige Skikkelse, var hans Øjne, der straalede i Ungdommens fulde Glans og skjulte en sælsom Ild.

Han bar en fantastisk Klædning, der var forfærdiget af rødt Tøj i et Stykke og nærmest kunde lignes med en Kappe. Paa Hovedet havde han en spids, gul Hue, som var pyntet med alle mulige, hemmelighedsfulde Prydelser.

Rummets Indre var lige saa fremmedartet og hemmelighedsfuldt.

Overalt baade stod og hang der udstoppede, mærkelige Dyr. En Mængde Krukker, Digler og Glas indeholdt alle mulige Vædsker og tørrede Urter.

Midt i Rummet stod der en Kæmpekedel, hvor under Ilden endnu glødede.

Efter alt at dømme, havde Medicinmanden været i Færd med at tilberede en af sine hemmelighedsfulde Drikke.

„Det er længe siden, at Peto har været herude i Matus Hytte!" sagde den gamle. „Han kom for Resten i rette Tid, for Matu har noget meget vigtigt at tale med ham om!"

„Og ligesaa Peto med Matu!" svarede den unge Karibi-Indianer.

„Hvorfor har Matu hængt noget op for Vinduerne i Hytten og sidder henne i Mørket som en Nattens Fugl, der blændes af Dagslyset?"

„Matu har tilberedt en Drik, der kun har den forønskede Virkning naar den tilberedes i Mørket!" svarede Medicinmanden.

Peto rystede fortørnet paa Hovedet:

„Det er ikke rigtigt af Matu at lave Trylledrikke, der røver et Menneske hans Forstand!" sagde han i en dadlende Tone.

„Peto ved, for hvem den store Medicinmand gør det, nemlig for Tibitah, der vil have den hvide Mand, som hun har bragt med sig, til at miste sin Hukommelse!"

Den gamle gjorde en afværgende Haandbevægelse, men Peto vedblev i mismodigt Lune:

„Matu har ikke nødig at nægte det! Peto ved alt, han har set, hvorledes „det blege Ansigt" fra Amerikanernes Land nu føler sig lykkelig i Tibitahs Selskab, medens han tidligere hadede hende.

Peto ved ogsaa, at Matu i Gaar blev kaldt op til Dronningen. Hun gav Matu Ordre til at lave en Trylledrik, og Matu adlød uden videre Befalingen, fordi hun lovede ham en Haandfuld Guldstykker for den!

I Gaar Aftes drak den hvide Mand Giften, og nu sidder han i Dag til Morgen ovre ved Bugten og fisker, medens han griner som en vanvittig!"

Og Peto tilføjede forfærdet:

„Det er altsammen Matus Skyld! Matu har her gjort sig skyldig i en grov Brøde, for Matu ved meget godt, at hans Fædres Love forbyder ham at lave en saadan Drik til en fremmed — selv om det ogsaa er til Dronningen! Peto vil nu sammenkalde Øens ældste, for at de kan bestemme Matus Straf!"

Den gamle havde med stor Heftighed hørt paa den unge Mand.

„Petos Hjærte er bleven taget i Besiddelse af den onde Aand!" udbrød han ophidset. „Hvis Peto udfører sit Forsæt, vil Matu miste sit Liv!"

„Saa sker der ham kun hans Ret!" svarede den unge Mand bittert. „Men et kan frelse ham fra Straf! Han maa give Peto en Modgift, som kan hæve Giftens Virkninger hos „det blege Ansigt"!"

„Og lover da Peto da, at han ikke vil sige til nogen, at Matu har lavet Dronningen en Trylledrik?" spurgte Medicinmanden hastigt.

Peto lagde — efter Karibi-Indianernes Skik, naar de svæger — højre Haand paa Hjærtet og venstre Haand over Øjnene.

„Matuvari slaa mig med de værste Sygdomme!" udbrød han højtideligt. „Han berøve mig mit Syn og gøre mig til Krøbling, hvis jeg da forraader et Ord af, hvad jeg ved om Matu!"

„Godt — det er godt!“ mumlede den gamle helt tilfreds.

Saa humpede han hen til den bageste Del af Rummet, tog en lille Flaske ned fra en af Væghylderne og trykkede den i den unge Karibi-Indianers Haand.

„Det halve deraf er nok til i Løbet af en halv Time at ophæve Giftens Virkninger!“ sagde han. „Men hvordan skal jeg dog kunne klare mig overfor Dronningen, naar hun pludselig opdager, at det „blege Ansigt“ faar sin Forstand igen?“

„Matu kan jo sige til Tibitah, at Giften ikke har været stærk nok, og at dens Virkning derfor ikke kunde vare længere!“ svarede Peto.

„Selvfølgelig tør Matu ikke oftere give Tibita en Draabe af Trylledrikken, ellers er Peto ikke længer forpligtiget til at holde sin Ed!“

„Tibitah skal ikke faa mere af den!“ forsikrede den gamle. „Den onde Aand maa have forvirret Matus Sind, da han lod sig bevæge til at give sin Trylledrik til en hvid — selv om det ogsaa var til Dronningen!“

„Nej, det var ikke den onde Aand — men Matus Begærlighed!“ sagde Peto vredt, „Men nu taler vi ikke mere om den Sag!“

Og dermed vendte han sig for at gaa.

Medicinmanden raabte endnu noget efter ham, men Peto lod, som om han ikke hørte det og skyndte sig bort.

Uden for Hytten saa han Kari sidde under et Træ.

Da hun opdagede den unge Mand, straalede hendes Ansigt af Glæde. Hun rejste sig hurtig og traadte hen til ham, idet hun udbrød:

„Peto var nok meget længe inde i Matus Hytte! Matu har lavet Trylledrik, hvorved Peto kan vinde Dronningens Gunst?“

Peto rystede paa Hovedet.

„Kari maa for stedse lade saadanne Tanker fare!“ sagde han alvorligt. „Og nu maa Kari høre godt efter, hvad Peto siger, for det drejer sig om noget meget vigtigt! Kari maa blive her i Nærheden af Hytten — men saadan, at Matu ikke ser hende — og passe nøje paa, om Matu begiver sig op til Dronningen eller muligt sender Bud op til Slottet. Hvis det skulde ske, maa Kari straks løbe over til Peto og fortælle ham det!“

Den unge Pige nikkede ivrigt.

„Det skal Kari nok besørge!“ forsikrede hun. „Og hvor kan Kari saa finde Peto?“

„I Nærheden af Slottet, der vil Peto opholde sig sig hele Tiden!“

„Det er godt!“ svarede Kari.

De trykkede hjærteligt hinandens Hænder. Saa skiltes det unge Par, og Peto gik i dybe Tanker op mod Tibitahs Slot.

Petos Værk.

Om Dagen kunde Peto ikke udrette noget. Han maatte altsaa prøve paa at trænge ind i den ulykkeliges Værelse om Natten og der atter se at faa bibibragt ham Forstandens Brug.

Ved Middagstid saa han Carmen komme ned ved Bugten for at hente sin Fange, der med Fiskeredskaberne i den ene Haand og Spanden i den anden nok saa lystig traadte hen mod hende og gav sig i Snak med hende.

„Hun vil vel ikke lade ham et Sekund ude af Syne,“ sagde Peto. „Det kan altsaa blive vanskeligt nok for mig, og jeg maa se at finde paa noget, saa hun ikke i Aften saadan som nu kan komme til at hænge over ham!“

Han grublede en Stund over Sagen...

Endelig udbrød han med et triumferende Smil:

„Ah, der fik jeg en fortræffelig Ide!

Først maa jeg gøre hende sikker paa, at jeg ikke omgaas med Hævntanker med hende.“

Da det var blevet Aften, traadte han ind i Slottet, hvor han ikke havde ladet sig se siden den foregaaende Dag.

Han spurgte en af Tjenerne om, hvor Dronningen var, og fik Besked om, at hun sad ved Aftensmaaltidet sammen med den hvide Mand.

Peto gik ind i Spisesalen og traadte uden videre hen til Carmen. Saa lagde han sig ærbødig paa det ene Knæ foran hende og udbrød:

„Vil Dronningen vise mig den Naade at tilstaa mig en Samtale?“

Meksikanerinden mønstrede Karibi-Indianeren med sit Blik. Mistroisk, som hun var af Naturen, troede hun, at han var kommen for at hævne sig paa hende. Men hun mente dog snart, at hun kunde læse Anger og Hengivenhed hans Ansigt, og hun svarede da i en højmodig Tone:

„Du kommer vel for at gøre din Uret god igen og bede om Forladelse? Naa, følg da med herind!“

Saa gik hun ind i Kabinettet ved Siden af, og Peto fulgte lige efter hende.

Kabinettet laa i Slottets østre Fløj og var det sidste i hele Suiten.

Til højre for Gangen paa den anden Side laa de Gemakker, der var bestemte til Carmens Privatbrug.

Alt det kom Peto til at huske paa, da han fulgte efter Dronningen.

Næppe havde han lukket Døren efter hende, før han som en Tiger sprang ind paa hende, greb hende i Struben og tvang hende til Jorden...

Hun slog om sig med Fortvivlelsens Kræfter, men over for Indianeren formaaede hun dog ikke at udrette noget.

Til sidst sank hun bevidstløs tilbage paa Tæppet, hvorefter Peto stak hende en Knebel i Munden og bandt hende baade paa Hænder og Fødder.

Saa løftede han hende op paa sine Arme, som om det kunde have været et Barn, og da han havde overtydet sig om, at der ikke var nogen i Korridoren, bar han hende inde i hendes Sovegemak, hvor han lagde hende ned paa en Divan.

Nøglen sad i Laasen, han tog den og lukkede af udvendig fra, hvorefter han opsøgte Tjenerskabet, som naturligvis ikke vidste noget om den foregaaende Dags Hændelser, men var af den Mening, at Peto endnu som før stod højt i Gunst hos deres Herskerinde.

„Tibitahs har trukket sig tilbage til sit Sovegemak og vil ikke forstyrres af nogen som helst!" sagde han. „Strenge Straffe vil ramme den, der vover at handle mod hendes Befalinger!"

Saa gik han tilbage til Spisesalen, hvor Nick Carter sad mageligt i en Lænestol og røg sig en Cigar. Ved Siden af ham stod der en Flaske Vin og et Glas.

Da Indianeren traadte ind, saa Opdageren helt fremmed paa ham. Han troede nok, at han havde set ham en Gang før, men han vidste ellers ikke i sin taagede Tilstand, hvem han havde med at gøre.

Peto afventede snildt nok et Øjeblik, hvor Nick Carter saa til den anden Side. Saa aabnede han for den lille Flaske og hældte Halvdelen af dens Indhold ned i Vinflasken.

Derefter trak han sig tilbage, som om han hørte til Tjenerskabet, og iagttog herfra den ulykkeliges Færd. Lidt efter lidt havde Nick Carter faaet Flasken tømt, hvorefter han rejste sig og gik hen til Vinduet.

„Hvor bliver dog nu Carmen af?" hørte Peto ham mumle. „Hun gik ind i et Værelse her ved Siden af med en Mand, der ønskede at tale med hende ... Hvis hun ikke snart kommer tilbage, maa jeg virkelig ind og se efter hende."

„Det maa for enhver Pris undgaas!" hviskede Peto.

Saa traadte han nærmere hen til Bordet og udbrød højt i en ærbødig Tone:

„Dronningen beder mig meddele Dem, at hun i Aften maa give Møde i de ældstes Raad. Hun vil være tilbage i Løbet af en Time og anmoder Dem om at vente paa hende."

Nick Carter nikkede tilfreds. Han satte sig atter i sin Stol og tændte sig en frisk Cigar, hvorefter han taalmodig ventede paa Carmens Tilbagekomst.

Karibi-Indianeren stod som paa Naale.

Der kunde jo dog godt indtræffe det Tilfælde, at nogen ønskede at tale med Dronningen, saa vilde al hans Møje og hele Planen være forgæves.

Uret paa Væggen slog ti klangfulde Slag.

Der var da gaaet fyrretyve Minutter siden, han havde hældt Modgiften i Vinen, og hvis Matu ikke havde løjet, maatte den ønskede Virkning snart indtræde.

Spændt iagttog han, hvorledes Opdageren, der pludselig lagde sin Cigar fra sig, flere Gange strøg sig med Haanden hen over Panden, som om han vaagnede op af en Drøm.

Saa rejste han sig og saa sig forvirret omkring.

„Du store Himmel, hvor er jeg henne?" mumlede han hen for sig.

Og han tilføjede med et Suk:

„Aa — nu husker jeg det! Det er ingen Drøm mn den bitre Virkelighed! Jeg befinder mig stadig i den forbryderiske Kvindes Magt paa Towanna-Øen!"

Da fik han Øje paa Peto.

„Men det er jo Peto!" sagde han venligt. „Hvor har Du dog været henne den hele Tid. Jeg har jo ikke set Dig siden i Gaar. Du vilde vel gaa uden om din Dronning for ikke paany at paadrage Dig hendes Vrede?"

Det var for Peto, som om en Sten var falden fra hans Hjærte, og han aandede lettere. Nu var alt godt igen. Amerikaneren var atter i Besiddelse af sine Aandsevner og i Stand til at huske alt, hvad der tidligere var sket. Og det var af største Vigtighed.

„Ja, det er rigtigt nok!" svarede han og tilføjede: „Men samtidig har jeg ikke glemt de Lussinger, som hun gav mig — og hun skal nok faa dem betalte."

„Hør, Peto!" udbrød Opdageren halvhøjt og hurtigt, idet han gik helt hen til Karibi-Indianeren. „Du ved, at jeg er Fange her, og at det er mig magtpaaliggende at komme bort her fra Øen saa snart som

muligt. Hvis Du vil være mig behjælpelig dermed, saa gør jeg Dig straks til en rig Mand! Det vilde jo ogsaa være kedeligt, om Du med dine Kundskaber og din Dygtighed skulde leve i Fattigdom mellem dine Stamfæller!"

„Det samme har jeg ogsa selv tænkt paa!" svarede Peto sagte. „Og hvis Lykken staar mig bi, vil De endnu i Nat være i Frihed!"

„Aa, Peto — er det sandt? Kan jeg tro Dig?" udbrød Opdageren henrykt.

„Det kan De uden ringeste Mistro!" svarede Indianeren. „Jeg vilde ogsaa have gjort det uden Løfte om Belønning, for jeg havde alligevel ikke kunnet blive her længer paa Øen, siden Dronningen er bleven mig fjendtlig stemt. Hun vilde lade mig dræbe, fordi hun tror, jeg er skinsyg. Jeg vil give Dem et Bevis for min Ærlighed, hvis De vil følge med.

Saa førte han Opdageren gennem de tilstødende Værelser ind til Carmens Sovegemak. Her laa Carmen endnu paa Sengen og vred sig af afmægtigt Raseri.

„Nej da — hvad er der sket?" spurgte Nick Carter overrasket.

„Det er mit Værk!" svarede Karibi-Indianeren, og han tilføjede med et listigt Smil:

„Jeg har indrettet det saadan, at der ikke kommer nogen ind til Dronningen, før i Morgen Formiddag!"

Derpaa vendte han sig om mod hende, hvis Blik formelig flammede.

„Se, det er min Hævn!" hviskede han. „Om faa Timer vil denne Mand og jeg for stedse have forladt denne Ø. Han er atter ved sin Forstands fulde Brug, han foragter og afskyr Dig som før, nu han ikke længer er forgivet og nedværdiget!"

„Hvad — nedværdiget?" spurgte Nick Carter overrasket.

„Ja!" svarede Peto. „Hun har i Gaar givet Dem en berusende Gift at drikke, hvorved De blev berøvet Deres Forstand, saa De troede alt, hvad hun sagde til Dem, medens De i hende saa det skønneste og herligste Væsen her paa Jorden og ikke havde noget højere Ønske end at maatte blive her paa Øen.

Men jeg skaffede i rette Tid en Modgift," tilføjede han med lynende Øjne. „Og den hældte jeg for omtrent en Time siden ned i Deres Vin. Efterhaanden, som De nød Vinen, vendte Deres Aandsevner tilbage.

Hvis denne Kvinde havde ladet mig fjerne, hvad hun efter al Sandsynlighed vilde have gjort, skulde De altid være bleven holdt i Deres uværdige Tilstand, til De fuldstændig var bukket under for den nervesvækkende Gift!"

„Naa, det var det, De vilde, Carmen!" udbrød Opdageren i en truende Tone. „De ønskede at se mig ydmyget til det yderste! Men den evige Retfærdighed tillod ikke, at jeg her paa en saadan Maade skulde øde mit Liv. Himlen sendte mig denne unge Karibi-Indianer til Hjælp. —"

„Vogt Dem, Carmen! Nu har De faaet en Fjende i mig, der ubarmhjærtig vil jage Dem til Døde! Denne Ø vil ikke længer være noget Skjulested for Dem, og paa Fastlandet skal De ikke kunne finde et Sted, hvor De kan opholde Dem med den Bevidsthed, at De er sikker mod mine Efterstræbelser!"

Mens han vendte sig om mod Peto, tilføjede han:

„Skade kun, at vi ikke kan tage hende med os!"

„Det er ganske vist umuligt!" svarede Indianeren. „Hun maatte jo være bastet og bundet, om vi skulde skulde have hende med!"

„Ja — saa Farvel saa længe, Carmen!" udbrød Nick Carter spotsk.

„Kom nu, kom nu!" sagde Indianeren, „vi har endnu meget at gøre, før vi heldig faar sat vor Flugt igennem, og i Løbet af en Time har vi Højvande — det er den eneste Tid, som vi kan slippe bort fra Øen paa!"

Efter at Peto endnu en Gang havde overbevist sig om, at Carmen var forsvarlig bunden, lukkede han atter Døren af udvendig fra.

Saa forlod han Slottet sammen med Opdageren, og nu fulgtes de over til den Del af Øen, hvor Matus Hytte laa.

Forberedelser til Flugt.

Det var en temmelig mørk Nat. Hverken Maane eller Stjærner lyste og Mørket nede i Krateret var endnu mere mørkt og uigennemtrængeligt end ude paa Havet.

Men Indianeren var nøje fortrolig med Stedet, og snart stod de uden for Medicinmandens Hytte.

Det raslede i Krattet ved Siden af Vejen, og kort efter kom Indianerpigen hen til Mændene.

„Er det Peto?" spurgte hun halvhøjt.

„Kari siger det!" svarede den unge Mand. „Har Towannas Blomst noget at melde?"

„Nej!“ sagde hun. „Matu har hele Tiden været inde i sin Hytte, og han har heller ikke sendt nogen bort!“

„Saa meget des bedre!“ mumlede Peto helt tilfreds.

„Hvad skal den hvide Mand der ved Petos Side?“ spurgte Pigebarnet med et sky Blik paa Nick Carter. „Vil han ikke hilse paa Kari?“

„Nej, nu maa Kari høre paa Peto; for hvert Minut er kostbart!“ udbrød Karibi-Indianeren raskt.

Saa fortalte han med faa Ord den unge Pige, hvad der var sket, og at det var hans Agt i Løbet af en Time at forlade Øen sammen med Amerikaneren.

Han endte med at sige:

„Peto er her ikke mere sikker paa sit Liv! Han har endnu kun et Ønske: Vil Kari følge med ham?“

Indianerpigen rystede sørgmodig paa Hovedet.

„Nej, det kan Kari ikke, hvor meget hun end holder af Peto! Hun formaar ikke at forlade sin Hjemstavn og sine Stamfæller. Hun vilde ude i Verden, som jo sal være saa stor, dø af Længsel efter Towanna!“

Og hun hulkede, medens hun slog sine Arme om hans Hals:

„Oh, Peto, hvem skulde have troet, at Kari denne Nat maatte miste sin Hjærtenskær?“

Hun tørrede hastig Taarerne af Kinderne og tilføjede:

„Men det er bedst saadan! Kari er ham ikke værdig, hun er jo kun en lille uvidende Pige, medens Peto er en mægtig Høvding!“

„Kari har endnu ikke nødig at opgive Haabet!“ svarede Peto. „Naar Tibitah er bleven fjernet herfra — og det vil ske inden lang Tid, hvis hun ikke af sig selv foretrækker at forlade Towanna for bestandig — ja, saa kommer Peto igen tilbage til Kari!“

Men Pigebarnet rystede paa Hovedet.

„Det lyder for smukt til, at jeg kan tro det!“ svarede hun bedrøvet. „Kari føler, at hendes Øjne denne Dag for sidste Gang har hvilet paa hendes elskedes Ansigt!“

„Kari maa ikke altid tænke det værste!“ sagde den unge Mand i en trøstende Tone. „Hun maa nu vise Peto en ny Tjeneste for at kunne hjælpe ham paa Flugt! Karis Onkel Kamani har Vagt ved den store Dør, som lukker for Indgangen til Øen. Karo maa forsøge at faa ham lokket bort fra sin Post i en halv Times Tid!“

Men Kari rystede atter paa Hovedet:

„Det er ganske umuligt!“ svarede hun. „Kari kender sin Onkel altfor godt, og selv om hans Hjærtens Hustru laa paa Dødslejet, han vilde dog aldrig forlade sin Post — dertil har han for stærk Pligtfølelse.“

„Saa maa vi hjælpe os selv!“ sagde Peto hen for sig.

Han vendte sig atter om mod den unge Pige og vedblev:

„Men et kan Kari dog gøre for os, nemlig fylde en Kurv med Mad og nogle Flasker Vand og bringe den med ned til den lille Havn!“

Det lovede Kari at ville gøre, hvorefter Peto og Opdageren gik ned til den Side af Øen, hvor Bugten laa.

Under Vejs meddelte Indianeren sin Ledsager, hvad han havde talt med Kari om.

„Saa bliver der vel ikke andet for at gøre, end vi maa overmande Havnevægteren!“ sagde Nick Carter, da Peto havde end sin Fortælling. „Vi behøver jo ikke at skille ham af med Livet! Hvordan er det ellers med Vind og Vejr?“

„Det kan ikke være bedre! Jeg har for faa Timer siden været oppe paa Udkigsstedet. Havet er glat som et Spejl, og det blæser en laber Kuling fra Vest, hvorved vi kan komme godt frem med en Sejlbaad.“

„Altsaa det Fartøj, som vi skal flygte bort med, er en Sejlbaad?“ spurgte Nick Carter.

„Nej — det er det ikke, men vi kan let nok forsyne den med Sejl, naar vi er saa langt borte fra Øen, at den hvide Sejldug ikke kan forraade os.“

Imidlertid var de naaede ned til Bugten.

Dampyachten laa fortøjet ved Bolværket, og der var ingen om Bord.

„Den har hverken Damp oppe eller Ild under Kedlen!“ hviskede Peto til Opdageren. „Vi har altsaa ikke nødvendig at være for, at Damperen skal indhente os!“

Ovre paa den anden Side af den lille Havn laa der en halv Snes Kanoer.

Ikke langt fra dem sad der en høj og velvoksen Indianer. Det var Karis Onkel, der skulde holde Vagt ved Jærndøren om Natten.

„Bare nu Pigebarnet snart vilde være her!“ hviskede Peto. „Før hun kommer, kan vi ikke bemægtige os en Baad!“

Det varede imidlertid ikke længe, før den unge Indianerindens slanke Skikkelse dukkede frem i Mørket.

Peto trak hende hurtig ind imellem Buskene, tog Kurven fra hende og gjorde hende forstaaelig med, hvordan Sagerne stod.

„Peto vil dog vel ikke gøre Karis Onkel noget ondt?" spurgte hun ængstelig.

Peto forsikrede hende, at de bare vilde kneble og binde ham, hvad der kun kunde være heldigt for ham, da det jo tillige maatte tyde paa, at han ikke havde forladt sin Post.

„Kari maa nu gaa hjem igen!" vedblev Peto. „Det er bedst, at hun ikke er her i Nærheden, naar Overfaldet foregaar!"

Pigebarnet indsaa meget godt, at det vilde være bedst for hende, og efter at hun endnu en Gang gennem Taarer havde sagt Farvel til Peto, gik hun tilbage ad den samme Vej, som hun var kommen.

I dette Øjeblik brød Maanen gennem Skyerne og belyste netop det Sted, hvor Kanoerne laa fortøjede.

Da Peto sammen med Nick Carter nærmede sig Stedet, rejste Havnevægteren sig og gik hen mod sin Stamfælle.

„Hvad har Peto at gøre hernede paa denne Tid af Natten?" spurgte han forundret. „Han vil dog vel ikke foretage en Sejltur ud paa Havet sammen med den fremmede Mand? Peto ved jo nok, at Dronningen paa det strengeste har forbudt at bruge Kanoerne uden hendes Tilladelse."

Det hele varede Nick Carter altfor længe. Han var sikker paa, at begge Indianerne nu først skulde have sig en længere Passiar sammen, og i den Tid kunde de forlængst være ude paa Havet.

Saa gik han hen til Vægteren og greb ham i Brystet for at kaste ham til Jorden.

Men hvis Opdageren nogen Sinde i sit Liv havde haft at gøre med en jævnbyrdig Modstander, da var det Tilfældet nu.

Karibi-Indianeren besad Bjørnekræfter, og det var ham en let Sag, da Opdageren dog ikke havde faaet rigtig Tag i ham, at ryste ham af sig og slynge ham bort. Men Nick Carter var atter i en Fart paa Benene for paany at kaste sig over Vægteren.

„Hvad er der i Vejen med det „blege Ansigt"? Er Fyren fra Forstanden?" spurgte Vægteren sin Stamfælle, medens han stred tappert for at holde sig Nick Carter fra Livet.

Det var et stort Held, at Vægteren ikke havde noget Vaaben hos sig, ellers kunde Nick Carter let være bleven saaret.

Det lykkedes nu Opdageren med Opbydelse af alle sine Kræfter at trykke Indianeren saa fast ind til sig, at Ribbenene formelig knagede inde i ham, medens Vægteren greb fat om sin Modstanders Strube for — om ikke at kvæle ham saa dog gøre ham bevidstløs ved at trykke ham paa Luftrøret.

Det hele var foregaaet i en saadan Hast, at Peto slet ikke havde været i Stand til at komme Opdageren til Hjælp.

Nick Carter indsaa, at han ikke kunde blive sin Modstander kvit, uden at han styrtede sig i Vandet med ham — og det gjorde han ogsaa, idet han pludselig bøjede sig bagover, hvorved baade han og Vægteren plumpede i Vandet.

Da blev Vogteren tvungen til at slippe sin Modstanders Hals for igen at kunne komme op over Vandet.

Idet Nick Carter berørte Vandet, mærkede han til sin Forbavselse at det var utaalelig hedt, men i Kampens Hede tænkte han ikke videre over denne Besynderlighed.

Næppe var han kommen op over Vandskorpen, før han atter fik fat i sin Modstander, og nu gav han ham et frygteligt Næveslag oven i Hovedet.

De var imidlertid nær ved Land, saa de kunde godt bunde. Det var altsaa en let Sag for Nick Carter at faa baaret den bevidstløse ind til Bredden, saa han ikke kunde drukne.

„Faa nu Døren skudt op i en Fart, Peto!" raabte han, medens han bandt Vægteren paa Hænder og Fødder med et Reb, der havde ligget i Nærheden af Kanoerne, og kneblede ham med en Klud.

„Det er paa høje Tid!"

Saa slæbte han Havnevægteren hen og lagde ham ind i Krattet.

Imidlertid havde Peto ved Hjælp af Drivværket faaet aabnet Jærndøren — og Vejen til Frihed laa aaben.

Nick Carter søgte sig med Kenderblik den længste og bedst byggede Kano ud.

Paa Bredden laa der ikke blot Sejl og Master men ogsaa et Par lange Aarer.

„Her er Madkurven!" sagde Peto og langede Nick Carter Kurven ned i Baaden. Derpaa sprang han selv om Bord.

„Saa af Sted! For hvis jeg ikke tager fejl, kommer der vist nogen herned oppe fra Slottet!"

„Det var nederdrægtigt!" mumlede Opdageren.

„Desværre kan vi jo ikke en Gang faa skudt Døren i paany og derved faa hindret Forfølgerne i at sætte efter os!"

Kamp mod Mennesker og Naturkræfter.

Peto sad i For- og Nick Carter i Agterstavnen. Forsigtig stagede de Kanoen ind gennem den vaade Klippetunnel, og snart efter befandt de sig ude paa det aabne Hav.

Vinden havde imidlertid fuldstændig lagt sig, og der var indtraadt en næsten uhyggelig Stilhed.

Selv om der ikke var saa lummert ude paa Havet som inde i Krateret, herskede der dog en frygtelig Hede.

„Vi faar forhaabentlig ikke nogen Uvejrsstorm end sige Hurrikan!" sagde Nick Carter, medens de roede fremad.

Indianeren saa op mod Himlen, der havde antaget en ejendommelig Blyfarve.

Kort efter udstødte han et Skrig af Overraskelse.

„Se derovre!" udbrød han, medens han pegede over mod Øens Klippetop.

Store Skarer af Fugle steg op fra Krateraabningen og fløj urolige frem og tilbage, som om de alle var blevne opskræmte paa en Gang.

„Ja, det ser jo mærkeligt ud!" svarede Nick Carter, medens han tænkte nærmere over, hvad han saa. „Saa vidt jeg ved, fandtes der af Fugle paa Øen hovedsagelig kun den Slags, som sover om Natten. Hvad mon der da nu kan have bevæget dem til saa pludseligt at forlade deres Reder?"

Nu kom han i Tanker om, at Vandet i Bugten havde været saa ualmindelig varmt, og han gjorde sin Ledsager opmærksom paa denne Omstændighed.

Peto rystede betænkelig paa Hovedet.

„Noget lignende er aldrig forekommet, saa længe jeg kan huske, og end ikke gamle Folk paa Øen, har kunnet fortælle om noget lignende.

Under Samtalen havde begge Flygtningene ikke forsømt at bruge Aarerne.

Samtidig vendte de sig hyppig om og saa ind mod Kysten for at forvisse sig om, at de ikke blev forfulgte.

De kunde vel være naaede en fem-seks Fjerdingvej bort fra Øen, da Nick Carter med sit skarpe Blik saa nogle mørke Punkter paa Havets Overflade.

Der var syv!

„Vi er blevne opdagede!" udbrød han. „Og det, før jeg troede det! Nu gælder det om at ro til, hvis vi har vort Liv kært."

Og han tilføjede med et Suk:

„Hvem der nu blot havde haft Vaaben hos sig!"

„Det har vi her!" svarede Karibi-Indianeren, idet han trak to Revolvere og et lille Skrin med Skydeforraad frem. „Men vi maa kun bruge dem i yderste Nødstilfælde, for jeg er ikke meget stemt for at dræbe eller saare mine Stamfæller, som jeg altid har levet i Fred med — disse forblindede Mennesker handler jo dog kun efter den store Forbryderskes Ord!"

Nick Carter svarede:

„Vi kan jo nøjes med at skyde Huller i Kanoerne under Vandskorpen eller splintre Aarerne med vore Kugler. Hvor sejler vi ellers hen?"

„Til Rowani-Ø! Den ligger omtrent tyve engelske Mil syd for Towanna. Vi vil da foreløbig være sikrede mod Tibitahs Forfølgelser, for der har jeg en Del Venner. Det er jo heller ikke umuligt, at vi under Vejs støder paa en af de Postdampere, der gaar til Antillerne, og jeg er vis paa, at vi da kan blive tagne om Bord!"

Det var imidlertid blevet mere og mere lummerhedt, og Peto kastede under Roningen det ene Klædningsstykke af sig efter det andet.

Saa meget gav Nick Carter sig ikke en Gang Tid til; men sled med sin Aare, saa Sveden i store Draaber sprang frem paa hans Pande.

„Vi maa nok være forberedte paa Kamp, Peto!" sagde han. „Hver af de Kanoer, der forfølger os, er bemandede med tre Personer. Desuden fører de de ikke Ballast med sig som vi!"

Efter fem Minutters Forløb havde de syv Kanoer nærmet sig Flygtningene, saa de var inden for Skudvidde.

Og Nick Carter udbrød:

„Nu skal jeg dog prøve paa at gøre den første Kano lidt mindre sødygtig!"

Saa knælede Opdageren ned i Baaden, tog en af Petos medbragte Revolvere og sigtede.

Til Trods for den store Afstand havde han dog Held med sig. Skudet traf en af de brede Aarer — Kuglen splintrede den i mange Stykker.

Et harmfuldt Skrig lød over mod Flygtningene.

Men samtidig kom der en ny Aare til Syne ud over Kanoens Rand.

Forfølgerne havde været saa forsynlige at tage Reserveaarer med.

„Jeg faar en anden Ide!" hviskede Nick Carter til sin Kammerat. „Lad dem bare rolig komme herover, og naar de i fuld Fart har nærmet sig os

paa faa Fods Afstand, drejer Du pludselig om, saa vi rammer Baadens Bredside med den skarpe Bov!"

„Ja, den Ide er god nok, naar den lykkes!" svarede Peto.

Da Forfølgerne nu saa, at Baaden skød mindre Fart, udstødte de et Sejrshyl.

En af dem raabte til Nick Carters Ledsager, at de skulde overgive sig, men Peto svarede ikke; han havde hele sin Opmærksomhed henvendt paa Fjendens Manøvring.

Og da den fjentlige Kano skød frem med uhyre Hurtighed, udbrød Nick Carter:

„Nu!"

I næste Øjeblik skete Sammenstødet. Det skrøbelige Fartøj gik midt over og sank lige med det samme, medens det trak Mandskabet med sig i Dybet.

De andre Baade var endnu temmelig langt borte fra dem.

Saa forsøgte Nick Carter og Peto at undfly dem, idet de paany greb fat i Aarerne.

Den trykkende Hede var imidlertid taget voldsomt til og lammede næsten de to Mænds Nerver.

Stadig steg der ny Skarer af Fulge op af Kraterets Indre og fløj — medens de udstødte de særeste Skrig — rundt om Bjærgtoppen.

Himlen var bleven mørkere, og den blylignende Farve havde givet Plads for et kulsort Mørke. Paa en vis Maade kunde det kun gavne Flygtningene, da deres Modstandere nu ikke mere kunde se dem.

„Vi har undgaaet een Fare for at styrte os ind i en anden!" udbrød Nick Carter, medens han bekymret saa op mod Himlen. „Hvis jeg ikke skulde tage meget fejl, faar vi i Løbet af faa Minutter en Hurrikan! Mon det ikke var bedst, vi sprang ud i Vandet og vendte Kanoen, saa vi kunde holde os fast ved Kølen?"

Men Indianeren rystede paa Hovedet.

„Ja — saadan plejer man jo at gøre, for paa den Maade kan Kanoen ikke synke, men vor Baad er bygget saa udmærket, at den nok skal holde sig oppe — vi har kun nødig at sørge for, at Baaden flyder med Vinden, som altsaa skal drive os frem agter fra!"

Pludselig hørte de et dumpt Tordenbrag, som kort efter lød højere og højere.

Det var Orkanen, som med uhyre Hurtighed jog hen over Havets Overflade.

Til alt Held kom de første Vindstød oven fra, hvad der ofte er Tilfældet ved en Hurrikan.

Stormens Magt trykkede altsaa med Vandet, og det med an saadan Kraft, at Kanoen formelig blev presset ned.

Det var, som om den havde rummet en vældig Byrde og maatte synke. Der manglede ikke meget i, at Baadens Rælinger var gaaede under Vandskorpen.

Men i næste Nu sprang den lille Baad i Vejret som en Prop.

„Pas paa, Peto, at vi ikke faar Hurrikanen paa Siden!" raabte Nick Carter med sine Lungers fulde Kraft ind i Øret paa sin Ledsager.

Indianeren nikkede.

Og nu pilede Kanoen med en saadan Fart hen over Havets Overflade, at Vejret nær gaaet fra dem begge, og Nick Carter troede, at Kølen slet ikke mere stak under Vandet.

Stormens Tuden tog til, og det lød, som om alle Djævle var slupne løs.

Pludselig faldt der nogle enkelte tunge Regndraaber.

Kort efter aabnede Himlen sine Sluser, og Regnen faldt ned i vældige Strømme.

Ved Orkanens Magt blev Baaden pisket frem med uhyre Hastighed, og Regndraaberne ramte de to Mænd, der sad i Kanoen, med en Tyngde, som om det kunde havde været Blykugler.

Hvis Nick Carter ikke ved sin Aandsnærværelse havde afværget Faren, vilde Kanoen forlængst have vendt Kølen i Vejret.

Hverken Opdageren eller Indianeren anede nu, hvad Retning de skød.

De vidste kun saa temmelig, at Stormen var kommen fra Syd-Vest eller Vest, og at de vel nok derfor var blevne drevne frem ad den modsatte Vej.

Ej heller skænkede de længer deres Forfølgere en Tanke, de var højst sandsynligt forlængst faldne som Ofre for Orkanen.

Øen var ogsaa helt forsvunden for deres Øjne, og de vidste derfor ikke, at de stadig af Orkanen var blevne drevne rundt i en stor Kres omkring Towanna.

Hvorlænge Stormens Magt havde varet, var det umuligt endog blot tilnærmelsesvis at bestemme.

Under Elementernes Oprør gaar ethvert Begreb om Tid og Sted tabt, og det forekom derfor Nick Carter, at de i Timevis var blevne drevne omkring af Orkanen, medens der i Virkeligheden kun var gaaet faa Minutter siden Hurrikanens Udbrud.

Ganske uventet indtraf der nu en næsten lammende Stilhed. —

Stormen forsvandt som med et Slag, og ikke en Lyd var der mere at høre.

Dette pludselige Vindstille er ejendommeligt for Hurrikanen og har til Følge, at Orkanen kort efter bryder ud med fornyet Heftighed.

„Hold fast, Peto!" raabte Nick Carter til sin Kammerat. „Vi har endnu ikke overstaaet det værste!"

Kort efter brød Orkanen ud paany i sin fulde Styrke. Og atter joges den lille Baad hen over Havets Overflade.

Men Nick Carter holdt Stand. Han havde kun den ene Tanke: „Giver Du slip nu, er det ude med os!"

Hans vidunderlige Kraft og Aandsnærværelse svigtede ham heller ikke denne Gang, og med sammenbidte Tænder kæmpede han trodsig for sit Livs Redning mod Naturens voldsomme, løsslupne Kræfter.

Paradisets Undergang.

Lidt efter lidt formindskedes Stormens Styrke. Orkanens Tuden og Torden forstummede.

Kun enkelte, heftige Vindstød mindede Mændene i Kanoen om, at Hurrikanen endnu ikke helt var dreven over.

Regnen var imidlertid hørt op, og Himlen blev atter lys.

I det mindste forekom det Nick Carter saa, thi han troede at se Maanen et Sted bryde frem gennem Skyerne. Ganske vist undrede han sig i sit stille Sind over, at den lyste med et ejendommeligt, blaarødt Skin.

Et Øjeblik var Lyset helt forsvundet for kort efter at dukke frem paany.

Denne Tildragelse gentog sig flere Gange.

Da lød der pludselig et øredøvende Brag, saa Mændene i Baaden troede, at Himmel og Jord styrtede sammen.

Samtidig hævede der sig op af Havet en høj og mægtig Ildsøjle paa mange Hundrede Fod og lyste helt ud mod den fjerne Synskreds, som om det kunde være højlys Dag. Og nu gik det op for Nick Carter og Peto, at det hele Røre i Naturen skyldtes et vulkansk Udbrud.

Towanna-Krateret havde efter Aarhundreders Hvile atter sprudet Ild!

Maalløse og uden at røre sig sad de to Mænd i Baaden og stirrede over mod Øen, der vel nu kunde ligge en halv Snes Mil borte fra dem.

Efter det første Udbrud fulgte der et andet, som dog ikke var nær saa stærkt.

Flammende Sten, flydende Lava og Klippeblokke paa Størrelse som et flere-Etages Hus slyngedes adskillige Hundrede Fod op i Luften, og naar de glødende Masser faldt ned i Havet, lød det som fjerne Kanonsalver.

Der begyndte at falde en tæt Askeregn, og paa Havets Overflade lagde der sig et tæt Lag af Dynd.

Himlen luede i Genskin fra det brændende Krater.

Nick Carter rejste sig op i Kanonen og saa sig omkring.

Ikke langt borte fra dem saa han en Kano med Kølen i Vejret — og paa Kølen red der en Karibi-Indianer. En anden svømmede omkring i Vandet og anstrængte sig for at faa fat i det lille, væltede Fartøj.

Opdageren bad Peto om at ro hen til de skibbrudne.

„Ve os! Den onde Aand har ødelagt vor Ø med alt, hvad der levede og aandede paa den!" raabte han til sine Stamfæller i deres Hjemlands Sprog. „Det er Straffen, fordi hvide Mennesker har betraadt Towannas hellige Jord!"

Og han tilføjede:

„Skal der nu være Krig eller Fred imellem os?"

De to skibbrudne var gerne rede til at opgive deres fjendtlige Sindelag.

Med Petos og Nick Carters Hjælp fik de deres Kano vendt og lagt paa ret Køl igen.

„Hvor er de andre, der roede ud sammen med jer?" spurgte Peto.

Begge Karibi-Indianerne trak paa Skuldrene.

„De er sagtens omkomne allesammen!" svarede den ene af dem sørgmodigt. „Vi er de eneste, der har overlevet Towannas Undergang!"

„Skal vi nu ro over til den nærmeste Ø?" spurgte Peto.

Det vilde de andre gerne være med til, saa greb de alle Aarerne og søgte i størst mulige Hast at komme bort fra det stadig ildsprudende Kraters Rækkevidde.

Medens Nick Carter ivrig tog sin Aare med, tænkte han paa, hvor naadig Skæbnen havde været mod ham, da den lod ham flygte i rette Tid.

Carmen Agramonte var bleven ramt af retfærdig Straf, men sammen med hende havde en stor Mængde Mennesker fundet Døden —

Hvo kendte vel deres Brøde.

De frelste roede længere og længere bort fra Towanna, og snart gryede Dagen.

Solen stod op i et sært, graaligt Lys, thi dens Straaler formaaede ikke at trænge gennem det tætte Slør af Askeregnen.

Pludselig tegnede et Dampskibs mægtige Omrids for dem gennem Taagen ikke langt borte...

Nick Carter rejste sig atter i Kanoen, og med sin mægtige Stemme raabte han Skibet an...

Det stoppede Farten.

Paa Opdagerens Anmodning tilbød man med den største Elskværdighed at optage dem alle fire om Bord.

Men Peto og de to Karibi-Indianere vægrede sig dog ved at følge med Nick Carter.

Dog maatte Peto love, at han nok skulde komme til New York inden ret længe og modtage den lovede Belønning.

Dampskibet hed „Baltimore" og var paa Rejse fra Antillerne til New York.

Den store Opdager stod i dybe Tanker ved Rælingen, og mens Dampskibet atter satte sig i Bevægelse, stirrede han over mod Towanna, den vidunderlige Ø, der nu var viet til Undergang, og som han havde betraadt under saa romantiske Omstændigheder.

Der gaves dog en alt udjævnende Retfærdighed.

Det var ikke lykkedes ham at standse Carmen Agramonte i hendes Forbrydelsers Færd, men Himlen havde fuldbyrdet Straffen.

Hjem igen.

Nick Carter vilde ikke fortælle til andre end Kaptejnen, hvem han var.

Ikke des mindre blev han Dagens Helt, og Passagererne bestormede ham med Hundreder af Spørgsmaal, da de fik at vide, at han i flere Dage havde levet paa den Klippeø, som man troede var fuldstændig ubeboet.

Selvfølgelig tav Nick Carter stille med alt, hvad der hed „romantisk Bortførelse", han nævnte ej heller Carmens Navn, og han gav kun en opdigtet Grund til, hvorfor han havde besøgt Øen.

Kaptejnen havde med stor Elskværdighed forsynet Nick Carter ikke blot med Klæder og Linned men ogsaa med en større kontant Sum.

I den første Havneby, de kom til, gik Nick Carter straks op paa Telegrafstationen og sendte Telegram til sin Fætter Chick:

„De der hjemme vil gøre store Øjne, naar de faar Telegrammet!" mumlede han hen for sig. „I Dag er det ti Dage siden, jeg sporløst forsvandt fra New York!"

Nick Carter fik Ret.

Chick Carter, hans Søster Ida og Patsy sad derhjemme ved Aftensbordet, da Husholdersken kom ind med Telegrammet.

Chick læste:

„Er om tre Dage i New York.

Nick."

Saa lagde han Telegrammet fra sig paa Bordet og saa paa de andre uden at kunne faa et Ord mere frem.

„Himlen være lovet!" udbrød Ida omsider. „Jeg var virkelig bleven bange for, at der var tilstødt vor kære Nick en Ulykke!"

„Hvorfra er Telegrammet?"

„Fra Cap Florida!"

„Nu gad jeg bare vidst, hvad Mester har været dernede og rode efter!" sagde Patsy paa sin sædvanlige, friskfyragtige Maade. „Maaske har han bare villet haft Ferie og ikke sagt til nogen, hvor han tog hen for uforstyrret at kunne nyde Friheden!"

Og han tilføjede:

„Det vil jeg ogsaa en Gang gøre!"

„Ja, gør Du kun det, Stump!" udbrød Chick. „Du kan saameget roligere gøre det, som der ingen vil savne Dig!"

„Tak for dine gode Tanker om mig!" svarede Patsy spotsk, medens han bukkede. „Forresten kunde jeg godt lide at vide, om Mester kommer med Skib eller Tog!"

„Sagtens med Damper!" svarede Ida. „Se en Gang efter i Skibslisten!"

„Baltimore" kommer i Overmorgen!"

„Naa, saa foreslaar jeg, at vi alle tre gaar ned paa Broen og tager imod Mester!"

Forslaget modtoges ensstemmigt og et Par Dage senere stod de allesammen nede paa Havnebryggen og ventede med Spænding —

Punktlig til den fastsatte Tid lagde Hurtigdamperen til ved Broen.

Nick Carter stod ved Rælingen og havde med sit skarpe Blik straks opdaget sine kære, som han venlig vinkede i Møde.

Et Minut senere befandt han sig i deres Midte.

„Det var rigtignok godt, at jeg nu er hos Jer igen!" udbrød han, da han havde hilst paa hver især.

„Men det skal være mig en Lære aldrig mere at give mig i Kast med en Sag uden først at fortælle Jer, hvor jeg tager hen!"

„Gamle Dreng dog, hvor kommer Du egentlig fra?" spurgte Chick og rystede paa Hovedet.

„Har Du læst Bladene i Dag til Morgen?" spurgte Nick Carter i Stedet for at svare paa hans Spørgsmaal, og da hans Fætter nikkede, vedblev han:

„Naa, har der da ikke staaet noget om et vulkansk Udbrud nede paa en lille, hidtil ukendt Ø i det karibiske Hav?"

„Jo — jeg har endog læst det med stor Interesse!"

„Godt! Der kommer jeg nedefra!" svarede Mesteren roligt. „Jeg forlod denne iøvrigt paradisisk dejlige, lille Plet Jord omtrent tre Timer for Udbruddet!"

„Det er ikke til at forstaa!" udbrød Patsy. „Hvordan er De, Mester kommen ned til saadan en Ø, som ligger uden for Lands Lov og Ret?"

Nick Carter svarede med et Smil:

„Det kunde jeg takke den smukke Carmen Agramonte for! Hun havde sat sig i Hovedet, at hun vilde henleve Resten af sit Liv ved min Side i stille Sværmerier paa den fjerne Ø. Med Yachten „Pescador", som der har staaet en Beskrivelse om i alle Bostoner-Aviser, gjorde jeg Rejsen derned sammen med hende — men jeg ganske vist som ufrivillig Passager."

Under Hjemkørslen fortalte Nick Carter sine stærkt opmærksomme Hjælpere og sin ikke mindre overraskede Kusine om det Æventyr, han havde oplevet i de sidste fjorten Dage.

Og han endte med at sige:

„Carmen Agramontes Sag er nu ude af Verden. Men da jeg en Nat for et Aar siden i øsende Regnvejr fandt den lille Tranquilino hjemløs og uden Tag over Hovedet, drømte jeg ikke om, at de Omstændigheder, som knyttedes til den Begivenhed, skulde føre føre mig ned i Krateret paa Towanna-Øen..

Virkeligheden overgaar stundom en Romandigters mest glødende Fantasi!"

— — — — — — — — — — — —

Kun faa Dage undte den navnkundige Opdager sig en velfortjent Hvile.

Saa indtraadte atter Arbejdets Dage.

Og den nye Sag førte ham op til hans Fædrelands nordvestlige Egne, hvor han kom til at opleve lige saa pirrende og dristige Æventyr som det, han havde haft i Selskab med den smukke, djævelske Carmen Agramonte.

Ende.

Næste Bind (No. 68) indeholder:

Senatorens Hævn.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Senatorens Hævn.

Den hemmelighedsfulde Sag.

Nick Carter sad i sit Arbejdsværelse sammen med Chefen for de nordamerikanske Fristaters Spioneringskammer.

„Skal vi ikke gaa det hele igennem endnu en Gang —" sagde han: „— for at jeg kan være vis paa, jeg har faaet alt skrevet rigtigt op?

Paul Brennau er altsaa det rigtige Navn paa den Mand, som De ønsker sat fast!

Han er omtrent tredive Aar gammel, i højeste Grad dannet og har fine, afslebne Manerer — vel at mærke, naar han teer sig ordentligt! — og maa efter Hr. Chefens Beskrivelse være, hvad man kalder en smuk Mand: velvoksen, bredskuldret og af en sjælden harmonisk Legemsbygning; han har mørkebrunt, krøllet Haar, brune Øjne, Ørnenæse, stort blødt Overskæg og spids Hage. Desuden har han fejlfri smukke Tænder.

Han er meget alvorlig af Naturen, dog har han altid et vindende Smil paa Læben.

Mellem anden og tredie Kno paa venstre Haand har han et Ar paa en Ærts Størrelse.

Han er meget omhyggelig med sit Ydre, altid renlig, baade fikst og smagfuldt klædt, han er tilbøjelig til at trække paa Ordene og forstaar til Fuldkommenhed at efterligne ethvert Landsmaal, enhver Dialekt.

Han er født i Staten Montana og tilbragte der sin Ungdom som „Cow-boy"!"

Nick Carter foldede Papirarket sammen og lagde det i sin Tegnebog, som han derefter stak i Lommen, medens han saa paa Chefen med et forventningsfuldt Blik.

„Ja, det passer meget godt paa ham altsammen!" bekræftede Chefen: „Men den store Vanskelighed med at faa ham fat, ligger deri, at han — uden at bruge nogen Forklædning — er i Stand til, om jeg saa maa sige, at omforme sit Ydre saaledes, at ingen af de Kendetegn stemmer mere!"

„Saa skifter han vel ogsaa Navn en Gang imellem?" udbrød Nick Carter.

„Det gør han sagtens ogsaa skønt det ved vi ikke noget om! Hans gode Venner kaldte ham gærne „Smukke Paul," men da det syntes, han ikke kunde lide det Øgenavn, lod de være med at bruge det!"

„Naa —!" svarede Opdageren medens han nøjere tænkte over Sagen og pustede store Røgskyer ud fra sin Cigar.

Saa spurgte han pludselig:

„Og hvorfor ønsker Regeringens Spioneringskammer at lære denne Brennau nærmere at kende? Med andre Ord: Hvorfor bliver han forfulgt?"

„Man ønsker ham beskyldt for at have sat falske Penge i Omløb!"

Nick Carter lænede sig tilbage i Stolen og kneb det ene Øje til, medens han saa Chefen lige ind i Ansigtet:

„Mener De ikke, at De her har udtrykt Dem paa en temmelig „diplomatisk Maade?" spurgte han langsomt.

Jenkins — som Chefen hed — trak paa Skuldrene med et meget sigende Smil.

Omsider svarede han:

„De ved lige saa godt som jeg, Carter, at Afdelingen for de forenede Staters Spioneri ikke skal forrette Opdagerarbejde. Hvis Krigs- eller Marineministeren har Brug for en af mine Folk, maa jeg først lade vedkommende tage sin Afsked efter alle Kunstens Regler, før han kan optage sit Arbejde i det andet Departement.

Naar han saa er færdig med sin Tjeneste bliver han afskediget der paa samme Maade, og skal da atter ansøge om en Stilling hos mig. Ansøgningen gaar gennem mange Hænder og alle Instanser — der er over en halv Snes Stykker — hvorefter den højtidelig bevilges. Man viger ikke en Tomme fra disse Regler, der alle Dage har været god Overlevering, thi saa er den hellige Bureaukratius Vilje!"

Nick Carter lo og gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden:

„Ja Tak, det kender jeg!" sagde han: „Og det er der jo desværre ikke noget at gøre ved!"

„Nej — desværre!" svarede Chefen: „Jeg nævner det ogsaa kun, for at De skal forstaa, hvorfor jeg beder Dem om at finde Brennau!"

„Det forstaar jeg meget godt!"

„Manden har altsaa bragt falske Penge i Omløb!" vedblev Jenkins: „Af den Grund har Fristaternes Spioneringskammer Bud efter ham, det er dets Embedsmænds Pligt og Skyldighed at faa lidt nærmere Rede paa, hvor Fyren er henne!

Jeg tror imidlertid ikke, der foreligger tilstrækkelige Beviser til, at han kan blive dømt.

Hvis ikke der foruden den Forbrydelse, som han officielt sigtes for, var en anden Sag med i Spillet, vilde jeg ikke spilde et Minut af min kostbare Tid, paa at lede efter Brennau! Kort og godt for at tilstaa Dem den rene Sandhed — vi ønsker at lade Manden sætte fast i Følge denne formelle Sigtelse, der egentlig kun dækker over den rigtige Grund, som selvfølgelig er en ganske anden."

Ved de sidste Ord bredte der sig et forstaaende Smil over Nick Carters Ansigst.

„Det var nok det, jeg tænkte!" sagde han, medens han lagde Cigarstumpen fra sig og langede derefter Haanden ned i Cigarkassen for med en lidenskabelig Røgers sikre Greb at finde sig den bedste Havanneser: „Men jeg maa bede Dem om at besvare mig endnu nogle Spørgsmaal, før jeg kan erklære mig rede til at overtage Sagen!"

„Ak ja — det er saamænd ikke mere, end jeg havde ventet!" svarede Chefen med et stille Suk: „Kil saa bare paa med Deres yderst pinlige Forhør!"

„For det første ønsker jeg at vide: „Hvem er det, der trækker i Traadene, denne hemmelighedsfulde Herre der staar bag det hele, og som i Kraft af den formelle Sigtelse vil bevirke, at Brennau bliver sat fast?"

„En af Regeringens højeste Embedsmænd!" svarede Jenkins i en undvigende Tone.

„Ja — det kunde jeg saamænd sige mig selv!" udbrød Nick Carter: „For at faa det at vide havde jeg ikke haft nødig at spørge Dem, min kære!"

Chefen rokkede frem og tilbage paa sin Stol. Omsider sagde han, medens han underkastede sine Negle paa højre Haands Fingre et omhyggeligt Eftersyn.

„Det er nederdrægtigt, saa De forstaar, Carter at gaa En paa Klingen! Men Sandheden kommer jo nok frem! Jeg har Ordre til ikke at nævne Navnet paa vedkommende."

„Det havde jeg ogsaa kunnet tænke mig!" svarede Opdageren tørt, men han tilføjede i en skarp Tone, medens han slog med den flade Haand i Bordet.

„Men saa vil jeg gærne vide en anden Ting, Jenkins: Hvorfor kommer De da til mig? De kender mig jo dog for godt til, at De ikke skulde vide, jeg paa ingen Maade vil overtage en Sag under saadanne Omstændigheder!"

Jenkins, der skønt han som Chef for Spioneringskammeret havde et lignende Hværv som Nick Carter, dog følte sig som „Bureaukrat" fra Top til Taa og rolig underkastede sig Embedsmændsherredømmet, stirrede ud i Luften og trak paa Skuldrene

„Forstaar De ikke. Carter — udbrød han endelig i en indtrængende Tone:

„Manden bliver jo kun sigtet for Falskmøntneri, for at man overhovedet kan faa Grund til at lade ham arrestere? Regeringen ønsker ham sat bag Laas og Slaa!"

„Det er mig frygtelig ligegyldigt!" svarede Nick Carter roligt: „For min Skyld kan gærne samtlige Herrer ved det grønne Bord gaa med til Spasen, jeg rører ikke en Finger, før Sagen er mig klar, og jeg er kommen til den faste Overbevisning, at alt gaar ordentligt til! Jeg maa kende hele Sagen fra først til sidst, for jeg har virkelig ikke Lyst til at skulle rage Kastanierne ud af Ilden for en hemmelighedsfuld Herre, der staar bag ved den hele Komedie men trækker sig tilbage, hvis det gaar galt!"

„Fatter De da ikke, hvad der er Sagens Kærne?" udbrød Chefen i sand Fortvivlelse, thi han vilde falde i Unaade hos sine foresatte, hvis han ikke førte sit Hværv heldigt til Ende:

„Vil De da virkelig ikke indse, hvad det drejer sig om?"

„Jeg?" spurgte Opdageren rolig, idet han rejste sig og satte sig hen ved Hjørnet af Skrivebordet: „Jeg indser alt fuldkomment, hvad De derimod ikke gør, eller i hvert Fald lader De, som om De ikke gjorde det.

Nej, min kære, mig kan De skam ikke løbe om Hjørnet med — jeg er ikke født i Gaar! De vidste meget godt, længe før De kom herop, at jeg aldrig vilde arbejde for Dem paa saadanne Betingelser!"

„Men tillader De, min kære Carter —" udbrød Jenkins for at undskylde sig —

„Nej, jeg tillader slet ingen Ting!" afbrød Nick Carter ham: „Saa snart jeg gør Dem en Indrømmelse, smutter De fra mig som en Aal mellem Hænderne paa mig. Altsaa jeg spørger Dem nu alvorlig talt: Skal vi afbryde Æmnet, eller foretrækker De at imødekomme mit Ønske og give mig alle Oplysninger?"

Spioneringskammerets Chef søgte paa ægte, diplomatisk Vis at forhale Tiden for muligt at komme uden om Svaret, idet han meget omstændelig tog sig en frisk Cigar op af Kassen og tændte den. Da han saa havde blæst de første blaa Røgskyer fra sig udbrød han med Betoning paa hvert Ord:

„De ved jo meget godt, Carter, jeg ikke havde tøvet et Sekund med at sætte Dem ind i alt, hvad der er værdt at vide — Sagen vedrørende — om jeg ikke var afhængig af min Instruktion — af de Ordrer, jeg har at rette mig efter!

„Meget rigtigt bemærket, Jenkins!" sagde Opdageren.

„Jeg tænker dog, det er ikke mere end ret og helligt, om jeg, før jeg selv blander mig i Sagen, gør Dem bekendt med de Tildragelser, der er gaaede forud."

„Handl De efter Deres Forgodtbefindende, Jenkins!" svarede Nick Carter med overlegen Mine: „Det er mig rasende ligegyldigt, paa hvad for en diplomatisk Vej, De slaar ind for skaansomt at fortælle mig Sandheden. Jeg kan kun forsikrer Dem for, min kære Jenkins, at hvis det ikke havde været Dem, men en anden, der var kommen herop og havde spildt min Tid med al denne Snak frem og tilbage, saa havde jeg forlængst vist vedkommende Døren!"

„Tja — det lader unægtelig ikke noget tilbage i Tydelighed!" svarede Chefen spotsk.

„Naa — Naa! Det var ikke saa slemt ment!" udbrød Nick Carter med et Smil, da han saa' Jenkins' vredladne Mine:

„Godt Ord igen! Men jeg siger Dem aabent og ærligt, jeg har nok af alt dette Hemmelighedskrammeri. Jeg kan tænke, De maa være svært i Knibe, ellers var De sikkert ikke kommen op til mig i saadant et Ærinde, da De jo forud vidste, det vilde være en utaknemmelig Forretning at stille mig den Slags Forslag —"

Men da han saa, at Chefen vilde gøre Indvendinger, afbrød han sig selv og slog over i en anden Tone.

„Ja, kære, Jenkins, lad mig tale ud! Jeg kan saa godt sætte mig ind i Deres Stilling. De har maattet afgive et Løfte om ikke at rykke ud med Sandheden til mig, før De indsaa, at jeg med min bekendte Stædighed ikke vilde tage mig af Sagen, uden at jeg virkelig blev bekendt med alle dens Enkeltheder!"

„Godt — jeg har jo ingen Fordel af at lyve!" svarede Jenkins mismodig: „Ja — det forholder sig ganske, som De der siger!"

„Naa, saa er jeg ogsaa overbevist om, at De over for Deres Herrer Foresatte, eller hvem der nu ellers maatte have beæret Dem med denne Opgave, uforbeholdent har erklæret, at jeg ikke vilde foretage mig et Skridt i hele Sagen, før den laa fuldstændig klar for mig!"

„Det passer ogsaa!"

„Altsaa: —" udbrød Nick Carter og lo: „Hermed afgiver jeg Dem en højtidelig Forsikring om — ja, De kan ogsaa godt faa det, skriftligt, hvis De ønsker det: — at De punktligt har efterkommet Deres Herrer Foresattes Befaling og forsøgt alle mulige Kneb for at bevæge mig til at overtage Sagen inden De rykkede ud med Sandheden.

Da nu alle Deres Hjælpekilder er udtømte, og De ogsaa viser Tegn paa aandelig Udmattelse, er vel nok nu rettest det Tidspunkt indtruffet, da De uden Betænkning kan tale frit fra Leveren!"

„Hvad Udmattelsen angaar, saa kan De have Ret!" sagde Jenkins uden at fortrække en Mine: „Jeg ser derhenne paa det lille Bord staar der en Flaske med tre Stjærner paa Hals-Etiketten. Disse Guldstjærner betyder vel ikke „de hellige tre Konger" men angiver derimod sagtens, at Flasken indeholder ægte Hennessy-Kognak, og da!"

„Pr—r—r! Det er nok!" udbrød Opdageren og lo igen:

„Jeg troede min Sandten, De virkelig var udmattet, men det lader jo til, at De er kommen til Hægterne igen alene ved at vejre Kognaken. Naa, jeg skal ikke være noget Umenneske!"

Han rejste sig og stillede Flasken tilligemed to smaa Glas paa en Bakke hen paa Midterbordet. Saa skænkede han Glassene fulde og klinkede med sin Gæst.

„Skaal, Jenkins! Friskt Mod! Det hele gaar nok, skal De se — saa skævt, som tænkes han!"

„Carter, De er en uforbederlig Spotter!" svarede Chefen, medens han med en Kenders Tungesmæld satte det tømte Glas tilbage paa Bakken.

Saa tilføjede han alvorligt:

„Men endnu et, før jeg begynder paa min Forklaring!"

„Ih, Du Fredsens! Endnu flere Udflugter!" sukkede Nick Carter i komisk Fortvivlelse: „Lad mig tage dem med i ædelt Taalmod! Jeg er belavet paa det værste!"

„De maa love mig en Ting, Carter!" sagde Chefen, idet han nervøst sad og pillede ved sin Urkæde: „Efter at jeg har fortalt Dem den fulde Sandhed, maa det dog stadig hedde sig, at Øvrigheden kun gør Jagt paa Brennau i Anledning af Falskmøntneriet!"

„Bevars' Hvis han virkelig har begaaet en saadan Forbrydelse, kan man jo gærne angive den som Grund til hans Arrestation. Den hjemler jo til det!"

„Godt — det var det! Men vil De ogsaa, hvis det nu lykkes Dem at gøre Brennau uskadelig, lade ham blive i den Tro, at det kun er paa Grund af Falskmøntneri, Regeringen har været ude efter ham?"

Nick Carter trak paa Skuldrene:

„Ja, hvorfor ikke? Dog — hvis han nu aner den sande Grund og spørger mig, om det forholder sig saadan eller ikke, vil jeg vel ikke kunne komme uden om Sandheden!"

„Nej, Carter, jeg ser nok, Dem er der ikke noget at stille op med!" udbrød Chefen med et Suk: „Lad os føreløbig lade det Punkt hvile — Og nu kommer altsaa mine opsigtsvækkende Afsløringer!"

„Herre tal din Tjener hører!" sagde Nick Carter i en højtidelig Tone, medens han atter satte sig magelig ned i sin Lænestol og strakte Benene ud.

„Jeg maa først gøre Dem opmærksom paa —" fortalte Jenkins: „at jeg personlig aldrig har set Brennau, og det samme gælder mine Folk! Den Beskrivelse, som jeg der har givet Dem, har jeg fra tredje Haand!"

„Naa — ikke des mindre er den jo meget nøjagtig!" indskød Nick Carter: „Men hvor skal jeg for Resten finde Manden? Amerika er temmelig stort!"

„Ja, ser De, Senatoren — for den hemmelighedsfulde Mand, der staar bag ved det hele er nemlig Senator — han er af den Mening, at Brennau for Tiden opholder sig der, hvor han har tilbragt sin Ungdom, altsaa maaske i Montana eller i det hele taget et Steds mellem Teksas og Kanada, hvor der jo findes store Hesteopdrætningsanstalter! De maa nemlig vide at Senatoren tidligere selv har ejet en Farm i Ny Meksiko og senere en oppe i de nordvestlige Egne!

Da den Begivenhed, som har givet Anledning til, at jeg er kommen herop, tildrog sig, havde han udvidet samtlige sine Jordejendomme eller snarere paa Skrømt udstykket dem og ladet dem gaa paa Aktier, saadan at han udadtil hverken er Medlem af Repræsentantskab eller Styrelse!"

„Aha, jeg er med — den sædvanlige Transaktion med den enkelte Aktionær, i hvis Hænder samtlige Andele befinder sig!" udbrød Opdageren: „Altsaa videre!"

„Godt! Senatoren er af den Mening, at Brennau opholder sig enten i Montana eller Wyonning eller ogsaa i Ny Meksiko, maaske endog i Arizona. Men Senatoren er i hvert Fald aldeles sikker paa, at der

i de Egne befinder sig nogle af hans Venner, som kan give nøjagtige Oplysninger om, hvor han er at finde for Øjeblikket. Det er det eneste Holdepunkt, som Senatoren har givet mig i denne Henseende. I øvrigt betaler han den Pris, der forlanges!"

„Ah! det var dejligt! Der faldt en tung Sten fra mit Hjærte!" udbrød Nick Carter let spydigt.

„En hvilken som helst Pris!" forsikrede Chefen med Vægt: „Og han ønsker at Sagen afgøres saa hurtig som muligt. Det er ham altsaa meget magtpaaliggende, at De tager Dem af Undersøgelserne og aflevere Manden som Fange om muligt inden tre Maaneder."

„Naa saaledes — inden en bestemt Tid!" udbrød Opdageren: „Og hvis det nu ikke er muligt at faa ham opsporet inden for denne Frist, hvad saa?"

„Da vilde det ikke lønne sig at gøre et Skridt mere i saa Henseende!" svarede Jenkins hurtigt: „Det har i det mindste Senatoren selv sagt!"

„Sig mig — er der ikke her en Dame med i Spillet?" spurgte Opdageren uvilkaarligt.

„He — jo, der traf De skam igen Hovedet paa Sømmet!" svarede Chefen:

„Men hvordan De har kunnet slutte Dem til det, er mig en Gaade! Det drejer sig virkelig om en fiks, lille Repræsentant for det smukke Køn — nemlig om selveste Senatorens Datter!"

Nick Carter fløjtede sagte gennem Tænderne:

„Naa, det er fra den Kant Vinden blæser! Er der flere „Afsløringer"?"

„Jo —" svarede Chefen med et lunt Smil: „Men saa maa jeg nok først bede om en Kognak til!"

„Tror De ogsaa, den følgende, opsigtsvækkende Afsløring er en saa god Kognak værd?" spurgte Nick Carter lystigt.

„Det kan De tro? Men jeg kan godt indse, at De gamle „Sikkerhedskommissær" nok vil have Oplysningerne, før, end De giver mig Kognaken! Saa hør og bliv forbavset!

Senatorens Datter er Brennaus ægteviede Hustru! Hendes Hr. Fader var dog indtil for kort Tid siden ikke underrettet om denne ellers i og for sig ret vigtige Kendsgerning."

„Hør Jenkins, De har mindst fortjent to Kognaker til!" udbrød Opdageren i en anerkendende Tone: „For det, De her siger, er virkelig en Overraskelse! Sagen begynder at blive interessant!"

Saa skænkede han endnu en Gang Glassene fulde:

„Skaal, Jenkins! De er virkelig naaet et betydelig Skridt fremad i Deres „diplomatiske Mission"!"

„Himlen være lovet!" sagde Chefen med et dybt Suk: „Men det var da ogsaa paa høje Tid. Efter disse indledende Ord kommer vi nu til Sagens Kærne!"

Senatorens Fortælling.

„For omtrent fem Aar siden," fortalte Chefen, medens han satte sig mageligt til Rette i Lænestolen: „foretog den omtalte Senator, hvis Navn jeg senere skal nævne en Rejse sammen med sin Kone og deres to mindste Børn, Senatmøderne var netop sluttede.

Den ældste Datter, der var temmelig svagelig, opholdt sig den Gang paa Gaarden i Ny Meksiko for at komme til Kræfter.

Hun var atten Aar.

En Huslærerinde og en Selskabsdame vaagede over den unge Piges Ve og Vel."

„Saa er den unge Dame nu tre og tyve Aar!" udbrød Nick Carter.

„Det er ufatteligt, at De kan regne det saa hurtigt ud, Carter!" svarede Jenkins tørt. Derpaa vedblev han:

„Senatoren var altsaa rejst til Europa, og da Senatets Møder igen begyndte vendte han tilbage til Washington, medens han efterlod sin Familie ovre paa den anden Side af Atlanterhavet, hvor den opholdt sig endnu et Par Aar!"

„Hvad hedder den ældste Datter til Fornavn?" spurget Opdageren.

„Eugenie! Men hendes nærmeste kaldte hende bare Gene!"

„Og Gene har altsaa stadig opholdt sig derhjemme paa „Ranchen"."

„Det troede man i hvert Fald! Da Senatoren vendte her tilbage fra Europa uden Konen og de mindre Børn, bad han hende om at komme tilbage til Washington, men hun svarede, hun befandt sig saa godt paa „Ranchen", og at hun begyndte lidt efter lidt at komme til Kræfter, saa hun foretrak at blive endnu en Tid derhjemme paa Ejendommen. Hun var ogsaa bange for, det vilde have skadelige Følger for hende, naar hun igen paatog sig de selskabelige Forpligtel-

ser, da hun nu Aar i Træk havde været vant til at tilbringe Dagene i Ro. Det kunde Faderen jo ikke sige noget imod — og saa blev hun, hvor hun var."

„Har han saa ikke besøgt hende i Mellemtiden?"

„Nej, hverken den Gang, eller, saa vidt jeg ved, i de følgende to Aar! Det maa vel have sin Grund i, at han er en yderst virksom Mand, som ikke har Tid til at foretage saadan en Rejse! Men iøvrigt skrev jo Gene til ham hver Uge om, hvordan hun havde det!"

„Altsaa Meningen med det hele er —" udbrød Nick Carter: „at Senatorens skønne Datter i nogle Aar har været overladt til sig selv og kunnet skalte og valte, som hun fandt for bedst derhjemme paa Gaarden, og at den sande Grund, hvorfor hun ikke vilde bytte det tvungne Selskabsliv med de friere Former paa Gaarden — „Hanzienda'en", som det nok hedder dernede — skulde være den, at der ved „Ranchen" var ansat en vis flot og fiks Cow-boy, som bar det ikke ubekendte Navn: Paul Brennau?"

„Ja, saadan omtrent hedder det sig!" indrømmede Jenkins: „Men jeg maa endnu en Gang vende tilbage til det Tidspunkt, da Senatorens Frue efter to Aars Fraværelse kom herover igen til Amerika og indtraf i Hovedstaden. Det første, hun nu gjorde, var at besøge den store Datter nede paa „Ranchen". Gene var uhyre glad ved at se sin Moder efter saa lang Tid, men hun vilde ikke vide noget af at følge med hende tilbage til Washington."

„Og hvor opholdt paa den Tid den store Hestebetvinger?"

„Ja — lad mig nu ikke tabe Traaden, Carter!" sagde Jenkins: „Jeg maa fortælle Historien, saadan som jeg selv bedst kan!"

„Hoho! Nu viser sig atter Deres diplomatiske Fremgangsmaade!" udbrød Opdageren i en spottende Tone: „Men De maa endelig ikke lade Dem paalægge nogen Tvang!"

„Altsaa — heller ikke Moderen kunde bevæge Datteren til at forlade „Ranchen". Hverken Bønner, Befalinger eller Trusler frugtede. Enden paa Legen blev, at Senatoren tabte Taalmodigheden og rejste ned til Stedet i egen høje Person. Følgen heraf var da, at Datteren lovede, hun i en Maaneds Tid vilde drage med Forældrene over til Østkysten mod, at de lovede hende, hun da igen maatte vende tilbage til Gaarden."

„Havde da den Gang ingen af Familien næret nogen Mistanke om, at Gene maatte have ganske særlige Grunde, siden hun saa haardnakket krævede, at hun vilde rejse hjem igen til Ranchen? Eller var der ingen, der i den Anledning spurgte Senatoren ud?" spurgte Nick Carter forundret.

„Jo — nu skal De bare høre!" svarede Chefen: „Senatoren gav hende ganske vist Løftet, men han havde ikke for ingen Ting Ord for at være en af vore snedigste Politikere og en snu Ræv i det hele taget. Næppe var Gene kommen til Washington, før han som sagt lavede sine Besiddelser om til Aktieselskaber og solgte dem altsaa formelt, saa han med god Samvittighed kunde hævde overfor sin Datter, at han havde skilt sig af med hele „Ranchen" og hele Redeligheden!

Da nu Maaneden var omme, og Gene mindede ham om dette Løfte, han havde givet hende, erklærede han med koldt Blod, at han ikke havde noget mere at sige over Farmen, fordi den i Mellemtiden var gaaet over paa andre Hænder.

Senatoren havde imidlertid haft alle sine Garn ude for at skaffe sig mulige Oplysninger, men det var dog ikke lykkedes ham at komme efter, hvem den Mand var, for hvis Skyld Gene saa ihærdig havde modsat sig at forlade Ranchen. Vel at mærke, han tillagde ikke Sagen nogen som helst Betydning og regnede den kun for at være harmløst Kurmageri.

Men han lod dog til at være en lige saa stor „Sikkerhedskommissær" som De, min gode Carter, for han gjorde selv ikke Arbejdet, og da Aktieselskabet var dannet, afskedigede han samtlige Cow-boys og de andre Folk paa „Lone Star Ranch" og sørgede for, at ingen af dem fik Beskæftigelse i en Omkreds af hundrede engelske Mil derfra!"

„Føj — det var da en dum Streg af ham!" sagde Opdageren: „Ved en saadan Forholdsregel driver han dog den unge Mand lige i Armene paa Pigebarnet. Naar Fyren vidste, at Gene ikke mere vilde komme tilbage til Ranchen, er det dog højst sandsynligt at han vilde skaffe sig at vide, hvor hun da var henne."

„Det er meget rigtigt, men det er jo ikke alle Folk, der er lige saa kloge som visse verdensberømte Opdagere!" svarede Chefen og vedblev: „dog for ikke at slippe Traaden, saa kan De jo nok forstaa, Pigebarnet ikke var synderlig glad over, at hun ikke mere maatte vende tilbage til Ranchen. Hun har da sagtens gjort det temmelig hedt for Senatoren, for hun

forstod at sætte igennem, at hun fik gjort en Rejse ud i det fjerne Vesten.

Da hun kom tilbage, var der foregaaet en mærkelig Forandring med hende. Hun havde ikke den ringeste Interesse for nogen Ting, hun levede stille for sig selv og gik omhyggelig uden om alle Mennesker.

Men i Tidens Løb fortog hendes Sløvhed sig dog lidt efter lidt, hun aflagde sin Menneskeskyhed, gik atter i Selskab og blev snart en af de mest beundrede Damer i Washingtons fine Verden. Alt det kan vel nu være et Aar eller maaske kun en halv Snes Maaneder siden.

De kan vel nok huske, Carter, at den Gang var der et ungt Skud af en vis, kongelig Families Stamme, med andre Ord en Prins eller Fyrste, der var kommen herover til Amerika for at søge sig en Brud og dermed faa opforgyldt sit plettede Vaabenskjold. Svigerfaderen maatte dog være rig nok til at kunne dække den store Prinsegæld med en smuk Mængde rare Millioner!"

„Aa — ja, nu gaar der en Praas op for mig!" udbrød Nick Carter overrasket: „De har slet ikke nødig nu at nævne mig Navnet paa Senatoren. Nu fatter jeg ogsaa meget af, hvad der hidtil var mig uforstaaeligt. Men vær saa god at fortælle videre!"

„Hvordan stiller det sig ellers Carter med Hensyn til en Kognak endnu? Jeg er bleven helt tør i Halsen af den megen Tale!"

„De har ikke nødig at spørge, kære Jenkins! Drik bare væk! Vi kan jo sætte hele Flasken paa Senatorens Regning!"

„Og Cigarerne med!" tilføjede Chefen, medens han tog sig en frisk op af Kassen: „Altsaa: Bemeldte Prins, Fyrste eller, hvad det nu var for en Hertug, besøgte ogsaa Washington, og Senatorens hulde Datter-Iil for ikke at tale om Hr. Papa'ens Millioner fandt Naade for hans Øjne.

Han gjorde ivrig Kur til Gene, og Sagen endte med, at Frøken Eugenie blev forlovet med Herren af det blaa Blod. Det kan vel nu være omtrent et halvt Aar siden.

„Ja — det har jeg læst i Aviserne!" udbrød Opdageren.

„Godt! Alt forløb nu i den bedste Gænge, indtil endelig Bomben sprang. Det var ved en stor Fest, som Senatoren gav til Ære for sin vordende Svigersøn. Bedst som det gik allerlivligst til i Salen, traadte der en Tjener hen til den unge Dame og hviskede hende et Par Ord i Øret, hvorefter hun straks fulgte med ham. Da der var gaaet en rum Tid, uden at hun var vendt tilbage, ledte man efter hende og fandt hende endelig besvimet — hun laa, som hun var død — bag et Alkove-Forhæng i Nærheden af Biblioteket."

„Aha — hendes Mand var pludselig dukket frem!"

„Gene blev bragt ind i Sovekammeret, og den tilkaldte Læge, erklærede hende for at være betænkelig syg—" vedblev Jenkins, der lod fuldstændig ligegyldig overfor Nick Carters Afbrydelse: „Dagen for Bryllupet var allerede samme Aften bleven berammet i Gæsternes Paahør, men da Datteren var bleven bedre og Forældrene talte til hende om det, vilde hun ikke høre det mindste — hun erklærede, at hun aldrig nogen Sinde vilde gifte sig med Prinsen!

Selvfølgelig gav Senatoren og hans Frue sig ikke tilfreds med det, men forsøgte med alle mulige Midler at indvirke paa hende, saa Forlovelsen kunde opretholdes.

Da Datteren var kommen saa slemt i Knibe, blev der tilsidst ikke andet for hende at gøre end at tilstaa den fulde Sandhed over for Forældrene.

Og nu skal De høre, hvad der da kom for Dagen.

Da Gene af sin Fader sendtes ned paa Lone Star Ranch, var Paul Brennau endnu ikke kommen derned, han blev først fæstet af Forvalteren en Maaned senere. Senatoren havde altsaa aldrig set den flotte Cow-boy. Brennau var den Gang en Pokkers køn Fyr, vel endnu kønnere end han er nu, og den hovedrige Farmers overspændte Datter forelskede sig i ham af hele sit Hjærte."

„Ja, det kan jo ske i de bedste Familier!" sagde Nick Carter.

„Ganske vist, og det endda temmelig ofte! Nu hændte det, at Forvalteren paa Lone Star Ranch blev hængende ved Huslærerinden, der forlængst var gaaet omkring „det gode Haabs Forbjærg" og nu lige skulde til at have dyrket sine geografiske Kundskaber i Nærheden af „Kap Farvel"! Senatordatterens Selskabsdame lod til at have et Bekendtskab mellem Ranchens Cow-boys fra tidligere Tid; ogsaa hun fik sig i hvert Fald snart en Kæreste, og det maa da ikke undre, at Gene som „die drifte im Bunde" ligeledes blev forlovet i Løbet af utrolig kort Tid!

Seks Uger efter, at Senatoren var rejst med sin Familie til Europa, blev Paul Brennau og Frøken Eugenie paa lovlig Maade borgerlig viede i Byen Largo.

Dette Bryllup, der naturligvis holdtes strængt hemmeligt og alt i alt kun kendtes af seks Personer, fulgtes kort efter af to andre. Forvalteren giftede sig med den bedagede Jomfru, og Selskabsdamen hjemførtes af sin Cow-boy.

Dette Dobbeltbryllup fejredes med stor Pragt, men des dybere vaagedes der over Hemmeligheden med Hensyn til det første Bryllup.

Selvfølgelig gav Forvalteren den unge Ægtemand Lov til at besøge Hustruen, saa tit det lod sig gøre, blot det ikke vakte Opmærksomhed. Han gav ham alle mulige Skinordrer som krævede, at han maatte blive en hel Dag borte, bare for at han kunde komme til at møde sin unge Kone et eller andet Sted.

Kort og godt: ingen andre end de seks anede noget om Sagens rette Sammenhæng, og de Opmærksomheder, som Brennau viste Gene, regnede man ikke for andet end Galanteri, Flirt og Kurmageri!

Tre Fjerdingaar derefter rejste Gene en Maaneds Tid bort fra Ranchen og det antoges almindelig, at hun var taget op til sin Fader i Washington, men det var imidlertid ikke Tilfældet.

De forstaar—? Fru Brennau er Moder til en dejlig lille Dreng, der nu er henved fire Aar!"

„Og hendes Forlovelse med Hertugen eller, hvormeget Herren med det blaa Blod nu er?" spurgte Nick Carter, da Chefen tav.

„Der er blevet fortalt mig," vedblev Jenkins: „at hun troede Brennau var død, da hun forlovede sig med Prinsen, og at hun iøvrigt havde hadet ham lige saa inderligt som hun tidligere havde elsket ham. Desuden skulde Brennau nok have bortført Drengen, der nu opdragedes paa et eller andet ukendt Sted.

Saaledes stiller Forholdene sig for Øjeblikket, og Meningen med det hele er, at Senatoren vil bringe Brennau i den mest mulige, ubehagelige Stilling, saa han uden videre gaar ind paa de Betingelser, der stilles ham af Svigerfaderen, og som gaar ud paa, at han i al Stilhed skal lade sig skille fra Gene!"

„Aha, ser man det! Sentoren tror altsaa, at han ved at forfølge og brændemærke Brennau som Falskmøntner, vil kunne gøre ham mør og derved lettere naa sit Maal?"

„Ja — der har vi det!" bekræftede Chefen.

Nick Carter yngste Klient

Der indtraadte en længere Tavshed. Ingen af de to Herrer sagde et Ord. Jenkins maatte vel have paa Følelsen, at Nick Carter ikke havde optaget hans Fortælling saa gunstigt, som han havde ventet, og endelig udbrød han for dog at bryde Stilheden:

„Hvad er det, De tænker saa meget paa, Carter?"

„Sandheden er gærne ilde hørt og maa oftest helt skjules!" svarede Opdageren med et bidende spotsk Smil: „Hvis jeg sagde Sandheden i dette Tilfælde, kunde jeg jo godt udsætte mig for, at De vilde paaføre mig en Injurie-Proces og anklage mig, fordi jeg havde fornærmet Dem."

„Naa, saa slemt bliver det vel ikke!" svarede Chefen godmodigt: „Lad mig kun høre Sandheden gennem Deres Mund!"

„Ja, den skal De nok faa at høre, naar jeg har gjort Dem nogle Spørgsmaal. Sagde De ikke selv før i vor Samtales Løb, at de nordamerikanske Fristaters Spioneringskammer, som jeg vel at mærke nu personificerer i Dem, eller lader stikke i Deres Person, ikke vil give en eneste Cent til og ikke vilde sætte et eneste Menneskes Arbejdskraft ind paa Brennaus Arrestation, naar ikke hele denne Kærlighedshistorie laa under det hele?"

„Jo, det er meget rigtigt!" svarede Jenkins.

„Ligesaa har De sagt mig, at efter Deres Mening foreligger der ikke tilstrækkelige Beviser for, at Brennau kan blive dømt for Falskmøntneri?"

„Det stemmer ogsaa!"

„Naa, saa skal jeg sige Dem, hvad det var, jeg tænkte paa før. Vel at mærke: Det kan ikke nytte noget, De tager mig det ilde op! Det faldt mig bare ind, at hele denne Falskmøntnerisag mod Brennau vel kunde være opdigtet blot for at faa ham bragt i en passende Knibe, saa han hellere gaar ind paa Senatorens Betingelser, end han stifter Bekendtskab med Fængslet!"

Jenkins lod atter til at føle sig ubehagelig til Mode.

Han pillede nervøst ved sit Slips og strøg Haanden gennem Haaret.

„De maa ikke netop..."

„Nej, stop! Lad mig tale ud!" afbrød Nick Carter ham i en meget bestemt Tone: „Jeg vil sige Dem, hvad jeg i denne Anledning vil gøre, og hvad jeg

ikke vil gøre, lige meget om De saa tager mig det ilde op eller ej. De har selv opfordret mig til at sige det, da De forlangte at faa at vide, hvad jeg tænkte om Sagen!"

Jenkins foretrak at tie og undgik at se paa Opdageren, hvis Ansigt nu antog et meget alvorligt Udtryk.

Og Nick Carter vedblev med hævet Stemme, medens han betonede hvert Ord:

„Før De skaffer mig fuldstændigt Bevis for, at Brennau virkelig har gjort sig skyldig i Falskmøntneri, og at han altsaa utvivlsomt har begaaet en Forbrydelse, som han kan blive straffet for, vil jeg ikke have noget at gøre med hele Sagen. Jeg har heldigvis endnu ikke haft nødig at beskæftige mig med Skilsmissesager, og det er jeg stolt af. Eller tror De maaske, jeg vil besudle mit ærlige Navn ved at befatte mig med saadan en Smudssag?

Dersom Brennau er en Skurk, og om han har gjort den unge Pige, som han bandt til sig, ulykkelig, og saafremt hans Hustru havde ladet sig vie til ham uden at kende hans virkelige Karakter, saa vilde jeg ikke tøve et Øjeblik med at gribe ind, navnlig hvis den unge Frue er uden Brøde!"

„Det er hun, det er jeg overbevist om!" sagde Jenkins med Varme.

„Godt, mine gode Spioneringschef, naar jeg nu erklærer mig villig til at overtage Sagen, sker det af Grunde, som er lige stik modsatte dem, De har anført!"

„Hvad mener De med det; Carter?" spurgte Chefen og rystede paa Hovedet.

„Jeg vil i Stedet for at bevise Brennaus Skyld søge at rense ham, og i Stedet for at være Senatoren behjælpelig med at faa hans Datters Ægteskab ophævet, vil jeg gøre mig al mulig Umage for atter at forene Fader, Moder og Barn, saa de kan komme til at leve lykkelig sammen som før, og jeg vil endelig se at faa den blaablodede Herre med det plettede Skjold, til at ryste det amerikanske Støv af sig og tilbyde en Dame af hans egen Stand sin Haand.

Hvis De ønsker det eller rettere, hvis De gaar med til, at jeg under disse Forudsætninger tager mig af Sagen, er jeg rede til med det samme at optage Arbejdet!"

Og Nick Carter slog med Haanden i Bordet som for at bekræfte sine Ord.

N. C. 68. D.

Chefen for Spioneringskammeret havde fulgt Opdagerens Adfærd med stigende Forundring og tilsidst med største Ophidselse.

Det skulde altsaa blive Følgen af hans Ærinde! Hvad maatte hans Foresatte nu vel sige til det? Han vilde nok faa sig en ordentlig Næse!

Omsider udbrød han:

„Under disse Omstændigheder kan jeg ganske vist ikke forhandle videre med Dem! Og Senatoren —!"

„Gid Pokker havde Senatoren!" afbrød Nick Carter ham barskt: „Jeg bryder mig ikke en Døjt om, hvad han tænker derom eller muligt vil gøre!"

Saa vedblev han i en roligere Tone:

„Men tillad mig endnu at forelægge Dem et Spørgsmaal. „Hvorfor har Brennau ikke efterlyst sin Kone i de sidste tre Aar, altsaa siden den Tid, da Senatoren udstykkede Lone Star Ranch?"

„Ja — det kan jeg desværre ikke give Dem nogen Oplysning om!" svarede Jenkins med et Skuldertræk.

„Hvad har holdt ham tilbage eller hindret ham i ganske simpelt at tage til Washington, gaa op til Senatoren og uden videre sige: „Deres Datter er min Hustru! Vi er blevne viede paa lovformelig Maade og vi har et lille Barn!"

„Ih — det ved jeg virkelig ikke!" svarede Chefen med et Suk.

„Godt — saa skal jeg i Deres Sted besvare Dem Spørgsmaalet!" sagde Nick Carter med hævet Røst: „Her er kun en Forklaring: Fordi Brennau fuldt ud havde Karakter, fordi han var sin Hustru tro og elskede hende inderlig. Skønt han vidste, at hun havde slaaet Haanden af ham og ikke mere vilde vide af ham at sige, faldt det ham ikke ind at gøre saadant et Skridt af den simple Grund, at han ikke vilde styrte hende i Ulykke, og hendes Lykke var ham mere værd end hans egen.

Jeg skal gærne indrømme, det ikke var rigtigt af ham at gifte sig i al Hemmelighed med Pigebarnet uden hendes Forældres Samtykke, men det er dog en Uting at ville ændre gjort Gærning med Magt under Anvendelse af uærlige og ulovlige Midler. Har jeg Ret?"

„Ja — selvfølgeligt!"

„Sandsynligvis har Senatoren vidst mere om den hele Sag, end han har fortalt Dem.

Maaske har en af Folkene paa Ranchen eller nogen anden derhjemme fra meddelt ham det, da han var nede paa sin Gaard og tog Gene med sig til Washing-

ton. Jeg tror ikke, han udstykkede Ranchen alene, fordi han ønskede at beholde Datteren hos sig i Hovedstaden — De skal se, han har nok haft en mere tvingende Grund til det!"

„De har maaske Ret igen!"

„Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at Senatoren har lavet Falskmøntneri-Historien af helt andre Grunde. Han er ikke for ingen Ting bekendt som en gammel Rævepels, og det skulde saamænd ikke undre mig, om det tilsidst viste sig, at han ogsaa havde holdt Dem, min kære Chef — grundig for Nar!"

Og han vedblev i en indtrængende Tone:

„De maa jo vel huske paa, Jenkins, at alt, hvad der er Dem bekendt om Brennau, har De faaet at vide af Senatoren.

De aner ikke, om der er blot saa meget som en Gnist af Sandhed deri og ej heller, om ikke Fru Brennau tværtimod Faderens Udsagn stadig elsker sin Mand og er ham tro, saa hele Forlovelseskommersen med den europæiske Prins kun er Senatorens eget Værk.

Indrømmer De mig ogsaa det?

„Ja — det maa jeg vel!" svarede Chefen sindigt: „De har Pokker til Maade at sætte en i Knibe paa, saa der ikke bliver andet for, end man maa sige Ja og Amen til det hele, naar man da ikke vil udsætte sig for, at De i næste Minut soleklart beviser, at man ikke er andet end en Idiot, der stadig indvikler sig i Modsigelser!"

„Altsaa, De indrømmer alt!" udbrød Nick Carter helt tilfreds: „Saa kan jeg kun erklære, at jeg vil tage mig af Sagen, hvad enten De bemyndiger mig dertil eller ikke, og det af den simple Grund, jeg finder det saare upassende, at en Mand som Senatoren misbruger sin høje Stilling til at fjerne et Menneske, der staar hans ærgærrige Planer i Vejen, og fremdeles fordi jeg tror, jeg kan forhindre en stor Uret og samtidig paa ny forene et Ægtepar, som uden egen Skyld er blevet adskilt, rent bortset fra, at ogsaa Barnet, den firaarige Dreng, ogsaa derved kommer til sin Ret!"

„Pinedød, Carter, hvis De griber Sagen an fra den Side, saa er jeg paa Deres Parti!" udbrød Spioneringskammerets Chef begejstret, medens han sprang op og trykkede Opdagerens Haand: „De tror altsaa virkelig, det vil kunne lykkes Dem at give den hele fæle Sag en saa overraskende Vending?"

„Ja, det er min faste Overbevisning, og jeg betragter det i hvert Fald som min Pligt at prøve paa det!

Altsaa: dette uskyldige, fireaarige Barn, der nu er blevet kastet ud i Verden og ikke har noget Hjem, er fra i Dag af min Klient, min Myndling, hvis Sag jeg nu vil varetage!

Vel at mærke, jeg gør det alt sammen for Barnets Skyld! Jeg vil hverken fra Regeringen eller fra Senatoren modtage en eneste Cent for min Ulejlighed, men selv bestride alle Omkostninger af min egen Lomme, og selv om de ogsaa skulde beløbe sig til Tusinder af Dollars, vil jeg godskrive Barnet Summen — ja, gøre alt for den stakkels, lille Fyr, der stadig længes efter Far og Mor, og hvis inderligste Ønske det er at maatte komme tilbage igen til sine Forældre, vokse op under deres beskyttende Hænder og frydes ved deres Kærlighed!

Naar han en Gang er bleven stor, at han kan forstaa, hvad jeg har gjort for ham, vil jeg modtage Lønnen for mit Arbejde — thi da vil han komme til mig og takke mig for hvad jeg har gjort for ham!"

Ved de sidste Ord skjalv Opdagerens Stemme af indre Bevægelse. Og med et Suk satte han sig atter ned.

Chefen for Spioneringskammeret var dybt rørt. Ja — saaledes var hans Ven, Nick Carter, Manden med det ædle Hjærte, Manden med Barnesindet, og som dog samtidig kunde være saa frygtelig en Modstander, hvor det galdt at komme Lasten til Livs, der med ubrødelig Strænghed gik frem mod alt, hvad der ikke stod i Samklang med hans Opfattelse af Retskaffenhed og Ærlighed!

„Carter — jeg skammer mig over, at jeg er kommen herop til Dem i et saadant Ærinde!" udbrød han tøvende.

„Det har De ingen Grund til, Jenkins!" svarede Opdageren ivrigt: „Tværtimod, det glæder mig, at det er gaaet saadan, ellers vilde denne Sag jo aldrig være kommen til min Kundskab!

Men — hvad jeg for Resten vilde sige: Senatoren ved vel, at De har søgt min Bistand i denne Sag?"

„Ja —!"

„Godt! Naar De saa kommer tilbage til Washington, kan De jo sige ham, jeg har vægret mig ved at befatte mig den denne — smudsige Sag!"

„Saa vil han i hvert Fald spørge mig, om jeg har sagt Dem Sandheden."

„Lad Dem ikke paalægge nogen Tvang, Jenkins, og skjul ikke noget! Fortæl ham, hvad De vil! I dette Punkt giver jeg Dem fuldstændig Frihed. Jeg gør ikke som andre, der søger at dække sig paa alle mulige Maader!"

„Naa ja, —!" sagde Chefen med bitter Mine: „Jeg maa vel gøre det. Der bliver nok ikke andet for. Men strængt taget, befatter De Dem jo dog med Sagen."

„Der er en stor Diplomat gaaet tabt i Dem, Jenkins!" lo Nick Carter. „Men hos Dem er det ikke andet end Mundsvejr! Naar jeg siger, at jeg tager mig af Sagen, arbejder jeg hverken for Regeringen eller for Senatoren. Galdt det nogen af dem, maatte jeg undslaa mig for at have med Sagen at gøre.

Jeg vilde ikke røre en Finger i den Anledning!

Min Klient og Myndling er det Barn, hvis Forældre hedder Paul Brennau og Hustru Eugenie, født Olkins — for det er nok Fruens Pigenavn, ikke sandt?

I denne Sag vier jeg altsaa kun min fulde Arbejdskraft til Drengen ... Jeg vil gøre alt muligt for at bevise, at hans Fader ikke er nogen Forbryder!"

„Og hvis det nu alligevel skulde vise sig, at Senatoren havde Ret med sin Mistanke, hvad saa?"

„Ork, der kan ske meget, inden vi kommer saa vidt!" svarede Nick Carter: „Vi kunde lige saa gerne give os til at tærske Langhalm som at opholde os over, hvad jeg saa vilde gøre.

Jeg har den Vane, at jeg ikke sælger Skindet, før jeg har flaaet Bjørnen!"

Han lagde sin Haand paa Jenkins Skulder og vedblev:

„Men der er endnu noget, jeg gærne vil bede Dem om, min kære! Før kom De for at anmode mig om min Bistand — nu er næsten det modsatte Tilfældet! Som De ved, arbejder jeg altsaa nu for en tre-fire Aars Dreng i en vigtig Sag, og det vilde derfor være mig meget kært om De vilde lette mig dette Arbejde ved at give mig nogle Oplysninger."

„De er en Pokkers Fyr, Carter, og man kan ikke let sige Nej til Dem!" svarede Jenkins, medens han lo smørret: „Altsaa — hvad er det nu, De vil have at vide?"

„En saadan Beredvillighed maa jeg virkelig lønne med en Ekstra-Kognak!" udbrød Opdageren lystigt, medens han atter fyldte de fikse Smaaglas med de kostbare „gyldne Draaber": „Som De ser, har jeg straks Udgifter af det, for nu kan jeg jo hverken skrive denne Flaske Hennesy eller Cigarerne paa den værdige Senaotrs Regning!"

„Skaal, Carter, og længe leve Deres lille Klient!" udbrød Jenkins i en spøgefuld Tone.

„Jeg slutter mig fuldstændig til den sidste ærede Taler!" sagde Nick Carter, og begge tømte Glassene.

„Altsaa — jeg vilde bede Dem sige mig, om ikke De i den sidste Tid er kommen paa Spor efter en Falskmøntnerbande ude i det fjerne Vesten?"

Senatorens Plan.

Jenkins saa forbavset paa Opdageren:

„Hvordan kommer De til at spørge om det? Jo, det er netop Tilfældet! Det blev den Gang meldt til Politiet og til Regeringen, at der ude i de vestlige Stater var bragt iøvrigt fortræffelige efterlignede Tyvedollarsedler i Omløb. Sagen blev givet mig til Undersøgelse, og det lykkedes mig ogsaa tilsidst at faa Ram paa omtrent hele Banden og faa beslaglagt de fleste af Pladerne.

Der var ialt udført fire Plader, og deraf kom de tre i min Besiddelse.

Paa den ene Plade var der blevet lavet Femdollarsedler, paa den anden Ti og paa den tredje Halvtredsindstyvedollarsedler. Men den Plade, som det egentlig var mig om at gøre at faa fat i, og som de falske Sedler, der var blevne satte i Omløb var lavede paa — den fandtes ikke!"

Nick Carter nikkede forstaaende.

„Jeg tror nok, at jeg selv kan fortælle Dem Resten af Historien, men bliv De nu bare ved!"

„Da vi havde faaet nappet fire Falskmøntnere, viste det sig, at der havde været endnu en. Desværre kunde vi ikke faa fat i ham trods alle vore Anstrængelser. Der fandtes ikke ringeste Spor af ham, vi kunde ikke en Gang faa Navnet at vide paa ham og endnu mindre en Beskrivelse af, hvordan han saa ud. Det er saa omtrent alt, hvad jeg kan sige Dem!"

„Naa — saa skal jeg fortælle Dem, hvordan hele denne mærkværdige Historie endte.

For fjorten Dage siden blev De kaldt op til Senatoren, som fortalte Dem, at en vis, Brennau eftersøgtes paa Grund af Falskmøntneri. Underligt nok

stammede vedkommende unge Mand fra den Egn, hvor De satte Falskmøntnerbanden fast, eller han opholdt sig i hvert Fald der paa Egnen samtidig.

Det var nu Senatorens lønlige Haab, at De med Deres prøvede Skarpsind straks i denne unge Mand vilde opdage den femte Falskmønter, som De saa længe forgæves havde søgt efter. Da De imidlertid ikke hoppede paa Limpinden, fortalte han Dem omsider, at Brennau skulde sættes fast af en helt anden Grund, og Beskyldningen mod ham for Falskmøntneri kun var et Paaskud for at opnaa, hvad man vilde. Gaar der ikke et Lys op for Dem nu, min gode Chef?"

Jenkins var saa forbløffet, at han ikke kunde faa et Ord frem. Tilsidst rejste han sig op og gav sig til at gaa frem og tilbage med tunge Skridt.

„Jo — Carter, nu er jeg saamænd godt nok med!" udbrød han efter lang Stilhed: „Senator Olkins staar bag ved hele Falskmøntnerihistorien. Der mangler endnu kun, at en af Fangerne lader mig hente og tilstaar for mig, at Brennau er den femte Mand, vi søger."

„Ja — saadan vil det ogsaa nok gaa til!" svarede Nick Carter tørt.

„Det er i Grunden et stift Stykke!" mumlede Chefen hen for sig, medens han tænkte over Sagen:

„Men der er et, jeg ikke ganske forstaar: Hvor kunde Senatoren overtale sin Datter til at tage imod Frieriet af denne brave Hertug — eller hvor meget han nu var — og endog forlove sig med ham? Faderen vidste jo dog at Gene var gift!"

„Det er netop det, Jenkins, der har gjort mig saa opbragt!" svarede Nick Carter i sin Harme: „Den gamle Rævepels har sandsynligvis bestukket en af dem blandt Lone Star Ranches Folk, som vidste, at Eugienie var gift, og faaet ham til at skrive til den unge Frue, at hendes Mand var død.

Olkins gik ud fra, at hans Datters Bryllup med Prinsen straks kunde gaa i Orden, naar bare Brennau var ude af Verden.

Desværre dukkede jo den unge Ægtemand uanet op ved den Festlighed, De fortalte mig om før, og det var nok Senatoren en slem Streg i Regningen!"

Jenkins fo'r med Haanden op over sin Pande:

„Jeg maa sige det svimler næsten for mig!" stønnede han: „Hele den nederdrægtige Sag er jo saa indviklet, at jeg snart hverken ved ud eller ind!"

„Men det gør jeg!" svarede Opdageren og betonede hvert Ord: „Jeg vil endnu i Eftermiddag rejse til Washington og der bede den unge Frue om en indgaaende Forklaring. Jeg maa nøje vide, hvad hun mener om hele Sagen, for jeg kan dog ikke forlade mig paa Senatorens Udsagn!"

Chefen sukkede dybt.

„Naar Ulykke være skal —" udbrød han roligt: „Jeg vadsker mine Hænder!"

„Ja, gør De kun det, mine gode Jenkins!" sagde Nick Carter i en spydig Tone:

„Maa jeg spørge, om De lige som Pilatus vil gøre det „i Folkets Paasyn"?

Men hvad hedder for Resten den unge Hr. Brennau til Fornavn? Jeg skulde jo gærne kende min lille Klients fulde Navn?"

„Han hedder Arthur!"

„Altsaa Arthur Brennau!

De kan gærne hilse Senatoren og sige, at jeg desværre ikke kunde tage mig af hans Sag, da jeg havde med et højt vigtigt Anliggende at gøre vedrørende en vis Arthur Brennau."

„Nej, jeg skal nok hytte mit Skind!" svarede Jenkins og lo.

„Ja — gør De, hvad De vil — jeg skal ikke bryde mig om det. Jeg er mig selv bevidst, at jeg har stukket Haanden ind i en Hvepserede, for Senatoren, vil, naar han ser, at det ikke gaar med at faa Brennau sat fast som Falskmøntner, gribe til, ganske anderledes krasse Midler for at naa sit Maal.

Men det skal jeg nok forpurre — det kan De stole paa!"

Han trak sit Ur frem og vedblev:

„For Resten mener jeg nu, at vi har talt længe nok om den Sag."

„Jeg ogsaa!" svarede Chefen med et dybt Suk: „Det skulde vel være saadant et lille Hib til mig om, at nu kan jeg gærne skrubbe af!"

Og de lo begge.

„Omtrent!" sagde Nick Carter: „Jeg ved jo nok, De ikke er ilde stemt mod mig, fordi Deres „Mission" og Ærinde herop kom til at ende anderledes, end De fra først af havde tænkt Dem. De kunde jo ikke ane, da De gik hen til mig, at Sagen skulde tage saadan en Vending!"

Chefen rejste sig og rakte Nick Carter Haanden:

„Det har vi ikke nødig, Carter, at spilde et eneste Ord paa mere!" udbrød han ivrigt: „Vi har nu kendt hinanden i en Snes Aar! Jeg vilde aldrig i mit Liv

af mig selv være kommen til Dem i et saadant Ærinde, men De ved jo: De tjenstlige Forretninger maa man finde sig i!"

Saa sagde han Farvel til Opdageren og forlod Stedet.

Samtalen med Fru Brennau.

Endnu samme Eftermiddag var Nick Carter i Washington.

Da han her havde faaet at vide, at Senator Olkins var til Møde i „det hvide Hus", og at Luften altsaa var ren, tog han en Bil og kørte hen til det Sted, hvor Senatoren boede.

En Tjener lukkede op, og ham gav han sit Kort — eller rettere et, hvorpaa der ikke stod hans eget Navn. Derimod havde han paa Kortets Bagside skrevet med Blyant:

„Skønt jeg er Dem fremmed, er jeg dog saa fri at bede Dem om en Samtale under fire Øjne i en for Dem selv særdeles vigtig Sag."

Og han sagde til Tjeneren, at han ønskede at tale med „Frøken Gene".

Et Øjeblik efter kom Tjeneren tilbage og førte Opdageren ind i den prægtig udstyrede Modtagelsessalon.

Det varede ej heller længe, før Senatorens Datter traadte ind i Værelset.

Ihvorvel Opdageren allerede flere Gange havde set hende afbildet i de store, ugentlige Billedblade, da hun jo paa Grund af sin Forlovelse var bleven en „Berømthed", overraskedes han dog i høj Grad ved den unge Frues Skønhed. Hun ejede en Verdensdames Sikkerhed og Frejdighed.

Skønt hun kun var iført en Hjemmedragt i al Tarvelighed, saa hun allerkæreste ud, kun hendes blege Ansigt og de dybe Øjenrande hemmede Indtrykket.

Hun var af Middelhøjde og yderst fint bygget — ingen skulde tro, at denne smukke spinkle Kvinde allerede kunde være Moder til et fireaarigt Barn.

Hendes blonde Haar, der havde Farve som modent Korn, stod i sælsom Modsætning til hendes sorte Øjne og Øjenbryn. Hendes aflange, runde Ansigt med den fint formede Næse og den altfor lille Mund, havde et lidende Udtryk. Den erfarne Menneskekender kunde sige sig selv, at Aarsagen til hendes dybtliggende Øjne med det trætte Blik maatte søges i søvnløse Nætter.

„De ønsker at tale med mig, Højstærede?" udbrød hun med en klar og klangfuld Stemme, medens hun bøjede Hovedet let til Hilsen: „Som det fremgik af Deres Linjer til mig, har De søgt mig i en Anledning, som er af største Vigtighed for mig?"

„Ja, det er rigtigt, Frøken Olkins!" svarede Nick Carter med et høfligt Buk. „Men før jeg taler til Dem om Sagen, maa jeg gøre Dem en Undskyldning for, at jeg har sendt Tjeneren ind med et Kort, hvorpaa der ikke stod mit virkelige Navn.

Jeg hedder Nicholas Carter og er Privat-Opdager i New York."

Den unge Dame saa paa ham med et overrasket Blik, men afbrød ham ikke.

„Jeg maa straks forudskikke den Bemærkning," vedblev Opdageren: „at De i vor Samtales Løb nok kunde lide at spørge, hvorledes jeg uopfordret er kommen til at befatte mig med Deres Privatlivs Forhold, men jeg beder Dem nu blot om med Taalmodighed at høre, hvad jeg har at sige.

Saa vil det staa Dem klart, hvorfor jeg har været saa fri nu at gøre Dem dette Besøg."

Hun stirrede atter paa Opdageren med et besynderligt, spørgende Blik.

Og nølende svarede hun:

„Godt, jeg skal være taalmodig. Vær saa god da at lade mig høre, hvad De har at sige mig."

Hun pegede hen mod en Lænestol, hvorpaa Opdageren tog Plads.

Senatorens smukke Datter satte sig i Sofaen lige overfor.

„Den Sag, som har ført mig herop," udbrød Nick Carter: „angaar en ung Mand, som De nok har lært at kende ude i Vest-Staterne... Hans Navn er Paul Brennau."

Det gav et Sæt i den unge Frue, og hun blev endnu blegere, men hun sagde ikke et Ord.

„Efter hvad jeg nylig har hørt om Brennau," vedblev Nick Carter, „skulde han nu være af en ganske anden Karakter, end da De den Gang lærte ham at kende. Det er nemlig blevet mig meddelt, at han mistænkes for at have begaaet en Forbrydelse, som kan drage en mangeaarig Tugthusstraf efter sig. Jeg

er kun kommen herop til Dem, Frøken Olkins, for at spørge Dem, om De vil hjælpe mig i mine Bestræbelser for at bevise, at han er uden Brøde, og om De overhovedet kunde ønske, at der i denne Henseende blev gjort noget for Brennau."

Den unge Frue gjorde en hastig Bevægelse, som om hun atter vilde rejse sig, og med alle Tegn paa den højeste Overraskelse, stirrede hun Opdageren ind i hans fuldstændig ubevægelige Ansigt, medens hun næsten uhørligt hviskede.

„Naturligvis nærer jeg det Ønske, Hr. Carter!"

„Tror De ogsaa, det staar i Deres Magt at kunne hjælpe mig i denne Henseende?" spurgte Nick Carter, idet han hensynsfuldt undgik at se paa den unge Dame, der nu befandt sig i den højeste Sindsbevægelse: „Hvis jeg ikke tager meget fejl, kendte De dog Brennau ganske godt?"

„Ja —!" svarede hun tøvende.

„Saa er det vel ogsaa rigtigt, hvad jeg har ladet mig sige, at De under Deres Forældres Fraværelse har opholdt Dem to Aar paa Deres Faders Ranch nede i Ny Meksiko?"

„Ja, det stemmer!"

„Har De nogen Sinde hørt Brennau saadan omtale, at De matte tro, han var et uhæderligt Menneske — med andre Ord: Forbryder?"

„Nej, aldrig!" svarede hun i en ærlig Overbevisnings Tone.

Af den Maade hvorpaa Svaret lød, sluttede Nick Carter, det ikke var første Gang, at et saadant Spørgsmaal var stillet til Senatorens Datter. Og han udbrød:

„De maa meget undskylde, Frøken, at jeg nu maaske er vel dristig, men jeg vilde gærne vide, om ikke ogsaa Deres Hr. Fader har stillet Dem lignende Spørgsmaal?"

Hun fandt det rigtigst ikke at svare ham, og Opdageren saa tydelig af hendes sammentrukne Bryn, hvor ubehageligt hans sidste Ord havde berørt hende.

Endelig udbrød hun:

„Vil De ikke være saa venlig at sige mig, hvorfor De overhovedet har gjort Dem den Ulejlighed at komme herop og spørge mig saadant ud?"

Nick Carter indsaa, det ikke længer var formaalstjenligt at spille under Dække med Sagen. Han bøjede sig let forover, betragtede den unge Dame med et udfordrende Blik og udbrød, medens han betonede hvert enkelt Ord:

„Jeg er kommen herop til Dem, Fru Brennau, fordi jeg nøjagtig ved, hvad der er foregaaet i de to Aar, De opholdt Dem nede paa Lone Star Ranch."

Den unge Frue fo'r med et Overraskelsens Skrig, medens der i hendes unaturlig vidt opspilede Øjne viste sig et Udtryk af Skræk.

Sekunder i Træk stirrede hun helt aandsfraværende paa Nick Carter — saa lod hun sig atter falde ned i Sofaen, medens hun sagte spurgte med tonløs Stemme:

„Er De kommen herop i min eller i Paul Brennaus Interesse?"

Nick Carter følte dyb Medlidenhed med Fru Gene, thi hun var i den Grad ængstelig og sindsbevæget, at han maatte frygte for, hun hvert Øjeblik det skulde være, kunde falde i Afmagt.

„I begges Interesse!" svarede han og tilføjede i en blid og øm Tone: „Men hovedsagelig føler jeg Interesse for et tredje — og endnu kun meget lille Menneske."

Men disse Ord gjorde lige den modsatte Virkning af, hvad Nick Carter havde ønsket, thi den unge Moder skjalv over hele Legemet af Ophidselse, og uvilkaarlig lagde hun sine Hænder hen over Brystet, medens hun fremstammede:

„De lader til at kende mine Forhold meget nøje, Hr. Carter!"

„Ja!" svarede Opdageren kort og godt.

Hun stirrede paa ham, som om hun vilde trænge ind i hans Sjæls Dybde, og hun hviskede, medens en Haabets Straale lyste i hendes Øjne:

„Er De maaske kommen herop for at fortælle mig, hvor min lille Søn er henne i Øjeblikket?"

„Nej!" svarede Nick Carter, der nu ogsaa følte sig overrasket:

„Ved De da ikke det selv?"

„Nej — o nej!" svarede hun og drog et dybt Suk.

„Men De har jo dog set Deres Mand her for ganske kort Tid siden?"

„Ja — endogsaa her inde i Biblioteksværelset!"

„Fortalte han Dem da ikke, hvor Barnet var?"

„Nej, Hr. Carter, for han vidste det ikke selv!" svarede hun trøstesløs, medens en Taare listede sig frem og trillede ned ad hendes Kind: „Han troede, at Barnet var hos mig!"

„Og deraf fremgaar det, at Arthur er bleven bortført?" spurgte Nick Carter spændt.

„Ja — det sagde i det mindste Paul!"

„Hvor længe er det siden, at Drengen blev røvet fra ham?"

„Det kan jeg ikke give Dem nogen Oplysning om!"

Hun tog sit Lommetørklæde op og tørrede Taarerne bort.

Efter en kort Stund kom hun atter til Besindelse og vedblev:

„Jeg kan i Virkeligheden ikke huske en eneste Ord af, hvad vi senere talte om i den korte Tid, vi var sammen. Det hele kom saa uventet, at jeg befandt mig i en Tilstand af det højeste Sindsoprør.

Det var nemlig blevet fortalt mig, at min Mand var død, og det troede jeg, til det Øjeblik, da han pludselig stod lyslevende for mig og spurgte mig, om det forholdt sig rigtigt med Forlovelsen.

Men saa meget ved jeg, at han befandt sig i den frygteligste Ophidselse, for han troede, at Barnet var blevet taget fra ham med min Billigelse og maaske endog paa min Foranledning. De heftige Indtryk var for meget for mine Nerver — og jeg besvimede... Da jeg atter kom til mig selv, stod mine Forældre hos mig og saa paa mig med Bekymring — men Paul var forsvunden."

De sidste Ord havde den ulykkelige, unge Frue kun kunnet stønne frem med den største Anstrængelse — saa brast hun i heftig Graad.

Nick Carter ventede, til hun igen var falden lidt til Ro.

Saa udbrød han saa skaansomt som muligt:

„Jeg beder Dem meget undskylde, at jeg endnu maa besvære Dem med nogle Spørgsmaal, men De kan være forsikret om, at det kun sker i Deres egen Interesse. Tør jeg altsaa haabe, De vil svare mig?"

Fru Brennau nikkede, og Opdageren vedblev:

„Aflagde De straks — altsaa endnu den samme Aften, da De havde talt med Deres Mand — en fuldstændig Tilstaaelse til Deres Fader om Deres Hjem i Ny-Meksiko?"

„Ja!" hviskede hun.

„Herefter fortalte han Dem vel, at han længe havde været paa det rene med, hvad der var foregaaet, og gjorde Dem bekendt med de Anklager, der rettedes mod Deres Mand — maaske De selv, Frue, endog selv til sidst har maattet tro paa dem?"

„Ja, jeg maa tilstaa, at Fader lige fra første Begyndelse fortalte mig om alle mulige slette Ting, som min Mand skulde have begaaet, og fremstillede ham baade som Forbryder og Æventyrer, der snedig havde faaet lokket mig — Datteren af en bekendt, rig Parlamentariker — i sit Garn!"

„Saa har De maaske ogsaa givet Deres Samtykke til, at Deres Mand maatte blive meldt og muligt blive straffet for den Forbrydelse, han sigtedes for, udelukkende for at De kunde opnaa Skilsmisse?"

„Oprindeligt: Ja! Men senere opstod der Tvivl hos mig om alt, hvad Fader havde fortalt, og i mit stille Sind regnede jeg min Mand for at være af en helt igennem ærefuld Karakter, der aldrig havde kunnet gøre sig skyldig i noget urigtigt.

„Fraregnet, at han indgik hemmeligt Ægteskab med sin Husbonds Datter!" sagde Nick Carter med et lille Smil.

„Det var ikke hans Skyld!" svarede hun ivrigt. „Hvis ikke jeg selv havde givet ham Anledning til det vilde han aldrig have vovet at kaste sine Øjne paa mig, endsige at lade sig hemmelig vie til mig!"

„Og endnu kun et Spørgsmaal: holder De stadig af Deres Mand?"

En let Rødme steg op i den unge Frues blege Kinder, og hendes Ansigt fik et sværmerisk Udtryk:

„Ja — langt mere end før!" svarede hun sagte.

„Saa nærer De selvfølgelig ogsaa det Ønske atter at kunne blive forenet med ham?"

„Ja — forudsat, at han er den Hædersmand, som jeg regner ham for at være!"

„Meget godt!" mumlede Opdageren helt tilfreds og tilføjede højt:

„Hvis jeg nu paa den uomstødeligste Maade kan bevise, at han er uden Brøde, vil De saa vende tilbage til ham?"

„Ja, naar som helst!" svarede hun med stor Bestemthed. Dog, i næste Øjeblik vedblev hun med usikker Stemme, medens hendes Øjne fyldtes med Taarer:

„Men han vil vel ikke have mig mere!"

„Hvorfor dog ikke?" spurgte Nick Carter.

„Fordi han — ikke mere elsker mig!" stønnede Fruen med bortvendt Ansigt.

„Ih nej, saadan noget maa De ikke tro!" svarede Opdageren ivrigt „Han holder selvfølgelig meget af Dem endnu, selv om han har sagt Dem vrede Ord. Kan De ikke tænke Dem i hans Sted, Fru Brennau?

Han har selvfølgelig været dybt rystet, da De ikke blot — som han troede — havde revet Barnet fra ham men ogsaa var i Færd med at indgaa et

nyt Ægteskab, som bød Dem alle mulige Fordele i Samfundet.

Han maatte kunne sige sig selv, hvilken Forskel der var mellem ham, den simple Cow-boy og Ætlingen af en Herskerfamilie, og derfor troede han ogsaa, at De vilde gribe til med begge Hænder og ikke have mere til overs for ham. Kunde De da forarges over, at han ophidset traadte frem mod Dem og krævede Regnskab af Dem, i hvem han mente at se den troløse Hustru og Moder?"

Den unge Frue sænkede Hovedet og saa ned mod Jorden. Efter et lille Ophold udbrød hun med sagte Stemme:

„Hr. Carter, jeg tilhørte Paul Brennau af hele mit Hjærte fra den første Dag, jeg saa ham. Hvis De kan blive i Stand til at bevise, at han er uden Brøde og ordne det saaledes, at jeg igen kan opnaa et lykkeligt Samliv med ham, vil jeg være Dem taknemmelig endnu paa mit Dødsleje. Det eneste, jeg ønsker at eje her i Verden, er min Mand og min lille Søn!"

„Det er godt!" udbrød Nick Carter helt tilfreds. „Tror De ikke, Frue, Deres Mand vilde glæde sig, naar han hørte disse Ord af Deres egen Mund? Jeg vil gøre Dem et Forslag. Skriv nogle Linier til ham og gentag, hvad De lige nu har sagt til mig — det vil være fuldkommen tilstrækkelig!"

Fru Brennau svarede ikke et Ord men rejste sig, gik ind i Værelset ved Siden af og satte sig ved Skrivebordet.

Efter en lille Stunds Forløb kom hun ind igen og overrakte Opdageren et Brev i en aaben Konvolut.

„Her har jeg skrevet et Brev til min Mand, og jeg beder Dem give ham det; naar De ser ham. Hvis De har Lyst, maa De gerne først læse det."

„Nej, hvorfor skulde jeg dog det?" svarede Nick Carter med et Smil. „Hvad et Par Ægtefolk har at sige hinanden, er dog ikke bestemt for Trediemand!"

Saa lukkede han Konvolutten til og lagde Brevet ind i sin Tegnebog.

„Lone Star Ranch."

Nick Carters Samtale med Paul Brennaus Hustru havde varet over en Time, og da hun sagde Farvel, var de enige om alle vigtige Spørgsmaal.

Medens Nick Carter gik tilbage til det Hotel, hvor han agtede at blive Natten over, tænkte han nøjere over Sagen, som den forholdt sig i Øjeblikket.

Nu havde han altsaa en tredobbelt Opgave: At udfinde Paul Brennaus Opholdststed, at bevise, at Paul Brennau var uden Brøde, og at skaffe sin lille Klient tilbage til hans Forældre.

Da han nu var kommet ind paa Hotellet, telefonerede han straks til New York og lod sig sætte i Forbindelse med sit Hjem.

Hans yngste Medhjælper, Patsy Murphey, befandt sig ved Apparatet og Mesteren befalede ham straks at rejse til Washington.

Syv Timer senere var den unge Mand i Hovedstaden, hvor Mesteren ventede ham paa Banegaarden.

Efter at Nick Carter havde forklaret Patsy hele Sagen, sagde han til sidst:

„Jeg rejser altsaa med det tidlige Morgentog ud til det fjerne Vesten, og Du bliver her i Washington. Din Opgave bestaar i, at Du stadig forfølger Senatoren som hans Skygge. Du maa lægge Mærke til, alt hvad han foretager sig, og høre, hvad han siger rundt omkring — intet maa undgaa din Opmærksomhed? Prøv ogsaa at faa opgivet Navnene paa de Personer, som han taler med! Du bliver ved med at passe paa ham, til Du faar modsat Ordre af mig!

Efter min Mening har Olkins bortført den lille Arthur, og han maa før eller senere gøre noget i den Anledning eller tale med nogen om det, saa Du derved kan finde et Støttepunkt, ja, maaske endog faa at vide, hvor den lille befinder sig. Sker det, maa Du uopholdelig meddele mig det, lige meget hvor jeg saa end opholder mig!"

„Har De nogen Anelse om, hvor Brennau for Tiden opholder sig?" spurgte Patsy, medens Mesteren samlede sit Rejsetøj sammen.

„Saa omtrent!" svarede Nick Carter. „Jeg tror i det mindste nok, jeg ved, hvor jeg kan træffe ham! Jeg har indgaaende talt med hans Frue om dette Punkt, og skønt hun ikke selv ved noget rigtigt om, hvor han for Tiden færdes, tror hun dog, at jeg maa

kunne finde ham ikke langt fra Lone Star Ranch, hvor hun fra først af lærte ham at kende.

I hvert Fald rejser jeg nu lige derned."

„Jeg vilde søge ham alle andre Steder end netop der!" udbrød den unge Opdager.

„Og hvorfor det?"

„Fordi jeg — hvis jeg var i hans Sted — virkelig ikke vilde færdes derude i det fjerne Vesten men blive her i Senatorens Nærhed for at faa at vide, hvor min lille Søn var henne. Brennau er jo dog af den Mening, som De selv har sagt, Mester, at Barnet befinder sig hos Moderen eller i det mindste er bleven ført et eller andet Sted hen med hendes Vidende og Villie!"

„Det er en Fejlslutning!" svarede Mesteren og rystede paa Hovedet. „Du maa huske paa, at den unge Frue højt og helligt har forsikret sin Ægtemand om, at hun ikke vidste, hvor Barnet var bleven bragt hen. I alle Tilfælde rejser jeg nu lige ned til Lone Star Ranch! Gør dine Sager godt, Patsy, for der er meget, som der er afhængig deraf. Senatoren er en gammel Ræv og vil gøre alt for at bringe Brennau i Ulykke!"

„De skal ikke være bange, Mester!" sagde den unge Mand med et Smil. „Jeg skal nok besørge alt paa den bedste Maade og følge efter Olkins som hans Skygge, selv om jeg saa ikke faar lukket et Øje i otte Dage!"

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Fem Dage senere befandt Nick Carter sig i Nærheden af Lone Star Ranch. Han havde forklædt sig som Cowboy, hvis Sprog og hele Maade at være paa han efterlignede saa skuffende, at ingen skulde tro, man her havde den store Opdager for sig.

Da han saa „Hazienda'ens" langstrakte Hovedbygning ligge lige for sig, satte han sin Hest i Trav og red lige op mod Indgangen.

Endnu før han dog naaede saa langt, kom der nu Mand hen mod ham, hilste ham paa den hjærtelige og utvungne Maade, som udmærker Beboerne ude i det vilde Vesten, og førte hans Hest hen til den store „Corral," som Indhegningerne til Heste og Kvæg med et spansk Ord kaldes i disse Egne.

Nick Carter gav sig straks i Snak med Manden og fik da snart at vide, at Tom Morgen nu som før var Forvalter paa Ranchen.

Det var en meget velkommen Efterretning for Opdageren, for han var lidt efter lidt kommen til den Slutning, at det havde været Morgan, der ved Senatorens Bestikkelse havde forraadt Gene og stadig meddelt Olkins, hvad hans Datter tog sig for. Af den Grund var han igen bleven ansat som Forvalter, efter at alle de øvrige Folk havde faaet deres Afsked ved Gaardens Salg.

„Mit Navn er Carter!" sagde Opdageren i Samtalens Løb. „Og hvad er dit Navn?"

„Aa — jeg har i min Tid haft mindst en halv Snes Navne! Her paa Ranchen er jeg kendt under Navnet Dick Hartly."

Nick Carter frydede sig i sit stille Sind, for han var allerede nu kommen et godt Stykke ind i sin Forfølgelse af Sagen.

Det var Tom Morgan og Dick Hartly, der paa enhver Maade havde hjulpet Paul Brennau og Gene til deres hemmelige Bryllup. Hvis Nick Carter ikke tog fejl i, at Morgan var Forræderen, kunde han nok med Sikkerhed regne paa, at ogsaa Dick Hartly havde drevet falskt Spil.

Opdageren besluttede sig til uden Omsvøb at styre lige løs paa Sagen.

„Du skulde vel ikke have hørt Tale om en Mand, der hedder Paul Brennau?" spurgte han, medens de gik hen mod det Sted, hvor Cowboys-Kamrene laa.

„Jo, det har jeg da rigtignok, for han var jo i lang Tid ansat her paa Lone Star Ranch."

„Maaske kunde Du ogsaa sige mig, hvor han nu er henne? Opholder han sig her i Nærheden?"

„Nej, jeg kan ikke sige Dig, hvor han nu holder til, men her paa Egnen tror jeg næppe, Du finder ham!"

„Hvornaar har Du da sidst set ham?"

„Ja, det kan vel være to Maaneder siden, Kammerat!" svarede Dick Hartly. Det er svært, saa Du har Mod paa at spørge om ham? Er det kanske en Ven af Dig?"

„Ja — og det endda en rigtig god Ven! Det er mig meget om at gøre at træffe sammen med ham, for jeg har en vigtig Meddelelse at bringe ham!"

I samme Øjeblik kom to Mænd ud fra Hovedbygningen. I den ene af dem mente Opdageren at se Forvalteren Morgan.

Den anden var en undersætsig, tyknakket Fyr med et rigtigt Slyngelansigt.

Morgan var en ægte Type paa det vilde Vestens store Cowboy, der fra en underordnet Stilling havde svunget sig op til den højst opnaaelige men ogsaa

yderst ansvarsfulde Stilling som Forvalter. Han var over Middelhøjde, kraftigt bygget og muskelstærk. Hans ikke uskønne Ansigtstræk røbede Iver og Foretagsomhed.

Hvad Nick Carter derimod fandt frastødende hos den næsten fyrretyveaarige Mand, var hans rullende Øjne og den Maade, hvorpaa han uafladelig kneb de tynde Læber sammen.

„Halløj, Du der!" raabte Morgan, da han fik Øje paa Opdageren, og han vedblev, medens han hjærtelig trykkede hans Haand:

„Du søger vel Arbejde?"

Han mønstrede med et velvilligt Blik Nick Carters kraftige Skikkelse og tilføjede:

„Saadan en som Dig kan jeg godt bruge!"

„Jeg takker, men jeg kan desværre ikke tage mod Tjeneste!" svarede Opdageren. „En Ven af mig paa Santa Anna Ranch har nemlig skrevet til mig, om jeg vilde komme derover, og jeg har allerede saa godt som ladet mig fæste af Forvalteren. Men da jeg tidligere har hørt saa meget om Lone Star Ranch, vilde jeg gerne bede om Lov til at maatte se mig lidt om her, inden jeg rider videre."

„Gerne, min Ven!" svarede Morgan. „Gør Du Dig det kun saa behageligt som muligt, og bliv her saa længe som Du har Lyst! Jeg er Forvalteren, og jeg hedder Tom Morgan!"

„Mit Navn er Carter, og jeg kommer fra Denver!" svarede Opdageren, der fortræffelig efterlignede Landsmaalet hos Beboerne af Staten Kolorado.

„Carter spurgte mig før, om jeg ikke vidste, hvor Paul Brennau opholdt sig for Øjeblikket!" udbrød Dick Hartly, der hermed blandede sig i Samtalen, og Nick Carter lagde tydelig Mærke til, at Morgan i et Nu sendte ham et mistænksomt Blik. Han svarede dog ikke noget men trak blot paa Skuldrene.

„Altsaa, Forvalteren ved heller ikke, hvor han er at finde?" spurgte Nick Carter, medens han traadte Morgan nærmere.

„Nej, det gør mig ondt, men jeg aner ikke det mindste om det!"

Saa spurgte Morgan nu ligesom Dick Hartly før, hvorfor Nick Carter interesserede sig for Brennau, og Opdageren gav ham da det samme Svar, at han havde havde en vigtig Meddelelse at bringe ham.

Medens Nick Carter kom med denne Ytring, iagttog han Mændene nøje, og han saa da tydeligt, at Dick Hartly vekslede et forstaaende Blik med Forvalterens Ledsager.

Der blev imidlertid ikke talt mere om dette Emne. De gik ind i Hovedbygningen, og da Nick Carter var bleven bekendt med Ranchens øvrige Cowboys, spurgte de ham selvfølgelig ud om, hvorfra han kom, og hvorhen Rejsen gjaldt.

Nick Carter, der forstod at gaa op i alle mulige Roller, gav dem Svar paa ægte Cowboy-Vis og nævnte dem Navnene paa en stor Mængde Rancher, hvor han havde arbejde, saa ingen kunde nære Mistanke om, at han ikke var den, som han udgav sig for at være.

Opdageren havde imidlertid besluttet sig til saa hurtig, det lod sig gøre, at føre Dick Hartly til Side og faa ham nærmere udspurgt.

Maaske vilde det da ogsaa lykkes ham at vinde denne brave Cowboy for sig, for han var af den Mening, at Manden kunde blive ham til stor Nytte.

Nick Carter finder en Ven.

Ud paa Eftermiddagen tilbød den ønskede Lejlighed sig for Nick Carter.

Opdageren havde faaet tændt sig en Pibe og red nu nok saa mageligt hen ad Vejen, der førte fra Gaarden ind i et stort Krat. Da han var naaet derhen, saa han til sin store Overraskelse Dick Hartly ligge i Græsset og i dybe Tanker kigge op mod Himlen. Hans Hest gik med løse Tøjler lidt borte fra ham og græssede.

„Halløj, Hartly!" raabte Nick Carter, medens han standsede sin Hest henne i Nærheden af den brave Cowboy og sprang af. „Det ser min Sandten ud til, at Du er tyet herud for i Ro og Mag at kunne samle Tankerne. Du har vel ikke i Aftes tabt hele din Maanedsløn i en „Seks og Tres"?"

„Nej — skudt forbi!" svarede Hartly med et Smil, medens han halvt rejste sig op. „Men det, Du først sagde, kunde bedre passe!"

„Og hvad var det saa, Tankerne skulde samles om?"

„Aa, jeg tænkte nærmest paa Brennau!"

„Hvad — Brennau? Jeg troede, I kaldte ham „Smukke Paul"."

„Nej, da ikke her paa Ranchen!" svarede Hartly og rystede paa Hovedet.

„Hvor har han da faaet det Navn fra?" spurgte Opdageren.

„Ja — det har jeg ikke hørt nogen bruge! Det kan jo gerne være, at de har kaldt ham saadan — men bare aldrig, naar han hørte paa det. Den, der siger andet, lyver ganske simpelt! Og heller ikke det Rygte, der gik om ham, er rigtigt!"

„Hvad er det for et Rygte?"

„At Brennau blev kaldt „Smukke Paul" af — en Forbryderbande! I det hele taget — for Du er jo dog fremmed her paa Egnen — jeg kan ikke blive de Tanker kvit, at Du allerede er saa meget inde i alle de Dele, jeg vil ærligt tilstaa, det forekommer mig højst mærkværdigt — jeg havde da ogsaa besluttet at ville bede Dig om at komme herud i Aften, for at vi nærmere kunde snakke om Tingene. Nu træffer det sig saadant, at Du jo kommer herud af Dig selv!"

„Spørg Du mig bare om, hvad Du vil, Hartly!" sagde Nick Carter, medens han lagde sig ned i Græsset ved Siden af ham. „Jeg skal gerne svare Dig!"

„Godt! Men saa vil jeg først lade Dig vide, at jeg er en god Ven af Paul Brennau," sagde Hartly langsomt, „og at jeg til enhver Tid er rede til at tage ham i Forsvar, om det saa skulde være med Revolver eller Dolk i Haanden!"

„Det kan jeg lide — Haandslag paa det!" svarede Opdageren i en hjærtelig Tone.

„Ja — det kan vi endnu vente med!" udbrød Hartly sindigt. „Maaske gør jeg det, naar vi har talt ud! Men før jeg stiller Dig mine Spørgsmaal, vil jeg komme med en lille Bemærkning!

Paul Brennau har i de sidste Aar haft en saadan Mængde Ubehageligheder og saa megen Sorg og Kummer, at han snart ikke mere ved, hvem der er hans Ven, og hvem der er hans Fjende! Jeg har været sammen med ham i flere Aar her paa Ranchen, til vi en skønne Dag allesammen — Forvalteren med — fik vor Afsked paa graat Papir!

Naa — jeg kom saa til sidst helt op til Kanada, hvor jeg opholdt mig i længere Tid, saa jeg til sidst helt glemte, at jeg havde Venner hernede.

Omsider gik jeg dog Syd paa igen, og i Montana mødte jeg ganske uventet Brennau, der blev lige saa glad ved det Sammentræf, som jeg!"

„Det kan jeg godt forstaa!" udbrød Nick Carter.

„Men — hvad var det, jeg vilde sige —!" vedblev Hartly, medens han stirrede paa Nick Carter med et mistænksomt Blik. „Det forekommer mig højst mærkeligt, at Brennau aldrig mig bevidst har nævnt dit Navn!"

„Hvori det ligger, kan jeg heller ikke sige!" svarede Opdageren i en undvigende Tone.

„All right! Vi fejrede naturligvis Gensynets Glæder, og endelig foreslog jeg Brennau, at han skulde ride med mig tilbage til Lone Star Ranch!"

„Hvornaar omtrent var det?" spurgte Nick Carter ivrigt.

„Det er knapt et Aar siden! Men — vi gjorde jo kun smaa Dagsrejser for — for — at skaane Drengen!"

„Hvad for en Dreng?" spurgte Nick Carter, der lod til at blive i højeste Grad overrasket.

„Hans Søn — selvfølgeligt! Brennau havde ikke alene ham med sig men ogsaa en gammel Meksikanerinde til at passe paa Drengen. Du skal da ikke bilde mig ind, at Du ikke har vidst, at Brennau havde en lille Søn?"

„Det har jeg heller ikke sagt et Ord om, Hartly!" svarede Nick Carter stødt. „Men der faldt mig noget ind, som jeg nok skal sige Dig, naar Du nu har fortalt mig, hvad Du vilde!"

„Da vi igen kom tilbage til Lone Star Ranch," vedblev Dick Hartly, „fandt vi vil vor største Forbavselse, at vor gamle Mester, Tom Morgan, var bleven Forvalter! Han antog os straks igen, og vi begyndte straks samme Dag paa vort Arbejde. Brennau og jeg byggede en Hytte af ubrændte, soltørrede Mursten, hvor Meksikanerinden kunde bo sammen med den lille Dreng, og vi udstyrede den saa hyggeligt som vel muligt — Drengen følte sig ogsaa snart udmærket tilpas.

Vi andre befandt os saamænd ogsaa meget godt paa Ranchen, skønt Forholdene havde forandret sig meget!"

„Hvordan det da?" spurgte Nick Carter.

„Da vi opholdt os her sidst, havde Brennau sin Kone hos sig, skønt ingen maatte vide, at han var gift, jeg havde ogsaa faaet mig en Livsledsagerinde, men det vidste Gud og Hvermand!"

Og Hartly fortsatte med sorgfuld Mine:

„Nu er hun forlængst død og begravet! Hun døde oppe i Kanada. Sandsynligvis havde hun ikke ikke kunnet taale Klimaet deroppe. Brennau havde

heller ingen Kone mere — men hun havde ganske simpelt hen forladt ham.

Den Gang sagde hun, at hun vilde rejse over til Østen en Maaneds Tid, og saa igen komme hjem til Ranchen, men hun holdt bare ikke sit Løfte. Og til sidst kom der et Brev, hvori hun erklærede, at hun ikke mere vilde vende tilbage! Det gik den stakkels Brennau saa nær til Hjærte, at han snart kun blev en Skygge af sig selv!

Men nu for at komme tilbage til den lille — for omtrent et Par Maaneder siden forsvandt Drengen sporløst fra Hytten! Brennau var paa den Tid sendt af Mester paa en fem Dages Rejse til en Station for at hente nogle Hingste eller Tillægshopper — hvad det nu var — og han fik ikke noget at vide om Ulykken, før han igen kom hjem. Sammen med Barnet var ogsaa Meksikanerinden forsvunden!

Brennau formodede, at Mester havde haft en Finger med i Spillet, men da han ikke kunde bevise ham om noget, foretrak han at tie stille, saa lod han sig sin Løn udbetale, hvorefter han rejste fra Ranchen!"

„Har han ikke siden den Tid ladet sig se hernede?"

„Nej!"

„Og Du ved virkelig ikke, hvor han opholder sig for Tiden?"

„Du er nederdrægtig nysgerrig, min fremmede Ven!" svarede Hartly i en misbilligende Tone. „Lad mig nu fortælle videre! Nogle Dage efter at den lille var forsvunden og ogsaa Brennau var draget bort, fik Morgan et Brev fra den tidligere Ejer af Ranchen, og heri meddeltes der ham saa haarrejsende Ting om en Cowboy, der havde arbejdet her paa Stedet, at det næsten var umuligt at tro det.

Ved et underligt Tilfælde hed Manden Paul Brennau. Senatoren skrev blandt andet, at han ikke vidste hvor Brennau opholdt sig i Øjeblikket, men han advarede Morgan mod at antage ham, hvis han skulde søge om sin Plads igen, da det var kommen for Dagen, at Fyren havde gjort sig skyldig i store Forbrydelser!

For at fatte mig i Korthed: Han blev beskyldt for Falskmøntneri, og en Knægt af den Bande, som han skulde høre til, var i Fængslet kommet med Udtalelser, som ganske vist brændemærkede Brennau, men jeg kan forsikre Dig for, min fremmede Ven, at det hele ikke er andet end for — Løgn, for Brennau har aldrig i sit Liv begaaet nogen Forbrydelse — og hvem der siger andet, faar med mig at gøre!"

Dick Hartly truede med sin knyttede Næve. Hans Øjne lynede, og det kunde ses af hans Ansigt, at han mente det alvorligt med sine Trusler.

„Nu kommer vi til det, som jeg vilde udfritte Dig om!" vedblev han roligere efter en lille Stunds Forløb.

„Du var daarlig kommen af Hesten, før Du spurgte efter Brennau! Saa snart jeg saa Dig, vidste jeg med det samme, hvem det var, jeg havde med at gøre. — Du er en af de Sporhunde, der er slupne løs for at jage Brennau til Døde!"

„Nej — det første stemmer, men det andet ikke!" svarede Nick Carter. „Jeg er Privatopdager, jeg har et Brev at bringe ham fra hans Kone, hvori hun meddeler ham, at hun elsker ham lige saa højt nu som før, og at hun vil komme ned til ham, naar han ønsker det — —"

Og han tilføjede, medens han tog Brevet op af sin Tegnebog og viste det til Hartly:

„Maaske kender min gode Hartly Fru Brennaus Haandskrift?"

„Ja — min Sandten, det er Genes Haandskrift!" udbrød Hartly overrasket. „Om Forladelse, højstærede, her er min Haand! De maa meget undskylde, at jeg har vist mig saa mistroisk. Men De ved jo selv, hvorledes Sagerne staar, og at man aldrig kan være forsigtig nok!"

„Deri har De fuldkommen Ret!" Og jeg kan ikke sige Dem, hvor det har glædet mig at finde en Mand, der viser sig at være Brennaus trofaste Ven — thi i Nød skal man kende sine Venner!"

Nick Carter udvises af Ranchen.

„Jeg vil kun sige Dem saa meget, at jeg maaske er endnu mere kendt med Brennaus Familieforhold end De!" vedblev Nick Carter. „Jeg skal nu fortælle, hvad der muligt kan have Interesse for Dem, og derefter har jeg en Del Spørgsmaal at stille Dem!"

„Lad høre, Hr. Carter! Nu, da jeg ved, hvad det drejer sig om, er jeg lutter Øre!"

Herefter fortalte Nick Carter om den Samtale han have haft med Chefen for Regeringens Spionerings-

kammer og om de lumpne Streger, som Senatoren havde iværksat, fordi han vilde hævne sig paa Brennau, der jo havde krydset hans Planer.

Og dernæst fik Hartly at vide om Nick Carters Besøg hos den unge Frue i Washington:

„Da jeg i Morges naaede her til Ranchen, var jeg paa det rene med, at Forvalteren var den Forræder, der havde bragt Senatoren Meddelelse om Datterens Bryllup."

„Ja — det er ogsaa min Overbevisning!" svarede Hartly. „Da den gamle Ræv i Washington havde faaet det at vide, var han ikke længe om at lægge en Plan, hvorved han kunde faa ændret gjort Gerning. Han kom herned, tog straks Gene med sig — solgte Ranchen og smed os ud allesammen — jeg er dog af den Mening, at Morgan ikke et eneste Øjeblik har været afskediget men tværtimod er bleven i Senatorens Tjeneste, selv om han ikke hele Tiden har opholdt sig her paa Gaarden."

„Morgan har vel sin Kone hos sig?"

„Ja, men jeg maa sige, hun har udviklet sig til at blive et sandt Rivejærn, som endog den raskeste Cowboy er bange for! Hun er en rigtig Rappenskralde!

Da Brennaus lille Søn endnu var her paa Garden, vilde hun gerne vise sig lidt behagelig over for ham, men Barnet vilde ikke vide noget af hende at sige og skreg himmelhøjt naar bare hun rørte ved det med sin Lillefinger.

Forresten blev jeg den Gang, da Brennau var tagen af Sted paa sin Fem-Dages Tur, ogsaa sendt bort, men jeg kom tidligere hjem end han — —

Og saa kan jeg da fortælle Dem endnu en mærkelig Historie:

Kort efter, at Morgen havde faaet Senatorens Brev om Brennau, kaldte han paa to af vore Cowboys og bød dem at følge med ned til den lille Adobehytte, som Barnet og den gamle Meksikanerinde beboede.

Forvalteren sagde, at han vilde gennemsøge Hytten i Vidners Nærværelse. Jeg listede mig bagefter, da jeg under alle Omstændigheder gerne vilde se, hvad det nu var, der her skulde gaa for sig.

Morgan gav sig ogsaa til at rode omkring — og omsider trak han en hel Bunke Pengesedler op af et Hul i Gulvet. Endelig tog han en løs Adobesten ud af Muren, og bag den fandt han en tung Plade. Efter at han havde gjort de to Cowboys opmærksomme paa, hvad det var, puttede han det altsammen i en stor Konvolut, som han lagde op i sit Pengeskab.

Jeg har vel ikke nødig at sige Dem, at Pengesedlerne var falske, og at Pladen havde været til at lave den Slags paa!"

„Nej!" svarede Nick Carter. „Jeg havde saamænd allerede tænkt mig noget lignende. Det hele er aftalt Spil mellem Morgan og Senatoren.

Forvalteren havde selv puttet de falske Pengesedler ned under Gulvet og stukket Pladen om bag en Adobesten — alene for at kunne brændemærke Brennau som Falskmøntner, saa hans Hustru kunde overtydes om, at hun kun havde ladet sig vie til en æreløs Karl, og at en hurtig Skilsmisse var nødvendig. Saa vidt jeg ved, vil Senatoren, naar Politiet har opsporet Brennau, give ham Valget mellem at lade sig skille fra Gene eller vandre som Falskmøntner ind i Tugthuset!"

„Sikken en Kæltring!" mumlede Hartly. „Jeg vilde ønske, at man kunde lave den gamle Rævepels en Streg i Regningen og bevise, at Brennau er uden Brøde!"

„Det kan vi!" udbrød Nick Carter med stor Bestemthed.

„Og hvordan det?" spurgte Hartly overrasket.

„Jo, der gives ganske vist kun en Vej, og den er temmelig farlig."

„Jeg tror dog ikke, jeg vilde være bange for at gøre noget for Brennau, selv om der ogsaa er forbundet en Smule Livsfare med det!" sagde den brave Cowboy utaalmodigt. „Kom med det!"

„Ja, vi maa jo se, hvad Morgan har i Pengeskabet!"

Hartly peb gennem Tænderne.

„Død og salte Kridte, det er et Stykke Arbejde, som ikke lader sig gøre paa en Studs! Jeg ved min Sandten ikke, hvordan vi skal bære os ad med det! Vi maa vel nærmest afvente en gunstig Lejlighed og passe et Tidspunkt op, da Morgen og alle Folkene er langt ude paa Prærien. Saa lægger vi hele Pengeskabet paa Ryggen af en rask Hest — en rigtig Mustang! Og derefter af Sted! Først ude paa en skjult Plet i Vildnisset kan vi give os Tid til at bryde Skabet op!"

„Da har jeg en bedre Ide, Hartly!" svarede Nick Carter med et Smil. „Vi maa i Nat se at komme ind i det Værelse, hvor Pengeskabet staar!"

Hartly kløede sig bag Øret.

„Det er vist en temmelig farlig Sag! Hvad er det forresten, De vil have fat i?"

„Baade de falske Pengesedler og Pladen og frem for alt de Breve, som Senatoren har skrevet til Morgan. Det skulde ikke overraske mig, om vi ogsaa af Brevenes Indhold kunde faa at se, hvor Drengen holdes skjult!"

„Død og Pine, det vil blive en sand Glæde baade for os og Brennau!" udbrød Hartly begejstret. „Altsaa — jeg skal nok hjælpe Dem, Carter! Mere end Livet kan det ikke koste! Jeg vil staa paa Vagt udenfor, medens De bryder Skabet op, og give Morgan et Skud Bly i Livet, hvis han skulde vise sig paa Trapperne!"

„Det er ikke nødvendigt!" svarede Opdageren og rystede paa Hovedet. „Tværtimod, vi maa undgaa enhver Blodudgydelse. Naar vi binder og knebler ham, gør det jo det samme! Vi kan vist godt allerede skride til Værket i Nat Klokken tolv. Paa den Tid ligger alt i dyb Søvn. Saa kan De træffe mig nede ved den store „Corral"!"

„Det er godt!" svarede Hartly.

„Men hvad det ellers var, jeg vilde sige: Ved De virkelig ikke, hvor Brennau opholder sig for Tiden, eller vilde De bare ikke tidligere sige mig det?"

„Nej, jeg har ikke den ringeste Anelse om det! Han har ikke givet noget Livstegn fra sig, siden den Dag han kom til Washington, som han rejste op til, fordi han troede, at Drengen var der.

Naar han var kommen til Washington, vilde han skrive til mig, og det gjorde han ogsaa; i sit Brev skrev han, at der var noget, han senere vilde meddele mig — men jeg hørte aldrig noget fra ham mere, og han gav som sagt heller ikke det ringeste Livstegn fra sig!"

„Finder De ikke, det er mærkeligt, Hartley?"

„Jo, ganske vist! Men ved De, hvad jeg tror, Carter? Den gamle Rævepels, Senatoren, har simpelt hen nappet ham og ladet ham føre hen et Sted, hvorfra han ikke saa let kan slippe bort igen!"

„Nej, det stemmer ikke!" svarede Nick Carter og rystede paa Hovedet. „Senatoren har ham ikke i sin Magt, og ved ikke en Gang, hvor han for Tiden opholder sig — for hvis det havde været Tilfældet, vilde han ikke have sendt Chefen for Spioneringskammeret op til mig. Jeg tror snarere, at den hele triste Sag er gaaet Brennau saa meget til Hjærte, at han nu ligger syg paa et eller andet Hospital."

I dette Øjeblik afbrød et Hornsignal Aftenens Stilhed.

„Hvorfor bliver der nu stødt saadan i Trompeten?" spurgte Nick Carter.

„Der blæses til Samling!" svarede Hartly. „Naar Mester ønsker noget særligt af os, trutter han bare i Hornet, og alle, der kan høre det, maa komme til Stede. Det gaar imidlertid sjældent for sig, saa der maa være sket noget usædvanligt. Det skulde da vel aldrig være Brennau, der er kommen tilbage, og Morgan, som har sat ham fast?"

Opdageren sprang op:

„Det er højst sandsynligt!" svarede han med en alvorlig Mine. „Lad os saa hurtigt som muligt ride tilbage til Gaarden!"

Da de to Ryttere nærmede sig Hovedbygningen, saa de Forvalteren og en Del Cowboys staa ved Døren.

„Hvorfor har De ladet os kalde, Mester?" spurgte Hartley, idet de sprang af Hesten.

Morgan vendte sig lige med det samme om mod Nick Carter og spurgte ham i en barsk Tone:

„Sagde De ikke, at Deres Navn var Carter?"

„Jo!"

„Nick Carter fra New York?"

„Det passer meget godt!" svarede Opdageren med en saa ubevægelig Mine, at det slet ikke lod til, at Morgans nøjere Kendskab til ham overraskede ham.

„Altsaa — Hr. Carter, jeg har lige faaet et Brev, hvori det meddeles mig, hvem og hvad De er! Jeg kan kun give Dem det ene gode Raad: Sæt Dem op paa Deres Krikke og kom af Sted med Dem i en Fart! De maa helst faa Krikken til at løbe i fuldt Firspring, for hvis De ikke, inden jeg har talt til tyve er ude af Skudvidde, skyder jeg Dem ned som en Hund!"

Et Mesterstykke af Nick Carter.

Enhver anden end den uforfærdede Opdager vilde straks have adlydt Morgans Befaling, uden videre have kastet sig i Sadlen og være redet derfra, for Stillingen var yderst farlig.

Forvalteren havde Fingeren paa Aftrækkeren af sin svære fem og fyrretyve Kalibers Revolver, og de

Mænd, der stod hos ham, var rede til paa hans mindste Vink, at styrte sig over Opdageren.

Nick Carter stod tæt op ad sin Hest med sin venstre Haand paa Sadlen. I Morgans raadsnare Mine læstes det, at han var en Mand, der intet Øjeblik vilde tøve med at udføre sin Trusel, men hos Nick Carter røbedes der ikke det ringeste Tegn paa Uro, og han svarede fuldstændig roligt:

„Det lader til, Morgan, at De vil vise mig bort fra Ranchen uden at give mig Lejlighed til at svare Dem!"

„Gør ikke mange Ord, men pak Dem!" raabte Forvalteren truende, og samtidig hævede han Vaabnet, saa dets Munding var rettet mod Nick Carter.

Nu gjaldt det om at handle med Lynets Fart! Naar Opdageren viste sig som en snarraadig Mand, var han sikker paa, at de andre ikke turde vove at styrte sig over ham, thi den, der under disse Omstændigheder dristede sig til at byde den herkuliske Morgan Trods, maatte sikkert i deres Øjne staa som en Halvgud.

Revolverens Munding var ikke to Fod fjernet fra Nick Carters Bryst. Ikke des mindre gennemførte Nick Carter sin dumdristige Plan.

Hvis han i dette Øjeblik havde forandret sine Hænders eller Armes Stilling blot med en Tomme, vilde det sikkert have haft hans øjeblikkelige Død til Følge — eller i det mindste maatte han være bleven svært saaret — thi Forvalteren havde da ikke tøvet med straks at trykke Hanen af.

Medens Nick Carter støttede sig fast til Sadlen, sparkede han uhyre hurtig med højre Fod til Morgans Haandled. Den svære Støvle traf Kolben af Vaabnet, saa det i næste Nu suste bort i en vid Bue og faldt ned i Græsset omtrent en halv Snes Fod borte fra det Sted, hvor de stod.

I samme Sekund havde Nick Carter kastet sig ind paa Forvalteren. Medens han med højre Haand gav Morgan et frygteligt Næveslag under Hagen, saa han styrtede bagover, greb han ham med venstre Haand i Brystet.

Skønt Morgan rigelig vejede sine to Hundrede Pund, løftede Opdageren ham dog op fra Jorden, som om det kunde have været et Barn, derefter tog han fat i Morgans Vaabenbælte og slyngede Manden lige midt ind mellem hans Folk, som stod nogle Skridt bag ved ham.

Idet Forvalterens tunge Legeme suste gennem Luften, sprang Nick Carter op som en Kunstberider og satte sig i Sadlen uden Hændernes Hjælp, medens han samtidig trak en Revolver ud af Pistolhylsteret og rettede den mod de bestyrtede Cowboys.

Og saa var det mærkelige sket, at Nick Carter, der faa Sekunder i Forvejen var bleven truet med Revolveren af Morgan til at forlade Ranchen, nu havde baade ham og seks af hans Folk i sin Magt.

Han havde ikke nødig at sige set Ord, thi samtlige Cowboys med den lidt skalkagtige Hartly i Spidsen løftede Hænderne i Vejret, thi de troede alle som En, at Nick Carter øjeblikkelig vilde gøre Brug af sin Revolver.

Morgans tunge Legeme faldt til Jorden med et Brag.

Men skønt Morgan var saa svær, kom han dog atter i en utrolig Fart paa Benene. Han var en altfor gammel, erfaren Præriemand til, at han ikke straks forstod Øjeblikkets Alvor. Han havde ikke for ingen Ting levet sit hele Liv mellem Cowboys.

„Jeg har vel ikke nødig at sige Jer —" udbrød Nick Carter og betonede skarpt hvert Ord: „— at den første, der sænker Armene, faar et Hul gennem Livet, saa Solen kan skinne gennem det! Jeg vil bare holde en lille Tale til Jer, inden jeg forlader denne Ranch, hvor et saadant Høved som Jeres „Boss" og Mester Tom Morgan fører Styret."

„De kommer ikke langt med den Tale, Carter!" snærrede Forvalteren, der ligesom de andre holdt Hænderne i Vejret.

„Naa ikke? De tager meget fejl!" svarede Opdageren koldt: „Jeg rider nu i al Gemytlighed herfra, og naar jeg kommer igen, er det kun for at faa Dem med mig, og der vil da næppe blive tage paa Dem med Fløjlshandsker!

De Folk, som staar omkring Dem, ved nok ikke, hvad De er for en Sjover, og ej heller, hvorfor De saa pludselig behandler mig, saadan som De har gjort! Hvis Deres Folk kendte Grunden og fik at vide, hvor samvittighedsløst De har baaret Dem ad over for en af Deres tidligere Kammerater, vilde ingen af dem arbejde under Dem et eneste Sekund mere!"

Saa tilføjede han — og der var ikke noget paafaldende i den Maade, hvorpaa han talte, men han rettede sit Blik hen mod Dick Hartly, der straks vidste, hvor han vilde hen:

„Jeg er vant til at holde Ord, og hvad jeg en Gang har sagt, staar jeg ved!

Det Møde, jeg venter at faa med Morgan, vil bestemt finde Sted, saavel som ethvert andet Møde der kunde tænkes aftalt mellem nogen af Jer og mig! Jeg stiller paa Pletten og kommer altid til den Tid, jeg har sagt.

Ja — det er saa omtrent alt, hvad jeg havde at sige Jer, og tilbage har jeg nu kun, som høfligt Menneske, at takke Jeres Mester for udvist Gæstfrihed — skønt jeg jo, som det synes, har været en temmelig uvelkommen Gæst!"

Og med et lynende Blik mod Morgan tilføjede han:

„Farvel saa længe!"

Nu gav han Hesten Sporer og tvang den til at gaa baglæns medens han holdt Revolveren rettet mod Mændenes Skare, til han var kommen uden for Skudvidde. Saa vendte han Hesten med en rask Bevægelse og satte nu hen over Prærien i strakt Galop.

En vigtig Opdagelse.

Medens Nick Carter red hen ad Prærien, tænkte han nærmere over, hvad der nylig var sket.

Han befandt sig just ikke i det bedste Lune, thi alle hans veludklækkede Planer var bevne forstyrrede derved, at Forvalteren havde vist ham bort fra Ranchen.

Senatoren havde været meget snedigere, end Nick Carter antog.

Da han af Chefen for Spioneringskammeret havde faaet at vide, hvorledes den store Opdager forholdt sig til Sagen, var han straks gaaet i Lag med at træffe de nødvendige Forholdsregler for at kunne lave Opdageren en Streg i Regningen.

Det var ganske vist ikke rimeligt, at Olkins skulde have faaet noget at vide om Nick Carters Rejse ned til Ranchen, men i hvert Fald havde Senatoren nok skrevet i det Brev, som Morgan lige havde faaet, at Opdageren havde sat sig for at bevise, Brennau var uden Brøde. Det kunde derfor tænkes, at Nick Carter opholdt sig paa Lone Star Ranch.

Skønt Opdageren nu var tvungen til at holde sig borte fra Ranchen, vilde han dog ikke svigte sin Aftale med Dick Hartly om deres Møde ved Midnatstid.

Før han red bort, havde han i sin Tale til Ranchens Cowboys paa listig Maade ladet Hartly forstaa, at han punktlig vilde indfinde sig, men det kunde alligevel ikke nu blive saa let for ham, thi han maatte ride et langt Stykke bort, saa Morgan kunde komme til den Overbevisning, at han virkelig havde forladt Ranchens Enemærker.

Og saa maatte Opdageren tilbagelægge den samme Vej for til fastsat Tid at være paa det aftalte Sted.

Nick Carter havde vel redet tolv-fjorten engelske Mil, da han stødte paa en Hytte, som var bygget af Stenbrokker med vulkansk Oprindelse; de stammede nemlig fra et Krater ikke langt derfra, men det kunde godt have været Aarhundreder siden, at Udbrudet havde fundet Sted.

Hytten maatte dog snarere kaldes en Ruin, thi Væggen mod Syd var falden sammen og en Del af Taget styrtet.

Desuden troede han dog at kunne benytte Hytten til Opholdssted, hvorfor han standsede sit Ridt og stod af Hesten.

Det var hans Agt at lade Dyret græsse en lille Stund og derefter trække det med sig ind i Hytten, hvor de begge kunde holde sig skjulte til han atter maatte bryde op for at ride tilbage til Ranchen.

Opdageren kastede Tømmen over Hovedet paa Hesten og lod den gaa løs, medens han nærmede sig Døren.

Han skulde lige til at aabne den, da han hurtig fo'r med højre Haand op mod Revolveren i Bæltet — for han hørte tydelig nogen indenfor.

Af hvad Grund var ikke den Mand, der boede i Hytten, kommen frem, da Opdageren tog fat i Døren?

Da Nick Carter nu ikke hørte nogen Lyd mere, stødte han Døren op og traadte ind — medens han stadig holdt Revolveren i Haanden.

Men ved det Syn, der nu mødte ham, sænkede han atter Vaabenet med et Udbrud af Overraskelse.

Henne i en Krog laa der en sammenkrøben Skikkelse paa det bare Gulv ... det var en Mand, og det saa ud til, at han var fuldstændig udmattet.

Nick Carter var næppe traadt et Skridt nærmere, før der kom en smærtelig Stønnen over den ulykkeliges Læber — det var en lignende Lyd, Opdageren havde hørt, da han stod udenfor Døren.

Nick Carter gik hurtig hen til ham og bøjede sig ned over ham. Mandens Liv syntes at hænge i en Traad. Munden stod halvt aaben, Tænderne stak uden for de næsten kridhvide Læber, og Kinderne var indfaldne, saa Ansigtet fik et frygteligt Udseende og mindede om en grinende Dødsmaske.

Ansigtet var skamslaaet, paa sine Steder blodunderløbet og desuden meget snavset.

Den ulykkeliges Klæder var overalt bedækkede med Snavs og stærkt sønderrevne, saa det kunde se ud til, at Staklen havde slæbt sig et længere Stykke henad Jorden. Det var efter al Sandsynlighed ogsaa Grunden til, at hans Ansigt var saa snavset, og det var sikkert ogsaa, fordi han hyppig var styrtet om, at han var kommen saa stærkt til Skade.

Haaret, der var langt efter Skik og Brug i disse Egne, hang i stride Tjavser ned over Hovedet, og Øjnene var lukkede.

Nick Carter var ikke i Tvivl om, at det var Paul Brennau, han her havde for sig.

Der forelaa vel ikke ringeste Støttepunkt for en saadan Antagelse, men ikke des mindre havde han han dog en bestemt Følelse af, at denne Mand ikke kunde være nogen anden end Brennau. Om en Genkendelse efter den Beskrivelse, man havde givet af Senatordatterens Mand, kunde der ikke være Tale paa Grund af Staklens Tilstand.

Da Opdageren bøjede sig ned over den endnu svagt aandende Mand, opfattede han enkelte Ord, som kom over de blege Læber.

„Arthur — kære, lille Arthur!" hviskede han næsten uhørligt.

Nu havde Nick Carter et uomstødeligt Bevis for, at den ulykkelige Mand, som han her havde fundet under saa sørgelige Forhold, virkelig var Paul Brennau. Og i sit stille Sind priste han sig lykkelig over, at han takket være Senatorens Brev til Morgan — var bleven nødt til at forlade Ranchen. Hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde Nick Carter jo aldrig have fundet den lille Hytte, og fjernt fra al menneskelig Hjælp vilde Brennau være gaaet en jammerlig Død i Møde.

Opdageren vilde lige til at rejse sig for at tilberede den syge en Læskedrik, da han gjorde en Opdagelse, som aflokkede ham et Udbrud af Harme.

Staklen var saaret — der var jaget ham en Kugle i Brystet. Han havde flere Steder revet sin Skjorte i Stykker og deraf lavet sig en Bandage for saa godt som muligt at stille det frempiblende Blod.

Sandsynligvis havde Brennau villet begive sig til Lone Star Ranch, men var under Vejs segnet om paa Grund af Blodtab og Udmattelse. Saa havde han slæbt sig hen til denne faldefærdige Hytte for her at lægge sig til at dø.

Til alt Held førte Nick Carter et helt lille „Apotek" med sig i sin Sadeltaske. Efter at han havde gydet nogle Draaber Vand ind mellem Staklens Læber og vasket hans Ansigt lidt, blandede han Vand og Whisky sammen i sit Feltbæger og hældte Drikken ned gennem hans Svælg. Den oplivende Drik forøvede snart sin Virkning — efter en lille Stund slog den saarede. til Nick Carters Glæde, Øjnene op.

Men de var fuldstændig udtryksløse, og det lod ikke til, han kunde se, hvad der foregik i Hytten.

Paul Brennau bevægede langsomt Hovedet og mumlede nogle uforstaaelige Ord hen for sig.

Omsider blev Ordene tydeligere, og Nick Carter formaaede at opfange enkelte Sætninger.

„Han skød paa mig — men hvorfor dog? — Jeg var dog hans Ven — Morgan — O Tom, det skulde Du ikke have gjort! — Ja — min lille Arthur — og Gene, min egen Hustru — kom igen!"

Han sagde endnu i Feberdrøm adskilligt mere, som kunde tjene Nick Carter til vigtige Støttepunkter.

Af den saaredes forvirrede Tale fremgik det, at Paul Brennau havde været paa Vej fra Durango til Lone Star Ranch og havde ude paa Prærien mødt sin gamle Ven Morgan, der snigmorderisk havde skudt paa ham, en Niddingsdaad, som Paul allermindst havde ventet. Den ulykkelige var først kommen til sig selv, da Natten brød frem.

Sandsynligvis havde Forvalteren troet, han var død og ladet ham blive liggende i det Haab, at Indianerne snart vilde flygte af Sted med Liget og dermed udslette ethvert Spor af hans Gærning.

Men Brennau havde endnu haft Kraft til at slæbe sig videre.

Oprindelig havde det været hans Hensigt at begive sig over til Ranchen, hvor han vidste, at hans Ven Hartly var, men da han indsaa, at han ikke kunde naa dertil, var han tyet ind i Hytten ved Vejen, hvor han havde ligget hjælpeløst hen siden Natten.

Heldigvis fandt Nick Carter Vand nok der i Nærheden; han kølede da den syges brændende Pande og vaskede endnu en Gang hans Ansigt. Saa bragte

han ham i en bekvemmere Stilling og stillede en Flaske Vand samt et Bæger Whisky og et Stykke Brød saa nær hen til ham, at han kunde naa det.

Lidt efter lidt kom Brennau til Besindelse.

Han stirrede frem for sig med et taknemmeligt Blik, han vidste, der øvedes Barmhjærtighed mod ham. Og det lod til at berolige ham, thi hans Ansigt havde ikke mere sit Smærtens Udtryk, og snart røbede hans regelmæssige Aandedræt, at han var falden i en styrkende Søvn.

Nick Carter indsaa, at hvis Brennau skulde bevare Livet, maatte der gøres noget og det straks! Der var derfor ikke andet for, end at han maatte vende tilbage til Ranchen, selv om han ogsaa der skulde faa en varm Modtagelse. Men det maatte han udsætte sig for, hvis han skulde bringe Ranchens Cowboys Efterretning om, at en af deres gamle Kammerater laa hjælpeløs og forladt i en forfalden Hytte midt paa Prærien.

Da Opdageren havde kastet endnu et Blik paa den syge og overtydet sig om, at han stadig sov trygt og sandsynligvis ikke vilde vaagne i de første Timer, forlod han Hytten, fik fat i sin Hest, der stod og græssede ikke langt derfra — og hurtig svang han sig i Sadlen.

Saa gik det i fuldt Firspring hen ad den samme Vej, som han var kommen fra, og han sparede hverken Spore eller Pisk. Et Dyrs Liv var vel for intet at regne, naar det gjaldt, om at redde et Menneskeliv!

Det var imidlertid blevet mørkt. Paa Himlen straalede der utallige Stjærner, der dog kun udspredte et svagt Lys.

Opdageren tog imidlertid ikke fejl af Vejen.

Pludselig standsede han Hesten og lyttede.

Der lød Hovslag — de kom nærmere og nærmere.

Og den Tanke opstod hos ham, at det maatte være Morgan med nogle af hans Folk, der nu forfulgte ham for at faa ham fjærnet ligesom Brennau — det vilde sige: paa snigmorderisk Vis at skyde ham ned og overgive hans Lig til Indianerne eller til Aadselgribbene.

Men da Rytterne kom op over en Bakke, hvor de tegnede sig skarpt mod Nattehimlen, saa han, at der kun var to Mand.

Opdageren havde endnu aldrig, naar han var i Fare, regnet med, hvor mange Modstandere han stod overfor, og han var derfor ikke bange for at tage Kampen op med to.

I Hast sprang han af Sadlen og tvang Hesten til at lægge sig ned. Saa skjulte han sig ved Dyrets Krop, trak sin Revolver frem og kiggede ud over Sadelranden.

Da Rytterne kort efter kom ham ganske nær, lød hans mægtige Stemme ud i Natten:

„Holdt! Hænderne i Vejret!"

Rytterne adlød øjeblikkelig. En Befaling af den Art og paa den Tid midt ude i Prærien var ikke til at tage fejl af — der maatte lystres lige med det samme.

Men inden Opdageren fik sagt mere, raabte den ene af de to Mænd:

„Død og salte Kridte — det kalder jeg et Svineheld! Det er jo Carter i egen høje Person!"

„Og De er Dick Hartly!" svarede Opdageren lystigt.

„Ja — det kan De bande paa!" lød Svaret.

Snart efter rystede begge Mænd hinandens Hænder saa hjærtelig, som om de ikke havde været sammen i lange Tider.

Pengeskabets Indhold.

„Hvem er den Mand, De har med, Hartly?" spurgte Nick Carter, for han kunde ikke mindes, at have set ham paa Ranchen.

„Det er en gammel Kammerat af mig, Carter!" svarede Hartly.

„Han kom tilbage fra Prærien, da De havde forladt Farmen, og det varede ikke længe før jeg havde gjort ham bekendt med Morgans smudsige Planer og fortalt ham om, hvordan De havde kunnet tumle vor Mester!"

Og han tilføjede begejstret.

„Carter, jeg maa sige Dem, det Stykke vil ikke let blive glemt i fem Hundrede Miles Omkres af Lone Star Ranch, for der er vist ingen af samtlige Kolorados og Ny Meksikos Cowboys, der kan gøre Dem det efter!

Jeg kan stole paa min Kammerat her som paa mig selv! Og efter at vi havde talt med hinanden om Sagerne, satte vi os til Hest for at ride Dem i Møde. Vi vil følge Dem, Carter, gennem tykt og tyndt, komme

saa, hvad der komme vil! De er en Mand af Hjærte, og det vilde være en Skam under disse Forhold at lade Dem i Stikken, ganske bort set fra, at Brennaus Ve og Vel afhænger af, at han ikke falder som Offer for Morgan og hans Bande."

Han vendte sig om mod sin Kammerat og vedblev:

„Spring nu ned af Krikken, Con Meyer, og lang Nick Carter Poten."

Con Meyer, der var en stor bredskuldret Mand med et lang Skæg og et uendelig godmodigt Ansigt, steg sindig af Hesten og gik hen til Opdageren.

„Det glæder mig at lære Dem at kende!" sagde han, idet han med sin barkede Haand trykkede Nick Carters velplejede højre og blev ved med at trække hans Arm op og ned, som om den kunde have været en Pumpestang. „Jeg maa sige, det er mig en ganske overordentlig stor Glæde at lære Dem at kende. De er i Orden, og den Mand, der siger andet, kan godt faa Klø af mig!"

„Det er ogsaa mig en Glæde at gøre Deres Bekendtskab!" svarede Nick Carter i en hjærtelig Tone: „Venner, som man kan stole paa, har jeg god Brug for i Øjeblikket."

„De rider vel hjem til Ranchen nu, saa vi kan faa lavet det, vi har aftalt?" spurgte Dick Hartly.

„Ja, til Ranchen rider jeg, men af andre Grunde."

Og nu fortalte Nick Carter dem i faa Ord, hvem han havde fundet i den faldefærdige Stenhytte. De to Mænds Overraskelse over, at Brennau var bleven set igen, lod til at være lige saa stor som deres Vrede mod Morgan, og de gav deres Mening om Mester Morgan Udtryk i saadanne Ord, som kun Cowboys bruger ved slige Lejligheder.

„Begge De, mine Venner, er jo meget bedre kendt med Ranchens Omegn end jeg!" udbrød Nick Carter omsider:

„Findes der her uden for Farmen et Sted, hvorfra vi kan skaffe Hjælp til Brennau?"

„Ja, der gør!" svarede Hartly: „Der er en Indianerby. Den ligger omtrent tyve Mile borte i vestlig Retning her fra os! Den Stammer, som bebor den, er venligsindet mod de Hvide!"

„En Indianerby er ganske vist ikke det, jeg havde tænkt mig, men man maa jo hjælpe sig, som man kan!"

„Der gives ikke noget bedre Sted, hvor vi kan bringe Brennau hen, Carter!" forsikrede Hartly ivrigt: „I deres By lever der en Medicinmand, som er opdragen i en Missionsskole, og som er vidt bekendt som en flink Læge. Mellem Indianerfolkene kender jeg ogsaa en „Squaw", en Kvinde, der egner sig udmærket til Sygeplejerske. Jeg er selv bleven plejet af hende, og jeg er overbevist om, at Brennau vil faa det godt der!"

„Naa — ja, saa behøver vi jo ikke tale mere om det!" udbrød Nick Carter helt tilfreds: „Nu foreslaar jeg, at en af Dem, De, Con Meyer for Eksempel, rider over til Hytten og bliver hos den saarede! Der er Vand og Levnedsmidler nok til ham, maaske kan De faa ham til at tage nogen Føde til sig!

Og saa er det bedst, at De, Hartley, rider til Indianerbyen alt hvad Deres Hest kan rende! Før Medicinmanden og en fire-fem Krigere med Dem, og faa lavet en Baare, hvorpaa den syge kan bæres til Indianerbyen. Hvad mener De, mine Venner om det?"

„Selvfølgelig kan vi ikke gøre noget bedre!" svarede Hartly: „Men hvad laver De saa Carter?"

„Jeg? — Jeg rider til Lone Star Ranch!" svarede Opdageren roligt.

„Og hvad vil De der?"

„Jeg vil bare se, hvad der ligger i Pengeskabet."

Hartly lo smørret:

„Det er vel ikke Deres Alvor? Eller vil De virkelig udsætte Dem for, at Forvalteren skyder Dem en Kugle for Panden?"

„Ja, det er muligt!" svarede Nick Carter med et Skuldertræk: „Men den Slags maa man vove! Hvor kommer det sig for Resten, at begge De, mine Herrer saadan uden videre er redne bort fra Ranchen? De er vel tagne derfra i al Hemmelighed?"

„Nej, slet ikke!" svarede Hartly og lo: „Vi er lige til Tiggerstaven! Jeg kom op og skændes med Mester Morgan, og det udartede saa vidt, at jeg forlangte mine Penge! Og det gjorde Con ogsaa! Saa satte vi os op paa vore Krikker og red væk fra Ranchen!"

„Naa, ser man det! Hvad blev der ellers sagt om mig, efter at jeg paa en saa mindre høflig Maade havde sagt Farvel til Mester Morgan?" spurgte Opdageren.

„Meget lidt! Naturligvis var de jo meget overraskede allesammen over den Maade, hvorpaa De havde kunnet tumle Mester! Morgan skabede sig først som han var fuldstændig gal og bandede en hel Time i Træk, men tilsidst blev han dog roligere! Det var hans Mening at sætte efter Dem, men de andre fik ham snakket fra det!"

„Det gjorde de klogeligt i!" sagde Nick Carter: „Saa venter De mig vel ikke tilbage foreløbigt?"

„Jo, de tror nok, at De vil komme tilbage til Ranchen, men ikke før om en tre-fire Dage! De mener, at De først maa ud og skaffe Hjælp for at kunne komme Morgan til Livs!"

„Naa — hvis de ikke venter mig lige straks, saa des bedre for mig!" svarede Opdageren: „Nu rider jeg altsaa af Sted! De kunde dog for Resten sige mig, hvad Vej man kommer fra Ranchen til Indianerbyen? Jeg vil ikke gærne benytte den samme Vej her. Vi maa undgaa, at de, hvis de sætter efter mig, støder paa Sygetransporten."

Hartly saa et Øjeblik op paa den stjærneklare Himmel. Saa sagde han:

„Hvis De forlader Ranchen, før Karlsvognen deroppe paa Himlen endnu er forsvunden fra Synskresen, saa gaa lige efter den Stjærne, hvor Kusken staar! Det er altsaa bag Vognstangen! Rid bare lige mod ham, saa kommer De til Indianerbyen. Forstaar De?"

„Udmærket!"

„Men Rødhuderne og jeg er nu meget gode Venner, og jeg skal nok sige til dem, at de skal stille nogle Vagtposter ud her i Omegnen for det Tilfælde, at De skulde fare vild!"

„Godt! Dermed er alt jo i den skønneste Orden!" udbrød Nick Carter helt tilfreds: „Enhver af os ved nu, hvad han har at gøre! Naar jeg er bleven færdig med min lille Forretning paa Ranchen, kommer jeg over til Indianerbyen, for til den Tid er Brennau og de andre nok komne derhen. I modsat Fald ved vel Rødhuderne allerede fra Dem, Hartly, hvordan Sagerne staar, saa de nok vil modtage mig paa en venlig Maade!

Naar først jeg har lagt Beslag paa Papirerne og Pladen, saa har jeg egentlig udrettet min Opgave, for Brennau har vi jo allerede fundet! For Resten kan De sige til Medicinmanden fra mig, at han skal faa flere Tæpper og Dækkener, Smykker og Ponier, end han nogen Sinde har ejet i hele sit Liv, bare han kan faa Brennau rask igen!"

„De er en Pokkers Fyr, Carter!" sagde Hartly: „Naar den gamle Mediciner hører det, vil han sikkert gøre sit bedste for at faa Liv igen i min gode Ven, for et mere udmærket Tilbud end det, kan De ikke gøre ham!"

De tre Mænd gav endnu en Gang hverandre Haanden. Saa skiltes de, og Opdageren red i den stjærneklare Nat i fuldt Firspring hen mod Ranchen.

Da Hesten under Nick Carters Ophold i Hytten havde hvilet sig godt ud, tilbagelagde den Vejen paa meget kort Tid uden en eneste Gang at sagtne Løbet.

Den store Hovedbygning, hvori Morgan boede med sin Familie stod delvis tom. Forvalteren havde sin Bolig i venstre Fløj, medens den højre var forbeholdt Senatoren og hans Familie, hvorfor den for Tiden ikke var beboet.

Da Opdageren var kommen i Nærheden af Lone Star Ranch, sprang han af og trak Hesten efter sig med Tømmen i den ene Haand, medens han holdt den anden for Hestens Næsebor for at hindre den i at vrinske, hvad der straks havde villet kunnet forraade ham.

Han førte Dyret om bag Huset, hvor han bandt det til et Træ, men kun saa løst, at han i Nødsfald straks kunde svinge sig i Sadlen og ride bort.

Skodderne var trukne for Vinduerne i Stue-Etagen, men da Nick Carter kiggede ind gennem Aabningerne, opdagede han, at der i det Værelse, hvor Morgan havde sit „Kontor", og hvor Pengeskabet stod, endnu brændte Lys.

Ved nærmere Undersøgelse viste det sig til hans store Overraskelse, at Morgan endnu befandt sig „paa Kontoret".

Han laa paa Knæ foran det lave, aabnede Pengeskab og bladede i en Bunke Papirer.

Paa Gulvet omkring ham fandtes der flere andre Bundter — —

Kort efter rejste han sig op og tog sin Trøje af, for det lod til, han havde faaet det for varmt.

Det var heller ikke saa mærkeligt, for der var lukket ind til Værelset, og den temmelig store Flamme Petroleumslampen maatte sagtens udbrede megen Varme.

Nu gik Forvalteren hen til det Vindue, bag hvis Skodder Nick Carter stod, trak det nederste Skydevindue til Vejrs og smækkede Skodderne op.

Selvfølgelig forsvandt Opdageren lydløst med det samme; idet han lagde sig saa lang, han var, langs Husmuren.

Uden blot saa meget som at se ud ad Vinduet, gik Morgan hen til Skabet igen.

Nu lagde han sig paa Knæ saadan, at han vendte Ryggen til Vinduet.

Med største Sindsro rejste Nick Carter sig op fra Jorden og lænede sig med sin ene Haand paa Karmen og sprang ind i Værelset.

Ved den Støj, som han foraarsagede ved Springet, saa Morgan op og fik da lige med det samme Øje paa Nick Carter.

Men inden den overraskede Forvalter fik naaet at gribe til sin Revolver, havde Opdageren allerede rettet sin Revolver ind mod ham, og han udbrød nu med bidende Haan:

„Som De ser, Morgan, har jeg holdt mit Løfte og er vendt her tilbage! Jeg vil nu kun give Dem et godt Raad: Prøv ikke paa at gøre Modstand, thi Deres Liv hænger i en Traad, og jeg er ikke oplagt til Spas, det kan De være sikker paa!

Iøvrigt har jeg en lille Historie at fortælle Dem:

Ude paa Prærien har jeg for nogle Timer siden i en forfalden Stenhytte fundet en døende Mand, der var saa ilde tilredt, at han næsten ikke var til at kende.

Jeg har vel ikke nødig at sige Dem, hvem det var?

Af hans egen Mund har jeg hørt, at De, Tom Morgan, paa lumsk og snigmorderisk Maade har skudt paa ham, da han i Tillid til Deres gamle Venskab nærmede sig til Dem! De er den største Slyngel, der endnu har gaaet paa Guds grønne Jord, men De skal snart komme til at staa Ansvar for Deres Forbrydelser!"

Medens han med højre Haand rettede Revolverens Munding lige ind mod Forvalterens Hjærte, trak han med den venstre Haandjærnene op af sin Lomme og vedblev:

„I denne Tingest er der en lille „Snaplaas"! Nu kaster jeg den hen til Dem, og De kan da selv tage den om Haandledene. De ved, hvad der sker, hvis De ikke lige paa Stedet og uden at spilde blot saa meget som et Sekund udfører min Befaling! Altsaa grib!"

Og dermed kastede han Haandjærnene hen til Slynglen, der skummede af Raseri.

Kun i et ganske lille Øjeblik tøvede Morgan, men da han saa Nick Carters beslutsomme Mine og truende Blik, tabte han Modet, og i Tavshed lagde han Haandjærnene paa sig selv.

Da Laasen havde lukket sig, stak Opdageren sin Revolver i Bæltet og afvæbnede Fangen.

„Nu stiller De Dem hen i Krogen med Ansigtet ind mod Væggen! Skulde De vove at raabe om Hjælp og prøve paa at flygte, skyder jeg Dem ned øjeblikkelig — De har ikke fortjent det bedre!

For Resten maa De være glad til, at jeg ikke nu gaar over til Deres Cowboys og fortæller dem, hvad De min gode Morgan har gjort ved Brennau, som de alle holdt saa meget af! Det kunde da godt ske, at de uden videre Vrøvl klyngede Dem op i det første det bedste Træ! Men det vilde være en altfor let Død for Dem — jeg har i Sinde at gøre noget andet med Dem! Altsaa, De har hørt, hvad jeg har sagt. Nu hen i Krogen med Dem!"

Morgan indsaa at Nick Carter ikke var til at spøge med, og han gjorde da, hvad der var blevet ham befalet, medens Opdageren paa det omhyggeligste undersøgte Pengeskabet.

Først fandt han et Bundt Breve med Paaskriften: „De forenede, nordamerikanske Fristaters Senator."

Det var de Breve, som han særlig ønskede at faa fat i, og nu lod han dem uden videre glide ned i sin rummelige Lomme.

Snart var han ogsaa i Besiddelse af de falske Pengesedler og af den Kobberplade, som Morgan paa underfundig Maade havde fundet i den lille Adobehytte, hvor den gamle Meksikanerinde havde boet tillige med Brennaus lille Søn.

Der var endnu en Pakke, som tiltrak sig hans Opmærksomhed, og han stak den til sig. Den indeholdt de Breve, som den unge Frue fra Washington havde skrevet til sin Mand, men som var blevne opsnappede af Morgan.

Da Opdageren havde overtydet sig om, at der ikke fandtes mere af Vigtighed i Pengeskabet befalede han Morgan, idet han satte ham Revolveren for Tinningen, at springe ud ad Vinduet.

Udenfor bandt han Morgan til det nærmeste Træ og gik saa med overlegen Sindsro ned til den store „Corral" for at vælge sig en passende Hest til Fangen.

Kort efter red Opdageren med Forvalteren hen mod Indianerbyen.

Nick Carter havde bundet sin Fanges Ben fast med et Reb ind under Hestens Bug. Morgan kunde altsaa slet ikke tænke paa Flugt.

Lykkelig forenet.

Nick Carter havde allerede i Washington skrevet til Fru Brennau, at han selv vilde begive sig til Lone Star Ranch og i Stedet sende hende en af sine Hjælpere til Tjeneste.

I den første Samtale, som den unge Opdager havde med Senatorens Datter, forsikrede hun ham, det vilde være fuldkomment uden Nytte at lede efter hendes Barn i Washington og Omegn.

„Jeg har hørt mine Forældre tale sammen om det og derved faaet at vide, at Arthur befinder sig i Nærheden af Lone Star Ranch — men hvor, har jeg ganske vist ikke nogen Anelse om!

Min stakkels Mand er ogsaa efter al Sandsynlighed vendt tilbage til Ny Meksiko, for heroppe følte han sig ikke vel tilpas, og maaske droges han ligefrem bort mod den Egn, hvor vi en Gang havde været saa lykkelige sammen.

Det er maaske nok, naar De giver Hr. Carter denne Underretning — dog tror jeg, det er bedst, at jeg ogsaa selv rejser ud i Vesten!"

Patsy fraraadede hende denne Plan, men det vilde Fru Gene ikke høre Tale om, og saa forlod hun i al Hemmelighed Forældrenes Hus for at ty til den unge Opdager. —

Da Patsy jo imidlertid havde strenge Ordre fra Nick Carter om ikke at tabe Senatoren af Syne, maatte han afslaa hendes Bøn, da hun bad ham, om ikke han vilde ledsage hende paa Rejsen.

Fire og tyve Timer efter at Nick Carter havde forladt Washington rejste da Fru Eugenie Brennau alene ud til det fjerne Vesten.

Da hun endelig var naaet til Ny Meksiko og stod af ved den Jærnbanestation, der laa nærmest Ranchen, var Mørket allerede faldet paa.

Men Fru Gene, der i disse Egne kendte hver Fodsbred Land, tøvede ikke med at skaffe sig en Hest og to ridende, bevæbnede Ledsagere — og allerede et Par Timer senere kom de alle tre ridende i fuldt Firspring hen mod Lone Star Ranch.

Detta var samme Nat, som Nick Carter havde fundet den unge Frues Mand.

De havde hurtig redet den ene Mil efter den anden, uden at der var tilstødt dem nogle Hindringer.

Dog — det stod ikke Fru Gene klart, hvad hun skulde gøre, naar hun kom til Ranchen. Hun haabede imidlertid at træffe Nick Carter der og vel ogsaa nogle af de tidligere ansatte Folk, som vilde være hende behjælpelig med at søge efter den lille Arthur. Hun var i hvert Fald godt kendt paa de omliggende Besiddelser, saa hun ikke vilde komme til at mangle Bistand, hvis Morgan skulde falde paa at foretage sig noget mod hende.

Hun indsaa meget vel, at hun ved dette Skridt stedtes i stor Fare, og det vilde have været bedre, om hun havde overladt Nick Carter det hele, men Moderkærligheden, der drev hende frem, fik alle hendes Betænkeligheder til at vige. Naar hun havde faaet at vide, hvor hendes lille Kæledægge var, skulde ingen jordisk Magt mere holde hende tilbage — hun maatte derhen, hvor hendes Søn var at finde!

Disse og lignende Tanker gennemkryssede hendes Hjærne, medens de i strakt Galop red hen over den mørke Prærie. —

Den ene af hendes Ledsagere red stadig nogle Hundrede Fod forud for at udspejde Egnen — —

Nu standsede han pludselig sin Hest.

„Hvad er der nu?" raabte Fru Gene, medens hun red hen til ham — —

Hun vrededes for hver Standsning:

„Hvert Minut er kostbart! Hvad holder De efter?"

Manden pegede tavs over mod en Skare Ryttere og Fodgængere, der lige var dukket frem fra et Krat.

Et Gys jog gennem den unge Frue. Der var mindst en halv Snes Mennesker om ikke mere. Mod dem kunde hun og hendes Ledsagere intet udrette.

„Hvad skal vi nu gøre?" hviskede hun.

„Blive, hvor vi er!" svarede Manden: „De har endnu ikke set os, og nu drejer de til venstre!

Men hvad er det? De maa bære paa en død eller en saaret, for jeg kan tydelig se fire Mænd gaa med en Baare paa Skuldrene!"

Hans Ord slog ned i den unge Frue som et elektrisk Slag.

„Min Anelse slaar næppe fejl!" udbrød hun angst. „Jeg ved, at Fader efterstræber Paul! Naar en død eller saaret bæres bort i denne ensomme Egn, kan det kun være en Mand, der er bleven overfalden og nu af sine Venner bringes bort til et sikrere Sted:

De gaar heller ikke over ad Lone Star Ranch til, men tværtimod i modsat Retning — Jeg føler,

jeg om en kort Tid skal gense min Mand — — men ak, hvorledes?"

Begge Mændene vilde holde hende tilbage, men hun jog fra dem:

„Slip mig!" skreg hun: „Derovre truer mig ingen Fare! Jeg føler det, jeg ved det uden at kunne sige hvorfor — det er min Mand! Jeg maa hen til min Paul!"

Saa red hun i vanvittigt Firspring hen over Prærien.

Faa Øjeblikke efter havde hun naaet den lille Skare af Mænd, der næppe var komne sig af deres Forbavselse over saa pludselig at se en Kvinde dukke op her paa dette Sted, før hun var sprungen af Hesten og havde nærmet sig Baaren.

Hun saa sig opmærksomt om —

Da fik hun Øje paa Dick Hartlys bredskuldrede Skikkelse — og nu genkendte hun ogsaa Con Meyer.

„Ah — er det Jer, mine kære Venner?" udbrød hun:

„Hvem kommer I med her?"

Hartly pegede med rystende Haand paa den saarede, der laa indhyllet i Tæpper.

„Det er Deres Mand Fru Brennau! —" svarede han: „Men bliv ikke bange! Han er ikke død — kun saaret!"

Mændene satte Baaren ned paa Jorden.

Uden at kunne sige et Ord sank Fruen ned ved den og stirrede paa sin Mands blege Ansigt.

Den saarede Brennau havde hidtil sovet, men vaagnede netop nu og saa lige ind i sin trofaste Hustrus taarefyldte Øjne.

„Drømmer jeg, eller er jeg vaagen?" hviskede han, medens han, skønt endnu udmattet, greb hendes Haand: „Er det virkelig Dig, min egen Gene, min dyrebare Hustru?"

„Ja, det er mig!" hulkede den unge Frue: „Vil Du kendes ved mig igen, Paul?"

„Og derom kan Du spørge min elskede Gene! Du ved ikke, hvor inderligt jeg har længtes efter Dig!"

De andre havde ærbødig trukket sig tilbage, saa det paa ny forenede Par var alene. —

Men efter en lille Stund kom Dick Hartly hen til Parret.

„Jeg har yderligere en glædelig Meddelelse at gøre!" sagde han: „Du kan vel nok taale at høre den, Paul? Jeg ved, hvor Jeres lille Søn er! Morgan havde efter Senatorens Befaling faaet ham over i Indianerbyen, hvor han er bleven anbragt hos en gammel „Squaw" og har det meget godt!"

„Det er for stor en Lykke!" udbrød Fru Gene med Glædestaarer.

Paul Brennau blev saa bevæget ved dette uventede Budskab, at han ikke kunde sige et Ord.

Medicinmanden, der frygtede for, at denne sjælelige Bevægelse vilde tage for stærkt paa den syge, gav Mændene et Vink om atter at løfte Baaren op paa deres Skuldre og dragte videre. —

Og dermed standsedes foreløbig al videre Forklaring.

Faa Timer senere naaede de Indianerbyen, hvor til Nick Carter allerede var ankommen.

Stor var hans Overraskelse, da han saa den unge Frue, som han troede i Washington, nu vise sig ved Mandens Side, og han tog hjærtelig Del i Ægteparrets Glæde, da han fik at vide, at ogsaa hans yngste Klient befandt sig her i Indianerbyen.

Næste Dag, da Brennau følte sig betydelig bedre, fortalte Opdageren ham om Senatorens mærkelige Planer, og om, hvorledes de nu var kuldkastede og tilintetgjorde.

„Jeg kan kun takke Dem med Ord, for jeg er fattig!" sagde Brennau, medens hans Øjne fyldtes med Taarer. „Himlen lønne Dem for, hvad De har gjort os!"

„Jeg har faaet Belønning nok ved at se ind i Deres lille Barns Øjne og været Vidne til dets Glæde over, at det nu atter er kommen hjem til Dem!"

Og medens han pegede paa den lille Fyr, tilføjede han:

„Se bare, hvor fortrolig, han er med mig allerede! Skønt han vel ikke kan begribe det mindste af, hvad der her en sket, er det dog som om han føler, at jeg har gjort ham en Tjeneste, og naar jeg læser denne Tak i Barnets Øjne — ja, da er det mig mere kært, end om nogen havde belønnet mig med en hel Million!

Men jeg vil gøre mere endnu. Jeg skal ogsaa skaffe Drengen en god Bedstefader!

Naar jeg har udleveret Morgan til Øvrigheden her i den nærmeste By, rejser jeg til Washington for at tale et lille Alvorsord med Senatoren.

De kan stole paa, at det nok skal føre til det bedste, for nu har Bladet vendt sig!

Jeg vil stille ham Valget mellem at anerkende Dem som Svigersøn og udbetale sin Datter den lovede Medgift — altsaa lige saa mange Millioner, som han havde villet betale til „Svigersønnen af det blaa Blod" — eller ogsaa vil jeg tvinge ham til at nedlægge samtlige sine Æresposter og Tillidshværv, for hvis han gør Indvendinger afslører jeg ham skaanselsløst over for Offentligheden!"

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Nick Carter holdt Ord.

En Uge senere kunde han meddele det unge Ægtepar, som imidlertid havde opholdt sig paa Lone Star Ranch, at Senatoren havde erklæret sig villig til at handle efter hans Forslag.

Og det varede ej heller længe, før der kom en Skrivelse fra ham, hvori han bad sin Datter og Svigersøn om at glemme alt, medens han stillede Brennau en fuldstændig Oprejsning i Udsigt.

Han meddelte tillige, at han havde sikret den lille Arthurs Fremtid, idet han havde sat en stor Formue fast i Banken for ham. Gennem samme Bank anviste han desuden Brennau den Medgift, der havde været sikret Gene som Prinsens Gemalinde.

Nogle Maaneder senere havde det unge Par fuldstændig udsonet sig med Senatoren og besøgte ham paa hans indtrængende Bøn i Washington, hvor han viste sig baade højmodig og hensynsfuld overfor Brennau, som han skænkede en af de største Rancher i Montana.

Naturligvis undlod det unge Par ikke sammen med den lille Dreng at aflægge Nick Carter et Besøg i New York.

Den store Opdager følte sig overordentlig lykkelig, da han — medens Drengen red Ranke paa hans Knæ — hørte hvad Ægtefolkene kunde fortælle ham. Og han læste i deres Miner, at de var uendelig lykkelige.

„Da jeg tog mig af Deres Sag, Hr. Brennau" udbrød Nick Carter: „— havde jeg ikke troet, at denne min Opgave skulde blive løst forholdsvis saa let! Men man siger ikke for ingen Ting, at hvert Barn har sin Skytsengel. Det har atter vist sig her ved min kære lille Klient paa en vidunderlig Maade!"

Og medens han saa den lille ind i de mørke Øjne, tilføjede han:

„Naa lille Arthur, nu er Du vel ogsaa rigtig glad over, at Du igen er kommen hjem til Far og Mor?"

Barnet svarede ikke med Ord, men lagde begge sine Arme om Nick Carters Hals og kyssede ham lige midt paa Munden.

Det var den skønneste Løn, som den store Opdager endnu nogen Sinde havde faaet for sit Arbejde.

— Ende. —

Næste Bind (No. 69) indeholder:

I en vanvittigs Magt.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler

I en vanvittigs Magt.

I det vilde Vesten.

„Velkommen, Nick Carter! Jeg har ventet Dem med Længsel!" raabte Dick Hartly, — en høj og kraftig bygget Cowboy, — idet han sprang op fra det høje Græs og ilte to Ryttere i Møde.

De kom i fuldt Firspring hen over Prærien.

Den ene af Rytterne var den navnkundige Privat-Opdager fra New York, Nick Carter. Den anden, der var Cowboy og god Ven af Hartly, hed Con Meyer.

De tre Mænd traf sammen paa et ensomt Sted i Shoshone County, som ligger i Staten Idaho omtrent midt mellem Pot Mountain og Bitter-Root Bjærgkæden, hvor Grænsen dannes mellem Staterne Idaho og Montano.

Det var en Septemberaften, og det var ved at blive mørkt.

Nick Carter og Con Meyer var Dagen i Forvejen ved Middagstid redne ud fra den lille Station Wallace paa Pacifikbanen og havde derefter uafbrudt siddet i Sadlen med Undtagelse af de faa Nattetimer, de havde maattet hvile ud i sammen med Hestene under aaben Himmel.

Fra Wallace til Shoshone County er der i lige Linje hundrede engelske Mil, men de to Ryttere havde

tilbagelagt dobbelt saa meget, fordi de havde maattet ride ad store Omveje.

Con Meyer var reden til Wallace for at tage imod Nick Carter, der rigtig paa Klokkeslet havde meldt sin Ankomst til den lille By.

Shoshone County i Idaho var en vild Egn i videste Forstand — og særlig den Del af Landet, hvor de tre Mænd i Øjeblikket opholdt sig.

Her laa et sandt Vildrede mellem dybe Kløfter, voldsomt oprevne Bjærgkæder med utallige stejle Tinder, Takker og Toppe, der ragede højt op mod Himlen. Rivende Bjærgstrømme jog gennem Landskabet. Der fandtes kun faa Stier, og de var næsten ufarbare.

Paa disse ugæstfri Steder huserede der alle Slags vilde Dyr.

I det lavere liggende Landstrøg, hvor Bjærgene endte, og hvor Prærien med dens rige Græsvækst begyndte, levede der talrigt Vildt, saa der var god Lejlighed til Jagt.

Men hverken for at skyde Hjorte, Raadyr eller Daadyr, endsige vilde Rovdyr, var Nick Carter kommen ud til denne afsides liggende Plet.

Hvor gærne han end havde helliget sig Jagtens Idræt, som han holdt overordentlig meget af, havde han dog ikke nu Tid til at dyrke den.

Han havde gjort den lange Rejse af en ganske anden Grund.

Nylig havde han modtaget et Brev fra sin gode Ven Dick Hartly, der bad ham om straks at drage ud i det fjærne, vilde Vesten. Sagen var, at Ejeren af en saakaldt „Ranch" — en stor Gaard med Hesteopdrætning og Kvæghold — Paul Brennau med Hustru og deres lille fireaarige Søn var blevne bortførte fra deres Hjem.

Ranchen, der laa i Missoula County paa den nordre Side af Bitter-Root-Bjærgkæden, hvor den skar ind i Montana, havde Brennau faaet forærende af sin rige Svigerfader, en kendt Senator i Washington.

Nick Carter kendte udmærket godt det unge Ægtepar, som han for ikke længe siden havde gjort en meget vigtig Tjeneste.*)

De to Cowboys havde forfulgt Røverne omtrent lige til deres Røverhule. Saa havde Dick Hartly anmodet Opdageren om ufortøvet at tiltræde Rejsen ud til det vilde Vesten for at være dem behjælpelig med at befri det unge Ægtepar og dets lille Søn, som ganske særlig stod Nick Carters Hjærte nær.

Som Gærningsmand udpegede de to Cowboys en vis Tom Morgan, der tidligere havde været Forvalter paa Lone Star Ranch, en Ejendom, der en Gang havde tilhørt Brennaus Svigerfader, Senatoren.

Tom Morgan var i sin Tid bleven afleveret af Nick Carter til Fængslet i Ny Meksiko paa Grund af Mordforsøg mod Brennau, men Ranchbesidderen vægrede sig ved at rejse Anklage mod Morgan, som af den Grund atter kom paa fri Fod.

Derefter gik Rygtet, at Morgan pludselig var bleven sindsforvirret, og da man en Tidlang ikke hørte noget fra ham, antoges det, at han i sin sørgelige Tilstand enten havde gjort en Ulykke paa sig selv eller ogsaa var rejst bort fra denne Del af Landet.

Efter at være kommen tilbage fra Fængslet til Ranchen skulde han paa en ganske umenneskelig Maade have mishandlet sin Familie, hvorpaa han havde huseret omkring som en gal og var endelig sporløst forsvunden.

Da Nick Carter havde modtaget Dick Hartlys Brev, efterkom han øjeblikkelig Vennens Ønske og rejste af Sted. Det traf sig saa heldigt, at han netop paa dette Tidspunkt ikke havde saa meget at gøre, saa han kunde overlade sine Hjælpere de foreliggende Forretninger og straks vende New York Ryggen.

*) Se „Nick Carter", Bind Nr. 68.

Nogle Dage efter befandt han sig i Wallace, hvor han modtoges af Con Meyer, som han ogsaa havde kendt fra før.

Da de første hjærtelige Hilsner var udvekslede vilde Hartly give Opdageren en udførlig Beskrivelse af de Tildragelser, der var foregaaede her i den sidste Tid. Men Nick Carter lo og slog afværgende ud med Haanden, medens han udbrød:

„Det har ingen Jag, Hartly! Foreløbig maa jeg nu se at faa ordnet mit indre Menneske — for jeg er virkelig skrupsulten. Og Con gaar det vist ikke bedre!"

Det kunde Hartly godt forstaa, og snart sad de tre Mænd om et Baal ved et lækkert Maaltid, der bestod af Dyresteg, sort Kaffe med Kiks og en god Snaps Whisky.

Efter Maaltidet tændte de deres Piber, hyllede sig ind i Dækkenerne og lagde sig helt hen ved Ilden, for Natten var kølig.

„Naa, Harly," sagde Nick Carter, „kan De aabne Sluserne for Deres Veltalenheds Strøm! Jeg ser, at De er meget begærlig efter at komme til at fortælle mig alle Deres Nyheder!"

„Naar jeg rigtig tænker over det, saa har jeg jo egentlig meddelt Dem det hele skriftlig!" brummede Hartly, medens han tog nogle dybe Drag af Piben.

„Det gør ingen Ting, Hartly! Fortæl De mig bare det hele om igen, og lad, som De ikke har skrevet noget!"

„Godt!" svarede han: „Saa faar De i det mindste ogsaa det hele at vide i den rigtige Sammenhæng.

De kan jo nok huske, Carter, at da De sidst havde været herovre, lod De Brennau med samt hans Kone og deres lille Søn tilbage i en Indianerby, der ligger vel en tredive engelske Mil fra Lone Star Ranch, medens De selv tog hjem igen til New York?"

„Ja, det kan jeg tydelig huske!"

„Altsaa — Con og jeg blev ogsaa i Indianerbyen hos Brennaus, efter at vi havde hjulpet Dem med at bringe Morgan til Fængslet i Largo.

Da Paul Brennau igen var kommen sig nogenlunde af sine Saar, fik „Miss Gene" et Brev fra Washington — jeg kan ikke lade være med at kalde Fru Brennau ved hendes Pigenavn — gammel Vane bider bedst! — Brevet var fra hendes Fader, der erklærede, at han nu havde forsonet sig med hendes Ægteskab. Hun havde, som De ved, ladet sig vie i al Hemmelighed til Paul Brennau! I Brevet gjorde Senatoren nu

Paul til Forvalter paa Lone Star Ranch, hvor jo baade Con og jeg havde arbejdet, da Morgan var „Mester".

Ser De, denne hersens Medecin var den bedste, Paul kunde faa, — i Løbet af kort Tid var han bleven helbredet for sine Saar og kunde forrette Arbejdet sammen med os andre lige saa godt som tidligere, da han var simpel Cowboy.

Nogen Tid derefter kom der igen et Brev fra Senatoren, som nu bad sin Datter, om hun med Mand og lille Dreng vilde komme hjem paa Besøg i Washington. Det gjorde de saa, og under deres Fraværelse havde Brennau indsat mig som Forvalter."

„Den Stilling skulde De have beholdt!" udbrød Nick Carter med et Smil.

„Ja — den kunde jeg saamænd godt have beholdt endnu!" svarede Hartly: „hvis ikke Senatoren havde foræret sin Svigersøn en af de største Rancher i Missoula County med samtlige omliggende Jorder deroppe i Montana.

Jeg kendte godt Stedet; det var „B & A-Ranch", en af de største og mest indbringende i hele det vilde Vesten.

Derefter skrev min Ven et Brev til mig og spurgte mig heri, om Con og jeg vilde tage op til ham og være ham behjælpelig med at drive Farmen. Og hvis vi ikke vilde det, skulde han i Senatorens Navn meddele mig, at jeg kunde blive, hvor jeg var, som Forvalter, og Con Meyer faa Stilling som Underforvalter paa Lone Star Ranch.

Hvor lokkende end dette Tilbud var, tøvede vi dog ikke noget Øjeblik med at antage det andet, for hvad vilde være dejligere for os end igen at kunne være sammen med Paul og Gene — og den lille Arthur?

Vi vilde ikke kunne være bleven paa Lone Star Ranch, selv om den gamle havde givet os en Million Dollars ekstra"

Under Fortællingen var Con Meyer saa blidelig slumret ind.

Da Hartly nu tav, fo'r han ved den pludselig indtraadte Stilhed op og udbrød:

„Hvor længe skal Du ligge der og fortælle endnu?"

„Til jeg er færdig!" mumlede Hartly.

Con Meyer gabede, medens han hyllede sig bedre ind i Dækkenet og rullede sig endnu nærmere hen til Ilden.

„Hvis Du ikke vil høre paa det, kan Du jo bare sove!" vedblev Hartly. „Hvad jeg har at meddele Nick Carter, er saa vigtigt, at jeg ikke kan vente meddet til i Morgen!"

„Bliv De kun ved, Hartly!" sagde Opdageren.

„Godt! Brennau havde selvfølgelig ikke et eneste Øjeblik tvivlet paa, at vi vilde tage imod hans Tilbud!

Da han tillige med Konen og den lille Arthur rykkede ind paa B & A-Ranch, havde vi allerede bragt alt i Orden. Og De kan vel nok tænke, at stor var Glæden, da vi alle atter var komne sammen!

Con og jeg var her ganske vist kun Cowboys, men vi vilde ikke have byttet vor Stilling med nogen Forvalterplads fra Kanada og ned til Rio Grande!

Alt gik nu lige efter en Snor hele Vinteren igennem og mod Sommere til pludselig —"

„Undskyld et Øjeblik!" afbrød Opdageren ham: „Vilde det ikke være rigtigere om De nu fortalte mig noget om Morgan?"

„Der er egentlig ikke meget at sige om ham!" svarede Hartly: „Han kom ud af Fængslet og vendte tilbage til Lona Star Ranch — De ved jo nok — han var gift med det gamle Rivejærn, der havde været Genes Lærerinde! Det første han nu gjorde, var at smide Kællingen ud af Vinduet uden først at gøre sig den Ulejlighed at hejse Skyderuden op. For ikke at hun skulde blive liggende alene derude, kastede han nu begge Ungerne ned til hende, og derefter begyndte han et Bombardement med samtlige Møbler og med, hvad han ellers kunde faa fat i. Kort og godt, han lod ikke et Stykke Møbel helt, og der saa snart ud i hele Huset, som om et Par Hundrede gale Rødhuder havde huseret derinde!"

Da han havde gjort rent Bord inde i sin egen Beværtning, kom han over til os i Karlekamrene, hvor han forsøgte at spille det samme Teater, men Gutterne havde sikkert villet bruge ham til Skiveskydning, hvis ikke Con havde langet ham en saadan en med Kopisken lige bag om Ørene, at han trimlede og trillede en halv Snes Gange rundt!

Han blev først kaldt til Fornuft efter at Gutterne havde dyppet ham i Andedammen. Da han omsider var bleven en Smule skikkelig, sagde vi til ham i al Ro og Høflighed, at vi vilde forære ham et Halsbaand af Hamp, hvis han nogen Sinde viste sig her paa Ranchen mere.

Yderligere læste vi ham Teksten endnu en Gang i Anledning af hans Slyngelstreger over for Paul Brennau, og derefter fik han den frygteligste Dragt Kløe, der endnu er blevet givet i hele det vilde Vesten.

De kan jo nok forstaa, Carter, han var ikke længe om at forsvinde fra Lone Star Ranch.

Hans Familie vilde derefter ikke have edt ringeste med ham at gøre, og Fruen rejste med Børnene over til Østen."

„Saa har De altsaa ikke set Morgan senere?" spurgte Nick Carter.

„Jo, men kun en Gang! Han viste sig en skøn Dag paa en anden Ranch dernede og morede sig der omtrent paa samme Maade, som han havde gjort hjemme hos sig selv, og da han, som De ved, var stærk som en Bjørn, blev han en sand Landeplage, for der var ingen som kunde tumle ham. Man tænkte allerede paa at lave en Klapjagt efter ham og faa ham puttet ind i en Galeanstalt, da han pludselig igen forsvandt, som om han var sunken i Jorden.

Naa — der var jo ingen, der tænkte mere paa den gale Morgan, før der skete det, som jeg før vilde fortælle om!

Vi sad inde i vor Fællesstue, og vor kinesiske Kok var netop i Færd med at sætte Aftensmaden paa Bordet, da Døren pludselig røg op — og hvem tror De, vi ser paa Tærskelen staaende i sin fulde Højde?

Ingen anden end Tom Morgan i egen høje Person!

Con og jeg var de første, der saa ham, da vi sad med Ansigtet mod Døren. Men hvem af os, der først sprang over Bordet for at styrte sig over den gale Mand, det kan jeg ikke mere sige, jeg tror nok, vi var der paa samme Tid, og igen Morgan vidste et Ord af det, havde vi taget ham i Kraven og givet ham en saa læstelig Dragt Prygl, at den vist ikke stod meget tilbage for den, han fik af de forenede Cowboys paa Lone Star Ranch.

Efter at vi saa med nogle Spark havde antydet, hvad Vej han skulde gaa for hurtigst muligt at komme uden for B & A-Ranchs Enemærker, sendte vi en halv Snes Skud efter ham til Afsked.

Naa — De kan jo nok tænke Dem, at efter den Modtagelse lod han sig ikke mere se paa Ranchen, men ikke des mindre hørte vi dog efter den Tid oftere fra ham.

Han dukkede frem paa de omliggende Farmer, og tilsidst blev det fortalt os, at Forvalteren paa Rocking Chair Ranch, der ligger omtrent tredsindstyve Mil fra vor, havde antaget ham som Hestetæmmer. Han skulde ride de vilde Heste til. Men der blev han ikke længe!

En Maaned senere fik vi Underetning om, at han tilligemed et halvt Dusin ligesindede Fyre havde dannet en Røverbande ude i Bjærgene. Banden levede af at stjæle Heste og Kvæg i stor Stil.

Den Gang, da Morgan var dukket op hos os igen, advarede jeg straks Brennau og raadede ham til at passe godt paa Gene og den lille, saalænge det gale Menneske strejfede omkring der i Nabelaget."

„Det var vel omtrent nu i Højsommeren?" spurgte spurgte Nick Carter.

„Ja — paa det Lag!"

„Og hvornaar dannede Tom Morgan den Røverbande, som han flygtede ud i Bjærgene med?"

„Midt i August! Det var den sidste Dag i samme Maaned, at Morgan slog sit store Slag og lod Brennau, Gene og Drengen forsvinde fra Ranchen."

„Fortæl mig en Gang nøje, hvordan det gik til!"

„Ja, det kan der ikke siges meget om!"

Da Morgan havde vist sig paa Ranchen, vilde Breannau ikke mere lade Kone og Barn ride alene ud, hvorfor de red deres Ture sammen, og ofte blev de saa længe borte, at de først kom hjem igen ved Mørkets Frembrud.

Jeg havde tit nok advaret Paul, men han lo bare ad min Ængstelse — og saa en Dag skete det, som jeg længe havde forudset:

De kom ikke mere tilbage!"

Fanger i Bjærgene.

Vi ventede endnu et Par Timer ud over den Tid, som de senest plejede at komme hjem!" vedblev Dick Hartly: „Og saa gav vi os til at lede efter dem.

Ved Lygternes Hjælp lykkedes det os at finde deres Spor.

I Nærheden af et Vandhul, hvor de havde vandet deres Heste, kunde vi tydelig se paa Sporene, at der havde fundet en Kamp Sted.

Da vi ikke kunde udrette noget i Mørket, blev vi liggende derude i fri Luft paa Stedet, til det begyndte at dages.

Det viste sig da, at der var Spor af syv Heste, hvoraf de to havde været skoede, hvad der er en stor Sjældenhed i disse Egne.

Men Brennaus tre Heste er da ogsaa iberegnede de syv.

Vi kunde ganske tydelig se, at de fire Ryttere maatte være komne bag paa de tre, mens de vandede deres Heste, det har da sagtens hedt: „Hænderne i Vejret!" og al Modstand har været forgæves."

„Har Røverne ellers efterladt sig noget Spor?"

„Ja, det kan De bande paa! Con og jeg har forfulgt dem hele Tiden.

Rytterne er redne paa Krys og tværs, saa vi mangen Dag helt tabte deres Spor og først fandt det igen efter lang Søgen.

Jeg kan forsikre Dem for, de førte ind i et Krat, som man aldrig skulde have troet, en Hest kunde være kommen igennem!"

„Kan De maaske nærmere beskrive mig den Vej, som Røverne er dragne?"

„Jo! Sporene ledte over Kvartsbjærgene og gennem Flatheads Skove til Oregon Gulch Creek. Saa red vi en femten Mil langs med Flodbugten til vi kom ind i en dyb Kløft, der er kendt under Navnet „Dødsmandspasset".

Derfra gik det i Zikzak op ad Bjærgene — Stier, maa jeg sige, som ikke en Gang en Gemse kunde klavre op ad! Tilsidst kom vi over Bjærgkæden, naaede Idaho og befandt os tre Dage senere ved den sydlige Gaffeldeling af St. Joseph-Floden.

Hvordan Pokker vi var komne derhen, kan jeg selv nu ikke sige saa nøje!"

„Og hvor er vi egentlig henne i Øjeblikket?"

„Vi ligger ved et Baal, som er tændt lige midt mellem Pot Mountain og en af de højeste Tinder i Bjærgkæden Bitter Root!" svarede Hartly og lo.

„Saa er vi altsaa endnu paa de Spor, som De har forfulgt fra Missoula County?" spurgte Opdageren.

„Ja — naturligvis!"

„Men er De nu ogsaa sikker paa, at De har forfulgt de rigtige Spor?"

„Ja — det kan De tro, Carter! Endnu for tolv Timer siden saa jeg alle Sporene."

„Og hvor var det?"

„Midt inde mellem Bjærgene, omtrent en halv Snes Mil herfra!"

„Og naar fik De at vide, at de befandt sig der?"

„Dagen før jeg sendte Dem mit Brev — og det er omtrent to Uger siden?"

Opdageren rystede paa Hovedet.

„Jeg begriber Dem ikke, Hartly!" sagde han: „Hvor kunde De dog lade saa megen kostbar Tid gaa hen til ingen Nytte? Hvorfor sendte De ikke Con Meyer ind til Øvrigheden i Wallace og fik „Sheriffen" til at sende Borgervæbningen ud mod Banden?

„Det har sin gode Grund!" svarede Hartly.

„Saa? Den Grund kunde jeg nok have Lyst til at høre noget nærmere om!"

„Den er let nok forklaret! Jeg kan forsikre Dem for, at hverken Borgervæbningen eller Politiet, end ikke et helt Regiment Soldater, vil være i Stand til at drive Røverne ud af det Smuthul, som de i Øjeblikket befinder sig i. Deres Skjulested ligger saa fortrinligt, at de kan se rundt i fire Miles Omkres hvem der nærmer sig. Og saa kan de ganske simpelt skyde Angriberne ned en for en, for Indgangen til Smuthullet kan kun betrædes af en Mand ad Gangen."

„Nu forstaar jeg Dem bedre!" sagde Nick Carter med en meget alvorlig Mine.

„Med Magt kan der ikke udrettes noget!" hævdede Hartly: „Vi kan kun prøve paa med List at trænge ind paa Fyrene. Det maa ske „strategisk", som De jo kalder det ovre i Østen!

Men da vi ikke er saa stærkt bevandrede i den Slags Krigskunst, fandt vi det rigtigst at underrette Dem om hele Sagen og bede Dem komme os til

Hvad mener De nu, Carter, vi gør bedst i at gøre?

Opdageren trak paa Skuldrene:

„Foreløbig kan jeg ikke sige Dem noget, for af alt det, jeg har faaet at vide af Dem, er det mig endnu ikke muligt at danne mig et Billede af, hvordan det hele forholder sig —

De fortalte iøvrigt før, Hartly, at De fandt Spor efter dem alle. Vil De dermed sige, at ogsaa Paul Brennau og hans Kone redet med den lange Vej?"

„Ja — og endog den lille!"

„Naa — ja, saa ved vi i det mindste, at vore Venner endnu er i Live, og at det for saa vidt gaar dem godt!"

Hartly antog en eftertænksom Mine.

„I Live er de jo —" mumlede han: „—og raske vel ogsaa, men hvordan det ellers gaar dem —!"

Han tav og stirrede ind i Ilden.

„Fortæl dog videre!" sagde Nick Carter i en opmuntrende Tone: „Hvad mener De med, at det ikke gaar dem rigtig godt?"

„Ja, det vil falde mig svært at forklare Dem det, for det skærer mig i Hjærtet, naar jeg tænker paa det!"

Men der er jo ikke noget ved den Ting at gøre — jeg maa fortælle Dem det! Jeg har set dem nede i en Dal, der var omgiven med høje, stejle Bjærge, og hvor der stod højt med Græs, hver af dem var tøjret som en Hest, der gaar paa Græs."

„Det er da ikke muligt?" spurgte Nick Carter.

„Jo, det er desværre, som jeg siger!" udbrød Hartly med en Stemme, der skjalv af Ophidselse: „De var blevne tøjrede saa langt fra hverandre, at de ikke kunde tale sammen uden at raabe højt."

„Det vilde være mig kært, om De kunde fortælle mig noget udførligere om, hvad De der har opdaget!"

„Ja — Paul havde, saa vidt jeg kunde se, Hænderne bundne paa Ryggen. Endvidere havde de strammet en Lasso af ugarvet Hud omkring hans venstre Ben, dens anden Ende var vunden om en stor Træpæl, der var dreven ned i Jorden!"

Nick Carter rystede paa Hovedet:

„Det forekommer mig ret usandsynligt! Paul Brennau er ikke den Mand, der bryder sig om at staa længe bunden ved en Tøjrepæl!"

„Det skal De ikke sige!" svarede Hartly: „Jeg kan forsikre Dem for af egen Erfaring at en Tøjresnor af raa Hud kan end ikke den stærkeste Tyr rive i Stykker, og naar Pælen bare er lang nok og slaaet ned i Jorden med passende Kraft, saa kan vi alle tre tilsammen ikke rykke den op igen!"

„Og hvordan forholdt det sig med Fru Brennau? Holdtes hun ogsaa paa samme nedværdigende Maade tøjret som et Stykke Kvæg?"

„Ja — holdtes bunden paa nøjagtig den samme Maade som hendes Mand!" svarede Hartly med et dybt Suk.

„Men dog vel ikke Barnet?"

„Aa jo, det er netop det, der hovedsagelig bringer mig i et saadant Raseri! Selv det uskyldige Barn, der endnu næppe er fire Aar, har de behandlet paa samme grusomme Maade! Jeg kan forsikre Dem for, Carter, at da jeg laa deroppe paa Bjærget og saa Staklerne, men var ude af Stand til at kunne gøre noget til deres Befrielse, stod Taarerne i Øjnene paa mig af bare Harme, og jeg svor da en hellig Ed paa, at selv om det maatte koste mig mit Liv, skulde Morgan og hans Bande nok faa den Straf, der tilkom dem for saadan en Ugærning!"

„Jeg kan stadig ikke fatte —" udbrød Nick Carter: „at Morgan, der jo dog ikke er nogen Indianer men en hvid Mand, har kunnet gribe til saadanne Forholdsregler for at køle sin Hævnlyst! Her er min Haand Hartly! Jeg vil selv hverken unde mig Rist eller Ro, før jeg har befriet Brennau og hans kære og faaet gjort den vanvittige Røver med samt hans Bande uskadelig!"

„Lige saadanne her!" lød det henne fra Baalets Nærhed — Con Meyer viklede sig ud af sit Dækken, rejste sig og traadte hen til de to andre: „Jeg har en Gang læst i en gammel Bog om tre Mænd, der om Natten oppe paa et Bjærg aflagde en højtidelig Ed — jeg tror, det var ovre i Schweiz — og saadan vil vi nu ogsaa bære os ad!

Sværg, at enhver af os vil sætte sit Liv ind paa, at denne Skændselsdaad bliver hævnet!"

„Vi sværger!" svarede begge de andre i en højtidelig Tone.

Saa gav de i Tavshed hverandre Hænderne, hvorefter hver især hyllede sig ind i sit Dækken og lagde sig ned for at sove ved Baalet.

Morgans Hævn.

Det Sted, hvor de nu skulde sove under aaben Himmel, var med den største Omhyggelighed bleven udset af Hartly. Det fandtes i Svælget mellem Pot Mountain og Bitter-Roots-Bjærgkæden lige der, hvor Kløften endte og dannede en Klemme inde mellem Bjærgene.

Da der i Kløften flød en lille Bæk, og der iøvrigt rundt om stod højt med Græs, kunde man ikke tænke sig et bedre Sted til Natteleje i det Frie.

Det var næppe begyndt at dages, før de tre Mænd stod op fra deres haarde Leje, og efter et hastigt Maaltid, som bestod af Kaffe og Kiks, brød de op. Men de kunde ikke tage Hestene med, da Stien var altfor stejl. Hartly havde gjort Opdageren opmærksom paa, at de maatte tilbagelægge en Strækning paa mindst ti engelske Mil; den største Del af Vejen førte næsten lodret til Vejrs!

Nick Carter havde foreslaaet at bryde tidligere op, men da havde de andre svaret ham, at det vilde være fuldstændig umuligt for dem at finde Vej i Mørke.

De kunde ikke komme blot saa meget som et Skridt frem over de ufarbare Bjærge.

Da de var komne hen til Foden af det Bjærg, hvis Tinde var deres Rejses Maal, indsaa Opdageren,

at de to Cowboys havde haft Ret. Det vilde have været ganske umuligt at klavre op ad disse halsbrækkende Stier ved Nattetid.

De var daarligt nok saa brede, at en Ged kunde vandre paa dem. Ofte var Mændene kun i Stand til at gaa sidelæns fremad over en Kant, medens de trykkede Ryggen op ad Klippevæggen, der lige ud for deres Fødder sænkede sig brat ned i en dyb Kløft.

Somme Tider steg de op ad en Bæks udtørrede Leje, medens de til andre Tider var tvungen til at klavre til Vejrs langs en voldsomt nedstyrtende Bjærgstrøm, da der slet ikke fandtes andre Veje, som de havde kunnet benytte.

Endelig naaede de — det var imidlertid blevet Middag — op i en smal Bjærgspalte. Langt borte fra kunde det se ud, som om en Jætte med en uhyre Økse havde villet kløve Klippevæggen.

Hartly, der under den hele Bjærgvandring havde været meget faamælt, vendte sig nu om mod Nick Carter og udbørd:

„I Løbet af ti Minutter er vi ved Maalet! Da vil De med egne Øjne kunne se, hvad jeg fortalte Dem om i Aftes ved Baalet."

Der gik ikke et Kvarter til, før Opdageren stod bag en stor Stenblok, hvorfra han kunde se ned i en Dal, der paa alle Sider var omgiven af lodret stejle Klippevægge.

Den var vel nok en engelsk Kvadratmil stor og lod til at være det rene Paradis.

Dalen mindede om en stor, velmejet Græsplæne, hvis Bede med Buske og Blomster var saa fine og regelmæssige, at man skulde tro, at en Gartner havde hæget om dem.

Hist og her saa's der smaa Grupper af Træer, og en livlig skvulpende Bæk med det klareste Vand flød skraat gennem Dalen og dannede i Midten en lille Dam.

I Nærheden af Dammen laa der et lavt Hus, som var bygget dels af Sten dels af Træ.

Ikke langt fra denne Bygning fandtes der tre Stenhytter, som nærmest mindede om Hundehuse. Og ved hvert af dem — et Menneske.

Hartly pegede ned paa de tre Skikkelser uden dog at sige et Ord.

Nick Carter forstod øjeblikkelig, hvad han dermed mente. De dernede var Paul Brennau med Hustru og Søn.

Hytterne var byggede saaledes, at de vendte Dørhaabningerne ud mod hverandre, iøvrigt var der en Afstand af omtrent et Par Hundrede Fod mellem hver af dem.

Det var altsaa paa den lumpne Maade, at Morgan hævnede sig paa dem, som han gav Skyld for, at han ikke mere havde sin Stilling som Forvalter paa Lone Star Ranch.

Nick Carter var endnu fordybet i Synet, da Brennau rejste sig fra sin Plads og gik hen ad Plænen, saa langt som Lassoen om hans Fod tillod ham det.

Skønt Opdageren sad højt til Vejrs, saa han dog straks med sit skarpe Blik ganske tydeligt, at Brennau havde Hænderne bundne paa Ryggen. De var ganske vist ikke snørede sammen, men han kunde dog ikke trække dem frem foran sig.

I næste Øjeblik gik Gene hen imod sin Mand, men da Rebet om hendes Fod var strammet helt ud, stod hun dog endnu et halvt Hundrede Fod fjernet fra ham.

Derefter rejste ogsaa Drengen sig møjsommeligt og trippede hen mod sine Forældre —

Rebet maatte være altfor tungt for Barnet.

De ulykkelige stod nu i en Trekant, der paa hver Side maalte omtrent halvtredsindstyve Fod, og de kunde kun tale med hverandre ved at raabe højt.

Ved dette ydmygende Syn kogte Blodet i Opdagerens Aarer, og det var ikke langt fra, at han havde affyret nogle Revolverskud for at tiltrække sig Fangernes Opmærksomhed og ved Tegn lade dem forstaa, at de ikke var blevne glemte af deres Venner.

Men da han allerede havde grebet fat om Kolben paa en af de Revolvere, han bar i sit Bælte, følte han, at der blev taget fat i hans Arm.

Det var Hartly, der nu var henne paa Siden af ham:

„Da jeg første Gang kom herop og blev Vidne til dette sørgelige Skuespil, havde jeg de samme Tanker som De!" udbrød han: „Men jeg kom i rette Tid til Besindelse og indsaa, jeg vilde gøre bedst i at lade være med det!"

„Jeg vilde give en lille Formue til, at jeg nu kunde lade Brennau og hans kære vide, vi er heroppe!" mumlede Nick Carter hen for sig.

„Ja, det vilde jeg med, Carter, det kan De stole paa! Men det kan vel ikke lade sig gøre, uden at Morgan samtidig faar det at vide!" udbrød Hartly: „Og saa havde vi kun opnaaet det modsatte af, hvad vi vilde for Paul og Gene vilde da blive behandlede værre, end de nu bliver det!"

„Det indrømmer jeg gærne!“ svarede Opdageren. „Hvo ved, om Morgan ikke i saa Fald endog vilde gaa saa vidt, at han dræbte de ulykkelige, for det er muligt, han vilde antage, at Sheriffen i Wallace med en Del bevæbnede Borgere var komne paa Spor efter ham, og Fangerne da kunde virke hemmende paa hans Flugt!

Men hvordan mon de ellers er komne derned i Dalen?“

Hartly hævede Haanden og pegede over paa den anden Side af Dalen.

Der fandtes der et Indrids i Klippen af Form som et stort „V“.

„Mon ikke dog det der er en Smule for stejlt?“ mumlede Nick Carter.

„Der er der en hel Del Indrids i Klipperne, og desuden gaar der en Sti i Zikzak ned i Kløften!“ svarede den brave Cowboy.

„Og De tror, det er den eneste Vej, ad hvilken man kan komme ned i Dalen?“

„Ja, det er aldeles sikkert!“ svarede Hartly med Bestemthed: „For jeg er mindst kravlet en halv Snes Gange omkring Dalen!“

„Har De slet ikke set nogen komme ud af Dalen?“

„Nej, og jeg kan forsikre Dem, at jeg ellers har passet godt paa!“

„Men man maa dog kunne komme nemt ud derfra alligevel!“ svarede Nick Carter og rystede paa Hovedet. „Vildt er der jo ikke noget af heroppe, og saa mange Levnedsmidler kan de vel ikke have slæbt med sig, at de kan leve af den i flere Uger i Træk?“

„Se — der har vi jo det bedste Bevis for, de ikke har nødig at forlade Stedet!“ svarede Hartly, idet han pegede paa en Del Hornkvæg, som just nu kom til Syne bag ude i Dalen. Kort efter viste der sig ogsaa seks Heste og lige saa mange Faar.

Til Hartlys store Forbavselse brast nu baade Nick Carter og Con Meyer — trods Stillingens Alvor — i den hjærteligeste Latter.

Hartly saa maabende paa sine Kammerafer og rystede paa Hovedet.

Omsider brummede han:

„Hvad Pokker gaar der af Jer to? Hvad griner I af?“

„Vi griner af Dig, Dick!“ svarede Con Meyer.

„Saah? — Ja, det kan jo gerne være, jeg ser saadan ud, at jeg er til at grine af, men saa skulde jeg ellers tro, Du var vant til at se mig!“ svarede Dick Hartly lunt.

„Det er ikke dit Ydre, vi griner af!“ svarede Con Meyer.

„Aa — saa har jeg vel igen brugt et af disse nederdrægtige Fremmedord forkert eller udtalt det galt — for det kan jo hænde, og det er hændt saa tidt for mig!“

„Nej, det var det heller ikke!“ udbrød Nick Carter, og han lo endnu. „Vi morer os kun over Deres himmelskrigende Dumhed!“

„Hvis jeg skal forstaa det; maa De først sætte Musik til!“ svarede Hartly i en ærgerlig Tone.

Opdageren pegede ned paa den græssende Hjord.

„Ved De, hvad det er for en Slags Dyr?“ spurgte han.

„Nu vil De vist have mig til bedste igen?“ svarede Hartly tøvende.

„Paa ingen Maade, nævn Dyrene ved Navn!“

„Det er vel nok Heste, Kreaturer og andet Kræ!“

„Meget rigtigt, lille Dick!“ udbrød Con Meyer. „Vi troede saamænd, Du havde ment, det var Ørne, Svaler og andet Kræ med Fjer paa!“

„Nej, nu hører al Ting op! Hvordan Pokker skulde jeg vel tro, at et Faar hørte til Fjerkræet, eller at en Ko kunde flyve?“

„Det maa Du jo have gjort allegevel! For da Du haardnakket har paastaaet, at der ikke fører andre Veje ind til denne Dal end Bjærgstien derovre, saa maa Kvæget ubetinget have haft Vinger for at kunne komme derned!“

Hartly blev et Øjeblik staaende helt forbløffet. Saa prikkede han paa Panden og gav sig nu ogsaa til at le højt. „Aa — gid Pokker havde det! Jeg maa jo ikke have været rigtig klog, at det ikke er faldet mig ind før!“ udbrød han. „Der findes dog altsaa en anden Vej, som tilmed maa være temmelig bekvem. Jeg ved jo ligesaa godt som enhver anden, at man ikke kan faa Kvæget op og ned ad stejle Stier. Vil man piske Køerne til det, lægger de sig uden videre ned paa den bare Jord og strækker Benene ud! De kunde da kun være hejst derned i Seler — haha — ja, der kan man se, hvor dum man kan være!“

I en vanvittigs Magt.

Da Nick Carter nu tilfældig kiggede ned mod den Bygning, der laa ved Bækken, viste der sig en undersætsig, bredskuldret Skikkelse i Døren.

I næste Nu saa han, det var Tom Morgan — den tidligere Forvalter paa Lone Star Ranch.

Afstanden var saa stor, at Opdageren og hans Ledsagere ikke kunde høre et Ord af, hvad der blev sagt — dog kunde de gætte sig til det meste af det ved hans Fagter og Lader.

Da Morgan var traadt ud ad Døren, blev han et Øjeblik staaende stille for at tænde sig en Pibe. Saa gik han hen mod det Sted, hvor Brennau stod.

Næppe havde de tre Fanger opdaget Morgan, for de holdt op at tale indbyrdes, de vendte sig alle om mod ham, men samtidig lagde Nick Carter Mærke til, at Barnet og Fru Gene veg tilbage.

Den tidligere Forvalter lod ikke til at bryde sig om Fruen og Barnet men gik dem stolt forbi og standsede først, da han var naaet helt hen til Brennau.

Saa lagde han Armene over Kors paa Brystet.

Om Morgan talte til ham, kunde man ikke se oppe fra Bjærget, men det skyntes, som om de begge betragtede hinanden i Tavshed.

Efter en lille Stunds Forløb vendte Morgan sig atter bort fra Brennau og gik tilbage mod den lille Bygning; Fru Gene havde imidlertid skjult sig, hvorpaa Drengen ogsaa var krøben ind i sit lille „Hus".

Nu lod det til, Slynglen opfordrede hende til at komme frem, for kort derefter viste hun sig atter, og efter hendes Bevægelser at dømme, talte han vredt til hende.

Den stakkels Kvinde lod til uden saa meget som blot at løfte Hovedet at lade alt gaa ind ad det ene Øre og ud ad det andet, hvad der beviste, at hun med Taalmodighed fandt sig i sin Skæbne og havde opgivet alt Haab om nogen Sinde at blive reddet.

Et Øjeblik lod det ogsaa til, at han vilde aflægge et Besøg i den Hytte, hvori Barnet opholdt sig, men saa kom han aabenbart paa andre Tanker, for pludselig lagde han Hænderne paa Ryggen og gik ind i det Hus, hvorfra han var kommen.

Hvis de tre Mænd, der stod oppe paa Bjærget, havde kunnet høre, hvad Morgan havde sagt til Brennau og hans Hustru, havde de vist ikke tøvet et Øjeblik med at skyde ham ned som et vildt Dyr.

Han havde nemlig sagt.

„Naa, Brennau, hvorlænge tror De vel, De kan holde ud, uden at faa hverken vaadt eller tørt?"

Og hertil havde han koldblodig svaret:

„Vel lige saa længe som ethvert andet Menneske!"

„Saa skal jeg give Dem at godt Raad!" fortsatte Umennesket. „Spis i Dig saa meget, som De kan proppe i Dem, og drik tæt dertil, for det bliver det sidste Maaltid, De faar — her paa Jorden!"

„Vil De maaske da lade os dø af Sult?" havde Brennau spurgt.

„Dem — ja!"

Derefter havde den unge Mand fundet det rigtigst at forholde sig fuldstændig rolig, for det fremgik tydeligt af Morgans Blik, at Vanviddet atter var ved at bryde frem.

Morgan havde i nogle Uger været ganske fornuftig men var nu atter ved at miste sin Forstand, og Brennau vidste, at den eneste Maade, hvorpaa man da kunde undgaa Voldshandlinger fra Morgans Side, var at lade ham rolig snakke løs —

Brennau havde allerede forudset et saadant Udbrud af hans Galskab og sagt til sin Kone og sit Barn, hvordan de skulde forholde sig i et saadant Tilfælde.

Nick Carter havde faaet at vide af Hartly, at der befandt sig seks Mand tilligemed Morgan nede i Dalen, og han havde ej heller haft nogen Grund til at tvivle om det, men han skulde dog snart erfare, at det ikke forholdt sig rigtigt.

Da den gale Mand atter var forsvunden ind i Huset, og der gik Time efter Time, uden at der vidste sig andre nede i Dalen, maatte Opdageren til sidst undre sig over, at han ikke fik nogen af Morgans Kammerater at se.

Selvfølgelig kunde hverken Nick Carter, Con eller Hartly vide, at den forrige Forvalter forlængst havde ladet sine Røvere rejse og nu huserede alene med sine Fanger nede i Dalen.

Con Meyer maatte vel være kommen paa de samme Tanker som Nick Carter, for han hviskede til Opdageren, der laa ved Siden af ham:

„Hvor mon de andre Banditter dog kan være henne? Er det ikke mærkeligt, at ingen af dem lader sig se?"

„Aa, det finder jeg ikke saa sært endda!" sagde Hartly. „Jeg er af den Mening, at de sover deres Rus ud; de har naturligvis siddet hele Natten og spillet Kort og drukket til den store Guldmedallie, for det er jo dog det eneste Tidsfordriv, de kan hengive sig til

her i denne Ravnekrog! De lader til at være sande Natdjævle, der sover om Dagen og gaar paa Rov, naar det bliver mørkt; jeg har ikke set Morgans Kammerater uden lige de første Par Dage, jeg var herude!"

„Kun de første Par Dage?" gentog Nick Carter og rystede paa Hovedet.

„Ja — og det endda kun tre eller fire Gange!"

„Saa De dem da allesammen?"

„Javel! Med Morgan var der syv!"

„Kunde det da ikke tænkes muligt, at de nu alle er dragne bort?" spurgte Con Meyer.

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Der gaar jo dog deres Heste!" udbrød han, medens han pegede ned mod Dalen.

Og Hartly sagde til Con Meyer:

„Du er jo selv kommen med Stikpiller til mig om, at Dyrene ikke kunde flyve! Altsaa maa Røverne være redne ind i Dalen, og de vilde da vel ogsaa have benyttet Hestene, om de var redne bort igen!"

„Det er ganske rigtigt!" udbrød Nick Carter.

Men inderst inde var han dog ikke helt overbevist om, at det virkelig forholdt sig saaledes. Han havde en ubestemt Anelse om, at de maatte være gaaede bort til Fods, for det var jo dog ikke rimeligt, at de til Stadighed skulde ligge derinde i Huset og sove fra Morgen til Aften — og kun drage ud om Natten.

Da Eftermiddagstimerne var gaaede, og det var paa Tide at forlade Stedet, hvis de vilde naa tilbage til deres Sovested, inden Mørket brød frem, sagde Nick Carter til sine Ledsagere.

„I kan begge rolig gaa tilbage — jeg bliver foreløbig her!"

„Men hvorfor dog?" spurgte Con Meyer og rystede paa Hovedet. „De kan jo dog ikke alene udrette noget i Mørket!"

„Jo, tværtimod!" svarede Opdageren med et Smil. „Jeg tænker, jeg skal faa lavet et rigtigt pænt Stykke Arbejde!"

„Jeg er sandelig nysgerrig efter at faa at vide, hvad det er!" sagde Hartly med et vantro Smil.

„Jeg har to Ting at tage mig for, naar jeg bliver alene her!" udbrød Nick Carter, medens han tænkte over Sagerne.

„Saa lad høre! Det skal jo dog ikke være nogen Hemmelighed!" sagde Con Meyer utaalmodigt.

„Hemmelighed? Nej, paa ingen Maade! For det første vil jeg blive Natten over her og nøje iagttage, hvad der foregaar nede i Dalen, medens det er mørkt.

Jeg er da ogsaa heroppe paa Stedet ved Daggry, og saa kan jeg straks skride til Værket, naar jeg til den Tid er bleven enig med mig selv om, hvilke Forholdsregler jeg skal tage.

Desuden kunde jeg ogsaa godt lide med egne Øjne at se disse seks hemmelighedsfulde Fyre, der følges med Morgan!"

„Men det Tilfælde kunde jo ogsaa indtræffe, at De ikke fik dem at se!" indvendte Con Meyer.

„Det tror jeg næppe! De kan jo dog ikke stadig blive inde i Huset. Hvis de virkelig opholder sig der i Bygningen, vil jeg nok faa dem at se ved Daggry. Og naar I begge kommer tilbage i Morgen tidlig, vil jeg, saa vidt det kan lade sig gøre, have gjort mig bekendt med hele Omegenen."

„Ja, saa har De jo unægtelig faaet udrettet en hel Del paa samme Tid!" sagde Hartly. „Og jeg indser meget vel, at det ikke er saa rent galt, naar De har sat Dem i Hovedet, at De vil blive her i Nat. Men vilde det ikke være klogere, om vi ogsaa blev her?"

„Nej — det kan være det samme!" svarede Nick Carter og rystede paa Hovedet. „For det første rækker den Proviant, som vi har med os herop, kun til en Mand inden Morgenen, og saa maa vi dog tilbage til vor Lejr for at forsyne os paany. Desuden er det heller ikke raadeligt at lade Lejren med samt dens Heste være uden Opsigt altfor længe ad Gangen, selv om den ligger aldrig saa godt skjult!

Altsaa, det er bedst, at De begge vender tilbage, sover grundigt ud og bryder op fra Lejren i Morgen tidlig, efter at De naturligvis har forsynet Dem godt med Proviant!"

„Carter har Ret igen!" sagde Dick Hartly. Saa vendte han sig om mod sin Kammerat og vedblev:

„Saa er det ogsaa paa høje Tid, at vi gaar! Farvel, Carter! Forhaabentlig tilstøder der Dem ikke noget!"

„Nej, De skal ikke være bange, Hartly!" svarede Opdageren. „Jeg er vant til at kunne skøtte mig selv! Det er da endelig heller ikke første Gang, at jeg befinder mig under saadanne Forhold, og jeg haaber, De igen her i Morgen vil træffe mig ligesaa frisk som Fuglen i Luften!"

„Godt, da er alt jo i den skønneste Orden — og vi ses i Morgen tidlig!"

Saa rejste han sig tillige med Con Meyer, og snart efter var begge Mændene forsvundne bag en Klippekant.

En farlig Klatretur.

Medens Nick Carter og hans to Kammerater laa skulde bag Stenblokkene, havde han paa det allerombyggeligste betragtet Klippevæggen under sig og derved opdaget, at det vilde være muligt at klatre ned ad den, for der fandtes mange fremspringende Kanter, som man nemt nok kunde holde sig fast ved, og som ogsaa afgav et sikkert Fodfæste.

Det vilde ganske vist have været et temmelig farligt Vovestykke, men Hartly havde meddelt Nick Carter, at han under en Klippeblok der i Nærheden havde skjult et langt Reb, ved hvis Hjælp han vilde være klavret ned i Dalen.

Dog — da han ikke havde villet foretage sig noget, uden at Opdageren var med til det — havde han ladet Rebet blive liggende, hvor det var, og det var endnu ikke brugt. Nick Carter ventede taalmodigt til det var bleven mørkt. Saa rejste han sig og gik hen til det Sted, hvor Rebet laa skjult.

Da han havde faaet det taget frem, gik han med det hen til sit tidligere Stade, hvorfra han atter kiggede ned i Dalen.

Fra Døren i Morgans Hus faldt der en Lysstraale ud paa Plænen, medens de smaa Hytter, hvori Fangerne opholdt sig, laa hen i fuldstændigt Mørke.

Hvis det ikke havde været saa mørkt, vilde Nick Carter have opdaget, at Brennau og hans Hustru var krøbne ud af deres Fængsel og sad nu i Græsset for — saa godt som det lod sig gøre — at tale med hinanden.

Henimod Klokken ti viste Morgan sig pludselig i Husets Dør, hvor han blev staaende en rum Tid.

Til Nick Carters Forbavselse traadte han dog ikke ud i det fri men gjorde pludselig omkring og forsvandt i Bygningens Indre.

Den ene Time gik efter den anden med næsten uudholdelig Langsomhed.

Det var blevet Midnat, men Opdageren havde endnu ikke set nogen af Røverne.

Og nu besluttede han sig da til at stige ned.

Det Reb, som han agtede at benytte til sit farlige Foretagende, bestod af tre almindelige Lassoer, der var bundne sammen, og hver af dem var omtrent tredive Fod langt.

Nogle Alen neden for det Sted, hvor han stod, voksede der et stort Træ, hvis mægtige Rødder havde boret sig dybt ind i den stenede Jord.

Om dette Træ bandt Opdageren den ene Ende af den store Lasso, medens han snørede den anden fast om sit Liv.

Forinden havde han knyttet tykke Stykker Grene fast til Rebet i hele dets Længde, med en Alens Afstand mellem hver Gren, for at han bedre kunde have noget at holde i..

Da han var færdig med sine Forberedelser til Nedstigningen, var Klokken bleven et, og endnu havde han ikke set det ringeste til Morgans Røverbande nede i Dalen.

Døren ind til Morgans Bolig stod endnu aaben, og Lyset derindefra kastede sit Skær ud over det grønne.

Det var en prægtig, stjærneklar Nat. Men Maanen var ikke fremme. Ikke en Vind rørte sig, og rundt om herskede der en dyb Stilhed, som kun af og til afbrødes af en Ugles Skrig eller af Klokkefrøernes triste Kvækken.

Nu og da fløj der en Natrovfugl med tunge Vingeslag hen over Nick Carters Hoved, som om den vilde advare ham mod at indlade sig paa saa halsbrækkende et Vovestykke.

Skønt det var stjærneklart, kunde man dog ikke se noget nede i Dalen.

Nick Carter lod sig nu langsomt fire ud over Randen af den næsten lodret nedfaldende Klippevæg.

Grenene i Rebet var under Nedstigningen til overordentlig stor Nytte for ham, men samtidig var Lassoen derved bleven betydelig forkortet, derfor opdagede Nick Carter til sin ubehagelige Overraskelse, da han var naaet ned til Enden af Rebet, at han derfra umulig kunde springe ned paa Jorden uden at udsætte sig for at brække baade Arme og Ben.

Da han endnu havde ventet en lille Stund, og der ikke var sket det ringeste inde i Bygningen, trak han ganske rolig sin elektriske Lommelygte frem og belyste Væggen under sig i et Sekund.

Han opdagede da til sin Tilfredsstillelse, at den var betydelig mere ujævn end den øvre Del og faldt heller ikke saa brat ned.

Det vilde være et yderst voveligt Foretagende, om han nu slap Rebet og lod sig glide videre ned ad Klippen gennem Mørket.

Men der blev nok ikke stort andet for ham at gøre, da han ikke havde noget hos sig, hvormed han kunde forlænge Rebet.

Han kunde jo ganske vist klavre op igen og forsøge at binde Lassoen sammen med en Tvinding af

Lianer. Disse Slyngplanter var lange nok og yderst sejge ,og der fandtes Mængder af dem i Skoven.

Men han opgav Ideen med det samme.

For det første vilde det have været meget besværligt i Mørket at faa Lianerne revne op og tvundne til passende Brug for ham, og for det andet vilde han ogsaa spilde for lang Tid med det, for han havde endnu meget at gøre.

Efter hans Beregning maatte Dalens Grund ligge en Snes Fod nede under ham.

Hvis han styrtede ned, naar han slap Tovet, kom han næppe fra det med hele Lemmer.

Men der var ikke andet for ham at gøre end at slippe sit Tag i Tovet og saa stige ned ad Bjærgskredet.

Til sin store Glæde opdagede han, medens han endnu hang og famlede med Fødderne efter et passende Fodfæste, at de fremspringende Kanter i Klippevæggen dannede en Slags Stige, saa han kunde føle sig nogenlunde sikret mod ikke at styrte ned.

Han var vel naaet en halv Snes Fod videre ned, da han ikke mere kunde finde noget Støttepunkt under sig. Han famlede med sine Støvlenæser rundt om paa Klippevæggen, men overalt var den glat som et Spejl.

Han var altsaa tvungen til — med Fare for at blive set fra Morgans Hus — endnu en kort Tid at lade sin elektriske Lommelygte brænde, for at han kunde lyse op nede under sig.

Lys i mindre end et Sekund vilde have været nok for Nick Carter til at han tilstrækkelig kunde have set sig om, men uheldigvis kom Lygteknappen i Klemme, hvorfor Lygten lyste op i flere Sekunder, inden Opdageren — medens den endnu brændte — kunde faa puttet den i Lommen.

Han havde næppe faaet Haanden med Lygten stukket til sig, før der lød et Skud — og Kuglen prellede af mod Klippevæggen lige ved Siden af ham.

„Aha, jeg er opdaget!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Saa kan Sagen jo blive god!"

At krybe op igen af Klippevæggen syntes han ikke var raadeligt, og saa lod han sig styrte ned paa Maa og Faa, dog saaledes at han ved Nedspringet svang sig saa langt ud, at han ikke kunde støde mod Klippevæggens fremspringende Kanter.

Han faldt ned paa alle fire men paa et Sted, hvor der var tæt bevokset med Græs.

Da han stødte mod Jorden, sank han helt sammen, men heldigvis var der ingen Fare forbunden med Faldet

Opdageren skulde lige til at rejse sig, da der lød fem Skud lige efter hinanden. Og nu kom der en hel Del Smaasten trillende ned ad Klippevæggen — et Tegn paa, at Kuglerne havde ramt det samme Sted, hvor han faa Sekunder i Forvejen havde befundet sig.

„Det kalder jeg da min Sandten et Held!" sagde Nick Carter til sig selv, medens han forsigtig rejste sig. „Hvis jeg havde ventet bare et Øjeblik til med at vove Springet, saa havde jeg nu ligget her og været skamskudt!"

Han tænkte lidt nærmere over det skete og vedblev sin Enetale:

„Der var fem Skud! Det lader altsaa til, at Morgans Røvere endnu befinder sig inde i Bygningen, eller ogsaa har den gale Mand haft et Repetergevær, som han har skudt af fem Gange i Træk."

Opdageren famlede sig frem i Mørket og stødte paa en mandshøj Klippeblok, hvor han søgte Dækning ved.

Saa trak han sin Revolver frem og kiggede forsigtig ud over Stenens Rand hen mod Bygningen, hvis Dør nu som før stod aaben, og hvorigennem der stadig faldt Lys ud paa Plænen.

Men det saa alligevel ud til, at Bygningen laa øde hen. Der var ikke et Menneske at spore.

„Det gaar over min Forstand!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Hvor i al Verden er de usynlige Skytter henne? Jeg vil da ikke haabe, de er her lige i Nærheden af mig!"

Han blev liggende bag ved Klippeblokken og lyttede spændt, medens han af yderste Evne prøvede paa, om ikke han kunde faa noget at se trods Mørket.

Men der herskede atter dyb Stilhed, og der hørtes ikke en Lyd. Det ene Kvarter gik efter det andet, uden at der skete det mindste mistænkelige eller indtraadte nogen Forandring.

„Der bliver vel ikke andet for mig at gøre end at liste hen til de tre Smaahytter, selv med Fare for at jeg støder paa hele Røverpakket!" tænkte Nick Carter.

Med Revolveren i højre Haand og rede til at skyde forlod han Stedet og famlede sig forsigtig frem med den venstre Haand.

Det var ingenlunde let, for Grunden under hans Fødder begyndte nu at blive meget ujævn, og han maatte stadig stige over baade større og mindre Sten, hvorved han skulde tage sige meget i Agt for, at

ingen af dem løsreves og gav sig til at rulle ned, for de vilde da frembringe en forræderisk Støj.

Han havde efter sin Beregning tilbagelagt mindst to Hundrede Fod, da den dybe Stilhed afbrødes af et højt, hjærteskærende Skrig, der paa den mest larmende Maade genlød i hundredefoldigt Ekko fra Dalens Klippesider.

Der laa i Skriget saa megen Fortvivlelse og Dødsangst, at Nick Carter uden videre stak Revolveren i Lommen, for at han kunde famle sig frem med begge Hænder og med størst mulige Hast naa frem i den Retning, hvorfra Skriget var kommet, uden at han ænsede de Skrammer og Buler, som han fik ret hyppigt ved at støde mod skarpe Klippekanter og andre lignende Hindringer.

Til Opdagerens stigende Ængstelse gentog Skriget sig i forstærket Grad, og nu hørtes der en raa Mandsstemme...

Desværre var det ikke muligt for Nick Carter at skelne Ordene.

„Nu maa der tages fat!" mumlede han hen for sig. „Det kan ikke have været andre end den unge Fru Brennau, der har udstødt disse frygtelige Skrig; Himlen maa vide, hvad Slynglen nu har gjort! Ogsaa Barnet og Paul Brennau er nu i Fare! Det er vidst bedst, de faar at vide, at Hjælpen er nær!"

Saa fyrede han flere Skud af — han vidste vel, at han derved vilde ægge sine Modstandere, men han haabede samtidig paa at afvende Fjendens Opmærksomhed fra de ulykkelige.

Eksplosionen.

Næppe havde Nick Carter affyret Skudene, før Lysskæret inde fra Huset med et Slag forsvandt, og der herskede nu et uigennemtrængeligt Mørke i Dalen.

Lyset havde vist Nick Carter Vej, da han jo vidste, at de tre Smaahytter, hvori Fangerne befandt sig, ikke laa langt fra Morgans Hus.

Nu kunde han kun forlade sig paa sin Stedsans, og saa stormede han fremad med Fare for hvert Øjeblik at støde mod sine Modstandere...

Heldigvis naaede han efter kort Tid ind paa den flade Græsplæne, saa han nu kunde komme betydelig hurtigere af Sted end før.

Efter hans Skøn havde han tilbagelagt to Trediedele af den omtrent hundrede Fod lange Strækning mellem Klippevæggen og Hytterne — da kastede han sig pludselig ned i Græsset.

Han havde tydelig hørt Larmen af galopperende Heste — men desværre formaaede han ikke at skelne, hvorfra Lyden kom.

Nu, da han lagde Øret tæt ned mod Jorden, kunde han tydelig høre Hovslagene...

Der maatte være mindst fire Heste, som i fuldt Firspring fo'r hen over stenet Grund.

Det lod dog til, de var saa langt borte fra ham, at han i Øjeblikket ikke truedes af nogen Fare — tværtimod, han maatte nærmest antage, at Dalens hemmelighedsfulde Beboere søgte Flugten, da de troede sig angrebne.

Mærkeligt nok var Skrigene fuldstændigt forstummede, hvad der foranledigede Nick Carter til større Ængstelse end før.

Sandsynligvis havde Slynglerne uden videre slaaet Fangerne ned.

Saa ilede han endnu hurtigere end før hen over Græsset — men pludselig indtraf der en uventet Begivenhed, som Opdageren mindst havde regnet med.

Der lød et øredøvende Brag, samtidig skjalv Jorden under Nick Carters Fødder, og i et flammende Lysskær, som dermed fulgte, saa Opdageren til sin store Forfærdelse, at hele Morgans Hus sprang i Luften og splintredes i tusinde Stykker.

Det lød som Geværsalver, da de udslyngede Stenmasser igen styrtede ned, og kort efter blev det saa lyst som højlys Dag.

Der maatte inde i Bygningen have været brændbart Stof i betydelig Mængde, for en Ildflamme, der luede højt til Vejrs, oplyste paa en Gang hele Dalen, saa Nick Carter ganske tydelig kunde se de tre Smaahytter, hvori Fangerne endnu maatte befinde sig.

Ved et eneste Øjekast bemærkede han dog, at der ikke mere opholdt sig nogen derinde i de hundehusagtige Rum, men kort efter hørte han et Skrig, der kom fra Ruinerne, og da han vendte sig derhen imod, opdagede han til sin sande Rædsel Paul Brennau, der stod midt i Flammerne og holdt, som det syntes — sin lille Søns livløse Legeme i sine Arme.

Vidunderligt nok lod det til, at de endnu ikke var blevne forbrændte, og ej heller havde Eksplosionen tilføjet dem nogen Skade.

Og til alt Held var der paa den Side, hvorfra Nick Carter nærmede sig, et Sted, hvor man kunde trænge sig ind igennem Flammehavet.

Opdageren kunde prise Lykken, for havde han set

hen mod Ruinerne et andet Steds fra, maatte han vel have regnet det for umuligt at kunne komme den ulykkelige til Hjælp.

Nu gjaldt det om at handle i en Fart...

Medens han løb, trak han sin Frakke af og holdt den op over Hovedet for at skærme sig mod den kvælende Røg og løb saa ind gennem den lille Aabning, der fandtes mellem Flammerne.

I næste Øjeblik havde han naaet Brennau og Barnet.

Brennau var bunden fast til en eller anden Genstand; det var Grunden til, at han ikke havde kunnet undkomme.

I en Fart tog Opdageren sin Kniv frem og skar Baandene over. Saa trak han Fader og Søn med sig gennem Flammeaabningen ud paa Græsplænen.

Men næppe var Paul Brennau kommen uden for al Fare, før han begyndte at vakle — og han styrtede om.

Nick Carter undersøgte ham hurtigt; men naar undtages at gabende Pandesaar, der maatte være foraarsaget ved en nedstyrtet Sten, havde den ulykkelige ikke paadraget sig nogle Legemsbeskadigelser, sandsynligvis var han da bleven lammet af Skræk og dermed falden i Afmagt.

Den lille Dreng, der uafladelig græd, lod slet ikke til at være kommen til Skade.

Opdageren lod Drengen og Brennau ligge, hvor de var, og styrtede tilbage til Brandstedet for at lede efter den unge Frue, om hvem han troede, at hun ligeledes maatte befinde sig inden for Flammehavet.

Men snart havde han til sin Beroligelse overtydet sig om, at hun ikke kunde være omkommen i Flammerne.

I det Haab, at hun endnu stod bunden med en Lasso ved sin Hytte, løb han derhen og undersøgte „Hundehusene", men overraskedes ved, at de alle tre stod tomme

Nu forstod Opdageren Sagens Sammenhæng.

Morgan havde bundet Brennau og hans lille inde i Huset, og derpaa havde han stukket det i Brand, inden han havde bortført Gene...

Maaske havde han ogsaa lagt en lang Lunte og først fremkaldt Eksplosionen, efter at han allerede var redet et langt Stykke bort med den unge Frue.

Men en Ting kunde Nick Carter ikke begribe, og det var, hvorledes Morgan i en saadan Fart havde kunnet faa alt dette sat i Scene. Thi efter Opdagerens Mening havde den vanvittige Mand ikke grebet til disse Forholdsregler, før det var gaaet op for ham, at det et eller andet Steds fra bragtes Fangerne Hjælp.

Nick Carter var bleven forraadt ved Skinnet fra den elektriske Lommelygte.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Nick Carter ledte endnu en Gang — saa godt som Flammeskæret tillod det — efter Gene for at se, om Umennesket virkelig skulde have dræbt hende og ladet hendes Lig ligge et eller andet Sted i Græsset, men hans Søgen viste sig at være forgæves. Saa gik han atter hen til Brennau, der stadig laa bevidstløs.

Den lille Dreng sad ved Siden af sin Faders udstrakte Legeme og hulkede sagte, medens han uafladelig raabte: „Papa!"

„Arthur — Du kære, gode Dreng!" udbrød Nick Carter, medens han løftede den lille op paa sin Arm og tørrede hans taarevædede Ansigt med sit Lommetørklæde. „Græd ikke! Nu kommer der Hjælp! Kender Du mig da slet ikke mere?"

Drengen saa sky paa Nick Carter, der foreløbig forekom ham fremmed...

Da gled der pludseligt et Glædessmil hen over Drengens forgrædte Ansigt.

„Aa — Onkel Carter? Er det Dig?" udbrød han henrykt, medens han slog sine smaa Arme om Opdagerens Hals og lagde sig fortrøstningsfuldt ind mod hans Bryst.

„Du er vel kommen for at tage os bort fra den vrede Mand?"

„Ja, der er jeg, min Dreng!" svarede Opdageren. „Du skal ikke faa ham at se mere, og om kort Tid vil I atter være tilbage paa Ranchen allesammen. Men nu maa Du ikke græde, for din Fader har det ikke rigtig godt, og ham maa jeg først hjælpe!"

Derpaa lod Nick Carter Drengen glide ned i Græsset, hvorefter han vendte sig mod Brennau.

Opdageren forsøgte med alle Midler at faa den bevidstløse kaldt til Live igen.

Under denne Barmhjærtighedsgerning saa Opdageren sig ikke om en eneste Gang, for han var overbevist om, at han ikke havde den ringeste Fare at befrygte, skønt han saa stærkt belyst, som han blev af Flammerne, let nok kunde blive skudt ned.

Efter hans Mening var han fuldstændig alene med Brennau og Barnet — alle de andre, hvor mange der saa end maatte have været — var flygtede før Eksplosionen og havde ladet ham tillige med de ulykkelige blive tilbage i Dalen.

Da han ikke kende de nærmere Omstændigheder, troede han, at Morgan kun havde taget Flugten, fordi han havde set det elektriske Lys spille paa Klippevæggen — — — —

Det varede en rum Tid, inden Nick Carters Anstrængelser kronedes med Held, og Paul Brennau slog Øjnene op.

Først saa Brennau sig forundret om — det stod ham aabenbart ikke klart, hvor han befandt sig, men da Opdageren havde hældt en Slurk Whisky ind i Munden paa ham, kom han snart til sig selv og satte sig op i Græsset.

I næste Nu rejste han sig helt op og stirrede paa Opdageren, der nu ligeledes var kommen paa Benene igen.

Det var for Brennau, som om han saa en Aand for sig.

„Tør jeg tro mine egne Øjne? Nick Carter fra New York!" udbrød han i en Tone, der røbede den største Overraskelse. „Hvordan i al Verden kommer De herud i den fjerne Dal og — lige i rette Tid til at redde mig fra en Død i Flammerne? Jeg havde troet, at De igen befandt Dem i Norden mange Tusinde Mile herfra! Eller skuffer mine oprevne Sanser mig?"

„Nej, Brennau, det er virkelig mig med eget Kød og Blod!" svarede Nick Carter, medens han trykkede den ulykkeliges Haand. „Men lad os nu ikke spilde den kostbare Tid med unødige Spørgsmaal! Fortæl mig hellere, hvad der er sket hernede i Dalen fra det Øjeblik, Mørket indtraadte, for før den Tid har jeg med egne Øjne set alt det, der foregik!"

„Carter — De ved vel, at Morgan er vanvittig?"

„Jeg ved kun, han er den største Skurk, der endnu har gaaet paa Guds grønne Jord!" svarede Nick Carter med et bittert Smil.

„Det indrømmer jeg gærne, men jeg kan forsikre Dem for, at Manden ogsaa er skrupgal!" sagde Brennau med Bestemthed.

„Af den Grund har jeg med Ro og Ydmyghed fundet mig i alt, hvad han har gjort ved os, for jeg kunde sige mig selv, at det var det eneste rette, om vi — hjælpeløst var faldne i hans Hænder — vilde undgaa endnu større Grusomheder fra hans Side. I Aftes sagde han til mig, at han vilde lade mig dø af Sult; derefter gik han over til min Kone og fortalte hende med koldt Blod, at jeg hverken skulde faa vaadt eller tørt mere og Arthur heller ikke!

Saa gik han ind i sit Hus og kom først ud igen, da det var blevet mørkt!

Min Kone og jeg vovede os derefter ud af vore Hytter og nærmede os hinanden saameget, som vi kunde for de Lassoer, vi var bundne med.

Bedst som vi sad og talte sammen, viste Morgan sig igen i Døren og bød os, at vi atter skulde krybe ind i vore Hytter.

Gene og Arthur bekymrede han sig ikke videre om, men han gik efter mig, skar omsider min Lasso over, og medens han satte mig Revolveren for Brystet, tvang han mig til at følge med sig ind i sit Hus.

Der bandt han mig til en Ring, som sad i en stor Sten — paa samme Sted, hvor De fandt mig før.

Da han var færdig med det, slog han samtlige Møbler til Pindebrænde og hobede det hele op til et Baal omkring mig. Saa hældte han ikke alene Petroleumen fra Lampen men ogsaa fire store Petroleumskander ned over Pindebrændet. Derpaa gik han ind i et Værelse ved Siden af, og der blev han inde en rum Tid.

Endelig kom han ud derfra igen og viste mig med djævelsk Latter to store Stænger Dynamit, som han holdt i Haanden.

Jeg spurgte ham rolig om, hvad han havde i Sinde at gøre med dem, men han svarede mig ikke og mælte ej heller et Ord om de Forberedelser, han havde til min Død.

Saa brækkede han Dynamitstængerne i smaa Stykker, slog med Hammer og Mejsel en Del Huller i Muren og stoppede Hullerne til med Dynamitstykkerne.

Da det var besørget, forlod han mig igen men kun for at vende tilbage med mit Barn paa Armen.

Og nu bandt han ogsaa den lille Arthur fast til Ringen!

Jeg frygtede for, at han ogsaa vilde føre Gene ind til os, for at hun skulde lide Døden i Luerne sammen med os andre — men det blev heldigvis ikke Tilfældet.

Hvad han derefter har udrettet, om han har anlagt en Lunte til Sprængning, kan jeg ikke sige.

Da Umennesket var gaaet fra os, forsøgte jeg efter bedste Evne at trøste den lille Arthur, der stadig græd.

Til sidst sov han ind af Udmattelse, og jeg selv befandt mig kun i en halvvaagen Tilstand, da jeg pludselig ved nogle skingrende Skrig blev vakt op af mine Grublerier.

Jeg havde egentlig haabet, at Morgan, som de fleste gale Mennesker var kommen paa andre Tanker eller havde glemt det, han egentlig havde haft i Sinde med

mig, men kort efter fulgte Eksplosionen, og Resten kender De jo!

At vi ikke er blevne sønderrevne eller saarede af nedstyrtede Stenmasser, har vi udelukkende et naadigt Forsyn at takke for.

Men sandsynligvis havde ogsaa Morgan ved at lægge Dynamitstykkerne ind i Stenvæggen opnaaet lige det modsatte af, hvad han vilde. Eksplosionen slog mere udefter og samtidig blev den brændende Træhob strøet ud til Siderne i Stedet for at vælte ind over os!"

Morgans Tilbagekomst.

Morgensolens første Straaler kastede sit rødlige Skær over Tinderne af de høje Bjærge, der omgav Dalen, medens Nick Carter og Paul Brennau endnu sad sammen og talte om Nattens Begivenheder.

Efter hvad Brennau fortalte Opdageren om Bortførelsen, fik Nick Carter saa meget at vide, at Morgan og hans Røverbande virkelig havde overrasket det lille Selskab, medens det var i Færd med at vande Hestene.

Det hele var nøjagtig foregaaet, som Hartly havde fremsat det efter Sporene.

De var uden videre blevne tvungne til at række Hænderne i Vejret og lade sig tage til Fange uden Modstand. Efter et farefuldt Ridt over Bjærge og gennem Kløfter, var de endelig ad en hemmelig Vej bleven ført ind i Dalen.

Hver Aften efter Mørkets Frembrud havde den forhenværende Forvalter med samt sin Røverbande forladt Stedet, men i Natten mellem den anden og tredie Dag var han kommen alene hjem til Dalen.

Om den gale Mand for stedse havde skilt sig af med sine Røvere eller kun midlertidig havde skaffet dem af Vejen, kunde Brennau ikke sige.

Brennau med Hustru og Barn var hele Tiden af Morgan blevne behandlede som Lænkehunde. Han havde selv fyldt deres Ædetrug og bragt dem Vand men højst sjældent talt et Ord med nogen af dem, kort sagt: hans Adfærd havde været fuldstændig gaadefuld.

Gene var ikke særlig bleven forulempet, og naar Morgan pludselig var kommen paa den Tanke, at Brennau og hans lille Søn skulde lide en frygtelig Død, medens Gene skulde bortføres, skyldtes det kun det rene Vanvid — Morgan handlede kun efter sin Indskydelse uden Overvejelse.

„Se, Brennau!" udbrød Nick Carter og pegede paa det Sted, hvorfra han i Nattens Mørke ved Hjælp af Lassoen var stegen ned. „Deroppe har vi i Gaar ligget hele Dagen skjult bag Klippeblokkene og iagttaget Dem hernede! Nu i Løbet af Formiddagen vil Dick Hartly og Con Meyer atter komme herud for at forene sig med os. Jeg vil imidlertid se at finde Morgans Spor og forfølge dem. Havde jeg vidst i Gaar, at De alene med Frue og Barn befandt Dem i Selskab med Slynglen, vilde jeg ikke have tøve med at skyde paa ham og gjort ham uskadelig eller i det mindste hindret ham i Flugten, hvorefter jeg straks vilde have befriet Dem."

„Nej, desværre vidste De det ikke, thi ellers vilde Gene endnu have været her!" udbrød Brennau med et Suk. „Hvem ved, hvad den vanvittige Mand nu kan finde paa?"

„Lad os haabe det bedste!" svarede Nick Carter i en trøstende Tone. „En Dame som Deres Hustru kan ogsaa øve Indflydelse paa en vanvittig Mand, og jeg tror ikke, han vil tilføje hende nogen Skade.

Naar jeg ikke straks kom Dem til Hjælp, havde det sin Grund i, at Hartly haardnakket paastod, at Morgan mindst havde seks af sine Røvere hos sig — ja, Hartly vilde endog have set dem i de første Par Dage.

Derfor gjorde vi Dem ikke opmærksom paa vor Nærværelse; vi frygtede paa ingen Maade Kampen for Overmagten men var bange for, at Røverne skulde tilføje Dem og Deres Familie noget særlig ondt, naar det gik op for dem, at Hævnerne var paa Sporet.

Nu er det anderledes — og jeg vil ikke spilde noget Øjeblik men straks forfølge den gale Mand.

Brennau nikkede. Han indsaa, det vilde være umuligt for ham at følge Nick Carter og sammen med ham sætte efter Morgan. For det første vilde han ikke gærne tage Arthur med, og han kunde jo heller ikke godt lade ham blive alene her tilbage, og for det andet maatte i det mindste en vente i Dalen for at give Dick Hartly og Con Meyer Besked.

„Længere herinde i Dalen maa der være flere Heste, for det har jeg set i Gaar!" udbrød Nick Carter.

„Ved Hjælp af de Lassoer, som Deres Hustru og Barn var bundne i, vil jeg prøve paa at indfange et af Dyrene.

Men — hvad det var, jeg vilde sige?

Kan De ikke vise mig det Sted, hvorfra De er kommen ridende her ind i Dalen?"

„Jo, derhenne gaar der en Tunnel igennem Bjærget!" svarede han. „Den fører ud i en Kløft. Den er omtrent en halv Mil lang."

„En Tunnel?" gentog Opdageren forundret. „De vil da vel ikke dermed sige, at man paa kunstig Vis har boret en Gang ind gennem Bjærget?"

„Nej, nej, jeg har maaske ikke udtrykt mig ganske rigtigt! Der maa i tidligere Tider have været en Kløft, som store Stenmasser ved et Bjærgskred har lagt sig over. Men i hvert Fald har Hulen baade i Udseende og Højde en ikke ringe Lighed med en Jærnbanetunnel!"

„Det er jo udmærket!" svarede Nick Carter helt tilfreds. „Jeg vil nu gaa derhen lige med det samme, og De maa imidlertid se at faa Tiden til at gaa, saa godt godt som det lader sig gøre — særlig maa De holde flittigt Udkig efter Dick Hartly og Con Meyer!

Naar De har sluttet Dem sammen med de to, bliver der vel ikke andet for Dem at gøre end at forfølge mine Spor. Jeg skal gøre mig Umage for at efterlade Sporene saa tydelige som vel muligt! Hvis Jagten efter Morgan skulde falde den lille Dreng for besværlig, maa en af Dem standse og blive her tilbage med ham. Har De nogen Mad tilbage?"

„Jo Tak! Da Morgan i Gaar pludselig fik den Ide, at jeg skulde dø af Sult, bragte han et helt Bjærg af god Mad hen til mig, for at jeg endnu en Gang kunde spise mig mæt, inden jeg begyndte paa at sulte!"

„Det er fortræffeligt!" sagde Nick Carter. „Saa kan vi i det mindste faa lavet os en god Frokost, for jeg har ladet mit Forrad blive tilbage oppe paa Toppen af Bjærget, da jeg ikke vilde besvære mig med det til ingen Nytte."

Efter at de havde tilberedt sig et lille, tarveligt Maaltid ved Resterne af Ilden og hurtig nydt det, sagde Nick Carter Farvel til sin Ven.

Han havde af Forsigtigheds Hensyn overladt Brennau en Revolver og et større Antal Patroner for det Tilfældes Skyld, at han maatte blive nødt til at forsvare sig over for nogen.

Men da Nick Carter kom over paa den modsatte Side af Dalen, opdagede han til sin Skuffelse, at de Heste, som han Dagen i Forvejen havde set græsse der, nu var borte.

Med den Snuhed, som er gale Mennesker egen, havde Morgan sandsynligvis drevet de løse Heste, som han ingen Brug havde for, paa Flugt frem for sig, og — Følgen deraf var, at Nick Carter ikke kunde komme til at ride.

Det lykkedes ham uden nogen Vanskelighed at finde den naturlige Tunnel.

Der herskede derinde et dybt Mørke, og Nick Carter var glad for, at han havde sin Lommelygte hos sig — det varede ikke længe, før han atter fik den bragt i Orden.

Den underjordiske Gang var paa mange Steder bevokse med Mos; hist og her beviste nylig nedtrampede Dele deraf, at der kort i Forvejen maatte være gaaede Heste igennem Tunnelen.

Det samme var Tilfældet ude i Kløften, og saa vandrede Opdageren trøstig videre.

Men jo længere han kom frem, des mere stenrig blev Kløftens Grund, og des vanskeligere var det da for ham at følge Sporet.

Da han havde tilbagelagt omtrent to engelske Mil, forsvandt Sporet fuldstændig for ham.

En rum Tid ledte han forgæves efter det — saa vilde han atter gaa tilbage i Kløften.

Da hørte han ganske tydelig sit Navn blive raabt.

Først troede han, det maatte være et Sansebedrag, for hvem skulde vel kende ham her i disse vilde Egne?

Dick Hartly og Con Meyer befandt sig over paa den anden Side af Tinderne, Brennau og hans Søn var nede i Dalen og Morgan med den røvede Kvinde var længst over alle Bjærge.

Men endnu en Gang hørte han sit Navn blive nævnt — og han genkendte til sin store Overraskelse Fru Brennaus klare Stemme.

Hendes Raab maatte være kommen ovenfra, hvorfor han nu saa til Vejrs, og endelig opdagede han den unge Frues slanke Skikkelse midt imellem en lille Gruppe af Cedertræer omtrent en Snes Fod oppe paa en fremspringende Kant af Kløftens Væg.

Hun gjorde stadig Tegn ned til ham men kun med Hovedet — det lod til, at hun var bunden fast til et Træ.

Efter hendes Minespil at dømme forstod Nick Carter, at Morgan maatte være der i Nærheden, og han tøvede da ikke et Øjeblik med at finde et Sted paa Kløftens Væg, som han kunde klavre opad.

Uden at sige et Ord tog han sin Lommekniv frem og overskar den Snor, som den unge Frue var bunden fast med til et af Træerne.

Fru Brennau holdt sig tapper. Enhver anden Kvinde vilde maaske være bristet i Graad eller have

takket sin Redningsmand med vidtløftige Ord, men Brennaus Kone var klog og vidste, at hvert Sekund var kostbart; saa nøjedes hun med at trykke Nick Carters Haand.

Uden at udtrykke sin store Forundring over at han saa uventet var dukket op her paa dette Sted, hviskede hun blot:

„Vi maa tilbage til Dalen!"

„Hvor er Morgan?" spurgte Nick Carter med sagte Stemme. Han var bange for, at den gale Mand pludselig igen kunde vise sig et eller andet Sted.

„Han er gaaet derhen, hvorfra han kom med mig."

Opdageren saa paa den unge Frue med et forbavset Blik.

„Da vel ikke ind i Dalen?"

„Jo — sikkert!"

„Men det er dog ganske umuligt, Fru Brennau!" svarede Nick Carter og rystede paa Hovedet. „For hvis det er Tilfældet, maatte jeg ubetinget have truffet paa ham!"

Hun pegede paa Klippevæggen, der hævede sig stejlt og lodret op over dem.

„Han har benyttet denne Vej!" svarede hun.

„Saa er han ikke vendt tilbage til Dalen men er stukket bort fra det hele!" sagde Nick Carter.

„Nej — nej!" erklærede Fru Brennau bestemt. „De tager fejl, Hr. Carter! Jeg beder Dem, kom med mig — vi maa saa hurtigt som muligt vende tilbage til Dalen! Morgan sagde mig nemlig med en djævelsk Haanlatter, at han vilde bemægtige sig Drengen!"

Og hun tilføjede med Taarer i Øjnene:

„Hvis lille Arthur og min stakkels Mand endnu er i Live, hvad jeg dog næsten betvivler, vil Umennesket sikkert med koldt Blod dræbe min Dreng!"

„Jeg forstaar ikke, at han har kunnet binde Dem, Frue, her til dette Sted!" udbrød Nick Carter. „Han maatte dog kunne sige sig selv, at De her under alle Omstændigheder maatte blive opdaget!"

„Det er rigtigt — men De maa ikke glemme, at Manden er gal og tænker altsaa ikke over de Følger, som hans Handlinger kan drage efter sig. Han handler kun efter Tilskyndelser!"

„Det har De ganske vist Ret i!" svarede Nick Carter. „Men jeg kan endnu ikke rigtig forsone mig med den Tanke, at Morgan virkelig er vanvittig. Maaske teer han sig kun som en gal Mand, for at det kan dække over hans voldsomme Karakter!"

„Da han havde bunden mig her," vedblev Fru Brennau hastigt, „klavrede han op ad Klippevæggen. Omsider naaede han Toppen; her lagde han Bøssen an og sigtede paa mig, som om han vilde skyde mig ned. Jeg var allerede forberedt paa at dø — men saa kom Morgan paa andre Tanker. Han tog Bøssen paa Nakken og raabte med en spotsk Latter ned til mig:

„De skal faa Lov at leve, til jeg kommer tilbage med Drengen!"

Derpaa klavrede han ned igen, løb forbi mig uden en Gang at se hen til mig og klavrede videre ned til Bunden af Kløften. Her gik han fremad vel hundrede Skridt. Da blev han pludselig staaende stille, som om han kom i Tanker om et eller andet, og vendte derefter tilbage ad den samme Vej, som han var kommen. Til sidst forsvandt han oppe bag Klippevæggens Rand!"

„Jeg kan stadig ikke tro, at han er vendt tilbage til Dalen, men det er jo ingen Skade til, at vi gaar derhen!" udbrød Nick Carter. „Iøvrigt er jeg i Stand til at bringe Dem den glædelige Meddelelse, at Deres Mand og Barn ikke er komne noget til — de har heldig undgaaet den vanvittiges Attentat."

Fru Gene var saa mat, at hun kun modtog den sikkert ellers saa glade Efterretning med Sløvhed.

Da de var naaede ned til Kløftens Bund, var det forbi med Fruens Kræfter, og Nick Carter maatte bære hende videre for at undgaa et længere Ophold her paa Stedet.

Det tog ham da mere Tid at naa hen til Dalen igen, end det under almindelige Forhold vilde have gjort.

Da han endelig traadte ud af Tunnelen, var de første Eftermiddagstimer allerede gaaede.

Ved at kigge over paa den anden Side af Dalen, opdagede Nick Carter nu en af sine Venner — om det var Dick Hartly eller Con Meyer kunde han ikke se, dertil var Afstanden for stor, men en af dem var det, der nu hang i det samme Reb, som han selv om Natten var kravlet ned ad.

Ved Foden af Bjærget stod Brennau og den anden Cowboy.

Men hvor ivrigt end Nick Carter saa sig om, formaaede han dog intet Sted at se den lille Drengs velkendte Skikkelse, og der opstod da nu pludselig den Tanke hos ham, at Fru Gene alligevel havde haft Ret, og at Morgan var vendt tilbage til Dalen ad en anden Vej....

Hvis det var Tilfældet, kunde han endnu ikke være kommen langt bort med sit Bytte.

Men hvorledes Arthur nu kunde være bleven røvet, da han jo dog havde været under sin Faders Opsigt, det stod ikke Nick Carter klart.

Drengen havde sagtens løbet og leget i Græsset, medens Brennau var gaaet hen for at hjælpe de to Cowboys og se, om de turde vove Nedstigningen.

Nu var der dog ingen Tid til at anstille vidtløftige Betragtninger. Den unge Frue var imidlertid kommen nogenlunde til Kræfter igen. Nick Carter løftede hende da ned, greb hendes Haand og trak hende efter sig, medens han skyndte sig med at løbe, alt hvad han kunde, hen over den store, grønne Plæne.

Under andre Forhold vilde Fru Brennau vist sikkert ikke en Gang kunne have udholdt den Slags Hurtigløb i et Minut, men hendes stærke Sindsbevægelse ansporede hendes Udholdenhed.

Og medens de fo'r frem, affyrede Nick Carter en Revolver for derved at henlede Brennaus Opmærksomhed paa sig.

Det lykkedes ham ogsaa at blive bemærket — dog ikke alene af Vennerne.

Næppe var Ekkoet fra Skudet døet hen, før der ovre fra den anden Side af Dalen lød et nyt Skud, og en Kugle hvislede paa en ubehagelig Maade hen over hans Hoved.

Efter dette Skud fulgte der endnu to andre.

Da Nick Carter vendte sig om og saa hen i den Retning, hvorfra Kuglerne var komne, fik han Øje paa Morgan, der stod oppe paa Randen af en Klippe.

Og Drengen befandt sig virkelig ved hans Side.

Med et djævelsk Grin løftede Morgan nu den lille op over sit Hoved, som om han havde til Hensigt i næste Øjeblik at slynge ham ned i Dybet.

Drengen vilde blive sønderknust mod den stenede Grund.

Nick Carter i Fare.

Morgan blev staaende et halvt Minut i denne Stilling, saa sænkede han langsomt Armene med sin levende Byrde — han kastede ikke Drengen ned i Dybet, men udstødte i Stedet for et skingrende, dyrisk Skrig og forsvandt derefter fra Klippen.

Uden et sige et eneste Ord stormede Nick Carter med den uhyre Hurtighed, som var ham egen, hen til Foden af den Klippe, paa hvis Top den vanvittige lige nylig havde staaet med Drengen, for Opdageren var kommen til at tænke paa, at det netop var det Sted, hvor der fandtes et Indrids i Klippevæggen af Form som et „V".

Medens han løb derhen imod, slog det ham, at han havde glemt at spørge Fru Brennau om, hvor Morgan havde efterladt Hestene.

I hvert Fald havde han ikke kunnet haft dem med sig, og han maatte altsaa være til Fods ligesom Opdageren.

Den Tanke, at Barnet var i den vanvittiges Magt, bragte Nick Carters Blod i Kog.

„Fremad!" det var nu hans eneste Løsen.

Da han styrtede bort fra Gene, havde han ganske vist ikke sagt, hvad hun nu skulde gøre, men han antog, at hun var klog nok til at skynde sig gennem Dalen hen mod det Sted, hvor hendes Mand og de to Cowboys befandt sig.

Han naaede over til Foden af Klippen, og saa da til sin Tilfredsstillelse, at det forholdt sig rigtigt med den stejle Sti i selve Klippevæggen.

Og her fik han god Gavn af sin Lommelygte, for uden den vilde han maaske have brugt den dobbelte Tid til at komme op ad Stien.

Endelig naaede han til Vejrs og blev staaende et Øjeblik for at undersøge Forholdene.

Medens han tørrede sin Pande, saa han sig om til alle Sider.

En temmelig ufarbar Sti førte fra Klippevæggen ind i et tæt Krat.

Opdageren var af den Mening, at Morgan var flygtet bort med det levende Bytte saa hurtigt, det vel havde været ham muligt.

Nick Carter skyndte sig da ogsaa nu, alt hvad han kunde, hen ad Stien.

Maaske vilde det dog være rigtigst, om han trak Revolveren frem, og han skulde lige til at gribe med Haanden om Kolben, da der pludselig raabtes mod ham med skringrende Røst:

„Hænderne i Vejret!"

Han standsede, saa op, og nu stod han Ansigt til Ansigt med den vanvittige, der havde dækket sig bag en Klippeblok og nu sigtede paa ham med sin svære Bøsse. Dens Løb var rettet lige mod Nick Carters Bryst.

Opdageren adlød øjeblikkelig og rakte Hænderne i Vejret.

Hvad skulde han vel ellers have gjort under disse Forhold?

Han vilde jo kun have sat sit Liv paa Spil uden nogen Nytte.

Næppe havde han adlydt Ordren, før der traadte to skumle Fyre frem fra Krattet. Medens den ene holdt en Revolver op for Opdageren, kom den anden helt hen til ham og tog alle hans Vaaben fra ham.

Nick Carter var i Førstningen saa overrasket, at han slet ikke vidste, hvad han skulde tro om det hele.

Han havde været sikker paa, at Morgan befandt sig ganske alene — og nu skete dette skamløse Overfald?

Da Opdageren var bleven afvæbnet, tog Røveren en Snor op af Lommen og befalede Nick Carter at strække Hænderne frem, for at han kunde binde ham.

Nick Carter følte sin Stilling ydmygende, og Blodet steg ham til Hovedet.

Hvor ofte havde han ikke vægret sig mod endog en halv Snes fjendtlige Angribere, der alle havde været bevæbnede?

Og nu kunde han udsætte sig for — blot han rørte en Finger — at blive skudt ned som en Hund.

Men hvad brød han sig ogsaa om det?

Han strakte Hænderne frem for tilsyneladende at lade sig binde, men i næste Nu slog han i Hast ud til højre og venstre med sine knyttede Hænder og gav hver især af de to Røvere, der stod i Armsvidde fra ham, et Næveslag i Panden med en saadan Kraft, at de begge tumlede bagover og styrtede til Jorden.

Ved denne Forandring i Forholdene blev Morgan saa fortumlet, at han tabte Sigtet. Vel knaldede han løs, men Kuglerne peb gennem Luften højt over Nick Carters Hoved.

Inden den gode Røverkaptajn og forhenværende Forvalter fik ladet Bøssen igen, sprang Nick Carter til og greb ham i Kværken.

Men desværre kendte Nick Carter ikke Stedet og havde derfor heller ikke kunnet tage i Beregning, at der bag Morgans Dækstilling fandtes en Skraaning, som i omtrent ti Meters Dybde endte i en Kløft.

Medens den vanvittige nu prøvede paa at ryste Modstander af sig, rullede de begge ned ad Skraaningen.

Uheldigvis slog Opdageren Hovedet mod en spids Sten, medens Morgan, der kom til at ligge øverst, slap godt fra det hele.

Inden Nick Carter endnu kom rigtig til Besindelse, havde de to Røvere firet sig ned i Dybet ved Hjælp af Lassoer, og det var dem nu en let Sag at binde den værgeløse Opdager baade paa Hænder og Fødder.

Saa trak de ham atter op paa Bjærgtinden, hvor de slæbte ham et kort Stykke hen ad Stien.

Inde i Krattet stod der til Nick Carters Forbavselse nogle Heste.

Ogsaa den lille Dreng var der — han var bundet til et Træ.

Da Arthur fik Øje paa Opdageren, udbrød han i en klynkende Tone:

„Aa, Onkel Carter, frels mig dog fra disse slemme Mænd og bring mig igen ned til Fader og Moder!"

Morgan afbrød Drengens Klage med en høj Latter.

„Den Glæde vil Du ikke komme til at opleve, min lille Dreng! Men det er rimeligere, at din Fader og Moder i Løbet af kort Tid vil komme herop til Dig!"

Saa vendte han sig om mod Nick Carter, der hjælpeløst laa bunden paa Jorden.

„Foreløbig har jeg kun et Ord at sige til ham her!"

Saa pegede han paa Opdageren og bøjede sig ned over ham. Morgans Pegefinger var lige ved at berøre Opdagerens Kind.

„Det var Dig, jeg frem for alt vilde have i min Magt!" vedblev Morgan. „Du er Skyld i, at jeg har mistet min Stilling som Forvalter! Du smed mig den Gang paa en saa lumpen Maade og gjorde mig til Grin for alle mine Folk, men nu skal Du faa det betalt!"

Dermed trak han en Revolver frem af Bæltet og sigtede paa Opdageren, men hvis han havde ventet at se det ringeste Tegn paa Frygt eller Uro i hans Ansigt, saa blev han grundig skuffet.

Nick Carter saa ham stift i Øjnene og udbrød i en foragtelig Tone:

„Skyd bare en værgeløs ned! Det kan ethvert Fæ gøre! Kan De ikke finde paa en bedre Død for mig?"

Disse Ord gjorde Indtryk paa den vanvittige.

„De har Ret!" svarede han med fuldstændig forandret Stemme. „Der havde jeg nær begaaet en Dumhed! Nej, foreløbig skal Du ikke dø! Op med ham, Gutter!"

Morgan og hans to Kammmerater løftede nu Nick Nick Carter op paa en kraftig Hest, som de bandt ham fast til.

Efter at Morgan var stegen til Hest med Drengen foran sig paa Sadlen — og de to Røvere ligeledes

havde sat sig op paa deres Heste — gik det nu bort derfra i skarpt Trav, op ad Bakke og nedad Bakke ind gennem Kløfter og Dale.

Ridtet varede i mange Timer ... og Mørket brød frem.

Efter at de endnu havde redet en hel Time i Mørke, blev der endelig gjort Holdt.

Paa den raaeste Maade blev Opdageren reven af Hesten og kastet hen ad Jorden, som imidlertid var bevokset med højt og tæt Græs.

Da Nick Carter var bleven alene, rejste han sig og saa sig om. Vel var det mørkt, men han mente dog, han kunde danne sig et Begreb om, hvor hen han var bleven bragt. Og til sin største Forbavselse opdagede han nu, at han befandt sig i den samme Dal, hvor Natten før Eksplosionen havde fundet Sted, og hvor Paul Brennau med sine kære længe havde været Morgans Fanger.

Foruden Morgan og den lille Arthur stod der nu fem Mand i hans Nærhed.

Opdageren indsaa, hvad det var for en djævelsk Snedighed, der havde ledet den Vanvittige. Han havde ganske simpelt redet i en Rundkres og var kommen tilbage til det Sted, hvorfra han havde bortført Fru Gene.

Han havde indset, at Brennau og de Folk, der var komne ham til Hjælp, aldrig vilde falde paa at lede efter Drengen paa dette Sted, og han var af den Grund vendt her tilbage for uforstyrret at kunne køle sin Hævn paa Opdageren og det uskyldige Barn.

I dette Øjeblik traadte Morgan hen til Nick Carter og udbrød gennem Haanlatter:

„Naa, Hr. Carter; De har vel opdaget nu, hvor De er henne. Det var en god Ide — ikke?"

Nick Carter gad ikke svare ham. Derimod vendte han sig om mod de fem Mand, der nu var komne ham nærmere.

„I skulde skamme Jer!" sagde han, „at I vil staa under Kommando af en Mand, der helt er gaaet fra sin Forstand! Er I da ikke fri Mænd?"

„Jo, selvfølgelig er vi det! Det har De ikke nødig at prædike for os!" svarede en af Røverne foragteligt: „Men vi er ikke alene det! Vi er ogsaa gode Venner af Morgan, og vi ved, hvad der bor i ham!"

„Godt! Naar I altsaa mener, at han er ved sine fulde fem, saa regner I det vel for en Heltedaad at lade et lille, uskyldigt Barn lide paa denne Maade? Fy, for Pokker! Søg Jer dog før en Mand ud!"

„Det har vi jo ogsaa gjort — vi har jo faaet fat i Dem!" svarede en af de andre Røvere med en raa Latter.

„Men det formilder ikke Sagen!" sagde Nick Carter vredt: „I har været fejge nok til at røve et Barn! Hvorfor har I overhovedet revet Drengen bort fra Forældrene?"

„Det har vi ikke gjort!" udbrød flere samtidig: „Det er Mester, der har gjort det! Og det ved De jo ogsaa nok selv!"

Nick Carter tav en lille Stund. Saa udbrød han omsider:

„Hvad har I nu i Sinde at gøre ved mig og Drengen — navnlig med Drengen, der jo ikke har gjort Jer noget ondt?"

„Ham vil der ikke ske noget!" svarede den første af Røverne: „Stod det til mig, skulde han forlængst igen have været tilbage til sine Forældre! Men med Dem er det en anden Sag! Vi ved nemlig meget godt, hvem De er, og hvad De er, og vi har ogsaa faaet at vide, at det ikke er for Drengens Skyld, De er ude efter os! Det er os selv, De har villet have fat i!"

„Jer?" udbrød Nick Carter forbavset: „Hvad vil I sige med det? Jeg husker Folk meget godt, men jeg ved da aldrig af, at jeg har set nogen af Jer fem, endsige, at jeg vilde have fat i nogen af Jer!"

„Hvis De paastaar det er De en stor Løgner! Vi ved aldeles bestemt, hvorfor De saa pludeslig igen er brudt op fra New York og rejst herud, — til det vilde Vesten!"

Røvernes Oprør.

Nick Carter indsaa, at han befandt sig i en meget farlig Stilling.

De fem Mænd troede, at han var rejst ud til Montana og Idaho for deres Skyld, men samtidig faldt det ham ind, at man muligt kun vilde føre ham bag Lyset. Og han agtede derfor ogsaa straks at skaffe sig Vished i Sagen, for at han kunde faa at vide, hvordan han havde at forholde sig overfor Banditterne.

„De kan gærne regne mig for at være Løgner, for jeg kan jo ikke en Gang forsvare mig!" sagde Nick Carter til den Fyr, der lige havde fornærmet ham med Skældsordet: „Men selv med Fare for, at De skal kalde mig for Løgner endnu en Gang, maa jeg dog hævde paa ny, at jeg aldeles ikke kender

nogen af Jer, og det kunde aldrig være faldet mig ind at foretage den lange Rejse fra New York herud for at gøre Jagt paa Jer!"

Banditten rystede paa Hovedet:

„Det kan De ikke give os sort paa hvidt for, min gode Herre! Vi ved aldeles bestemt, hvordan det hele hænger sammen. Og jeg gentager —!"

„Jeg gentager, at De tager fejl!" afbrød Nick Carter ham: „Maaske De vil nævne mig Deres Navn, saa jeg ved, med hvem jeg har at gøre?"

„Ja — den Tjeneste kan jeg jo gærne gøre Dem," svarede Banditten med et skrattende Grin: „Jeg hedder Cal Barkloy, og det er nok for min Skyld, De hovedsagelig er rejst herud!"

Nu maatte Nick Carter indrømme, at han vel kendte Navnet, men set Manden havde han dog aldrig før.

Cal Barkloy var nemlig en af Nordvestens mest berygtede Røvere.

Han havde begyndt sin Forbryderbane med at stjæle Heste og Kvæg, hvad der i det vilde Vesten straffes lige saa haardt som Mord. Tyven bliver enten skudt eller hængt.

Da denne „Forretning" ikke viste sig tilstrækkelig indbringende, havde han svunget sig op til at blive Landevejsrøver og havde røvet mange Penge og Værdiager fra Postvogns-Passagererne.

Ved et Par af disse Overfald var mange blevne dræbte og hele Nordvestens Politi havde været ude efter den frygtede Jærnbanerøver — men uden Held. Og nu for omtrent et halvt Aar siden havde det hedt sig, at Cal Barkloy med samt sin Røverbande var dragen over Grænsen til Meksiko.

I Førstningen var Barkloy og hans Folk blevne jagede af Politi og Soldater fra den ene Stat til den anden, men efter at de var slupne over Grænsen, var i det sidste halve Aar baade han og hans Gærninger næsten blevne glemte.

Man havde endog i sin Tid, da to Jærnbanetog var blevne udplyndrede kort efter hinanden, anmodet Nick Carter om at tage sig af Sagen, men han havde maattet sige Nej, da han var meget optaget af mange andre Ting.

Men Nick Carter viste meget godt Besked om Røveren og hans Forhistorie.

Barkloy var altsaa i den Tro, at Nick Carter kun opholdt sig her for hans Skyld.

Opdageren indsaa, det vilde blive svært at faa ham fra denne Antagelse.

Saa gik han listigere til Værks, idet han spurgte:

„De er den berygtede Cal Barkloy?"

„He! — Det lyder jo næsten, som om De vil foregive, at De ikke kender mig?"

„Jeg har heller ikke kendt Dem før nu, og det er den rene Sandhed!" svarede Nick Carter: „Jeg vil gøre Dem et Forslag, Barkloy! Jeg har forfulgt Morgan for at faa fat i den lille Dreng og bringe ham tilbage til sine Forældre. Med Dem og Deres Svende har jeg ikke det mindste at gøre. Hvis nu De vil give mig min Frihed tilbage og samtidig lade mig faa Drengen med, lover jeg Dem, at jeg overhovedet ikke skal foretage mig noget mod Dem, hvad jeg saa meget lettere kan gøre, da jeg ikke har nogen Ordre til at arbejde imod Dem!"

Der gik et helt Minut, inden Barkloy svarede Nick Carter. Saa lang Tid havde han brugt til at tænke over Opdagerens Forslag.

Endelig udbrød han:

„Jeg har altid hørt, Nick Carter, at De er en Mand, der holder Ord!"

„Saa er der ogsaa sagt Dem Sandhed!" svarede Opdageren tørt.

„Folk siger om Dem," vedblev Cal Barkloy: „at De holder Deres Løfter, det være sig ikke alene over for et almindeligt Menneske men ogsaa overfor Tyve og Røvere! Derfor skal jeg nu overveje nøjere hvad De her har sagt, og det er højst sandsynligt, at jeg gaar ind paa Deres Forslag!"

Han vilde have sagt mere, men kom ikke til det, for i samme Øjeblik traadte hans fire Kammerater frem med hævet Revolver, medens Morgan stod noget derfra og slog en Haanlatter op.

Barkloy traadte overrasket et Skridt tilbage og rystede paa Hovedet, medens han saa paa det besynderlige Skuespil, som hans Venner nu saa pludselig havde sat i Scene.

Saa udbrød han uden et Øjeblik at komme ud af Fatning:

„Hvad er det nu for en Komedie, I spiller her, Drenge?"

„Vi vil bare lade Dig forstaa," sagde en af Mændene i en kold Tone: „at det her hverken drejer sig om dit eller Opdagerens Liv. Ingen af os vil spille Nar for Dig! Vi vil ikke udsætte os for Fare, fordi Du ikke ved, hvad Du gør! Nede i Meksiko tror enhver paa os, og der har vi frit Felt at virke paa! Nu vil Du lade denne Mand slippe fri? Hvem siger os, at han holder Ord? Mon han ikke snarere melder til Sher-

riffen i den nærmeste By, at han her har truffet sammen med os? Saa gaar Jagten løs paa ny, og vi bliver ubarmhjærtig jagede fra det ene Sted til det andet for ikke at tale om, at vi jo overhovedet i den Tid ikke kan gøre nogen Forretninger! Nu kan Du altsaa overveje Sagen. Saa saare Du giver Nick Carter fri, er dit Liv ikke en rød Cent værd!"

Barkloy trak paa Skuldrene. Derpaa udstødte han en høj Latter og svarede:

„Flertallet er det afgørende! Da jeg altid har fulgt Flertallets Ønske, maa jeg ogsaa gøre det her!"

„Godt!" sagde den anden Røver: „Saa er alt jo klappet og kart! Vi stemmer for, at Opdageren gøres uskadelig!"

„For min Skyld gærne! Som sagt, jeg er overstemt og kan ikke gøre mere i denne Sag!"

„Saa kan vi jo snart faa Sagen ud af Verden! Der er vel igen Mening i at slæbe ham med os!"

Cal Barkloy trak atter ærgerlig paa Skuldrene:

„Hvad bliver Du ved at spørge mig for?" udbrød han: „I hører jo ikke mere mig til! I er Jeres egne Herrer, siden I har frataget mig Sagen! Jeg havde troet lige til nu, at jeg var Jeres Kaptajn, som I skulde lystre, men naar I bærer Jer ad paa den Maade, er det hele forbi! I kan jo se nu, hvor langt I kommer uden mig — Jeg kan forsikre Jer, det ikke vil vare længe, før I befinder Jer der, hvor I rettelig hører hjemme!"

Røverne stak som paa Kommando Revolverne i Bæltet, og deres Fortaler udbrød i en ærbødig Tone:

„Du misforstaar os, Cal! Det være langt fra, vi vil afsætte Dig som vor Kaptajn og ikke mere lyde dine Befalinger!"

Men Røverkaptajnen rystede paa Hovedet.

„Kom dog ikke med Dumheder!" udbrød han heftigt: „Vil I maaske nægte, at I har sat Jer op mod mig? Eller hvad skulde det ellers betyde, at I træder hen til mig — den ene efter den anden — med hævet Revolver og truer mig — Jeres gamle Kammerat, som har ført Jer sejrrig gennem Snese af Kampe? Fra nu af vil jeg ikke mere have noget med Jer at gøre, se I saa, hvor langt I kommer uden mig! Jeg troede ellers, I aldrig havde haft noget at beklage Jer over, og at jeg aldrig har misbrugt min Magtstilling. For Resten — hvad nytter de mange Ord? Jeg er ikke længer Jeres Kaptajn og dermed Basta!"

Dermed vendte han omkring — og forsvandt i Mørket.

Kaptajnens Adfærd kom de oprørske Røvere saa uventet, at de blev staaende som lammede af Skræk.

Det kunde tydeligt høres, at Cal Barkloy svang sig i Sadlen, og snart efter forkyndte raske Hovslag paa den stenede Grund, at den tidligere Røverkaptajn nu forlod Dalen.

Enhver af Røverne havde hemmelig haabet, at deres Kaptajn i sidste Øjeblik vilde besinde sig og tilgive dem deres Oprør, men da de nu maatte indse, at hans Ord lod følge Handling, og at han virkelig havde forladt dem, blev de grebne af en sand Forfærdelse.

„Det kan ikke gaa saadan!" udbrød en af Røverne i sin Ophidselse.

„Nej, det giver jeg Dig fuldstændig Ret i, Pete!" sagde en anden.

„Men hvad Pokker skal vi da nu gribe til?" spurgte en tredje.

„Det var da et dumt Spørgsmaal! Sid op, og rid efter ham! Endnu før han er kommen gennem Tunnelen, kan vi have halet ham ind!"

„Ja — det er rigtigt! Rask Kammerater ... Nu til Hest! Efter ham!"

Alle styrtede de sig hen til det Sted, hvor Hestene gik og græssede, og kort efter gik det i fuldt Firspring hen mod Udgangen fra Dalen.

Et Minut senere var Larmen af Hovslagene fuldstændig hendøet, og der herskede atter dyb Stilhed overalt.

Nick Carter befandt sig hjælpeløs bunden og i den Vanvittiges Magt.

Tom Morgan lod ikke til at kunne begribe, hvad der var foregaaet her i de sidste Minutter, endsige hvorfor saa pludselig hans Kammerater havde forladt ham; og om de ogsaa selv havde sagt ham det, han vilde dog ikke have kunnet forstaa det, for han havde i Øjeblikket kun travlt med sig selv. Han brast stadig i Latter, dansede fornøjet rundt i Græsset og slog sig med Hænderne paa Knæene, saa Klaskene kunde høres langt bort.

Saa gned han Hænderne mod hinanden, som om han vilde vadske dem.

Endelig begyndte han at klappe, som om han sad i et Teater, og udstødte hertil høje, skingrende Skrig, der gentog sig i hundrefoldigt Ekko.

Nick Carter skulde nok vogte sig for at forstyrre den vanvittige.

Han haabede paa, at Morgan allerede havde glemt hans Tilværelse og snart vilde forlade Stedet.

Pludselig syntes det dog, som om Morgan lagde Mærke til, at han befandt sig alene med sin Fange i Dalen...

Han begyndte at kravle frem og tilbage i Græsset, som om han ledte efter noget.

Endelig udbrød han — først sagte og dernæst højere og højere.

„Cal, Pete, Sim! Hvor Pokker er I dog henne?“ Men kun Ekkoet svarede ham.

Han gav sig igen til at søge, medens han stadig kaldte paa sine Kammerater. Herved kom han uheldigvis til at snuble over Opdageren, der hjælpeløst laa paa Jorden.

Morgan faldt lige saa lang, han var, men i næste Øjeblik atter paa Benene, og nu bandte han saa læsterligt.

Endelig knælede han ned ved Opdageren og hviskede ham ind i Øret:

„Aa — nu ved jeg, hvem De er! Nu husker jeg det godt igen! De er jo Nick Carter fra New York, den Mand, der gav mig et saa frygteligt Næveslag og som jeg svor jeg blodig skulde hævne mig paa! Naa — selv om de andre nu har forladt mig, saa har jeg dog i det mindste endnu Dem i min Magt!“

Nick Carters Barnekammerat.

Nick Carter havde i sit rigt omvekslende Liv oftere befundet sig i en lignende Stilling, hvorfor han forblev fuldkomment rolig og tabte intet Øjeblik sin Aandsnærværelse.

Da Morgan paa ny knælede ned ved hans Side og stirrede ham ind i Ansigtet, kiggede ogsaa Nick Carter rolig ind i hans Øjne og sagde med et svagt Smil, som om det kunde have været til en god Ven, han talte.

„Halløj, Morgan! Hvordan gaar det? Det glæder mig at se Dem!“

I Øjeblikket lod det til, at den Vanvittige atter var ved sin Fornufts fulde Brug, thi han svarede fuldstændig klart:

„Lad os være fri for den Slags Dumheder, Carter! De kan ikke overliste mig! Ønsker De virkelig at faa at vide, hvordan det gaar mig, saa kan jeg kun svare: Ganske udmærket! Jeg har det betydelig bedre, end De vil faa det, naar jeg er bleven færdig med Dem!“

„Hvad mener De med det?“ spurgte Nick Carter, for hvem det kun kom an paa at vinde saa megen Tid som muligt.

„Ja, det kunde De lide at faa at vide!“ svarede Morgan og lo spotsk.

Saa satte han sig ned Græsset ved Siden af Nick Carter, trak sin Jagtkniv frem og gav sig til at hvæsse den paa sin Støvlesaal:

„Ser De, min gode Carter!“ tilføjede han: „Det er Forberedelserne til en lille Festlighed! Som jeg ved af Erfaring, har De en haard Hud — og for at kunne skære igennem den, maa Kniven være meget skarp! Jeg har nemlig i Sinde, medens De endnu er i levende Live, at trække Huden af Kroppen paa Dem og garve den, for at jeg kan faa betrukken min Sadel med den! Hvad siger De til det? Er det ikke en storartet Ide?“

I dette Øjeblik formørkedes atter Morgans Aand, og han saa hen paa Resterne af Ilden, der endnu flammede svagt og udsendte et rødt Skær gennem Mørket.

„Nej — nu ved jeg, hvad jeg vil gøre ved Dem!“ vedblev han i en triumferende Tone: „Hudaftrækningen er altfor kedelig! Jeg vil riste Dem over en sagte Ild! Jeg forstaar ikke, at jeg først nu er kommen paa saadan en Tanke, men de bedste Ideer faar man gærne tilsidst! Hvad mener De nu om det Forslag, Carter?“

„Naa — jeg kan kun sige, at det passer mig ikke rigtigt! Af hvad Grund vil De i det hele taget have mig stegt?“

Den gale Mand lagde højre Haands Pegefinger paa Næsen og lod til at tænke nøje over noget.

„Hvorfor stiller De mig saadanne indviklede Spørgsmaal, Carter?“ udbrød han endelig: „Det har kostet mig megen Anstrængelse at finde et Svar, men nu ved jeg, hvad der skal svares, og jeg skal da sige Dem det: Jeg vil gøre Fanden Arbejdet lettere, for De kommer jo dog utvivlsomt ned hos ham!“

„Jeg indrømmer, jeg ikke kan bevise det modsatte!“ svarede Nick Carter roligt: „Men tror De ikke, De staar Dem bedre ved ikke at foregribe Fanden hans smaa Fornøjelser?“

„Det bliver min Sag!“ svarede Morgan ærgerlig; „Jeg lader mig ikke foreskrive af nogen, som helst — ikke en Gang af selve Fanden! Altsaa nu bliver De ristet og dermed er det forbi!“

Og han tilføjede halvt højt hen for sig.

„Det manglede bare, man først skulde spørge nogen om det!"

Saa rejste han sig, vendte Nick Carter Ryggen og forsvandt med hastige Skridt.

Opdageren væltede sig om paa den anden Side for med Øjnene at følge Morgans Færd.

Men han kunde se, at den gale Mand rumsterede omkring henne i Nærheden af Ilden, hvad det egentlig var, han tog sig for, stod ikke Nick Carter klart, skønt han vel nok saa omtrent kunde tænke sig til det.

Da der var gaaet en Time kom den vanvittige hen til Nick Carter igen, saa løftede han hans tunge Legeme op med en Lethed, som om det kunde have været et Barn, og bar ham hen mod Resterne af Ilden.

Medens den gale Mand bar Opdageren fremad paa sine stærke Arme, kom Opdageren pludselig i Tanker om den lille Arthur.

De sidste Begivenheder havde i den Grad optaget Nick Carters Tanker at han slet ikke havde bekymret sig om Drengen.

Et var dog sikkert: Arthur maatte endnu være her i Dalen, thi hverken Cal Barkloy eller nogen af hans Røvere havde kunnet tage Barnet med sig under deres skyndsomme Bortridt.

Hvormeget Nick Carter end anstrængte sig for at se sig om i Mørket, kunde han dog ikke opdage noget til den lille Arthur, og han nærede et lønligt Haab om, at den vanvittige forlængst havde glemt Drengens Tilværelse.

Da de kom hen i Nærheden af Ilden, foruroligedes Nick Carter ved Synet af en stor Jærnpæl som Morgan havde rammet ned i Jorden.

Opdageren gjorde nu alt for at befri sig fra sine Baand. Men skønt han besad Kæmpekræfter, var og blev han dog kun en hjælpeløs Fange. De af raa Oksehud udsnittede Remme var snørede saa fast om ham, at han end ikke var i Stand til at kunne røre en Finger.

Nogle Gange gjorde han et krampagtigt Forsøg paa at rive sig ud af Morgans Arme, men det lykkedes ham ikke, han holdtes af den vanvittige saa fast som om han sad i en Skruestik. Da Morgan endnu var ved sin Forstands Brug, havde han haft sande Kæmpekræfter, og nu, da han var bleven gal, syntes de fordoblede.

Uden at Nick Carter kunde hindre det, bandt Morgan ham nu med en lang Lasso til Pælen paa den Maade, at han lagde Løkken ind under Armene paa ham, trak derefter til og blev saa ved med at gaa rundt om Pælen, til den ulykkelige var fuldstændig snørret fast.

Morgan passede omhyggelig paa, at den ene Vinding af Lassoen kom til at ligge over den anden, saa hele Rebets Længde gik med til at faa Opdageren bunden til Pælen. Enden af Lassoen viklede han om den nederste Del af Pælen og slog Knude paa den.

Opdageren lignede en Mumie af den Slags der findes i de ægyptiske Kongegrave. Fra Halsen af var hele Kroppen viklet ind i Reb — kun Hovedet var frit.

Den vanvittige betragtede sit Værk med øjensynlig Tilfredsstillelse.

Medens han stadig nikkede og mumlede nogle uforstaaelige Lyde, gik han flere Gange omkring Pælen.

Saa grinte han igen, saa det var gruligt, og gav sig til som før at opføre sin sædvanlige Glædesdans. Han snurrede sig hurtigere og hurtigere rundt, til han sidst udmattet faldt om i Græsset.

Der blev han liggende i en rum Tid. Endelig rejste han sig op paa ny og saa sig søgende omkring.

Det stod ikke Nick Carter klart, hvad den gale Mand egentlig havde i Sinde.

Nu udstødte Morgan et højt Glædesskrig — han havde fundet, hvad han søgte, nemlig den Spade, hvormed han havde gravet det Hul, som Pælen var rammet ned i.

Nu rodede han med Spaden i de glødende Rester af det brændte Hus og bar dem hen for at lægge dem i en Kres omkring Nick Carter, men heldigvis dog saa fjernt fra dem, at der ikke kunde gaa Ild i ham.

Morgan arbejdede ufortrødent og bragte stadig ny Spadefulde Gløder og brændende Træ hen til Rundbaalet, som snart sluttede Nick Carter helt inde. Heden begyndte at blive uudholdelig, og Opdageren tænkte snart paa sine Kammerater Con Meyer og Dick Hartly, snart paa Ægteparret Brennau, som han jo havde reddet? Hvor mon de nu alle var henne?

Sandsynlig var de fulgte efter ham, da han ikke var vendt tilbage, og havde saa tabt hans Spor. I hvert Fald vilde de aldrig mere komme her i Dalen igen, for der var vel ingen der kom paa den Tanke, at det var her, han skulde søges.

Ej heller kunde han vel nære Haab om, at Cal Barkloy, der jo dog paa en Maade havde vist sig venlig stemt over for ham, skulde vende her tilbage sammen med sine Røvere.

Kom han, vilde Opdageren maaske være reddet, thi Barkloy havde jo ikke været utilbøjelig til at gaa ind paa det Forslag, som Opdageren havde stillet ham.

Nick Carter kunde alligevel ikke rigtig faa i sit Hoved, at Dick Hartly og Con Meyer skulde have tabt hans Spor, dertil var de altfor øvede Spejdere, desuden havde jo ogsaa Morgan og hans Følgesvende efterladt sig tydelige Hovslagmærker. Han maatte tilsidst kun antage, at hans Venner ikke mere havde kunnet finde Vej i Mørket, og at de derfor havde lagt sig til at sove under aaben Himmel et eller andet Sted for næste Morgen at vandre videre efter Sporet.

Morgan havde stadig travlt med at samle Trægløder og hobe dem op i en Kres om sit Offer.

Som det syntes, vilde han gøre Alvor af sin oprindelige Ide, at dræbe Fangen ved en sagte Ild, for hvis han kun havde villet brænde ham paa Baalet, havde det dog været betydelig lettere og mindre omstændelig for ham at hobe Brændselsstof tæt ind om Pælen og derefter simpelt hen stikke Ild i det hele. Men paa den Maade, som han nu gik frem, maatte Ofret lide en besværlig og pinende Død.

Heden blev mere og mere uudholdelig, desuden plagedes Opdageren nu af Tørst, det sved i hans Øjne — hans Læber begyndte at svulme op og at sprække.

Nick Carter tabte dog ikke Modet. Han haabede stedse paa sin gode Stjærne!

Hvor ofte var han ikke bleven frelst fra en lignende farlig Stilling, og han troede ikke, det skulde blive hans Skæbne at omkomme i en gal Mands Magt paa saa frygtelig en Maade, efter at have viet de uskyldig forfulgte og betrængte sit hele Liv.

Hans Tanker fløj til Hjemmet i New York. Hvad vilde vel Chick, Ida og Patsy sige, naar han ikke vendte tilbage, men var sporløst forsvunden dybt inde mellem Idahos uvejsomme Bjærge!

Medens Opdageren endnu var hensunken i disse friste Tanker, fik han pludselig Øje paa den lille Arthur, der kom listende hen mod ham.

Hvis Forholdene ikke havde været saa alvorlige, kunde Nick Carter have let højt, saa pudsigt var det se den lille Buksetrold, da han var kommen inden for Baalets Lyskres, forsigtig lægge sig ned paa Jorden og derefter paa ægte Indianervis — som han maaske havde set Ranchens Cowboys gøre det, naar de sneg sig efter Vildtet — krybe paa alle fire frem gennem Græsset.

I højre Haand holdt han en stor Kniv — sandsynligvis den samme, som Morgan havde hvæsset paa sin Støvlesaal og senere kastet fra sig som ingen Nytte til, da den Tanke var opstaaet i hans forrykte Hjærne, at nu skulde Fangen „ristes over en sagte Ild".

Nick Carter maatte sandelig beundre den lille Fyr, der lydløst sneg sig hen til Baalet, som Morgan et Øjeblik havde forladt.

Han naaede kun frem Tomme for Tomme, medens han hvert Minut stak Hovedet op over det høie Græs, for at spejde efter Fjenden.

Flere Gange satte han sig paa Hug for at kunne tage Tilløb og sætte over den glødende Ild, saa han kunde naa helt ind til Nick Carter.

Men atter lod han sig hurtig falde plat ned paa Jorden, han havde da sagtens hørt en eller anden mistænkeligt Larm, som afholdt ham fra at udføre sin Hensigt.

Baalet var ikke syndelig højt og ej heller bredt saa Nick Carter haabede, det kunde lykkes den lille at springe over.

Efter at der var gaaet nogle Minutter, der forekom Nick Carter som en Evighed, var Arthur kommen saa nær hen til Kresen, at Opdageren tydelig kunde skælne hans Ansigtstræk.

Morgan var stadig ingen Steder at se, sandsynligvis var han pludselig kommen paa en ny Tanke, som for nogen Tid holdt ham borte fra Fangen.

Pludselig rejste den modige, lille Dreng sig op, tog et kort Tilløb og sprang over Ilden.

I næste Øjeblik mærkede Nick Carter, at Arthur allerede med den skarpe Kniv havde faaet overskaaret en af Vindingerne.

„Skynd Dig Arthur — det Bind, som mine Hænder er bundne sammen med, maa Du straks skære over, saa kan jeg selv hjælpe til!" hviskede Opdageren til sin lille Redningsmand.

Den kloge, lille Dreng forstod ham straks.

Heldigvis var Kniven saa skarp, at man kunde skære et Haar over med den, og Baandene var bundne saa stramt, at de sprang ved den ringeste Berøring med Knivbladet.

Det varede derfor kun faa Sekunder — saa havde Nick Carter Hænder og Fødder fri. Og et Øjeblik efter havde han overskaaret alle Lassoens Vindinger. Tilbage var nu kun det Reb, som han havde været bundet til Hesten med, og som han endnu havde om Livet.

Men ogsaa det fik han i en Fart skaaret over.

Han kiggede rundt til alle Sider for at overtyde sig om, at Morgan ikke paa ny nærmede sig Pælen; saa tog han Drengen paa Armen, sprang med ham ud over Ilden og forsvandt i Mørket.

Brydekampen.

Den lille Arthur var ikke kommen et Sekund for sent til at befri sin Velgører —

Næppe var Nick Carter ilet bort med Drengen paa Armen, før Morgan atter nærmede sig det Sted, hvor han havde haft sin Fange bunden.

Da Opdageren nu befandt sig i Mørke, medens den vanvittiges hele Skikkelse oplystes af Ilden, kunde han se hver Bevægelse i Morgans Ansigt.

I Førstningen lod det ikke til, at han saa hen til Pælen, han var kun optaget af at „skovle" flere Gløder sammen.

Efter en lille Stund kiggede han dog op, og hans Ansigtstræk røbede den største Overraskelse, da han opdagede, at Fangen ikke var der mere.

Han sprang ind over Ilden, betragtede Jærnstangen, medens han rystede paa Hovedet, tog det overskaarne Reb op, ruskede i det, ledte derefter omkring paa Jorden, som om han troede at kunne finde den forsvundne der. —

Tilsidst tog han Spaden og slog den rasende mod Pælen, som om den kunde gøre for, at Nick Carter var flygtet, og deror skulde straffes!

Kort efter lod Morgan til at opfatte Nick Carters Flugt som en storartet Spas for han brast i en skingrende Latter der ingen Ende vilde tage, medens han samtidig klappede i Hænderne.

Medens den vanvittige gjorde sine Krumspring i Nærheden af Ilden, overvejede Nick Carter, hvad han nu skulde gøre.

Naturligvis var der kun tilbage at faa Manden gjort uskadelig — altsaa, han maatte bindes!

Nick Carter forhastede sig ikke — her forelaa jo en meget vanskelig Opgave, da den vanvittige raadede over uhyre Kræfter.

Opdageren frygtede ikke Faren; derimod var han ængstelig for, at den lille Arthur skulde forsøge paa igen at komme sin Onkel til Hjælp, hvis han saa ham i Kamp med „den slemme Mand".

Det maatte i hvert Fald forhindres, og saa vendte han sig om mod Drengen — der opmærksomt fulgte enhver af den forhenværende Forvalters Bevægelser — bøjede sig ned over ham og sagde i en indtrængende Tone:

„Hvad jeg nu siger til Dig, maa Du under alle Omstændigheder gøre! Forstaar Du?"

„Javel, Onkel Carter!" svarede den lille med beundringsværdig Ro.

Skønt Drengen endnu næppe var fire Aar, havde han dog fra lille ikke kendt stort andet end det vilde Liv paa Ranchen — ja, han havde endog paa sin Maade taget Del i det.

De farefulde Omgivelser, de stadige Æventyr med Indianere og Kvægtyve var ikke noget nyt for ham, og derfor var han efter sin Alder langt fremmeligere, ivrigere og mere handledygtig end Børn, der opdrages i en By og bliver store uden næppe nok at kende Faren af Navn.

Arthur var slet ikke bange, han var jo sammen med en Ven, som han kunde stole paa.

„Der afhænger nemlig meget af" — vedblev Nick Carter: „— at Du gør, hvad jeg siger til Dig! Jeg vil nemlig nu forsøge at faa fat i den slemme Mand, saa han ikke kan gøre os noget mere — han ved ikke, skal jeg sige Dig, hvad han selv laver! Jeg maa slaa ham ned og binde baade Hænder og Fødder paa ham!

Prøv ikke paa at nærme Dig til os for at komme mig til Hjælp, selv om Du tror, jeg ikke kan klare mig, for det kan blive yderst farligt for Dig, min Dreng! Du maa altsaa, naar Du ser, jeg har angrebet Morgan løbe af Vejen og gemme Dig i Græsset. Der venter Du rolig, til jeg har gjort mig færdig med ham. Kan Du forstaa alt det?"

„Javel!" svarede Arthur.

„Men skal jeg da slet ikke komme Dig til Hjælp, Onkel Carter, hvis den slemme Mand er stærkere end Dig?"

Og han tilføjede stolt, medens han hævede den store Kniv, hvormed han havde skaaret Nick Carters Baand over:

„Jeg har jo dog her en dejlig Kniv!"

„Ja — jeg ved godt Du er en tapper lille Fyr, men det maa nu alligevel blive ved det, hvad jeg har sagt! Kniven maa Du for Resten ogsaa laane mig, ikke fordi jeg vil saare Manden, men kun holde mig ham fra Livet med den, til jeg finder et passende Sted, hvor jeg kan tumle ham!

Altsaa — gaa nu længere ind i Dalen. Men først, giv mig Kniven, for der kommer nok allerede Morgan over mod os!"

Arthur adlød, gav Opdageren Kniven og forsvandt i Mørket.

Den gale Mand maatte have hørt dem tale med hinanden, for han gik lige over mod Opdageren, der stod kampberet til at tage imod han.

Morgans Latter var forstummet, og hans gode Lune lod ligeledes til at være gaaet tabt, thi hans skumle Ansigtstræk røbede nu kun Had og Bisterhed, og hans Øjne slog Gnister.

Naar Nick Carter havde sagt til den lille Arthur, at han ikke vilde saare sin Modstander men paa anden Maade agtede at gøre ham uskadelig, havde han kun talt Sandhed. Opdageren vidste, at den forhenværende Forvalter ikke kunne gøres ansvarlig for sine Handlinger, selv om hans Vanvidsanfald kun indtraf nu og da.

Til alt Held havde Morgan i Øjeblikket ingen Vaaben hos sig. Hans Kniv var i Nick Carters Haand, og Revolveren havde han rimeligvis kastet fra sig, fordi den var ham i Vejen, da han skulde „skovle Ild."

Som han viste sig nu, mindede han ikke mindst ved sin let foroverbøjede Holdning om et Rovdyr, der sniger sig hen mod sit Bytte. Fraaden stod ham ud af Halsen, medens han afvekslende aabnede og knyttede sine Hænder.

Da han havde nærmet sig Nick Carter paa faa Fods Afstand, indsaa Opdageren, at Kniven ikke vilde være til nogen Nytte, hvorfor han kastede den fra sig.

Det var rimeligt at Morgan i sin Aandssløvhed ikke mere havde Begreb om Fare, og at han ikke frygtede noget Vaaben mere. Han vilde maaske med samme Ro, som han nu mødte Nick Carter ogsaa være dragen frem med en halv Snes Bajonetter, til han havde følt deres Spidser mod sit Bryst.

Med et dyrisk Skrig kastede den gale Mand sig over Opdageren, hans Fingre var udspilede, som om det var hans Agt at gribe fat i sin Modstanders Strube.

Morgan var i dette Øjeblik ikke at regne for andet et Dyr. enhver menneskelig Følelse havde aldeles forladt ham.

Det stod ogsaa Nick Carter klart, og han tog sig derfor særlig i Agt for Morgans Tænder og Negle...

Om en regelmæssig Brydekamp kunde der ikke her være Tale, og Opdageren besluttede sig derfor til at anvende nogle Kneb af den Slags, der bruges i den kendte japanske Brydekunst „Jiu-Jitsu", for at faa den vanvittige gjort uskadelig.

Nick Carter galdt for at være en Mester i den japanske Brydekunst. Adskillige Aar havde han næsten daglig ladet sig undervise i „Jiu-Jitsu" af sin tidligere Elev og Hjælper, Japaneren Ten Itchi, og han havde tilsidst bragt det saa vidt, at han havde overvundet en af Japans berømteste Mesterbrydere Kairo.

Ved „Jiu-Jitsu" kommer det ikke saa meget an paa at faa Modstanderen kastet til Jorden, som paa at faa hans Arme eller et af hans Ben ind i en saadan Stilling, at han ikke kan udrette mere for Smærte, hvormed han maa opgive al videre Modstand.

„Jiu-Jitsu" betyder „Den svages Sejr". En Dame der er inde i den japanske Brydekunst, kan med Lethed tage Kampen op med en Mand, der er hende tre Gange overlegen i Styrke men ikke kender til Kunsten, som Morgan selvfølgelig ikke havde nogen Kendskab til vilde de kæmpende omtrent komme til at staa lige.

Da den vanvittige Mand nu fo'r over mod Nick Carter som en gal Tyr, der vil stange, gjorde Opdageren en rask Bevægelse til venstre, saa han kunde angribe sin Modstander fra Siden, saa greb han hurtig med højre Haand i hans lange Haar og lagde samtidig sin muskelstærke venstre Arm om Mandens Nakke, medens han pressede Halsens store Pulsaare sammen.

Hvor stærk end Morgan var, et saadant Angreb kunde han dog ikke staa for.

Vel forsøgte han baade med Hænder og Fødder at befri sig for den voldsomme Omslyngning, men Nick Carter trykkede kun stærkere til.

Morgan følte det banke i Tindingerne, Blodet steg ham til Hovedet og det suste for hans Øren, som om han befandt sig neden for et Kæmpe-Vandfald. Brystet begyndte krampagtig at hæve og at sænke sig, medens han trak Vejret pibende og stødvis.

Pludselig slap Opdageren den gale Mands Haar og gav ham saa med den flade højre Haand et rask og voldsomt Slag ind mod Struben.

Morgans store Legeme blev øjeblikkelig slapt og styrtede baglæns hen over Nick Carter, der endnu holdt sin venstre Arm omslynget om Kæmpens Nakke. Opdageren styrtede med i Faldet og kom ind under Morgan.

Den vanvittige maatte imidlertid have været i Besiddelse af en overnaturlig Modstandskraft. Enhver anden vilde ved saadant et Slag være bleven bedøvet i længere Tid eller gjort hedt uskadelig. Men „Jiu-Jitsu'en" bragte kun den bomstærke Kæmpe et Øjeblik ud af Fatning, saa var han atter i fuld Besiddelse af sine Kræfter.

Medens han kastede sig vildt omkring greb han fat i Opdagerens Hofter og slyngede ham — som

om det kunde have været et Barn over sit Hoved hen i Græsset. Opdageren faldt som en Kat ned paa alle fire.

I hans Overraskelse over Morgans Modstandskraft blandede der sig ogsaa Ærgrelse over det lidte Nederlag...

Med sammenbidte Tænder styrtede han sig atter over sin Modstander, der med blodunderløbne Øjne ventede paa hans Angreb.

Nick Carter sprang hen mod Morgan med hævet, knyttet Haand, som om han vilde slaa ham paa Panden. —

Men den gale Mand værgede mod sig ved at holde højre Arm op for Ansigtet.

Dog — netop en saadan Bevægelse havde Nick Carter villet fremlokke hos Morgan, i Stedet for at slaa greb han fat om hans Haandled og drejede det nu voldsomt udad, medens han samtidig greb fat om Albuleddet, som han trykkede indad.

Den vanvittige skreg højt af Smærte sank i Knæ og bøjede sig saa meget som muligt til højre. Men nu hjalp hans Mostand ham ikke mere.

Langsomt men med uimodstaaelig Kraft blev han trykket ned mod Joreden. —

I næste Øjeblik havde Opdageren ogsaa Tag i hans venstre Haandled, hvorefter han holdt begge Morgans Hænder fast bag hans Ryg.

Foreløbig havde han nu Overtaget, men det var kun et Tidsspørgsmaaal, naar Morgan kunne komme fri igen, for ganske vist kunde Morgan i Øjeblikket ikke gøre Brug af sine Hænder — men det kunde Nick Carter ikke heller.

Det galdt altsaa om at handle i en Fart.

Opdageren havde vel sine bedste Kræfter i Hænderne — han prøvede derfor paa med en Haand at holde sin Modstanders Fingre sammen paa Ryggen.

Saa greb han med venstre Haand ned i Lommen og tog et Par Haandjærn frem.

Da det blanke Staal blinkede i Skæret fra Ilden, vidste Morgan straks, hvad det var, der skulde ske.

Han søgte af al Magt at rive sig løs, men det var allerede for sent, for da det lykkedes ham at faa højre Arm fri var Kædens Laas allerede bleven lukket til om hans venstre Haandled.

Nu begyndte der en frygtelig Brydekamp. Selv om Mandens Forstand var formørket, fattede han dog godt, at det vilde være ude med ham, naar han ogsaa fik Haandjærnet om sin venstre Arm.

De to kæmpende væltede sig vildt omkring i Græsset, medens de brødes paa Liv og Død.

De kunde hver især kun bruge den ene Arm, thi Nick Carter holdt fast i venstre Kæde, medens han stadig var betænkt paa at faa den anden lagt om Morgans højre Haandled.

Flere Gange var han lige ved det, men det lykkedes stadig den gale Mand med sine Bjørnekræfter at faa Armen igen uden for Kæderns Rækkevidde.

Opdagerens Kræfter lammedes næsten ved den uhyre Anstrængelse, men han turde ikke lade Sejren gaa fra sig.

Hvor ondt det end gjorde ham, maatte han dog, om han ikke vilde bukke under i Kampen, gøre Morgan uskadelig ved et Næveslag.

Og i et Nu gav han ham et frygteligt Slag i Tindingen.

Som en fældet Tyr styrtede den gale Mand med hele sit tunge Legemes Vægt om i Græsset, og i næste Øjeblik var han bunden paa Hænder og Fødder.

„Puh!" sagde Opdageren og aandede lettet, medens han tørrede sin Pande. „Det var et drøjt Stykke Arbejde! Nu forstaar jeg, hvor svært en Opsynsmand paa en Galeanstalt tjener sit Brød!"

„Hurra, Onkel Carter!" raabte Arthur i det samme med sin klare Barnestemme, og han kom løbende hen over Engen.

„Har Du sejret over den slemme Mand?"

„Ja, min Dreng, her ligger han bunden paa Hænder og Fødder! Nu vil vi kun haabe at hans Røverkammerater ikke kommer tilbage, ellers vil jeg faa en endnu værre Kamp at bestaa!"

Nick Carter stirrede op mod Nattehimlen. Det begyndte allerede at lysne mod Øst. Han trak sit Ur frem, men det var gaaet i Staa.

„Efter, hvad jeg kan skønne, er Klokken vel fire!" mumlede han. „Naar det er blevet lyst, vil jeg sætte mig sammen med Drengen op paa Morgans Hest og se at finde mine Kammerater!"

„Onkel Carter — kan jeg ikke faa lidt Mad?" spurgte Drengen. „Jeg er saa sulten og ogsaa tørstig!"

„Tørsten kan vi i hvert Fald faa slukket, mit Barn! Kom, skal vi gaa hen til Bækken her omme bag ved Bygningen!"

Dermed tog han Drengen ved Haanden og gik med ham forbi den endnu besvimede Morgan hen til Bækken.

Efter at de havde vederkvæget sig ved at drikke af det friske Vand, saa Nick Carter sig om efter den

gale Mands Hest. Den var gaaet langt ind i Græsset, men det lykkedes ham dog at indfange den.

Medens han gennemsøgte Saddeltasken, drog han et Lettelsens Suk. Den indeholdt Levnedsmidler for flere Dage: Kaffe, Kiks, tørret Kød og andre Fødevarer.

Han trak Hesten efter sig og tøjrede den i Nærheden af Ilden, som han kastede noget tørt Kvas paa. Saa fik han Morgans Blikkedel og Kande frem — de fandtes ogsaa i Sadeltasken — hvorefter han tilberedte et ypperligt Maaltid.

Drengen jublede højt af Glæde, da han mærkede Duften af den nylavede Kaffe.

Kort efter sad Nick Carter og hans lille Myndling ved Morgenmaaltidet.

Det var imidlertid blevet lyst, og Solen sendte sine Straaler hen over Bjærgenes Tinder.

Da lagde Opdageren pludselig Kniven fra sig — — og greb til Morgans Revolvere, som han havde set ligge i Græsset.

„Læg Dig ned i Græsset, saa lang Du er, Arthur!" hviskede han til Drengen. „Jeg hørte tydelig Hovslag! Hvis jeg ikke tager meget fejl, er det Røverne, der kommer gennem Tunnelen tilbage her til Dalen!"

Atter forenede.

Drengen adlød straks Nick Carters Befaling.

Opdageren sneg sig paa alle fire gennem det høje Græs hen til et Sted, hvor han bedre kunde se hen til Tunnelen.

„Begge Revolvere er fyldte med Patroner!" hviskede han hen for sig. „Jeg har altsaa tolv Skud. Hvis jeg modtager Røverne en for en, idet de kommer ud af Tunnelen, og skyder dem ned eller i hvert Fald gør dem uskadelige, har jeg vundet Spil. Og lykkes det mig endda kun straks at gøre tre af dem ukampdygtige, skal jeg nok gøre mig færdig med de andre, inden de naar herind!"

Han rejste sig halvt op og saa opmærksomt hen mod Tunnelen.

Kort efter viste der sig ogsaa et Hestehoved, og nu kom Rytterens Skikkelse til Syne...

Opdageren skulde lige til at skyde — man i næste Nu sænkede han Revolveren, medens han i stor Forundring udbrød:

„Tak Skæbne — da kunde jeg snart have gjort noget galt! Nu hører jeg allerede Nummer to! Der er ingen Tvivl om, at det er mine Kammerater Dick Hartly og Con Meyer! Hvis jeg havde haft et mindre skart Syn, vilde jeg ikke have betænkt mig paa at fyre løs — Men jeg kendte Hartly paa den mærkelige Maade, hvorpaa han sidder til Hest!

Der har vi nok ogsaa Brennau — og nu hans Frue!"

Saa rejste han sig op i sin fulde Højde, lagde Hænderne for Munden og raabte af sine Lungers fulde Kraft tre Gange hen over Dalen:

„Hallo, Gutter!"

Og han svingede med Hatten.

De ridende satte straks i Galop, og faa Minutter efter var de naaede hen til ham.

Den lille Dreng var imidlertid ogsaa sprungen op og kom nu løbende hen til Nick Carter.

„Du store Himmel, ser jeg ret? Der er jo min Dreng uskadt ved Nick Carters Side!" udbrød den unge Frue i stærk Sindsbevægelse.

Med et Spring var hun nede af Hesten og løb nu hen til sin Dreng der kom hende i Møde med aabne Arme.

„Min egen, kære, lille Arthur, saa har jeg Dig endelig, endelig igen!" udbrød hun, medens hun løftede ham op, trykkede ham ind til sig og gav ham tusinde Kys.

Imidlertid var ogsaa Brennau og de andre Cowboys stegne aaf.

„Det kalder jeg en Overraskelse!" udbrød Nick Carter. „Jeg havde aldrig troet, at De vilde komme tilbage her i Dalen. Jeg skulde lige til at ride paa Morgans Hest tilbage til vor første Lejr, hvor vi laa, da jeg var kommen fra Jærnbanestationen!"

„Vi har nok stadig været lige i Hælene paa hverandre!" lo Hartly. „Fortæl De os nu først, hvordan De er kommen her tilbage, for der er jo endelig ikke noget mærkeligt i, at vi kommer her, da vi ganske simpelt kun forfulgte Deres Spor!"

Derpaa fortalte Nick Carter dem om sit Æventyr med Morgan og om, hvorledes de fem Røvere saa uventet var dukkede frem, om det Nederlag, han havde maattet lide, og om deres Riden frem og tilbage, til de omsider paany var endte i Dalen.

„Men det var altsammen kun et Forspil til, hvad der nu skulde ske!" vedblev han sin Fortælling og pegede hen paa Morgan, der endnu laa paa Jorden men

var kommen til sin Bevidsthed og søgte tænderskærende at løsrive sig fra sine Lænker.

„Dette Umenneske der havde tiltænkt mig den samme Skæbne som Dem, Paul Brennau. Jeg frelste Dem fra en Død i Flammerne men vilde sikkert selv være bleven opbrændt, om ikke den lille, tapre, modige Arthur var traadt til som min Redningsmand!"

I samme Øjeblik nærmede Fru Gene sig med Drengen ved Haanden, og han sprang glædestraalende hen mod sin Fader.

Nu fortalte Opdageren dem om, paa hvad Maade det var lykkedes Barnet at frelse ham fra den visse Død. Fra alle Sider lød der Udraab af Forundring, og den lille Fyr blev ligefrem overdænget med Kys paa Pande Kinder.

„Det havde jeg end ikke i min vildeste Fantasi kunnet tænke mig!" udbrød Nick Carter, „da jeg søgte at føre min lille Klient tilbage til hans Forældre, at han skulde komme til at redde mig fra Døden!"

Han tilføjede, medens han løftede Drengen op paa sin Arm og strøg sin Haand gennem hans Lokker: „Nu er vi kvit, min lille Ven! Har jeg hjulpet Dig i Farens Stund; saa har Du sandelig ogsaa ydet mig en ypperlig Hjælp ved din modige og raske Optræden! Din Barnedaad bærer Lønnen i sig og vil aldrig gaa af Minde!"

Brennau traadte sammen med sin Hustru hen til Opdageren og greb hans Hænder.

„Men hvorledes skal vi kunne takke Dem, Hr. Carter? De har gjort os saa meget godt — ikke alene nu men ogsaa forrige Aar — at vi staar i Taknemmelighedsgæld til Dem indtil vor sidste Stund!"

Opdageren slog med en blidt afværgende Bevægelse ud med Haanden. Det pinte ham, som det fintfølende Menneske, har var, at høre Lovtaler om sig selv.

„Jeg har kun gjort min Skyldighed!" svarede han. „Og Bevidstheden om, at jeg atter har bragt Fader, Moder og Barn sammen er mig mere værd end nogen som helst Belønning."

Da ogsaa Hartly havde fortalt om, hvorledes den lille Skare var dragen ud for at søge efter Nick Carter, som man længe forgæves havde ventet paa, blev der endnu en sidste Gang holdt Maaltid dernede i Dalen, thi de senest ankomne var meget sultne.

De havde ikke en Gang om Morgenen givet sig Tid til at spise Frokost men var straks redne ud for saa hurtigt som muligt at kunne komme Opdageren til Hjælp.

Morgan blev delvis løst fra sine Lænker, men han teede sig saa ondartet, at baade Hartly og Con Meyer maatte holde ham, medens Nick Carter madede ham, som om han havde været et lille Barn.

Lige efter Maaltidet blev han lænket igen. Det lod dog ikke til helt at falde i Morgans Smag, thi han kom med en Flom af Eder saa grove, at Nick Carter nu uden videre maatte kneble ham.

Den lille Skare blev endnu nogle Timer i Dalen, medens Opdageren og Drengen fik sig en lille Søvn.

Særlig Nick Carter havde Søvn til Gode, thi han havde gennemvaaget de sidste to Nætter.

Efter Middagsmaaltidet holdt de Raad om, hvad der nu skulde gøres. De enedes da om at ride i Fællesskab sammen med Fangen til Wallace for der at aflevere ham til Sheriffen.

Nick Carter vilde ogsaa derfra telegrafere hjem, at han kom, og rejse med første Iltog til New York, medens Paul Brennau med Kone og Barn og de to Cowboys agtede at ride tilbage til Ranchen i Montana.

Ridtet foretoges uden, at der skete noget nævneværdigt.

Ganske vist brugte de den dobbelte Tid af, hvad de vilde have gjort under almindelige Omstændigheder, for Dick Hartly, der havde tilbudt sig som Fører, var yderst forsigtig, og han søgte derfor de ensomste Veje.

Skønt Nick Carter havde fortalt ham, at Cal Barkloy havde skilt sig fra sine Folk, der efter al Sandsynlighed igen var blevne uenige indbyrdes, holdt han det ikke for udelukket, at Røverne havde lagt sig i Baghold et eller andet Sted, hovedsagelig for at faa uskadeliggjort Opdageren, som de havde et godt Øje til, fordi de troede, at det kun var for deres Skyld, han var kommen ud i det vilde Vesten.

Men det syntes alligevel, at Nick Carter havde Ret, thi der beredtes dem paa deres Vej til Jærnbanen ikke nogen Ubehageligheder fra Cals eller hans Bandes Side.

Den næste Dags Middag naaede de til Wallace, hvor Paul Brennau, der paa hele Egnen øvede en betydelig Indflydelse, fik sat igennem, at Morgan blev overgivet til Sheriffen og af ham transporteret til en Sindssygeanstalt.

Den paagældende Embedsmand, der hed Pavey, havde en Gang tidligere paa en mindre behagelig Maade haft med Morgan at gøre, men som Dommer var han nu nødt til paany at tage sig af ham og hele den ubehagelige Sag.

Fremtiden skulde vise, at Transporten af den sindssyge blev yderst skæbnesvanger.

Da Nick Carter vilde tage Afsked med Brennau og hans Familie og de to Cowboys, vilde de ikke af med ham.

„Nej, Carter, De maa ikke rejse allerede nu! Und Dem dog i det mindste et Par Dages Ferie," sagde Brennau, „for jeg er overbevist om, at De efter den lange, anstrængende Jærnbanerejse atter i New York vil styrte Dem lige ind i Forretningerne!"

Til at begynde med vægrede Nick Carter sig stærkt, men da Fru Brennau sluttede sig til sin Mands Bøn, lod han sig overtale og vendte sammen med sine Venner tilbage til Brennaus Ranch, hvor han tilbragte nogle behagelige og rolige Dage.

Da de den sidste Aften før hans Afrejse sad sammen paa Farmens Veranda, sagde Paul Brennau:

„Ved De hvad, Carter — Jeg har i Grunden tænkt paa, at det vilde Liv herude paa Ranchen ikke i Længden er noget for Gene og Drengen. — Arthur bliver jo til sidst helt forvildet! Jeg regner det for min Pligt at lade ham komme over til Østen! For det første vil han ikke være udsat for saadanne Farer som her, og for det andet er han jo nu snart i den Alder, hvor han skal begynde at gaa i Skole.

Ganske vist vil min Svigerfader, den gamle Senator, sætte et forundret Ansigt op, naar jeg pludselig gaar hen og sælger den Ranch, som han har foræret mig, men paa den anden Side vil det nok være ham behageligt, naar Gene opfylder hans lønligste Ønske og drager herfra for at bosætte sig i Washington sammen med mig og Drengen."

Nick Carter kunde ganske bifalde denne Tanke. Efter de seneste Erfaringer, var det let nok forstaaeligt, at Brennau og hans Familie havde mest Lyst til at forlade disse usikre Egne.

„Men hvad skal der saa blive af Dick Hartly og Con Meyer?" spurgte Nick Carter.

„De hører til „Inventariet"!" svarede Brennau med et Smil. „Og jeg sælger kun Ranchen paa den Betingelse, at den ny Ejer indsætter mine to gamle Venner som Forvaltere paa Ranchen!"

Næste Morgen ledsagede Paul Brennau og Dick Hartly deres Ven Nick Carter til Jærnbanestationen, efter at han havde taget en hjærtelig Afsked saavel med Fru Gene og Arthur som med Con Meyer.

To Dage senere havde Nick Carter naaet New York, hvor baade hans Kusine, Frøken Ida Carter, og hans to Hjælpere Chickering Carter og Patsy Murphey modtog ham med aabne Arme.

Det første Chick sagde til ham, var:

„Forhaabentlig bliver Du nu hos os her i New York! I det sidste Aars Tid har Du oplevet alle mulige Æventyr ude i det vilde Vesten! Eller kan vor kære By her ved Hudsonfloden ikke mere byde Dig tilstrækkelig Afveksling?"

„Det kan jeg ikke saa lige sige," svarede Mesteren og lo. „Jeg bliver jo gærne selv her i New York, hvor jeg har hjemme, men jeg skal ikke skjule for Jer, Drenge, at jeg har en Anelse om, at jeg i den nærmeste Fremtid igen maa ud og hjemsøge de farlige Egne!"

Og Fremtiden skulde give den store Opdager Ret. Det var ham forbeholdt at udstaa et oprivende og højst farefuldt Æventyr med den mest berygtede af alle Jærnbanerøvere, Storforbryderen Cal Barkloy.

Ende.

Næste Bind (No. 70) indeholder:

Jærnbanerøveren Carl Barkley.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Jærnbanerøveren Cal Barklay.

Et Overfald paa Jærnbanetoget.

Iltoget fra Denver kom med sin sædvanlige, uhyre Fart inde mellem Kolorado-Bjærgene paa Linjen Salt Mountain-Ubidalla.

Dagen var lige begyndt at gry, og dybe Skygger bredte sig i den Kløft, som Toget just nu fo'r ind i.

Linjen dannede paa dette Sted en Kurve, der havde fuldstændig Form som en Hestesko og regnedes for at være yderst farlig, hvorfor ogsaa Lokomotivføreren her tog sig særlig i Agt.

Bill Duffy, som Lokomotivføreren hed, lænede sig over Rækværket, og medens han indaandede den friske Morgenluft i fulde Drag, saa han frem over Linjen.

Men pludselig trak han Hovedet til sig og med beundringsværdig Hurtighed lukkede han for Dampen og bremsede.

Faa Øjeblikke efter holdt Toget stille.

Passagerene, der næsten alle havde tilbragt hele Natten i Toget, og af hvem de fleste sov — mere eller mindre — rystede pludselig sammen ved det det vældige Ryk, og enhver vidste da, at der maatte være hændt noget usædvanligt.

Bill Duffy havde standset Toget af en meget paatrængende Grund.

Ikke langt fra Indgangen til Kløften laa der en mægtig Klippeblok tværs over Skinnerne, og paa den var der anbragt en Las af en rød Flonelskjorte som Faresignal.

Lokomotivføreren havde ikke bremset et Øjeblik for tidligt, thi Linjen skraanede temmelig meget paa denne Strækning, saa Lokomotivet kun kom til at holde faa Fod fra Hindringen.

Næppe var Larmen af de rullende Hjul hendøet, før fem Mænd med sorte Masker for Ansigtet stod omkring Maskinen, som om de var stampede op af Jorden.

En af dem tvang med Revolveren Duffy og Fyrbøderen til at staa ned ad Lokomotivet, medens de de andre fire — to paa hver Side — løb hen langs Toget.

Det var et ganske almindeligt Jærnbaneoverfald af den Slags, som ude i de Egne af de nordamerikanske Fristater aldeles ikke er noget nyt, men snarere noget rent hverdagsmæssigt.

„Hør nu en Gang, Hr. Bill Duffy," sagde den Røver, der var bleven tilbage ved Lokomotivet, i en meget rolig Tone: „Vil De gøre, hvad jeg siger eller skal jeg anslaa andre Strænge?"

„Det har De ikke nødig!" svarede Lokomotivføreren lige saa roligt: „En Revolvermunding har en vidunderlig Overtalelsesesevne; jeg foretrækker derfor uden videre Snak at rette mig efter Dem!"

Og han tilføjede i lystigt Lune!

„For Resten, Hr. Jærnbanerøver, hvis jeg ikke tager meget fejl, er det ikke første Gang, jeg har den Ære at være sammen med Dem, Deres Stemme er mig overordentlig bekendt!"

Den maskerede lo lunt:

„Det kan De have Ret i, Bill!" svarede han: „Vi er egentlig gamle Venner!"

„Død og Pine! Nu ved jeg, hvem De er!" udbrød Lokomotivføreren: „Hvis ikke De er Cal Barklay, vil jeg æde alle de Kul, der ligger i Tenderen!"

„Nej, lad være med det, Bill, Du har gættet rigtigt! Jeg er Cal Barklay, din gamle Kammerat!"

„Jeg havde aldrig troet, jeg skulde træffe sammen med Dig her igen!" sagde Lokomotivføreren og rystede paa Hovedet: „Det hed sig jo dog, Du var gaaet over Grænsen og befandt Dig for Tiden i Meksiko. Andre sagde, at Du forlængst var død og begravet; det Rygte har jeg dog ikke næret nogen Tillid til. Men nu er Du altsaa kommen tilbage til de forenede Stater for at tage din gamle Forretning op igen!"

„Ja — som Du ser!"

„Sig mig da en Gang, Cal!" vedblev Lokomotivføreren med et Skuldertræk: „Hvorfor i al Verden gør Du Dig den Ulejlighed at spilde din kostbare Tid med at opholde mit Tog? Arbejdet lønner sig jo slet ikke, for i vort Iltog findes der ikke saa meget af Værdi som en Bukseknap! En Mand, der er saa flink i sit Fag som Du, burde egentlig være paa det rene med den Slags, thi i Reglen skaffer De Herrer Jærnbanerøvere sig omhygeligg at vide først, om det Tog, som de har i Sinde at overfalde, fører Værdisager med sig!"

Cal Barklay svarede ikke, for i dette Øjeblik lød der flere Revolverskud nede fra den anden Ende af Toget.

Røveren lod ikke til at skænke denne Tildragelse synderlig Opmærksomhed, men Lokomotivføreren kom i stærk Bevægelse.

„Din Bande har da forhaabentlig ikke anrettet noget Blodbad blandt Passagererne?" spurgte han ængstelig.

Røveren trak koldblodig paa Skuldrene:

„Det er vanskeligt at sige noget sikkert i den Retning! Jeg har ganske vist givet mine Folk Ordre til at skyde, naar de støder paa Modstand, men efter min Mening var dette her kun Skud, der skulde indgyde Passagererne Skræk!"

„Jeg kan godt tænke mig, hvad der staar bag ved det hele!" brummede Lokomotivføreren: „Vi har i Dag en ny Togfører med os, han kender endnu ikke Rummelen og ved ikke, hvordan han skal bære sig ad ved et Jærnbaneoverfald! I Denver brystede han sig med, at han uden videre vilde skyde den, der vovede at standse Toget, og han fortalte om de frygteligste Heltebedrifter, som han havde udført — det vil sige: bare i Munden!"

„Ja, i dette Tilfælde kan Du bande paa, at han ikke har rørt en Finger for at forsvare Toget og Passagererne!" svarede Cal Barklay: „Den Slags kende vi! — Men er der altsaa virkelig ikke nogen Værdisager med dette her Tog?"

Lokomotivføreden lo.

„Jeg tror, jeg har talt mere end nok om den Sag, og hvis virkelig Selskabet skulde have noget i Pengeskabene, vilde jeg alligevel ikke have udtrykt mig anderledes."

„Selvfølgeligt Bill! Jeg havde heller ikke ventet andet af Dig, for dertil er Du altfor klog en Lokomotivfører, og jeg vilde være bleven yderst forbavset, hvis Du havde handlet anderledes...

Men der kommer Pete for at løse mig af — Kan Du huske Pete endnu, Bill?"

„Pete Balzer, din ærede Kompagnon og Deltager i Forretningen?" spurgte Lokomotivføreren.

„Ja — akkurat!"

„Selvfølgelig kan jeg huske ham! Han er jo for saa vidt en ganske rar Fyr, men han har altid en mægtig tør Plet paa Tungen. Banjo kan han spille saa det er en Lyst at høre!"

„Godt! Nu vil jeg lade min Kammerat overtage Vagten her, saa han kan passe lidt paa Dig og Fyrbøderen, medens jeg gaar hen og ordner Forretningen!" vedblev Cal Barklay: „Da Du kender Pete fra tidligere Tid, har jeg jo ikke nødig at indprente Dig særlige Forholdsregler. Altsaa, bliv staaende ganske roligt, det er det bedste, for Pete er ikke saadan til at spøge med, og han gør ikke mange Dikkedarer, naar han har en Revolver i Haanden!"

„Bare rolig! Dertil kender jeg ham altfor godt!" svarede Lokomotivføreren.

Da Pete var naaet hen til Maskinen, udbrød Cal Barklay, medens han pegede paa Duffy:

„Her træffer Du en gammel bekendt, Pete! Hvis jeg ikke tager fejl, har I vist siddet paa Skolebænk sammen — Altsaa, Du ved, hvad Du har at gøre!"

Og Cal Barklay greb fastere om Kolben paa sin svære, fem og fyrretyve Kalibers Revolver.

Saa gik han med faste Skridt hen ad Jærnbanelinien til han stødte paa en af sine Folk, der bevogtede Udgangen paa den sidste Vogn og var rede til straks at fyre løs, om nogen gjorde Mine til at forlade Toget.

„Du kan gaa med mig indenfor, Bings!" sagde Cal Barklay hastig og sprang op paa Trappen til Vognens Indgang: „Den første, der vover at røre sig, skyder Du ganske simpelt ned!"

„Du kan være sikker paa, Cal" svarede han: — „jeg har en let bevægelig Finger, og Skudet gaar af ved den mindste Berøring med Aftrækkeren!"

Det var Rygekupe-Vognen, Cal Barklay nu steg op i sammen med sin Følgesvend.

Koldblodig stak han sit Vaaben ind i Bæltet for at kunne have Hænderne fri.

Og i Hælene paa ham fulgte Bings, der var over seks Fod lang, og som i Skulderhøjde med sin Anfører holdt to mægtige Revolvere truende frem mod Vognens Passagerer.

„God Morgen, mine Herrer!" udbrød Cal i en yderst fredelig Tone, som om han var stegen op ved en Station og nu hilste paa sine Medrejsende: „Før jeg gaar til min Forretning, vilde jeg gærne sige Dem, jeg ikke er nogen Ven af Blodsudgydelse.

Det er mig imod at gaa nogen paa Livet, naar vedkommende ikke har gjort mig det ringeste ondt! I Fald De efterkommer mine Ordrer og ikke gør nogen Modstand, gaar alt godt, men hvis nogen af Dem prøver paa at trække Revolveren frem, laver jeg Rygekupeen om til et Gravkapel — det kan De stole paa!

Jeg er egentlig kun kommen ind i dette Tog for at se efter en Ven, som jeg ved, skal være med!

Men da jeg samtidig ikke gærne vil lade en god Lejlighed gaa fra mig til at gøre Forretning, vil den tykke Hr. „Skaldepande" her paa min venstre Side nu maaske være saa god at lade Hatten gaa rundt! De Herrer maa da alle behageligst overlade ham, hvad De maatte have af Tegnebøger, Ure, Ringe og andre Værdisager, som De hermed ofrer paa Fædrelandets Alter! Smaa Bidrag modtages med Taknemmehed — og store med Begærlighed!

Men —" tilføjede han til de af Skræk næsten lammede Passagerer: „— det maa gaa lidt raskt! Jeg har ingen Tid at spilde. Desuden kan jeg ikke forsvare over for min Samvittighed at lade Toget blive holdende her altfor længe, for De ved jo nok hvad for vanskelige Følger saadan en Forsinkelse kan faa!"

Medens den ulastelige, gamle „Skaldepande" holdt gode Miner til slet Spil og gik rundt med Hatten, traadte Cal Barklay saa koldblodig, som om han selv hørte med til Passagererne, hen til den anden Ende af Vognen, hvor der laa en Mand, som det hele Optrin ikke rørte, da han sov de retfærdiges Søvn.

Cal Barklay slog ham paa Skuldrene og ruskede heftig i ham.

„Morgan, vaagn op!" raabte han.

Manden hævede søvndrukken Hovedet og rejste halvt op, medens han saa' paa Barklay med missende Øjne.

Men saa sank han igen tilbage paa Sædet og mumlede nogle uforstaaelige Ord.

Han bar Haandjærn med Staalklæder om Haandleddene. Han maatte aabenbart være Fange og „transporteredes" af en Mand, der sad ved Siden af ham.

Fangetransportøren var bleven hvid som Kridt ved at se den frygtede Jærnbanerøver.

Men Barklay lod slet ikke til at have bemærket ham, for han værdigede ham ikke et eneste Blik.

Hele hans Opmærksomhed var henvendt paa Fangen, hvis Navn han rigtig havde nævnt — Morgan hed han.

Men Morgan mumlede stadig nogle meningsløse Ord hen for sig, og hans Blik var tomt, hvad der tydede paa, at han ikke begreb en Smule af alt det, der her gik for sig.

Nu kaldte Barklay ham ved Fornavn:

„Tom!" udbrød han og ruskede ham atter i Skuldren: „Tom dog — kender Du mig da slet ikke mere?"

Saa vendte han sig og raabte med Tordenstemme:

„Bings! Derhenne er der nogen, som gør en mistænkelig Bevægelse hen mod Pistoltasken. Den første, der rører sig, skyder Du uden Naade ned!"

Og han tilføjede, medens han smaalo:

„Ah — nu er min Kasserer nok færdig med sit Arbejde!"

Den høje Hat, som den svære Herre var gaaet rundt med, var fyldt til Randen med Tegnebøger, Ure og andre Værdisager.

„Ved De hvad, De maa helst overlade mig Deres høje Hat, saa har vi ikke nødig at hælde hele Stadsen ud andre Steder!" sagde Barklay: „De har i det hele taget gjort Deres Sager saa godt, at jeg ikke forlanger andet af Dem end Deres: Hovedbedækning!"

Og han tilføjede lystigt:

„Jeg haaber ikke, De opfatter det som en Tilsidesættelse?"

Passageren, der var meget glad for at være sluppen saa let, udbrød med den største Alvorsfuldhed:

„Jeg tager paa ingen Maade det ilde op Hr. Kaptajn, at De ikke ogsaa beskatter mig med min lille Skærv!"

Og derefter satte han sig atter rolig hen paa sin Plads.

„Mine Herrer!" udbrød nu Forbryderen med sin dybe Stemme: „Jeg haaber ikke, nogen af Dem skulde have været saa sjofel at aflevere falske Penge eller Blik — Ure med en Smule Forgyldning paa. Det er nemlig kommet mig for Øre, at et Par opfindsomme Hoveder har lavet sig en Forretning med at fabrikere den Slags Artikler særlig til Brug ved Jærnbaneoverfald. Det er jo sløje Tider, vi lever i!"

Medens Bings stadig med sine to Revolvere holdt Passagererne i Skak, gik Cal Barklay atter hen til den Mand, som han før havde vækket, lagde Haanden paa hans Skulder og saa' ham ind i Ansigtet.

Morgans udtryksløse Træk begyndte pludselig at oplives og et Genkendelsens Glimt lyste i hans Øjne.

Et let Smil lagde sig hen over hans Læber, og pludselig udbrød han gennem den lydløse Stilhed, der herskede inde i Vognen.

„Jo — vist kender jeg Dig, Cal, men hvad vil Du egentlig her?"

„Jeg er kun kommen her for din Skyld, Tom!"

Fangen rystede paa Hovedet, medens han stirrede paa Røveren, saa udbrød han i en træt Tone:

„Ved Du hvad, Cal jeg vilde være mest glad, om Du rolig lod mig være, hvor jeg er! Jeg er nemlig ikke saa rask, som jeg kunde være! Der er noget galt med Hovedet.

Af og til værker det i min Hjærne, da ved jeg ikke mere, hvad jeg gør; det eneste, jeg da attraar, er at se Blod og at myrde hver den, der kommer mig i Vejen! Det vil altsaa, være bedst, om Du overlader mig til min Skæbne."

Men Barklay rystede ivrig paa Hovedet:

„Nej, det vil jeg aldrig gøre!" svarede han med Bestemthed: „Det er imod min Natur at lade en gammel Kammerat i Stikken; Du skulde kende mig daarligt om Du tror noget af den Slags om mig! Du maa forlade Toget sammen med mig og mine Folk!

For Pokker ogsaa — jeg fik at vide i Wallace, at de vilde bringe Dig til en Sindssygeanstalt, hvor Du naturligvis mellem alt det gale Pak selv tilsidst skulde blive fuldstændig blød — men det kunde jeg ikke være med til!"

Og han tilføjede i en opmuntrende Tone:

„Vi skal nok kurere Dig, gamle Dreng! Den stærke friske Bjærgluft og det daglige Arbejde paa Hesteryggen vil gøre Vidundere! Tror Du ikke Du vil faa det bedre hos mig end hos en Hob fremmede, der behandler Dig som et vildt Dyr?"

„Jo; det kan nok have sin Rigtighed, Cal!" svarede Fangen sindigt.

„Naa, saa staa op og kom med mig! Saadan! Der kan Du selv se, det gaar jo udmærket. Det lader ikke til, der er noget i Vejen med „Undersaatterne" — Du støtter jo helt godt paa Benene!"

Og han tilføjede i en skarp Tone til den Passager, der sad ved Siden af:

„Hr. Sheriffen vil maaske ogsaa være saa god rejse sig!"

Det kan nok være at Fangetransportøren kunde faa sig lettet i en Fart. Men Cal Barklay værdigede ham daarlig nok et Blik paa ny:

„Jeg tager næppe meget fejl i, at De jo har Nøglerne her til Lænkerne?" sagde han overlegent til ham.

„Det har jeg!"

„Godt — saa frem med dem, og faa i en Fart Laasene lukkede op! Jeg har vel ikke nødig at advare Dem mod at trække en Revolver frem af Lommen i Stedet for Nøglerne, for i saa Fald vil De i næste Nu befinde Dem nede i en nederdrægtig Svovlpøl!"

En Duel i Bjærgkløften.

Fangetransportøren trak med skælvende Haand et Bundt Nøgler op af Lommen.

„Her er Nøglerne!" sagde han sagte og holdt dem hen mod Røveren.

Cal Barklay saa paa ham med et vredt Blik:

„Hvad skal jeg med dem?" spurgte han i en stræng Tone: „De forstaar vist bedre at omgaas med den Slags Tingester end jeg!

Lav derfor ikke saa mange Omstændigheder. Luk op for Lænkerne, men lad det gaa lidt raskt, ellers taber jeg Taalmodigheden!"

Fangetransportøren adlød øjeblikkelig, og det varede ikke længe, før Tom Morgan var — en fri Mand.

„Altsaa, Tom —" udbrød Cal Barklay til sin Ven: „Lad os nu skynde os ud af Vognen! Ude paa Banelinjen træffer Du nogle af mine Folk, som vil vise Dig Vej ind i Kløften, hvor Du endnu vil træffe en halv Snes af mine Kammerater. Jeg har allerede meldt dem din Ankomst, og de vil tage godt imod Dig!

Om faa Minutter kommer jeg ogsaa derover!

Jeg har endnu kun en lille Forretning at gøre med denne her ulykkelige Djævel!"

Fangetransportøren trak Vejret dybt og blev om muligt endnu blegere end før.

Hvor forfærdet stirrede han ikke ind i Cal Barklays kolde, grusomme Øjne, medens Morgan langsomt gik gennem Vognens Midtergang og forsvandt ud gennem Døren.

Da først kunde Barklay ofre Fangetransportøren hele sin Opmærksomhed.

Barklay traadte et Skridt tilbage, og med korslagte Arme mønstrede han ham tavst fra Top til Taa.

„Det er virkelig selve Sheriffen — Deres Navn er Pavey, ikke sandt?"

Og han vedblev langsomt, medens han betonede hvert Ord:

„Endelig har jeg Tid til at beskæftige mig med Dem —"

Han tilføjede i en uheldsvarslende Tone:

„Jeg tror, at De saa omtrent ved, hvad Deres Skæbne vil blive i næste Minut!"

„De vil dræbe mig!" svarede Sheriffen, idet han forgæves prøvede paa at lægge Fasthed i Stemmen:

„De vil skyde mig ned som en Hund, skønt jeg ikke ved af, jeg har givet Dem Anledning til at gaa saa voldsomt frem mod mig!"

Røveren tilkastede ham et Blik, hvori der blandede sig baade Vrede og Foragt:

„Pavey — De er en ganske almindelig Løgner, thi De ved vist selv meget godt, hvorfor jeg her staar for Dem!

Hvis ikke det var andet, De havde gjort end Deres Pligt som Sheriff, skulde jeg være den sidste, der vilde kræve Dem til Ansvar, og jeg tror, De i den Regning kender mig tilstrækkeligt!"

Pavey foretrak ikke at svare:

„Er det rigtig?" spurgte Barklay ham i en barsk Tone.

„Ja — Cal!" svarede Sheriffen nølende.

„Naa, det var i det mindste et rigtigt Svar!" sagde Røveren helt tilfreds: „Jeg tror i det hele taget det er bedst, vi taler lidt nærmere sammen, saa De Herrer her kan faa at vide, hvad det er for en Slags Sheriff og foragtelig, tarvelig Slyngel, de her har kørt sammen med! Saa vil De Herrer ogsaa bedre kunne forstaa, hvorfor jeg har grebet til den Slags krasse Forholdsregler, som jeg nu har i Sinde at anvende over for Dem!"

Sheriffen var imidlertid sunken saadan sammen i Knæene, at han atter maatte lade sig falde tilbage paa Lædersædet.

Men Røveren greb fat i ham og trak ham op igen:

„Bliv staaende, Mand —!" raabte han: „Eller jeg skal give Dem saadan en i Panden med Kolben af min Revolver, at De trimler ned under Sofaen!"

Saa vendte Barklay ham Ryggen og sagde med hævet Stemme, medens han saa ud over hele Vognen og pegede paa Sheriffen:

„Mine Herrer! Se en Gang paa dette ynkelige Menneske! Fyren fortjente ikke en Gang, at Solen skulde skinne paa ham. Saadant et Drog! Han er Sheriff — eller skulde i hvert Fald være det — i en lille By, som hedder Wallace. For at De nu ogsaa kan vide, hvem der har den Ære at tale til Dem, maa det være mig tilladt at forestille mig selv. Mit Navn er Cal Barklay! En eller anden af Dem vil maaske nok en Gang have hørt Tale om mig?

For omtrent fire Aar siden var denne Mand der —" og han pegede paa den skælvende Sheriff: „— ude efter mig som Fanden efter en Sjæl! Der var den Gang, som der nok er det endnu, udsat en høj Pris for mit Hoved, og da Pavey efter al Sandsynlighed trængte til Penge, satte han Himmel og Jord i Bevægelse for at faa mig sat fast og sikre sig Blodpengene. I sin Begærlighed fulgte han mig lige i Hælene, saa jeg let nok kunde stille en Snare for ham. Og jeg gjorde det — men kun for at faa Lejlighed til en Gang at tale uforstyrret med ham.

De vil vel indrømme mig, mine Herrer, at der her havde været en udmærket Lejlighed for mig til ganske simpelt at skyde Menneskejægeren ned, men jeg gjorde det ikke — for han var mig dog for tarvelig! Jeg advarede ham kun den Gang og gav ham det

gode Raad at drage ud af Landet og slaa sig ned i en anden Stat, hvor Vejrliget ikke var saa usundt for ham, men det gjorde han bare ikke, skønt han højt og helligt havde lovet mig det — selvfølgelig endog paa Æresord!

Mænd af hans Slags slaar om sig med deres Æresord som Drengene i Skolen med Papirskugler!

Jeg havde i den Egn, hvor det skete, adskillige Venner og bekendte, blandt andet ogsaa en Enke efter en gammel Kammerat af mig. Hun var endnu den Gang en smuk, ung Kvinde, og jeg maa sige, jeg holdt saa meget af hende, som om hun kunde have været min Søster! Nu er hun forlængst død og begravet!

Den Gang boede hun paa en „Ranch", som var hendes Ejendom. Naar Sporhundene var ude efter mig, og Jorden brændte for stærkt under mig, forsvandt jeg gærne en Tid og havde da mit Smuthul i Ranchen hos den unge Enke.

De fleste Sheriffer og Opdagere, der var ude efter mig, var hæderværdige, samvittighedsfulde Fyre, som kun gjorde deres Pligt.

De lod mig være i Ro, lige saa saare de vidste, at jeg — om jeg saa maa sige — havde undt mig selv en lille Ferie og i den Tid ikke vilde foretage mig noget.

Jeg er ogsaa overbevist om, de allesammen vidste hvor jeg under disse Forhold opholdt mig, men — som sagt — de var anstændige nok til at lade mig være i Fred."

Barklay hævede Stemmen, medens han pegede paa Sheriffen:

„Men denne Slyngel her —" vedblev han: „— forfulgte mig stadig som en Løve! I Stedet for at møde mig i aaben, ærlig Kamp, greb han til en nederdrægtig List.

Han drak en Medicin, der i nogle Timer gjorde ham saa daarlig tilpas, at det kunde se ud til, han skulde dø, og saa lagde Pjalten sig tværs over Vejen i Nærheden af den Ranch, der tilhørte min Veninde. Og det, som han ventede, skete! Kort efter fandtes han af nogle Cowboys, som bragte ham ind i Huset, hvor Fru Madge — saaledes hed den unge Enke — modtog ham med den største Forekommenhed, lod ham komme til Sengs og plejede ham med en Omhu, der ikke kunde have været omhyggeligere hos selveste den barmhjærtige Samaritan.

Jeg skal tilføje, at Fru Madge i de samme Dage ventede mig til Ranchen.

Og da jeg nu ved Mørkets Frembrud indfandt mig i Huset, blev Sheriffen rask lige med det samme.

Han sprang op af Sengen, løftede sin Revolver og troede dermed, at han havde mig i sin Magt...

Jeg kan forsikre Dem for, mine Herrer, at det var en stor Fejltagelse af ham, lige som man ogsaa her vilde tage meget fejl, om nogen af dem troede, han nu med Held kunde drage Revolveren frem og true mig. —

Jeg trak altsaa min Pistol frem med samme Koldblodighed, som han havde gjort det, hvorefter han selvfølgelig fyrede løs. Men den ynkelige Karl var saa bange for mig, at han rystede paa Haanden, — og derfor ramte han ikke mig med Madge — den unge Enke — og hendes Overarmsknokkel splintredes. I den Forvirring, som derpaa fulgte, lykkedes det Pavey at flygte.

Fru Madge var bleven saa stærkt saaret, at Armen maatte amputeres. Skønt Operationen forløb godt, var Madges Helbred dog brudt, og Aaret efter udsluktes hendes Livslys.

Jeg vil ikke gøre Sheriffen ansvarlig for hendes Død, men han er Skyld i, at hun mistede sin Arm, og i de Lidelser, hun senere maatte døje, blot fordi hun havde vist ham Gæstevenskab og plejet ham! Om nogen Skik holdes høj og hellig her ude i det vilde Vesten, saa er det Gæstevenskabet, og det har denne Slyngel paa den skammeligste Maade draget ned i Støvet!"

Han tilføjede i en truende Tone:

„Er det ikke den rene Sandhed, jeg her har fremdraget, Pavey, eller hvad ellers? Svar mig!"

„Det er sandt, hvert Ord!" svarede Sheriffen og slog Øjnene ned, da han lagde Mærke til, at samtlige Passagerer saa foragteligt paa ham.

„Vil De derfor gaa hen ad Gangen og ud i det Frie!" bød Barklay med udstrakt Haand.

Sheriffen hævede Blikket og betragtede Røveren med et bønfaldende Udtryk:

„Jeg beder Dem, skaan mit Liv, myrd mig ikke!" stønnede han.

Barklay traadte nu et Skridt tilbage og iagttog den skælvende Sheriff med et foragteligt Blik.

„Jeg — myrde Dem?" svarede han spydigt. „Nej, det besmudser jeg ikke mine Hænder med! Men jeg vil give Dem Lejlighed til at forsvare Deres usle Liv, som om De kunde være en Hædersmand, hvad De jo ingenlunde er! Men nu af Sted med sig, ellers skal jeg nok faa Dem til at danse!"

Inden Barklay fulgte efter Sheriffen, vendte han sig endnu en Gang om mod de rejsende og udbrød:

„Vi vil nu give en lille Underholdning til bedste ude paa Jærnbanelinien. De Herrer, der maatte ønske at overvære den, bedes træde hen til Vinduerne! Jeg har vel ikke nødig at tilføje, at enhver ubeføjet Indblanden paa det strængeste straffes af mine Folk!"

Derefter gik han med sikre Skridt igennem Gangen og ud — — —

Passagererne — af hvem dog flere var bevæbnede — vovede ikke at røre en Haand, saa frygtet var Cal Barklay ude i denne Del af det vilde Vesten.

De Røvere, der hidtil havde opholdt sig inde i Kløften, havde nu forsamlet sig uden for Toget — der var ialt femten Mand.

„Naa, Pavey —" sagde Cal Barklay, da han var sprungen ned af Vognen, „De har et Skydevaaben i Lommen, men vovede ikke at tage det frem derinde i Kupeen. Nu kan De gerne komme frem med det! Bliv staaende, hvor De staar — jeg vil stille mig Ryg mod Ryg med Dem. Min Ven Bings skal være Dommer, og disse Herrer her," her pegede han med Revolvermundingen mod Togvinduerne, „er vore Vidner! Bings vil raabe „Klar!" og derefter langsomt tælle til ti. Naar der raabes: „Klar!" gaar vi begge ligefrem hver i sin Retning, og naar der siges „Ti", bliver vi staaende, gør omkring og fyrer løs!

De maa selv indrømme, at jeg her har tilbudt Dem meget gunstige Betingelser. Nu kan De jo prøve paa at ramme mig — jeg skal forsøge det samme over for Dem!"

„Klar!" raabte Bings og begyndte derefter at tælle.

Sheriffen maatte — for ikke at vise sig fejg for alles Øjne — gaa fremad, men kort efter viste hans lave Karakter sig, for inden Bings havde talt til ti, vendte han sig om og skød mod sin Modstander, der endnu vendte Ryggen mod ham.

Et Skrig af Forfærdelse kom ikke blot over samtlige Passagerers Læber men ogsaa over Røvernes — dog, samtidig lød Knaldene af to Skud, der fulgte hurtig efter hinanden.

Det var Barklay, der havde skudt.

Stolt oprejst stod Forbryderen nu der — tilsyneladende uden af være saaret — med den rygende Revolver i sin udstrakte Haand, medens Sheriffen vaklede om.

Barklay hævede sin venstre Haand som Tegn paa, at han vilde sige noget.

Saa udbrød han med sin mægtige Stemme:

„Jeg vilde ikke skyde Uslingen ned, skønt han ikke havde fortjent det bedre! Men jeg har med mine to Skud splintert hans venstre Overarmsknokkel og hans højre Skinneben!

Hvis der mellem disse Herrer skulde findes en Læge og andre, som vil bære den saarede op i Vognen, vilde det være mig meget kært!"

Og medens han stak Revolveren i Bæltet, raabte han til Lokomotivføreren, der stod lige ved Maskinen:

„Den Forhindring, der ligger forude paa Skinnerne, er ikke nogen Klippeblok, men en stor Trærod, der ligner en Sten! De og Fyrbøderen vil let kunne vælte den til Side! Jeg regner det ikke for Umagen værd at undersøge selve Toget, da jeg jo dog ved, at der ikke er Værdisager med!"

Saa vendte Røverkaptajnen sig om mod Passagererne, der allesammen stod ved Vinduerne.

„Det har gjort mig meget ondt, mine Herrer, at jeg har maattet forstyrre Dem i Deres Morgensøvn, men De vil indrømme, at jeg har behandlet Dem meget pænt, da jeg jo ikke har udplyndret nogen af Dem, men ladet mig nøje med, hvad hver især frivillig vilde afgive! Det blev ogsaa kun gjort, for at der kunde falde lidt af til mine Folk — jeg selv rører ikke en Cent af det hele!

Jeg kan kun sige, det har glædet mig, at Sagen endte, som den gjorde!

Sheriff Pavey vil miste sin ene Arm paa samme Maade som min Kammerats Enke gjorde det, og maaske vil han ogsaa i Løbet af nogle Dage have et Ben mindre!

Desuden har jeg haft den Fornøjelse at rive — om jeg saa maa sige — en af mine Venner ud af Sheriffens Klør!

Morgan skulde føres til et Fængsel for vanvittige Forbrydere, men fra denne Skæbne ønskede jeg at frelse ham! Og det var hovedsagelig af den Grund, at jeg foranstaltede Overfaldet mod Toget!"

Medens Jærnbanerøveren talte, var den stønnende og klagende Sheriff bleven baaret op i Vognen, og Togpersonalet havde fjernet Træroden.

Lokomotivføreren og Fyrbøderen sprang atter op paa Lokomotivet, og der ventedes nu kun paa Afgangssignal, da Strækningen var fri.

Saa vinkede Cal Barklay med Haanden, Lokomotivfløjten lød, og Toget satte sig derefter langsomt i Bevægelse for kort efter at forsvinde ad Kurven gennem Kløften.

Da Larmen af Toget havde tabt sig i det fjerne, traadte Morgan, der befandt sig mellem Røverbandens Folk, hen til Cal Barklay og trykkede varmt hans Haand.

„Den meste Tid har jeg været fornuftig og ved min Forstands fulde Brug," sagde han, „ligesom der kan komme Øjeblikke, hvor jeg slet ikke ved, hvad jeg gør, og hvor jeg er farlig for mine Omgivelser! Du skulde hellere have ladet mig blive i Toget, der havde jeg jo Haandjærn paa!"

„Nej, nej, Tom, det vilde da have været den største Dumhed, jeg kunde begaa i mit Liv!" svarede Barklay i en venlig Tone. „Jeg haaber ogsaa, Du vil blive af den Mening, at jeg har handlet rigtigt, som jeg gjorde."

„Naa — Friheden er Livets højeste Gode!" udbrød Morgan. „Jeg takker Dig og dine Venner for, hvad I har gjort mod mig! Nogle af dem kender jeg — men den største Del af dem er mig fuldstændig ubekendt! Glem nu ikke Cal, hvad jeg har sagt Dig om min Tilstand!"

„Nej, Tom, men jeg er af den Mening, at dine Anfald ikke vil gentage sig, naar Du hele Dagen opholder Dig i frisk Luft og ikke er spærret ind i et Bur som et vildt Dyr."

Dog — Morgan rystede tungsindigt paa Hovedet.

„Der tager Du fejl! Jeg ved bestemt, at mine Anfald udebliver ikke. Men i Reglen kan jeg mærke, naar de kommer, og jeg skal da nok sige Dig, naar det er galt, saa at Du i Tide kan faa mig bunden, saa jeg ikke kan komme til at skade nogen af Eder! For jeg er da værre end et vildt Dyr og kan lige saa godt forgribe mig paa Cal som paa nogen anden!"

„Naa — det skal vi nok passe paa! Kom nu med os! Vi har taget en Hest med til Dig — lad os ride herfra lige hen til vort lille „Smuthul"!"

Hos Jærnbaneselskabets Chef.

Syv Maaneder senere sad den navnkundige Privatopdager Nicholas Carter fra New York inde paa Kontoret hos Jærnbaneselskabets Salt Mountain-Ubidallas Chef.

De to Herrer var i ivrig Samtale.

Og Chefen udbrød:

„Først og fremmest maa jeg virkelig bringe Dem min og Selskabets bedste Tak, fordi De paa en saa hurtig og elskværdig Maade har vist Dem imødekommende over for vor Anmodning til Dem om at komme herud for at gøre Ende paa alle de uholdbare Forhold, der hersker paa vor Bane!"

„Jeg havde tilfældigvis ikke noget særligt for," svarede Nick Carter med et forbindeligt Smil. „Og da De i Deres Telegram meddelte mig, at det hastede med Sagen, satte jeg mig straks i Toget og rullede til Denver ... Ja, her er jeg altsaa!"

„Og De er rede til at drage med os paa Krigsstien, Hr. Carter?"

„Ja, hvorfor ikke? Krigsøksen er jo allerede sleben, som det lader!"

„De vil selv personlig tage Dem af Sagen, ikke overlade den til nogen af Deres Hjælpere?"

„Nej — det kunde jeg saamænd ikke en Gang, selv om jeg havde villet! Mine Hjælpere har nemlig i den sidste Tid været optage af en meget vigtig Sag."

„Men det vilde just ikke være nogen Skade til, om De havde haft nogle paalidelige Mænd hos Dem — Folk, paa hvem De fuldtud kunde stole?"

„Nej, det er meget rigtigt!"

„Godt, saa kan jeg ogsaa berede Dem en lille Overraskelse!" sagde Chefen og vedblev: „To Cowboys — eller rette Forvaltere paa min Ranch — Richard Hartly og Con Meyer vilde regne det for en Ære, om de turde stille sig under Deres Befaling! Jeg har nemlig købt den Ranch, som tidligere tilhørte Paul Brennau og paa denne Maade overtaget begge disse Forvaltere som en Slags „Inventarium"! De er for Øjeblikket her i Denver, og De vil snart komme til at hilse paa dem!

Men lad os nu tale om vor Forretningssag! De vil have set af mit Telegram og vel ogsaa af Aviserne, at Cal Barklay atter udfolder en ivrig Virksomhed, særlig paa vor Linje, saa ikke alene Passager- men ogsaa Godstrafiken tager af i betænkelig Grad.

Og det værste er, at naar han ved, at vi er paa Spor efter ham, forlægger han straks Skuepladsen til en ganske anden Egn. De ved jo selv, hvor langvarige Forhandlingerne kan være med en anden Stat, naar det gælder Udlevering af en Forbryder. Derfor har vi ogsaa forenet os med andre Selskaber, som det er gaaet ligesaa! Vi agter ikke at forfølge Barklay for en bestemt Forbrydelse men for alle hans Misgerninger. Det drejer sig derfor først og fremmest om at gøre ham uskadelig og dernæst om at faa samtlige Medlemmer af hans Bande satte fast — eller i det mindste saa mange — at Resten spreder sig at sig selv.

Selvfølgelig vil det være os kært, om De kan afgøre Sagen i kortest mulige Tid, men iøvrigt spiller det ingen Rolle, hvorlænge De er om det — om det varer fjorten Dage eller maaske et Par Aar. Og det kommer heller ikke an paa Omkomstningerne! De kan selv bestemme Deres Honorar! Vi betaler med Fornøjelse en hvilken som helst Sum, naar blot Barklay bliver sat ud af Spillet.

Alt, hvad vi ved om Banden, er, at Cal Barklay sædvanligvis optræder som dens Leder. Det er vanskeligt at sige, hvor mange Medlemmer der er i Banden, somme Tider har han overfaldet et Tog med kun fem Mand, og til Tider har han haft op imod en Snes med sig!

En Gang skete der samtidig to Overfald paa vidt forskellige Steder. Ved hvert af dem var der beskæftiget omtrent ti Mand, saa man skulde tro, at det her drejede sig om to forskellige Bander, men det var aldeles ikke Tilfældet!"

„Altsaa har jeg kun at drage mod Barklay og hans egne Folk?"

„Ja! Og det er sandt! Der var noget mere, som jeg gærne vilde sige Dem, Hr. Carter. Der er endnu en, som gærne vilde slutte sig til Dem, nemlig en forhenværende Sheriff. Han var med i det Tog, som Barkley standsede sidste Efteraar, og Røveren tvang ham til en Duel, hvorved han mistede baade en Arm og et Ben."

„Hedder den Mand ikke Al Pavey?" spurgte Nick Carter.

„Jo — det er ham. Han er forfærdelig rasende paa Cal Barklay; skønt han nu er Krøbling, og det falder ham forfærdelig svært at ride, vil han under alle Omstændigheder gøre sit Regnskab op med Røveren.

Nick Carter tænkte sig lidt om — saa udbrød han: „Men har Røveren paa sin Side ikke haft Grund til at udfordre Sheriffen?"

„Jo, det er muligt! Jeg har ogsaa hørt noget i den Retning," svarede Chefen.

„Det kan De dog bedst faa at vide af Sheriffen selv. Han opholder sig i Øjeblikket her i Bygningen."

„Det gør mig ondt, De har haft Ulejlighed med at faa bragt ham herhen," svarede Nick Carter koldt. „Hvis det er sandt, hvad jeg har hørt om ham, saa er han en foragtelig Slyngel."

„Naa, man hører jo saa tidt Rygter, som senere viser sig at være falske," udbrød Chefen. „Og det vilde virkelig være mig behageligt, om De vilde sætte Dem i Forbindelse med ham! Jeg skal sige Dem, han er egentlig ansat hos os — for han er Chef for Jærnbanens hemmelige Politi. Jeg kan forsikre Dem, Hr. Carter, at Manden hidtil har røgtet sit Hverv højst mønsterværdigt."

Chefen vilde sige mere, men Nick Carter gjorde en afværgende Haandbevægelse.

„Undskyld, Hr. Prentiss, at jeg afbryder Dem," sagde han, „jeg forudsatte, da jeg efterkom Deres Anmodning om at rejse til Denver, at De helst vilde lægge Sagen i min Haand alene!"

„Det er selvfølgeligt!" svarede Chefen. „Men det skulde glæde mig, om De vilde snakke med ham! Jeg skal lade ham komme herop — jeg selv maa nødvendigvis nu ind og tale med en af Jærnbanens Hovedaktionærer. Dog, hvad det var, jeg vilde sige: Jeg har givet vor Kasserer Ordrer til at forstrække Dem med den Sum, som De maatte behøve. Og jeg forsikrer Dem endnu en Gang, at Sagen er lagt fuldstændig i Deres Hænder — ikke nogen ellers vil faa det mindste at sige."

Chefen trykkede hjærtelig Opdagerens Haand, sagde Farvel til ham og forlod Værelset.

Faa Minutter efter traadte Pavey ind.

Han gik med Stok og slæbte det højre Ben efter sig, som var kunstigt. Jakkens venstre Ærme stak slapt ned i Lommen.

Da han saa Opdageren, traadte han nærmere med særdeles hoven Mine.

„Tillader De, jeg forestiller mig for Dem? Mit Navn er Al Pavey, jeg er Chef for Opdagelsespolitiet hos Selskabet „Salt Mountain and Ubidalle Railroad"!"

„Mit Navn er Nick Carter — jeg er kun Privatopdager!"

„Det glæder mig at hilse paa Dem!" udbrød Pavey.

Saa satte han sig med Besvær paa en Stol. „Det vilde være mig meget kært, Hr. Carter, om De vilde tage Dem af Sagen sammen med mig?"

Opdageren rystede paa Hovedet.

„Det er ikke værdt at spilde saa mange Ord paa det! Jeg kan kun sige Dem, at jeg ganske alene tager Sagen i min Haand, og at jeg høfligt men bestemt frabeder mig nogen Indblanden fra anden Side — den være sig nu enten kaldet eller ukaldet! Iøvrigt, Hr. Pavey, er det vist heller ikke værd, De faar noget at bestille med Røveren. Grunden turde nok være Dem bekendt!"

Den tidligere Sheriff blev helt rød i Hovedet. Saa svarede han ærgerligt:

„Ja — jeg ved godt, hvad De sigter til! De har nok læst i Bladene den nederdrægtige Løgnehistorie, der gaar om mig. Jeg kan forsikre Dem for, at ikke et Ord af det hele er sandt! Men iøvrigt kommer De nok til at arbejde sammen med mig, hvad enten De vil eller ej! Jeg er, som jeg jo allerede har sagt Dem, Chef for Jærnbanelinjens hemmelige Politi."

Nick Carter slog afværgende ud med Haanden.

„Min kære Pavey," udbrød han. „De lider af to Ting, for det første af Indskrænkethed og for det andet af Selvovervurdering! Og hermed er vor Samtale forbi. Enten maa De nu forlade Værelset eller jeg!"

I dette Øjeblik gik Døren op, og Chefen kom ind for at hente et vigtigt Dokument, som han skulde bruge til Aktionærmødet.

Næppe havde Pavey set ham, før han ivrig sagde — rød i Hovedet, som han stadig var:

„Hr. Prentiss, jeg maa dog kræve, at jeg beholder mit Hverv ubeskaaret! Hvis Hr. Carter vil arbejde sammen med mig i Sagen, er det mig selvfølgelig meget behageligt, men..."

Chefen afbrød ham groft:

„Hr. Pavey! Jeg frabeder mig den Tone, som De nu behager at anslaa! De mangler sikkert Selvkritik, naar De stiller Dem saaledes over for Hr. Carter, der dog staar langt over Dem i Faget. De gør Dem bare latterlig! Jeg kan kun gentage, at som Sagerne stiller sig for Øjeblikket, faar Hr. Carter fuldstændig fri Hænder og kan skalte og valte, som han vil efter eget Forgodtbefindende! Hvis Hr. Carter skulde faa Brug for Dem eller Deres Folk, maa De uden mindste Kny stille Dem under hans Kommando og uvægerlig udføre hans Befalinger! Iøvrigt kan De gærne nu gaa til Deres Arbejde!"

Pavey havde endnu noget at skulde have sagt, men Præsidenten gjorde en afværgende Haandbevægelse hen mod Døren, hvorefter „Eks-Sheriffen" foretrak skyndsomst at forsvinde.

„Det er en særdeles elskværdig Mand," udbrød Nick Carter spydigt. „Jeg maa virkelig udtale min Forundring over, at De kan have en saadan Herre i Deres Tjeneste!"

Prentiss trak paa Skulderne.

„Indtil nu har jeg ikke haft nogen Anledning til at beklage mig over ham!" sagde han. „Men hvis han oftere skulde opfører sig saaledes, som han nu har gjort, bliver han vist ikke længe hos os!"

„Jeg kender forresten godt den Mand fra tidligere Tider," vedblev Opdageren. „Det er vel omtrent et Aar siden, at jeg afleverede til Pavey den forhenværende Forvalter paa Lone Star Ranch i Ny Meksiko — en Mand, der ganske vist ikke var rigtig klog men dog samtidig en stor Forbryder.

Pavey skulde da transportere ham til en Sindssygeanstalt men forstod at trække denne ubehagelige Sag i Langdrag — flere Maaneder i Træk. Der maa den Gang havde hersket meget opbyggelige Tilstande i hans Distrikt!"

Præsidenten slog atter afværgende ud med Haanden. I sit stille Sind ærgrede han sig over, at han havde givet efter for Paveys Bøn om at maatte faa en Samtale med Nick Carter.

For nu at lede Samtalen ind paa et andet Æmne, udbrød han hurtigt:

„Iøvrigt har jeg lige i dette Øjeblik truffet de to, som jeg før talte om, her uden for Porten!"

„Aa — De mener Dick Hartly og Con Meyer?"

„Ja!"

„Naa, det vilde være mig meget behageligt, om De vilde lade dem komme herop!"

„Med største Fornøjelse! Det skal ske med det samme!"

Prentiss gik hen til Telefonen og gav nogle Ordrer, hvorpaa det ikke varede længe, før de to forhenværende Cowboys traadte ind i Værelset.

Da de fik Øje paa Nick Carter, med hvem de havde oplevet saa mangt et oprivende Æventyr i det vilde Vesten, lyste formelig deres skæggede, solbrændte Ansigter af Glæde.

Den ene greb Nick Carters højre og den anden hans venstre Haand, som de derefter kraftigt rystede, saa Opdageren nær havde tabt Vejret.

„Nu er det godt!" sagde han med et Smil. „Lad mig dog i Himlens Navn slippe fri, ellers river I

nok Armene af mig! Naa, er I saa glade ved at se mig her igen, I kære Venner?"

„Og det kan De spørge om, Carter?" udbrød Hartly med straalende Øjne. „Tror De ikke, vi mange Gange har tænkt paa Dem og ønsket Dem tilbage ved vor Side! Men nu har vi Dem endelig her igen! Hurra! Nu skal der komme en dejlig Tid!"

Og idet han vendte sig om mod sin Kammerat, spurgte han:

„Hvad mener Du, Con?"

„Ja — det kan Du bande paa!" svarede Con Meyer, og ligesom for at understrege sin Mening kraftigere, slog han med sin knyttede Næve i Skrivebordet, saa det lød som et lille Kanonskud, medens samtidig Penneskafter, Blyanter og lignende Skrivematerialer røg langt op i Luften. „At Carter igen er hos os, det er mig mere kært, end om Hr. Prentiss vilde forære os hele Ranchen med alt, hvad der findes derpaa!"

Og han vedblev, medens han med sin Albue stødte sin Kammerat i Siden:

„Se en Gang paa Carter, Du. Man kan jo næsten ikke kende ham igen! Han gi'r den med Atlaskesopslag og med Lakstøvler og — saa en af de moderne, høje Flipper med en kulørt Lasso omkring!"

„Naa — det skal ikke vare længe, før jeg igen bærer de samme Slags Klæder som I — jeg holder meget af at gaa cowboy-klædt!" udbrød Nick Carter. „Jeg takker for den hjærtelige Modtagelse, jeg finder hos Jer, I kære Venner! Den er jeg glad for, den alene er Rejsen værd de tre tusind Mil herud!"

Chefen havde med et Smil været Vidne til den ejendommelige Modtagelsesscene. Nu blandede han sig i Samtalen, idet han udbrød:

„Jeg har ladet Dem tilkalde, for at Hr. Carter kan afgøre, om han vil bruge Dem begge til sit Arbejde eller ikke!"

„Det var en meget fornuftig Ide af Dem, Hr. Prentiss!" svarede Dick Hartly med urokkeligt Alvor, og Nick Carter maatte i sit stille Sind le over de Anstrengelser, den brave Cowboy gjorde sig for at komme til at tale „fint" Engelsk og komme uden om de mange snurrige Ord og Vendinger, som Grænsemaalet fører med sig.

„Her behøves der ikke nogen Afgørelse!" udbrød Nick Carter. „Jeg kan forsikre Dem for, Hr. Direktør, det er mig en stor Glæde at have begge disse Mænd om mig. Det er Folk, som man kan stole paa, hver især med et Hjærte saa tro som Guld. Med de to faar jeg udrettet mere end med Pavey og hele hans Opdagerkorps ved min Side! Altsaa mine kære Herrer Forvaltere fra B & A-Ranch i Montana, De følger med mig, det er en Selvfølge!"

Con Meyer udstødte et Krigshyl af bare Glæde, saa Vinduerne klirrede derved, og paa ægte Cowboy-Vis kastede han sin bredskyggede Hat saa højt til Vejrs, at den til hans store Forbløffelse blev hængende i Lysekronen.

„Undskyld, Hr. Direktør!" sagde han forlegent. „Men det var ikke saa slet ment! De kan ikke tænke Dem, hvor vi er glade ved igen at maatte komme sammen med vor Ven, Carter!"

Saa saa han atter op mod sin Hat.

„Død og Pine!" mumlede han. „Hvordan skal jeg nu faa den ned igen fra saadan en Bjærgtop?"

„Tag den ned med din Lasso!" foreslog Hartly med en fuldstændig alvorlig Mine.

„Det var ingen daarlig Ide!" svarede Con Meyer. „Det vilde overhovedet være den første Gang, at jeg svang en Lasso paa saa fint et Sted. Men man skal være forsigtig, for ellers gaar det nok ud over alt det Porcellænsstads, der staar her baade paa Kaminen og Hylderne. Jeg gad vidst, til hvad Nytte det egentlig findes der!"

Chefen gav med et Smil Tilladelse til Lassokastet, hvorpaa Con Meyer forsvandt for straks efter at komme igen med et langt, tyndt Reb.

Det var ganske vist ikke nogen Lasso men kun en ganske almindelig Tøjsnor. Dog — da Snoren var fuldstændig ny og derfor havde den fornødne Vægt, lod den sig meget godt behandle.

Efter at Con Meyer hurtig havde anlagt en Løkke paa den, viklede han Linen op i lige saa store Vindinger som hans venstre Arm, medens han beholdt Løkken i sin højre Haand.

Saa gav han sig til forsigtig at svinge den rundt oppe over sit Hoved.

„Et nederdrægtigt Stykke Arbejde!" mumlede han. „Man tør ikke rigtig gøre noget ud af det af Frygt for, at man skal fange en Stol, en Porcellænsfigur eller — en Jærnbanechef. Bare jeg hellere stod ude paa Prærien!"

I næste Øjeblik fo'r Snorløkken til Vejrs og lagde sig flot om Hatten — men blev samtidig hængende om en spids Tak i Lysekronen.

Con Meyer blev maabende staaende og saa paa den.

„Det var en nydelig Redelighed!" sagde han endelig. „Jeg vidste jo nok, jeg skulde fange den — og nu blev det alligevel hængende paa Lysekronen!"

Da han saa, at baade Prentiss og Nick Carter maatte bide Læberne sammen for ikke at briste i Latter, vedblev han:

„Naturligvis — Spot og Skade følges ad! De skulde hellere give mig et godt Raad!"

„Ved Du hvad, Con!" udbrød Hartly, der havde en udmærket Magt over sit Ansigt. „Du skulde tage og klatre op ad Lassoen!"

Con Meyer tog ogsaa dette Forslag alvorligt

Han saa prøvende op mod Loftet, medens han i sit stille Sind overvejede, om den tynde Snor kunde holde.

Tilsidst kløede han sig bag Øret.

„Ja, ser Du, Dick, det er nu saa sin egen Sag, for enten holder Snoren ikke, og saa falder jeg ned, eller ogsaa holder Lysekronespidsen ikke — og saa falder jeg ogsaa ned, eller kanske styrter hele Lysekronen ned i Hovedet paa mig, og saa falder baade den og jeg ned!"

Jærnbanechefen havde moret sig kostelig over den hele Tildragelse og ikke mindst over den ejendommelige Maade, de to Præriemænd tog Sagen paa, men nu fandt han, det kunde være nok, og at der maatte gøres en Ende paa Legen, for han skulde jo til Møde.

„Vi faar nok Skaden gjort god igen!" udbrød han. „Vent nu et Øjeblik."

Han trykkede paa Knappen til det elektriske Ringeapparat, Tjeneren traadte ind og han bad ham om at lade Pigen komme op med en Kost.

Lidt efter kom Pigen ind med en Fejekost, og det varede nu ikke længe, før hun fik raget Lassoen og Hatten ned fra Lysekronen.

Con Meyer slog ud med Benet og fangede Hatten paa sin Støvlenæse.

Da Pigen atter var gaaet ud, sagde Nick Carter.

„Men hvad bliver det nu til med Deres Ranch saalænge, Hr. Prentiss? Det maa jo gaa op og ned der, naar begge dens Forvaltere tager fra den paa ubestemt Tid!"

„De skal ikke være bange, Carter!" udbrød Hartly. „Hos os gaar det hele efter en Snor, selv om vi ikke er derude!"

„Har De ellers hørt noget til Morgan?"

„Jo, han er nok sammen med sin Ven, Barklay og dennes Bande ude i Bjærgene. I Røverierne har han dog sandsynligvis ikke taget Del, for det tillader hans Tilstand ham ikke! Han skal være bleven saa smaatosset, at han altid maa ligge med Hænder og Fødder bundne, saa han ingen Ulykker kan lave. I hvert Fald maa det være yderst underholdende for Cal Barklay og hans Bande altid at maatte slæbe omkring med saadan en gal Mand!

Forresten finder jeg det meget net af Cal Barklay, at han paa den Maade har taget sig af Morgan. Men det ligner ham! Han er ikke den Mand, der lader en gammel Kammerat omkomme i Elendighed. I det hele taget gør det mig ondt, at Cal er sunken ned til at blive Forbryder — for han er ellers en meget flink Fyr!"

„Ja, det kan jo gerne være," svarede Nick Carter. „Men ikke desmindre maa vi se at faa fat i ham — dø eller levende, det er ligemeget!"

„Han skal have sagt, at han aldrig vil overgive sig i levende Live!" udbrød Con Meyer.

„Det tror jeg gerne. Jeg er overtydet om, at vi vil komme til at opleve de frygteligste Æventyr, naar vi træffer sammen med ham!"

Millionrovet!

Samtalen i Jærnbanechefens Kontor havde fundet Sted om Eftermiddagen, og Nick Carter havde til sidst aftalt med begge sine Venner, at de skulde mødes igen den næste Formiddag Klokken ti.

Forinden maatte enhver have truffet deres Forberedelser.

„Jeg skal til den Tid have lagt en Slagplan!" sagde Opdageren ved Afskeden. „Maaske lykkes det mig ogsaa at finde nogle Støttepunkter, der kan blive af Vigtighed for os under vort Foretagende."

Dog — da de tre Krigsfæller kom sammen den næste Formiddag, var der indtraadt en Begivenhed, som kuldkastede alle Opdagerens Planer.

Atter var et Tog blevet standset og udplyndret — det var sket i den samme Kløft, hvor Cal Barklay tidligere havde været paa Spil.

Det var ellers aldrig forekommet, at Cal Barklay havde overfaldet to Tog paa samme Sted. Det var

da højst sandsynligt, at han nu maatte have haft særlige Grunde til det.

Der var faldet en umaadelig stor Sum Penge i Røvernes Hænder. Alle Iltogets Pengeskrin havde været stoppende fulde med Guld, hvad Røverne nok forinden maatte have vidst noget om.

Det viste sig endog, at det var det samme Tog, som han tidligere havde overfaldet; dog denne Gang havde han ladet de Rejsende være i Fred.

Da Toget var bleven standset, var Røverne straks stegne op i den Vogn, hvor Pengene opbevaredes, og havde givet Personalet Valget mellem at overgive sig eller at blive sprængt i Luften sammen med Sikkerhedsskrinene ved Hjælp af Dynamit, hvorefter de roligt havde maattet se til, at Skrinene blev kastede ud paa Jærnbaneskinnerne, der aabnede med Sprængstof og tømte for deres Indhold.

Selskabet opgav til Bladene, at Skrinene havde indeholdt henimod en halv Million Dollars i Guld, Sølv og Sedler, men Chefen meddelte i Fortrolighed Nick Carter, at den røvede Sum i Virkeligheden havde været langt større, og at Røvernes Udbytte var omtrent en Million.

Det var ganske vist næsten utroligt, at Bankerne havde vovet at sende et saa stort Beløb af Sted paa en Tid, hvor Cal Barklay gjorde Egnene usikre, dog havde højst sandsynligt tilfældigt sammentrufne Omstændigheder, der udøvede Indflydelse paa Handel og Vandel, gjort Afsendelsen af Summen aldeles nødvendig, selv med Fare for at den kunde falde i Røvernes Hænder.

Men hvorledes havde Cal Barklay kunnet faa at vide, at Toget førte en saadan Kæmpesum med sig, det var Jærnbanechefen en Gaade, og han vred sig ogsaa for Spørgsmaalet over for Nick Carter, da de den næste Morgen sad sammen inde paa Privatkontoret og talte om Begivenheden.

„Hvorfra er Pengene afsendte?" spurgte Nick Carter i Samtalens Løb.

„Fra Seattle oppe i Staten Washington. Jeg skal øjeblikkelig fortælle vore Opdagere det, for at de kan undersøge denne dunkle Del af Sagen."

„Det bliver altsaa ved vor Aftale, Hr. Direktør, at jeg ikke anstiller Undersøgelser af et enkelt Tilfælde men i det hele og store arbejder paa at gøre Cal Barklay uskadelig!"

„Ja!"

„Godt! Men saa maa jeg endnu stille Dem nogle Spørgsmaal. Ved De bestemt, hvor stor den stjaalne Sum er?"

„Otte hundrede Tusinde Dollars! Men det maa være en streng Hemmelighed, Hr. Carter! Jærnbaneselskabet er kontraktmæssigt tvungen til at dække Halvdelen af Skaden!"

„Det interesserer mig ikke videre!" svarede Opdageren. Men nu til et andet Punkt: Barklays Andel af Rovet maa vel beløbe sig til en saa stor Sum, at han nu med det, han allerede har skrabet sammen, vel nok har lagt saa meget til Side, at han nu kan kalde sig Millionær?"

„Det er meget let muligt, Hr. Carter!" svarede Chefen. „Jeg fatter kun ikke, hvor De vil hen med det?"

„Saa skal jeg snart forklare Dem det!

Folk siger ganske vist — men det kan jo ogsaa være, at det er et Rygte — at Barklay vil trække sig tilbage, naar han har — om jeg maa sige — „tjent" sig en Million. Hvis han virkelig har udtalt sig i den Retning, staar han jo altsaa nu ved sit Maal. Saa vil det ogsaa være sidste Gang, han har overfaldet et Jærnbanetog, for han vil jo — som det saa smukt hedder — forlade Skuepladsen for sin Virksomhed og rejse til et fremmed Land, hvor han i Fred og Ro kan leve af sine Penge."

Jærnbanechefen saa spørgende paa Nick Carter.

„Af det, De der siger, fremgaar det jo næsten, at De har i Sinde alligevel ikke at forfølge Cal Barklay men trække Dem tilbage fra Sagen!"

„Nej, der tager De fejl, Hr. Prentiss!" svarede Opdageren ivrigt. „Jeg vilde med disse Ord kun antyde, at det efter dette sidste Jærnbaneoverfald vil være fuldstændig unyttigt at lede efter Barklay i hans farlige Skjulesteder inde mellem Bjærgene!"

„Det er jo en vigtig Oplysning!" udbrød Prentiss, da han havde tænkt lidt over Sagen.

„Han vil efter al Sandsynlighed lade sine Folk skøtte sig selv. Og naar de er uden Leder, bliver det en let Sag at faa dem satte fast, denne Opgave vil endog Deres udmærkede Politichef Pavey kunne løse sammen med sine Betjente. Barklay har været Sjælen i hele Foretagendet. Han er et meget kløgtigt Hoved og sidder inde med en ikke ringe Dannelse."

„Saa maa altsaa Cal Barklay efter Deres Mening have tilhørt det gode Selskab, inden han gik ned ad Skraaplanet?" spurgte Chefen.

„Det kan jeg ikke sige, men jeg ved, at han tidt opfører sig som en Hædersmand, og at han, naar det kommer an derpaa, taler nydeligt Engelsk. Men, hvad det var, jeg vilde sige, Hr. Prentiss: Hvor lang Tid kan et Lokomotiv med en enkelt Vogn være om naa ud til det Sted, hvor Overfaldet blev begaaet?"

Chefen tænkte sig et Øjeblik om, saa svarede han:

„Hvis De tager af Sted med det samme, kan De være der mellem tre og fire i Eftermiddag."

„Naar kan Toget gaa herfra?"

„I Løbet af et Kvarter. Vil De rejse alene?"

„Nej, jeg maa have Dick Hartly og Con Meyer med!"

„Jeg skal lade min private Vogn hefte til Lokomotivet!" udbrød Chefen med store Forekommenhed. „Den staar for Tiden her paa Stationen og bliver ikke benyttet. Vil De rejse tilbage med samme Tog?"

„Det kan jeg ikke sige Dem noget bestemt om i Øjeblikket!" svarede Opdageren. „Først, naar jeg er derude paa Stedet, kan jeg afgøre, hvad der skal foretages. Men det rimeligste er, at vi ikke kommer tilbage med Toget."

Faa Minutter efter befandt Prentiss sig sammen med Nick Carter og de to Forvaltere paa Vejen hen til det lange Baneskur, hvor Chefens Privatvogn stod.

„Sig mig, Hartly," sagde Nick Carter. „Kender De Egnene her omkring det Sted, hvor Overfaldet skete? Saa vidt, jeg ved, ligger det i Nærheden af Toe Cork Mountain?"

„Nej — men Con Meyer kender hvert Fodsbred Jord deroppe!"

„Det er udmærket!" svarede Nick Carter og vendte sig om mod Con Meyer. „Under Rejsen kommer De til at rode lidt op i Deres Hukommelses Kramkiste, min gode Con! Maaske der i Bjærgene lever nogen, der kan fortælle os lidt nærmere om Barklay. Jeg vilde nemlig gerne have at vide med Bestemthed, om Røverkaptajnen i den sidste Tid skulde have ytret noget om, at han ønskede at trække sig tilbage fra ‚Forretningen'."

Con Meyer lo.

„Jeg skulde da ikke tro, Carter, at Barklay pludselig var bleven hellig, og nu i Stedet for at plyndre Jærnbanetog nu vil være Præst?"

„Nej, det just ikke!" svarede Opdageren. „Men i hvert Fald vil han nok efter dette Rov trække sig tilbage til Privatlivet."

Derpaa fortalte han begge sine Kammerater om, hvad Cal Barklay skulde have ytret i saa Henseende.

„Det er forresten ingen daarlig Ide!" sagde Hartly. „Saadan paa den Maade at skaffe sig en Million Dollars og slaa sig ned paa et fremmed Sted og leve af Renterne!"

„Jeg tror dog vel næppe, det kommer saa vidt!" svarede Nick Carter tørt. „Gaar det efter mit Hoved, vil de røvede Penge i Løbet af kort Tid være blevne afleverede til deres retmæssige Ejere, medens Barklay i Stedet for at spille „Partikulier" — maa slide i det inde i Tugthuset!"

Ti Minutter senere havde de taget Plads i Ekstratoget og rullede nu af Sted.

Under Vejs blev der næsten ikke talt et Ord, hver af de tre Mænd sad i sine egne Tanker.

Hen paa Eftermiddagen naaede de til den Kløft, hvor Overfaldet var sket.

Opdageren gik straks til Arbejdet sammen med sine to Kammerater.

Der var nok af Spor, som vidnede om Røvernes huseren der...

Til Chefens Privatvogn havde der været heftet en Vogn, hvori der var bleven transporteret Heste, og hvori der desuden fandtes en fuldstændig Udrustning til en længere Ekspedition inde i Bjærgene.

Efter at Dyrene var blevne udladede, lod Nick Carter straks Toget køre tilbage til Denver, derefter steg han og hans to Kammerater til Hest og fulgte de Spor, som Røverne havde efterladt sig gennem Kløften.

Da Distriktssheriffen med en lille Skare bevæbnede Borgere var dragne efter Røverne, blev Sporene lette at forfølge.

Nick Carter vilde se, om han kunde træffe sammen med Sheriffen og hans Mandskab; ganske vist vidste han fra tidligere Tid, at de gode Folk ikke vilde udrette noget, for Indkaldelsen af Borgervæbningen foges ikke højtideligt; „Borgerne" betragtede det hele som en Fornøjelsestur, hvor det gik lystigt til, og som de allerfleste tog Del i kun for Adspredelsens Skyld. Det endte gerne med, at der holdtes Raad, hvori den Beslutning blev taget, at Heltene skulde drage hjem igen, fordi det viste sig fuldstændig umuligt at faa fat i Røverne.

Men der var jo en Mulighed for, at Nick Carter kunde skaffe sig værdifulde Oplysninger hos en eller anden af disse Mænd, fordi de boede der i Nærheden,

og derfor vilde han gerne tale med dem og allerhelst med Sheriffen selv.

Det var ikke nødvendigt at ride saa hurtigt af Sted efter dem, for Nick var fast overbevist om, at de allerede var paa — Hjemvejen.

Da Opdageren og hans Ledsagere endnu ikke var stødte paa Skaren ved Mørkets Frembrud, lagde de sig til Ro under aaben Himmel paa et Sted, hvor de var sikre, og brød først op paany langt op paa Formiddagen.

Henimod Middag mødte de Sheriffen — en purung Mand i Begyndelsen af Tyverne — og en Del af hans Mandskab.

Sheriffen havde trods sin Ungdom et raadsnart Væsen, og hans Ansigtstræk røbede særlig Iver, hvorfor han straks gjorde et vindende Indtryk paa Opdageren. Desuden var han baade fiks og køn, aabenbart en Damernes Hjærteknuser. Hans Navn var James Leonard, og mange vil ved at høre dette Navn vide, at han allerede i Begyndelsen af vort ny Aarhundrede var bleven en Berømthed, der er kendt af hvert Barn i det vilde Vesten.

Da Nick Carter havde forestillet sig selv for ham og fortalt ham hvorfor han var kommen til Stede, tilføjede han:

„Jeg vil gerne en Gang tale med Dem under fire Øjne, Hr. Leonard. Hvis De ikke har noget imod det, kunde vi jo slaa os ned her en lille Stund!"

„Det passer udmærket!" svarede Sheriffen høfligt. „Nu er det jo Middag, saa kan mit Mandskab lave Mad!"

Nick Carter finder et vigtigt Støttepunkt.

Mens Dick Hartly og Con Meyer stiftede Bekendtskab med Sheriffens Ledsagere og gav sig til sammen med dem at lave et Baal, satte Nick Carter og James Leonard sig paa en Klippekløft i nogen Afstand fra dem.

Opdageren forklarede nu Sheriffen sin Plan om, hvorledes de vel bedst kunde tage Cal Barklay til Fange.

De to Forvaltere laa imidlertid heller ikke paa end lade Side men spurgte — som Nick Carter havde opfordret dem til — deres ny bekendte ud om, hvad Opdageren kunde ønske sig at faa at vide.

Nick Carter fortalte Sheriffen nøjagtig det samme, som han havde meddelt baade Jærnbanechefen og sine to Ledsagere om Røverkaptajnen.

„De mener altsaa virkelig, Hr. Carter —" sagde James Leonard, da Opdageren holdt inde: „— at Cal, forudsat at han nu har sammenrøvet sig en Million, vil trække sig tilbage — om jeg saa maa sige: — fra Forretningen og for bestandig rejse bort fra Skuepladsen for sin Virksomhed for i en anden Del af Landet eller endog maaske i en anden Verdensdel at kunne føre et Liv i Behagelighed og Overflod?"

„Ja, det er jeg overbevist om, Hr. Leonard!" svarede Opdageren: „Nu vilde jeg gærne høre af Dem, Hr. Leonard, om et lignede Rygte skulde være kommen Dem for Øre. Hvad kan De i det hele taget fortælle mig om Barklay?"

Sheriffen lo:

„En hel Mængde — vist meget mere, end De tror! De maa nemlig vide, at jeg allerede temmelig længe — omtrent siden forrige Efteraar — har været ude efter ham! Siden den Tid har jeg nemlig beklædt Embedet som Sheriff her i dette Distrikt!"

Nick Carter saa med Velvilje paa den unge Mand:

„Jeg er overbevist om, at De alene vil kunne gøre Barklay uskadelig — i det mindste ser De mig nok ud til det!"

„Maa jeg takke Dem for Deres Mening om mig, Hr. Carter! Det er dobbelt smigrende for mig at høre det af Deres Mund med den Autoritet, De raader over! Men i dette Stykke er jeg dog ikke sikker paa at faa Held med mig. Tværtimod!"

„Hvad mener De med det, Hr. Leonard?" spurgte Opdageren overrasket.

Sheriffen gav sig Tid til at tænde sin Pibe:

„Ja, ser De, det er nemlig en ejendommelig Historie, Hr. Carter!" svarede han omsider:

„Som en Mand af Ord burde jeg egentlig ikke bekymre mig mere om Cal Barklays Anliggender!"

„Det bliver bedre og bedre!"

„Hør nu blot!" Da jeg sidste Gang var ude efter Barklay og hans Bande, fik han mig i sin Magt, i Stedet for det skulde have været omvendt."

„Det var ganske vist et temmelig beklagelsesværdigt Resultat af Deres Anstrængelser! Hvordan gik det dog til?"

James Leonard sukkede:

„Det var den gamle Vise om igen! De kender den jo? Vi havde allerede været en rum Tid paa Spor efter Røverne, men saa blev Landskabet temmelig ujævnt, og da det var forbundet med store Vanskeligheder at ride fremad, blev de gode Borgere snart kede af det og opfordrede mig til at vende om, idet de hævdede, at vi dog aldrig nogen Sinde fik fat i Røverne.

Sporene var imidlertid saa tydelige, at jeg under ingen Omstændigheder vilde opgive Forfølgelsen, og efter megen Snakken frem og tilbage blev der omsider tre Mand hos mig, medens de andre red hjem."

„Det maa jo have været ret opbyggeligt!" udbrød Nick Carter: „Og da De nu kun ialt var fire Mand, lagde Cal Barklay sig i Baghold, ikke sandt?"

„Jo, det skete! Vi sad inde mellem Bjærgene en Snes Mil herfra — og drak Kaffe, da der pludselig inde fra Krattet blev rettet en høflig Henstilling til os om at stille Kopperne til Side og række Hænderne Vejret.

Inden vi endnu var komne os af vor Forbavselse, viste Barklay sig ridende i Spidsen for tolv Mand; han nærmede sig os og erklærede os for at være hans Fanger...

Har De iøvrigt set den berygtede Jærnbanerøver i egen Person?"

„Ja, jeg har, Hr. Leonard!"

„Naa — saa ved De jo ogsaa, hvor pæn en Mand Barklay er at se til! Han ligner en fuldstændig Kavaler og kan føre et Sprog saa fint som en Universitets-Professor, hvis han vil! Han teede sig da ogsaa meget nobelt over for os.

Efter at jeg paa hans Opfordring havde lagt Vaabenet fra mig, lagde han ogsaa sine Vaaben til Side, og nu talte vi med hinanden i al Gemytlighed!

Det vil sige, før vi begyndte at snakke sammen, saa han op og ned ad mig som en Hestetæmmer, der undersøger et Føl.

Saa udbrød han:

„Dem synes jeg egentlig meget godt om, min unge Mand — men De er for grøn til at forrette en Sheriffs Virksomhed, og gjorde jeg Dem Deres Ret, skød jeg Dem uden videre ned som en Hund! Nu skal jeg undtagelsesvis øve Mildhed og — lade Dem løbe!"

Og han tilføjede paa en indtrængende Maade:

„Jeg vil ikke forsøge paa at aftvinge Dem noget Løfte, men jeg siger Dem kun saa meget:

Hvis De en Gang til i Embeds Medfør skulde komme paa Spor efter mig, bør De aldrig bruge Vaaben mod mig, særlig fordi jeg nu giver Dem det fuldstændig alvorlig mente, hellige Løfte, at jeg aldrig vil true Dem med Vaaben, aldrig ramme Dem med Kugle, Dolk eller Lasso. Ligeledes skal mine Folk love mig, at de ingen Sinde vil tilføje Dem nogen legemlig Skade. Da jeg ved, at De er et ordentligt Menneske, venter jeg af Dem, at De stiller Dem lige saadan over for mig og ikke skyder efter mig, selv om der skulde tilbyde sig Lejlighed til det.

For min Skyld kan De gærne jage efter mig, saa meget De vil, men hæv ikke Haanden mod mig!"

Han kunde nok se paa mit Ansigt, at hans Ord var mig fuldstændig ufattelige, og han tilføjede da:

„Det nytter aldeles ikke, at De spørger mig, hvorfor jeg griber til en saadan Forholdsregel! De skal nok en Dag faa at vide, hvorfor jeg ikke personlig vil staa paa Krigsfod med Dem og heller ikke vide Dem skudt ned af mine Folk!"

Naa — Hr. Carter, De vil nu kunne forstaa, hvorfor jeg som Mand af Ære ikke selv vil være med til at tage Barklay til Fange, om endog der kunde tilbyde sig en Lejlighed til det!"

Opdageren stirrede hen for sig, medens han tænkte over Sagen. Endelig udbrød han:

„Det er egentlig kun Ordfægteri! For selv om han ikke har taget noget Løfte af Dem, saa har han dog faaet Dem bragt i en saadan Stilling, der fører til samme Resultat, som De havde givet ham Deres Ord paa, at De aldrig mere vilde hæve et Vaaben mod ham. Det er jo meget let muligt, han maa have haft en særlig Grund til at fare frem mod Dem paa den Maade! Tilføjede han ellers ikke noget der kunde være af Vigtighed?"

„Jo — Hr. Carter!" Jeg vilde netop lige nu til at fortælle Dem det! Barklay sagde nemlig blandt andet:

„Jeg har snart lagt saa meget op, at jeg kan trække mig tilbage til Privatlivet. Endnu kun et eller to gode „Kup", og jeg vil leve i Ro!"

Jeg sagde ham da rent ud, at det vilde jeg regne for meget usandsynligt. Men Barklay rystede paa Hovedet:

„Nej, De kan tro, det er min faste Beslutning!" udbrød han: „Jeg vil tilstaa for Dem, at jeg ikke altid har været den Forbryder, for hvis Hoved der er udsat en høj Pris, og jeg vil heller ikke altid blive ved med at være det! Jeg har i Sinde at vende tilbage til det gode Selskab og de ordentlige Krese, jeg før har hørt til!"

Og Cal tilføjede i en halvhøj Tone:

„Et vilde jeg gærne bede Dem om, Hr. Sheriff. Gaa ikke altfor stærkt i Rette med mine Folk, naar jeg nu har forladt dem!

Jeg har ganske vist givet mine Folk stræng Befaling til ikke at udføre noget Overfald men hellere begynde paa at føre et ærligt Liv; dog — jeg ved godt forud, at det kan de ikke gøre! Det vil ikke vare længe før Folkene er i Deres Magt, Hr. Sheriff, for under min Ledelse er de komne saa let til Penge og Værdisager, at de tror, de kun har nødig at lægge en Træstump — med en rød Tøjflig paa — hen over Skinnerne for at kunne berige sig med Penge, som enten selve Iltoget eller de Rejsende har med sig!"

„Ja —" udbrød Opdageren, medens han atter tænkte over Sagen: „Man maa jo ganske vist slutte deraf, at Barklay virkelig har til Hensigt nu at trække sig tilbage.

Men saa vilde jeg gærne rette nogle personlige Spørgsmaal til Dem, Hr. Leonard, hvis De ikke tager mig det ilde op?"

„Paa ingen Maade, Hr. Carter! Spørg De kun, saa meget De vil — jeg skal svare Dem efter bedste Evne og Samvittighed!"

„Altsaa for det første: Fandt De ikke Barklays Adfærd over for Dem usædvanlig og uforklarlig?"

„Jo — og hvorfor han var saa hensynsfuld, det staar mig ikke klart den Dag i Dag. Efter hele den Maade, han talte med mig paa, fik jeg det Indtryk, at han interesserede sig særlig for mig!"

„Skulde han ikke mon nogle Gange have set paa Dem, som om han hos Dem vilde finde Lighed med nogen han kendte?"

„Jo — Hr. Carter, det har han gjort!" udbrød Sheriffen ivrigt. „Endog gentagne Gange, saa det blev mig paafaldende!"

„Hvor er De fra, Hr. Leonard, om jeg tør spørge?"

„Jeg er født i Kansas City, hvor jeg har levet til mit attende Aar, fraregnet den Tid, jeg gik i den lærde Skole. Og siden har jeg opholdt mig her paa Egnen!"

„Hvor kom det sig at De saa pludselig forlod Kansas City?"

„Jeg havde en Onkel herude! Han døde for to Aar siden, og jeg kom da i Besiddelse af en udmærket Ranch."

„Ah, da kan man sige, Lykken i høj Grad har begunstiget Dem!" udbrød Nick Carter med et Smil: „I saa ung en Alder at være Ejer af en Ranch — det er ikke givet hver Mand! Men sig mig, Hr. Leonard, har De ogsaa Søskende? De maa meget undskylde min Videbegærlighed, men det slog mig, om ikke Barklay maaske tidligere, da han endnu var et ærligt Menneske, skulde have kendt nogle af Deres Slægtninge, der kunde ligne Dem!"

„Jeg har en Søster, Hr. Carter. Hun er flere Aar ældre end jeg, og jeg skal efter hvad Folk siger — ligne hende overordentlig meget!"

„Hm! Hm!" — Opdageren rømmede sig, medens han atter tænkte sig om. Omsider vedblev han:

„Af Barklays hele Maade at te sig paa kunde De vel ikke faa den Tro, at han maatte have kendt Dem fra tidligere Tid? Eller har heller ikke De maaske ved det blotte Syn af Manden haft en ubestemt Anelse om, at han en Gang for mange Aar siden har set Dem?"

„Jo, Hr. Carter, naar jeg skal være ærlig, saa har jeg ganske vist haft en saadan Følelse. Jeg har senere ofte tænkt over, om ikke jeg en Gang tidligere et eller andet Sted skulde have set den berygtede Røver, men selv om jeg tænkte aldrig saa meget over Sagen, kom jeg dog ikke paa det rene med det!"

„Maaske har De set ham en Gang, da De var Dreng?"

„Det er muligt, men det kan lige saa godt være, at det ikke er sket!" svarede Sheriffen med et Skuldertræk: „Som sagt, jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal tænke om det hele!"

Efter en lille Stund spurgte Nick Carter:

„Lever Deres Søster endnu i Kansas City?"

„Ja, hun er gift deroppe!"

„Har De nogen Sinde meddelt hende noget om Deres Æventyr med Barklay?"

„Ja, jeg har endog skrevet udførligt til hende om det."

„Og hvad Svar fik De saa fra hende?" spurgte Opdageren spændt.

„Mærkeligt nok skrev hun i sit næste Brev ikke et Ord om denne Sag, og hun var længere om at skrive til mig end sædvanlig. Da jeg i mit følgende Brev spurgte hende om, hvorfor hun ikke havde svaret mig nærmere paa mit forrige Brev, svarede hun, det var, fordi det var blevet borte for hende!"

„Ser man det!" udbrød Nick Carter: „Hun maa have haft ganske bestemte Grunde til at tie stille om dette Punkt! Hvad hedder for Resten Deres Svoger?"

„Harry Pemberton. Min Søsters Fornavn er Clara. Men jeg kan i Grunden ikke forstaa, Hr. Carter, hvorfor De saa indgaaende spørger mig om mine Familieanliggender."

„Det skal jeg straks sige Dem!" svarede Nick Carter med et Smil. „Jeg er nemlig af den Mening, at Barklay er godt kendt i Kansas City, og maaske har Deres Søster kendt ham heller kender ham endnu og vil altsaa være i Stand til at give mig et vigtigt Støttepunkt.

Jeg er en temmelig god Tegner og skal forsøge at kradse Røverkaptajnens Ansigtstræk ned efter Hukommelsen. Med et saadant Portræt vil jeg tage op til Deres Søster og spørge hende, om hun skulde kende nogen, hvem dette Billede kunde ligne."

„Det har jeg ingen Ting at indvende imod —" svarede Leonard: „— skønt jeg rigtignok er af den Mening, at De gør Dem forgæves Anstrængelser!"

„Tiden vil vise, hvem af os der faar Ret!" svarede Nick Carter.

Saa rejste han sig og fulgtes med Sheriffen ned til Baalet, hvor Middagsmaaltidet imidlertid var blevet færdigt.

Et belejligt Møde.

Faa Timer senere sagde Nick Carter og begge hans Kammerater Farvel til Sheriffen og hans Folk, der red tilbage til Kløften.

De tre Mænd derimod forfulgte de Spor, som de andre var komne fra.

Efter en lille Stund udbrød Opdagéren til Hartly:

„Jeg har saadan en ubestemt Følelse af, at jeg maa vende om og forlade Bjærgene!"

„De vil vel ikke dermed sige, at De vil opgive Jagten paa Barklay?" spurgte den brave Cowboy overrasket.

„Nej, paa ingen Maade!" svarede Nick Carter ivrigt: „Men efter at vi er komne her ud i Bjærgene, har jeg faaet adskilligt at vide og er derved naaet til den Overbevisning, at Røverkaptajnen slet ikke opholder sig mere her paa Egnen.

Hvis han har haft sine røvede Skatte gravede ned, hvad der almindelig antages, saa har han forlængst gravet dem op igen og — er nu over alle Bjærge med dem.

Som sagt, fulgte jeg min øjeblikkelige Indskydelse, vilde jeg staa op i det første det bedste Tog, der kører til Kansas City."

„Hvad — Kansas City!" gentog Dick Hartly og rystede paa Hovedet. „Hvad i al Verden har der Ravnekrog med Cal Barklay at gøre?"

„Det vil jeg foreløbig ikke røbe, men et kan jeg dog betro Dem: Den Ravnekrog har ikke saa lidt at gøre med Røverkaptajnen. Hvad har i for Resten faaet at vide af Sheriffens Folk?"

„Saa godt som ingen Ting!" svarede Con Meyer, og af det, som de to Mænd fortalte, fremgik det ogsaa, at der kun i al Almindelighed var blevet talt om Barklay og hans Bande.

Ikke des mindre red Nick Carter videre fremad, for det kunde jo tænkes, at han vilde møde endnu flere, der vidste noget om Barklay og maaske kunde give Oplysning om, hvor han var henne ad. Den ene Mil efter den anden blev tilbagelagt i rask Trav...

Da Aftenen kom, befandt de tre Mænd sig midt inde mellem Bjærgene.

„De er jo godt kendt her paa denne Egn?" sagde Nick Carter til Con Meyer:

„Ved De da ikke, om der her i Nærheden skulde findes en Ranch eller en Farm, hvor vi kan overnatte? Det er jo altid meget morsomt og romantisk at tilbringe Natten i det Fri ved et Baal, men en blød Seng og Tag over Hovedet er heller ikke at foragte."

„Jeg tror næppe, De i Nat kommer til at se en Seng!" svarede Con Meyer. „Her ligger ganske vist et Hus i Nærheden — ikke mere end fem engelske Mil herfra ... men det vil sige i Luftlinje! Egnen er imidlertid saa bjærgrig, og Stierne slanger sig saadanne Snoninger, at vi i Stedet for fem Mil kommer til at ride fem og tredive for at naa derhen. Der er altsaa ikke andet for os at gøre end at sove her under aaben Himmel."

De gjorde da Holdt ved et Sted, hvor de kunde føle sig betryggede, og her tændte de et Baal.

Efter at de havde spist til Aften, indhyllet sig i Tæpperne og lagt sig til Rette, tænkte Nick Carter endnu en rum Tid paa, hvad han vel skulde gøre.

Han handlede aldrig efter en første Indskydelse, navnlig ikke i et saadant Tilfælde som det foreliggende, og derfor besluttede han sig nu til at forfølge Røvernes Spor, til han havde faaet Vished for, at det vilde være ganske nødvendigt at vende om og udføre den Plan, som han siden Middag havde pønset paa.

Naar han skulde være ærlig, havde han jo egentlig kun bygget en Teori paa den unge Sheriffs Fortælling, i Virkeligheden var der ikke det ringeste Støttepunkt til Stede for, at Cal Barklay havde opholdt sig i Kansas City og var godt kendt der, endsige noget Bevis for, at Fru Pemberton, Søsteren til den unge Sheriff, som Røveren havde indgaaet sin ejendommelige Overenskomst med, skulde have været en Ungdomsveninde til Barklay eller dog en bekendt af ham.

Der kunde jo findes mange andre Grunde, som maatte have bevæget Røveren til at skaane Sheriffens Liv, og dog samtidig paa en vis Maade ved hans Løfte binde Hænderne paa ham.

Den næste Dag ved Middagstid, da de tre Mænd red gennem en krum Kløft, mødte de pludselig to andre Ryttere.

Som det var at vente, holdt de fremmede straks deres Heste an og afventede rolig — hver især med Haanden om Pistolkolben, — Begivenhedernes videre Gang.

Nick Carter og begge hans Kammerater fulgte deres Eksempel, og saaledes stod begge Partier over for hinanden i et Pistolskuds Rækkevidde, medens Rytterne stiltiende mønstrede hverandre i et helt Minut.

„Halløj, I der!" raabte Opdageren endelig med sin mægtige Stemme: „Det ser ud til at I ikke har nogen rigtig Tillid til os?"

„Vi mener det samme om Jer!" svarede en af de fremmede.

„Naa — men saa mener I forkert!" sagde Nick Carter med et Smil: „For vi har kun fredelige Hensigter og ikke noget ondt i Sinde!"

„Dem, der ikke gør os noget, lader vi ogsaa fare i Fred!" svarede den fremmede Rytter: „Saa kan vi jo godt snakke lidt nærmere sammen, for det er jo altid rart at vide, hvem det er, man har med at gøre, naar man møder nogen i disse ensomme Egne.

Saa red de to Hold fremad hver i sin Retning.

Da de var komne hinanden nær, spurgte Nick Carter i en let henkastet Tone:

„Sig mig en Gang, I to, I skulde vel ikke her i Nærheden have set noget til en Forbryderbande, som flygtede for Sheriffen og hans Folk?"

Nick Carter lagde tydelig Mærke til, at det gav et lille Sæt i dem begge.

Hvis han havde været alene, vilde de vel blot have svaret ham med en Revolverkugle, men da de nu kun stod to mod tre, sagde den første af dem ganske roligt.

„Vi har Dage i Træk ikke mødt et eneste Menneske!"

„Vi ikke heller, men vi har længere nede i Dalen hørt, at Cal Barklay og hans Bande skulde opholde sig heroppe et Steds! Han har nok forrige Nat gjort et rigt Bytte ved et Jærnbaneoverfald nede i Djævle-Kløften!"

Nu gav den anden af de to Ryttere sig til at le himmelhøjt. Og han udbrød:

„Hvis det er Tilfældet, kan jeg forsikre Dem, at Cal Barklay ikke nu mere opholder sig i denne øde Egn — det kan De rolig bande paa!"

„Og hvorledes tør De paastaa det med saadan en Bestemthed?" spurgte Opdageren hurtigt.

„Fordi jeg mange Gange med mine egne Øren har hørt ham sige, at han vilde rejse til Østen, lige saa saare han kunde gøre et „Kup" og faa mange Penge paa en Gang!"

Nick Carter maalte den fremmede med et skarpt Blik og udbrød:

„I saa Fald maa De jo have kendt Manden temmelig nøje!"

„Det kan jo være Dem lige meget, om jeg har kendt ham godt eller ikke!" svarede den fremmede trodsigt: „I hvert Fald bliver jeg ved min Paastand, at hvis Cal Barklay forrige Nat har faaet fat i en ordentlig Masse Penge, er han ogsaa nu rejst her fra Egnen for at slaa sig ned et eller andet Sted i Østen og leve af sine Midler."

„I saa Fald har han vel ogsaa opløst sin Bande?"

Den fremmede Rytter trak paa Skuldrene.

„Det ved jeg ikke, men det er jo rimeligt nok, at hans Kammerater nu er spredte for alle Vinde!"

Nick Carter var en glimrende Skuespiller og forstod fortræffelig at give sit Ansigt det Udtryk, som han havde i Sinde; derfor lyste Overraskelsen i den Grad ud af hans Træk, at den fremmede Rytter straks lagde Mærke dertil og mistroisk spurgte:

„Sig mig en Gang — I tre er vel ikke ude efter Cal Barklay og hans Folk?"

„Ske kunde det!" svarede Nick Carter overlegent.

„Saa hører I vel til Sheriffens Folk?"

„Nej!"

„I søger maaske paa egen Haand Cal Barklay, fordi der er udlovet en stor Pris paa hans Hoved?"

„Nej — heller ikke det!"

„Naa... ja, saa er der jo kun en Grund tilbage, hvorfor I ønsker at træffe sammen med Cal?" udbrød den fremmede med et mistænksomt Blik.

„Tampen brænder!" svarede Nick Carter og smaalo, saa de to fremmede maatte komme til den Tro, at Opdageren og hans Ledsagere agtede at slutte sig til Røverbanden.

Den ene af dem trak paa Skuldrene og vendte sig om mod sin Kammerat, med hvem han nu en Stund talte i en hviskende Tone.

Opdageren fattede øjeblikkelig, hvorledes Sagen hang sammen. De to Ryttere, han her var stødt paa, havde været Medlemmer af Cal Barklays Bande, som nu var opløst.

Kort efter sagde den ene af dem til Nick Carter:

„Det lønner sig virkelig slet ikke for Dem, min gode Mand, længer at lede efter Cal Barklay her inde mellem Bjærgene, jeg giver Dem mit Ord paa, at det er den rene Sandhed!"

„Og hvorfor har han da forladt disse Egne?" spurgte Nick Carter saa jævnt hen, som det var ham muligt.

„Fordi han allerede har rystet Kolorados Støv af sine Fødder!" svarede den anden og lo. Det var klart nok, at han ikke vilde røbe noget om sin tidligere Kaptajn.

Nick Carter lod igen til at blive meget overrasket.

„Saa har Cal vel ikke taget sine Folk med?" spurgte Opdageren.

„Nej!" blev der svaret.

„I kunde gøre mig en stor Tjeneste, om I vilde sige mig, hvor jeg nu kan træffe sammen med nogen af hans Folk."

Den fremmede saa spørgende paa Opdageren. Saa udbrød han nølende.

„Følg bare Stien her og vig hverken af til venstre eller til højre! Da vil De maaske støde paa enkelte af dem!"

Nick Carter tav et Øjeblik, medens han tænkte over Sagen.

„Vidste jeg blot bestemt —" sagde han endelig: „— at Barklay ikke mere befandt sig her inde mellem Bjærgene, vilde jeg ikke gøre mig den Ulejlighed længer at søge efter hans Folk!"

„Naa, saa lad hellere være med det, og rid hjem igen, hvor De er kommen fra!" svarede den fremmede Rytter.

„Altsaa — far vel!"

Derefter red han videre sammen med sin Kammerat ned gennem en Kløft til venstre.

Paa Vej til Denver.

Da de to fremmede Ryttere var komne et godt Stykke bort, vendte Nick Carter sig om mod sine Kammerater, der hele Tiden havde forholdt sig tavse.

„Nu skal jeg sige Jer noget mine Venner!" sagde han: „Jeg er kommen til den faste Overbevisning, det vil være fuldstændig uden Nytte at forfølge Sporene videre. Jeg skulde tage meget fejl, om de to Fyre, som vi der traf paa, ikke havde været med til at plyndre Jærnbanetoget."

„Jeg er helt af Deres Mening!" svarede Hartly. „Ham, De mest talte med kunde nok se mig ud til det! Jeg er med til at vende om!"

„Jeg ved heller ikke noget bedre!" sagde Con Meyer.

„Kun er det ingen Nytte til at ride tilbage ad den samme Vej, som vi er komne, for ved Kurven i „Devils Canyon", hvor der nu allerede har fundet to Overfald Sted, lader ingen Lokomotivfører sig bevæge til at standse Toget for at tage os med. Vi kunde højst udsætte os for, at de sendte et Par Kugler efter os!"

„Det giver jeg Dem fuldstændig Ret i!" udbrød Nick Carter og lo: „Hvad er den nærmeste Jærnbanestation?"

„Boulder — paa den nordre Pacifikbane."

„Hvor langt ligger den herfra?"

„Aah! — naar vi lader Krikkerne springe lidt raskt, vil vi kunne være der mellem Klokken otte og ni!"

„Godt! Det passer udmærket! Altsaa, mine Venner, hvis De er enige med mig, opgiver vi at forfølge Sporene og rider lige ned til Stationen. Con Meyer vil nok være saa god at vise Vej?"

Con Meyer førte nu sine Venner ned ad den samme Sti, som de to fremmede Ryttere var slaaede ind paa.

Nogle faa Timer senere, da de omtrent havde tilbagelagt femten engelske Mil, fik de atter Øje paa de to fremmede Ryttere.

Røverne lod ikke til at føle sig synderlig opbyggede ved dette ny Møde — eller rettere ved Forfølgelsen — for de indtog nu en fjendtlig Holdning.

Dog — Nick Carter vilde undgaa enhver Blodsudgydelse og red derfor rolig han mod dem, medens han som Tegn paa sit fredelige Sindelag holdt Hænderne i Vejret.

„I maa ikke tro, at vi er redne efter Jer for at forfølge Jer!" raabte han hen til dem: „Det er kun rent tilfældigt, at vi nu benytter den samme Vej som I! Hvis I ikke var redne til venstre, vilde vi aldrig have mødt Jer mere!"

„Ja, det kan I jo sagtens sige!" svarede den ene af Røverne uden dog at sænke Revolveren: „Men om det er sandt, kan vi dog ikke vide! De rider altsaa nu i samme Retning som vi?"

„Ja!"

„Og tør man spørge, hvorhen gælder Rejsen?"

„Til Boulder — det er jo den nærmeste Jærnbanestation."

„Naa, saa har De vel helt opgivet at træffe sammen med Barklay og hans Folk?"

„Ja — og det nemlig, fordi vi har troet Jer paa Jeres Ord og ærlige Ansigt! Jeg skal nu betro Jer noget: Vi havde nogle bekendte mellem Cals Folk, og hvorfor vi vilde søge dem op, kan I vel tænke Jer! Men da vi nu er komne til den Overbevisning, at der ikke er mere Forretning at gøre med Cal, vender vi nu atter tilbage til de Egne, hvor der findes flere Huse end her og ikke saa mange Klippeblokke!"

„Godt! Vi skal ogsaa til Boulder!" sagde Røveren.

„Aha — saa vil I vel rejse til Østen?" spurgte Nick Carter med et Smil: „Jeg bilder mig nemlig ind, at De — mine Herrer! — er to forhenværende Ranch-Ejere, der nu har solgt alt for at tage hen et andet Sted, hvor De kan anbringe Deres Penge bedre?"

De sidste Ord havde Opdageren ledsaget med et polisk Smil.

Og de to Røvere brast i høj Latter.

„Der traf De lige Hovedet paa Sømmet! Det er meget rigtigt, vi har solgt det hele og kigger nu efter en Egn, hvor vi i Ro kan leve af vore surt erhvervede Penge. Altsaa — dersom De ikke har noget imod det, kan vi jo ride sammen?"

Og de fulgtes.

Nick Carter med samt de to Cowboys og de to Røvere — for at de var Røvere, tvivlede Opdageren ikke et Øjeblik om — red i skøn Samdrægtighed videre ad Vejen til Boulder.

Stationsbyen bestod kun af et Depot, en Butik og en halv Snes Hytter.

Tilfældigvis drev Købmanden ogsaa Hesteprangeri som Biforretning, saa Opdageren og hans to Ledsagere ikke havde nødig at tage deres Dyr med paa Rejsen.

Det varede ikke længe, før Handelen var afsluttet med Købmanden; de overlod ham baade Heste, Sadler og Tømmer for en rimelig Pris.

Begge Røverne gav sig nu ogsaa til at handle med Manden, og det hele var lige gaaet i Orden, da Toget kom.

Før Nick Carter gik ind i Toget, hviskede han til begge sine Ledsagere, at de saa vidt muligt skulde lade ham være alene med Røverne.

De gik allesammen op i Rygevognen.

Opdageren satte sig hen i det nærmeste Hjørne sammen med Joe Peck og Sam Peck, som de to Røvere kaldte sig, medens begge Forvalterne tog Plads i den anden Ende af Vognen.

Nick Carter bød Røverne Cigarer, som de ogsaa med Tak tog imod, men hvis han havde troet, at hans ny bekendte derved vilde blive lettere at faa i Tale, tog han højlig fejl, for det varede næsten en halv Time, før Sam Peck brød Tavsheden og spurgte:

„Hvor langt skal De mod Øst, Harber?"

Nick Carter havde over for Røverne kaldt sig Charley Harber.

„Til Kansas City!" svarede han uden Betænkning.

Sam Peck peb gennem Tænderne:

„Død og Pine, det var en ordentlig Rejse! Jeg har i mit hele Liv aldrig været længere end i Denver.

Joe og jeg havde egentlig bestemt os til, at vi vilde blive der en lille Tid, men maaske tager vi ned til Saltsøstaden — vi har ogsaa tænkt paa Cheyenne. Naar jeg skal sige det ærligt, ved vi saamænd endnu ikke rigtig, hvor vi vil slaa os ned med alle vore Skillinger!"

Opdageren lod til at opfatte denne Snak som en storartet Vittighed, for han gav sig til at le himmelhøjt:

„I har altsaa lige saa svært ved at tage en Beslutning som mine Kammerater —" sagde han: „— for de ved heller ikke, hvor de skal slaa sig ned nu, da de ikke har truffet sammen med Cal og hans Folk.

Men jeg tror, de lige som I vil foretrække Denver frem for noget andet Sted!"

„Hvorfor vil De, Harber, da ikke tage med os?" spurgte Sam.

„Vi har Penge nok, og jeg kan forsikre Dem for, at vi skal komme til at more os som rene Konger!"

Men Nick Carter rystede paa Hovedet:

„Det gør mig ondt, jeg ikke kan tage mod Deres Indbydelse, men jeg skal nu en Gang til Kansas City."

„Maaske har De Venner og bekendte der?"

„Ja — det kan De omtrent have Ret i!" svarede Opdageren.

Efter en lille Stund spurgte Sam:

„De tror vel ikke, at De der kan træffe sammen med nogle af de Venner, som De havde ventet at møde ude i Bjærgene?"

„Ja, naar De endelig vil vide det, skal jeg saamænd gærne sige Dem det! Jeg venter virkelig at træffe en af mine bekendte i Kansas City!"

„He — ja, af samme Grund tager vi til Denver, for der løber vi nok paa nogle Venner, der lige som vi har solgt deres Farm!" sagde Sam med et Smil, medens han kneb det ene Øje sammen.

Saaledes skete det, at Nick Carter skiltes fra sine Kammerater i Denver, efter at han indtrængende havde bedt dem om ikke at tabe Røverne af Syne, for det var jo, naar alt kom til alt, ikke helt udelukket, at Cal Barklay ogsaa opholdt sig i Denver.

Nick Carter kunde ikke løsrive sig fra den Tanke, at den berygtede Jærnbanerøver havde opholdt sig i Kansas City, da han endnu var et ærligt Menneske, og at han i de Tider havde været en personlig bekendt af den unge Sheriff Leonards nu gifte Søster.

Det skæbnesvangre Fotografi.

Nick Carter ankom Søndag Aften henimod Klokken halv seks til Kansas City, og da han havde Fru Pembertons Adresse skrevet op, besluttede han sig til straks at tage hen og aflægge hende en Visit.

Under den lange Rejse fra Denver til Kansas havde Opdageren fordrevet Tiden med at tegne en Del Billeder af Cal Barklay.

Nick Carter havde ganske vist kun set Røverkaptajnen en eneste Gang — endda under ganske ejendommelige Forhold, men Opdageren besad den Naturgave at kunne fastholde i sin Hjærne med fotografisk Nøjagtighed saadanne Ansigter, som han interesserede sig for.

Han udsøgte nu mellem de Tegninger, han havde lavet, den, som han mente lignede bedst, lagde den i sin Tegnebog og rev de andre i Stykker.

Det første, han gjorde, da han kom til Kansas City, var at faa Værten paa et af Byens første Hoteller i Tale — Værten var en personlig bekendt af ham — og ved hans Hjælp lykkedes ham, skønt det var Søndag Aften, paa ringere end en Time at faa købt Klæder og Sko, saa han kunde blive fint klædt paa fra Top til Taa.

Skønt han allerede fra Boulder havde telegraferet til Denver om at faa sin Kuffert eftersendt, var den dog ikke kommen, hvad der sagtens skyldtes en Misforstaaelse, og i sin Cowboy-Klædning, som han havde været iført under Ridtet, kunde han umuligt aflægge Visit hos Fru Pemberton.

Det var allerede begyndt at blive mørkt, da Nick Carter ringede paa hos Fru Pemberton og afgav til Tjeneren sit Kort, med den Bemærkning, at han meget gerne vilde anmode Fruen om en Samtale. Han var først kommen til Kansas lige nu, men havde iøvrigt en Hilsen at bringe fra hendes Broder.

Et Øjeblik efter kom Tjeneren tilbage og førte Opdageren ind i den elegant udstyrede Modtagelsessalon, hvor Husets Frue modtog ham med stor Elskværdighed.

Hun var en bedaarende Skønhed, og det vilde ikke have været saa underligt, om Cal Barklay virkelig i hendes Ung-Pige-Dage havde været forelsket i hende.

Hun traadte hen mod Nick Carter med et vindende Smil og udbrød, idet hun rakte ham sin fine Haand:

„Som De lod sige gennem Tjeneren, kommer De fra min Broder James! Det er mig virkelig en behagelig Overraskelse!"

Og hun tilføjede med en indbydende Haandbevægelse:

„Men jeg beder Dem, vær saa god at tage Plads! Jeg er helt nysgærrig efter at faa at vide, hvad De har at fortælle mig fra min Broder!"

Efter at Opdageren og Husets Frue havde sat sig ned, udbrød han:

„Jeg gjorde ganske tilfældigt Deres Hr. Broders Bekendtskab inde mellem Bjærgene, da han befandt sig der under Udøvelsen af sit Kald som Sheriff. I

Samtalens Løb fortalte han, at han havde en Søster i Kansas City, og han bad mig indtrængende om, hvis min Vej en Gang førte mig hertil, da at aflægge Dem et Besøg, Fru Pemberton, og overbringe Dem hans bedste Hilsen.

Det lovede jeg saa meget des hellere, som jeg selv gærne ønskede at gøre Dem en Visit, Frue, i et Anliggende der for mig er af temmelig stor Vigtighed."

„Nej — hvad siger De?" udbrød Fru Pemberton overrasket, for hun kunde ikke tænke sig, at fremmede kunde have noget som helst Forretnings-Anliggende at afvikle med hende.

„Tillader De, jeg nærmere forklarer mig?" spurgte Nick Carter.

Dermed trak han sin Tegnebog op af Lommen og fremtog den Blyantskitse, som han havde tegnet i Toget paa Rejsen mellem Denver og Kansas City.

Saa vedblev han uden dog endnu at folde Bladet ud.

„Jeg har her et flygtigt tegnet Portræt af en Mand, hvis Opholdssted jeg under alle Omstændigheder maa have at vide. Men det er mig ogsaa meget om at gøre, at jeg erfarer saa meget som muligt om hans tidligere Liv. Jeg er nu af den Mening, at vedkommende tidligere har opholdt sig i Kansas City. Deres Hr. Broder, Sheriffen, var overbevist om, at De vilde kunne erindre Manden, som virkelig for Aar tilbage har spillet en Rolle i det herværende gode Selskab."

„Det er meget muligt!" svarede Fruen: „Maa jeg faa Lov til at se Billedet?"

Opdageren foldede Bladet ud og holdt det hen for Fru Pemberton, medens han iagttog hende paa det skarpeste, for at end ikke det mindste Tegn paa Overraskelse hos hende ved Genkendelsen skulde undgaa hans Blik.

I Virkeligheden var hendes Overraskelse ogsaa umærkelig og gik saa hurtig over, at Nick Carter næppe vilde have lagt Mærke til den, hvis han ikke forinden havde betragtet hende saa nøje.

Der var da heller ikke i Fru Pembertons Mine og hele Maade at te sig paa noget at bemærke, hvorefter det kunde antages, at hun mindedes noget om den Person, som Billedet forestillede.

Efter at hun flygtig havde betragtet Skitsen, gav hun ham Bladet tilbage med den Bemærkning, at hun med sin bedste Vilje ikke kunde huske, at hun nogen Sinde havde set endsige talt med en Mand, hvem Tegningen kunde ligne.

Nick Carter modtog med et let Buk Billedet af Fruens Haand, lagde det atter ned i Tegnebogen og udbrød let henkastet:

„Hvis jeg ikke tager meget fejl, har Deres Hr. Broder en Gang for nylig i et af sine Breve givet Dem en temmelig indgaaende Beskrivelse af denne Mand!"

„Ja — det stemmer!" svarede hun hastigt. Men i næste Nu bed hun sig i Læberne og en stærk Rødme farvede hendes blege Kinder.

Hun indsaa, at hun havde begaaet en Fejl.

Opdageren lod selvfølgelig som om han ikke havde lagt Mærke til noget, men i sit stille Sind, var han yderst tilfreds, for nu vidste han, at han var inde paa rette Spor.

Hans Anelse om, at Barklays Interesse for den unge Sheriff maatte søges i hans Bekendtskab med Søsteren, slog altsaa ikke fejl.

Fru Pemberton havde i længere Tid ikke svaret paa det Brev, hvori Broderen fortalte hende om sit Æventyr med Barklay, skønt hun ellers førte en temmelig ivrig Brevveksling med ham, og da Broderen i sin næste Skrivelse spurgte hende, hvorfor hun ikke havde givet ham Svar paa hans Spørgsmaal, havde hun jo skrevet, at hun havde forlagt eller tabt Brevet og derfor ikke længer kunde huske dets Indhold.

Men lige nu havde hun modsagt sig selv, for da Nick Carter bragte Sagen paa Tale, svarede hun jo, at hun meget godt erindrede sig Begivenheden.

Nick Carter gav Fru Pemberton Tid til at komme sig efter sin Forvirring over den begaaede Fejl.

Saa udbrød han:

„Har Deres Hr. Broder ogsaa nævnt Dem Navnet paa den Mand, med hvem han havde sit ejendommelige Æventyr?"

„Ja, det har han rigtignok!"

„De ved altsaa, at det her drejer sig om den berygtede Bandit og Jærnbanerøver Cal Barklay, der har saa megen Udaad og Blodgærning paa sin Samvittighed?"

„Ja!" svarede hun uden at fortrække en Mine.

„Naa — Deres Hr. Broder var af den Mening — saaledes har han i det mindste udtrykt sig over for mig — at De Fru Pemberton, en Gang tidligere maa have kendt denne Herre, da han endnu var en Hædersmand og anset Borger her i Staden. Fremdeles troede han, at Barklay maatte have sporet Ligheden mellem Dem og ham — Deres Broder — og at Røveren af den Grund skulde have behandlet ham saa hensynsfuldt.

Jeg tror, at alt dette har Deres Hr. Broder selv meget nøje meddelt Dem?"

„Ja, nu husker jeg godt hvert Ord!" svarede den unge Frue roligt: „Men jeg kan forsikre Dem for, Hr. Carter, at der alligevel her maa foreligge en Misforstaaelse, da jeg ikke i mindste Maade kan mindes denne Mands Ansigt, for saa vidt Blyantsskitsen da ligner ham!"

„Det gør den!" svarede Nick Carter med Bestemthed.

„De er altsaa ogsaa af den Mening, at vedkommende tidligere har levet her i Kansas City og bevæget sig i de bedre Krese?"

„Nej, det kan jeg ikke sige med Bestemthed, men jeg er jo ogsaa kommen her for at faa det undersøgt."

Den unge Frue saa paa sin Gæst med et forskende Blik. Saa udbrød hun langsomt.

„Med andre Ord: De er ude efter ham?"

„Ja, Frue!" svarede Nick Carter og stirrede hende lige ind i Øjnene.

„Og af hvad Grund?"

„Fordi han er en Forbryder af den værste Art."

Og han tilføjede sindigt:

„Mit fulde Navn er Nicholas Carter og jeg bor i New York. Maaske har De tidligere hørt Tale om mig?"

Den unge Frue blev synlig bleg og fo'r uvilkaarlig op i Lænestolen.

„Ah — De er den berømte Opdager. Naturligvis har jeg hørt Tale om Dem. Deres Navn er jo paa alles Læber!"

Saa tog hun sig voldsomt sammen og tilføjede medens hun gjorde et Forsøg paa at smile:

„Jeg vilde aldrig have troet, at De var Opdager?"

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg — i hvert Fald hidtil — har haft en uovervindelig Afsky for den Slags Mennesker; jeg har troet, at de ikke just udgik fra de bedste Krese, og at de kun i de færreste Tilfælde var Hædersmand."

Hun tilføjede med en vis Bitterhed:

„Jeg havde ærlig talt snarere ment om Dem, at De var Diplomat eller en fremragende, rig Forretningsmand — og ikke en professionel Tyvejæger!"

Nick Carter følte sin Stilling pinlig men svarede kun herpaa med et lille Smil, medens han som tilfældig tog et Album, der laa paa Bordet, og medens han nu let passiarede videre vendte han dets brune Læderbund og gav sig ligegyldigt til at blade frem i det.

Vel lagde han meget godt Mærke til, at den unge Frue gjorde en Bevægelse, som om hun vilde hindre ham i at blade videre, men han lod, som om han ikke saa det.

Det undgik ej heller hans Opmærksomhed, at hun pludselig var bleven yderst nervøs og rokkede frem og tilbage i Stolen, medens hendes hvide Hænder formelig knugede sig krampagtig ind i Lænestolens Plys.

Han havde omtrent vendt en halv Snes Blade omkring, da han pludselig fik Øje paa et Fotografi, og ved dette blotte Syn deraf havde han nær udstødt et højt Udbrud af Overraskelse.

Dog her — som altid — forstod han at beherske sig saa mesterlig, at intet i hans Ansigt eller Bevægelser røbede, at han i dette Øjeblik havde gjort en vigtig Opdagelse, og medens han lagde den flade Haand hen over Billedet blev han ved at passiare videre.

Han lagde meget godt Mærke til, at Fru Pemberton spændt iagttog ham, og hendes Mine opklaredes, da han uden at lade falde et eneste Ord om det paagældende Fotografi rolig bladede videre.

Dog lod han højre Haands Pegefinger hvile mellem Bladene, saa han til enhver Tid paa ny kunde finde det Billede, som havde vakt hans Interesse.

Det var et Fotografi af Barklay i yngre Aar, dog lignede det ham endnu overraskende godt.

I disse faa Sekunder havde Nick Carter fattet en ny Plan.

Han trak rolig sin Tegnebog op af Lommen igen og tog Blyantsskitsen frem, hvorefter han slog op paa det Blad i Albummet, hvor Barklays Fotografi sad.

Saa begyndte han koldblodig at sammenligne de to Portrætter med hinanden.

Fru Pembertons Modstand.

Da den unge Frue saa, hvad Opdageren nu havde for, blev hun ligbleg og begyndte at ryste over hele Kroppen.

Men Nick Carter lod som ingen Ting.

Med sit sædvanlige venlige Smil pegede han paa Fotografiet og udbrød i en jævn Tone:

„Her opdager jeg netop i Deres Album et Billede, der har en paafaldende Lighed med det, jeg har tegnet.

Vil De ikke være saa venlig at fortælle mig lidt om den Herre, som dette Fotografi forestiller?"

Den unge Frue tog sig sammen, rejste sig i sin fulde Højde og sagde i en kold afvisende Tone, medens hun forgæves prøvede paa at lægge Fasthed i Stemmen:

„De maa meget undskylde Hr. Carter, men min Tid tillader mig ikke mere at give Dem de ønskede Oplysninger. Jeg skal i Aften have Selskab og har derfor nu adskilligt at ordne her i Huset!"

Det var egentlig, hvad man kalder „at blive smidt ud paa en pæn Maade", men Opdageren havde, naar det kom an derpaa, en bred Ryg, og han svarede derfor med den største Ro af Verden:

„Jeg maa være saa fri at minde Dem om, Fru Pemberton, at skønt jeg er Privat-Opdager, har jeg dog faaet samme Fuldmagt fra Regeringen som en Politimand. I Øjeblikket er jeg altsaa stillet som Lovens Haandhæver over for Dem!

Den Mand, hvis Billede jeg nylig viste Dem, er baade Indbrudstyv, Røver og Morder! Det er kun faa Dage siden, at han standsede et Tog paa Salt Mountain-Ubidalla-Linjen og røvede en stor Sum fra den Vogn, hvori der forsendes Penge.

Det er almindelig bekendt, han skal have yttet, at han vilde trække sig tilbage til „Privatlivet", naar hans Andel af de røvede Summer var naaet op til en Million Dollars. Saa vilde han under et andet Navn leve af sine Penge i en af Østens Byer som Medlem af det gode Selskab og som Hædersmand, hvad han tidligere havde været.

Desuden har han oftere talt om en vis ung Dame, der skal leve i en By, hvis Navn jeg ikke skal nævne, ligesaa lidt som jeg vil nævne vedkommende Dames Navn!"

Det var for meget for Fru Pemberton. Hun knyttede sine smaa Hænder, hun bed sig med sine perlehvide Tænder i Læberne, saa de sprang op at bløde, og hendes Øjne, der var saa brune som Kastanjer, slog Lyn. Medens hendes Bryst heftig hævede og sænkede sig, traadte hun hen mod Nick Carter og udbrød i den højeste Grad af Ophidselse:

„Hvor tør De vove at fornærme mig paa saa grov en Maade?"

Nick Carter lod yderst overrasket:

„Hvad mener De, Fru Pemberton?" spurgte han koldt. „Hvorledes kan jeg vel fornærme Dem dermed? De kender jo slet ikke Cal Barklay! Men at dømme efter den Maade, De nu ter Dem paa, skulde man dog tro, det modsatte var Tilfældet. Naar De saa afgjort vægrer Dem ved at give mig endog blot de ringeste Oplysninger om Manden, maa jeg næsten antage, at De er hans Medviderske!

De ved sagtens ikke, hvor stor en Forbryder Cal Barklay er, og om De vidste, hvad for Skændelsgærninger han har udøvet, vilde De næppe opretholde det Venskab, som jeg antager, De i tidligere Aar har knyttet til ham.

Altsaa Fru Pemberton, Haanden paa Hjærtet: „Hvem er denne Mand?"

Dermed pegede han atter paa Fotografiet i Albummet.

Men den unge Frue rystede kun paa Hovedet:

„Pin mig ikke!" bad hun med Taarer i Øjnene: „Jeg kan ikke, jeg tør ikke og vil heller ikke sige noget."

Nick Carters Ansigt blev meget alvorligt:

„Jeg maa gøre Dem opmærksom paa, Fru Pemberton, det vilde være mig den letteste Sag af Verden at tvinge Dem til at aflægge Deres Vidnesbyrd. Desuden vil jeg sige Dem, at jeg ogsaa uden Deres Hjælp kunne faa Manden sat fast, og det endda inden kort Tid.

Saa vidt jeg ved befinder han sig her i Byen, og det er kun et Tidsspørgsmaal, naar jeg har ham i min Magt. Mener De ikke, det var bedre, om De sagde mig Sandheden, saa jeg dermed kan indrette det saaledes, at De ikke bliver stillet i Gabestokken, medens i modsat Fald Deres Bekendtskab med Røveren bliver draget frem for Offentligheden, saa De kommer til at spille en lidet misundelsesværdig Rolle over for Retten, ganske bortset fra, at Bladene jo ikke gærne lader et saa interessant Stof gaa fra sig.

Altsaa, overvej endnu en Gang, hvad jeg har sagt Dem! Hvorfor De saa haardnakket vægrer Dem ved at give mig nogle Oplysninger om Barklay, det er mig egentlig en Gaade, for De har jo dog ikke ringeste Grund til at beskytte saadan en Forbryder!"

Dermed gik han hen til Vinduet og vendte hende Ryggen. Fotografiet havde han med sig, det havde han i en Fart taget ud af Albummet.

Den unge Frue stod endnu nøjagtig paa samme Sted og i samme Stilling som før, da han efter en rum Tid atter vendte sig:

„Fru Pemberton!" udbrød han nu i en venlig Tone: „Har De virkelig ikke mere at sige mig?"

„Nej, ikke et Ord!" svarede hun med Eftertryk.

„De vil altsaa ikke give mig de ønskede Oplysninger, som jeg er berettiget til at fordre af Dem!“ spurgte Nick Carter.

„Det gør mig ondt, at jeg ubetinget maa sige nej!“

„Har De ogsaa overvejet, hvad for Følger Deres Vægring vil drage med sig?“

„Ja — jeg skal nok vide at bære Følgen af mine Handlinger!“

Nick Carter saa en Stund paa hende.

Saa udbrød han:

„Jeg tror, De handler nu i øjeblikkelig Ophidselse! Det vil da kun være ret og billigt, at jeg giver Dem Tid til at tænke over Sagen. Jeg vil derfor tage mig den Frihed at komme igen i Morgen Formiddag Klokken elleve!“

Fru Pemberton trak paa Skuldrene.

„Det kan ikke gavne Dem det ringeste, Hr. Carter!“ svarede hun koldt. „Det kunde ske, at De maatte gaa igen herfra med uforrettet Sag; jeg vil i hvert Fald vægre mig ved at modtage Dem!“

„Maaske er De da villig til at meddele mig skriftligt, hvad jeg ønsker at vide. I saa Fald skal jeg give Dem min Adresse. Jeg bor i „Coates house“, hvis Ejer er en mangeaarig Ven af mig. De kan jo ogsaa i Løbet af Dagen i Morgen, naar De har forandret Deres Mening, sende Bud efter mig! Jeg skal da straks komme hjem til Dem!“

Den unge Frue rystede paa Hovedet.

„Nej, nej, Hr. Carter, hengiv Dem dog ikke til saa falske Forhaabninger!“ sagde hun og tilføjede med et lynende Blik: „Gør, hvad De vil, men et kan jeg forsikre Dem: De vil aldrig faa et Ord af mig at vide om den Mand, for hvis Skyld De har aflagt mig et Besøg!“

Nick Carter indsaa, at det vilde være fuldkommen uden Nytte at trænge nærmere ind paa Fruen. Saa tog han sin Hat og bukkede høfligt for hende. Og han udbrød, idet han aabnede Døren:

„Jeg beder Dem meget undskylde, Fru Pemberton, hvis jeg i Løbet af vor Samtale skulde have overilet mig en Smule, men det skete som Følge af den Maade, De selv tog Sagen paa. Jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg kun har handlet i Deres egen Interesse og haaber, at De ved rolig Overvejelse vil komme til at indse det, saa De i Løbet af Dagen i Morgen maa have forandret Mening. Altsaa — jeg har den Ære!“

En overraskende Opdagelse.

Nick Carter gik fra Fru Pembertons Villa, som laa i Oak Street, gennem tolvte Gade ned til Broadway.

Her laa Hotel „Coates house“, som han var taget ind paa.

Portieren var ogsaa en gammel bekendt af Nick Carter.

Da han endelig fik et Øjeblik ledigt, traadte Opdageren hen til ham og trak ham til Side.

„Hør, Tonny, jeg vilde gærne bede Dem om at gøre mig en Tjeneste,“ sagde han. „Jeg har nemlig her hos mig et Fotografi af en Mand, der efter min Mening for adskillige Aar siden maa have opholdt sig her i Kansas City. De, som jo er barnefødt her, vil sandsynligvis kunne sige mig, hvem vedkommende er, hvorlænge han har opholdt sig i Kansas City, om han skulde være her igen, hvordan hans Rygte er, og mere af den Slags!“

„Er det ikke for meget forlangt paa en Gang?“ spurgte Portieren og lo.

„Gør mig ondt, men det kan ikke laves billigere!“ svarede Opdageren i samme lystige Tone men tilføjede alvorligt:

„Og saa forresten et endnu, Tonny! De maa endelig ikke sige til nogen, at jeg har talt med Dem om Vedkommende, det er nemlig et Anliggende af yderste Vigtighed.“

„Død og Kridte, hvad har da den Mand spist, siden De er saadan paa Nakken af ham? Han maa da være en rigtig „Stor-Forbryder!“

„Ja, det passer saadan omtrent! Her er iøvrigt Billedet, se en Gang lidt nøjere paa det og sig mig saa, om De kender den Mand, det forestiller.“

Dermed overrakte han Portieren Fotografiet.

Næppe havde Portieren kastet et Blik paa det, før han brast i en skingrende Latter.

„Nej, ved De nu hvad, Hr. Carter, denne Gang er De skam paa Vildspor!“ udbrød han, medens han tørrede Latterens Taarer af sine Øjne. „Han der — Forbryder? Hohoho! Det er jo ingen anden end Harry Pemberton!“

„Harry Pemberton?“ gentog Opdageren uvilkaarligt, og hvis han nogen Sinde i sit Liv var bleven bleg af Sindsbevægelse, saa var det nu.

Han følte sig som ramt af et Kølleslag, da det gik op for ham, hvad for Kvaler han uden at vide

det, maatte have beredt den ulykkelige Kvinde, da han med alle de Midler, der stod til hans Raadighed, havde villet tvinge hende til at forraade sin egen Ægtefælle! Havde han haft blot den ringeste Anelse om, at det forholdt sig saaledes, vilde han have taget Sagen paa en hel anden Maade.

Nu stod det ham klart, hvorfor Cal Barklay havde vist saa meget Hensyn over for den unge Sheriff, der uden at ane det, var Røverens Svoger. Barklay havde ikke villet gøre sin Svoger noget ondt og derfor ogsaa paa det strengeste forbudt sine Folk at skyde efter Leonard eller tilføje ham nogen Overlast.

Barklay var under Navnet Pemberton bleven viet til Leonards Søster og havde i Kansas City levet som en anset og agtet Mand, medens han Hundreder af Mil derfra havde virket som — Røverkaptajn.

„Maaske er jeg dog ikke saa meget paa Vildspor, Tonny!" sagde Nick Carter. Og derfor beder jeg Dem fremdeles om at fortælle mig, hvad De ved om denne Mand!"

Portieren forstod sikkert nu, at det maatte dreje sig om et meget vigtigt Anliggende, og han bad da Opdageren om at følge med sig ind i Privatværelset, der laa bag ved „Portierlogen". Og her fortalte han nu Opdageren alt, hvad han vidste om Pemberton.

„Harry er en gammel bekendt af mig!" sagde han. „Han stammer fra en rig Familie og har altid haft Lommen fuld af Penge. Som unge Lømler har vi lavet mange Kunster sammen. Han var ganske vist ikke noget fremragende Lys men dog en meget rar Fyr, som Folk syntes godt om, hvorfor han ogsaa overalt var meget afholdt.

Han giftede sig omsider med Frøken Clara Leonard, der endnu den Dag i Dag gaar for at være en overordentlig Skønhed. For Tiden bor hun vist, hvis jeg ikke skulde tage meget fejl, i Oak Street.

For omtrent ti Aar siden døde hans Forældre og efterlod ham en betydelig Formue. Han gjorde sig den største Umage for at ødelægge Formuen paa kortest mulige Tid og paa den mest vanvittige Maade.

Han spillede som en gal Mand, spekulerede paa alle Slags Foretagender, der regelmæssigt førte til slet ingen Ting.

Saa skete det, at han i Løbet af kort Tid slet ingen Ting ejede ud over den Del af Formuen, der i Følge Testamentet skulde tilfalde hans Hustru, og som han derfor ikke kunde faa Fingre i.

Den Gang havde han været gift omtrent i tre Aar!"

„Og hvad gjorde Pemberton saa? Forlod han Byen?" spurgte Nick Carter spændt.

„Ja! Paa den Tid tabte jeg ham af Syne. Et Par Gange eller tre har han efter den Tid ladet sig se paany, saa blev det mig fortalt, at han regelmæssigt sendte Penge til sin Kone. Men det er dog kun et Rygte, for hvis Rigtighed jeg ikke vil indestaa!"

„Har De ellers ikke set ham fornylig?"

„Nej — ikke i de sidste tre Aar."

„Der er noget, jeg endnu vil spørge Dem om, Tonny! Kan De maaske huske, om Fru Pemberton har en Broder, der hedder James?"

„Jo, det har hun! Men han var endnu kun en Dreng, da Pemberton forlod Byen.

James har i omtrent seks Aar været ansat paa en Farm ude i det fjerne Vesten og skal trods sin unge Alder have bragt det til at blive Sheriff."

„Saa er De vel ogsaa af den Mening, at Leonard saa godt som slet ikke kan huske sin Svoger?"

Portieren trak paa Skuldrene.

„Vel næppe! James maa efter min Beregning nu være omtrent fire og tyve Aar. Saa har han altsaa været tolv Aar, da Harry Pemberton havde ødet sin Formue væk og forlod Byen. James' Forældre var forlængst døde; han og hans Søster var altsaa Vajsenhusbørn.

James havde siden sit ottende Aar været paa Vaisenhuset, og det er tvivlsomt om han nogen Sinde har set Pemberton."

Nick Carter var saa ærgerlig, at han kunde have dunket sig selv i Hovedet. Man han havde jo ikke haft nogen Anelse om, hvor meget det maatte pine Fru Pemberton ved de Oplysninger, han havde krævet af hende, for efter hans Mening skulde den tidligere Clara Leonard kun have været et Ungdomsbekendtskab af den berygtede Røver.

Nu tog Opdageren Blyantsskitsen frem og viste Portieren den.

„Kan De ogsaa kende Harry Pemberton paa det Billede?" spurgte han.

„Ja!" svarede Portieren lige med det samme. „Det ligner ham godt. Men der er dog foregaaet en stor Forandring med Harry!"

„Altsaa med faa Ord: De kan med Bestemthed sige, at begge Billeder — baade Fotografiet og Blyantsskitsen — forestiller Harry Pemberton?"

„Ja, derom er der ikke den ringeste Tvivl."

„Godt, det var det, jeg gerne vilde have at vide!" sagde Opdageren. „Bedste Tak for Deres Oplysninger!

Hun har næppe været glad for mit Besøg, men gjort Gerning staar nu en Gang ikke til at ændre!"

Og han tilføjede, idet han saa paa sit Ur:

Jeg maa igen ud at gøre en Visit!"

„Er det ikke for sent til det?" spurgte Portieren. „Nu er Klokken jo allerede ni!"

„Fem Minutter i!" svarede Nick Carter. „Ganske vist er det sent nok, men ikke desmindre vil jeg prøve paa det, for det drejer sig om et yderst vigtigt Anliggende...

Hvad jeg ellers vilde sige, Tonny: Hvis Harry Pemberton i Nat tilfældigvis skulde tage ind her eller bare komme herhen, saa maa De endelig ikke lade ham forstaa noget med, hvad vi nu har talt om. Meget er afhængig af, at han ikke fatter nogen Mistanke. Jeg kan altsaa stole paa Dem, Tonny?"

„Ih, ja, det er da selvfølgeligt!" svarede Portieren i en krænket Tone. „Jeg troede dog, De kendte mig godt nok til, at De vidste, jeg ikke render med Sladder.

Men iøvrigt har De ikke nødig at regne med, at Pemberton skulde komme her paa Hotellet.

Hvis han i Nat skulde komme til Kansas City, tager han naturligvis straks ud til sin Villa i Oak Street. Det er da klart nok!"

„Ja — det kan jo gerne være!" udbrød Nick Carter.

Saa forlod han Værelset sammen med Portieren og gik gennem Forhallen ud paa Gaden og videre hen til det Sted, hvor Pembertons boede.

Han maatte for enhver Pris tale med Fruen endnu en Gang denne Dag for at kunne gøre Skaden god igen og fortælle hende, at han ikke havde haft den ringeste Anelse om, at hun var gift med Cal Barklay.

Da han kom uden for Villaen, lagde han Mærke til, at der var Lys inde i Modtagelsesværelset, og han tøvede da en god Stund med at ringe paa, for der opstod pludselig den Tanke hos ham, at Harry Pemberton maaske i Mellemtiden var kommen hjem.

Men efter en kort Betænkning besluttede han sig dog til at følge den en Gang lagte Plan — og saa ringede han paa.

Kort efter blev Døren aabnet, og Nick Carter traadte raskt ind i Forhallen uden først at spørge den sorte Tjener om Forlov.

Negeren genkendte straks i Opdageren den Herre, der om Eftermiddagen havde gjort Visit herude, og han lod ham derfor passere.

Samtidig pegede han henimod Modtagelsessalonen.

Opdageren var ikke sen. Han gik hurtig gennem Forhallen hen og aabnede Døren.

Saa traadte han ind.

Der sad to Personer i Værelset — en Dame og en Herre.

Ved Synet af Nick Carter udstødte Fruen et vildt Rædselskrig. Og inden Opdageren vidste et Ord af det, stod han for Mundingen af en Revolver.

Sonet Brøde.

Skønt den Mand, der truede Nick Carter med Revolveren, i sit Ydre var Nick Carter fuldstændig fremmed, genkendte Opdageren i ham dog straks den berygtede Jærnbanerøver.

Ganske vist havde han nu kun en ringe Lighed med den Røver, som Nick Carter et Aar forinden havde set inde mellem Bjærgene i Idaho. I Stedet for Cowboy-Dragten bar Pemberton nu et elegant sort Sæt med Diplomatfrakke, og i Stedet for de lange Vandstøvler havde han Laksko paa. Haaret faldt ham den Gang ned over Skulderen, men nu var han bleven klippet og Skægget var ligeledes faldet som Offer for Barberens Kniv.

Den tidligere Røverkaptejn lignede nu nærmest en Skuespiller eller en Mormonpræst; ingen skulde vel falde paa, at han var den berygtede Jærnbanerøver Cal Barklay.

Men selv om han var saa stærkt forandret i sit Ydre, i sit Indre var han dog sikkert bleven sig selv lig: den samme kolde, beregnede Karakter, for hvem der ikke gaves nogen Hindring, og som med ivrig Udholdenhed forfulgte sit Maal.

Uden at fortrække en Mine, ja, uden at blinke stod han der og rettede Revolveren mod Nick Carters Pande. I hans Blik flammede der en heftig Ild, og hans Mine røbede hidsig Iver.

I nogle Sekunder maalte de to Mænd hinanden med Øjnene uden at sige et Ord, medens Forbryderens Hustru var sunken sammen og laa paa Tæppet, hvor hun med Hænderne for Ansigtet afgav et Billede paa paa den dybeste Fortvivlelse.

Endelig brød Pemberton den trykkende Stilhed, idet han i en fuldstændig rolig Tone udbrød:

„Jeg tror, Hr. Carter, det allerede er anden Gang, jeg har den Ære at gøre Deres Bekendtskab?"

„Det tager De i hvert Fald ikke fejl i, Cal Barklay!" svarede Nick Carter lige saa roligt.

„Vilde det maaske være for dristigt af mig at spørge, hvorledes det har været Dem muligt at forfølge mig lige her til dette Hus?"

„Det er en temmelig lang Historie!" svarede Opdageren. „Jeg har strengt taget ikke forfulgt Dem hertil. Men muligt vil De kunne huske en lille Tildragelse, der hændte forrige Efteraar inde mellem Bjærgene, da De traf sammen med den unge James Leonard — han har nemlig fortalt mig om det — og saa vil De selv nok kunne forstaa, hvordan jeg er kommen i Tanker om at spørge efter Dem her i Kansas City."

„Aa, jeg begynder at forstaa!" udbrød Cal Barklay koldblodigt.

„Jeg sluttede mig til af den Maade, hvorpaa de modtog den unge Mand, at De havde fundet det paafaldende, saa han lignede en Person, der stod Dem nær.

Efter at jeg nu havde faaet at vide af Leonard, at hans Søster boede i Kansas City, antog jeg — uden dog at have haft det ringeste Støttepunkt for min Antagelse, at De maatte have truffet den unge Dame — og jeg besluttede mig til at rejse herover og opsøge Fru Pemberton."

Den fordums Røverkaptejn rømmede sig:

„Hm! — De er egentlig meget klogere, end jeg havde troet!"

„Tak for Komplimenten!" svarede Opdageren.

„Men for at gaa videre kan jeg fortælle Dem, at Chefen for Salt Mountain og Ubidalla-Jærnbaneselskabet har kaldt mig fra New York til Denver, for at jeg skulde faa Dem og Deres Bande til at nedlægge Haandværket, og da jeg forfulgte Deres Spor, traf jeg ogsaa oppe i Bjærgene to af Deres Folk."

„De vil da vel ikke dermed sige, at de to skulde have forraadt mig?" spurgte Barklay med et vegt Smil, men Opdageren læste dog i hans Blik en lønlig Spænding.

„Nej, det gjorde de ikke — det maa jeg sige til deres Ros. Tværtimod, de var saa ordknappe som vel muligt. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at spørge dem ud, og af det lidt, jeg kunde faa pumpet ud af dem, kunde jeg forstaa, at min Antagelse var rigtig, at De ikke mere opholdt Dem oppe i Bjærgene, men maatte søges i Kansas City eller i en anden By der i Nærheden."

„Og hvad hed de to, som De traf sammen med?"

„Om de har sagt mig deres rigtige Navne, ved jeg ikke. De paastod, at de var Brødre, og at de hed Sam og Joe Peck!

Efter at jeg og mine Ledsagere var redne sammen med Røverne til Boulder — vi kom nemlig meget godt ud af det sammen — fulgtes vi videre i samme Tog paa den nordre Pacifikbane. I Denver forlod begge Brødrene Toget for i samme By at gaa ud og slaa deres Penge i Stykker, medens jeg rejste videre til Kansas City!"

Nick Carter havde med Villie tværet Fortællingen saa langt ud som muligt for at vinde Tid.

Han haabede, at han — selv om det kun var for et Øjeblik — kunde vende Røverens Opmærksomhed bort fra sig for i næste Nu hastigt at støde Revolveren bort fra ham og dernæst styrte sig over ham.

„Det maa man sige, De forstaar Deres Forretning!" udbrød Barklay, der dog ikke et eneste Øjeblik vendte sine Øjne fra Nick Carter.

„Men iøvrigt var De jo før — som min Kone fortæller mig — saa elskværdig at aflægge hende en Visit?"

„Meget rigtigt!"

Saa vendte Nick Carter sig — skønt Vaabnet stadig var rettet mod ham — om mod Fru Pemberton, der imidlertid havde faaet rejst sig og var sunken ned i en Lænestol. Og med et let Buk vedblev Opdageren:

„Frue! Jeg maa virkelig bede Dem meget undskylde min Optræden, da jeg i Eftermiddag tillod mig at aflægge Dem en Visit!

Nu, da jeg ved, hvorledes Forholdene i Virkeligheden stiller sig, gør det mig uendelig ondt, at jeg har været temmelig grov imod Dem. Men jeg beder Dem være overbevist om, at jeg ikke havde den ringeste Anelse om, at De var gift med denne Mand. Hvis jeg havde vidst det, kan De være forsikret om, at jeg aldrig vilde have stillet saadane Spørgsmaal til Dem! Jeg haaber, De vil tro mig og tilgive mig min Fejl!"

Den ulykkelige Frue svarede ikke med en Stavelse.

Saa tog hendes Mand atter Ordet:

„Jeg ser, Hr. Nick Carter," udbrød han, „at De virkelig er en Hædersmand fra Top til Taa! Jeg vil gøre Dem et Forslag. Lad os slutte Vaabenstilstand —

det vil sige, jeg lægger min Revolver til Side. Og saa kan vi tale videre om Tingene!"

„Godt!" sagde Nick Carter. „Det er en meget fornuftig Ide! Jeg gaar gerne ind paa den!"

Røverkaptajnen trak sit svære Guldur op af Lommen, lod Laaget springe op og udbrød:

„Hvor længe skal Freden vare? Hvad mener De om et Kvarter?"

„Ja, det er vel længe nok!" svarede Opdageren roligt.

„Godt! Jeg knytter dog endnu den Betingelse dertil, at vi, naar Vaabenstilstanden er omme, indtager den samme Krigsstilling, som vi nu befinder os i!"

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Det er der heller ikke noget at sige til, for De har i Øjeblikket Fordelen paa Deres Side, og det er jo ogsaa Dem, der har foreslaaet Vaabenstilstanden!"

Barklay nikkede helt tilfreds og stak derpaa Revolveren i Lommen.

Saa lod han sig falde ned i en Lænestol, tog sit Cigarfuderal frem, aabnede det og holdt det hen for sin Modstander:

„Vil De ryge?" spurgte han.

„Nej Tak, Hr. Pemberton! Jeg holder mig i Reglen til et bestemt Mærke; men iøvrigt føler jeg i Øjeblikket ingen Lyst til at ryge!"

„Ganske som De vil!" svarede Barklay.

Saa lænede han sig tilbage i Stolen og udbrød i en let passiarende Tone:

„Det gør mig egentlig ondt, Hr .Carter, at De er kommen til Kansas City. Jeg havde nemlig udlækket mine Planer saa omhyggeligt, at det var en ren Fornøjelse.

I de forløbne Aar har jeg stadig staaet i Forbindelse med min Kone, og jeg havde faaet bibragt hende den Tro, at jeg var paa de bedste Veje til at blive en rig Mand.

Skønt hun vel kunde have haft en Anelse om, at jeg maatte være temmelig kras i Valget af mine Midler for at komme til en Formue i en Fart, havde hun dog aldrig tænkt sig, at jeg tjente Opholdet paa denne forbryderiske Maade, og jeg beklager at maatte sige Dem, at De er den eneste, der i denne Sag har aabnet min Hustrus Øjne.

For kort Tid siden skrev jeg til hende, at jeg efter store Anstrengelser endelig havde bragt det saa vidt, at jeg kunde trække mig tilbage fra Forretningen. Jeg havde malet hende Fremtiden i de mest rosenrøde Farver og blandt andet fortalt hende i mit Brev, at jeg tænkte paa at tilbringe de kommende otte eller ti Aar paa Rejser i Europa sammen med hende.

Men saa dukkede De frem, og alle mine Planer gled ud i det store Intet!

Hvis det kun havde ramt mig, vilde jeg ikke have græmmet mig synderlig derover, men det gør mig virkelig ondt for min stakkels, lille Kone! Hun har, som den elskelige Kvinde, hun er, trofast hængt ved mig indtil den Stund, da De aabnede hendes Øjne for min sande Karakter.

Følgen deraf var, at da jeg før vilde drage hende mod min Favn, stødte hun mig med Afsky bort.

De, min Herre, har sønderbrudt hendes Hjærte. Dog vil jeg indrømme at det mindre er Deres Fejl, Hr. Carter end min egen!

Men sæt Dem nu en Gang i mit Sted! Jeg kommer hjem og glæder mig til, at min Hustru vil modtage mig med aabne Arme, og i Stedet for støder hun mig fra sig med alle Tegn paa Afsky og Harme!

Da de nu paa en saa overraskende Maade saa at sige kom dumpende med Døren ind i Huset, havde Clara lige fortalt mig om sin Samtale med Dem. Som sagt — for min Skyld kan det være det samme men min stakkels Kone!"

Ved disse Ord kunde Fru Pemberton ikke holde sig tilbage længer. Hun fo'r hen til sin Mand faldt paa Knæ for ham og gemte sit Ansigt i sine Hænder.

Hvis Nick Carter nogen Sinde havde fortrudt at han havde viet sig til en Opdagers Kald, saa var det sandelig i dette Øjeblik.

Han havde gærne givet ti Aar af sit Liv, om denne Scene kunde have været undgaaet. Og dog kunde han ikke gøre sig selv nogen Bebrejdelser, han følte sig fuldstændig uden Brøde, thi han havde jo kun gjort sin Pligt.

Harry Pemberton saa med uendelig Ømhed paa sin ulykkelige Hustru og strøg sin Haand let hen over hendes Lokker.

For første Gang mistede han sin kolde Ro — men kun et Øjeblik, saa drog han et dybt Suk og spurgte dernæst i den samme kølige, forretningsmæssige Tone som før:

„Hvorledes opdagede De, at Jærnbanerøveren Cal Barklay var den samme som Harry Pemberton?"

„Ved dette Fotografi!" svarede Nick Carter, medens han trak det Billede, han havde taget ud af Albummet, frem og lagde det paa Bordet:

„Jeg viste det til Portieren paa det Hotel, hvor jeg var taget ind. Da han havde givet mig de ønskede Oplysninger, og det derved gik op for mig, hvad det var for en Ulykke, jeg mod min Vilje, havde anrettet, skyndte jeg mig straks — saa sent det end var var — herud for at undskylde mig hos Deres Frue. Jeg giver Dem mit Ord paa, jeg vidste ikke. De var her til Stede, da jeg traadte ind!"

„Det tror jeg gærne, Hr. Carter! Jeg tror overhovedet hvert Ord, som De har sagt, thi jeg regner Dem for at være en Hædersmand."

Medens han stadig strøg Haanden hen over Claras Haar, vedblev han:

„Og nu vilde jeg gærne sige lidt om mig selv! Da De fortalte min Hustru, at jeg var Forbryder, har De sikkert kaldt mig baade for en Tyv, Jærnbanerøver og Morder?"

„Ja — det var vel nok saadanne Ord, jeg brugte!" sagde Nick Carter.

„Naa — De har sagt hende Sandheden — dog ikke med Hensyn til det sidste Ord. Jeg har nemlig — og det tør jeg sværge ved min egen Kones Hoved — aldrig berøvet et Menneske Livet, skønt jeg ofte nok har truet baade Passagerer og Jærnbanefolk med at skyde dem ned, hvis de rørte sig. Jeg ved, Haaret maa rejse sig paa ens Hoved, naar man hører de Historier, der fortælles om mig, men jeg forsikrer Dem for Carter, at det er ikke et sandt Ord i nogen af dem — mine Hænder har aldrig været blodbefængte!"

„Jeg tror Dem!" svarede Nick Carter dybt bevæget.

„Det glæder mig!" svarede Barklay: „Det glæder mig for min stakkels Kones Skyld! Men skal vi ikke prøve paa at komme til en Forstaaelse med Hensyn til Clara?"

„Hvad mener De med det?" spurgte Opdageren overrasket.

„Vil De ikke indvilge i at lade mig flygte bort bort sammen med hende?

Nick Carter rystede paa Hovedet.

„Heller ikke, hvis jeg tilbagebetaler alle de røvede Penge?"

„Saa ondt det ogsaa gør mig for Deres Frue — det kan jeg ikke!" svarede Opdageren med et meget alvorligt Ansigt:

„Hverken Ære eller Pligt tillader mig det! De maa tro mig, jeg beklager meget at det er kommet saa vidt, og jeg er ked af, at jeg har taget mig af hele denne Sag. Men som Forholdene stiller sig for Øjeblikket, kan jeg ikke vende tilbage, men maa ganske simpelt fremad, det fordrer Pligten!"

Nick Carter vilde føje noget mere til, men i samme Øjeblik rejste Fru Pemberton sig op fra Gulvet, hvor hun havde ligget paa Knæ.

„Maa jeg faa Lov til at tale!" udbrød hun med næsten uhørlig Stemme.

Saa traadte hun hen ved Siden af sin Mand og lagde sin venstre Arm paa hans Skulder.

„Hr. Carter! De har lige nu bedt mig om Undskyldning! Jeg undskylder Dem gærne, thi jeg ved, De ingen Anelse havde om, hvor dybt De ramte mig! Desuden har jeg hørt hvert Ord, som De her har talt med min Mand, og jeg tror at vide, hvad min Mand helst maa gøre."

Og hun tilføjede med Eftertryk, medens hun saa sin Mand lige ind i Ansigtet:

„Ja, Harry — jeg alene ved det!"

Saa vendte hun sig atter om mod Nick Carter.

„Min Mand har jo flere Gange ytret, at han kun var ked af det for min Skyld. Det beviser, at han, hvor slet han end er, dog elsker mig inderlig.

Derfor vil han vel ogsaa gøre, hvad jeg nu siger, naar jeg samtidig lover ham, at jeg altid vil elske ham, som jeg har gjort det indtil denne Dag, og at jeg vil elske ham til min Død trods alt det, der nu er sket! Og hvis han nu gør, hvad jeg forlanger af ham, forlader jeg ogsaa ham alt, hvad han har tilføjet mig."

Og idet hun atter vendte sig om mod sin Mand, spurgte hun:

„Jeg tør altsaa tale nu i dit Navn, Harry?"

Pemberton nikkede kun, hvorefter hans Hustru vedblev:

„Jeg lover Dem altsaa, Hr. Carter, paa min Mands Vegne, at han vil tage den Revolver, som han for truede Dem med, op af sin Lomme og overrække Dem den!"

Hun holdt inde og saa paa sin Mand, der uden at sige et Ord overrakte Opdageren Vaabenet.

„Fremdeles lover jeg Dem, at han — naar De har gjort Dem rejsefærdig — vil følge med Dem til Banegaarden og derfra rejse med Dem ud til de Steder, hvor han har begaaet sine Forbrydelser.

Han vil lade sig føre i Fængsel uden at kny og modtage sin Dom.

Hans Straf vil blive tung, men han vil bære den uden at fortrække en Mine, da der kun sker ham

hans Ret, men samtidig skal den Tanke følge ham, at jeg hver Dag, ja hver Time tænker paa ham, og at jeg, naar han har afsonet Straffen, vil møde ham ved Fængselsporten med aabne Arme og med en Kærlighed, der om muligt vil blive endnu større og dybere end den, jeg nu nærer for ham."

Hun traadte et Skridt tilbage, og stirrede favs paa sin Ægtemand.

Langsomt — næsten højtideligt rejste Pemberton sig op af Lænestolen, stillede sig ret op og udbrød med fast Stemme:

„De har hørt min Dom, Hr. Carter, og jeg underkaster mig den uden at kny!

Naar De befaler det, gaar jeg med Dem!"

„Der talte De som en Mand!" svarede Opdageren med Varme, medens han samtidig rejste sig.

„Vil De give mig Deres Ord paa, at jeg i Løbet af en Time kan træffe Dem her igen, og at De da er rede til at rejse med mig til Denver og der lade Dem udlevere til Øvrigheden?"

„Ja, Hr. Carter det lover jeg Dem! Og jeg takker Dem, fordi De endnu har bevilget mig denne Frist, inden De fører mig mod min Skæbne."

Pemberton holdt Ord.

Med Midnatstoget kørte han sammen med Nick Carter til Denver, hvor han i Opdagerens Nærværelse frivillig overgav sig til Retten.

Kærligheden til hans Hustru havde været større end hans Trang til Frihed!

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Efterat Pemberton var afleveret til Fængslet, opsøgte Nick Carter begge sine Venner Dick Hartly og Con Meyer, der ikke blev saa lidt overraskede, da de fik at vide, i hvor kort Tid den frygtede Jærnbanerøver var bleven gjort uskadelig.

Nick Carter blev ikke længe i Denver.

Han modtog fra sin Fætter og Førstehjælper Chickering Carter et Telegram, hvorefter han hurtigst muligt kaldtes til New York.

Efter at Chefen for Salt Mountain og Ubidalla-Jærnbanelinien havde udbetalt ham et rent ud fyrstelig Honorar, forlod han Byen — dog kørte han ikke lige til New York med afbrød Rejsen i Kansas City, for endnu en Gang at kunne hilse paa Fru Pemberton.

Samtalen mellem Opdageren og den haardt prøvede, unge Dame skal ikke gengives; det være nok, naar det siges, at Nick Carter med lettet Hjærte steg ind i Toget til New York.

Han havde den Beroligelse, at Fru Pemberton i Stedet for at bære Nag til ham i Virkeligheden var ham taknemmelig fordi alt var gaaet, som det gik. En Gang maatte hun jo dog have faaet at vide hvorledes hendes Mand var kommen til de mange Penge.

Faa Dage senere naaede Nick Carter atter New York. Og nu var han fast besluttet paa ikke mere at tage sig af nogen Sag, som førte ham ud i det vilde Vesten.

Han havde tabt al Lyst til at befatte sig med lignende Anliggender som dette hans underlige Æventyr med den berygtede Jærnbanerøver Cal Barklay.

— Ende. —

Næste Bind (No. 71) indeholder:

Paa Spor under Vandet.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York. London E. C. Dresden. Paris.